

MẠCH NGÔN XUYÊN

Edit : Sa

Tiến về
PHÍA NHAU

EBOOK BỞI: EBOOKTRUYENIME

Tiến Về Phía Nhau

Tác giả: Mạch Ngôn Xuyên

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.Me

Giới thiệu:

Editor : Kengalaxy

Trong một chương trình tuyên truyền cho bộ phim mới, MC hỏi cô đánh giá thế nào về ảnh đế, Chu Nghi Ninh tỏ ra ghét bỏ: "Anh ta là khối không khí lạnh."

Quý Đông Dương mỉm cười, đáp lại: "Nhìn cô ấy cười trông giống thiên thần thế thôi, chứ thực chất lại là một nữ ma đầu đấy."

Không lâu sau đó, báo chí đưa tin: Quý Đông Dương nhặt một tấm thẻ trước cửa phòng khách sạn, sau đó gọi tới số trên thẻ. Chưa đến mười phút sau, một cô gái nóng bỏng đi vào phòng của ảnh đế suốt cả đêm.

Giới giải trí dậy sóng vì tin ảnh đế gọi gái.

Chu Nghi Ninh đăng weibo: Từ bao giờ bỗng tiêu thư biến thành gái vậy? Quý Đông Dương đâu, mau ra đây nói rõ ràng cho em!

Fans: Đờ mờ! Chuyện gì đây?!

Chu Nghi Ninh: Tôi thấy thích thú khi người giống khối băng như anh ấy lại bị tôi quyến rũ không có lỗi về.

Mục lục:

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)
[Chương 9](#)
[Chương 10](#)
[Chương 11](#)
[Chương 12](#)
[Chương 13](#)
[Chương 14](#)
[Chương 15](#)
[Chương 16](#)
[Chương 17](#)
[Chương 18](#)
[Chương 19](#)
[Chương 20](#)
[Chương 21](#)
[Chương 22](#)
[Chương 23](#)
[Chương 24](#)
[Chương 25](#)
[Chương 26](#)
[Chương 27](#)
[Chương 28](#)
[Chương 29](#)
[Chương 30](#)
[Chương 31](#)
[Chương 32](#)
[Chương 33](#)
[Chương 34](#)
[Chương 35](#)
[Chương 36](#)
[Chương 37](#)
[Chương 38](#)
[Chương 39](#)
[Chương 40](#)
[Chương 41](#)
[Chương 42](#)
[Chương 43](#)
[Chương 44](#)
[Chương 45](#)
[Chương 46](#)
[Chương 47](#)

[Chương 48](#)
[Chương 49](#)
[Chương 50](#)
[Chương 51](#)
[Chương 52](#)
[Chương 53](#)
[Chương 54](#)
[Chương 55](#)
[Chương 56](#)
[Chương 57](#)
[Chương 58](#)
[Chương 59](#)
[Chương 60](#)
[Chương 61](#)
[Chương 62](#)
[Chương 63](#)
[Chương 64](#)
[Chương 65](#)
[Chương 66](#)
[Chương 67](#)
[Chương 68](#)
[Chương 69](#)
[Chương 70](#)
[Chương 71](#)
[Chương 72](#)
[Chương 73](#)
[Chương 74](#)
[Chương 75](#)
[Chương 76](#)
[Chương 77](#)
[Chương 78](#)
[Chương 79](#)
[Chương 80](#)
[Chương 81](#)
[Chương 82](#)
[Chương 83](#)
[Chương 84](#)
[Chương 85](#)
[Chương 86](#)
[Chương 87](#)

[Chương 88](#)

[Chương 89: Ngoại truyện 1 - Ngọt ngào lĩnh giấy kết hôn](#)

[Chương 90: Ngoại truyện 2 - Mang thai](#)

[Chương 91: Ngoại truyện 3 - Sinh con, nuôi con](#)

[Chương 92: Ngoại truyện 4 - Một nhà bốn người](#)

[Chương 93: Ngoại truyện 5 - Nhật ký của con](#)

[Chương 94: Ngoại truyện 6 - Hết](#)

-----oOo-----

Chương 1

Nguồn: EbookTruyen.Me

Edit: Sa

"Chu Nghi Ninh là ai vậy? Mì chưa nghe bao giờ luôn, tra trên Baidu cũng không có, ở đâu ra mà được đóng phim "Triều đại thái bình" thế?"

"Chắc là chơi trò quy tắc ngầm đây mà, cao tay đây, mới đóng phim mà lấy được nhân vật nặng ký luôn."

"Đẹp quá má ơi, không phải đẹp kiểu hotgirl hay do trang điểm đâu."

"Tui chỉ muốn biết là ai lăng xê cô ấy thôi."

...

Chu Nghi Ninh đọc bình luận trên weibo, hầu như đều là bình luận tỏ ra ngạc nhiên, mà thực sự thì cô cũng rất bất ngờ. "Triều đại thái bình" là phim do Công ty Điện ảnh Hoa Thần bỏ vốn đầu tư, tổng giám đốc của Hoa Thần là anh họ của cô, anh ấy chỉ cho cô cơ hội thử vai thôi, còn quyết định chọn cô hay không hoàn toàn thuộc về đạo diễn Từ Bình.

Tắt weibo, cô nhận được tin nhắn từ phó đạo diễn phim "Triều đại thái bình": Ngày mai nam chính gia nhập đoàn phim, nếu rảnh thì em tới nhé.

Chu Nghi Ninh lập tức trả lời: Dạ.

Triều đại thái bình là tác phẩm mới nhất của đạo diễn Từ Bình. Từ Bình là

đạo diễn rất nổi tiếng trong dòng phim cổ trang, ba năm chỉ quay một phim, chưa bao giờ thay đổi trong suốt mười hai năm qua, mỗi bộ phim của ông đều trở thành phim kinh điển, khán giả đều mong ngóng suốt ba năm để được xem phim của ông. Bộ phim này bắt đầu quay vào ngày 16 tháng 7, các diễn viên đều đã gia nhập đoàn phim hơn mười ngày, nhưng Chu Nghi Ninh chưa nghe tin tức gì về diễn viên đóng vai nam chính. Hôm làm lễ khai máy, nam chính không xuất hiện, đạo diễn cũng không hé răng nên Chu Nghi Ninh hoàn toàn không biết ai diễn vai nam chính.

Chu Nghi Ninh vừa lên mạng đặt vé máy bay vừa gọi điện thoại cho Tần Sâm: "Anh họ, ngày mai em đi Hoàn Kiếm nè, có muốn gửi gì cho Cảnh Tâm không?"

Cảnh Tâm là bạn gái của Tần Sâm, cũng là một trong những diễn viên chính trong phim "Triều đại thái bình". Cô xem show mới nhất của Cảnh Tâm thì phát hiện có vẻ như hai người họ đang cãi nhau.

Tần Sâm nói: "Không cần, anh qua đó."

Chu Nghi Ninh vui mừng: "Tốt quá, vậy thì anh bảo trợ lý đặt vé máy bay cho em luôn nhé, em đang lo tới đó phải bắt xe đi một mình nè, giờ thì có anh dẫn em rồi."

Giải quyết xong chuyện phiền lòng nhất, Chu Nghi Ninh bắt đầu xếp hành lý.

Chiều hôm sau, cô đặt chân tới Hoàn Kiếm.

Đạo diễn Từ đứng cùng một đám người, Chu Nghi Ninh xuống xe thấy cảnh đó thì cứ nghĩ bọn họ chờ đón Tần Sâm, nào ngờ đạo diễn Từ vừa nhìn thấy hai người thì giật mình: "Tổng giám đốc Tần, sao anh lại tới đây?"

Tần Sâm cười: "Tới thăm đoàn phim."

Chu Nghi Ninh nhìn ngó xung quanh rồi hỏi diễn viên đóng một vai nhỏ trong phim: "Nam chính tới chưa?"

Người đó lắc đầu: "Chưa, đang đợi nè."

Chu Nghi Ninh hiểu rồi.

Tài xế vừa xách vali xuống giúp cô xong thì đằng sau bỗng xuất hiện một chiếc xe màu đen, cô nhìn thoáng qua thì thấy sao chiếc xe này... trông quen thế nhỉ? Cửa xe được mở ra, một chàng trai cao ráo bước xuống xe, anh ta đeo khẩu trang màu đen che kín mặt, chỉ để lộ đôi lông mày kiếm cùng cặp mắt đẹp.

Tiết là giữa hai hàng chân mày lại toát ra sự lạnh lùng khiến người ta không dám tiếp cận.

Chu Nghi Ninh cau mày nhìn người đàn ông đó, thầm hỏi sao anh ta lại tới đây?

Quý Đông Dương cảm nhận được có người nhìn mình chằm chằm nên khẽ nghiêng đầu qua hướng đó.

Chu Nghi Ninh cười gượng: "Đông ca, đừng nói là anh diễn vai hoàng đế nhé?"

Quý Đông Dương tháo khẩu trang xuống, đáp ừ.

Chu Nghi Ninh: "..."

Lúc trước, Chu Nghi Ninh và Cảnh Tâm có bàn luận xem ai sẽ là nam chính, cả hai đều đoán là Quý Đông Dương. Trong giới này, người có thể đảm nhận vai nam chính là hoàng đế mà không có ai phản đối chỉ đếm trên đầu ngón tay, sau khi dùng phương pháp loại trừ thì chỉ còn lại Quý Đông Dương.

Không ngờ thực sự là anh.

Giờ phút này, Chu Nghi Ninh cảm thấy hơi tuyệt vọng, cô chẳng muốn đóng phim cùng Quý Đông Dương tí nào.

Nguyên nhân rất đơn giản, cô không thích anh, còn lý do không thích thì có rất nhiều.

Vừa nghĩ đến việc mấy tháng tới phải ở chung đoàn phim với anh, Chu Nghi Ninh cảm thấy buồn bực vô cùng. Nghiệt duyên mà, sao cứ phải là

anh ta chứ?

Trừ Chu Nghi Ninh ra, ai cũng cực kỳ hưng phấn.

Cô kéo vali lại gần đám đông thì thấy một nữ diễn viên trẻ hết sức kích động nắm chặt tay người bên cạnh, hết sức hết sức kích động nói: "Không ngờ nam chính là Đông ca, đã bao lâu rồi anh ấy không đóng phim truyền hình? Tớ vẫn còn nhớ vai hoàng đế mấy năm trước của anh ấy, ôi mẹ ơi, nhìn uy nghiêm dã man, a a a a a!"

"Không ngờ lần đầu đóng phim cô trang mà lại được diễn chung phim với Đông ca, may mắn hết sức! Hoa Thần quá tuyệt khi mời được Đông ca."

"A a a a a, hình như tớ có cảnh đối thoại với Đông ca!"

"... Tớ không có, khóc đây."

Chu Nghi Ninh chau mày, bất hạnh quá, cô diễn vai phi tần của Quý Đông Dương nên có rất nhiều cảnh chung giữa hai người.

Đạo diễn Từ nhìn thấy Quý Đông Dương thì vừa cười vừa tiến lên phía trước nói với mọi người: "Nam chính của chúng ta tới rồi, tối nay mọi người cùng ăn một bữa mừng lần đầu gặp nhé."

Mọi người vỗ tay hoan nghênh. Mấy năm nay Quý Đông Dương liên tục đóng phim, nhận được rất nhiều giải thưởng, nhưng trong mấy năm này thì anh không hề nhận phim cô trang, không ngờ sau thời gian dài giữ bí mật về diễn viên đóng vai nam chính thì nay lại biết người ấy chính là ảnh đế, quả thật khiến người ta vô cùng phấn khích.

Mọi người trò chuyện rôm rả, sau khi xác định thời gian và địa điểm liên hoan, ai về phòng người nấy.

Chu Nghi Ninh về tới phòng khách sạn, đẩy vali qua một bên rồi ngã vật xuống giường, vốn chỉ định nhắm mắt nghỉ ngơi thôi nhưng ngủ lúc nào không hay.

Chu Nghi Ninh bị tiếng gõ cửa đánh thức, cô sửa sang lại đầu tóc rồi đi ra mở cửa.

Đạo diễn Từ và phó đạo diễn cùng một tốp người đứng ngoài cửa, nữ chính Chu Duy cũng có mặt. Cũng như Quý Đông Dương, mấy năm trở lại đây Chu Duy chỉ tập trung đóng phim điện ảnh, năm ngoái còn nhận được danh hiệu ảnh hậu. Thế nên có thể nói là lần này Hoa Thần đã quyết định chơi lớn khi mời ảnh đế, ảnh hậu diễn nam nữ chính trong phim "Triều đại thái bình", chắc chắn đây sẽ là bộ phim cổ trang hot nhất năm nay, cũng là bộ phim được mong chờ sẽ trở thành kinh điển.

Phó đạo diễn nhìn Chu Nghi Ninh: "Mọi người đang chuẩn bị đi ăn, lúc này tổng giám đốc Tần và Cảnh Tâm đi nhanh quá nên mọi người chưa kịp báo, em gọi điện nói với họ nhé"

Chu Nghi Ninh đảo mắt. Tần Sâm và Cảnh Tâm giận đối nhau, khó khăn lắm hai người mới gặp nhau nên chắc chắn bây giờ đang rất bận. Cú điện thoại này áp lực quá đi mất, mấy người này đang gài cô đấy à? Nhìn vẻ khó xử lộ rõ trên khuôn mặt của bọn họ, thêm cả dù sao thì họ cũng có quyền hơn cô nên cô không thể từ chối, chỉ đành gật đầu: "Dạ."

Hai phút sau, Chu Nghi Ninh cúp máy, nhập bọn cùng mọi người. Đạo diễn Từ gọi điện cho Quý Đông Dương nhưng không kết nối được.

Đạo diễn Từ quay đầu vỗ lên vai Chu Nghi Ninh, "Cháu đi gọi nam chính của chúng ta đi."

Chu Nghi Ninh: "... Sao lại là cháu?"

Đừng thấy cô là người mới mà liên tục bắt nạt cô như vậy chứ!

Đạo diễn Từ cười: "Cháu là phi tần của cậu ấy mà, diễn chung với cậu ấy nhiều lắm, nên đi làm quen đi."

Chu Nghi Ninh nhanh nhẩu đáp: "Thế chị Duy là hoàng hậu của anh ta mà, sao chú không bảo chị ấy đi gọi."

Chu Duy cười, ngay cả cô cũng nhìn ra cô bé này có thành kiến với Quý Đông Dương nên chắc chắn đạo diễn Từ cũng nhận thấy điều đó, vì thế mới mượn cơ hội này để cô bé tiếp xúc với Quý Đông Dương nhiều hơn.

Đạo diễn Từ: "Hoàng hậu là người lớn nhất trong hậu cung, cháu có thấy hoàng hậu nào bị phi tần sai bảo chưa?"

Chu Nghi Ninh: "... Đạo diễn, chú diễn sâu quá rồi đấy!"

Đạo diễn Từ cười to, "Đi đi, chú và mọi người đến đó trước đây."

Mọi người rời đi bỏ lại mình Chu Nghi Ninh ở đó.

Chu Nghi Ninh đứng tại chỗ trợn mắt, cảm thấy vô cùng bất lực.

Qua vài giây, cô quyết định vẫn cứ đi gọi Quý Đông Dương thì hơn.

Đứng trước cửa phòng Quý Đông Dương, Chu Nghi Ninh đập mạnh cửa, nhưng mãi mà trong phòng vẫn không có động tĩnh gì.

Mà lạ nha, trợ lý của anh đâu?

Tại sao cô phải làm việc này?

Nghĩ thế, Chu Nghi Ninh càng đập mạnh cửa, trừ khi trong phòng không có ai, nếu không thì không thể không nghe được.

Một giây sau, cửa vang lên tiếng "cạch" rồi được mở ra.

Một giọng nam lạnh như băng: "Chẳng phải tôi đã nói rồi sao? Không cần gọi tôi ăn cơm đâu."

Trong phòng không bật đèn, rèm cửa được kéo kín nên phòng rất tối, người đàn ông bán khóa thân đứng trước cửa khiến Chu Nghi Ninh ngẩn người, cô hơi ngạc nhiên là không ngờ một người trông gầy như thế mà lại có cơ bắp. Tầm mắt dần di chuyển lên phía trên, lúc này mới phát hiện trên đầu anh đang đeo miếng bịt mắt, rớt cuộc thì anh ta sợ ánh sáng tới mức nào?

Anh không nhìn cô lấy một cái, rống lên hét câu rồi đóng sầm cửa.

Chu Nghi Ninh chờ người cản rặng nhìn cánh cửa, tại sao anh ta lại hét lên với cô?!

Đúng lúc này thì cửa phòng đối diện bật mở, có người gọi cô: "Cô Chu?"

Chu Nghi Ninh xoay người, nhận ra đó là trợ lý và tài xế của Quý Đông Dương.

Cô kiềm chế cơn giận, chỉ vào cửa nói: "Hai người không biết bảy giờ sẽ có tiệc liên hoan hả? Hai người cứ để anh ta ngủ như thế hả?"

Trợ lý của Quý Đông Dương tỏ ra khó xử: "Đông ca ghi hình liên tục hai ngày hai đêm, sau đó lập tức tới Hoàn Điểm nên anh ấy đã không nghỉ ngơi suốt hai ngày rồi, hơn nữa... Đông ca đã dặn là đừng gọi anh ấy dậy ăn cơm, hôm khác anh ấy sẽ xin lỗi đạo diễn Từ. Lúc mới ngủ dậy tính tình của anh ấy khó chịu lắm, nên bọn tôi không dám gọi."

Chu Nghi Ninh càng nghe càng thấy giận, bộ anh ta là hòng sủng hả?

Cô cười lạnh: "Vừa nãy hai người có nghe thấy anh ta hét vào mặt tôi không?"

Vì có nghe nên mới ra đây, trợ lý của Quý Đông Dương áy náy: "Xin lỗi cô Chu."

Chu Nghi Ninh thở mạnh một hơi: "Thôi quên đi."

Tội gì phải tức giận với trợ lý chứ.

Đang định xoay người bỏ đi thì cánh cửa đằng sau lại được mở ra lần nữa.

Chu Nghi Ninh quay đầu, thấy Quý Đông Dương đã ăn mặc chỉnh tề đứng ở cửa, hai người lặng lẽ nhìn nhau mấy giây, sau đó Chu Nghi Ninh xoay người bỏ đi, Quý Đông Dương liếc nhìn trợ lý rồi đi theo Chu Nghi Ninh.

Trợ lý đứng đằng sau hỏi: "Đông ca, anh đi đâu đấy?"

Quý Đông Dương: "Liên hoan."

Chu Nghi Ninh mang dép lê nên đi rất nhanh, cô bấm nút thang máy rồi nhanh chóng bước vào.

Quý Đông Dương đi tới trước cửa thang máy, Chu Nghi Ninh nhìn anh rồi bấm nút đóng cửa thang máy lại.

Cho đến khi không nhìn thấy gương mặt đó nữa, cô mới thấy dễ chịu.

Thiệt tình là cô không thích Quý Đông Dương.

Bất chợt nhớ tới mấy hôm trước, cô có thấy một tiêu đề trên Tianya(1) là "Nam nghệ sĩ có khả năng sẽ độc thân suốt đời". Lúc ấy cô thấy rất buồn cười, thời này còn tồn tại nam nghệ sĩ độc thân suốt đời? Giới giải trí là nơi rất hỗn loạn, không vợ hai vợ ba là đã tốt lắm rồi.

Nhưng lúc này trong đầu cô thoáng hiện lên gương mặt lạnh lùng, đáng ghét của Quý Đông Dương.

Đúng là có khả năng cô độc suốt quãng đời còn lại!

(1). Tianya: Một trang báo mạng của Trung Quốc.

-----oOo-----

Chương 2

Nguồn: EbookTruyen.Me

Edit: Sa

Chu Nghi Ninh vừa bước vào phòng ăn thì Chu Duy ngồi gần cửa nhất đã kéo cô lại, nhướn mày hỏi: "Đông ca đâu? Có tới không?"

Chu Duy và Quý Đông Dương đã hợp tác với nhau mấy lần, có thể coi là bạn lâu năm nên cô biết tính khí của Quý Đông Dương khi vừa ngủ dậy, đạo diễn Từ cũng biết chuyện này, ai cũng phải thừa nhận gọi Quý Đông Dương dậy là chuyện vô cùng mệt mỏi.

Vô duyên vô cớ bị một người đàn ông mặt nhăn như ăn ớt quát vào mặt nên Chu Nghi Ninh rất bực bội, không muốn nói chuyện. Cô nghe thấy tiếng bước chân thì quay đầu lại.

Quý Đông Dương đang đứng ngoài cửa, thái độ lạnh nhạt nhìn lướt qua trong phòng.

Ồ, tới rồi kìa!

Chu Duy vỗ vai cô, nói nhỏ: "Vất vả rồi."

Chu Nghi Ninh không biết phải đáp lời thế nào, đành vơ lấy ly rượu vang rồi ngửa cổ uống cạn.

Phó đạo diễn lên tiếng tán thưởng: "Nghi Ninh uống giỏi ghê, mau qua đây để chú giới thiệu các phi tần khác, cháu và bọn họ có nhiều cảnh diễn chung lắm, làm quen đi."

Chu Nghi Ninh là người mới hoàn toàn, chưa từng quay quảng cáo, chưa từng tham gia show chứ đừng nói là đóng phim. Thân thế của cô rất bí ẩn, trừ đạo diễn Từ và phó đạo diễn ra, người ta chỉ biết cô đóng vai Ninh phi trong "Triều đại thái bình" chứ không hề biết cô là em họ của Tần Sâm.

Trong đoàn phim, ai cũng phỏng đoán thân thế của cô, phó đạo diễn là người khôn khéo nên tất nhiên nhìn ra suy nghĩ của họ, nhưng ông chỉ giới thiệu với mọi người về nhân vật của Chu Nghi Ninh mà không nhắc đến thân phận, bối cảnh của cô.

Làm quen một lượt xong thì Chu Nghi Ninh cũng uống kha khá rượu, gương mặt trắng trẻo ửng hồng, làn da sáng bóng vô cùng mịn màng, đôi mắt xéch long lanh hơi nước nhìn quanh phòng.

Lúc này, trông cô vừa thơ ngây vừa quyến rũ y như hình tượng của Ninh phi.

Nhìn cô, nhiều người đã gạt bay suy nghĩ tiêu cực, vì rất có khả năng đạo diễn Từ chọn cô là vì ngoại hình quá hợp vai.

Chu Nghi Ninh đi theo phó đạo diễn một vòng quanh phòng rồi quay lại chỗ ngồi, Cảnh Tâm ngồi bên cạnh hỏi: "Cậu uống nhiều không?"

Chu Nghi Ninh gật đầu, cười: "Tê tê rồi."

Đây là lời nói dối.

Đạo diễn Từ ngồi ở đối diện gọi cô: "Chu Nghi Ninh qua đây một lát."

Chu Nghi Ninh nhìn thoáng qua Quý Đông Dương đang ngồi cạnh đạo diễn Từ rồi bung ly rượu đứng dậy đi qua đó, Cảnh Tâm lo lắng nói với Tần Sâm: "Cô ấy uống nhiều thế có sao không?"

Tần Sâm nhìn về phía đối diện, "Không sao đâu, với tử lượng của nó thì nó đối phó được."

Đạo diễn Từ chỉ vào Quý Đông Dương, nói với cô: "Đây là Tiêu hoàng đế của chúng ta, hai người biết nhau chưa?"

Chu Nghi Ninh nhìn Quý Đông Dương, anh ngồi thẳng lưng, cả người toát ra sự lạnh lùng xa cách, trông giống như vô số tấm poster dán trên tường nhà cô. Tất nhiên đồng poster đó không phải do cô dán mà là do em gái Chu Giai Huệ của cô dán.

Bố cô giàu, còn Chu Giai Huệ chẳng qua cũng chỉ thích ngôi sao thôi, trên thế giới này, tiền có thể làm được nhiều việc lắm.

Lần đầu tiên Chu Nghi Ninh gặp Quý Đông Dương là bốn năm trước, trong dịp sinh nhật mười tám tuổi của Chu Giai Huệ, sau đó thì cũng gặp nhau mấy lần ở đoàn phim "Cầu cứu".

Quý Đông Dương nhìn cô, đáp: "Rồi."

Giọng nói đầy từ tính như khẽ chạm vào lòng người, nghe nói anh tự lòng tiếng cho nhân vật của mình.

Chu Nghi Ninh nâng ly rượu, nở nụ cười giả tạo: "Dạ biết."

Đạo diễn Từ nửa tin nửa ngờ, sao trông hai người này không thân thiện gì với nhau hết vậy! Lo cho mấy cảnh diễn chung quá đi mất.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, đạo diễn Từ bảo mọi người về nghỉ ngơi để ngày mai còn quay sớm.

Bên ngoài quán ăn, Chu Nghi Ninh dựa đầu và nửa người lên người Cảnh Tâm, đuôi mắt biếng nhác khẽ nhướn lên nhìn người đàn ông vừa lướt qua mình, gió nhẹ thổi làm bay tóc mái của cô.

Cảnh Tâm nghĩ cô say nên nói: "Tớ đưa cậu về."

Một giây sau, Chu Nghi Ninh đứng thẳng người, lắc đầu cười nhẹ: "Không cần đâu, tớ tự về được."

Chu Nghi Ninh giẫm mạnh đôi giày cao gót lên mặt đất, nhanh chóng đi về phía trước. Cảnh Tâm thấy vậy thì ngo ngác, nói nhỏ: "Em còn tưởng là cô ấy say rồi chứ."

Tần Sâm cười: "Yên tâm đi, nó uống giỏi lắm, có thể hạ gục được mấy người đàn ông lận."

Chân Quý Đông Dương dài nên đi rất nhanh, đến khi Chu Nghi Ninh đuổi kịp anh thì cửa thang máy đang dần đóng lại, cô vội giơ tay lên cản.

Cửa thang máy lại mở ra lần nữa.

Chu Nghi Ninh đi vào, đứng cạnh Quý Đông Dương.

Trong thang máy còn có hai cô bé học sinh đang kích động đùn đẩy nhau: "Cậu trước đi."

"Tớ ngại lắm, cậu trước đi."

"Nhanh lên, kéo không còn cơ hội."

"Cậu trước đi."

Khách sạn ở Hoàn Kiếm luôn là địa điểm yêu thích của fans, hơn nữa bây giờ đang là mùa hè nên rất nhiều học sinh, sinh viên đến đây để có cơ hội được nhìn thấy thần tượng của mình.

Xem ra hai cô bé này là fan của Quý Đông Dương.

Rốt cuộc, khi cửa thang máy mở ra, hai cô bé cũng lấy hết can đảm giơ quyền sở và cây bút ra trước mặt Quý Đông Dương, đỏ mặt nói: "Đông ca, anh có thể cho chúng em xin chữ ký không?"

Quý Đông Dương cúi đầu nhận lấy bút rồi nhanh chóng ký tên mình lên

cuốn sổ.

Ký xong, đặt cây bút lên quyển sổ anh gạt đầu rồi ra khỏi thang máy.

Hai cô bé kích động ôm nhau, "A a a a, xin được rồi!"

Chu Nghi Ninh buồn cười nhìn hai cô bé rồi đi ra khỏi thang máy, theo sau Quý Đông Dương.

Quý Đông Dương lấy thẻ phòng, quay đầu nhìn cô như thể vừa mới phát hiện ra cô: "Có việc?"

Chu Nghi Ninh dừng lại, dựa vai vào tường, "Anh không thấy mình nên xin lỗi tôi sao?"

Quý Đông Dương vẫn thản nhiên như cũ, nghĩ tới chuyện hồi chiều thì nói khẽ: "Xin lỗi."

Mấy năm nay anh rất bận, mà sự khó chịu khi vừa ngủ dậy cũng tăng dần theo thời gian, trừ khi anh tự điều chỉnh theo lịch trình, chứ không ai có thể chịu đựng nổi tính tình của anh lúc rời giường, bất kể ai gọi anh dậy đều sẽ bị ăn mắng.

Quý Đông Dương biết rõ tật xấu này của mình.

Vì không ngờ anh lại dễ dàng xin lỗi như thế nên Chu Nghi Ninh sững sốt, cô đứng thẳng người nhìn anh.

Qua vài giây, cô bỗng bật cười: "Thôi quên đi, tôi chỉ thấy thương cho trợ lý của anh thôi."

Chu Nghi Ninh nói xong thì xoay người bỏ đi.

Quý Đông Dương khẽ nhíu mày nhìn tấm lưng mảnh khảnh của cô, sau đó quẹt thẻ vào phòng.

Sáng sớm hôm sau, Quý Đông Dương đến trường quay, anh nhắm mắt ngồi thẳng lưng để thợ trang điểm hóa trang cho mình.

Thời gian trước anh bận quay phim điện ảnh "Cầu cứu", vì gặp một số trục trặc nên phim đóng máy chậm mười ngày so với kế hoạch làm ảnh hưởng đến lịch quay của đoàn phim bên này, cũng may nhà đầu tư của hai phim đều là Hoa Thần nên có thể phối hợp với nhau.

Đoàn phim đã công bố và tung poster tạo hình của tất cả nhân vật chỉ trừ nam chính, vì thế việc đầu tiên khi anh gia nhập đoàn phim là chụp poster tạo hình nhân vật.

Chu Nghi Ninh không có cảnh diễn ở Hoàn Điểm, cô tới đây hoàn toàn là vì muốn xem nam chính là ai, nhưng khi biết nam chính là Quý Đông Dương thì sự hào hứng của cô đã mất phân nửa, cô chán nản đi dạo vòng quanh trường quay.

Đóng phim cổ trang vào mùa hè là một cực hình, trang phục nhiều lớp mà trời lại nóng, các diễn viên không ai chịu nổi, người có trợ lý thì nhờ trợ lý quạt cho mình, còn ai không có trợ lý thì chỉ đành tự quạt lấy quạt để.

Chỉ nhìn thấy trang phục của họ thôi mà cô cũng thấy nóng chảy mỡ rồi.

Bỗng nhiên, một làn gió từ đâu lướt qua người.

Cô ngoảnh đầu thì mới biết Quý Đông Dương với tạo hình cổ trang vừa lướt qua mình, làn gió lúc này là do tay áo rộng thùng thình của anh mà ra.

Nhiếp ảnh gia và thợ trang điểm đi sau anh, có lẽ đã chụp xong poster phim rồi.

"Triều đại thái bình" không kể về một triều đại nào trong lịch sử cả mà nói về hai quốc gia tranh đấu vì muốn hợp nhất. lát nữa Quý Đông Dương sẽ diễn cảnh nam chính chưa lên ngôi mà vẫn còn là thái tử Tiêu Đàng nên sau khi chụp poster xong, anh phải đi thay trang phục.

Chu Nghi Ninh cầm cái quạt điện nhỏ thổi vào mặt mình, mắt bất giác nhìn về phía Quý Đông Dương. Cô khá ngạc nhiên khi anh mặc quần áo dày như thế mà trán lại không đổ chút mồ hôi. Chẳng lẽ kỹ thuật diễn xuất của anh để lợi hại đến mức có thể khống chế để cơ thể không đổ mồ hôi?

Nửa tiếng sau, Quý Đông Dương mặc bộ áo giáp đi qua chỗ cô một lần

nữa. Nhân viên trong tổ đạo cụ dắt một con ngựa Đại Uyên(1), Quý Đông Dương thành thực nhảy lên lưng ngựa, con ngựa lập tức giơ hai chân trước lên, tiếng hí vang khiến người ta căng thẳng, sợ rằng chỉ một giây sau nó sẽ hất người trên lưng xuống.

(1). Ngựa Đại Uyên: hay ngựa Fergana là một giống ngựa thuộc vùng Đại Uyên (Fergana), người Trung Quốc thường gọi giống ngựa này là Hãn huyết mã.

Quý Đông Dương vô cùng bình tĩnh nắm cương ngựa, con ngựa lắc người thêm mấy cái nữa rồi dừng lại, Quý Đông Dương cúi người nhẹ nhàng vỗ vào đầu nó để xoa dịu.

"Đông ca đẹp trai quá, đẹp trai quá! Anh ấy cưỡi ngựa đẹp trai chết người má ơi!"

Một cô gái mặc trang phục nha hoàn đứng gần đó nhìn Quý Đông Dương với đôi mắt hình trái tim.

Chu Nghi Ninh nhìn cô nàng một cái rồi quay lại nhìn Quý Đông Dương, trán anh bắt đầu đổ mồ hôi, từng giọt từng giọt lăn qua gò má rồi biến mất giữa bụi bặm.

Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng quả thật lúc này anh trông rất đẹp trai.

Mỗi người đều có một sân khấu của riêng mình. Fans đều nói bất kể là nhân vật nào, chỉ cần Quý Đông Dương còn đóng phim thì anh sẽ luôn đứng trên đỉnh tháp khiến người người nhìn thấy, khiến người người sùng bái, khiến người người say mê.

Poster tạo hình vai nam chính của Quý Đông Dương nhanh chóng được tung ra khiến fan như sôi trào.

"Đông ca đóng cổ trang trông uy nghiêm dã man. Mấy năm nay chờ phim cổ trang của anh mòn mỏi luôn, đẹp trai phát khóc!"

"Mì sẽ xem phim này vì Đông ca! Đông ca đẹp trai vãi!"

"Thích tằm Đông ca mặc áo giáp nhất, ảnh là tướng quân đẹp trai nhất

trong lòng mỉ."

"Mấy chế Đông cung mau đấu đá nhau đê, ngôi vị hoàng hậu chưa có ai ngồi kia!"

...

Chu Nghi Ninh nằm trong phòng lướt weibo, cô sai rồi, làm sao mà Quý Đông Dương độc thân suốt đời được, fandom của anh còn tự xưng là Đông cung, ngàn vạn fan tự xưng là các thể loại phi tần, ngày nào cũng có vô số fan kêu gào đòi sinh con cho anh kia kia.

-----oOo-----

Chương 3

Nguồn: EbookTruyen.Me

Edit: Sa

Ngày thứ hai Chu Nghi Ninh ở Hoàn Điểm, diễn viên đóng vai nam ba là Dư Viễn Hàng gia nhập đoàn phim.

Phó đạo diễn gọi cô qua, giới thiệu: "Đây là Dư Viễn Hàng, hai người có nhiều cảnh quay chung lắm, làm quen đi."

Dư Viễn Hàng ra mắt với vai trò là ca sĩ, nhưng sự nghiệp ca hát mãi không khởi sắc nên hai năm trước đã đá chéo sân sang nghề diễn. Năm ngoái, nhờ vai chính trong một phim cổ trang, sự nghiệp của anh có bước ngoặt đáng kể, với diễn xuất ngày càng tiến bộ cùng ngoại hình xuất chúng, anh nhanh chóng nổi tiếng, fan càng ngày càng đông, có báo còn viết anh chính là Quý Đông Dương thứ hai.

Dư Viễn Hàng vươn tay ra với Chu Nghi Ninh, mỉm cười nói: "Chào cô, tôi là Dư Viễn Hàng."

Chu Nghi Ninh bắt lấy tay anh, nháy mắt trêu ghẹo: "Là gương buồm đi xa(1)?"

Dư Viễn Hàng nhướn mày: "Đúng vậy."

(1) Từ "Viễn Hàng" trong tên của Dư Viễn Hàng có nghĩa là "đi xa".

Cả hai cùng cười. Dư Viễn Hàng hai mươi sáu tuổi, không lớn hơn Chu Nghi Ninh là bao nên hai người nhanh chóng làm quen với nhau.

Tối đó, đạo diễn Từ gọi các diễn viên chính đến phòng trao đổi kịch bản, Chu Nghi Ninh không có cảnh diễn ở Hoàn Điểm, cũng không có trợ lý hay người đại diện, hoàn toàn là một người tự do rảnh rỗi, đạo diễn Từ bảo cô: "Cháu cũng tới nhé, coi như học hỏi."

Vậy nên Chu Nghi Ninh cũng tham dự, cô ngồi gần Chu Duy, đối diện với Quý Đông Dương.

Vì Quý Đông Dương gia nhập đoàn phim trễ làm chậm tiến độ quay phim nên mấy ngày nay anh phải tăng cường quay bù, tối nay thảo luận cảnh mà Quý Đông Dương diễn chính.

Bên tai quanh quẩn giọng nói trầm ấm của anh, Chu Nghi Ninh nhìn anh, gương mặt anh trầm tĩnh, vừa đọc vừa đánh dấu lên kịch bản, lực viết mạnh khiến ngòi bút như xuyên qua cả tờ giấy làm cô không kiềm lòng được mà nhìn tay anh.

Ngón tay anh thon dài, nhưng cô biết lòng bàn tay anh chai sần vì những vết thương đã tích lũy qua năm tháng.

Cô chợt nhớ bốn năm trước, vào tối sinh nhật mười tám tuổi của Chu Giai Huệ, đối lập với bộ váy công chúa trắng muốt của em gái, cô đã mặc bộ lễ phục trễ ngực màu đen, cổ tình trang điểm cho ra dáng một cô chị hư hỏng, nhưng chân cô bị vướng vào váy, dù đã cố gắng đứng vững nhưng cuối cùng vẫn ngã xuống đất trước mặt mọi người.

Năm ấy cô mới mười chín tuổi, cho dù ăn vận già dặn nhưng thực chất cũng chỉ là một cô bé, nên trong giờ phút đó, cô đỏ bừng mặt, cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Người đàn ông đứng gần cô nhất cúi người xuống, một tay nắm lấy tay cô, một tay đỡ lấy eo cô nâng cô dậy khỏi mặt sàn lạnh lẽo. Bàn tay to lớn, thô ráp nắm lấy cổ tay mảnh khảnh, mịn màng của cô làm cô hơi đau.

Khoảnh khắc ấy, cô rất cảm kích người đàn ông đã giải vây cho cô khỏi cảnh khốn quẫn, lúc định ngẩng đầu thì nghe thấy giọng nói trầm âm phát ra trên đỉnh đầu mình: "Cô bị lộ hết rồi."

Giọng anh không to nhưng cũng không nhỏ, người đứng gần đó vẫn có thể nghe thấy, có người bật cười: "Tối nay Nghi Ninh ăn mặc gợi cảm quá, có bị lộ hay không cũng chẳng khác gì nhau."

Người khác phụ họa: "Đúng đó, mặc gợi cảm như thế thì không muốn lộ cũng khó."

Sau đó là liên tiếp những lời bông lơi, cả cố ý lẫn vô tình.

Sự cảm kích từ tận đáy lòng của cô bay sạch, cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông đó, sau một giây sững sốt khi nhìn thấy gương mặt anh, cô lập tức hát tay anh ra, "Liên quan quái gì tới anh."

Tại buổi tối hôm đó, Chu Nghi Ninh có ấn tượng cực kỳ xấu với Quý Đông Dương. Một ảnh đế như anh thì lấy thân phận gì tham gia bữa tiệc này? Đỡ cô dậy thì thôi, tại sao phải nói những lời khiến cô rơi vào tình thế khó xử.

Nhớ về chuyện của mấy năm trước, Chu Nghi Ninh chau mày, cô không muốn ngồi ở đây nữa.

Đang định lấy cớ rời đi thì đạo diễn Từ nói: "Tối nay đến đây thôi, mọi người về nghỉ ngơi sớm đi."

Chu Duy: "Ồi, hơn mười một giờ rồi à, nhanh thế."

Chu Nghi Ninh giật mình, đã qua ba tiếng rồi cơ á? Cô đi vào cõi thần tiên lâu thế ư?

Mọi người thu dọn kịch bản của mình, Chu Nghi Ninh đứng dậy, cùng mọi người ra khỏi phòng đạo diễn Từ.

Chu Duy đi sát bên cô, cười hỏi: "Lần đầu tiên tham dự buổi thảo luận kịch bản đúng không? Thấy sao?"

Chu Nghi Ninh không dám nói là mình không tập trung mà gật đầu: "Rất hay."

Chu Duy nhìn về phía Quý Đông Dương, trêu ghẹo: "Đông ca nói lúc diễn phải xem mình là nhân vật, vậy thì mới có thể nhập tâm vào nhân vật đó. Em có nhiều cảnh diễn chung với anh ấy, tới lúc đó em có thể học hỏi anh ấy. Nhưng mà anh ấy nghiêm lắm, chắc em phải áp lực lắm đây."

Chu Nghi Ninh từ chối không chút do dự: "Không cần đâu, em học hỏi chị Duy là được rồi, chị cũng là diễn viên mà!"

Chu Duy không ngờ Chu Nghi Ninh lại không nể mặt Quý Đông Dương đến thế, trong khi những người mới khác chỉ ước có nhiều cơ hội tiếp xúc với Quý Đông Dương. Cô nhìn Quý Đông Dương thì thấy anh nghiêng đầu nhìn Chu Nghi Ninh, giọng điệu bình thản: "Anh không dạy nổi cô ấy đâu."

Chu Duy càng ngạc nhiên hơn nữa. Mặc dù tính cách của Quý Đông Dương lạnh nhạt thật đấy, nhưng anh luôn quan tâm tới người mới vào nghề, bình thường cũng hay nhường nhịn và góp ý lỗi sai cho họ.

Dứt lời, Quý Đông Dương xoay người bỏ đi.

Chu Nghi Ninh im lặng mấy giây rồi cũng cười, vẫy tay tạm biệt mọi người: "Em về phòng đây, mọi người nghỉ ngơi sớm nhé."

Nhìn hai người bỏ đi, có người tò mò hỏi Chu Duy: "Hai người họ quen nhau từ trước à?"

Chu Duy nghĩ ngợi: "Hôm bữa có nói từng gặp nhau mấy lần, chắc là có quen."

Nói không chừng còn là không vừa mắt nhau.

Thế giới này hỗn loạn quá, cô không hiểu nổi nữa rồi.

Chu Nghi Ninh và Quý Đông Dương vừa gia nhập đoàn phim nên không ở cùng tầng với mọi người, hai người cùng vào chung thang máy.

Đêm đã khuya, trong thang máy chỉ có bọn họ.

Chu Nghi Ninh cao 1m66, hôm nay lại mang giày bệt nên trông rất nhỏ nhắn khi đứng cạnh Quý Đông Dương cao 1m86.

Cô nhìn bảng điện tử trên cửa thang máy, khẽ liếc qua cánh tay của người đàn ông bên cạnh, đột ngột cất tiếng: "Tại sao anh lại nói không dạy nổi tôi? Là vì không muốn dạy hả?"

Quý Đông Dương không ngờ cô sẽ chủ động bắt chuyện với mình, bình thường trước mặt người khác thì cô đều cười giả lả gọi anh là Đông ca, nhưng khi chỉ có riêng hai người thì cô nhìn anh với ánh mắt rất khinh thường.

Bao nhiêu năm làm diễn viên giúp anh rất giỏi quan sát sắc mặt của người khác, nên anh hiểu rõ tâm tư của cô.

Anh cười: "Cô không phục tôi thì sao mà tôi dạy cô được."

Chu Nghi Ninh ngẩng đầu, phát hiện ra anh cũng đang nhìn mình, cô dời tầm mắt: "Anh nói đúng, tôi không phục anh, nên không muốn anh dạy bảo tôi."

Quý Đông Dương ngẩng đầu, nhìn thẳng về phía trước: "Nghe nói vì đào hôn nên cô mới chạy tới đây, tôi không biết làm cách nào cô tham gia bộ phim này, nhưng tôi khuyên cô nếu muốn chơi cho vui thôi thì hãy nói rõ ràng với đạo diễn Từ, để tránh trường hợp sau này không tìm được diễn viên thay thế."

Gần đây bộ phim cổ trang được đầu tư lớn là "Minh Phi truyền kỳ" của công ty điện ảnh Tinh Vũ quay ở Hoàn Kiếm. Từ trước đến nay, Tinh Vũ và Hoa Thần luôn là đối thủ cạnh tranh của nhau, ông chủ mới của Tinh Vũ là Kha Đăng còn ra sức chơi xấu, họ đã cướp mất mấy diễn viên của "Triều đại thái bình" khiến kế hoạch của đoàn phim liên tục bị gặp trục trặc.

"Đinh."

Cửa thang máy mở ra.

Lên đến tầng có phòng mình, Chu Nghi Ninh tiến tới cửa thang máy, cô không bước ra ngoài mà đứng dựa vào khung cửa, thang máy đứng im, cô nhìn Quý Đông Dương, chau mày: "Sao anh biết tôi đào hôn?"

Vẻ mặt của Quý Đông không hề thay đổi: "Chuyện này không quan trọng."

Chu Nghi Ninh nâng cằm: "Thế chuyện gì mới là quan trọng?"

Quý Đông Dương: "Chuyện quan trọng là cô sẽ làm ảnh hưởng đến tiến độ quay phim."

Chu Nghi Ninh: "..."

Cô cắn môi, hoàn toàn bị đả kích, tức giận nói: "Anh yên tâm, chắc chắn tôi sẽ không làm ảnh hưởng tới anh đâu!"

-----oOo-----

Chương 4

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chu Nghi Ninh ở Hoàn Kiếm một tuần rồi quay về thành phố B.

Hôm nay Tần Sâm sẽ giới thiệu cho cô một người đại diện của công ty. Cô đến công ty theo thời gian đã hẹn, không biết ai sẽ chịu làm người đại diện cho người không những mới toanh mà còn dựa vào quan hệ như cô nữa.

Tiếng giày cao gót vang lộc cộc, nghe tiếng bước chân thôi là đã thấy mạnh mẽ rồi.

Chu Nghi Ninh ngẩng đầu nhìn về phía cánh cửa, ở đó là một phụ nữ có mái tóc ngắn nhuộm màu nâu đỏ khoảng ba mươi tuổi trông rất giỏi giang.

Nữ cường nhân(1) đây rồi.

(1). Nữ cường nhân: ý chỉ những người phụ nữ độc lập, mạnh mẽ, giỏi

giang.

Chu Nghi Ninh trầm cảm thán, đồng thời nở nụ cười với người đối diện:
"Chào chị."

"Chị là Vạn Vi, sau này sẽ trở thành người đại diện của em."

Chu Nghi Ninh kinh ngạc, Vạn Vi á? Là người đại diện hàng đầu á? Bây giờ làm người đại diện của cô?

Vạn Vi thấy phản ứng của cô thì cười, kéo ghế ngồi xuống rồi nói thẳng vào vào vấn đề: "Chị biết rõ chuyện của em. Trước hết chị sẽ nói những yêu cầu của chị. Thứ nhất, nhanh chóng chuyển ra khỏi nhà họ Tần, sau này em sẽ thường xuyên quay phim và tham gia các hoạt động, nếu ở trong nhà họ Tần thì sẽ không tiện và cũng có ảnh hưởng không tốt. Thứ hai, chị sẽ đăng ký cho em các khóa huấn luyện, em phải tham gia đầy đủ. Thứ ba, chị nghe nói em không hợp với Quý Đông Dương? Chuyện này không được, cho dù có thực sự không hợp thì cũng không được biểu hiện ra ngoài, đây là tố chất căn bản của diễn viên."

Chu Nghi Ninh mất mấy giây để tiêu hóa hết những lời ấy, cô ngẫm nghĩ một chút rồi nói: "Em cũng tính như vậy, nhưng phải chờ một thời gian nữa, còn chuyện với Quý Đông Dương thì em sẽ xử lý ổn thỏa."

Vạn Vi nói: "Nếu phóng viên tung tin em không tôn trọng ảnh đế thì hàng vạn người hâm mộ sẽ giết em dễ như giết một con kiến, cho dù chỗ dựa của em có vững chắc thế nào đi nữa thì cũng không tồn tại được trong giới này."

Quả thật là vậy, dàn hậu cung của Quý Đông Dương cực kỳ lợi hại.

Chu Nghi Ninh nhớ tới câu mà Quý Đông Dương đã trả lời cô vào tối hôm đó, "Tốt nhất là như vậy."

Từ nhỏ Chu Nghi Ninh đã vô cùng bướng bỉnh, việc gì không làm được thì càng cố gắng hết sức, thứ gì không chiếm được thì lại càng muốn có, nên câu nói vô ý của Quý Đông Dương đã vô tình trúng vào nhược điểm của cô.

Thật ra anh nói đúng, cô không thực sự nghiêm túc khi gia nhập đoàn

phim, cô không có sự nhiệt huyết với nghề diễn như các diễn viên khác.

Bố cô bảo cô đính hôn với Thẩm Ngôn Quân, nhưng cô không đồng ý.

Thế nên, cô bỏ trốn.

Nhà cô giàu, từ nhỏ đến lớn, những thứ mà cô và Chu Giai Huệ được ăn, được mặc luôn là tốt nhất. Chu Giai Huệ rất thích kèn cựa với cô, nếu cô có món gì đó tốt hơn đồ của nó thì nó không phục mà lập tức đi mua một cái mới tốt hơn, đây là một hành vi vô cùng có vấn đề.

Quanh năm suốt tháng ở cùng Chu Giai Huệ càng ngày càng có vấn đề nên cô cũng có vấn đề luôn.

Không biết từ lúc nào, bất kể thứ gì mà Chu Giai Huệ yêu thích thì cô sẽ không thích, cô trở nên khác hoàn toàn Chu Giai Huệ.

Trước mặt người khác, Chu Nghi Ninh luôn sắm vai mình là cô con gái ngoan ngoãn, nhưng thật ra cô là một tiểu ma nữ. Cô hút thuốc lá, tửu lượng của cô có thể hạ gục mấy người đàn ông, nhưng cô cũng không buông thả chính mình, cô cố gắng học tập, mẹ cô bảo cô đi du học thì cô cũng đi ngay.

Thẩm Ngôn Quân lớn hơn cô vài tuổi, đẹp trai, con nhà giàu, có tài, hai người lớn lên cùng nhau, nhưng cô không yêu anh.

Trước đêm đào hôn, cô bỗng nhiên nhớ đến người đàn ông đã cứu cô nhiều năm trước.

Tiếc là lúc đó quá tối, anh cho cô tiền, cùng cô đợi người đến đón rồi mới rời đi, nhưng cô không nhìn rõ được khuôn mặt anh.

Sau khi đào hôn, cuộc sống của cô như rẽ sang một hướng khác. Cô không biết mình muốn làm gì, thích những gì.

Cô dạo quanh mấy đoàn phim, bỗng chốc trong đầu nghĩ đến việc đóng phim.

Có lẽ, một ngày nào đó khi cô nổi tiếng, cô sẽ kể lại câu chuyện đó, rồi sẽ tìm ra được người ấy.

Có lẽ...

Cô vào giới giải trí không phải vì tình yêu dành cho nghệ thuật, vì thế Quý Đông Dương mới vô tình với cô.

Về nhà họ Tần, Chu Nghi Ninh ăn cơm cùng cậu mợ. Mợ rất thương cô, nên cô thích ở trong ngôi nhà này.

Mợ thích chơi mạt chược, tối nào cũng chơi, Chu Nghi Ninh nhường mợ thắng mấy ván rồi mới nói: "Mợ ơi, cháu muốn mua nhà dọn ra ở riêng ạ."

Bà Tần nghe thế thì không vui: "Sao lại chuyển ra ngoài? Ở đây có người nấu cơm cho ăn mỗi ngày, cháu cũng không phải quét dọn, tối về còn có thể đánh mạt chược với mợ, tốt lắm mà."

Chu Nghi Ninh nhướn mày: "Trọng điểm là có người đánh mạt chược với mợ chứ gì?"

Bà Tần trừng cô: "Con bé này nói năng kiêu gì thế, mợ không tốt với mày hả?"

Chu Nghi Ninh vội cười: "Tất nhiên là tốt rồi, còn tốt hơn mẹ ruột của cháu nữa. Nhưng mà cháu lớn rồi, hơn nữa còn là nghệ sĩ, mà ở đây xa quá, đi lại không tiện, nên cháu muốn ở riêng."

Sau một hồi Chu Nghi Ninh liên tục bảo đảm sẽ thường xuyên về nhà, mợ cô mới đồng ý: "Cháu không cần phải quan tâm chuyện nhà cửa, cứ để Tần Sâm và Tần Khải lo liệu."

Mấy ngày sau, cả nhà và xe đều có đủ.

Chu Nghi Ninh chọn chiếc Land Rover trong gara của Tần Sâm, còn nhà là do Tần Khải tìm, cô đã đi xem rồi, khu này mới xây xong, ngoại việc chưa có dụng cụ gia đình ra thì cái gì cũng có đủ.

Cô cực kỳ hưng phấn vì cuối cùng cũng chính thức thoát khỏi thành phố S mà cắm rễ ở thành phố B.

Cô vui đến mức cứ liên tục nhảy nhót trong căn hộ mới của mình.

Nửa tiếng sau, cô đeo ba lô ra ngoài để tìm nhà thiết kế trang trí cho căn hộ của mình. Cô lười làm mấy loại chuyện kiểu vậy lắm.

Lúc đặt tiền cọc, nhà thiết kế đưa máy quét thẻ cho cô, Chu Nghi Ninh không thèm nhìn nó lấy một cái: "Tôi có tiền mặt."

Nhà thiết kế tròn mắt: "Hơn tám vạn lận đó, cô Chu chắc chứ ạ?"

Một giây sau, cô ấy thấy Chu Nghi Ninh mở ba lô, mắt cô nàng càng tròn lớn hơn nữa.

Chu Nghi Ninh bình thản lấy một xấp tiền màu hồng đặt lên bàn, nhà thiết kế nhìn mấy cọc tiền còn lại trong ba lô của cô, qua một lúc mới khép miệng lại được, thở dài: "Thời đại bây giờ đi đâu cũng quét thẻ được, tôi chưa từng thấy cô gái nào lại mang theo nhiều tiền mặt đi mua đồ như vậy cả."

Chu Nghi Ninh chỉ cười chứ không giải thích, hất cằm: "Tính tiền đi."

Nửa tiếng sau, Chu Nghi Ninh đeo ba lô rời đi.

Trong công ty thiết kế xô xao tiếng bàn tán, một nhà thiết kế nam nào đó nói: "Chắc chắn cô gái này là bạch phú mỹ(2), hay là tó theo đuổi cô ấy để được làm tiểu bạch kiểm(3) nhỉ?"

"Cỡ như cậu chưa chắc người ta đã thèm nhìn! Lúc cô ấy đặt tiền lên bàn nhìn ngầu dã man."

"Người ta giàu nên người ta có quyền ngầu."

(2) Bạch phú mỹ: Chỉ người phụ nữ trắng, giàu, đẹp.

(3) Tiểu bạch kiểm: Chỉ người đàn ông bám váy phụ nữ.

Hơn mười ngày sau, toàn bộ dụng cụ nội thất được chuyển tới nhà. Tối đó,

Chu Nghi Ninh kiểm tra một lượt rồi leo lên sofa nháy thử mấy cái, thấy không êm lắm.

Cô lượn một vòng quanh nhà thì thấy khá hài lòng, chỉ không thích ở chỗ là căn hộ không có quầy rượu và cô quên dặn nhà thiết kế là không thích sofa bằng da chứ không phải sofa thường.

Đóng cửa đi tiếp.

Thang máy dừng ở bãi đậu xe, Chu Nghi Ninh cúi đầu đi ra.

Bên ngoài có người đang đi vào thang máy thì dừng lại, ngờ vực lên tiếng: "Cô Chu?"

Chu Nghi Ninh ngẩng đầu, nhìn thấy trợ lý của Quý Đông Dương xách túi to túi nhỏ thì có dự cảm xấu, cô hỏi: "Anh ở đây hả?"

A Minh cười khỏ: "Cô Chu cứ đùa, tôi làm gì mua nổi nhà ở đây."

Chu Nghi Ninh lặng đi mấy giây rồi mới hỏi tiếp, "Quý Đông Dương sống ở đây?"

Cô đã biết đáp án, nhưng vẫn muốn xác định.

Cô sẽ không xui đến mức ở cùng khu với Quý Đông Dương đâu.

A Minh gật đầu: "Đúng vậy, nhưng Đông ca không thường xuyên ở đây lắm, anh ấy có tới mấy căn nhà lặn, để tiện trốn bọn chó săn(4) ấy mà."

(4) Chó săn ở đây là chỉ các phóng viên chuyên rình mò đời sống cá nhân của ngôi sao.

A Minh nghĩ ngợi một lát rồi cũng không kiềm nổi tò mò: "Cô ở đây hả?"

Chu Nghi Ninh gật đầu, "Tôi có việc phải đi rồi, anh định làm gì thì làm đi."

Đoàn phim "Triều đại thái bình" đã gần hoàn tất mọi cảnh quay ở Hoành Điếm, vài ngày nữa sẽ quay về thành phố B quay phần cuối định.

Nhìn A Minh xách mấy túi đồ dùng hằng ngày, cô nghĩ có lẽ thời gian này Quý Đông Dương sẽ sống ở đây.

Xui quá đi mất.

-----oOo-----

Chương 5

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chu Nghi Ninh tạo tài khoản weibo có chứng nhận theo yêu cầu của Vạn Vi.

Ngày đầu tiên tạo weibo, cô đăng bài đầu tiên chào hỏi với mọi người.

Sau đó, cư dân mạng nhanh chóng phát hiện ra các diễn viên phim "Triều đại thái bình" là Chu Duy, Cảnh Tâm và Dư Viễn Hàng cùng các nghệ sĩ nổi tiếng theo dõi weibo của cô, cô là người mới thật đấy hả?

Cư dân mạng càng tò mò về thân phận của Chu Nghi Ninh, mọi người đều triệu hồi tài năng của các phóng viên, kết quả là tối đó một tài khoản weibo đã công khai tư liệu cá nhân của cô.

"Tốt nghiệp thạc sĩ tại đại học XX nước Anh, là con gái của ông chủ một tập đoàn lớn ở thành phố S, em họ của Tần Sâm – tổng giám đốc Công ty điện ảnh Hoa Thần, thảo nào được nhận vai Ninh phi trong phim "Triều đại thái bình", bối cảnh còn hơn cả Cảnh Tâm nữa."

"Trình độ học vấn thế này thì chắc nằm trong top 3 những nữ nghệ sĩ học giỏi rồi, cơ mà suốt ngày đeo ba lô tiền để làm gì? Khoe của hả? Sau hôm nay thì bảo đảm trộm sẽ luôn dõi theo cô ấy [tạm biệt](1)."

(1) Đây là icon tạm biệt. Trong xuyên suốt truyện, những chỗ [abc] nằm trong phần bình luận trên mạng đều là icon thể hiện cảm xúc.

"Chủ thớt nói cô ta ghét Đông ca, có thiệt không ta? Cô ta đóng vai phi tần của Đông ca trong "Triều đại thái bình" đó, sợ cô ta hạ độc Đông ca quá! [hoảng sợ]"

"Lo cho sự an toàn của Đông ca quá đi mất! Mị phải tới weibo của cô ta để cảnh cáo mới được!"

"Hậu cung của Đông ca vô cùng hùng hậu, cô ta còn dám làm loạn ư?"

...

Tối đó, Chu Nghi Ninh mở weibo thì hết hồn.

..... Đã xảy ra chuyện gì???

Tổng số người theo dõi cô là 188 người, nhưng có tới 3688 bình luận mới, cộng thêm 2389 bình luận gắn thẻ cô.

Là của fans? Không đúng, trong 188 người theo dõi thì đa số đều là bạn bè và nhân viên đoàn phim, ngoài ra thì là mấy trang quảng cáo và tài khoản ảo, đâu ra nhiều bình luận và gắn thẻ như vậy?

Lướt sơ qua một vòng thì cô phát hiện tất cả đều là mĩa mai và chửi mắng cô.

Sao lại thế? Đang định tìm hiểu nguyên nhân thì Vạn Vi gọi điện tới.

Xem ra là xảy ra chuyện thật rồi.

Điện thoại được kết nối, Vạn Vi nói thẳng vào vấn đề: "Em lên hot search weibo rồi, nhưng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì, thông tin các nhân của em bị công khai rồi, không ngăn được, mà có ngăn thì cũng vô ích. Em đừng nói gì cả, nhận được tin nhắn cũng đừng trả lời."

Thì ra là lên hot search, thảo nào.

Nhưng mà sao cô lại lên hot search? Chẳng lẽ cô bị lộ chuyện dùng nick phụ anti Quý Đông Dương?

Chu Nghi Ninh chau mày, lát lâu sau mới đáp: "Dạ."

Vạn Vi bật cười: "Tạo weibo mới mấy ngày mà đã lên hot search, kể ra cũng chẳng phải chuyện xấu, hoặc là nổi tiếng hoặc là bị ghét, hy vọng em

thuộc về trước."

Chu Nghi Ninh bĩu môi: "Nổi tiếng vì bị ghét thì sao?"

Vạn Vi cười to hơn: "Cũng được, không hoàn toàn bị ghét là được, mai là ngày đầu tiên gia nhập đoàn phim, em ở một mình phải chú ý một chút, chị không đến được."

Vạn Vi thông báo công việc xong thì ngắt điện thoại.

Chu Nghi Ninh mở weibo xem hot search, may mà không phải vì bị lộ nick phụ.

Cô đọc nội dung và bình luận ở bài weibo tiết lộ thông tin của cô, đọc xong thì chỉ biết cười trào phúng.

Nhìn đi, thế giới này chẳng có ai nghĩ cô là người tốt.

Sáng hôm sau, Chu Nghi Ninh tự lái xe đến trường quay, vì tối qua mới lên hot search nên hôm nay nhân viên đoàn phim cứ nhìn ngó cô, không ai ngờ cô gái này lại có lý lịch đáng gờm như vậy. Mọi người càng tò mò về cái ba lô của cô, lúc trước ở Hoàn Điểm thấy cô luôn đeo nó, nhìn rất bình thường, nào ngờ lại chứa đầy tiền.

Thế này quá dụ dỗ trộm cướp rồi!

Cả đoàn phim chỉ có Quý Đông Dương và Chu Duy có phòng nghỉ riêng, còn những diễn viên đóng vai quan trọng thì sẽ được chia theo từng gian. Khi Chu Nghi Ninh đi qua phòng nghỉ của Quý Đông Dương thì đúng lúc anh mặc trang phục hoàng đế đi ra, hai người im lặng nhìn nhau rồi cùng dờn tầm mắt.

Chu Nghi Ninh mỉm cười: "Chào Đông ca."

Quý Đông Dương nhìn cô: "Ừ."

Chu Nghi Ninh cười thành tiếng, bỏ đi.

Trong phòng hóa trang, Cảnh Tâm mặc trang phục cung nữ, ba nữ diễn viên khác mặc trang phục phi tần, thấy cô đi vào thì cùng lên tiếng chào hỏi.

Chu Nghi Ninh ném ba lô lên bàn rồi đi thay trang phục.

Thợ trang điểm nhìn ba lô của Chu Nghi Ninh rồi nhìn Cảnh Tâm: "Trong ba lô của cô ấy toàn là tiền mặt thật hả?"

Cảnh Tâm gật đầu: "Số tiền trong ba lô của cô ấy chưa bao giờ ít hơn năm vạn tệ."

Thợ trang điểm: "... Nhiều thật."

Chu Nghi Ninh thay trang phục xong thì ngồi trước bàn trang điểm. Thợ trang điểm liên tục khen da cô đẹp, lúc trang điểm cho mắt thì cũng thốt lên: "Mắt của cô đẹp quá, đuôi mắt hơi dài, ánh mắt long lanh, chỗ này còn có nốt ruồi nhỏ càng tôn lên vẻ đẹp của đôi mắt. Trang điểm thế này càng làm cô quyến rũ."

Chu Nghi Ninh có làn da trắng mịn không tì vết, bên trái sống mũi cách đầu mũi một centimet có một nốt ruồi như ẩn như hiện rất đặc biệt, làm cô trông càng cuốn hút hơn.

Chu Nghi Ninh chớp đôi mắt xéch xinh đẹp sáng ngời của mình, nở nụ cười ma mị: "Thật không? Có quyến rũ người khác được không?"

Thợ trang điểm bị ánh mắt của cô phóng điện, gật mạnh đầu: "Tuyệt đôi quyến rũ được người khác!"

Những người có mặt trong phòng cười vang.

Lúc trước "Triều đại thái bình" được quay ở Hoàn Kiếm là thời kỳ Tiêu vương dẫn binh đi dẹp loạn, kết thúc chiến tranh, hoàng đế băng hà vì bệnh tật, Tiêu vương lên ngôi, Chu Nghi Ninh diễn vai Mục Ninh – một trong các tiểu thiếp của Tiêu vương, phụ thân của Mục Ninh lập được công lớn nên Tiêu vương đã sắc phong cho Mục Ninh lên làm Ninh phi, nhưng không ngờ sẽ có nàng Ninh phi trở thành một vị phi tần tàn độc.

Hôm nay là cảnh quay đầu tiên của Chu Nghi Ninh, cũng là cảnh diễn

chung với Quý Đông Dương.

Cảnh của Chu Nghi Ninh được xếp lịch quay vào buổi chiều, hiện tại đang diễn cảnh lên triều, cô nhìn Quý Đông Dương ngồi trên ghế rồng, ánh mắt sắc bén, mỗi đường nét trên gương mặt đều lộ ra sự uy nghiêm, không thể phủ nhận anh quả thật có khí khái vương giả.

Đạo diễn Từ nói to: "Qua. Chuẩn bị cảnh tiếp theo!"

Quý Đông Dương nghỉ ngơi đợi cảnh diễn buổi chiều, lúc đi ngang qua Chu Nghi Ninh, anh dừng chân nhìn cô.

Chu Nghi Ninh cười với anh: "Hoàng thượng cát tường."

Quý Đông Dương nhìn cô thêm vài giây rồi chậm rãi dời mắt đi nơi khác: "Lúc không diễn không cần khách sáo với tôi vậy đâu."

Dứt lời, anh đi tới ghế nghỉ của mình, nhận miếng bọt biển từ trợ lý đeo lên mắt, rồi ngả người ra ghế, bất động.

Chu Nghi Ninh làm mặt quỷ với anh, đồ hoàng đế mặt lạnh đáng ghét.

Ăn trưa xong, bắt đầu quay cảnh buổi chiều.

Đạo diễn ra hiệu bắt đầu quay, mọi người đều dồn mắt lên người Chu Nghi Ninh và Quý Đông Dương.

Ninh phi mặc váy đỏ thướt tha dẫn theo hai cung nữ tiến vào ngự thư phòng. Sau khi làm lễ thỉnh an, nàng lấy ly trà sâm từ chiếc khay mà cung nữ đang bưng, tươi cười đến gần, "Hoàng thượng trăm công nghìn việc, thần thiếp vô cùng lo lắng cho Long thể của người."

Ninh phi đặt ly trà sâm lên bàn, hoàng đế ngẩng đầu nhìn nàng. Ninh phi mỉm cười, đặt tay mình lên vai hắn, nàng nghiêng người ngã lên đùi hắn...

Đạo diễn Từ: "Cắt! Chu Nghi Ninh, cô là cương thi hả? Làm gì mà cứng đờ ra thế?!"

Chu Nghi Ninh: "..."

Không ngờ khi mắng người khác thì đạo diễn Từ lại đã man như vậy.

Nhìn thoáng qua gương mặt không chút thay đổi của Quý Đông Dương, cô nhanh chóng đứng dậy khỏi đùi anh rồi đứng im nghe đạo diễn Từ mắng.

Đạo diễn Từ: "Chẳng phải lúc này đã nói với cô rồi sao? Cô đi lấy lòng hoàng đế, hành động và nụ cười cứng nhắc nhe thế thì thằng nào mềm lòng hả?"

Chu Nghi Ninh vội vàng xin lỗi: "Đạo diễn, cháu sẽ cố gắng hơn."

Lần thứ hai.

Đạo diễn Từ: "Cắt! Có hiểu cái gì là tuy rất muốn nhưng giả vờ từ chối không? Thả lỏng người ra cho tôi nhò!"

...

Lần thứ mười hai, đạo diễn Từ: "Cắt! May mà cô gây, chứ không cứ quay như thế này thì chân của ông đều tàn phế mất thôi!"

Chu Nghi Ninh: "..."

Đạo diễn Từ ạ, cháu cũng bị chú mắng cho tàn phế luôn rồi.

Đạo diễn Từ ảo não nói: "Nghỉ ngơi hai mươi phút, Cảnh Tâm giúp Chu Nghi Ninh tìm cảm giác đi, hướng dẫn cho nó cách diễn."

Cảnh Tâm giật mình khi nghe nhắc tên mình, cô nhìn về phía Chu Nghi Ninh và Quý Đông Dương, "Dạ."

Chu Nghi Ninh vùng khỏi bờ ngực của Quý Đông Dương lần thứ mười hai, Quý Đông Dương cũng đứng lên, cúi đầu nhìn cô: "Chẳng phải đã nói là sẽ không ảnh hưởng tới tôi rồi sao? Cô là nữ diễn viên NG(2) nhiều nhất mà tôi từng hợp tác."

(2) NG: not good, một thuật ngữ trong ngành quay phim, có nghĩa là cảnh quay không đạt, phải quay lại.

Không ngờ bị vả mặt nhanh như vậy.

Chu Nghi Ninh cắn môi, rất muốn phản bác nhưng lại không thể nói gì, đành nuốt cục tức vào bụng.

Mấy giây sau, cô tức giận hất tay áo bỏ đi.

Vừa vào phòng nghỉ, Cảnh Tâm lập tức oanh tạc Chu Nghi Ninh: "Ánh mắt cậu nhìn Đông ca phải tình cảm vào, anh ấy là hoàng đế, còn cậu là phi tần, nhìn cậu chẳng giống lấy lòng anh ấy mà giống ép anh ấy uống trà độc hơn..."

Chu Nghi Ninh khoát tay, ảo não: "Tớ biết làm thế nào để lấy lòng! Cũng biết làm thế nào để quyến rũ! Nhưng nhìn bản mặt của Quý Đông Dương thì tớ không lấy lòng nổi chứ đừng nói là quyến rũ!"

Cảnh Tâm nhìn cô: "Nhưng chúng ta là diễn viên, cho dù cậu ghét bạn diễn nhưng một khi đã nhận vai thì phải cố gắng diễn tốt, cậu hiểu không? Nếu Tần Sâm biết cậu NG nhiều thế này thì..."

Chu Nghi Ninh vội nói: "Cậu tuyệt đối đừng nói với anh họ đấy."

Cảnh Tâm: "Tớ không nói cho anh ấy biết thì đạo diễn Từ cũng nói, nhân viên đoàn phim cũng sẽ dị nghị."

Cảnh Tâm nói tiếp: "Đông ca là diễn viên phái thực lực, cậu cứ diễn tệ trước mặt anh ấy thì không chừng anh ấy sẽ nhìn cậu như nhìn khi đột đang tấu hài."

Chu Nghi Ninh: "..."

Cảnh Tâm mắng người khác mà chẳng chút kiêng dè: "Hoặc sẽ nghĩ cậu là kẻ đần. Cậu có muốn bị khinh thường như vậy không?"

Chu Nghi Ninh sừng sốt, sau đó đứng bật dậy liếc trắng mắt cô bạn, "Ai đần?! Chồng mắt lên xem tớ quyến rũ anh ta đến khi anh ta chết mới thôi, còn nếu không quyến rũ được nữa thì tớ sẽ làm anh ta ón đến chết!"

Cảnh Tâm: "..."

Hình như cô ấy hơi quá khích?

Ấy khoan, ý cô đâu phải như vậy!!!

Nhưng Chu Nghi Ninh đã chạy ra ngoài rồi.

Quay lại lần nữa.

Ninh phi yếu điệu dán vào lồng ngực của hoàng đế, nỉ non bên tai hắn:
"Hoàng thượng, lâu lắm rồi người không đến thăm thần thiếp."

Vẻ mặt hoàng đế không chút thay đổi, hắn khẽ đẩy Ninh phi ra, khước môi cong lên tạo ra một nụ cười nhẹ: "Gần đây trăm bận việc nước."

Ninh phi vênh môi, khẽ chớp đôi mắt phượng, cọ nhẹ mặt mình vào cổ hắn, "Hoàng thượng..."

Đạo diễn Từ ngồi sau máy quay vỗ ót, giờ cái loa lên đến miệng rồi hét:
"Chu Nghi Ninh, cô là phi tần! Không phải kỹ nữ! Không cần phải phóng
đăng cỡ đó đâu!"

Chu Nghi Ninh: "..."

Quý Đông Dương nhìn cô gái vẫn ngồi trong lòng anh, khẽ hừ một tiếng.

Chu Nghi Ninh đột ngột quay đầu nhìn anh: "Anh hừ cái gì mà hừ!"

Quý Đông Dương tiếp tục nhìn cô: "Chưa yêu bao giờ?"

-----oOo-----

Chương 6

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chu Nghi Ninh bật dậy khỏi người anh, cúi đầu trừng anh: "Anh có ý gì? Ai nói tôi chưa yêu bao giờ? Anh muốn nói chỉ là yếu điệu nũng nịu thôi mà tôi cũng không làm được chứ gì? Đó là do nhìn bản mặt lạnh của anh nên tôi mới không nũng nịu nổi đây!"

Quý Đông Dương đứng lên, lạnh lùng nói: "Ý của cô là cô không quay nôi nữa?"

Chu Nghi Ninh im bật.

Mọi người đều nghe thấy tiếng hai người tranh cãi nhưng không ai dám tới can ngăn vì Quý Đông Dương nổi giận rồi.

Trong ngành, Quý Đông Dương nổi tiếng với tác phong làm việc chuyên nghiệp, không chỉ có yêu cầu cao đối với bản thân mà còn với bạn diễn, vì thế khi diễn chung với Chu Nghi Ninh bị NG quá nhiều, mà cô còn là người mới nhưng lại bướng bỉnh nên có lẽ anh chẳng kiên nhẫn nổi nữa.

Nghe đồn một khi đã nổi giận thì Đông ca còn đáng sợ hơn cả đạo diễn.

Quý Đông Dương cúi đầu lạnh lùng nhìn Chu Nghi Ninh, cô cũng ngẩng đầu, hai người cứ thế im lặng nhìn nhau.

Phảng phất trong không gian là những ánh đao vô hình.

Không khí vô cùng căng thẳng.

Nửa phút sau, Chu Nghi Ninh nghiêng răng nói: "Tôi quay."

Đạo diễn Từ đợi hai người tranh cãi xong mới nói to: "Nghỉ ngơi một lát, Chu Nghi Ninh tìm cảm giác đi, quay cảnh cung nữ trước đã, hai mươi phút sau bắt đầu."

Ông vẫy tay gọi Quý Đông Dương và Chu Nghi Ninh: "Hai người qua đây."

Chu Nghi Ninh và Quý Đông Dương lần lượt đi ra ngoài. Lúc tới bậc cửa, Chu Nghi Ninh giẫm phải vạt váy, cả người đổ về phía trước, Quý Đông Dương đi đằng sau nhanh chóng giữ lấy eo cô, trong lúc hoảng hốt Chu Nghi Ninh cũng ôm chặt tay anh, đến khi đứng vững thì cô mới tái mặt cảm ơn anh.

Quý Đông Dương buông eo cô ra, anh nắm chặt tay lại, eo cô vẫn mềm mại như lúc trước.

Đạo diễn Từ nhìn về phía hai người rồi lại nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Quý Đông Dương, nói: "Hai người vào phòng riêng đi. Đông Dương, cậu giúp bé Chu tìm cảm giác, tập thử mấy lần đi."

Quý Đông Dương khẽ cau mày, Chu Nghi Ninh nghĩ chắc chắn anh sẽ không đồng ý nên định lên tiếng phản đối trước, nào ngờ đột nhiên nghe anh nói: "Vâng, cháu biết rồi."

Cô ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh, nhưng Quý Đông Dương không nhìn cô mà xoay người bỏ đi.

Đi được mấy bước, anh quay đầu lại liếc cô: "Còn đứng đó hả?"

Chu Nghi Ninh: "..."

Cô không muốn nghe theo anh ta đâu.

Đạo diễn Từ: "Sao chưa đi nữa hả? Muốn NG thêm mấy chục lần nữa mới chịu?"

Chu Nghi Ninh hoảng hồn, đành phải đi theo.

Chu Nghi Ninh theo Quý Đông Dương vào phòng nghỉ riêng của anh, A Minh đưa ly cà phê cho anh: "Đông ca, cà phê của anh."

Quý Đông Dương nhận lấy rồi ngồi xuống ghế, không nói gì mà chỉ thưởng thức ly cà phê trong tay.

Chu Nghi Ninh đứng ở gần cửa như kẻ ngốc, chắc cô bị bại não rồi nên mới tới đây để bị cho ăn bơ.

Vừa nãy A Minh cũng chứng kiến cảnh hai người lờ qua tiếng lại, với kinh nghiệm nhiều năm đi theo Đông ca, anh ta biết lúc này Đông ca giận thật. Anh ta nhìn Chu Nghi Ninh, cố gắng làm dịu bầu không khí: "Cô Chu có muốn uống cà phê không?"

Quý Đông Dương có thói quen uống cà phê nên A Minh đã chuẩn bị máy pha cà phê trong phòng nghỉ.

Chu Nghi Ninh cảm kích nhìn anh ta: "Vâng, cảm ơn anh."

Cô đi vào ngòi đối diện Quý Đông Dương.

Hai người lẳng lạng uống cà phê của mình.

Đôi mắt đen láy của Quý Đông Dương dừng lại trên người cô, giọng nói trầm thấp đầy lạnh lùng: "Bắt đầu đi."

Dù rất không muốn nhưng Chu Nghi Ninh vẫn tiến lại gần anh, cô tự nhủ với lòng đây chỉ là một cảnh diễn, rất bình thường.

Quý Đông Dương đọc lời thoại của Chu Nghi Ninh khiến cô rất ngạc nhiên, không ngờ anh lại thuộc lời thoại của cô. Mỗi một lời thoại, mỗi một động tác, anh đều phân tích cụ thể cho cô nghe.

Câu cuối cùng là: "Thử đi."

Chu Nghi Ninh đang chăm chú lắng nghe thì sừng sốt: "Bây giờ?"

Quý Đông Dương hỏi ngược lại cô: "Nếu không thì sao?"

Chu Nghi Ninh đứng lên, hít sâu một hơi, "Được thôi."

Một giây sau, Chu Nghi Ninh phát hiện ánh mắt của Quý Đông Dương đã thay đổi, ngay cả dân không chuyên như cô cũng nhận ra anh đã nhập vai. Cô bỗng thấy căng thẳng, vì lúc này anh đã giảng giải rất cặn kẽ, nếu cô không diễn được nữa thì cô quả là kẻ đần.

Cô không muốn thua, càng không thích thua.

Hít sâu một hơi nữa, Chu Nghi Ninh đi về phía anh, cố gắng thuyết phục bản thân phải thay đổi suy nghĩ, cô phải tuân phục người đàn ông này, anh là đế vương, còn cô là phi tần.

"Hoàng thượng, lâu lắm rồi người không tới thăm thân thiếp..."

Cô chớp đôi mắt phượng, ánh mắt quyến rũ dần dần hiện lên sự hờn tủi lẳng lạng nhìn anh.

Quý Đông Dương bỏ tập kịch bản trong tay xuống, anh ngẩng đầu nhìn cô,

khỏe môi cong lên thành một nụ cười, đưa tay vịn eo cô. Chu Nghi Ninh sững sốt trong giây lát rồi nhanh chóng ngồi lên đùi anh, yếu điệu tựa vào vai anh, đôi môi đỏ mọng khẽ mím lại, ánh mắt sóng sánh nhìn vào mắt anh, đó là sự oán trách không lời.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, hai người diễn lại phân cảnh đã NG không biết bao nhiêu lần ấy.

Mấy phút sau, giọng nói lạnh lạnh của Quý Đông Dương vang lên: "Sao còn chưa chịu đứng dậy, muốn ngồi tới khi nào?"

Chu Nghi Ninh: "..."

Cô choàng tỉnh, vội vàng vật dậy như lò xo.

A Minh đứng ở một bên xem mê mẩn, biết vậy thì để Đông ca hướng dẫn riêng cho cô Chu từ lâu rồi! Phối hợp cực kỳ tốt!

Chu Nghi Ninh cũng nghĩ mình diễn rất tốt, đang thâm đắc ý thì nghe Quý Đông Dương nói: "Lại lần nữa, ánh mắt không đủ quyến rũ."

Chiều hôm sau, Chu Nghi Ninh và Quý Đông Dương quay lại cảnh hôm qua. Hai người đột nhiên ăn ý kỳ lạ, đạo diễn Từ cũng giật mình trước sự tiến bộ thần tốc của Chu Nghi Ninh, ông rất muốn giơ ngón cái với Quý Đông Dương, qua tay anh có khác.

Một lần đã qua.

Đạo diễn Từ cười tươi rói, khen ngợi: "Tốt lắm!"

Chu Nghi Ninh nhoẻn miệng cười, sau đó đụng phải ánh mắt Quý Đông Dương, cô ngượng ngừng nhìn sang nơi khác rồi xoay người bỏ đi.

Quý Đông Dương không thể hiện gì, chỉ đứng dậy về phòng nghỉ.

Chu Nghi Ninh quay lại phòng hóa trang để thay trang phục chuẩn bị cho cảnh quay tiếp theo.

Cảnh tiếp theo là cảnh diễn chung với Chu Duy. Chu Duy đứng sau nhìn Chu Nghi Ninh qua gương trang điểm, cười nói: "Vừa nãy diễn tốt lắm, nếu cứ diễn như thế thì sau khi chiếu phim, em sẽ cực kỳ nổi tiếng đấy."

Chu Nghi Ninh không tin: "Có không đó? Em chỉ sợ bị mắng chết thôi, nhân vật ác quá mà."

Chu Duy nhướn mày: "VẬY là em không biết rồi. Càng là vai ác thì càng dễ tỏa sáng. Nếu em có thể khiến khán giả hận thấu xương thì chúng tớ em đã thành công."

Chu Duy tiến lại gần hơn, nháy mắt ra vẻ mờ ám: "Hôm qua chị không tới trường quay, nghe nói em NG lắm lắm, nhưng hôm nay chị thấy em diễn quá tốt luôn ấy chứ. Quả nhiên qua sự chỉ dạy của Đông ca có khác."

Chu Nghi Ninh nhớ tới hôm qua Quý Đông Dương bảo cô diễn đi diễn lại tám lần mới hài lòng.

Nghiêm khắc đến mức biên thái.

Vượt qua được cửa ải thứ nhất của Quý Đông Dương, Chu Nghi Ninh đã dần nhập vai, tuy thỉnh thoảng vẫn bị đạo diễn Từ chửi như chửi chó nhưng cũng không NG quá nhiều.

Liên tục quay phim trong một tuần, Chu Nghi Ninh được nghỉ ngơi hai ngày vì không có cảnh quay.

Cô bảo Chu Thân đem cho cô một cái tử rượu.

Ăn trưa xong, Chu Nghi Ninh về nhà, đợi một lúc thì Chu Thân đưa rượu tới.

Nhà Chu Thân kinh doanh rượu, anh ta rất có lòng, trong tử bày đầy rượu, có cả loại cô thích lẫn không thích.

Chu Nghi Ninh đuổi người: "Được rồi, anh về đi."

Chu Thân mắng: "Móa, không thèm mời anh ăn bữa cơm luôn."

Chu Nghi Ninh mặc kệ, đẩy anh ta ra khỏi nhà rồi đóng sầm cửa lại.

Chu Nghi Ninh lấy một chai rượu, ngồi dựa lưng vào tủ rượu đọc kịch bản.

Khi ly rượu đã vơi, cô uống bằng chai luôn.

Buổi trưa, ánh mặt trời xuyên qua ô cửa sổ sát đất chiếu vào nhà. Cô gái nhỏ nhắn trông như một nàng mèo biếng nhác. Cô ngồi co gối lên để lộ cổ chân mảnh khảnh, mắt cá chân nhỏ nhắn, hai bàn chân trắng trẻo giẫm lên thảm, cầm tì lên đầu gối đọc kịch bản, thỉnh thoảng cầm chai rượu húp một ngụm.

Đến khi mặt trời ngả về tây, Chu Nghi Ninh mới đứng dậy bỏ vỏ chai rượu vào thùng rác.

Túm lấy cái ba lô trên sofa khoác lên vai, cô ra bệ cửa mang giày rồi ra khỏi nhà.

Trong lúc chờ thang máy, cô cúi đầu nghịch điện thoại.

"Đinh."

Cô ngẩng đầu, bỗng chốc sững sờ đứng im tại chỗ.

Đứng trong thang máy là một người đàn ông đội mũ lưỡi trai, chiếc khẩu trang màu đen giắt lủng lẳng một bên tai, gương mặt góc cạnh, sống mũi cao thẳng, đôi môi hơi mỏng.

Vẻ mặt vẫn lạnh lùng như thường ngày.

Quý Đông Dương cũng sững sờ nhưng anh nhanh chóng khôi phục vẻ bình thường, hơi ngờ vực nhìn cô, hỏi: "Sống ở đây?"

Chu Nghi Ninh gật đầu, nhìn xuống đất: "Ừ, mới chuyển tới."

Khi cô nói chuyện, mùi rượu bắt đầu lan tỏa. Hai người đứng rất gần nhau, khứu giác của Quý Đông Dương lại nhạy cảm nên dù mùi rượu nhẹ thôi nhưng anh vẫn nghe thấy.

Cửa thang máy đóng lại, Chu Nghi Ninh vội vàng bấm nút, thang máy mở cửa ra, cô nhanh chóng bước vào.

Quý Đông Dương không nhìn theo cô mà đi thẳng.

Nhìn người đàn ông biến mất sau khúc quanh, Chu Nghi Ninh như bị trời xui đất khiến thế nào mà bước ra khỏi thang máy, cô đi tới khúc quanh, thò đầu nhìn xem có phải Quý Đông Dương đi vào căn hộ đối diện nhà cô không.

Quý Đông Dương đứng trước cửa nhà, nhìn thoáng qua căn hộ đối diện rồi bấm mật mã.

Thấy anh vào nhà, Chu Nghi Ninh bĩu môi, rụt đầu lại.

Cùng một khu thì thôi đi, lại còn ở đối diện nữa.

Xui quá xui.

Duyên phận giống như cút chó, nói giãm là giãm.

Cô tính xem tần suất anh ở đây là bao nhiêu, để có gì còn chuyển nhà.

Nhưng mà anh có nhiều nhà lắm, lỡ lần sau lại dính đòn nữa thì sao?

Thù lao của Quý Đông Dương rất cao, lại hoạt động mười mấy năm rồi nên chắc chắn rất giàu, nghe đồn anh không kinh doanh, cũng không đầu tư mà chỉ lo đóng phim, tiền kiếm được cũng chỉ dùng để mua nhà.

Mà anh giàu có như vậy thì có khi chỗ nào cũng có nhà của anh.

Chu Nghi Ninh đi xuống bãi đậu xe, lúc ngồi vào xe thì thấy A Minh đang đứng ở ô đỗ xe gần đó gọi điện thoại.

A Minh: "Đông ca bảo không cần, anh ấy nói tự nấu ăn được, hôm trước em cũng đã mua sủi cảo đông lạnh và thịt bò bỏ vào tủ lạnh của anh ấy rồi. Anh Dương cứ yên tâm ạ."

Anh Dương là người đại diện của Quý Đông Dương.

A Minh cúp điện thoại, quay đầu thì thấy Chu Nghi Ninh, anh ta cười hớn hở: "Cô Chu, khéo quá."

Chu Nghi Ninh cũng cười, khởi động máy, "Không khéo chút nào."

Chiếc xe vòng một đường cua tuyệt đẹp rồi lao vút đi.

A Minh nhìn chiếc viẹt đã dần xa khỏi tầm mắt, thầm nói trong lòng: "Xe ngẫu chết mất."

Chưa tới nửa phút sau, Chu Nghi Ninh lái xe về lại, cô xuống xe nhìn A Minh: "Tôi uống rượu, anh đưa tôi đi một đoạn nhé, đến chỗ nào để bắt taxi là được."

-----oOo-----

Chương 7

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chưa tới nửa phút sau, Chu Nghi Ninh lái xe về lại, cô xuống xe nhìn A Minh: "Tôi uống rượu, anh đưa tôi đi một đoạn nhé, đến chỗ nào để bắt taxi là được."

A Minh còn chưa kịp ngạc nhiên thì Chu Nghi Ninh đã leo lên xe.

Trong lúc A Minh lái xe, Chu Nghi Ninh thăm dò: "Thời gian này Đông ca ở đây hả?"

A Minh gật đầu: "Đúng vậy, ở đây gần trường quay, ba tháng sắp tới anh ấy sẽ sống ở đây."

Chu Nghi Ninh chau mày, ba tháng này cô có nên chuyển đi không nhỉ? Nhìn bản mặt đó ở trường quay là đủ lắm rồi, cô không muốn phải làm hàng xóm, cứ mở cửa là thấy anh ta nữa đâu.

A Minh định chở cô đến nơi cô cần tới luôn, nhưng Chu Nghi Ninh bảo anh ta dừng xe ở chỗ kín đáo, "Đây là xe của Quý Đông Dương, nếu anh đưa tôi về nhà thì tiêu đề trang nhất ngày mai là Quý Đông Dương dùng quy tắc ngầm với người mới Chu Nghi Ninh."

A Minh gãi đầu, thấy hơi khó hiểu: "Tại sao không phải là tiêu đề cô đeo bím Đông ca?"

Chu Nghi Ninh nheo lờ, không biết phải phản bác thế nào, Quý Đông Dương là ảnh đế, còn cô là cái thá gì? Là người mới không có bất kỳ tác phẩm nào, nếu quả thực có chuyện dính dáng tới anh thì suy nghĩ đầu tiên của mọi người là cô đeo bím Quý Đông Dương.

Cô mở cửa xuống xe, quay đầu cười với A Minh: "Yên tâm đi, tôi không đeo bím Quý Đông Dương, mà anh ta cũng không chơi trò quy tắc ngầm với tôi đâu."

Cô đóng sầm cửa lại, giẫm mạnh đôi guốc của mình nghênh ngang bỏ đi.

Chu Nghi Ninh về nhà, mẹ hỏi khi nào cô dọn ra ngoài. Vốn dĩ cô định chuẩn bị xong tủ rượu là sẽ chuyển ra, nhưng bây giờ thì cô hơi do dự.

Mẹ lấy lịch ra xem: "Lúc trước cháu bảo trong tháng này đúng không? Để mẹ xem ngày thế nào, à, ngày 28 tháng 9 này là ngày tốt để chuyển nhà nè."

Chỉ còn mấy ngày nữa là đến 28 tháng 9 rồi!

Chu Nghi Ninh nghĩ tới gương mặt lạnh lùng của Quý Đông Dương, cắn răng: "Dạ, vậy cứ quyết định ngày 28 tháng 9 ạ."

Anh ta là ai chứ? Việc gì cô phải thay đổi kế hoạch của mình chỉ vì anh ta?

Sáng hôm sau, Chu Nghi Ninh tới trường quay, nhân viên báo cho cô về lịch đổi cảnh quay: "Cảnh của cô và Đông ca dời đến ngày mốt."

Chu Nghi Ninh gật đầu: "Vâng."

Thay trang phục xong, cô nghe máy thợ trang điểm đang bàn tán về Quý Đông Dương.

"Hôm nay là sinh nhật ba mươi ba tuổi của Đông ca, đoàn phim định tổ chức sinh nhật cho anh ấy, đã đặt bánh kem luôn rồi, kết quả là anh ấy

phải đi tuyên truyền phim "Giải thoát", uổng công tở mộng tối nay được ăn đại tiệc."

"Đồ tham ăn! Đông ca hiếm khi tổ chức sinh nhật lắm, chỉ thỉnh thoảng đón sinh nhật trên trường quay thôi."

"Đông ca là cung xử nữ đúng không, thảo nào lại có có yêu cầu cao với bản thân như vậy."

Chu Nghi Ninh ngồi xuống bàn trang điểm, thì ra hôm nay là sinh nhật Quý Đông Dương.

Ba mươi ba tuổi rồi, cũng có thể coi là ông già nhỉ?

Cô nhìn gương cười cười, trên mặt không chút son phấn, trông vô cùng ngây thơ, chỉ riêng đôi mắt lóe lên sự giao hoạt.

Đoàn phim dự định sẽ liên hoan vào tối nay, nào ngờ nhân vật chính vắng mặt, mà đã lỡ đặt bánh kem và phòng hát rồi, không hủy được nên mọi người vẫn tổ chức liên hoan như kế hoạch. Weibo phim "Triều đại thái bình" đăng hình kèm theo gắn thẻ Quý Đông Dương chúc mừng sinh nhật anh.

Tính tới nay, Quý Đông Dương vào nghề mười tám năm rồi, Đông cung đã tổng hợp các tác phẩm của anh trong suốt mười tám năm đó thành một đoạn phim ngắn.

Chu Nghi Ninh lên weibo, Quý Đông Dương là cái tên được tìm kiếm nhiều nhất, cùng với đó là bộ phim điện ảnh mới nhất của anh – "Giải thoát".

Trước kia cô rất ít khi chú ý đến phim và tin tức của Quý Đông Dương nên khi xem đoạn clip đó, cô mới biết hóa ra Quý Đông Dương đã đóng nhiều phim như vậy. Hồi nhỏ cô có xem phim của anh, nhưng sau đó vì Chu Giai Huệ cùng với bữa tiệc sinh nhật năm ấy mà cô bắt đầu ghét Quý Đông Dương.

Tối đó, lúc nằm trên giường, Chu Nghi Ninh nghĩ đến lần đầu tiên Quý Đông Dương đạt được giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, cô tìm thông tin, vai mà anh nhận được giải thưởng là trong phim "Đen trắng",

được chiếu từ khoảng năm, sáu năm trước.

"Đen trắng" là bộ phim điện ảnh kể về cuộc chiến chống ma túy, Quý Đông Dương diễn vai một cảnh sát chuyên truy bắt tội phạm ma túy. Ngay từ lúc công chiếu, bộ phim đã gây được tiếng vang lớn, nhờ vào phim này mà Quý Đông Dương đã nhận giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất đầu tiên, tạo ra bước ngoặt lớn trong sự nghiệp. Ngay trong đêm Quý Đông Dương được nhận giải thưởng, tin tức cha mẹ của anh nghiện ma túy cũng bị tuôn ra.

Tin tức ấy đã gây ra chấn động lớn, có người còn yêu cầu anh trả lại cúp vì không xứng đáng với giải thưởng. Sau đó, không biết vì sao mà chuyện đó được đê xuống.

Trong suốt mấy tháng sau đó, Quý Đông Dương không có hoạt động gì, công ty đại diện chỉ thông báo là anh ra nước ngoài học tập.

Khi quay về, anh nhận một bộ phim điện ảnh có kinh phí lớn, năm sau đó, nhờ bộ phim này mà anh lần thứ hai nhận được giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, tên tuổi của anh lại đi lên, chuyện cha mẹ cũng dần bị quên lãng, mấy năm nay thỉnh thoảng có người nhắc đến cũng bị fans mắng tan tác, hoàn toàn không có sức ảnh hưởng gì.

Chu Nghi Ninh thức đến rạng sáng mới xem xong phim "Đen trắng".

Ném iPad qua một bên, cô trùm chăn lên đầu, xem phim của anh xong bị diễn xuất của anh khuấy phục là thế nào đây hả trời?

A a a a a, không được, sau này không được xem nữa!

Ngày 24, Quý Đông Dương trở lại đoàn phim. Không hiểu sao anh về lại khiến trường quay trở nên căng thẳng hơn trước. Hôm nay Chu Nghi Ninh lại có cảnh quay chung với anh, là cảnh ban đêm.

Hoàng thượng lật thẻ bài thị tẩm Ninh phi. Ninh phi vui mừng chuẩn bị đón hoàng đế đến tẩm cung.

Chuẩn bị xong xuôi, đợi đến trời tối, khi thái giám cất giọng báo hoàng

thượng giá lâm thì tất cả mọi người mới yên tĩnh.

Trong tâm cung, ánh nến hòa mình vui đùa cùng mùi hương thoang thoảng, Ninh phi vấn búi tóc đơn giản, mặc chiếc váy ngắn trễ ngực làm lộ ra xương quai xanh nhỏ nhắn, làn da trắng như tuyết, bờ ngực mịn màng, vòng eo xinh xắn mềm mại tựa không xương cúi người hành lễ: "Hoàng thượng cát tường."

Hoàng đế uy nghi anh tuấn đỡ tay nàng, "Ái phi không cần đa lễ."

Ninh phi nâng mắt, sóng mắt chập chờn, nàng nở nụ cười ma mị, dán cơ thể mềm mại lên người hắn, "Hoàng thượng, ngồi xuống trước đã, thần thiếp đã chuẩn bị thức ăn khuya cho người rồi."

Đạo diễn Từ nhìn vào máy quay, ông chau mày, giơ tay hô: "Cắt!"

Chu Nghi Ninh nghĩ mình lại sắp ăn mắng nên chỉ dám cúi đầu, đột nhiên nghe đạo diễn Từ nói: "Đông Dương, sao tay cậu cứ né Chu Nghi Ninh thế?"

Chu Nghi Ninh lập tức ngẩng đầu lên nhìn Quý Đông Dương. Má ơi! Từ ngày cô vào đoàn phim tới bây giờ, đây là lần đầu tiên Quý Đông Dương bị NG đấy! Ít nhất cũng là lần đầu tiên NG khi diễn cùng tay mơ như cô!

Cô thấy hưng phấn quá, muốn chế nhạo anh quá!

Quý Đông Dương im lặng mấy giây rồi nói, "Đạo diễn Từ, quay lại lần nữa đi."

Trước khi đi chuẩn bị lại, Chu Nghi Ninh vẫn không kìm được mà kiễng chân ghé vào tai anh nói nhỏ: "Ảnh đế à, lần này là do anh NG gây ảnh hưởng đến tôi đấy."

Quý Đông Dương lùi ra nửa bước, cúi đầu nhìn cô, lạnh lùng nói: "Lát nữa đừng cọ ngực vào tôi nữa."

Vừa dứt lời, anh đi ra ngoài.

Chu Nghi Ninh đứng sững sờ tại chỗ, mặt dần đỏ lên, cô vừa nhìn anh vừa giậm chân.

Cô nhập vai quá mà! Lỡ cộ thì sao chứ? Ngực to là lỗi của cô sao?!

Lúc này đạo diễn Từ nói gì nhi? Anh ta né cô? Cô có phải là rần rết đâu mà anh ta tránh né cái gì! Rõ ràng cô mới là người bị lỗi mà!

Lúc diễn lại, tâm trạng của Chu Nghi Ninh bị ảnh hưởng nghiêm trọng nên mắc lỗi làm đạo diễn Từ mắng ầm lên: "Chu Nghi Ninh, cô lại sao thế? Nhích tới gần một chút! Đùi của người ta cũng ngò lên cả rồi, xấu hổ cái gì nữa?"

Chu Nghi Ninh đen mặt: "Đạo diễn Từ, chú nhìn ở đâu mà ra cháu xấu hổ? Cháu có xấu hổ với chú thì cũng không xấu hổ với Quý Đông Dương đâu!"

Đạo diễn Từ: "..."

Quý Đông Dương liếc cô, cười lạnh lùng.

Chu Nghi Ninh công khai trêu chọc đạo diễn Từ, bị buộc tạm nghỉ ba mươi phút.

Đến mười một giờ tối, đạo diễn Từ mới hài lòng với cảnh quay.

Đạo diễn Từ tức giận nói với Chu Nghi Ninh: "Chu Nghi Ninh, cô mà cứ làm ảnh hưởng đến tiến độ của đoàn phim thế này thì tôi sẽ cắt giảm phần diễn của cô đấy."

Chu Nghi Ninh: "... Đạo diễn Từ, chẳng phải chú là người công tư phân minh ư?"

Tối nay đạo diễn Từ bị tức quá độ, ông chưa thấy con gái con đũa nào mà lại mặt dày như Chu Nghi Ninh. Nếu mấy nữ diễn viên khác bị ông mắng đến mức ấy thì đã đỏ mắt muốn khóc rồi, nếu không thì cũng muốn chết vì xấu hổ, còn con nhóc này cứ như mình đồng da sắt, không biết đỏ mặt, càng chẳng có điểm gì là muốn khóc cả.

Ông bắt đầu hoài nghi có phải Chu Nghi Ninh lúc đi thử vai đã bị đánh tráo rồi hay không.

Đạo diễn Từ hát tay xua đuổi cô: "Đi đi đi đi, hôm nay cô hết cảnh rồi, mai cũng không có cảnh."

Chu Nghi Ninh ngượng ngùng gật đầu, về phòng hóa trang tháo trang sức và thay quần áo.

Buổi tối đầu thu, trời se lạnh, Chu Nghi Ninh mặc váy dài đi nhanh ra bãi đỗ xe, tối nay gió lớn, tóc và váy cô bị thổi bay tán loạn.

Cô thấy váy vương vীu quá nên túm lên cột lại.

Được rồi, hết bay.

Đằng sau bỗng vang lên tiếng cười êm ái: "Nghi Ninh, kiểu này là của nhà thiết kế nào thế?"

Chu Nghi Ninh quay đầu lại, Chu Duy và Quý Đông Dương đang cùng nhau đi về hướng này, đằng sau hai người là hai trợ lý của họ. Cô cúi đầu nhìn chiếc váy như bị cắt mất một nửa của mình, đùi phải và bắp chân trái bị lộ ra trong gió, cô cười: "Kiểu mới."

Chu Duy nhướn mày: "Đẹp đấy, nếu có kiểu này thật thì chị sẽ mua."

Quý Đông Dương nhìn thoáng quá đôi chân trắng muốt của Chu Nghi Ninh rồi nói với Chu Duy: "Anh về trước đây."

Chu Duy vẫy tay tạm biệt anh, Chu Nghi Ninh bĩu môi, "Chị Duy, chị có thấy lạnh không?"

Chu Duy khép chặt vạt áo khoác lại, cô nhìn chân của Chu Nghi Ninh, "Em ăn mặc như thế không lạnh mới lạ."

Chu Nghi Ninh: "Lúc đầu đâu có lạnh, Quý Đông Dương vừa xuất hiện là thấy lạnh ngay."

Chu Duy: "..."

Con bé lái câu chuyện đi đâu rồi nhỉ? Cô không theo kịp suy nghĩ của con bé cho lắm.

Chu Nghi Ninh cười: "Em cũng về đây, tạm biệt."

Chu Nghi Ninh lái xe ra ngoài, nhìn thấy đằng trước là chiếc Mercedes-Benz, cô đánh tay lái, vượt lên chiếc xe đó.

Bên trong chiếc Mercedes-Benz, A Minh: "Cô Chu lái xe nhanh ghê!"

Người đàn ông ngồi ở ghế sau đeo bịt mắt tựa đầu vào lưng ghế, không nói một lời.

A Minh nghĩ anh ngủ rồi nên tắt radio, không nói thêm gì nữa.

Ngày 28 tháng 9 – ngày tốt để dọn nhà, Chu Nghi Ninh chuyển ra ngoài.

Vì đào hôn nên cô không mang theo nhiều hành lý, cộng tất cả quần áo giày dép được mua sau khi đến thành phố B thì cũng chỉ có hai cái va ly to thôi. Tài xế nhà họ Tần xách hành lý lên nhà giúp cô, hỏi: "Cô Nghi Ninh có cần tôi làm gì nữa không?"

Chu Nghi Ninh lắc đầu: "Hết rồi, chú về đi."

Cô tiễn tài xế về, lúc định đóng cửa lại thì thấy Quý Đông Dương và người đại diện của anh.

Mắt hai người chạm vào nhau, Chu Nghi Ninh cười: "Đông ca, anh Dương."

Dương Huân nhìn thấy Chu Nghi Ninh thì rất kinh ngạc: "Cô sống ở đây?"

Chu Nghi Ninh gật đầu: "Vâng."

Dương Huân nhìn Quý Đông Dương, sao không nghe cậu ta nói gì thế nhỉ?

Quý Đông Dương thản nhiên nhìn Chu Nghi Ninh. Cô thấy vậy thì cười có lẽ, "Em còn phải dọn dẹp nhà cửa, hai người làm gì thì làm đi."

Nói xong, cô xoay người vào nhà, đóng cửa lại.

-----oOo-----

Chương 8

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quý Đông Dương đi vào nhà, Dương Huân ngoảnh đầu nhìn cánh cửa nhà đối diện, nói: "Mấy năm qua nhà đối diện luôn bỏ trống, sao bây giờ lại đột nhiên có người vào ở thế? Hay là Chu Nghi Ninh, à không, hay là Vạn Vi giờ trở?"

Là một người đại diện có kinh nghiệm, lợi dụng Quý Đông Dương để Chu Nghi Ninh nổi tiếng là việc mà Vạn Vi hoàn toàn có thể làm được, cũng rất hợp với phong cách của cô ta.

Quý Đông Dương mở tủ lạnh lấy chai nước lọc, vặn nắp tu mấy ngụm, "Trùng hợp thôi."

Dương Huân vẫn không yên tâm: "Cậu phải cẩn thận đây, đừng để phóng viên chụp được ảnh hai người cùng ra vào tòa nhà, đến lúc đó lại có tin hai người sống chung thì khó giải thích lắm."

Quý Đông Dương ngồi xuống sofa, không tỏ thái độ gì: "Cậu yên tâm đi, cô ấy sẽ tự động tránh xa tớ thôi."

Dương Huân cũng nghe đồn Chu Nghi Ninh và Quý Đông Dương không hợp nhau, nhưng thời gian này anh ta quá bận, nếu có đi đến trường quay thì cũng không có cảnh hai người diễn chung nên không biết rõ không hợp nhau là không hợp thế nào. Nhưng cũng phải nói đây là lần đầu tiên có nữ diễn viên không hợp với Quý Đông Dương, những người khác chỉ ước được quen biết cậu ấy thôi.

Dương Huân bàn bạc công việc với Quý Đông Dương xong thì trời cũng đã tối, anh ta cầm điện thoại lên: "Tớ đặt đồ ăn cho cậu."

Quý Đông Dương đứng lên, "Không cần đâu, trong tủ lạnh còn sủi cảo."

Dương Huân không đồng ý: "Cậu không thể thương dạ dày của mình hơn một chút được hả? Lỡ như hôm nào lại bị xuất huyết dạ dày thì sẽ ảnh

hưởng đến tiến độ quay phim, lịch trình làm việc,..."

Chuông điện thoại vang lên cắt ngang lời anh ta, Quý Đông Dương nhanh chóng cầm hộp sủi cỏ đi vào bếp.

Dương Huân có việc gấp phải xử lý nên không thềm căn nhắc anh nữa mà nói to: "Tớ đi đây."

Quý Đông Dương vừa gấp sủi cỏ bỏ vào nồi nước vừa vẫy tay với anh ta.

Cửa thang máy mở ra, Dương Huân thấy Chu Nghi Ninh xách túi thức ăn của nhà hàng, còn có cả trái cây nhập khẩu nữa, nghĩ đến Quý Đông Dương đang nấu sủi cỏ đông lạnh, anh ta không khỏi cảm thán, "Cô Chu sống thoải mái ghê."

Chu Nghi Ninh ngỡ ngác, không hiểu ý anh ta là gì. Cô mua mấy loại trái cây này ở quầy hàng dưới khu chung cư, vì đều là trái cây nhập khẩu và tươi mới nên khá đắt, nhưng khu này toàn là người giàu nên chẳng ai để ý chút tiền lẻ đó.

Cô giơ túi ra, lịch sự mời anh ta: "Anh ăn trái cây không?"

Dương Huân cười, lắc đầu: "Không đâu, cảm ơn cô."

Chu Nghi Ninh thu túi lại, lúc Dương Huân đi qua chỗ cô, đột nhiên anh ta nói: "Hay là cô qua mời Quý Đông Dương đi?"

Chu Nghi Ninh: "..."

Tại sao cô phải mời Quý Đông Dương ăn trái cây? Anh ta muốn ăn thì không tự đi mua được à?

Dương Huân cười: "Cậu ta ít tự đi mua đồ lắm, nếu bị nhận ra thì phiền phức lắm, chỗ nào cũng có phóng viên cả."

Câu này là muốn nhắc nhở Chu Nghi Ninh rằng cô ở cùng khu chung cư với Quý Đông Dương thì phải cẩn thận, đừng để phóng viên chụp được.

Chu Nghi Ninh hiểu ý anh ta, cô cười trào phúng: "Được thôi, dù sao cũng là hàng xóm, giúp đỡ nhau mới phải lẽ."

Dương Huân sững sờ, anh ta có cảm giác như lời nói của mình bị phản tác dụng, cái gì mà hàng xóm nên giúp đỡ nhau?

Chu Nghi Ninh thấy sắc mặt anh ta trở nên xấu đi thì vui thầm trong bụng, cô cười với anh ta: "Em về đây, tạm biệt anh Dương."

Về đến nhà, Chu Nghi Ninh gọt trái cây rồi chia ra làm hai phần.

Quý Đông Dương đang ăn sủi cảo thì nghe tiếng chuông cửa, anh nghĩ Dương Huân quay lại nên đặt đĩa xuống đi ra mở cửa.

Cửa mở.

Anh sững sốt mấy giây, đôi mắt đen láy tĩnh lặng liếc đĩa trái cây trên tay cô rồi lại nhìn cô, tựa như muốn hỏi cô có ý gì.

Chu Nghi Ninh giơ đĩa trái cây ra, cười với anh: "Cho anh nè, người đại diện của anh nói hàng xóm phải quan tâm tới nhau."

Cô cười rất đẹp, mắt hí lại như một nàng mèo lười nhác, bên má là cái lúm đồng tiền hơi nông, thấy Quý Đông Dương nhíu mày thì cô khẽ cười ra tiếng, nhẹ nhàng nghiêng người đi vào nhà, "Yên tâm đi, không có độc đâu."

Cô gái này tự nhiên quá, Quý Đông Dương còn chưa kịp ngăn lại thì cô đã đi vào phòng khách.

Chu Nghi Ninh đi tới bàn để đặt đĩa trái cây thì thấy trong bát còn mấy miếng sủi cảo, ngay cả nước chấm cũng không có, cô ngoảnh đầu nhìn anh: "Anh ăn cái này?"

Quý Đông Dương ừ, lướt qua người cô ngồi xuống bàn, cầm đĩa tiếp tục ăn sủi cảo.

Chu Nghi Ninh nhướn mày, đặt đĩa trái cây lên bàn, "Tôi về đây, anh cứ từ từ ăn sủi cảo của mình đi nhé."

Lúc xoay người bỏ đi, cô nhìn bộ sofa làm bằng da thật hơi lâu. Cô thích bộ sofa nhà anh.

Quý Đông Dương nghe một tiếng "âm", biết rằng cửa nhà mình đã được đóng lại.

Chu Nghi Ninh về nhà ăn thức ăn nhà hàng của mình, cô khẽ cười thích thú khi nghĩ tới cảnh Quý Đông Dương ngồi ăn sủi cảo. Cuộc sống của anh để vô vị quá.

Trong căn hộ đối diện, sau khi rửa bát xong, Quý Đông Dương đi ra phòng khách, nhìn đĩa trái cây được xếp ngay ngắn đặt trên bàn, anh bốc lấy một miếng bỏ vào miệng, ngọt ghê.

Đĩa trái cây bị anh tiêu diệt sạch sẽ trong khi đọc kịch bản.

Tới kỳ nghỉ lễ Quốc khánh, số lượng khán giả tới trường quay còn đông hơn ngày thường gấp ba lần. Trường quay có ba, bốn đoàn phim nên số khán giả tới ngắm thần tượng của mình nhiều vô số kể. Từ lúc bắt đầu quay, thông tin về phim "Triều đại thái bình" đều được bảo mật nên fans không hề nghe ngóng được tin tức gì, ngay cả phóng viên cũng không được phép vào khu vực quay phim.

Buổi trưa Chu Nghi Ninh tới trường quay, bảo vệ phải tốn rất nhiều thời gian mở đường, cô mới lái xe vào được. Cô nhanh chóng đi vào phòng hóa trang, thay trang phục rồi chờ thợ trang điểm hóa trang cho mình.

"Mấy bữa nay ngoài trường quay có nhiều fan lắm, một phần cũng vì ngày 1 tháng 10 này khai máy phim "Quyền mưu" của Lê Tranh. Năm nay anh ta đã vượt qua Đông ca để giành được giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất nên mức độ chú ý và fan tăng mạnh. Mà đoàn phim của họ cho phép tham quan trường quay nên phóng viên và fans đến đây càng lúc càng đông."

"Bởi vậy mà đoàn phim của chúng ta bị lộ rất nhiều ảnh, muốn giấu cũng không giấu nổi."

"Fans Lê Tranh cuồng thật đấy, hồi sáng la hét ầm ĩ muốn chết. Lê Tranh có đẹp trai bằng Đông ca không? Đàn ông phải như Đông ca thì mới hấp dẫn."

"Chính xác."

Hai thợ trang điểm nói chuyện cực kỳ hăng say, Chu Nghi Ninh lười nhác nhắm mắt nghe họ nói, đến khi tám đã đời thì một người mới nói với cô: "Cô Chu, hôm nay phấn trang điểm là đều loại không thấm nước, nên lúc tẩy trang sẽ hơi phiền một chút nhé."

Chu Nghi Ninh gật đầu: "Ừ, không sao."

Cảnh của cô được quay vào buổi tối, là cảnh diễn khổ nhục kế, cô bị rơi xuống nước.

Nữ nhân chốn hậu cung đấu đá nhau là chuyện hết sức bình thường, Ninh phi từ một người không muốn tranh giành với ai trở thành người đàn bà ác độc. Trước mặt hoàng đế, nàng ta dịu dàng như nước, nhưng sau lưng ngài, từ những chiêu trò nhỏ nhặt đến giết người diệt khẩu, không việc xấu xa nào mà nàng ta không dám làm.

Tính cách của nhân vật này thay đổi theo từng ngày, nên đó là thách thức lớn đối với tay mơ như Chu Nghi Ninh.

Diễn xuất của Chu Nghi Ninh rất thất thường, lúc hay lúc dở khiến đạo diễn Từ vô cùng đau đầu. Có hôm thì cô diễn rất tốt, có hôm thì chẳng ra sao.

Ninh phi không thể tha cho Như phi hiện đang được sủng ái. Khi hai người đứng trên cây cầu nhỏ trên hồ, cung nữ thiếp thân của Ninh phi nói nhỏ vào tai nàng: "Hình như hoàng thượng đang đi về phía này."

Vẻ mặt của Ninh phi không hề thay đổi, nàng ta cười với Như phi: "Tỷ tỷ, không phải muội chê tỷ đâu, nhưng trang phục hôm nay của tỷ... Hoàng thượng ghét màu tím nhất đấy."

Lúc này, cung nữ của Như phi cũng nhìn thấy hoàng đế, vội nói: "Nương nương, hoàng thượng đang đi tới đây."

Ninh phi nhìn thái giám thân cận của hoàng thượng đi về hướng này, cười nói: "Tỷ tỷ, muội là người hiểu rõ sở thích của hoàng thượng nhất, có muốn muội chia sẻ với tỷ không?"

Như phi cảnh giác nhìn nàng ta, nửa tin nửa ngờ tới gần.

Không ngờ Ninh phi kéo tay nàng rồi ngã người ra sau, tựa như chiếc lông vũ rơi xuống hồ.

Mọi thứ bỗng chốc hỗn loạn, Ninh phi được người đưa lên bờ. Lúc tới đó, hoàng đế nhíu chặt mày, hấn cúi người bế Ninh phi đang bị ướt nhep, thân thể hai người dính sát vào nhau, y phục nơi lồng ngực của hấn cũng bị ướt theo.

"Tốt lắm!" Đạo diễn Từ gật đầu hô to, "Chu Nghi Ninh cứ giữ trạng thái như vậy nhé, tới lượt Đông Dương!"

Trên màn hình máy quay hiện lên hình ảnh cao lớn uy nghi của hoàng đế. Hấn cúi đầu nhìn Ninh phi run rẩy vì lạnh, mày nhíu chặt lại, cúi người bế nàng ta lên, "Truyền thái y!"

Ninh phi khép đôi mắt phượng, hai tay choàng qua cổ hoàng đế, giọng âm ức: "Hoàng thượng..."

Đạo diễn Từ chau mày, vẻ mặt của Chu Nghi Ninh càng lúc càng thấy sai, cuối cùng ông hô to: "Cắt! Chu Nghi Ninh, cô đừng tỏ ra đáng thương như vậy có được không hả? Ánh mắt sai rồi, là hốc mắt rung rung lệ đấy, hiểu không?"

Quý Đông Dương đặt Chu Nghi Ninh xuống. Một cơn gió thổi qua khiến Chu Nghi Ninh phát run vì lạnh, "Đạo diễn Từ, quay lại lần nữa ạ."

Nữ hoàng NG tái xuất rồi.

"Cắt! Chu Nghi Ninh, tay kia! Nhớ phải choàng qua cổ Đông Dương!"

"Cắt! Chu Nghi Ninh, cô không rặn ra vài giọt nước mắt cho tôi được hả? Sau này còn có cảnh khóc nữa đó! Cô có diễn được không đây, hả?!"

"Thợ trang điểm đâu, trang điểm lại cho cô ấy đi!"

Chu Nghi Ninh thuộc thể hàn, mà lại mặc quần áo ướt sũng hơn một tiếng đồng hồ nên không chịu nổi. Cô cắn chặt môi, cả người run lẩy bẩy.

Quý Đông Dương cúi đầu nhìn cô mấy giây rồi xoay người nói với đạo diễn Từ: "Đạo diễn Từ, cho cháu xin mấy phút nhé."

Đạo diễn Từ ảo não khoát tay, "Nghỉ mười phút!"

Cứ mỗi lần diễn cảnh thân mật với Quý Đông Dương là con nhóc Chu Nghi Ninh sẽ biến thành nữ hoàng NG. Nếu không phải biết cô không ưa Quý Đông Dương thì ông sẽ nghĩ cô nhóc đó mượn cơ hội sàm sỡ Quý Đông Dương.

Hai người đi tới mái che, có người đưa khăn tắm, Chu Nghi Ninh nhận lấy lau khô mặt, sau đó quấn khăn quanh người mình.

Quý Đông Dương đang định nói chuyện thì Chu Nghi Ninh ngẩng đầu nhìn anh: "Lát nữa anh véo tôi đi, eo của tôi sợ đau lắm, anh mà véo chỗ đó thì chắc chắn tôi sẽ khóc được."

Lâu lắm rồi cô không khóc, những lúc gặp khó khăn trong cuộc sống thì cô cũng không khóc, nên khi quay phim và biết rõ cũng chỉ là giả thôi, thật tình cô không khóc nổi.

Quý Đông Dương nhíu chặt mày, anh chưa bao giờ nghe nữ diễn viên nào phải bị véo mới khóc được. Chu Nghi Ninh là người đầu tiên.

Chu Nghi Ninh nói rất nghiêm túc: "Tôi nói thật đấy, anh đừng ngại."

Nếu cứ chịu lạnh như thế này thì cô sẽ bị cảm cúm mất.

Bỗng nhiên Quý Đông Dương cười: "Nếu cô thực sự muốn vậy thì cứ làm thế đi."

Chu Nghi Ninh: "... Anh đừng véo mạnh quá đấy!"

Quay lại lần nữa, Quý Đông Dương bế Chu Nghi Ninh ướm sững lần thứ mười một, trên mặt là vẻ uy nghiêm cần có của bậc đế vương, nhưng bàn tay đang đặt ở eo cô từ từ khép lại, sau đó véo cô một cái.

Sắc mặt của Chu Nghi Ninh chợt thay đổi, cả người rúc vào lòng anh, đau đến mức muốn cắn lên cổ anh, "Đau chết mất! Quý Đông Dương, tôi có

thù với anh à?!"

Quý Đông Dương: "..."

Mọi người chẳng hiểu ra sao, ai cũng ngây ra như phỗng.

Sau mấy giây sững sờ, đạo diễn Từ mới kịp phản ứng: "Cắt cắt cắt cắt!
Chu Nghi Ninh, có chuyện gì thế?"

-----oOo-----

Chương 9

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ánh mắt của mọi người đều tập trung lên bọn họ, Đông ca đã làm gì Chu Nghi Ninh? Chỉ có A Minh là biết chuyện gì, rõ ràng là Chu Nghi Ninh bảo Đông ca véo cô ấy, sao giờ lại trở mặt rồi? Dám mắng Đông ca trước mặt bàn dân thiên hạ e rằng chỉ có cô thôi. Mà chẳng lẽ Đông ca véo mạnh thật?

Quý Đông Dương nhíu mày đặt cô xuống, Chu Nghi Ninh vội vàng đưa tay xoa eo mình. Cô dám chắc là chỗ đó bị bầm tím rồi.

Cô bực bội ngàng đầu trừng mắt nhìn anh: "Mặc dù tôi hại anh NG nhiều lần nhưng anh có cần phải ra tay độc ác như vậy không? Không biết nhẹ nhàng một chút hả?"

Đôi mắt mang theo hơi nước rất hài hòa với gương mặt giận dữ của cô, trông vô cùng hoạt bát.

Quý Đông Dương lặng lẽ dời tầm mắt sang chỗ khác, lạnh lùng nói: "Tôi điên rồi nên mới nghe theo cô."

Chu Nghi Ninh giận dữ trừng anh mà không hề chớp mắt.

Đúng lúc đó, đạo diễn Từ đi tới chỗ hai người, nghiêm túc hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Chu Nghi Ninh cắn môi, lát lâu sau mới tìm được cơn giận, nói: "Không có gì đâu, đạo diễn Từ cho cháu mấy phút để bình tĩnh nhé."

Quý Đông Dương mím môi, chau mày nhìn cô gái đối diện rồi quay qua nhìn đạo diễn Từ, bình tĩnh nói: "Vừa rồi là lỗi của cháu."

Chu Nghi Ninh nhìn anh với vẻ kinh ngạc.

Đạo diễn Từ nhìn hai người, tuy hơi bực bội nhưng vì nể mặt Quý Đông Dương nên đành khoát tay, "Thôi, tôi không hỏi chuyện của hai cô cậu nữa. Còn về phần Chu Nghi Ninh, đã NG mười một lần rồi, nếu tiếp tục như vậy thì khỏi cần quay nữa."

Chu Nghi Ninh cắn môi, nói nhỏ: "Lần sau cháu sẽ diễn tốt."

Cô nói xong thì đi tìm thợ trang điểm.

Chu Duy ra khỏi phòng nghỉ riêng của mình, dùng cùi chỏ chọc mạnh vào người Chu Nghi Ninh, vô tình lại trúng phải chỗ bị Quý Đông Dương véo nên gương mặt nhỏ nhắn của cô nhăn hết cả lại, khẽ thốt ra một tiếng.

Chu Duy cúi đầu nhìn eo cô, nhướn mày: "Em vừa rên đau đúng không? Đau chỗ nào? Chẳng lẽ Đông ca bế em chặt quá nên eo em chịu không nổi?"

Càng nói càng thấy giận, nhưng vì đó là đề nghị của mình nên bây giờ cũng chỉ đành tự chịu, chứ mọi người mà biết thì càng thêm xấu hổ.

Chu Nghi Ninh cười với Chu Duy: "Không sao, lúc này bị va vào eo, Quý Đông Dương vô tình đụng phải chỗ đau thôi."

Chu Duy không tin: "Thật không? Sao chị cứ thấy em và Đông ca có bí mật nhỉ?"

Chu Nghi Ninh đảo mắt: "Em và anh ta có thể có bí mật gì chứ?! Em chỉ có thù với anh ta thôi."

Thợ trang điểm trang điểm lại cho cô xong thì bên ngoài cũng đã chuẩn bị cảnh quay hoàn tất.

Lúc đứng dậy, Chu Nghi Ninh hắt hơi một cái, cả người run rẩy vì lạnh, xem ra bị cảm cúm thật rồi.

Khi bắt đầu quay, Chu Nghi Ninh hít sâu một hơi, Quý Đông Dương nhanh chóng bước tới, cúi người bế cô lên. Đây là lần thứ mười hai rồi mà anh vẫn dễ dàng bế cô. Lòng bàn tay rộng của anh chạm vào vết bầm khiến cô hơi đau. Mắt Chu Nghi Ninh bắt đầu mờ dần vì nước.

Đạo diễn Từ hưng phấn: "Đúng rồi, chính là như thế, cứ giữ như vậy nhé."

Đây là cảnh quay dài, Quý Đông Dương bế cô về tắm cung, để cung nữ thay trang phục cho cô, sau đó thái y đến...

Cuối cùng Chu Nghi Ninh nằm lên ngực Quý Đông Dương.

Sau đó máy quay được kéo ra xa.

Đạo diễn Từ: "Qua!"

Ai cũng bất ngờ. Nữ hoàng NG phải quay đi quay lại mười mấy lần ở cảnh trước mà cảnh này lại chỉ cần diễn một lần.

Chu Nghi Ninh nằm trong lòng của Quý Đông Dương hắt hơi một cái. Quý Đông Dương cúi đầu nhìn cô rồi kéo cô đứng dậy.

Chu Nghi Ninh hừ một tiếng, vén chăn ra rồi bò xuống giường, sau đó đi vào phòng hóa trang để thay quần áo. Thợ trang điểm tốt bụng nhắc cô: "Về tới nhà thì tắm rửa rồi uống canh gừng ngay nhé, kéo cảm đấy."

Chu Nghi Ninh rút khăn giấy lau mũi, "Ừ, cảm ơn cô nhé."

Đó cũng là cảnh quay cuối cùng của Quý Đông Dương trong ngày hôm nay. Đàn ông thay quần áo, tẩy trang nhanh hơn phụ nữ, thế nên anh về trước. Trên đường về, Chu Nghi Ninh nhìn thấy xe anh thì cười lạnh, sau đó đạp chân ga vượt lên phía trước.

A Minh nhìn Quý Đông Dương qua gương chiếu hậu. Anh ngồi mở rộng chân tựa lưng vào ghế. Hôm nay anh không nhắm mắt nghỉ ngơi như thường ngày mà hướng đôi mắt đen láy ra ngoài cửa sổ. A Minh hỏi: "Đông ca, anh véo cô Chu mạnh lắm hả?"

Quý Đông Dương nhìn anh ta rồi lập tức ngoảnh đi, "Không biết."

Anh nghĩ mình véo cô không quá mạnh, eo phụ nữ có làm bằng nước đậu, sao dễ bị thương thế chứ?

A Minh suy nghĩ một lát rồi nói: "Có cần đưa thuốc cho cô ấy không?"

Quý Đông Dương khẽ nâng cằm nhìn ra ngoài cửa mà không nói gì.

Việc đầu tiên mà Chu Nghi Ninh làm khi về đến nhà là xả nước nóng vào bồn, cởi quần áo, đứng trước gương nhìn phần eo trắng mịn của mình, nơi đó hẳn rõ dấu tay. Rõ ràng cô đã nhắc Quý Đông Dương véo nhẹ thôi, cô rất nghi ngờ là anh không biết cách véo nên mới véo cô mạnh như vậy.

Da cô trắng, lại nhạy cảm, bất cẩn va phải cái gì thì đều bị bầm tím, nhất là eo.

Cô vào bồn tắm, để nước ngập chưa qua đầu vai, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lúc đang ngâm sữa tắm thì có tiếng gõ cửa. Chu Nghi Ninh nhắm mắt lại tựa như cô mèo lười biếng, vờ như không nghe thấy gì.

Ngoài cửa, A Minh cầm hộp thuốc, ngò vục nói: "Em thấy xe của cô ấy dưới bãi đỗ xe, trong nhà cũng bật đèn mà ta. Có khi nào do biết là chúng ta nên mới không mở cửa không?"

Anh ta chỉ vào mắt mèo trên cửa.

Quý Đông Dương im lặng một chút rồi mới lãnh đạm nói: "Thôi, cậu về đi."

Anh đi về nhà mình, ấn mật mã mở cửa.

A Minh nhìn hộp thuốc trong tay rồi ngoảnh đầu nhìn Quý Đông Dương, cào đầu: "Dạ, vậy em về đây, bảy giờ sáng mai em sẽ qua đón anh."

Nửa tiếng sau, Chi Nghi Ninh quấn khăn tắm đi ra mở cửa, chẳng có gì.

Cô bĩu môi, chắc là tên điên nào đó thích ấn chuông cửa lung tung.

Đóng sầm cửa lại, Chu Nghi Ninh đến phòng bếp nấu canh gừng.

Tới nửa đêm, uống canh gừng xong, Chu Nghi Ninh đi ngủ. Ngày hôm sau, chuông điện thoại vang lên rất lâu cô mới dậy nổi. Cô vỗ nhẹ đầu, đau đầu quá, bệnh thật rồi, may mà hôm nay không có cảnh quay.

Chu Nghi Ninh lấy điện thoại rồi ngã xuống giường, giọng ỉu xìu: "Alo."

Tiếng của Cảnh Tâm vang ra từ điện thoại: "Cậu vẫn chưa dậy hả? Ba giờ chiều rồi đó."

Chu Nghi Ninh dụi mắt, giờ điện thoại ra coi giờ rồi lại áp vào tai: "Muộn thế rồi hả? Thảo nào tớ đói muốn chết."

Cảnh Tâm cạ lời, "Hôm nay là lễ công chiếu phim "Giải thoát", tớ đã nói với cậu rồi mà. Cậu có đi không?"

Chu Nghi Ninh ngồi bật dậy, vỗ gáy, "Tớ quên bég mắt, cậu chờ một lát nhé, tớ tới ngay."

Chu Nghi Ninh vọt vào phòng tắm rửa mặt. Lúc thay quần áo, nhìn xuống eo mình, vết bầm còn ghê hơn hôm qua, biết thế thì tối qua đã bôi thuốc mỡ rồi.

Cô mặc áo len màu trắng, quần skinny màu đen, mái tóc đen dài buông xõa sau lưng. Cô không trang điểm mà chỉ thoa son, kiểm tra tiền mặt trong túi xách rồi mang giày cao gót ra khỏi nhà.

Hôm nay cô không muốn lái xe nên gọi taxi đến rạp chiếu phim.

Lúc Chu Nghi Ninh đến đó, dẫn chương trình đang nói gì đó, Quý Đông Dương mặc âu phục đứng ở chính giữa, dáng người cao ráo nổi bật. Dưới ánh đèn dịu dịu, ngũ quan lạnh lùng của anh trông dễ gần hơn rất nhiều.

Người dẫn chương trình chỉ vào Quý Đông Dương mặc đồ cảnh sát trên tấm poster, hỏi mọi người: "Đông ca mặc thế này có đẹp trai không?"

Khán giả bên dưới hét lên: "Đẹp!"

Chu Nghi Ninh nhìn anh, bỏ qua thành kiến, cô buộc phải thừa nhận rằng anh rất tuấn tú, không chỉ đơn giản là đẹp trai, mà ở anh toát ra khí khái và sức hút lạ lùng, là sức hút đàn ông được tôi luyện qua năm tháng.

Hơn nửa tiếng sau, bộ phim được chiếu.

Điện thoại rung lên, Chu Nghi Ninh lấy ra xem.

Cảnh Tâm: Cậu ở đâu?

Chu Nghi Ninh: Tôi tìm được chỗ ngồi rồi, đừng lo cho tôi.

Cảnh Tâm: Ừ, xem phim đi.

Hết phim, mọi người vỗ tay nhiệt liệt, ngay cả Chu Nghi Ninh cũng không kiềm lòng được mà vỗ tay theo. Bộ phim rất tuyệt vời, và không có từ gì để diễn tả được về diễn xuất của Quý Đông Dương.

Chu Nghi Ninh đi lên sân khấu, nhìn đạo diễn phim "Giải thoát" đang nói chuyện với mọi người. Tần Sâm nói: "Tôi nay có tiệc liên hoan, mọi người cùng tham gia nhé."

Chu Nghi Ninh tiến tới gần, cười hỏi: "Em đi cùng được không?"

Cảnh Tâm ôm tay cô: "Tất nhiên là được."

Ở đối diện, Quý Đông Dương nhìn cô một cái rồi xoay người bỏ đi.

Chu Nghi Ninh không lái xe nên ngồi cùng xe Tần Sâm và Cảnh Tâm. Cảnh Tâm lướt weibo, phim "Giải thoát" và Quý Đông Dương đều lên top search, có bài còn nhắc lại chuyện trong quá khứ, giọng điệu cực kỳ mỉa mai: "Sao Quý Đông Dương lại mặt dày đi đóng vai cảnh sát thế nhỉ? Bố mẹ nghiện ngập là sự thật, nhưng công ty cứ dùng tiền đê tin tức xuống. Số tiền đó là do các nghệ sĩ khác kiếm về đúng không? Loại người như vậy chỉ có kẻ thiếu não mới thích được!"

Cảnh Tâm chau mày: "Chẳng phải trước đây đã nói tin này là giả ư? Sao cứ mỗi lần Đông ca có phim mới là tin này lại trôi lên thế nhỉ? Đáng ghét."

Chu Nghi Ninh cũng lướt weibo, nói: "Không có lửa làm sao có khói, biết đâu là thật thì sao?"

Cảnh Tâm là fan của Quý Đông Dương, nghe thấy thế thì trờng cô: "Sao thế được!"

Chu Nghi Ninh đang bị đau đầu nên không muốn tranh cãi cùng cô bạn. Cô nhắm mắt, dựa vào lưng ghế: "Tớ đói quá."

Cảnh Tâm thấy sắc mặt Chu Nghi Ninh xấu quá thì giơ tay sờ trán bạn mình, chau mày: "Hình như cậu sốt rồi."

Chu Nghi Ninh gật đầu, "Ừ, không sao đâu, liên hoan xong thì tớ sẽ đi mua thuốc."

Buổi liên hoan kết thúc, Chu Nghi Ninh ra khỏi khách sạn cùng Tần Sâm và Cảnh Tâm, lúc ra cửa thì gặp Quý Đông Dương và Dương Huân.

Cảnh Tâm nói: "Cậu không có xe, để tớ và Tần Sâm đưa cậu về."

"Không cần đâu, tớ đi taxi." Chu Nghi Ninh vừa vẫy tay tạm biệt bạn mình vừa đi về phía trước.

Cô xoa thái dương, đứng ở lề đường đón xe.

Một chiếc xe màu đen chậm rãi trờ tới, A Minh ngồi ở ghế lái quay đầu hỏi: "Đông ca, cho cô ấy đi nhờ xe được không?"

Quý Đông Dương ngàng đầu, nhìn về phía trước. Chu Nghi Ninh đã gọi được taxi, mở cửa lên xe.

"Không cần đâu."

A Minh quay đầu lại, thấy Chu Nghi Ninh đã lên taxi thì lái xe hòa vào dòng xe cộ giữa đường.

Lúc sắp đến khu chung cư, Chu Nghi Ninh nhìn thấy hiệu thuốc thì vội

nói: "Bác tài, dừng ở đây đi."

Cô đeo túi xách xuống xe, đi nhanh về hiệu thuốc.

Khi đi ngang qua một người đàn ông mặc đồ đen, hắn ta ngậm điều thuốc nhìn cô chăm chăm, sau đó huýt sáo: "Người đẹp."

Chu Nghi Ninh lạnh lùng liếc hắn ta, tên đó nhìn rõ mặt cô thì sừng sốt. Chu Nghi Ninh tiếp tục đi về hướng hiệu thuốc.

Gã đàn ông vút điều thuốc, nhìn chăm chăm vào chiếc túi trên lưng Chu Nghi Ninh.

-----oOo-----

Chương 10

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chu Nghi Ninh mua ít thuốc cảm và bình thuốc mỡ, nhân viên thu ngân nhìn cô chăm chăm rồi dè dặt hỏi: "Cô là Chu Nghi Ninh đúng không?"

Chu Nghi Ninh nhét thuốc vào túi xách, lấy hai tờ một trăm tệ ra đưa cho thu ngân, chỉ cười chứ không trả lời câu hỏi ấy, sau đó nhận lại tiền thừa rồi đi về.

Tên đàn ông vốn dựa vào cột đèn đường hút thuốc thấy cô thì lẳng lặng đi theo sau cô, vừa nhìn túi xách đằng sau lưng cô vừa nhìn xung quanh. Hắn ta rất quen thuộc khu này, biết rõ ở đâu có bảo vệ, ở đâu thì không.

Đêm khuya, gió thu thổi vù vù, các cửa tiệm đã đóng cửa từ lâu, ngoài đường cũng vắng bóng người.

Hắn ta lẳng vẳng ở đây cả đêm, không ngờ lại gặp được Chu Nghi Ninh vừa bị tiết lộ gia thế trên weibo cách đây mấy ngày. Ngoại hình đẹp cùng thói quen quái lạ là vác theo túi tiền khiến người ta rất ấn tượng, thế nên chỉ cần để ý một chút là nhận ra cô ngay.

Hắn ta rít một hơi thuốc, tối nay may ghê!

Bước chân của Chu Nghi Ninh chậm lại, cô nhìn thoáng qua đằng sau, là tên vừa nãy. Cô ngoảnh đầu lại, đi nhanh hơn.

Cô đi nhanh thì hắn cũng đi nhanh, Chu Nghi Ninh chắc chắn mình đang bị bám đuôi.

Đằng trước là ngã tư bị hư bóng đèn đường, khi Chu Nghi Ninh đi tới đó, tên đàn ông đang theo sau đột nhiên tăng tốc, Chu Nghi Ninh bất ngờ quay đầu lại, đúng lúc này túi xách trên lưng bị người ta túm lấy. Hắn ta túm chặt túi xách của cô, bất ngờ rút con dao gọt trái cây từ sau quần ra. Chu Nghi Ninh phản ứng rất nhanh, cô nhanh chóng đạp lên chân hắn một cái rồi giằng lấy túi xách, lui về sau mấy bước.

Hôm nay cô mang giày cao gót nên khi bị cô đạp trúng, sắc mặt của hắn ta tái nhợt hẳn đi, ngay cả bàn tay đang cầm dao cũng run run. Tên đó ôm một chân, cắn răng chĩa dao về phía cô, nói vẻ dữ tợn: "Đưa túi cho tao!"

Chu Nghi Ninh cười lạnh, cô vung túi xách, con dao trong tay hắn rơi xuống đất. Sau đó, cô nhanh chóng đi tới bẻ quặt hai tay hắn ra sau. Hắn ta rất khỏe làm cô hơi lão đảo, cô cố gắng đứng vững, nhưng vẫn bị trẹo chân do đang mang giày cao gót.

Cô nhin đau, bắt lấy ngón tay trở của hắn ta rồi bẻ quặt ra sau.

Hắn ta hét to, mặt tái mét, "Gãy, gãy mất..."

"Ó, đằng kia xảy ra chuyện gì thế?"

"Dưới đất có dao kìa."

Hắn ta không ngờ trông cô mảnh mai đến thế nhưng lại ra đòn hết sức mạnh mẽ, lúc muốn phản kháng thì đã quá muộn.

Chu Nghi Ninh vừa đá vừa đánh khiến kẻ cướp chỉ biết kêu đau. Cô quay sang nói với đôi tình nhân đúng lúc đi ngang qua, "Giúp tôi báo cảnh sát với."

Ban đầu chỉ có hai người đứng lại xem, sau đó có tới bảy, tám người, có chàng trai tiến tới giúp chế ngự tên cướp.

Mọi người ca ngợi Chu Nghi Ninh dũng cảm, nhưng cô không nói gì, chẳng qua cô đã từng gặp phải chuyện còn đáng sợ hơn nên bây giờ mới không thấy sợ mà thôi.

Gần đó có đồn cảnh sát nên chỉ vài phút sau, xe cảnh sát đã tới nơi, Chu Nghi Ninh đập mạnh tên đó thêm cái cuối cùng, lạnh lùng nói: "Tôi ghét nhất là mấy kẻ trộm cướp."

Cảnh sát cầm theo đèn pin chạy tới, Chu Nghi Ninh thấy chói mắt nên giơ tay lên che mặt.

Cảnh sát nhìn tên đàn ông nằm rên rỉ dưới đất rồi lại nhìn Chu Nghi Ninh với vẻ mặt khó tin, "Cô đánh?"

Chu Nghi Ninh phủi tay, mái tóc dài hơi rối vương trên khóe miệng nhưng cô cũng không thèm vén lại, "Ừ."

Cô nhặt cái túi dưới đất lên, mắt cá chân phải đau quá, đúng là buổi tối xui xẻo.

Cảnh sát gọi cô lại: "Chờ đã, cô đi với tôi về đồn lấy lời khai."

Chu Nghi Ninh không buồn quay đầu lại, "Không cần đâu, tôi không bị tổn thất gì."

Cảnh sát: "Ai báo cảnh sát?"

Có người trả lời: "Là tôi. Cô ấy nhờ tôi gọi. Cô ấy lợi hại ghê, đánh tên cướp bầm dập luôn, còn mạnh mẽ hơn đàn ông nữa."

Một lát sau: "Chậc chậc, hai ngón tay bị gãy rồi, cô ấy mạnh tay quá."

"Tôi có quay clip nè, nhưng mà tối quá, với cả bị tóc che lại nên không nhìn rõ mặt cô ấy. Phải nói là ngẫu kinh khủng, tôi là con gái mà còn mê."

"Tôi có chứng kiến nè, không biết mặt mũi ra sao chứ đáng đẹp lắm."

"Nếu cô gái nào cũng biết tự bảo vệ bản thân như cô ấy thì tốt quá."

Chu Nghi Ninh càng đi càng thấy đau chân, cuối cùng cô quyết định cởi giày ra xách trên tay, đi chân trần.

Cô đi rất chậm, rất chậm.

Đằng sau có một chiếc xe màu đen, A Minh ngạc nhiên: "Kia chẳng phải là cô Chu sao? Cô ấy về lâu rồi mà, đáng ra phải tới nhà rồi chứ... Ày, dáng đi của cô ấy lạ quá... Cũng không mang giày luôn..."

Trước kia có lần vì muộn giờ ghi hình mà A Minh lái xe chở Quý Đông Dương đi rất nhanh, khi đó không may xảy ra tai nạn, may mắn là hai người chỉ bị thương nhẹ thôi. Lần đó A Minh bị Dương Huân mắng té tát, suýt thì bị đuổi việc.

Từ đó về sau, chỉ cần không bận gì thì anh ta lái xe khá chậm.

Quý Đông Dương nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ, chau mày: "Đúng là cô ấy rồi. Táp vào lề đi."

A Minh: "Dạ."

A Minh hạ cửa sổ xe xuống, nói qua cửa sổ: "Cô Chu, cô có sao không?"

Chu Nghi Ninh dừng bước, quay đầu sang, đáy mắt thoáng hiện sự vui mừng nhưng được che giấu rất nhanh. Cô hươ đôi giày trong tay, "Không sao."

A Minh thấy cô chẳng giống không sao tí nào, vội nói: "Cô mau lên xe đi, còn khá xa đấy."

Chu Nghi Ninh do dự, thấy không ổn lắm, "Không sợ bị phóng viên chụp được hả?"

A Minh: "Xe mới, phóng viên không biết đâu, cô mau lên đi."

Chu Nghi Ninh cắn môi dưới, từ chỗ ngồi đằng sau xe truyền ra giọng nói lạnh lùng: "Nếu còn không lên thì bị chụp thật đấy."

Từ chỗ cô đứng có thể nhìn thấy rõ anh đang nhếch môi. Chu Nghi Ninh nhìn lên bầu trời đen kịt rồi mở cửa phụ lái ngồi vào, cười với A Minh: "Làm phiền anh rồi."

A Minh lắc đầu: "Không sao, không phiền gì đâu."

Nếu Đông ca không đồng ý thì anh ta cũng chẳng dám chở phụ nữ đâu, kéo lại gây ra scandal thì khổ.

A Minh lái xe ra giữa đường, nghiêng đầu nhìn Chu Nghi Ninh, "Cô Chu bị sao thế? Trẹo chân hả?"

Chu Nghi Ninh còn chưa kịp nói gì thì A Minh đã liếc xuống nhìn túi xách của cô, "Á, sao túi của cô bị rách rồi? Nhìn giống bị dao rạch quá. Đừng nói là cô gặp phải cướp đấy nhé?"

A Minh chạy xe càng lúc càng chậm, liên tục nghiêng đầu nhìn Chi Nghi Ninh, càng nhìn càng thấy chắc chắn về giả thiết của mình.

Chu Nghi Ninh cúi đầu nhìn túi xách mới phát hiện nó bị rách làm lộ ra một xấp tiền màu đỏ, chắc là lúc nãy vung túi lên hát con dao nên mới bị rạch.

Cô không nói gì nên A Minh nghĩ cô ngầm thừa nhận, anh ta chau mày: "Cô Chu này, tôi không có ý gì đâu, nhưng kể từ khi thông tin của cô bị phát tán trên mạng thì có lẽ mấy tên cướp cứ mong ngóng cô đấy, nguy hiểm lắm. Sau này cô đừng mang theo nhiều tiền nữa, bây giờ ngay cả quán trà sữa cũng thanh toán bằng thẻ được rồi, cô mang nhiều tiền làm gì?"

Chu Nghi Ninh cảm thấy trợ lý của Quý Đông Dương cứ như ông cụ, cảm ràm mãi. Không biết người đang ngồi ở ghế sau có thấy phiền vì sự nhiệt tình thái quá của anh chàng này không nhỉ?

Cô cười: "Không sao đâu, không dễ cướp túi của tôi đâu."

A Minh phát hiện Chu Nghi Ninh rất khác với các nữ nghệ sĩ khác. Anh ta không nói nữa, xe đã tới khu chung cư, anh ta lái xe xuống bãi đỗ xe.

Suốt quãng đường, Quý Đông Dương không hề hé răng nửa lời.

Chờ A Minh đỗ xe xong, Chu Nghi Ninh cầm đôi giày, mở cửa xuống xe.

Chân phải vừa đặt xuống đất thì một cơn đau truyền đến, cô khẽ rên một tiếng.

Quý Đông Dương đã xuống xe trước, nghe cô rên thì nhìn xuống chân cô.

Bàn chân của Chu Nghi Ninh rất nhỏ, mang giày thể thao cỡ 35 sẽ hơi rộng, còn giày cao gót cỡ 35 thì vừa. Ngón chân nhỏ nhắn, móng được sơn màu nhạt, vì đi chân trần nên bị dính bụi, chỗ mắt cá chân sưng phù.

Quý Đông Dương hắt cằm chỉ vào chân cô: "Đi được không?"

Chu Nghi Ninh liếc anh: "Được."

Cô nhón chân khập khểnh đi về phía thang máy, A Minh đi tới cạnh Quý Đông Dương, "Đông ca..."

Quý Đông Dương: "Cậu về đi, không cần lên đó đâu."

A Minh gật đầu: "Dạ."

Quý Đông Dương vào thang máy đứng cạnh Chu Nghi Ninh.

Chu Nghi Ninh cúi đầu nhìn chân mình rồi lại nhìn túi xách bị rách, tối nay thê thảm trước mặt anh quá.

Cửa thang máy mở ra, Chu Nghi Ninh nhảy lò cò ra ngoài, cô thấy mình rất giống chú hề.

Quý Đông Dương nhìn tấm lưng mảnh mai của cô, thầm nghĩ sao cô gái này bướng bỉnh thế nhỉ, chẳng thềm mở miệng nhờ vả gì cả.

Anh bước nhanh tới, cúi người bế cô lên, nhẹ nhàng cứ như đang ôm một nàng mèo.

Chu Nghi Ninh bị bất ngờ, cô lúng túng kêu "Á" lên một tiếng, đợi đến khi nhìn rõ mặt Quý Đông Dương thì quát nhỏ: "Anh bế tôi làm gì? Bỏ tôi xuống! Đừng nghĩ tôi bị đau chân thì có thể bắt nạt tôi!"

Cô nổi đóa tựa như con mèo hoang tung vuốt nhọn, cứ giẫy giụa không ngừng.

Vẻ mặt của Quý Đông Dương không hề thay đổi, anh không nói gì mà cứ đi thẳng về phía trước.

Chu Nghi Ninh nhìn anh chăm chăm, qua một lát thì cũng bình tĩnh lại.

Cô nghĩ có khi nào là do tối qua quay phim nên bây giờ anh có thói quen bế cô luôn rồi không?

Đến nhà, Chu Nghi Ninh giận dữ nói: "Tối rồi, anh có thể bỏ tôi xuống được rồi đó."

Quý Đông Dương cúi đầu nhìn cô rồi đặt cô xuống, động tác của anh không hề nhẹ nhàng nên khi chân Chu Nghi Ninh chạm đất, cô phải hít sâu một hơi vì đau.

Cô nhảy lò cò về nhà mình.

Quý Đông Dương ngoảnh đầu nhìn cô, giọng nói thản nhiên: "Nhà cô có thuốc không? Ngày mai phải quay phim, cô như vậy thì sẽ ảnh hưởng đến tiến độ của đoàn phim đây."

Chu Nghi Ninh giận dữ quay đầu lại, "Anh không thể đổi câu khác được hả?"

Quý Đông Dương nhập mật mã nhà, không ngoảnh đầu lại, "Qua đây bôi thuốc đi."

Anh phải quay phim suốt năm suốt tháng, có nhiều cảnh nguy hiểm nên dù không bị thương nặng thì cũng khó tránh khỏi việc bị thương nhẹ, thế nên căn hộ nào của anh cũng có hòm thuốc, thuốc gì cũng có.

Chu Nghi Ninh nhìn anh mở cửa, sau đó cũng nhảy lò cò qua nhà anh.

Lúc Quý Đông Dương xách hòm thuốc đi ra thì Chu Nghi Ninh đã nhảy tới sofa. Cô ngồi xuống, nhún nhún mấy cái rồi ngoảnh đầu nói với anh: "Sofa nhà anh êm ghê."

Quý Đông Dương: "A Minh chọn."

Chu Nghi Ninh: "Gu của A Minh tốt đấy."

Quý Đông Dương cởi áo vest ném lên sofa, sau đó cũng tháo cà vạt ném lên ghế.

Chu Nghi Ninh chau mày nhìn anh. Người đàn ông này cởi đồ trước mặt cô là có ý gì đây?

Quý Đông Dương đi vào phòng bếp mở tủ lạnh lấy đá rồi dùng khăn gói lại, sau đó đi ra phòng khách kéo chân cô ra rồi chườm đá lên chân cô.

Chu Nghi Ninh run lên vì lạnh, mặt tái mét.

Một lát sau, anh nói: "Tự chườm đi."

Cô ngoan ngoãn giơ tay nhận túi đá rồi chườm lên chân mình.

Anh tới chỗ hòm thuốc lấy ra một chai rượu thuốc. Lúc mở nắp chai, vừa nghe mùi rượu thuốc, Chu Nghi Ninh thấy hơi khó chịu, "Rượu thuốc hả? Hôi quá, đổi thuốc khác được không?"

Quý Đông Dương vươn tay tóm lấy chân Chu Nghi Ninh, nhưng cô rụt chân lại, nói khẽ: "Tôi đi rửa chân đã."

Chân cô hơi bần, trước khi thoa thuốc thì phải rửa chân chứ, đúng không?

Cấu trúc nhà anh chẳng khác nhà cô là bao, nên cô nhanh chóng tìm được phòng tắm.

Mấy phút sau, cô lại ngồi xuống sofa.

Quý Đông Dương nâng chân phải của cô lên, ngón cái xoa chỗ bị sưng, mặt Chu Nghi Ninh trắng bệch vì đau, cô nghiến răng nghiến lợi nói: "Anh nhẹ một chút được không hả?!"

Quý Đông Dương ngẩng đầu nhìn cô, bàn tay rộng cầm chân cô, tay vẫn xoa mát cá chân cho cô, "Thế này có đau không?"

Chu Nghi Ninh cắn răng chịu đựng: "Đỡ hơn rồi."

Quý Đông Dương nhìn cô rồi thoa rượu thuốc lên mắt cá chân của cô. Chu Nghi Ninh cắn chặt răng, ráng không kêu đau.

Hơn mười phút sau, anh đặt chân cô xuống rồi quan sát cô từ trên xuống dưới. Chu Nghi Ninh chau mày: "Anh nhìn gì thế?"

Áo cô hơi ngắn, lúc ngồi để lộ eo, trên làn da trắng muốt hiện rõ vết bầm.

Quý Đông Dương nhìn vết bầm đó, "Đó là vết thương do tên cướp gây ra hả?"

Chu Nghi Ninh theo tầm mắt của anh nhìn xuống eo mình, cười: "Đây là vết bầm do anh véo vào hôm qua đây ảnh đế ạ."

Quý Đông Dương: "..."

-----oOo-----

Chương 11

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chu Nghi Ninh vén áo lên, trên làn da trắng muốt in rõ dấu tay. Cô đặc ý nhìn vẻ mặt điềm tĩnh của Quý Đông Dương, cảm thấy cực kỳ hả dạ.

Quý Đông Dương im lặng một chút rồi nói: "Xin lỗi, tôi không ngờ là sẽ như thế."

Không ngờ cô gái này trông rất kiên cường nhưng cơ thể lại manh mai đến thế. Vết bầm trên người cô đúng là lỗi của anh.

Chu Nghi Ninh kinh ngạc, không ngờ tảng băng như anh mà cũng rất hiểu lễ nghĩa. Cô trêu anh: "Không ngờ cái gì?"

Quý Đông Dương đang tìm thuốc mỡ thì ngẩng đầu nhìn cô, "Không có gì."

Chu Nghi Ninh bĩu môi. Anh giơ lọ thuốc ra trước mặt cô, hất cằm chỉ vào hông cô, "Tự bôi đi."

Chu Nghi Ninh cười nhìn anh mà không nói gì.

Quý Đông Dương đứng lên, nhìn cô từ trên cao, "Sao, muốn tôi giúp à?"

Chu Nghi Ninh ngẩng đầu nhìn anh rồi lấy chai thuốc mỡ y chang chai thuốc của anh từ trong túi xách ra cho anh xem, sau đó cúi đầu nhặt lấy đôi giày cao gót của mình. Dưới ánh đèn nhà, lúc này cô mới phát hiện gót giày bị gãy rồi.

Cô đứng lên, tiện tay vứt đôi giày vào thùng rác rồi nói với anh: "Tôi về đây, cảm ơn rượu thuốc của anh nhé."

Quý Đông Dương nhìn thùng rác, đôi giày cao gót màu đen đang nằm yên ở đó.

Cô gái đó vẫn không nhờ giúp đỡ mà nhảy lò cò bằng một chân đi ra cửa, cái túi sau lưng cũng nhảy tung tung theo từng cú nhảy của cô.

Anh mím môi, sau đó tiến tới bế cô lên. Chu Nghi Ninh không hét lên như lúc nãy nữa mà ngẩng đầu nhìn thẳng vào anh, nói: "Thật ra anh cũng không đáng ghét lắm."

Quý Đông Dương khẽ cười: "Như nhau thôi."

Chu Nghi Ninh cúi đầu, không nhìn anh nữa.

Quý Đông Dương đặt cô ở trước cửa nhà cô rồi xoay người về nhà mình.

Chu Nghi Ninh vào nhà, xả nước nóng ra bồn, vắt chân lên thành bồn để tránh dính nước, ngâm mình khoảng nửa tiếng thì cô bôi thuốc mỡ lên eo mình, sau đó leo lên giường nằm.

Cô rất mệt, nhưng lại không ngủ được.

Nửa tiếng sau, cô bật dậy, đi tới tủ rượu lấy một chai rượu vang, nhìn dòng rượu từ từ chảy vào ly.

Cô nâng ly rượu trong tay nghĩ về chuyện tối nay. Thật ra, từ khi bị phát tán thông tin cá nhân lên mạng, cô đã biết sẽ có ngày hôm nay.

Sáng hôm sau, lúc Chu Nghi Ninh vừa mở cửa liền thấy Quý Đông Dương đứng ở cửa nhà đối diện.

Đây là lần đầu tiên Quý Đông Dương thấy cô không mang theo ba lô, anh như cười như không nhìn cô: "Rốt cuộc cô cũng ý thức được mang theo nhiều tiền rất nguy hiểm?"

Chu Nghi Ninh nhún vai: "Không phải, tại chân bị thương, sức chiến đấu suy giảm nên không mang theo túi được."

Quý Đông Dương không biết phải nói gì với cô nữa. Anh nhìn cô một chút rồi chỉ chân cô: "Sao rồi?"

Hôm nay Chu Nghi Ninh mang giày đế bằng thấp, cô đi chân dưới sàn, nói: "Rượu thuốc của anh tốt lắm, yên tâm đi, không ảnh hưởng đến tiến độ quay phim ngày hôm nay đâu."

Cô đóng cửa lại, đi chậm về hướng thang máy.

Đây cũng là lần đầu tiên Quý Đông Dương đi sau cô, nhưng vì cô đi chậm quá nên chỉ một lát sau anh đã vượt lên trước.

Lúc Chu Nghi Ninh đi tới thang máy thì đúng lúc cửa thang máy mở ra, hai người lần lượt đi vào. Quý Đông Dương thấy cô bấm xuống tầng một thì biết hôm nay cô không đi xe.

Thang máy xuống tới tầng một, Chu Nghi Ninh đang định đi ra thì tay bị kéo lại.

Quý Đông Dương nói: "Hôm nay đi xe tôi đi."

Chu Nghi Ninh ngoảnh đầu nhìn anh, "Không cần đâu, tôi đi xe anh dễ gây hiểu lầm lắm. Tôi không muốn lên trang nhất hôm nay đâu."

Cô rút tay lại, đi ra thang máy.

Quý Đông Dương nhìn theo tấm lưng mảnh khảnh của cô. Bộ dạng chậm chạp, thiếu sức sống của cô làm anh cảm thấy cô rất cô độc, không hiểu sao điều đó khiến anh khó chịu.

A Minh lái xe chở Quý Đông Dương, nhìn thấy Chu Nghi Ninh đi chậm ở sát lề đường, anh ta ngoảnh đầu ra sau: "Đông ca, có cho cô ấy đi nhờ không?"

Quý Đông Dương nhắm mắt lại, giọng nói lãnh đạm: "Cô ấy không cần đâu."

A Minh giảm tốc độ, hạ cửa sổ xe xuống, hét to với bên ngoài: "Cô Chu, có muốn đi nhờ không?"

Chu Nghi Ninh khoát tay với anh ta, tỏ ý không cần.

A Minh đành nói: "Vậy thì thôi."

Lái xe đi, A Minh cảm thán, "Cô Chu chẳng giống người khác gì cả. Người khác thì chỉ mong sao được đi ngồi trên xe anh thôi, còn cô ấy thì lại chê."

Quý Đông Dương nhìn bóng cô nhỏ dần trong gương chiếu hậu, lòng càng thêm khó chịu.

Chu Nghi Ninh bắt xe tới đoàn phim.

Cô đi cà nhắc về phía phòng hóa trang, Chu Du vừa được hóa trang xong đi ra khỏi phòng nghỉ riêng, thấy cô thì hỏi: "Chân em sao thế?"

Chu Nghi Ninh cười: "Không sao, chỉ trọ chân một chút thôi."

Chu Duy: "Có sao không?"

Chu Nghi Ninh lắc tay: "Không sao thật mà, chỉ không thể mang giày cao gót mấy ngày thôi."

Chu Duy đảo mắt, sau đó tỏ ra ngạc nhiên như vừa phát hiện châu lục mới:

"Í í í, hôm nay em không mang theo ba lô hả?"

Chu Nghi Ninh: "... Bộ lạ lắm hả?"

Chu Duy xòe hai tay, nhún vai: "Chị cứ tưởng không có ba lô thì em không sống nổi chứ."

Chu Nghi Ninh: "..."

Buổi sáng chỉ quay những cảnh đơn giản. Sau ngày Ninh phi bị rơi xuống hồ, các phi tần khác lục tục kéo đến thăm nàng ta.

Chu Nghi Ninh không cần đi lại mà chỉ cần nằm trên giường thôi.

Hôm nay quay phim rất suôn sẻ, hầu như không có NG nên đạo diễn Từ nhìn cô thuận mắt hơn rất nhiều, vì thế cũng quan tâm tới chân cô.

Giờ ăn trưa, Chu Nghi Ninh, Chu Duy cùng mấy nữ diễn viên khác tụ tập trong phòng nghỉ, một người đột nhiên giơ điện thoại lên nói to: "Mẹ ơi! Ngẫu chết mất!"

"Mọi người mau xem nè, trang nhất mục xã hội hôm nay là "Cô gái bắt cướp trên đường" nè. Phục ghê!"

Cô ấy giơ điện thoại ra cho mọi người cùng xem clip.

Chu Nghi Ninh nhìn thoáng qua rồi cúi đầu tiếp tục ăn cơm.

Cô lên trang nhất rồi.

"Ai quay clip này thế? Quay gì mà chẳng thấy mặt mũi đâu cả. Nhưng mấy đòn võ này đẹp ghê, chắc là học lâu rồi."

"Võ gì thế nhỉ? Tớ cũng muốn học."

"Taekwondo?"

"Hình như là võ cổ truyền."

Chu Nghi Ninh vừa gặm đùi gà vừa cười: "Karate."

Chu Duy quay sang nhìn cô: "Sao em biết?"

Vẻ mặt Chu Nghi Ninh vẫn như bình thường: "Nhìn là biết thôi."

Trong một phòng nghỉ khác, A Minh cầm điện thoại chạy tới trước mặt Quý Đông Dương, "Trời đất ơi! Đông ca mau xem nè, đây có phải là cô Chu không? Là cô ấy đúng không? Tuy không thấy rõ mặt nhưng quần áo và túi xách giống y chang của cô Chu hôm qua."

Quý Đông Dương vừa đeo bịt mắt chuẩn bị ngủ, lúc này phải kéo bịt mắt xuống, vẻ mặt hơi khó chịu.

A Minh đã bị đoạn clip về Chu Nghi Ninh đánh bại nên hoàn toàn, ngay từ đầu, luôn luôn không nhận ra Quý Đông Dương đã đeo bịt mắt, anh ta giờ điện thoại ra trước mặt Quý Đông Dương, "Anh xem nè, thì ra cô Chu lợi hại đến thế. Nếu không phải tận mắt chứng kiến thì ai mà tin nổi. Thảo nào tối qua cô ấy nói không dễ cướp túi của cô ấy."

Quý Đông Dương xem đoạn clip dài năm phút không bỏ sót một giây nào.

Thực sự rất bất ngờ.

Nhưng chốc lát sau lại thấy như thế mới giống cô.

A Minh: "Võ gì đây nhỉ?"

Quý Đông Dương đeo bịt mắt lại, hai chân dang rộng ra, ngả đầu ra lưng ghế, "Karate."

Chu Nghi Ninh quay xong lúc ba giờ chiều, cô bắt xe về nhà sớm để nghỉ ngơi.

Ngủ đến sáu giờ, cơn đói làm cô không ngủ nổi nữa, cô dựa vào đầu giường gọi thức ăn ngoài.

Kéo rèm cửa sổ lên thì phát hiện mặt đất ướt nhẹp.

Thức ăn đưa tới khá lâu.

Bảy giờ rưỡi, Chu Nghi Ninh xuống lầu lấy thức ăn, nhân viên giao hàng liên tục xin lỗi cô, Chu Nghi Ninh cười: "Không sao."

Đứng ở tầng một chờ thang máy, cô giơ túi thức ăn lên mũi. Đói quá!

Cửa thang máy mở ra, Chu Nghi Ninh sững sốt nhìn người đứng trong đó một chút mới đi vào, "Chào anh Dương."

Dương Huân cũng cầm túi thức ăn, anh ta nhìn túi đồ trong tay Chu Nghi Ninh, cười nói: "Quán đó có ngon không?"

Chu Nghi Ninh gật đầu: "Dạ, đồ ăn quán này cũng ngon."

Dương Huân: "À đúng rồi, nghe nói em bị trẹo chân, không sao chứ?"

Chu Nghi Ninh nhìn anh ta: "Sao anh biết?"

Dương Huân cười: "A Minh nói."

Không những hay cảm rằm mà còn nhiều chuyện nữa.

Chu Nghi Ninh nói: "Không sao."

Vừa về đến nhà, còn chưa mở túi thức ăn ra thì Vạn Vi gọi điện: "Hôm qua em gặp cướp hả? Người trên báo là em đúng không?"

Lan truyền nhanh thật.

Chu Nghi Ninh thăm mắng A Minh, trả lời: "Vâng."

Vạn Vi: "Em được đấy, còn chưa lên trang nhất báo giải trí mà đã lên trang nhất báo xã hội rồi. Mà sao trước đây em không nói cho chị biết em giỏi võ?"

Chu Nghi Ninh có dự cảm xấu: "Em thấy con gái biết tự bảo vệ bản thân là chuyện hết sức bình thường."

Vạn Vi cười to: "Chị sẽ chọn kịch bản có cảnh đánh nhau cho em."

Chu Nghi Ninh: "..."

Cô không muốn đóng cảnh đánh nhau tí nào đâu!

Cúp máy, Chu Nghi Ninh buồn bực ăn tối, thầm mong Vạn Vi chỉ đùa thôi.

Ở căn nhà đối diện, Dương Huân vào nhà thì thấy Quý Đông Dương đang ngủ.

Nghĩ đến tính tình khó chịu mỗi khi tỉnh ngủ của anh, Dương Huân đặt túi thức ăn và tập kịch bản xuống bàn, lúc chuẩn bị về thì nhìn thấy đôi giày cao gót màu đen trong thùng rác.

Anh ta đứng trước bàn uống nước nhìn chằm chằm đôi giày, sau đó xoay người tiến vào phòng ngủ.

Vẫn phải đánh thức anh dậy thôi.

Quý Đông Dương ngồi dậy, mặt lạnh như tiền, vừa kéo bịt mắt xuống đã thấy Dương Huân giơ đôi giày cao gót lên, anh ta chau mày: "Sao nhà cậu lại có giày của phụ nữ? Cậu lén tở hẹn hò hả? À không phải, cậu đang hẹn hò hả?"

Sao người đại diện là anh ta lại chẳng biết chút gì thế này?

-----oOo-----

Chương 12

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quý Đông Dương lạnh nhạt nói: "Không có."

Không có? Là không yêu đương hay là không có giày của phụ nữ?

Dương Huân giơ đôi giày cao gót trong tay lên, hỏi anh: "Đây là đôi giày Sergio Rossi(1) kiểu mới nhất có giá ít nhất là tám ngàn tệ. Tại sao nó lại ở

trong nhà cậu?"

(1) Sergio Rossi: thương hiệu giày cao cấp nổi tiếng thế giới.

Quý Đông Dương có vẻ mất kiên nhẫn, anh tháo bít mắt xuống rồi đi ra khỏi phòng ngủ, Dương Huân chau mày đi theo sau, đột nhiên anh ta nghĩ đến một chuyện không thể xảy ra, "Chẳng lẽ cậu cô đơn quá nên tìm người chơi qua đường?"

Quý Đông Dương xoay người nhìn anh ta, vẻ mặt càng thêm khó chịu, "Đó là giày của Chu Nghi Ninh."

Dương Huân trợn mắt: "Cậu chơi qua đường với tiểu ma nữ nhà hàng xóm?"

Quý Đông Dương: "..."

Tại căn hộ đối diện, Chu Nghi Ninh đang ăn cơm thì hắt hơi một cái, cô vội lấy khăn giấy ra lau mũi, xem ra vẫn chưa hết bệnh.

Quý Đông Dương cực kỳ bức bối vì bị đánh thức, anh ngồi xuống sofa, đợi đến khi tỉnh táo hơn một chút thì mới giải thích: "Tôi qua cô ấy bị đau chân, nhà tớ có rượu thuốc nên mới bảo cô ấy qua đây bôi thuốc thôi. Còn đôi giày đó thì bị hư, cô ấy không mang nữa nên mới vứt vào thùng rác."

Dương Huân thở phào nhẹ nhõm, nhìn đôi giày trong tay, thở dài: "Giày của cô ấy nhỏ ghê."

Nói xong, anh ta vứt đôi giày vào thùng rác.

Quý Đông Dương nhìn thoáng qua, giày nhỏ thật, chân cô cũng rất nhỏ.

Anh nghĩ tới một chuyện, hỏi: "Tiểu ma nữ?"

Dương Huân: "Cậu không biết gì à? Lúc ký hợp đồng với công ty, Tần Sâm đã bảo giám đốc Thời tìm người đại diện cho cô ấy, khi đó giám đốc Thời đã nói: "Là tiểu ma nữ nhà cậu hả?". Nghe nói trông cô ấy hiền lành thế thôi, chứ thực ra là người có thù tất báo. Ai quen thân đều gọi cô ấy như thế hết, thế nên tớ mới bảo cậu đừng dính dáng gì đến cô ta."

Anh ta chắc lưỡng rồi nói tiếp, "Thực ra ban đầu tớ không tin đâu, nhưng hôm nay xem đoạn clip đó xong thì phải thay đổi suy nghĩ, quả là rất lợi hại."

Tiểu ma nữ, cũng phù hợp với tính cách của cô đấy chứ. Quý Đông Dương khẽ cong môi cười.

Dương Huân chỉ vào bàn uống nước, "Thức ăn ngoài, mau ăn lúc còn nóng."

Quý Đông Dương chồm người về phía trước, dang rộng hai chân, một tay mở hộp thức ăn một tay cầm đũa. Anh nhìn tập kịch bản trên bàn, "Có kịch bản của đạo diễn Vệ rồi à?"

Dương Huân ngồi xuống cạnh anh, "Ừ, nhưng chỉ là bản thảo thôi, sau này sẽ có chỉnh sửa, cậu đọc thử xem."

Quý Đông Dương: "Ừ."

Hai người nói chuyện một lát nữa, khi Quý Đông Dương ăn xong thì Dương Huân cũng ra về.

Quý Đông Dương gác chân lên bàn, dựa lưng vào sofa đọc kịch bản.

Sau khi ngâm mình, Chu Nghi Ninh ngồi trên sofa nhìn chân mình, vẫn còn sưng to lắm. Cô nhìn chai thuốc mỡ trong tay mình, suy nghĩ xem liệu nó có tác dụng hơn rượu thuốc của Quý Đông Dương không.

Có nên đi mượn rượu thuốc của anh không nhỉ?

Cô thuộc tuýp người hành động, muốn làm gì thì sẽ làm ngay.

Cô mang dép đi ra khỏi nhà, nhấn chuông cửa nhà đối diện.

Một lát sau, cửa mở.

Quý Đông Dương mặc một cái áo đen và chiếc quần thun mà xám, trông có cảm giác gần gũi hơn khi mặc âu phục nhiều.

Anh dựa vào cửa, nheo mắt nhìn Chu Nghi Ninh trong chiếc áo tắm, hỏi cô: "Có chuyện gì?"

Chu Nghi Ninh chỉ vào chân mình: "Cho tôi mượn rượu thuốc của anh với."

Quý Đông Dương cúi đầu nhìn thoáng qua chân cô rồi xoay người đi vào nhà, "Chờ chút."

Bên ngoài hơi lạnh, Chu Nghi Ninh hắt hơi một cái, nhìn cánh cửa đang mở rộng, cô quyết định đi vào.

Quý Đông Dương cầm chai thuốc ra khỏi phòng thì nhìn thấy cô gái kia đang ngồi trên sofa nhà anh, chiếc áo tắm bị kéo lên làm lộ bắp chân nõn nà. Cô không mặc áo ngực, khe rãnh sâu hút như ẩn như hiện.

Anh đứng nhìn cô mấy giây rồi mím môi xoay người đi lại vào phòng.

Một lát sau, anh quay trở ra với chiếc áo đen trên tay.

Anh giơ áo ra trước mặt cô, "Mặc vào."

Chu Nghi Ninh ngẩng đầu lên nhìn anh rồi lại cúi xuống nhìn mình, nói: "Kỳ lắm."

Nhưng cũng ngoan ngoãn mặc áo vào.

Áo của anh rất to, cho dù ở trong cô đã mặc áo tắm rồi nhưng vẫn rộng thùng thình.

Bình thường cô toàn xù lông lên với anh, nên lúc này, nhìn cô, anh mới thấy cô rất nhỏ nhắn, xinh đẹp tựa như búp bê. Quý Đông Dương đưa chai rượu thuốc cho cô, "Cầm lấy, về nhà bôi đi."

Mới đó mà đã đuổi người ta đi rồi.

Chu Nghi Ninh không vui, cô không nhận lấy chai thuốc mà rút chân ra khỏi dép giơ lên ngang đầu gối anh, "Anh giúp tôi đi, như tối qua ấy, nhanh thôi mà."

Cho dù là chân mình nhưng cô cũng không có kiên nhẫn xoa bóp trong hai mươi phút.

Quý Đông Dương cúi đầu nhìn bàn chân nhỏ nhắn của cô. Làn da trắng muốt, mu bàn chân mềm mại, đầu ngón chân khẽ co lại.

Cô nhìn anh.

Quý Đông Dương cũng nhìn cô, đôi mắt đen láy sâu thẳm như bóng đêm.

Chu Nghi Ninh nghĩ anh không chịu, lúc định thu chân về thì Quý Đông Dương cúi người bắt lấy cổ chân cô rồi khẽ nâng chân cô lên. Cô cong gối, Quý Đông Dương ngồi xuống, sau đó, chân cô được đặt trên đùi anh.

Chu Nghi Ninh cười đắc ý, sung sướng kê hai cái gối ôm ra sau lưng rồi ngã người dựa vào.

Quý Đông Dương nhìn cô. Cô nàng biết hưởng thụ ghê.

Anh đổ rượu thuốc ra, Chu Nghi Ninh nghe thấy mùi đó thì buồn nôn: "Hôi quá."

Quý Đông Dương: "Cô có thể về nhà."

Anh đẩy chân cô, ra vẻ định đóng nắp chai thuốc lại, Chu Nghi Ninh vội vàng đặt lại chân lên đùi anh: "Không hôi, không hôi chút nào."

Cô muốn chân mau lành để được lái xe và mang giày cao gót, cũng không để ảnh hưởng đến mấy cảnh quay sau này, không thì đạo diễn Từ sẽ mắng cô thôi đầu.

Quý Đông Dương liếc cô, sau đó đổ rượu thuốc lên chân cô, anh xoa hơi mạnh, cô cắn răng nói: "Anh không thể nhẹ nhàng hơn một chút được hả? Anh không nhớ vết bầm chỗ eo tôi hả?"

Quý Đông Dương khẽ hừ một tiếng, không nói gì nhưng lực ở tay cũng nhẹ hơn nhiều.

Mười mấy phút sau, Quý Đông Dương đẩy chân cô ra, đứng dậy, cúi

xuống nhìn cô, "Cô về được rồi đấy."

Chu Nghi Ninh bấu môi, đứng dậy ngẩng đầu nhìn anh, sau đó bất ngờ kiễng chân áp sát vào anh, "Anh vội vàng đuổi tôi về là vì sợ à?"

Quý Đông Dương cúi đầu nhìn cô, cười: "Tôi sợ cái gì?"

Anh cúi đầu làm mặt hai người càng thêm kề sát vào nhau, họ còn nghe thấy tiếng thở khẽ khàng của nhau.

Hơi nóng quần quanh nơi chóp mũi.

Chu Nghi Ninh cũng cười: "Trai đơn gái chiếc."

Quý Đông Dương bật cười lạnh lùng, anh đẩy cô ra rồi túm lấy cổ áo của cô lôi ra cửa. Chu Nghi Ninh cà nhắc đi theo anh, giận dữ nói: "Quý Đông Dương, anh điên à! Có tin tôi ném anh ra sau được không?"

Nhưng cô còn chưa kịp làm gì thì Quý Đông Dương đã cười lạnh lùng mở cửa, đẩy cô ra ngoài.

Chu Nghi Ninh đứng ngoài cửa mắng anh: "Đồ đàn ông thói tha!"

Cô bực bội vào nhà mình mới phát hiện vẫn còn mặc áo của anh. Cô cởi ra ném xuống sofa rồi cũng nằm vật lên sofa, cong người lại ôm đầu gối.

Đúng lúc này chuông điện thoại vang lên, cô cầm điện thoại nhìn thoáng qua màn hình rồi nghe máy.

"Em làm gì mà anh gọi hoài không nghe máy?"

Chu Nghi Ninh nhìn chiếc áo đen của Quý Đông Dương, "Không làm gì cả, sao thế?"

"Ngày mai anh đến thành phố B công tác, tối mai cùng ăn bữa cơm nhé."

Chu Nghi Ninh suy nghĩ một chút, "Cũng được."

Sáng hôm sau, khi gặp nhau ở trường quay, Quý Đông Dương vẫn lạnh lùng nhìn cô như thường ngày rồi xoay người bỏ đi.

Chu Nghi Ninh khẽ hừ rồi đi vào phòng hóa trang.

Hôm nay hai người có một cảnh diễn chung, chỉ nói mấy câu đơn giản chứ không hề có tiếp xúc cơ thể nên sau khi NG hai lần, đạo diễn Từ cũng cho qua.

Buổi sáng cô một cảnh quay, buổi chiều có một cảnh, phải đợi đến bốn giờ mới quay, đến khi quay xong, thay quần áo thì cũng đã sáu giờ.

Vừa đầu đường chuẩn bị đón xe, một chiếc Cayenne(2) đã dừng ngay trước mặt cô.

(2) Cayenne: dòng xe hạng sang bán chạy nhất của hãng Porsche.

Quý Đông Dương kết thúc cảnh quay cuối cùng trong ngày hôm nay lúc sáu giờ, anh thay quần áo rồi đi ra xe của Dương Huân. Dương Huân nhìn anh: "Hôm nay quay thế nào?"

Quý Đông Dương điều chỉnh lưng ghế rồi ngả người ra sau, hai chân dang rộng, "Rất tốt, đúng theo tiến độ của đoàn phim."

Dương Huân gật đầu: "Vậy thì tốt, mong sao lần này đoàn phim không kéo dài tiến độ."

Bộ phim sắp quay là phim điện ảnh của đạo diễn Vệ, xem qua bản thảo thì thấy đây là một kịch bản tốt, có khi còn giúp Quý Đông Dương giành thêm giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, thế nên anh ta đã không nhận công việc gì trong suốt nửa năm sau để Quý Đông Dương chuyên tâm đóng phim.

Quý Đông Dương cũng nghĩ vậy.

Nếu suôn sẻ thì hai tháng nữa "Triều đại thái bình" đóng máy, còn phim mới sẽ khởi máy vào tháng một, mong là sẽ không trùng lịch.

Dương Huân lái xe đến Hoa Viên Nam Thành, Quý Đông Dương đội mũ lưỡi trai, kéo vành nón xuống rất thấp, đeo khẩu trang rồi mới xuống xe.

Tối nay đạo diễn Vệ và biên kịch Lưu hẹn bọn họ ăn cơm, không phải để thảo luận kịch bản mà chỉ thuần túy ăn cùng bữa cơm thôi. Lần đầu tiên Quý Đông Dương giành được giải thưởng Nam diễn viên chính xuất sắc nhất là nhờ vào vai diễn trong phim của đạo diễn Vệ. Sau bộ phim đó, mọi người vẫn giữ liên lạc với nhau, những khi rảnh rỗi sẽ hẹn nhau ăn cơm.

Lúc hai người đi vào phòng riêng thì phát hiện trong phòng còn có một ảnh đế khác nữa, là Lê Tranh.

Dương Huân chau mày nhìn Quý Đông Dương.

Quý Đông Dương không biểu hiện gì, chỉ cười: "Đạo diễn Vệ, đã lâu không gặp."

Dương Huân có cảm giác như bị chơi xỏ nên rất khó chịu, nhưng chỉ chốc lát sau đã lấy lại sự điềm tĩnh, tươi cười chào hỏi mọi người.

Ăn cơm xong, người đại diện của Lê Tranh là Dư Na đề nghị: "Mọi người có muốn đi hát không? Tôi đã đặt phòng rồi."

Quý Đông Dương cười: "Ngày mai tôi còn phải quay phim, không đi được. Mọi người chơi vui vẻ nhé."

Lúc đi xuống lầu, bỗng nhiên Dương Huân thúc nhẹ cùi chỏ vào người Quý Đông Dương, ra hiệu cho anh nhìn sang bên trái.

Quý Đông Dương nhìn sang, thấy Chu Nghi Ninh lênh khênh trên đôi giày cao gót đứng quay lưng lại với anh, đối diện cô là một người đàn ông mặc âu phục trông có vẻ thành đạt, không biết hai người nói gì mà anh ta giờ tay xoa đầu cô.

Anh lãnh đạm dời mắt sang nơi khác.

Chẳng phải chân còn đau ư? Thế mà lại mang giày cao gót.

-----oOo-----

Chương 13

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chu Nghi Ninh đẩy tay Thẩm Ngôn Quân ra, nhìn anh: "Ăn cơm xong rồi, em về đây."

Thẩm Ngôn Quân cười, hất cằm, "Lên xe đi, anh đưa em về."

Chu Nghi Ninh không khách sáo với anh, nhanh nhẹn đi tới cửa ghế phụ lái, Thẩm Ngôn Quân nhưn mày, mở cửa lên xe.

Thẩm Ngôn Quân không quen đường, vừa đi vừa xem bản đồ nên khá chậm, Chu Nghi Ninh tì cằm lên cửa sổ xe, hỏi băng quơ: "Bố em có biết anh đến đây không?"

"Biết." Anh nói thản nhiên.

Chu Nghi Ninh không nói gì.

Tới dưới nhà, Chu Nghi Ninh mở cửa xe ra, "Em về đây, khi nào anh tới đây nữa thì em sẽ mời anh đi ăn."

"Đợi đã."

Thẩm Ngôn Quân xuống xe trước, ngăn cô lại.

Chu Nghi Ninh vịn cửa xe, ngẩng đầu nhìn anh: "Có chuyện gì?"

Anh cúi đầu nhìn đôi giày cao gót của cô, một tay châm thuốc một tay đặt trên mui xe, nhả ra một vòng khói, "Bị trẹo chân thì đừng mang giày cao gót."

Không biết từ bao giờ mà cô bắt đầu mang giày cao gót đi học. Lúc đầu, cô bị trẹo chân do gãy gót rất nhiều, nhưng sau vài ngày thì cô lại đi mua giày mới. Nếu anh nhớ không lầm thì khi đó cô mười bảy tuổi.

Chu Nghi Ninh cau mày: "Sao anh biết em bị trẹo chân?"

Thẩm Ngôn Quân nhả khói thuốc, cúi đầu cười, "Trang nhất báo xã hội. Đừng tưởng anh không nhận ra em. Thấy em đi không vững lắm, chắc là

vẫn chưa lành hẳn."

Chu Nghi Ninh rất muốn bắt lấy người quay clip đánh cho một trận, cô hỏi: "Bố em có biết không?"

Thẩm Ngôn Quân: "Biết, yên tâm đi, chú không nói gì cả."

Chu Nghi Ninh đi qua người anh, "Ừ. Em lên nhà đây, anh về sớm nghỉ ngơi đi."

Thẩm Ngôn Quân kéo cô lại, chỉ vào đôi giày của cô, "Ngày mai đổi giày đi, thực sự có đôi khi anh không thể hiểu nổi em cật lực cho ai xem."

"Cho tự em xem, em thích thế đấy." Cô cứ nghĩ Thẩm Ngôn Quân biết.

Phụ nữ mang giày cao gót không phải chỉ để xinh đẹp mà còn là vì để mình trông có khí thế hơn, ít nhất đối với cô là như vậy.

Thẩm Ngôn Quân ném tàn thuốc, đứng trước mặt cô, nhìn cô với vẻ rất nghiêm túc: "Không muốn dính hôn với anh thật hả?"

Chu Nghi Ninh trả lời không chút nể nang: "Không muốn, em không thích anh."

Nếu thích anh thì đừng nói là dính hôn, đến cả sinh con cho anh, cô cũng tình nguyện.

Nhưng, cô thực sự không thích anh.

Thẩm Ngôn Quân xoa đầu cô, "Vô lương tâm vừa vừa thôi chứ. Em nghĩ coi, từ nhỏ tới lớn, mỗi lần gây ra chuyện thì em đều ôm lấy anh, còn lần này dính hôn thì em lại bỏ chạy, bỏ lại cục diện rối rắm cho anh mà anh cũng có trách móc gì em đâu. Thế cũng không bằng người đàn ông không rõ mặt mũi mà em đã gặp ở nước ngoài ư?"

Chu Nghi Ninh đẩy anh ra, "Ai nói với anh là em thích anh ấy?"

"Nếu không thì sao?"

"Em chỉ muốn biết anh ấy là ai thôi. Đã mấy năm rồi, có khi anh ấy đã kết

hôn hoặc có bạn gái cũng nên. Em đâu ngốc."

Nghe thế, Thẩm Ngôn Quân cười, "Được rồi, lên nhà đi, ngày mai anh vẫn còn ở đây, anh sẽ tới đón em đi ăn."

Chu Nghi Ninh: "Ngày mai em có cảnh quay đêm."

Dứt lời, cô xoay người bỏ đi.

Không chút do dự.

Thẩm Ngôn Quân nhìn tấm lưng mảnh mai của cô, khóe môi cong lên nụ cười chua chát. Anh mở cửa lên xe, lái xe rời đi.

Chu Nghi Ninh đứng trước nhà Quý Đông Dương liên tục nhấn chuông cửa.

Một lúc lâu sau, cửa mở, có vẻ như Quý Đông Dương vừa tắm xong, tay cầm khăn chà sát mái tóc ướt đẫm, mặc bộ đồ ở nhà màu đen. Cô còn cảm nhận được hơi lạnh phả ra từ người anh.

Cô cười với anh: "Rượu thuốc."

Anh dựa vào cửa cúi đầu nhìn đôi giày cao gót của cô, vẻ mặt lạnh lùng, "Tôi thấy cô đã lạnh hẳn rồi đấy chứ."

Chu Nghi Ninh cởi giày ra, để mặc đôi chân trần giẫm trên sàn, "Mang mấy tiếng nên giờ đau hơn rồi."

Cô nhìn khe cửa, định chen người đi vào.

Quý Đông Dương nghiêng người cản lại, Chu Nghi Ninh khó hiểu ngẩng đầu nhìn anh. Thế nên cô mới thích mang giày cao gót. Lúc cởi giày ra, cô thấp đi rất nhiều, nhìn người ta phải ngẩng cổ lên, không có khí thế gì cả.

"Rượu thuốc đúng không?" Anh hỏi với vẻ lạnh nhạt.

"Ừ!" Chu Nghi Ninh gật mạnh đầu.

"Chờ chút."

Cạch. Quý Đông Dương đóng sầm cửa lại trước mặt cô.

Chu Nghi Ninh: "..."

Anh ta có ý gì thế?!

Một phút sau, cửa mở ra lần nữa, Quý Đông Dương đưa chai rượu thuốc đã được bọc kín cho cô, "Cô về được rồi."

Chu Nghi Ninh thấy hơi sốc, "Anh không giúp tôi sao?"

Quý Đông Dương cười khẽ, "Muốn tôi giúp cô?"

Chu Nghi Ninh gật đầu không chút do dự, nếu không thì cô chạy qua đây làm gì.

Một giây sau, "Cạch", Quý Đông Dương đóng cửa lại.

Chu Nghi Ninh sửng sốt trong thoáng chốc, sau đó cô vừa đập cửa vừa mắng: "Quý Đông Dương, anh là đồ điên! Không giúp thì thôi, mắc gì phải đóng sầm cửa như thế!"

Bên trong không có chút phản ứng nào.

Hừ, đồ đàn ông xấu xa vô nhân tính.

Chu Nghi Ninh đem chai rượu thuốc về nhà, tắm xong thì ra sofa ngồi, nhưng ngồi tự thế nào cũng không thấy thoải mái bằng sofa nhà Quý Đông Dương. Cô cầm chai rượu thuốc lên, vừa mở nắp chai ra, cô lập tức bịt chặt mũi, thiệt tình là không muốn tự bôi chút nào.

Đậy nắp lại, cô cầm lấy cái áo màu đen nằm trên sofa đi ra nhấn chuông cửa nhà đối diện.

Nhấn chuông đến lần thứ ba, Quý Đông Dương mở cửa, nhú mày nhìn cô gái mặc áo ngủ đang đứng bên ngoài.

Chu Nghi Ninh giơ áo ra, cười ngọt ngào: "Áo của anh."

Quý Đông Dương đứng giữa cửa nhận lấy áo, lúc định đóng cửa lại thì Chu Nghi Ninh đã giơ tay chặn cửa lại, sau đó nhanh nhẹn cúi người lách vào trong nhà. Quý Đông Dương xoay người, nhíu mày nhìn cô, vẻ mặt thể hiện rõ sự khó chịu, "Chu Nghi Ninh, rốt cuộc cô muốn làm gì?"

Chu Nghi Ninh chớp mắt ra vẻ vô tội, giơ chai rượu thuốc từ sau lưng ra, "Anh giúp tôi đi, tôi không bơi được."

Cô ngẩng đầu nhìn anh dăm dăm, ra vẻ quyết sẽ không từ bỏ khi chưa đạt được mục đích.

Quý Đông Dương khoanh tay nhìn cô: "Không giúp thì sao?"

Chu Nghi Ninh: "Thế thì tôi sẽ ở li nhà anh."

Quý Đông Dương phát hiện không thể nuông chiều cô gái này được, vì được hai lần rồi thì cô sẽ muốn có lần thứ ba. Lẽ ra ngay từ đầu anh không nên mất cảnh giác.

Anh rút chai rượu thuốc từ tay cô ra, xoay người đi tới sofa, "Qua đây."

Chu Nghi Ninh cười sung sướng với tấm lưng của anh, nói to: "Vâng, tới ngay."

Chu Nghi Ninh vô cùng tự giác kê hai cái gối ôm ra sau rồi dựa lưng vào, rồi lại ôm một cái gối ôm vào lòng, sau đó giơ chân lên.

Quý Đông Dương nhìn cô, ném cái áo trong tay cho cô, "Mặc vào, sau này qua nhà tôi đừng ăn mặc như vậy nữa."

Chu Nghi Ninh cúi đầu nhìn mình.

Cô ôm gối nhìn anh, cố ý trêu anh: "Lúc trước thấy cả ngực tôi rồi mà, thế này có là gì đâu."

Quý Đông Dương đột ngột ngẩng đầu lên, cười biếng nhác, "Cô xác định là bây giờ cô vẫn giống như thời mười chín tuổi?"

Lời của anh không rõ ràng nhưng cô hiểu.

Ý anh đang nói ngực cô bây giờ to hơn lúc mười chín tuổi chứ gì? Chu Nghi Ninh nhướn miệng cười: "Cảm ơn vì lời khen."

Quý Đông Dương nhíu chặt chân mày, da mặt cô được làm từ xi măng à?

Anh mặc kệ cô, dùng sức hơi mạnh một chút, Chu Nghi Ninh rên khẽ một tiếng, sau đó gào lên: "Anh nhẹ thôi, chân sắp lạnh mà bị anh xoa kiểu đó thì có khi còn bị nặng hơn lúc đầu ấy."

Quý Đông Dương hừ lạnh, chưa từng gặp cô gái nào mặt dày như cô.

Hai mươi phút sau, Chu Nghi Ninh bị tổng cổ ra khỏi nhà, Quý Đông Dương dứt khoát đóng cửa lại.

Chu Nghi Ninh nhìn chai rượu thuốc trong tay và cái áo của anh trên người mình, không hiểu sao thấy vui vui.

Sau đó, Chu Nghi Ninh không trả áo cho anh nữa, không những thế, mỗi lần qua nhà anh, cô đều mặc một chiếc áo của anh trở về, dĩ nhiên đây là chuyện sau này.

Hôm sau hai người có hai cảnh chung, một cảnh vào buổi chiều, một cảnh vào buổi tối.

Quý Đông Dương là nam chính nên cảnh diễn rất nhiều, phải thường xuyên quay từ sáng tới tối.

Chu Nghi Ninh đến trường quay vào buổi trưa, đúng lúc đoàn phim đang phát cơm, cô xách túi thức ăn mua ở ngoài đi vào phòng nghỉ của Quý Đông Dương.

A Minh vừa thấy cô liền cười: "Chào cô Chu."

Chu Nghi Ninh nhìn anh ta: "Quý Đông Dương đâu?"

A Minh: "Anh ấy đi ăn cùng đạo diễn Từ và chị Chu Duy rồi. Đạo diễn Từ

muốn thảo luận cảnh quay của họ."

Chu Nghi Ninh chẹp miệng, "Ừ."

Cô để túi thức ăn lên bàn, mời A Minh đang ăn cơm hộp của đoàn phim, "Ăn cùng đi."

A Minh nuốt nước miếng khi nhìn thấy hộp thức ăn đầy màu sắc, anh ta nhìn Chu Nghi Ninh: "Không lẽ cô đến tìm Đông ca để ăn cơm chung?"

Chu Nghi Ninh gắp một miếng xương sườn, "Ừ, có chuyện cần cảm ơn anh ấy, nhưng anh ấy dễ bị nhận ra quá, lỡ bị chụp hình thì khổ."

Thế nên mới đặt thức ăn ngoài, nhưng tiếc là anh không có lộc ăn, "Anh ăn cùng đi, nhiều lắm, tôi ăn không hết, bỏ phí lắm."

A Minh không từ chối, kéo ghế tới gần, vừa ăn vừa nói: "Tôi có xem clip hôm bữa rồi, Đông ca nói đó là Karate. Cô biết Karate hả?"

Chu Nghi Ninh nhướn mày: "Quý Đông Dương nói?"

A Minh gật đầu: "Anh ấy nhận ra đó là Karate."

Chu Nghi Ninh gật đầu: "Biết."

Cô không muốn lần nào gặp nguy hiểm cũng luống cuống tay chân, mặc kệ cho người ta chém giết, chẳng thà tự mình cứu mình còn hơn chờ người khác giải vây.

Quý Đông Dương không về phòng nghỉ, Chu Nghi Ninh ăn xong thì đi qua phòng hóa trang thay quần áo.

Đang quay cảnh của nam nữ chính. Chu Nghi Ninh thay trang phục xong thì đứng xem họ diễn. Diễn xuất của ảnh đế và ảnh hậu có khác, hai người diễn rất xuất thần, mỗi lần quay cảnh của hai người là đạo diễn Từ cười không ngậm được mồm.

Đạo diễn Từ: "Qua! Chu Nghi Ninh chuẩn bị cảnh tiếp theo."

Chu Nghi Ninh: "..."

Đột nhiên thấy áp lực quá. Đạo diễn Từ vừa xem xong cảnh diễn của ảnh đế và ảnh hậu nên chắc chắn yêu cầu đang ở mức cao. Cô lại sắp bị mắng rồi.

Đạo diễn Từ: "Chu Nghi Ninh, Đông Dương, hai đứa qua đây."

Chu Nghi Ninh nâng váy đi qua đó. Quý Đông Dương đứng đối diện cô. Khi mắt hai người chạm vào nhau, Chu Nghi Ninh nhướn mày, còn anh thì dời tầm mắt sang hướng khác.

Chu Nghi Ninh chun mũi, chẳng ưa dáng vẻ lạnh lùng này của anh tí nào.

-----oOo-----

Chương 14

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Triều đại thái bình" là bộ phim kể về quá trình thống nhất và gây dựng đất nước, hiện tại đang quay đến giai đoạn sau của phim, chủ yếu là cảnh hoàng cung. Chu Nghi Ninh đóng nhân vật phản diện chốn hậu cung nên cảnh diễn tương đối nhiều. Hôm nay sẽ quay cảnh tiệc sinh thần của Thái hậu.

Không biết tới nay quay đến mấy giờ, tóm lại là quay xong thì mới được kết thúc công việc.

Trước cảnh chính vào buổi tối, Chu Nghi Ninh và Quý Đông Dương có một cảnh ngắn, cảnh này đáng lẽ sẽ được quay vào ngày mai, nhưng vì chưa chuẩn bị xong bối cảnh bữa tiệc sinh nhật nên đành quay cảnh này trong thời gian chờ.

Trước giờ Ninh phi luôn được sủng ái. Giữa hậu cung ba ngàn giai lệ, không phải hoàng đế chỉ sủng ái với những người mình thực sự yêu thương. Có rất nhiều phi tần là hòn ngọc quý trong lòng bàn tay của viên quan triều đình nên hoàng đế buộc phải sủng ái họ để cân bằng thế lực, huống hồ Ninh phi lại là con của Thừa tướng. Ninh phi hiểu rõ điều đó nên nàng ta luôn chớp lấy mọi cơ hội để quyến rũ hoàng đế.

Nhưng Chu Nghi Ninh không phải là nữ chính, cảnh thân mật trong "Triều đại thái bình" cũng rất ít, toàn bộ phim chỉ có hai cảnh hôn, đều là của hoàng đế và hoàng hậu. Cảnh thân mật nhất của Chu Nghi Ninh và Quý Đông Dương cũng chỉ là ôm và hôn trán thôi.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong, bắt đầu quay phim.

Ninh phi mặc bộ váy màu xanh đi vào ngự thư phòng, hoàng đế vừa phê duyệt tấu chương xong, ngẩng đầu lên thì thấy nàng ta, hấn khẽ chau mày. Ninh phi chậm rãi đi tới, mỉm cười nói: "Hoàng thượng."

Hai thái giám đi theo sau quỳ sụp xuống: "Hoàng thượng, Ninh phi không cho nô tài..."

Hoàng đế khoát tay: "Được rồi, lui xuống đi."

Thái giám lui ra ngoài.

Ninh phi đi tới bên cạnh hoàng đế, nàng ta chạm vào người hấn, hờn dỗi: "Hoàng thượng không vui khi thấy thân thiếp sao?"

Vẻ mặt của hoàng đế thoáng thay đổi, hấn nhìn nàng, mỉm cười: "Nào có, sao thế được."

Ninh phi tiến tới gần hấn, nhón chân nói nhỏ vào tai hấn, sườn mặt của nàng ta đẹp vô cùng.

Hoàng đế ôm lấy eo nàng, đôi mắt đen láy như vực sâu thăm thẳm nhìn nàng khiến nàng cảm thấy hồi hộp. Hấn cong môi cười, cúi đầu hôn lên trán nàng.

"Cắt!"

Phó đạo diễn khó hiểu nhìn đạo diễn Từ, đang diễn hay mà!

Đạo diễn Từ chau mày, nhìn Chu Nghi Ninh: "Chu Nghi Ninh, sao cô chớp mắt suốt thế? Mắt cô là đèn chớp nháy hả?"

Chu Nghi Ninh: "..."

Đền chớp nháy? Nếu có clip tổng hợp những câu mắng của đạo diễn Từ dành cho cô thì bảo đảm cô sẽ nổi tiếng.

Quý Đông Dương buông cánh tay đang ôm eo cô ra, cúi đầu nhìn cô: "Cô căng thẳng à?"

Chu Nghi Ninh lập tức phủ nhận: "Đùa à! Chỉ hôn trán thôi mà, có gì phải căng thẳng chứ?"

Quý Đông Dương lãnh đạm nói: "Ai biết được."

Dám cười nhạo cô! Chu Nghi Ninh mím môi, nổi nóng: "Nếu tôi mà căng thẳng thì tôi sẽ theo họ anh!"

"Ồ?"

"Hừ."

Đạo diễn Từ đau đầu, vội nói: "Được rồi, quay lại lần nữa!"

Hai người cãi nhau ở trường quay chẳng phải ngày một ngày hai, hơn nữa cả đoàn phim cũng chỉ có mỗi Chu Nghi Ninh dám nói chuyện như thế với Quý Đông Dương. Đoàn phim có rất nhiều fangirl của Quý Đông Dương nên lúc đầu, họ đều lên mạng Chu Nghi Ninh, nhưng sau một thời gian, ai cũng thấy việc xem hai người cãi cọ cũng là một thú vui, nhất là có thể thấy được một khía cạnh khác của nam thần.

Quay lại lần nữa, đạo diễn Từ cho qua: "Tốt lắm, mọi người nghỉ ngơi một chút đi, tối nay sẽ vất vả đấy."

Vẫn chưa chuẩn bị xong bối cảnh, Chu Nghi Ninh và Quý Đông Dương đi về phòng hóa trang.

Chu Nghi Ninh thay quần áo xong, đi ra khỏi phòng hóa trang thì gặp A Minh. A Minh cười: "Cô Chu, Đông ca mời mọi người ăn khuya, tôi tới hỏi xem cô muốn ăn gì?"

Chu Nghi Ninh chỉ vào người mình: "Chỉ hỏi riêng một mình tôi thôi?"

A Minh cười: "Không phải, hỏi để thu thập ý kiến để gọi món thôi, chị Chu Duy ăn bánh bao, Cảnh Tâm thì muốn ăn sủi cảo."

Chu Nghi Ninh suy nghĩ một chút, "Tôi cũng muốn ăn sủi cảo."

Mười một giờ tối, thức ăn được đưa tới.

Mọi người hoan hô: "Đông ca vạn tuế!"

"Đói chết mất, nếu không có bữa khuya này thì chắc tớ không trụ nổi đâu."

"Tớ cũng vậy. Đói đến mức không cảm nổi cọ vễ chân mày luôn này!"

...

A Minh đưa hộp sủi cảo cho Chu Nghi Ninh, cô cảm ơn rồi nhận lấy. Chu Nghi Ninh phát hiện kể từ sau khi cô lên trang nhất báo xã hội, thái độ của A Minh đối với cô thay đổi rất lớn. Mấy diễn viên nữ đều ngồi tùm lại một chỗ, mà anh ta chỉ đưa thức ăn cho mỗi mình cô, vấn đề là anh ta là trợ lý của Quý Đông Dương.

Mọi người đều nhìn cô, ngay cả Chu Duy cũng sáp tới gần: "Này, sao em quen với trợ lý của Quý Đông Dương thế?"

Chu Nghi Ninh cắn sủi cảo, "Không biết."

Chu Duy bĩu môi: "Em không biết thì ai biết."

Chu Nghi Ninh: "Có thể là anh ta thấy em đẹp quá."

Chu Duy bật cười. Cô ấy nhìn Chu Nghi Ninh. Dưới ánh trăng, làn da của Chu Nghi Ninh như phát sáng, ngũ quan tinh tế, đuôi mắt hơi xếch quynh rũ, ngay cả nốt ruồi trên cánh mũi cũng rất đặc biệt.

Có thể cô không có đẹp đến mức khiến ta sững sốt, nhưng vẻ đẹp của cô rất đặc biệt, càng nhìn càng thấy thu hút.

Ăn khuya xong, ai làm việc người này.

Ninh phi ngồi gần Như phi. Như phi nuôi một con mèo màu trắng rất đẹp,

Ninh phi thấy thích nên ôm nó vào lòng, đồng thời cũng nhẹ nhàng vuốt ve nó để con mèo không hoảng sợ mà cào nàng.

Chu Nghi Ninh chau mày, cúi đầu nhìn con mèo trong lòng mình. Nó giãy giụa một chút rồi nhảy ra khỏi vòng tay cô.

Đạo diễn Từ: "Cát! Mau bắt con mèo lại!"

Quay phim với động vật chẳng dễ dàng gì, chúng không phải là người nên không hiểu mình cần làm gì. Con mèo này là do đoàn phim đi mượn, hôm nay mới được chủ ôm tới, nhưng cô ấy quên cắt móng chân cho nó. Chu Nghi Ninh bị nó cào, da cô vốn nhạy cảm, nếu là người khác thì có thể sẽ không sao, nhưng với cô thì khác. Mu bàn tay cô in rõ ba vết cào, chúng còn đang rỉ máu.

Sự cố ngoài ý muốn này buộc phải tạm ngừng quay.

Trong đoàn phim, ít ai nuôi thú cưng nên không biết phải làm gì.

"Có cần đi tiêm vắc-xin không? Chảy máu rồi kìa."

"Không kiểm tra con mèo trước khi quay hả? Sao để nó cào người ta thế kia?"

"Tôi thấy tốt nhất là đi tiêm vắc-xin đi. Hồi trước tôi nghe nói có người bị mèo cào nhưng không đi tiêm phòng, sau đó bị phát bệnh."

Mọi người vây xung quanh Chu Nghi Ninh đưa ra đủ mọi ý kiến, còn Chu Nghi Ninh thì ngẩn người nhìn tay mình.

Chủ của con mèo cũng không ngờ mèo nhà mình lại đi cào người ta, cô ấy ôm mèo chạy đến, liên tục xin lỗi: "Xin lỗi xin lỗi, chắc là do nó sợ người lạ, tất cả là lỗi của tôi khi quên cắt móng chân cho nó. Nhưng mọi người yên tâm đi, mèo nhà tôi không có bệnh gì hết, nó rất khỏe mạnh, ngày thường lúc chơi với nó tôi bắt cần để bị cào mấy phát nhưng cũng không đi tiêm phòng."

"Đi tiêm vắc-xin đi."

Một câu nói chấm dứt lời bàn tán xôn xao của mọi người.

Không biết từ lúc nào mà Quý Đông Dương đã đứng sau lưng Chu Nghi Ninh, anh khẽ nhú mày khi nhìn thấy tay cô: "Phòng ngừa."

Không phải mèo nhà mình nên tốt nhất là cứ phòng ngừa.

Đạo diễn Từ nói: "Đông Dương nói đúng đó, đi tiêm đi, đây là sự cố xảy ra khi quay phim, tôi phải chịu trách nhiệm."

Chu Nghi Ninh choàng tỉnh, nhìn mọi người nói: "Quay xong cảnh tối nay rồi tôi sẽ đến bệnh viện."

Mất rất nhiều công sức mới bố trí xong cảnh quay này, mà sáng mai là phải dọn lại. Đạo diễn Từ chau mày: "Xử lý vết thương đi, lát nữa sẽ quay lại."

Chu Nghi Ninh đứng dậy, xoay người thì nhìn thấy Quý Đông Dương. Chủ của con mèo cũng tiến tới gần: "Để tôi xử lý vết thương cho cô, tôi cũng có kinh nghiệm trong chuyện này. Xin lỗi cô nhiều lắm."

Chu Nghi Ninh cúi đầu nhìn cô gái đang ôm mèo: "Ừ."

Năm giờ sáng mới kết thúc cảnh quay.

Đây là lần đầu tiên Chu Nghi Ninh thức đêm quay phim, cô buồn ngủ muốn chết. Thay quần áo, tẩy trang xong, mắt nhắm mắt mở đi ra khỏi phòng hóa trang, nhưng bất cẩn vấp phải bậc cửa. Cả người cô bổ nhào về trước, sau đó rơi vào một lồng ngực lạnh lẽo.

Chu Nghi Ninh vẫn còn hoảng hốt nắm chặt áo anh, ngẩng đầu lên nhìn anh, cô ấp úng: "Sao anh lại ở đây?"

Anh tẩy trang và thay quần áo nhanh lắm, lẽ ra phải về rồi mới đúng.

Quý Đông Dương đỡ cô đứng vững, "Chờ cô."

Chu Nghi Ninh kinh ngạc: "Chờ tôi?"

A Minh vừa cười vừa tiến lại gần: "Cô đâu lái xe được đúng không? Ở đây khó bắt xe, mọi người trong đoàn phim cũng muốn nhanh chóng về nhà,

nên chúng tôi thuận đường đưa cô về luôn."

Chu Nghi Ninh nhìn Quý Đông Dương, cô nhoẻn miệng cười, "Vâng."

Quý Đông Dương đi trước, A Minh cười với Chu Nghi Ninh rồi hai người cũng đi theo sau anh.

Lên xe, theo thói quen, Quý Đông Dương lấy miếng bịt mắt định đeo vào thì phát hiện Chu Nghi Ninh đang nhìn anh chăm chăm.

Chu Nghi Ninh chỉ miếng bịt mắt trong tay anh: "Tôi cũng muốn đeo thử."

Ở trường quay, lần nào nghỉ ngơi anh cũng đeo bịt mắt. Hình như anh rất thích màu này, nhớ lúc cô gõ cửa phòng gọi anh đi ăn ở Hoàn Kiếm thì anh cũng đeo bịt mắt giống cái này, ở phòng khách nhà anh cũng có, có vẻ như ở đâu cũng có...

Quý Đông Dương cười nhẹ, đưa bịt mắt cho cô, "Hơi to đấy."

Bịt mắt được làm riêng cho anh, đầu cô nhỏ nên đeo hơi rộng làm miếng bịt mắt cứ tuột xuống mũi cô.

A Minh lặng lẽ thu tay khỏi hộc đựng đồ chỗ gần tay lái, ở trong đó có mấy cái bịt mắt chưa dùng bao giờ.

Có vẻ như Chu Nghi Ninh không quan tâm xem miếng bịt mắt có được dùng hay chưa, cô đẩy miếng bịt mắt lên để lộ ra cánh mũi nhỏ nhắn. Cô khẽ hít vào một hơi, có cảm giác như miếng bịt mắt tràn ngập hơi thở mát lạnh của anh.

A Minh hỏi: "Đông ca, về nhà luôn hay sao ạ?"

Quý Đông Dương: "Đi bệnh viện trước đã."

Chu Nghi Ninh vội kéo miếng bịt mắt xuống, "Đi bệnh viện làm gì?"

Quý Đông Dương nhìn tay cô, ngả người dựa vào lưng ghế, "Tiêm phòng."

Chu Nghi Ninh nói nhanh: "Không cần đâu."

Quý Đông Dương: "Tỷ lệ tử vong khi phát bệnh dại là một trăm phần trăm."

Chu Nghi Ninh: "Ai đời lại đi rửa người ta như thế hả?"

Trong bóng đêm, Quý Đông Dương nhướn miệng cười, không nói gì.

A Minh nói: "Tôi thấy tốt nhất là làm theo lời Đông ca đi."

-----oOo-----

Chương 15

Nguồn: EbookTruyen.Me

Hồi mười sáu tuổi Chu Nghi Ninh có nuôi một con mèo, đặt tên là Cầu Lông. Nó có bộ lông màu đen tuyền rất đẹp, việc đầu tiên cô làm sau khi đi học về là chơi với nó. Không lâu sau đó, Chu Giai Huệ cũng nuôi một con, và mèo của cô ta có màu trắng.

Hai con mèo không ưa nhau giống như hai cô chủ của chúng, ngày nào cũng đánh nhau. Thú cưng cũng giống như chủ nhân. Chu Nghi Ninh là người sẽ không đụng chạm tới ai nếu họ không làm gì cô, nhưng nếu có ai bắt nạt cô thì cô sẽ trả thù lại, không bao giờ chịu thua. Cầu Lông cũng giống cô, mà khi đánh nhau, thông thường giống mèo đen sẽ thắng mèo trắng.

Cứ đánh nhau suốt cũng không tốt nên Chu Nghi Ninh nhốt mèo trong phòng của cô. Phòng cô rộng, có nhiều chỗ chơi nên không sợ nó bị chán, sau khi tan học, cô sẽ đưa nó ra ngoài chơi.

Nhưng làm thế vẫn không giữ được nó.

Ngày thi học kỳ cuối cùng, cô vui vẻ chạy về nhà thì phát hiện mèo của cô bị đem đi, dù cô có hỏi thế nào nhưng Chu Giai Huệ vẫn không chịu nói cho cô biết là cô ta đã mang mèo đi đâu. Hôm đó cô đã tát Chu Giai Huệ một cái.

Tối đó có tuyết, một mình cô chạy ra ngoài tìm mèo.

Tìm cả đêm không thấy, ngày hôm sau cô lại tiếp tục tìm, hôm sau nữa cô vẫn đi tìm...

Có lẽ mọi người không nghĩ cô sẽ cố chấp đến thế, ngay cả Chu Lợi Huy cũng không chịu nổi nữa mà mua cho con một con mèo khác giống mèo cũ của cô. Cô chỉ cần nhìn thoáng qua là đã biết đó không phải mèo của cô, thế là cô lại tiếp tục đi tìm.

Cô chỉ cần mèo của cô thôi.

Chu Lợi Huy thấy vậy thì gắng hỏi Chu Giai Huệ rốt cuộc cô ta đã đem mèo đi đâu. Chu Giai Huệ không ngờ Chu Lợi Huy sẽ mắng mình, cô ta khóc: "Trời lạnh thế này thì nó đã chết rét lâu rồi cũng nên."

Chu Nghi Ninh bàng hoàng nhìn cô ta, sự đau đớn và giận dữ dồn nén trong mấy ngày qua bùng nổ, cô tát cô ta một cái rất mạnh rồi lại đẩy mạnh cô ta, sau đó chạy lên lầu, giam mình một ngày một đêm trong phòng.

Trong phòng cấp cứu, bác sĩ hỏi: "Trước đây có bị cắn hay cào lằn nào chưa? Có tiêm vắc-xin bao giờ chưa?"

Chu Nghi Ninh choàng tỉnh khỏi hồi ức, cô lắc đầu: "Chưa."

Câu Lông của cô chưa bao giờ cào cô, càng không bao giờ cắn cô.

Tối qua chủ của con mèo đã cho cô xem giấy khám sức khỏe của nó để chứng minh nó không có bệnh gì, Chu Nghi Ninh cũng nghĩ mình không cần phải tiêm vắc-xin, nhưng câu nói "Tỷ lệ tử vong khi phát bệnh đại là một trăm phần trăm" của Quý Đông Dương làm cô hơi sợ, hơn nữa da cô lại nhạy cảm, nên khi bác sĩ đề nghị tiêm phòng thì cô đồng ý luôn.

Cô rất quý trọng mạng sống của mình.

Tiêm vắc-xin phòng dại cần phải tiêm năm mũi. Chờ bác sĩ xử lý lại vết thương cho cô, tiêm mũi vắc-xin đầu tiên rồi viết bệnh án xong, cô mới đeo khẩu trang ra khỏi bệnh viện. Giờ này bệnh viện đã bắt đầu có người đến sớm xếp hàng lấy số thứ tự.

Chiếc khẩu trang này do A Minh đưa cho cô, là khẩu trang của Quý Đông Dương, chưa dùng bao giờ. Trên xe anh luôn có đủ những thứ như thế này.

A Minh nói: "Dù gì cô cũng là diễn viên, lại đang đi xe của Đông ca nữa, nên cẩn thận một chút."

Từ bệnh viện đi ra, trời vẫn mờ mờ, hôm nay nhiều mây quá, sẽ là một ngày u ám đây.

Chu Nghi Ninh lén lén lút lút leo lên xe. Quý Đông Dương dựa vào lưng ghế, anh đeo miếng bịt mắt màu đen, sống mũi cao thẳng, môi mỏng, cằm hơi nâng lên, cổ vẻ như đang ngủ.

A Minh ngoảnh đầu nhìn cô, nói nhỏ: "Ngồi vững chưa?"

Chu Nghi Ninh gật đầu, đóng cửa xe lại: "Chúng ta về thôi."

Lăn lộn của buổi tối khiến cô rất mệt, phải mau về nhà tắm rửa để còn đi ngủ.

Trên đường đi, lúc qua một cửa hàng bán đồ ăn sáng, Chu Nghi Ninh nhòm người lên nói với A Minh: "Dừng lại một chút, tôi muốn mua cháo với sủi cảo."

A Minh nhìn thoáng qua cửa hàng, quay đầu nói với cô: "Để tôi đi mua, cô đừng xuống xe."

Chu Nghi Ninh ngồi lại ghế, làm bằm: "Làm thấy ghê, cứ như trộm ấy."

A Minh bật cười: "Vậy là cô không biết rồi, thấy Đông ca ít scandal thế thôi chứ có nhiều nữ nghệ sĩ muốn tạo tin đồn với anh ấy lắm. Không phải tôi nói cô đâu, tôi đang nói người khác đấy."

Chu Nghi Ninh liếc mắt, "Biết rồi, anh mau đi mua bữa sáng đi."

A Minh mua bánh bao, cháo, sủi cảo.

Khoảng mười phút nữa là về đến nhà, Chu Nghi Ninh quay đầu nhìn Quý Đông Dương, anh vẫn ngồi im ở tư thế đó.

Chu Nghi Ninh chồm lên chỗ ghế phụ lái, hỏi A Minh: "Quý Đông Dương ít scandal thật, thế anh ta đã hẹn hò bao giờ chưa?"

A Minh nghiêng đầu nhìn cô rồi lại nhìn Quý Đông Dương, nuốt nước miếng, "Tôi không thể nói cho cô được."

Chu Nghi Ninh bĩu môi, "Nói một chút đi mà."

A Minh rất kiên định: "Không nói được."

Xem ra tảng băng như anh cũng từng hẹn hò rồi.

Chu Nghi Ninh đảo mắt, bỗng cười: "Có phải vì anh ta quá lạnh lùng nên cô ấy mới chia tay không?"

A Minh: "..."

Đúng thế thật.

Chu Nghi Ninh bật cười, ngay sau đó lại không cười nữa. Cô quay đầu nhìn người đàn ông đang ngồi bên cạnh.

Tới khu chung cư, lái xe xuống bãi đậu xe, A Minh ngoảnh đầu nhìn ghế sau. Đông ca quay phim cả đêm, vừa mới chớp mắt được một tí mà bị gọi dậy thì sẽ càng khó chịu hơn thường ngày. Anh ta phải gọi anh dậy như thế nào mà không bị mắng đây?

Chu Nghi Ninh nhún vai, mở cửa xuống xe.

Sau đó, cô đóng sầm cửa lại.

A Minh: "..."

Cảm giác như chiếc xe đang rung lên, anh ta chưa bao giờ dám đóng cửa mạnh như thế!

A Minh vội vàng nhìn ra ghế sau, Quý Đông Dương tháo miếng bịt mắt xuống, anh nhíu chặt mày, nghiêng đầu, nheo mắt nhìn cô gái đang cười đắc ý bên ngoài xe.

Chu Nghi Ninh hí hửng mở cửa phụ lái lấy phần cháo và sủi cảo của mình rồi bỏ chạy.

Quý Đông Dương cất miếng bịt mắt, mặt hầm hầm đi xuống xe, A Minh xuống theo, giải thích: "Đông ca, lúc này không phải em đóng cửa xe đâu."

Cho nên... đừng làm mặt than với anh ta mà, đáng sợ lắm!

Quý Đông Dương lạnh lùng nói: "Câm miệng."

A Minh giơ tay làm dấu kéo chặt miệng lại, mang bữa sáng đi theo anh.

Khi hai người đi lên tới nhà thì Chu Nghi Ninh đã chạy vào phòng tắm đánh răng rồi.

Mấy phút sau cô ra phòng khách, ngồi xuống sàn nhà có lót thảm ăn sáng, sau đó tắm rửa rồi đi ngủ.

Hôm qua đoàn phim quay cả đêm nên hôm nay đạo diễn Từ cho mọi người nghỉ, thế là cô ngủ quên trời quên đất.

Buổi tối, cô bị tiếng chuông tiếng thoại đánh thức.

Là điện thoại của Cảnh Tâm: "Tay của cậu sao rồi?"

Chu Nghi Ninh: "Yên tâm, tiêm vắc-xin rồi, không chết đâu."

"Nói bậy quá, tối nay tớ mời cậu ăn cơm."

Chu Nghi Ninh từ chối không chút do dự: "Không đi đâu, tớ lười lắm, chẳng muốn đi đâu cả, chỉ muốn ngủ thôi."

Cảnh Tâm: "Ừ, thôi vậy."

Chu Nghi Ninh nhét điện thoại xuống dưới gối rồi trở người ngủ tiếp."

Sau cảnh tiệc sinh thần của thái hậu, các cảnh quay sau này của Chu Nghi

Ninh tương đối đơn giản, cuộc sống cứ trôi qua bình thường, chớp mắt mà đã đến cuối tháng mười, trời bắt đầu trở lạnh.

Đã mấy ngày Chu Nghi Ninh và Quý Đông Dương không gặp nhau. Gần đây, anh quay chủ yếu là cảnh đêm, lúc cô tới trường quay thì anh về nhà nên chẳng có cơ hội gặp nhau. Chân cô cũng đã lạnh hẳn, có thể tự lái xe được rồi, cũng không cần bôi thuốc nữa.

Hình như cuộc sống trở nên tẻ nhạt hơn nhiều.

Hôm nay Vạn Vi đến thăm trường quay. Bình thường Chu Nghi Ninh chỉ liên lạc với người đại diện qua điện thoại, cô không có trợ lý, ngoài đóng phim ra thì cũng không có lịch trình nào khác, trên weibo thì cũng chỉ đăng mỗi bài chào hỏi lúc đầu chứ không đăng bài nào nữa. Cô không giống diễn viên tí nào.

Vạn Vi nhìn Chu Nghi Ninh: "Đi ngang qua đây nên sẵn ghé xem thế nào."

Chu Nghi Ninh đang mặc trang phục diễn, cô cười: "Hiếm quá, tới giám sát em hả?"

Vạn Vi cũng cười: "Hôm nay đóng cảnh khóc đúng không? Hôm bữa nghe nói em không khóc nổi, thế là bảo người ta véo mình đến nổi suýt thì bẽ mặt nên hôm nay chị đến xem sao."

Hình như chuyện đó chỉ có cô, Quý Đông Dương và A Minh biết thôi nhỉ? Chắc hẳn Quý Đông Dương sẽ không nói với ai, cô cũng không.

A Minh! Đồ nhiều chuyện!

Mà ủa? Anh ta với Vạn Vi thân nhau khi nào vậy kìa?

Vạn Vi như đọc được suy nghĩ của cô, chị nói: "A Minh là em họ của chị."

Chu Nghi Ninh: "..."

Cho nên A Minh luôn báo cáo tình huống của cô cho Vạn Vi biết?

Cô phải tìm A Minh tính sổ mới được.

Chu Nghi Ninh nói: "Vẫn chưa tới cảnh khóc đâu, mấy ngày nữa lận."

Vạn Vi chau mày, một lát sau mới nói: "À, chị vừa sắp xếp cho em chụp hình cho tạp chí, nhưng chỉ là phụ họa thôi, nhân vật chính là Lục Linh."

Lục Linh cũng là nghệ sĩ dưới trướng của Vạn Vi, rất nổi tiếng.

Chu Nghi Ninh không có chút hứng thú gì với việc chụp hình cho tạp chí, nhưng nếu là ý của Vạn Vi thì cô chỉ đành phải gật đầu: "Dạ, khi nào chụp?"

Vạn Vi: "Đề chị bàn bạc với đạo diễn Từ đã."

Cuối cùng, ngày chụp hình được quyết định vào bốn ngày sau, chụp hình trong hai ngày, sau đó quay lại đoàn phim đóng cảnh khóc.

Vạn Vi ở lại thêm một lát nữa rồi rời đi. Chu Nghi Ninh thấy Quý Đông Dương và A Minh tới trường quay thì vội vàng bám theo hai người tới phòng nghỉ riêng của Quý Đông Dương. Quý Đông Dương không biết cô muốn làm gì, anh dừng lại, nghiêng đầu hỏi cô: "Có chuyện gì?"

Chu Nghi Ninh nhìn anh rồi lại nhìn A Minh, cô nở nụ cười ngọt ngào, giọng còn ngọt hơn: "A Minh."

Quý Đông Dương nhướn mày, với kinh nghiệm của anh, cô gái này càng cười ngọt ngào với ai bao nhiêu thì người đó sắp gặp họa bấy nhiêu.

Anh xoay người đi vào phòng nghỉ.

Bên ngoài, A Minh bị Chu Nghi Ninh chặn lại. Cô bẻ khớp tay, cười rạng rỡ: "Hôm bữa anh nói muốn tôi dạy cho mấy chiêu Karate đúng không?"

A Minh vừa gặp Vạn Vi nên cũng đoán ra được là chuyện gì, sóng lưng thấy lạnh lạnh. Đột nhiên nghĩ ra sáng kiến, anh ta nhìn về phía sau cô: "Đạo diễn Từ tới kìa."

Nhân lúc cô ngoảnh đầu, anh ta lập tức vọt vào phòng nghỉ.

Chu Nghi quay đầu ra sau, nhìn thấy đạo diễn Từ đứng quay lưng lại với

cô đang nhận điều thuốc từ phó đạo diễn.

Cô hừ lạnh, đặng đặng sát khí đi vào phòng nghỉ.

A Minh chẳng thèm để tâm tới mặt mũi mà trốn sau lưng Quý Đông Dương, "Đông ca, cứu em với!"

Quý Đông Dương đang nửa đứng nửa ngồi trên bàn cà phê, chân trái chống dưới đất, chân phải co lên. Anh liếc cô, nói với vẻ hờ hợt: "Đánh cậu ta tàn phế rồi thì cô làm trợ lý cho tôi?"

Chu Nghi Ninh trừng anh: "Mơ đi!"

Quý Đông Dương nhìn máy pha cà phê, "Nếu vậy thì tiết kiệm sức lực đi."

A Minh vội nói: "Đúng đúng đúng, mặc dù tôi sai nhưng bình thường tôi đối xử với cô rất tốt mà. Với lại chị Vi là người đại diện của cô, biết chuyện của cô là điều hiển nhiên thôi."

Chu Nghi Ninh ngẫm nghĩ thì thấy anh ta nói cũng đúng. Thường ngày A Minh rất quan tâm cô, ít nhất là có tình người hơn Quý Đông Dương. Thật ra cô cũng không định đánh thật mà chỉ muốn dọa anh ta một chút thôi.

Cô phỉ tay, ngồi xuống ghế, nhìn Quý Đông Dương vừa pha cà phê xong, "Tôi cũng muốn uống cà phê."

Đa số diễn viên nam đều hút thuốc lá, nhưng Chu Nghi Ninh chưa từng thấy Quý Đông Dương hút thuốc, chỉ thấy anh uống cà phê thôi.

Quý Đông Dương nhấp một ngụm cà phê, nhìn cô: "Tự pha đi."

Chu Nghi Ninh nhìn anh chằm chằm, A Minh vội nói: "Để tôi pha."

Mấy phút sau, Chu Nghi Ninh bưng ly cà phê nhìn miếng bít mắt màu đen của Quý Đông Dương đang đặt trên bàn, hỏi: "Bít mắt của anh thuộc hãng nào vậy? Đeo thích ghê, tôi cũng muốn mua về đeo."

Hôm đi tiêm mũi vắc-xin thứ hai, sẵn tiện cô cũng đi dạo nhưng không tìm được bít mắt hợp ý.

Quý Đông Dương nhìn theo tầm mắt của Chu Nghi Ninh lên miếng bịt mắt của mình, "Đặt riêng."

Thảo nào cô tìm không thấy.

Quý Đông Dương đặt ly cà phê xuống, chuẩn bị thay trang phục quay phim.

Ra tới cửa, anh nhìn cô: "Hỏi A Minh nơi đặt đi."

Chu Nghi Ninh nhìn anh bỏ đi, sau đó nhìn A Minh: "Đặt ở đâu thế?"

A Minh: "Yêu cầu của cô có cao không? Đông ca yêu cầu cao lắm, kích cỡ thì phải chính xác đến từng con số cơ. Nếu cô cũng có yêu cầu như vậy thì phải tự mình tới chỗ đó để đo."

Chu Nghi Ninh: "Tôi bình thường thôi." Cô cầm lấy miếng bịt mắt trên bàn, chỉ vào dây đeo, "Là dây thun mà, nếu có lỗ nhỏ hơn một chút thì cũng đâu sao."

A Minh gật đầu, lấy điện thoại ra gọi cho ai đó, chỉ nói vài câu là cúp máy.

A Minh nói: "Xong rồi, mấy ngày nữa là có."

-----oOo-----

Chương 16

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lúc đi ra khỏi phòng nghỉ của Quý Đông Dương, Chu Nghi Ninh còn tiện tay lấy một cái bịt mắt, trong lúc chờ tới cảnh quay, cô ngồi xuống một cái ghế, bắt chước anh đeo bịt mắt nhắm mắt nghỉ ngơi. Bỗng nhiên miếng bịt mắt bị kéo xuống, cô mở mắt ra, thấy Cảnh Tâm đang cười với mình.

Cảnh Tâm vung vẩy chiếc bịt mắt trong tay, cười hỏi: "Cái này của Đông ca đúng không?"

Chu Nghi Ninh lười nhác đáp, "Ừm."

Cảnh Tâm và Chu Nghi Ninh không có bất kỳ cảnh diễn chung nào, hơn nữa cảnh của Cảnh Tâm ở cuối phim khá ít. Cô ấy ngồi xuống cạnh cô: "Có vẻ như quan hệ của cậu và Đông ca tốt lên nhiều nhỉ, trong đoàn phim toàn là fan của Đông ca, có mỗi cậu anti anh ấy thôi đấy."

Chu Nghi Ninh nhìn Quý Đông Dương đang nói chuyện với đạo diễn Từ, vẻ mặt của anh lúc nào cũng điềm tĩnh, thỉnh thoảng mới cười nhẹ. Cô nhìn anh không chút kiêng dè, cười, "Đúng là quan hệ tốt hơn thật, nhưng tớ vẫn không ưa dáng vẻ lạnh lẽo như tảng băng của anh ta."

"Như thế gọi là nam thần không gần nữ sắc! Cậu chưa xem phim của Đông ca hả? Anh ấy mặc cảnh phục đẹp trai muốn xỉu! Khiến hàng triệu thiếu nữ phải si mê!"

Có một cô gái mặc trang phục cung nữ cũng gia nhập vào cuộc trò chuyện, vẻ mặt rất hưng phấn, nhìn là biết fan của Quý Đông Dương.

Không gần nữ sắc? Chu Nghi Ninh lại nhìn về phía Quý Đông Dương, ai biết được chứ, đàn ông cũng có lúc sẽ cuồng nhiệt.

Nhưng kiểu đàn ông như Quý Đông Dương rất khó để tưởng tượng ra khi cuồng nhiệt anh sẽ thế nào.

Càng nghĩ, Chu Nghi Ninh càng thấy kích động, cô nghĩ chắc là mình điên rồi, từ sau khi bị treo chân, cô đã có cái nhìn khác về Quý Đông Dương. Anh càng lạnh lùng, cô càng thấy kích thích.

Mấy ngày sau, Chu Nghi Ninh và Vạn Vi xuất phát đi thành phố S để chụp tạp chí.

Trên máy bay, Vạn Vi nói: "Chị nhớ em là người thành phố S, nếu muốn về nhà thì ba giờ chiều mai rảnh đây."

Chu Nghi Ninh nhìn ra cửa sổ, rũ mắt, "Không cần đâu."

Cô không báo với ai về chuyến đi này, cũng không có ý định về nhà, cô không muốn về nhà chút nào.

Vạn Vi cũng biết chút ít chuyện nhà cô, chị điều chỉnh lưng ghế, không

nói gì nữa.

Trước kia Chu Nghi Ninh đã từng chụp ảnh, mà còn là nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp chụp cho cô nên dù đây là lần đầu tiên chụp hình cho tạp chí, cô không hề lúng túng. Cô sở hữu gương mặt xinh đẹp và vóc dáng tuyệt vời, đôi mắt vừa ngây thơ vừa quyến rũ, mỗi cái liếc mắt đều khiến người ta rung động, ngay cả nhiếp ảnh gia cũng tán thưởng với Vạn Vi: "Diễn viên mới dưới trướng cô tốt đấy, nói thật là Lục Linh suýt phải làm nền cho cô ấy đó."

Vạn Vi nhìn Chu Nghi Ninh đang ngồi nghỉ ngơi, cô bắt chéo chân, bập chân nhỏ nhắn cân đối, đôi giày cao gót treo lủng lẳng trên mũi chân, cô chống cằm nhìn thẳng, không biết đang nghĩ gì.

Mỹ nhân không chỉ đẹp ở ngoại hình, Chu Nghi Ninh có khí chất rất đặc biệt, nên tuy không đẹp lộng lẫy nhưng lại khiến người ta khó mà quên được.

Chu Nghi Ninh sẽ nổi tiếng, chị sẽ không nhìn nhầm người.

Buổi tối, mọi người cùng nhau ăn cơm. Lục Linh vào nhà vệ sinh bị fans nhận ra, trong đó có một fan nam cuồng chặn cô ấy ở trước nhà vệ sinh.

Vạn Vi và trợ lý chạy đến giải vây, một mình Chu Nghi Ninh ngồi trong phòng, cửa phòng không khép kín.

Thẩm Ngôn Quân đi ngang nhìn thoáng qua, ban đầu cứ nghĩ mình nhìn nhầm, đến khi nhìn lại lần nữa, dáng vẻ biếng nhác nâng ly rượu lên môi như một cô mèo kia không phải cô thì là ai. Anh cười, đưa tay gõ cửa rồi ngay lập tức đẩy cửa ra.

Chu Nghi Ninh ngẩng đầu, không tỏ ra ngạc nhiên lắm, "Trùng hợp thế, vẫn phải gặp người quen rồi."

Thẩm Ngôn Quân đi tới, cười nhìn cô: "Sao về mà không nói với anh?"

Chu Nghi Ninh đặt ly rượu xuống, thẳng thắn: "Không muốn cho ai biết."

Có đôi khi Thẩm Ngôn Quân rất không thích tính cách quá thẳng thắn của cô. Anh chọc môi, ngồi xuống cạnh cô. Chu Nghi Ninh đuổi anh đi: "Anh

đi nhanh đi, em tới đây làm việc, người đại diện sắp quay lại rồi, bị chị ấy nhìn thấy thì không hay đâu."

Thẩm Ngôn Quân không nhúc nhích: "Có gì không hay?"

Chu Nghi Ninh đang định trả lời thì cửa lại bị đẩy ra, Vạn Vi dẫn Lục Linh và trợ lý quay lại, khi nhìn thấy người đàn ông mặc âu phục vô cùng khôi ngô trong phòng thì ai cũng sửng sốt, đến khi nhìn thấy Chu Nghi Ninh thì mới chắc chắn là mình không đi nhầm phòng.

Vạn Vi lấy lại bình tĩnh trước nhất, chị nhìn Thẩm Ngôn Quân rồi lại nhìn Chu Nghi Ninh.

Chu Nghi Ninh đành phải đứng lên, chỉ vào Thẩm Ngôn Quân: "Bạn em, tình cờ gặp."

Thẩm Ngôn Quân cũng đứng dậy, vươn tay về phía Vạn Vi: "Tôi là Thẩm Ngôn Quân, vị hôn phu của Chu Nghi Ninh."

Chu Nghi Ninh kinh ngạc trừng mắt nhìn anh, đến cả Vạn Vi cũng trợn to mắt.

Thẩm Ngôn Quân cười, "Vị hôn phu cũ."

Anh lịch sự nói tiếp, "Tôi còn có bữa cơm xã giao, không làm phiền mọi người ăn cơm nữa."

Chờ Thẩm Ngôn Quân đi xa, Vạn Vi hỏi Chu Nghi Ninh: "Là vị hôn phu cũ thật hả?"

Chu Nghi Ninh thầm mắng anh mấy câu, đã nói rõ là quan hệ của hai người sẽ vẫn như trước kia nhưng lại nói thế trước mặt Vạn Vi, "Vâng, là ý của bố mẹ, hủy rồi."

Vạn Vi nhìn cô đăm đăm, một lúc sau mới ngoảnh mặt đi, "Nếu hủy rồi thì chú ý một chút, có muốn tạo scandal thì cũng phải tạo với Quý Đông Dương mới có hiệu quả."

Chu Nghi Ninh: "..."

A Minh và Dương Huân phòng cô như phòng trộm, cô nào có cơ hội tạo scandal với anh chứ.

Buổi tối quay về khách sạn, Thẩm Ngôn Quân gọi điện hỏi cô bao giờ đi, cô mệt mỏi ngã xuống giường, "Chiều mai. Anh đừng nói với bố em là em về nhé, gần đây em không muốn về nhà."

Cô giơ tay lên nhìn vết sẹo mờ trên mu bàn tay mình, sau hôm bị mèo cào, cô rất nhớ Cầu Long.

Năm ấy cô mới mười sáu, Cầu Long do tự tay cô chăm nom, cô rất thương nó nhưng nó lại đột ngột biến mất khỏi cuộc sống của cô. Cô không thể tha thứ cho Chu Giai Huệ, cũng không còn chút lòng tin nào với Chu Lợi Huy, nên khi mẹ bảo đi du học, cô đồng ý không chút do dự.

Thẩm Ngôn Quân im lặng một chút rồi nói: "Ngày mai rảnh không? Cùng ăn bữa cơm nhé."

Chu Nghi Ninh suy nghĩ một chút: "Thôi, để lần sau đi."

Cúp điện thoại, Chu Nghi Ninh xem đồng hồ, mới chín giờ.

Tắm rửa và tẩy trang sạch sẽ xong, leo lên giường lần nữa vẫn chưa tới mười giờ. Chu Nghi Ninh lấy điện thoại lướt weibo, vừa đăng nhập đã hiện lên weibo của Quý Đông Dương. Anh rất ít khi đăng bài, bài mới nhất là hôm công chiếu phim

"Giải cứu", bên dưới có đến mấy vạn bình luận. Cô nhấn vào.

"Mị có thể liếm tấm hình Đông ca mặc cảnh phục cả cuộc đời này! Không ai có thể thay thế nam thần không gần nữ sắc đâu!"

"Bộ không ai lo Đông ca không gần nữ sắc thì sẽ không kiếm được Đông tẩu hả?"

"Chế chính là Đông tẩu nè, ai không phục nhào vô!"

"Tui là tui chỉ muốn biết bao giờ Đông ca mới đăng bài mới thôi. Đừng nói là đợi đến ngày "Triều đại thái bình" đóng máy nhé."

...

Chu Nghi Ninh đọc bình luận suốt nửa tiếng rồi quay lại trang đầu tiên, cô nhân vào mấy tấm poster. Quý Đông Dương mặc cảnh phục, ngũ quan anh tuấn mạnh mẽ, ánh mắt kiên định tựa như một quân nhân chân chính, có tấm anh nằm rạp xuống bùn, mắt chăm chú dõi theo phía xa.

Người đàn ông này tựa như hố sâu vực thẳm, càng thân thuộc, càng tìm hiểu thì lại càng sâu hun hút.

E rằng có một ngày cô sẽ không tìm lòng được nữa.

Chu Nghi Ninh mở một phim của Quý Đông Dương, xem đến rạng sáng mới ngủ.

Tối hôm sau, về đến nhà, Chu Nghi Ninh ngẫm mình xong thì ôm tập kịch bản đi đến nhà đối diện. Bấm chuông hồi lâu mà không có động tĩnh gì, cô chẹp miệng, định quay người đi về thì một giọng nói lạnh lùng vang lên: "Cô ăn mặc như thế đứng trước cửa nhà tôi làm gì?"

Chu Nghi Ninh vui mừng quay người lại, Quý Đông Dương chau mày nhìn cô, bên cạnh anh còn có Dương Huân, anh ta đang nhìn cô với vẻ đầy cảnh giác.

Mất hết cả hứng, cô nghĩ.

Chu Nghi Ninh ôm kịch bản cúi đầu lướt qua anh, "Ngoài này lạnh quá, tôi về đây."

Quý Đông Dương nhìn thấy tập kịch bản trong tay cô thì vẻ mặt ôn hòa hơn nhiều, còn Chu Nghi Ninh nhanh chóng đi vào nhà đóng cửa lại.

Dương Huân chỉ vào cửa nhà Chu Nghi Ninh, "Cô ấy ăn mặc như thế chạy qua nhà cậu mà cậu nói hai người không có gì?"

Quý Đông Dương tiến lên nhập mật mã nhà, mở cửa ra, "Không có gì thật mà."

Dương Huân chau mày, "Cậu thì không có gì, nhưng rõ ràng tiểu ma nữ đang muốn quyến rũ cậu. Có cô gái nào đêm hôm khuya khoắt mặc áo choàng tắm để lộ chân chạy đến nhà đàn ông không?"

Quý Đông Dương ném áo khoác lên sofa, thấy buồn cười, "Chu Nghi Ninh quyến rũ tớ? Cậu nghĩ nhiều quá rồi đấy."

Không chỉ là nghĩ nhiều, mà điên mới nghĩ như thế.

Anh quay lại nhìn Dương Huân: "Cậu không thích Chu Nghi Ninh?"

Dương Huân lắc tay: "Không phải là không thích, chỉ sợ cô ấy muốn lợi dụng cậu để lảng xê thôi. Mặc dù cùng chung công ty nhưng tránh được chuyện gì hay chuyện ấy, bây giờ cậu thì đâu cần tạo scandal để nổi tiếng."

Hình tượng của Quý Đông Dương trong lòng khán giả là người kín tiếng, chỉ chuyên tâm đóng phim, nhưng từ khi tin tức của bố mẹ anh bị lan truyền, có rất nhiều phóng viên theo dõi anh để đào tin.

Người càng kín tiếng càng dễ có tin tức giật gân.

Giống như gần đây có tin người dẫn chương trình nổi tiếng Đỗ Hàn ngoại tình, thiên vương Cao Văn thường xuyên ngủ với fans, bình thường hình tượng của họ rất tốt, nhưng đến khi có scandal thì không vực dậy nổi, anh ta không muốn đọc được tin "Quý Đông Dương dùng quy tắc ngầm với nữ diễn viên", hoặc là "Quý Đông Dương hẹn hò với nữ diễn viên cùng đoàn phim".

Quý Đông Dương không bày tỏ ý kiến gì trước sự lo lắng của Dương Huân, anh vào phòng lấy quần áo đi tắm.

Chu Nghi Ninh ôm kịch bản về ngồi trên sofa, vuốt mái tóc dài của mình, tuy cũng có mục đích mờ ám nhưng cô thực sự muốn khớp kịch bản với anh để ngày mai không bị đạo diễn Từ mắng chết. Cảnh khóc vào ngày mai là thử thách với cô, cô không nhớ nổi đã bao lâu rồi mình không khóc, nếu khóc một lần mà qua được thì quá tốt, nhưng nhớ liên tục NG thì sao?

Đêm khuya vắng lặng, Chu Nghi Ninh nghĩ giờ này thì chắc là Dương Huân cũng về rồi, thế là cô ôm kịch bản đứng dậy, đi bấm chuông nhà Quý Đông Dương.

Quý Đông Dương mở cửa rất nhanh, thấy cô vẫn mặc áo choàng tắm để lộ bắp chân mềm mại thì đóng cửa không chút do dự. Chu Nghi Ninh vội vàng giơ tay ra cản, nói: "Muốn đóng cửa thì phải bẻ gãy tay tôi trước. Tôi chỉ muốn tập dượt với anh thôi, nếu không ngày mai liên tục NG thì sẽ ảnh hưởng đến tiến độ của đoàn phim."

Quý Đông Dương nhìn tay cô rồi lại nhìn tập kịch bản trong lòng cô, anh cũng đang đọc kịch bản.

Chu Nghi Ninh tiến lên hai bước nhỏ, đến khi đã đặt một chân vào nhà thì bị lại Quý Đông Dương giơ tay chặn lại, chỉ vào áo choàng tắm trên người cô, "Về thay quần áo đi."

Chu Nghi Ninh khom người luồn qua tay anh, nhưng lại bị anh túm lấy cổ áo từ phía sau, cô vội la lên: "Anh mà kéo nữa thì tôi ở trường đó."

Quý Đông Dương cúi đầu, chỉ thoáng chốc liền dời tầm mắt, anh buông tay ra, xoay người đi vào phòng ngủ.

Chu Nghi Ninh đoán anh đi lấy áo cho cô mặc.

Rốt cuộc không gần nữ sắc tới mức độ nào?

Quả nhiên, Quý Đông Dương cầm một cái áo thun đi ra rồi ném lên người cô, không nói tiếng nào.

Chu Nghi Ninh ngoan ngoãn mặc vào, sau đó ngẩng đầu nhìn anh. "Bây giờ tập được rồi chứ?"

Quý Đông Dương nhìn cô chằm chằm, Chu Nghi Ninh tự giác ngồi xuống sofa, lật kịch bản.

Đứng im một lát, sau đó Quý Đông Dương cũng đi qua cầm kịch bản.

Chu Nghi Ninh: "Ngày mai quay cảnh khóc, tôi không khóc được thì phải làm sao?"

Quý Đông Dương bật cười: "Có cần tôi véo nữa không?"

Chu Nghi Ninh: "..."

Cô không có ý đó mà. Biện pháp lần trước quá ngu ngốc, cô không bao giờ thử lần hai đâu! Hơn nữa cảnh quay ngày mai cũng không tiếp xúc thân thể.

Quý Đông Dương nhìn cô: "Tôi không giúp cô khóc được mà chỉ có thể phân tích kịch bản cho cô thôi. Nếu hiểu được nội tâm của nhân vật, cô có thể hòa mình vào nhân vật thì sẽ diễn được thôi."

Chu Nghi Ninh chẹp miệng: "Được rồi, vậy anh phân tích đi, sau đó chúng ta sẽ luyện tập."

Quý Đông Dương nghiêm túc phân tích kịch bản, Chu Nghi Ninh chăm chú lắng nghe. Chờ anh nói xong, cô liền hỏi: "Luyện thử không?"

Quý Đông Dương đứng dậy: "Muộn rồi, ngày mai đến trường quay rồi luyện sau."

Chu Nghi Ninh thấy hơi hụt hẫng, uể oải đứng lên: "Cũng được."

Về nhà, Chu Nghi Ninh cởi áo anh ra treo vào tủ quần áo. Đứng nhìn tủ áo, cô cong môi cười, cứ thế này thì chắc là cô sẽ lấy hết áo của anh nhỉ?

Hôm sau, bắt đầu quay.

Lần đầu tiên Ninh phi giết người đã bị cung nữ của Như phi nhìn thấy. Như phi hận Ninh phi đã lâu nên khi đi dạo quanh hồ ở ngự hoa viên, nàng đã trực tiếp tố giác nàng ta với hoàng đế. Tất nhiên Ninh phi có chết cũng không chịu thừa nhận, nàng ta tố lần trước Như phi đẩy nàng ta xuống hồ, sau đó sai khiến con mèo cào nàng ta, bây giờ thì đồ tội giết người cho nàng ta.

Đạo diễn Từ thấy cho các diễn viên tập dượt xong, cuối cùng chỉ đích danh người dễ phạm lỗi nhất: "Chu Nghi Ninh, cháu phải nhớ trong cảnh này, tâm trạng của nhân vật liên tục thay đổi, thoại rất dài, cháu phải đọc đến hai câu cuối cùng thì mới được khóc."

Chu Nghi Ninh gật đầu: "Dạ."

Lạy trời phù hộ cho cô khóc được.

Đạo diễn Từ nhớ tới cảnh khóc lúc trước thì nghi ngờ nhìn cô: "Cháu khóc được không?"

Chu Nghi Ninh: "Cháu sẽ cố gắng hết sức!"

Kết quả thì không cần nghĩ cũng biết.

Đạo diễn Từ hô cắt lần thứ ba, "Chu Nghi Ninh, rốt cuộc cô có phải là con gái không thế? Cô có biết khóc không hả?"

Chu Nghi Ninh chớp mắt, không hề tỏ ra khó chịu mà cúi đầu: "Đạo diễn Từ, cho cháu ít thời gian lấy cảm xúc ạ."

Đạo diễn Từ muốn phát điên, "Nghỉ mười phút!"

Chu Nghi Ninh ủ rũ đi tới chỗ Quý Đông Dương, iu xiu nhìn anh, sau đó bỏ chạy.

Quý Đông Dương: "..."

Chu Nghi Ninh chạy đến chỗ Chu Duy, "Chị Duy, sao chị quay cảnh khóc được thế?"

Chu Duy đang trang điểm lại, cô ấy nhìn cô, "Lúc mới vào nghề chị cũng không khóc được, khi đó chị sẽ nghĩ đến những chuyện đau lòng nhất, nghĩ tới nghĩ lui thì khóc thôi, nhưng như vậy cũng không tốt lắm vì rất dễ quên thoại và quên nhân vật của mình. Sau đó diễn nhiều thì tiến bộ thôi, có thể hòa mình vào nhân vật, xem bản thân chính là nhân vật, khóc vì nhân vật."

Chu Nghi Ninh: "Cái đó là nhập vai đúng không?"

Ai cũng biết lý thuyết, nhưng chẳng mấy người thực hành được.

Chu Duy cười: "Nếu thực sự không được thì em cứ nghĩ đến thời khắc khó khăn nhất của em, nhưng đừng quên em là Ninh phi."

Thời khắc khó khăn nhất.

Có rất nhiều chuyện đau khổ, nhưng cô không muốn nghĩ đến.

Quay lại lần nữa.

Mọi người nín thở, tập trung nhìn diễn viên.

Sau khi Như phi nói xong, Ninh phi chậm rãi nhìn xung quanh, giọng trầm xuống: "Tỷ tỷ, lúc trước tỷ đẩy muội xuống hồ khiến muội bị thương hàn phải nằm trên giường suốt mấy ngày, con mèo mà tỷ nuôi cào xước tay muội, những chuyện đó muội nào so đo với tỷ, nhưng sao tỷ cứ nhắm vào muội? Giết người..."

Nàng ta nhìn hoàng đế, từ từ tiến lại gần, "Hoàng thượng, từ nhỏ đến lớn ngay cả con kiến mà thần thiếp cũng không dám giết, sao có thể giết người chứ..."

Chu Nghi Ninh ép mình phải nhớ lại những chuyện đã bị vùi sâu trong lòng, phải nhớ tới những chuyện đau lòng nhất. Cô nghĩ tới Cầu Long, đày mắt dần mờ hơi nước.

Quý Đông Dương kinh ngạc, anh cứ nghĩ cô sẽ không khóc được, nào ngờ cô đã khóc.

Anh thấy mắt cô đỏ hoe, nước mắt đập dồn, ngay sau đó, như con đê bị vỡ, những giọt nước trong suốt lăn xuống gò má cô.

Đạo diễn Từ đứng sau màn hình quan sát cảnh quay, ban đầu thì mừng rỡ, nhưng sau đó lại nhíu mày, cô khóc nhiều quá.

Chu Nghi Ninh càng lúc càng đắm chìm vào hồi ức của mình. Cô nhớ tới lần đi lạc ở nước ngoài vào năm năm trước, trên người không một xu dính túi, suýt nữa là bị cưỡng hiếp. Cô rất sợ, vội nắm chặt tay Quý Đông Dương.

Tay anh ấm quá.

Nước mắt càng lúc càng nhiều, lời thoại cũng đã trôi dạt theo.

Đạo diễn Từ không chịu nổi nữa: "Cắt cắt cắt! Chu Nghi Ninh, cô..."

Phó đạo diễn kéo đạo diễn Từ lại, nhìn vào màn hình, "Con bé Chu Nghi Ninh lạ lắm..."

Thực sự rất lạ.

Đạo diễn Từ hô cắt, tất cả mọi người đều thoát khỏi trạng thái đóng phim, chỉ có mỗi Chu Nghi Ninh là nắm tay Quý Đông Dương khóc nức nở.

Quý Đông Dương ngăn người, anh chau mày, gọi tên cô: "Chu Nghi Ninh?"

Chu Nghi Ninh vẫn đắm chìm trong thế giới của mình, nỗi sợ bủa vây lấy cô, cô như không nghe thấy gì cả, bàn tay càng nắm chặt tay Quý Đông Dương hơn, tựa như anh là chỗ dựa duy nhất của cô.

Quý Đông Dương cúi đầu, mắt cô đỏ ửng, cô khóc trông rất đáng thương, giống như phải chịu áp lực lắm. Trừ lúc quay phim ra, anh chưa từng thấy cô gái nào khóc nức nở như thế cả. Mà trước đó, anh hoàn toàn không ngờ một Chu Nghi Ninh kiêu ngạo lại có thể khóc như vậy.

Am mím môi, sau đó giơ tay xoa đầu cô.

Trong chớp mắt, cô nhóc nhào vào lòng anh, ôm chặt lấy anh, rồi bật khóc thành tiếng.

Tay Quý Đông Dương cứng đờ giữa không trung, anh lúng túng nhìn cô gái trong lòng mình, hạ giọng: "Này, Chu Nghi Ninh, cô khóc cái gì thế?"

Tất cả mọi người đều nhìn bọn họ, tiếng bàn tán xôn xao.

"Chu Nghi Ninh sao thế? Không giống ngày thường chút nào, bình thường cô ấy hoạt bát lắm mà."

"Trông tội quá, mà tớ chưa bao giờ thấy Đông ca lúng túng như thế hết."

"Khóc muốn vỡ tim luôn rồi, không lẽ thất tình?"

"Tớ tình nguyện thất tình để được khóc ở trong lòng Đông ca."

...

Đạo diễn Từ đi tới, nhìn Chu Nghi Ninh không quan tâm tới xung quanh mà chỉ biết ôm Quý Đông Dương khóc, cho dù có tức giận cỡ nào thì ông cũng không nở máng mỗ. Ông gọi: "Chu Nghi Ninh."

Không có phản ứng.

Quý Đông Dương đặt tay lên vai cô, nhìn đạo diễn Từ nói: "Đề em đưa cô ấy về phòng nghỉ."

Anh gọi cô thêm mấy tiếng, nhưng cô vẫn chưa thoát khỏi thế giới của riêng mình. Anh thở dài, nửa ôm nửa kéo cô đi.

A Minh ngỡ ngác nhìn cảnh tượng ấy, đến khi người đã đi xa thì anh ta mới vội vã đuổi theo.

Đạo diễn Từ chau mày, phó đạo diễn cũng nhăn nhó, "Bây giờ sao đây? Chắc hôm nay không quay cảnh này được rồi, khóc thế thì cho dù có trang điểm dày cũng không che được."

Mọi người vừa bàn tán xôn xao vừa nhìn theo bóng của Quý Đông Dương và Chu Nghi Ninh.

Chu Nghi Ninh khóc đến mức mờ mắt, không nhìn rõ đường nên chỉ biết đi theo bước chân của Quý Đông Dương.

Tới cửa phòng nghỉ, Quý Đông Dương cúi xuống bế cô đi vào, Chu Nghi Ninh nắm chặt trang phục của anh.

Tránh được ánh mắt của mọi người, Quý Đông Dương đặt Chu Nghi Ninh xuống rồi cố gắng đẩy cô ra, nhưng cô gái này cứ như dán keo lên người anh, tiếng khóc nhỏ dần, chỉ còn tiếng thút thít như tiếng kêu của mèo con.

Trước ngực bị nước mắt của cô thấm ướt, anh xoa đầu cô một cách bất lực, "Cô là vôi nước hả? Khóc ghê thế."

A Minh vừa đi vào phòng, nghe thấy câu đó thì suýt rớt cằm. Giọng nói dịu dàng đó là của Đông ca?

Đàn ông rất sợ phụ nữ khóc, A Minh cũng sợ. Anh ta đứng ở ngoài cửa không dám đi vào, cho dù có vào thì cũng không giúp được gì.

Hai người cứ đứng ôm nhau như thế thêm mười phút nữa, sau đó Chu Nghi Ninh cọ ngực anh, khẽ nấc một tiếng, nhớ lại cảnh tượng lúc nãy, cứ như cô đã khóc hết nước mắt dồn lại suốt mấy năm qua, muốn ngừng mà không được.

Quý Đông Dương khẽ cúi đầu, hỏi nhỏ: "Bình tĩnh rồi?"

Cô gái vẫn ôm chặt anh rầu rĩ gật đầu, trả lời bằng giọng mũi: "Ừm."

Quý Đông Dương thở phào nhẹ nhõm: "Sao còn chưa buông ra?"

"Xấu hổ..."

Quý Đông Dương cười, "Thì ra cô cũng biết xấu hổ?"

Chu Nghi Ninh chà nước mắt lên trang phục của anh rồi mới ngẩng đầu lên.

Quý Đông Dương nhú mày, muốn nhắc cô đây là đồ diễn, nếu làm bản thì phiền phức lắm, nhưng khi cúi đầu nhìn thấy đôi mắt ngây thơ đỏ ửng của cô, anh không nói ra được.

Trợ lý đoàn phim thấy tình hình có vẻ ổn thỏa mới đi vào, nhìn ngực áo ướt nhẹp của Quý Đông Dương, rồi lại nhìn Chu Nghi Ninh vừa khóc sung cả mắt, "Cô Chu, cô không sao chứ?"

Chu Nghi Ninh chưa bao giờ chịu cảnh lúng túng trước mặt bao nhiêu người như thế, à không, trừ chuyện năm năm trước ra, vì thế, vào giờ phút này, cô cảm thấy vô cùng xấu hổ. Sau này làm sao đặt chân tới trường quay nữa đây! Hình tượng của cô sụp đổ hết rồi...

Cô cắn môi, cố gượng cười, "Không sao, tôi xin lỗi vì khóc hơi nhiều."

Đâu phải chỉ là hơi nhiều!

Trợ lý cười, nhìn hai người: "Cảnh quay hôm nay đổi sang ngày mai, cô Chu về nghỉ ngơi đi."

Chu Nghi Ninh sững sốt, nấc một tiếng rồi mới nói: "Đạo diễn Từ không bỏ cảnh này chứ?"

Trợ lý cười: "Không đâu, chỉ sợ hôm nay cô sẽ không quay được nữa thôi."

Cũng đúng, Chu Nghi Ninh cúi đầu, áy náy: "Tôi xin lỗi, ngày mai tôi sẽ quay tốt."

Trợ lý cười: "Ừ." Cô ấy nhìn Quý Đông Dương, chỉ vào trang phục của anh, nhắc nhở: "Đông ca, anh đi thay trang phục rồi ra quay nhé."

Quý Đông Dương nhìn Chu Nghi Ninh rồi xoay người ra khỏi phòng.

Chu Nghi Ninh quá mức xấu hổ, cô ủ rũ về nhà, đặt thức ăn bên ngoài, tắm rửa rồi đi ngủ.

Lúc tỉnh dậy đã là mười hai giờ rưỡi tối.

Vén chăn lên, cô xuống giường.

Đi chân trần tới tủ rượu, lấy một chai rượu vang, ôm vào lòng rồi trượt xuống sàn nhà, sau đó lại đứng dậy, ôm chai rượu đi ra cửa.

Tiếng chuông cửa vang lên không dứt, Quý Đông Dương mím chặt môi, hất mạnh chăn ra rồi xuống giường.

Mở cửa, đang định nổi giận thì...

Bên ngoài, Chu Nghi Ninh ôm chai rượu ngẩng đầu nhìn anh, thấy miếng bịt mắt cửa anh bị kéo cao lên đầu, gương mặt đẹp trai vô cùng, nhưng ánh mắt lại lạnh lẽo cực hạn.

Á, cô lẽ đánh thức anh rồi.

-----oOo-----

Chương 17

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chu Nghi Ninh nhớ tới ngày còn ở Hoàn Diêm, cô vẫn nhớ rõ tính khí khi mới ngủ dậy của anh nên nghĩ anh sẽ mắng mình. Nhưng cô không sợ, cũng sẽ không nổi giận với anh.

Cô không muốn ở một mình.

Quý Đông Dương nhếch môi, giơ tay vuốt tóc, yết hầu lên xuống mấy cái, xem ra là đang cực lực kiềm chế cơn giận của mình. Anh nghĩ tới cảnh cô gái ngoài cửa đã khóc vào chiều nay, bây giờ mắt cô vẫn hiện lên sự yếu đuối.

Anh không chắc nếu mình mắng cô phát khóc thì anh có đủ kiên nhẫn để dỗ cô hay không.

Chu Nghi Ninh thấy sự lạnh lẽo tan dần trong mắt anh, chờ anh hoàn toàn tỉnh táo, cô mới cười với anh: "Uống rượu với tôi được không?"

Cô mặc áo choàng tắm, thắt lưng buộc hờ quanh vòng eo mảnh mai, nửa kín nửa hở. Nếu đáy mắt cô không vương sự cầu xin thì Quý Đông Dương sẽ nghĩ đêm hôm khuya khoắt cô ôm rượu đến quyến rũ anh.

Anh chỉnh lại miếng bịt mắt trên đầu, dựa vào một bên, đẩy cửa ra.

Chu Nghi Ninh cười rạng rỡ, nghiêng người lướt qua anh đi vào nhà, mùi thơm phát ra từ cơ thể cô thoang thoảng trong không gian. Quý Đông Dương nhíu mày, anh đóng cửa lại, xoay người đi theo tấm lưng mảnh khảnh trước mắt.

Chu Nghi Ninh quay người lại: "Nhà anh có ly không?"

Quý Đông Dương tháo bịt mắt xuống rồi tiện tay ném lên sofa, tóc anh hơi

rồi, giọng trầm thấp ngái ngủ: "Có, chờ chút."

Cô không chờ mà ôm chai rượu đi theo anh. Anh quay đầu nhìn cô, đáy lòng dâng lên sự bực bội khó diễn tả. Anh bước nhanh vào bếp, mở tủ lấy một cái ly thân cao đưa cho cô. Chu Nghi Ninh hỏi: "Anh không uống hả?"

Quý Đông Dương hơi mắt kiên nhẫn: "Không."

Cô cúi đầu, thấy hơi mắt mát, "Ừ."

Quý Đông Dương có cảm giác như cô gái độc lập, cứng cỏi thường ngày và cô gái của ngày hôm nay là hai người hoàn toàn khác nhau.

Thôi, không nên so đo với trẻ con.

Quý Đông Dương lại lấy thêm một ly uống rượu nữa, Chu Nghi Ninh cong môi cười, hết như một đứa trẻ được cho kẹo.

Quay lại phòng khách, Quý Đông Dương dang rộng chân ngồi tựa lưng vào sofa, hai mắt nhắm lại. Chu Nghi Ninh ngồi dưới sàn nhà, rót rượu vào ly, sau đó đặt chai rượu xuống, ngẩng đầu nhìn anh, "Anh không lấy áo cho tôi mặc ư?"

Quý Đông Dương mở mắt ra, anh hít sâu một hơi, sau đó đứng dậy vào phòng ngủ lấy áo rồi ném cho cô.

Chu Nghi Ninh hài lòng mặc vào, đưa ly rượu cho anh. Đôi mắt lạnh lùng của Quý Đông Dương quét qua người cô rồi nhận lấy ly rượu. Anh không muốn uống nên chỉ nhấp một ngụm nhỏ thôi. Vừa cúi đầu liền nhìn thấy Chu Nghi Ninh ngửa đầu uống cạn.

Rượu vang cao cấp mà cô làm như đang uống bia.

Hai người không nói chuyện, Chu Nghi Ninh biết bên cạnh mình đang có người đàn ông ấy, sự sợ hãi và bất an trong lòng dần biến mất. Người càng tỏ ra mạnh mẽ càng có những vết sẹo khó lành, hơn nữa một người kiêu ngạo như cô càng không thể tỏ ra sợ hãi và yếu đuối.

Uống hơn nửa chai rượu, Chu Nghi Ninh quay đầu mới biết hóa ra Quý

Đông Dương đã đeo lại bịt mắt, chiếc mũ cao thẳng, đôi môi khẽ nhưn lên, ly rượu vang còn nằm trong tay, hình như anh không uống chút nào.

Cô bỗng thấy buồn cười, cô uống rượu, còn anh dựa vào sofa ngủ.

Cô nhưn môi, nhích tới chân anh, lấy ly rượu từ tay anh. Quý Đông Dương nắm chặt ly rượu lại.

Chu Nghi Ninh gỡ tay anh ra, nói nhỏ: "Anh không uống thì để tôi."

Ngón tay của Quý Đông Dương bị gỡ ra một chút, anh vẫn đeo bịt mắt, lên tiếng cảnh cáo: "Không được uống say ở nhà tôi."

Giọng anh khàn khàn, âm cuối hơi kéo ra nghe rất quyến rũ. Chu Nghi Ninh ngửa đầu uống cạn ly rượu, sau đó đứng lên, cúi đầu tháo bịt mắt của anh ra.

Ánh đèn làm Quý Đông Dương phải nheo mắt lại, anh nhú mày nhìn cô, thực sự anh rất muốn đuổi cô về. Hôm trước quay phim cả đêm, hôm nay lại quay cả ngày, sáng mai còn phải quay sớm, nếu là trước kia thì anh đuổi cô về lâu rồi.

Anh liếc nhìn chai rượu trên bàn, mới một lát mà cô đã uống gần hết chai rồi?

Chu Nghi Ninh cười: "Tôi không say đâu."

Tử lượng của cô rất cao.

Quý Đông Dương nhìn đồng hồ trên bàn, đã một giờ rưỡi sáng rồi. Anh chau mày theo thói quen, giọng nói mất kiên nhẫn: "Một giờ rưỡi rồi, cô về đi."

Chu Nghi Ninh không muốn về, cô ngồi xuống cạnh anh, rượu vang có tác dụng chậm, mặt cô dần đỏ ửng, ánh mắt lấp lánh, "Anh ngủ đi, tôi không quấy rầy anh đâu."

Có phụ nữ trong nhà, mà còn là tiểu ma nữ, anh ngủ được mới lạ.

Sự nhẫn nại của Quý Đông Dương đã lên tới cực hạn, anh lạnh lùng nhìn

cô, "Về ngủ đi."

Vẫn vô nhân tính như trước. Tối nay Chu Nghi Ninh không muốn khiêu chiến giới hạn của anh, cô cúi đầu, "Tôi uống xong sẽ về."

Rót hết rượu trong chai ra thành hai ly, cô bung lấy một ly nhâm nhi.

Trong thoáng chốc, một bàn tay bung lấy ly còn lại, tiếng ừng ực khẽ vang lên. Cô ngoảnh đầu, Quý Đông Dương đã đặt mạnh chai rượu xuống bàn.

Cô sững sốt, anh đã nói không uống mà.

Cô cười, nhấm nháp ly rượu từng chút một, mãi một lúc lâu sau mới uống xong.

Cô vừa đặt ly rượu xuống, Quý Đông Dương lập tức đứng lên, thân hình cao lớn che mất ánh đèn, anh cúi đầu nhìn cô, ý bảo cô về được rồi.

Chu Nghi Ninh đành phải đứng lên, nịnh nọt hỏi: "Tôi ngủ ở đây một đêm được không? Tôi có thể ngủ trên sofa."

Quý Đông Dương nhướn mày, mắng cô: "Có cô gái nào nửa đêm canh ba tới nhà đàn ông độc thân như cô không? Không cần tôi nhắc ngày mai còn phải quay phim đâu nhỉ?"

Chu Nghi Ninh nghĩ đến chuyện sáng nay ở trường quay thì không muốn đến đó nữa, "Xấu hổ chết mất, tôi không muốn đi đâu."

Câu nói đó khiến Quý Đông Dương thực sự nổi giận, thế là Chu Nghi Ninh lại bị anh xách cổ ném ra khỏi nhà một lần nữa.

Lạnh lùng cho ai nhìn chứ! Thảo nào bị bồ đá!

Nghĩ đi nghĩ lại, ừm, không đá mới lạ.

Chu Nghi Ninh hừ lạnh với cánh cửa nhà anh, cô về nhà mình, treo áo của Quý Đông Dương vào tủ.

Ba cái rồi, hãy đợi ngày cô lấy hết tủ áo nhà anh.

Không biết do tác dụng của cồn hay vì Quý Đông Dương mà Chu Nghi Ninh bị mất ngủ.

Ngày hôm sau, chuông báo thức vang lên, cô mở mắt, nhớ tới chuyện ngày hôm qua thì chẳng còn mặt mũi đâu tới trường quay nữa, chắc chắn mọi người đều nghĩ cô bị điên rồi. Cô ảo não nắm tóc, "A a a a! Điên mất điên mất!"

Đúng lúc đó chuông điện thoại vang lên, Chu Nghi Ninh nhìn màn hình, là điện thoại của Vạn Vi.

Mi tâm khê giật, điềm xấu.

Quả nhiên, Vạn Vi lạnh lùng nói: "Nghe nói hôm qua ở trường quay em ôm Quý Đông Dương khóc tức tưởi. Em giỏi lắm, lần trước không khóc được thì bảo người ta véo cho bầm da, bây giờ thì khóc như nước tràn bờ đê. Chu Nghi Ninh, chị chưa thấy diễn viên nào như em cả."

Chu Nghi Ninh: "..."

Muôn xuyên không quá!

Vạn Vi: "Em lên trang nhất báo giải trí rồi đó, biết chưa? Cư dân mạng bảo em không biết diễn thì rút khỏi showbiz kìa."

Chu Nghi Ninh nhắm mắt, cô cắn môi để ngăn mình chửi thề.

Trước khi cúp máy, Vạn Vi thông báo: "Lát nữa chị đến trường quay."

Chu Nghi Ninh vội lên mạng, quả nhiên thấy tin tức bay đầy trời.

"Diễn viên mới Chu Nghi Ninh trong lúc quay phim đã mất kiểm soát mà ôm chặt Quý Đông Dương khóc nức nở."

Tiêu đề đã nói lên nội dung bài báo. Cô nhấn vào đường dẫn, hiện ra tấm hình cô chôn mặt mình vào lòng Quý Đông Dương, hai tay ôm chặt lưng anh. Đáy lòng Chu Nghi Ninh dâng trào cảm giác là lạ, tai dần đỏ lên.

Thì ra hôm qua trông cô thế này? Mặt mũi bị ném ra Thái Bình Dương cả rồi!

Rốt cuộc ai là người tung mấy tấm hình này lên mạng, là fans hay phóng viên?

Gần đây trong hoàng thành không chỉ có đoàn phim của cô mà còn rất nhiều các đoàn phim khác, mà họ lại không cấm phóng viên và fans tham quan nên mặc dù đã cố gắng bảo mật nhưng trên mạng vẫn thỉnh thoảng có những tấm hình về "Triều đại thái bình". Cô lên weibo, quả nhiên nhìn thấy bài gốc.

Bài đăng có ghi: Quả thực được mở rộng tầm mắt, cho tới bây giờ chưa từng thấy nữ diễn viên nào diễn tệ đến thế, khóc cứ như con ngốc ấy. Không những thế mà còn ôm Đông ca khóc nữa chứ. Nhìn vẻ mặt khó xử của Đông ca, tôi rất nghi ngờ chất lượng của phim "Triều đại thái bình".

Bên dưới bài, đa số bình luận đều hỏi nữ diễn viên đó là ai.

Sau đó có người đăng poster phim, cho biết nữ diễn viên ôm Quý Đông Dương là Chu Nghi Ninh.

Chu Nghi Ninh đọc bình luận, toàn là mắng cô thôi, không chỉ vậy, weibo của cô cũng nhận được rất nhiều tin nhắn và bình luận, tất cả đều là lời mắng nhiếc.

"Nếu không có diễn xuất thì mau cắt khỏi giới giải trí đi!"

Những bình luận như thế nhiều không kể xiết, cũng may năng lực thừa nhận của Chu Nghi Ninh khá tốt, cô hét lên một tiếng, vút điện thoại sang một bên, bò dậy rửa mặt thay quần áo. Lúc mở cửa nhìn thấy Quý Đông Dương, anh đang cúi đầu nghe điện thoại, "Thấy rồi, tình huống hôm qua hơi mất kiểm soát."

Chu Nghi Ninh đóng cửa lại, đứng đằng sau anh, nghe thấy anh "Ừ" mấy tiếng rồi cúp máy.

Đi vào thang máy, Chu Nghi Ninh đang cúi đầu bỗng ngẩng phát đầu lên, "Hôm qua anh đã mất kiên nhẫn hả?"

Quý Đông Dương nhìn thẳng về phía trước, giọng lãnh đạm: "Không có."

Chu Nghi Ninh hỏi tiếp: "Diễn xuất của tôi tệ lắm hả?"

Anh im lặng, vấn đề này không thể dùng tiêu chuẩn của anh để đánh giá. Cô là người mới, lại không qua trường lớp đào tạo nào. Anh đã đóng phim từ rất lâu rồi, số diễn viên đã gặp nhiều không đếm xuể, cũng không ít lần diễn chung với người mới. Khách quan mà nói, nếu so với người mới, cô diễn rất tốt, diễn xuất của cô khá đặc biệt, không lẫn vào đâu được.

Đây không phải là chuyện xấu, nhưng cũng không phải là chuyện tốt.

Anh nói: "Vấn đề này thì cô nên tự tìm hiểu thì hơn."

Thang máy xuống tới bãi đậu xe, anh đi ra trước.

Chu Nghi Ninh vẫn chưa từ bỏ ý định, bướng bỉnh ngẩng đầu nhìn anh, "Tôi muốn nghe ý kiến của anh."

-----oOo-----

Chương 18

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quý Đông Dương nhìn tay cô, có đôi khi cô gái này cố chấp tới đáng sợ, anh từ từ mở miệng: "Không tệ lắm, vẫn cứu được."

Chu Nghi Ninh: "Biết rồi."

Mặc dù biết anh rất chuyên nghiệp, có yêu cầu cao nhưng vẫn thấy bị đả kích.

Quý Đông Dương thấy cô như thế thì cong môi cười, "Mỗi diễn viên đều phải trải qua quá trình cọ xát thì mới tiến bộ, diễn viên trời sinh chỉ là số ít, nếu cô nghiêm túc học tập thì sẽ tiến bộ nhanh thôi."

Chu Nghi Ninh mở to mắt, không thể tin Quý Đông Dương lại nói những lời như thế với cô.

Thật ra những lời đó cũng chỉ là sự khích lệ của đàn anh dành cho đàn em,

nếu ngày thường Chu Nghi Ninh không bướng bỉnh thì với thân phận và tính cách của Quý Đông Dương, anh sẽ không ngần ngại hướng dẫn cô.

A Minh đợi ở trong xe một lúc lâu mà vẫn không thấy Đông ca đâu cả. Anh ta xuống xe định xem thế nào thì nhìn thấy tiểu ma nữ đang nắm tay áo của Đông ca.

Anh ta đã đọc được tin trên mạng, nếu bây giờ hai người bị chụp chung thì rất dễ gây hiểu lầm.

Anh ta gọi: "Đông ca, sắp muộn rồi."

Quý Đông Dương rút tay về, đi nhanh tới xe.

Chu Nghi Ninh đứng yên tại chỗ, cô bỗng bật cười, sau đó đi tới xe mình. Đúng là sắp muộn thật nên A Minh lái nhanh hơn tốc độ rùa bò ngày thường rất nhiều. Chu Nghi Ninh ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn cho xe vượt lên trước, hôm qua vừa xảy ra chuyện đó, nếu hôm nay hai người cùng tới trường quay thì sẽ không tốt lắm.

A Minh đã quen bị vượt mặt nhưng vẫn không kiềm được mà nói nhỏ: "Nhìn tiểu ma nữ Chu lái xe hùng hổ như thế khó mà tin được cô ấy là người ôm anh khóc vào hôm qua, trông đáng thương đến mức em còn thấy đau lòng."

Quý Đông Dương nhìn thoáng qua chiếc Land Rover, nếu không phải tự bản thân chứng kiến thì anh cũng không tin.

Bề ngoài càng mạnh mẽ thì nội tâm càng yếu đuối, có lẽ câu đó không quá đúng với Chu Nghi Ninh, nhưng ai cũng có mặt yếu đuối, nếu nghĩ thế thì chẳng có gì là không tin được cả.

Anh đeo bọt mắt lên, nhắm mắt nghỉ ngơi. Tối qua bị tiểu ma nữ hành hạ nên chỉ ngủ được một chút.

Bên ngoài trường quay đông nghịt phóng viên, mặc dù ngày thường cũng có nhưng hôm nay đông hơn rất nhiều. Chu Nghi Ninh ngồi trên xe chau mày, đừng nói là vì cô và Quý Đông Dương nhé?

Đỗ xe xong, Chu Nghi Ninh nhanh chóng thay trang phục diễn, thợ trang

điểm nhìn cô, "May quá, hôm qua khóc dữ thế mà không bị sưng mắt."

Đúng là chạy trời không khỏi nắng, vất vả lắm Chu Nghi Ninh mới vượt qua được ánh mắt "quan tâm" của nhân viên đoàn phim, vốn định giả vờ như hôm qua không có chuyện gì, nào ngờ cuối cùng vẫn bị thợ trang điểm trêu chọc. Cô cười: "Lát nữa cũng khóc, biết đâu lúc đó sẽ sưng đấy."

Thợ trang điểm bật cười, "Mọi người đoán cô thất tình, có thật không?"

Có tình đâu mà thất.

Chu Nghi Ninh cười: "Không phải đâu."

Muốn sống sót trước sự trêu đùa của người khác thì mặt phải dày.

Lúc đi ra ngoài chờ cảnh quay, Vạn Vi đã tới đó.

Chu Nghi Ninh khá sợ người đại diện lừng danh này nên ngoan ngoãn đi tới trước mặt chị chờ nghe mắng. Nhưng Vạn Vi có mắng thì cũng đã mắng hồi sáng rồi, chị không tài nào hiểu nổi Chu Nghi Ninh nên hôm nay đến đây xem rốt cuộc có quay xong cảnh khóc hay không.

Vạn Vi liếc cô: "Chỉ là cảnh khóc thôi mà, con gái khóc là chuyện bình thường như cân đường hộp sữa, còn em thì lại khó như lên trời."

Chu Nghi Ninh cười ngượng, "Em không thích khóc, quen rồi."

Hôm qua vì là tình huống bắt buộc, nhưng không ngờ lại vượt tầm kiểm soát như thế.

Vạn Vi vẫn nhìn cô, Chu Nghi Ninh cúi đầu cười khẽ, "Khóc thì cũng đâu có ai dỗ ai xót, lại xấu nữa, thà cười còn hơn."

Vạn Vi vỗ vai cô, "Nhóc con, còn nhỏ mà nghĩ thế thì không tốt đâu."

Chu Nghi Ninh ngẩng đầu, nhướn mày: "Không phải là nghĩ, mà là đã cảm nhận."

Chuyện gì tới cũng phải tới, cảnh khóc vẫn phải quay.

Đạo diễn Từ nhìn Chu Nghi Ninh, ông đã ngoài bốn mươi, con gái ông cũng trạc tuổi Chu Nghi Ninh, tuy hôm qua cô khóc làm ông rất bức bối nhưng hôm nay lại nhỏ nhẹ hơn thường ngày nhiều. Ông giải thích cảnh quay cho cô rồi bảo mọi người chuẩn bị quay.

Quý Đông Dương nhìn Chu Nghi Ninh, anh nhận ra ánh mắt cô rất khác lúc bình thường, cô nhập vai rồi.

Ánh mắt của mọi người đều tập trung lên người Chu Nghi Ninh, khoảnh khắc mắt cô rung rung, tim ai cũng vọt lên cổ họng, chỉ sợ một giây sau là nước mắt của cô sẽ tràn ra như hồ bị vỡ đê, ôm Quý Đông Dương khóc mãi không ngừng.

Từ tận đáy lòng, Quý Đông Dương cũng sợ vậy, nhưng diễn xuất trong ngày hôm nay của Chu Nghi Ninh rất đáng ngạc nhiên, cho dù là biểu cảm hay lời thoại thì đều hoàn hảo. Mỹ nhân ám ức, muốn khóc mà kiên quyết không khóc, đến khi không kiềm nổi nữa nước mắt mới nhẹ lăn dài trên gò má được cô thể hiện không chút tì vết.

Ngay cả đạo diễn Từ cũng giật mình, ông đứng sau hai máy quan sát nắm chặt tay, quả nhiên Chu Nghi Ninh là nữ diễn viên bất thường nhất trong tất cả những người ông đã gặp, diễn lúc hay lúc tệ. Còn hôm nay, cô xuất sắc.

Đạo diễn Từ hưng phấn vỗ tay: "Qua!"

Đến cả Vạn Vi cũng bất ngờ, thế này mà là không biết diễn? Chị muốn tung đoạn này lên mạng để vả mặt đám cư dân mạng kia quá.

Chu Nghi Ninh rúc vào lòng Quý Đông Dương, cọ mặt vào ngực anh.

Quý Đông Dương: "..."

Hình thành thói quen cọ vào người khác rồi?

Chớp mắt mấy cái, cô ngẩng đầu, không như hôm qua, hôm nay, đôi mắt phượng vô cùng trong trẻo, đôi mi khẽ ướt, trông cô quyến rũ vô cùng.

Cô nhoèn miệng cười đắc ý: "Qua rồi."

Nụ cười của cô vô cùng sáng trong, Quý Đông Dương nhìn sang chỗ khác, "Ừ."

Đạo diễn Từ gọi hai người tới xem lại cảnh diễn.

Họ cùng nhau tới đó, Chu Nghi Ninh: "Này, Quý Đông Dương, anh khen tôi đi."

Quý Đông Dương mặc kệ cô, tiếp tục đi về phía trước.

Chu Nghi Ninh chun mũi với tấm lưng của anh, khen một câu thì chết à?!

Lúc nghỉ ngơi để chờ chuyển cảnh, sắc mặt của Vạn Vi hòa hoãn hơn nhiều, "Xem ra chị đến không đúng lúc làm không thấy được cảnh hai ngày hôm qua, hôm nay diễn tốt lắm."

Chu Nghi Ninh cười, "Cứ như được khai thông kỹ năng khóc í."

Vạn Vi giội nước lạnh: "Đừng đắc ý, còn mấy cảnh khóc nữa, để chị xem em qua được trong một lần diễn không."

Chu Nghi Ninh: "..."

Đúng thế thật.

Cảnh tiếp theo là cảnh quay chung của nhiều diễn viên, Quý Đông Dương đã về phòng nghỉ từ lâu.

Sau khi tiễn Vạn Vi, Chu Nghi Ninh chạy tới phòng nghỉ của Quý Đông Dương.

Quý Đông Dương không nghỉ ngơi mà vừa uống cà phê vừa xem kịch bản.

Cô tự pha cà phê cho mình rồi bung ly cà phê ngồi xuống đối diện anh. Quý Đông Dương nâng mắt nhìn cô, nói: "Ở đây trở thành phòng nghỉ của cô từ bao giờ thế?"

Chu Nghi Ninh giơ hai tay chống cằm, cười: "Phòng nghỉ của anh lớn mà,

thêm tôi cũng đâu sao, đâu tốn bao nhiêu chỗ."

Cô không cao nhưng cũng đạt chiều cao tiêu chuẩn, tuy nhiên người lại gầy, xương nhỏ nên trông cô khá nhỏ nhắn, đúng là không tốn bao nhiêu chỗ thật.

A Minh ngồi bên cạnh nhìn cô, cuối cùng vẫn phải nói: "Cô Chu này, cô cứ ra vô phòng nghỉ của Đông ca thế này dễ khiến người ta hiểu lầm lắm."

Chu Nghi Ninh đảo mắt, vì sao A Minh và Dương Huân lại phòng cô như phòng cướp thế nhỉ? Cô có gì không tốt?

Quý Đông Dương ngẩng đầu, "Đúng thế thật."

Chu Nghi Ninh bĩu môi, đặt ly cà phê xuống, phũ tay đứng lên, "Tôi đi đây."

Ra tới cửa, cô đột ngột ngoảnh đầu lại, cười rạng rỡ: "Anh để à, tối nay mời anh uống rượu tiếp nhé."

A Minh: "...???"

Chuyện gì đây? Anh ta nhìn Quý Đông Dương.

Chu Nghi Ninh tí tởn đi ra khỏi phòng nghỉ, ở đoàn phim ngại gièm pha đúng không? Nghĩa là về nhà không cần phải ngại nữa! Dù sao nhà anh ngay sát nhà cô thôi!

A Minh không hiểu mô tê gì cả, hỏi Quý Đông Dương: "Đông ca, tối qua anh uống rượu với tiểu ma nữ hả?"

Quý Đông Dương nhú chặt mày nhưng không nói gì, vì có uống thật.

-----oOo-----

Chương 19

Nguồn: EbookTruyen.Me

Đêm hôm khuya khoắt, trai đơn gái chiếc uống rượu cùng nhau?

Quan trọng là Đông ca lại uống rượu với phụ nữ? Anh ta chưa gặp chuyện này bao giờ!

Tin tức này quá chấn động, A Minh tưởng tượng ra rất nhiều hình ảnh cảm trẻ con, có nên nói chuyện này cho Dương Huân biết không? Anh ta đang dẫn đo thì nghe thấy lời cảnh cáo lạnh lẽo của Quý Đông Dương: "Coi giữ mồm giữ miệng."

A Minh ngồi thẳng lưng, "Dạ."

Có gian tình! Không đúng, chẳng phải tiểu ma nữ luôn ngựa mất Đông ca ư? Mà Đông ca cũng đâu thích cô ấy, sao hai người lại uống rượu với nhau?

Quý Đông Dương cắt đứt tưởng tượng của anh ta, gõ ngón tay lên bàn, "Cà phê."

A Minh nhìn thoáng qua sườn mặt lạnh lùng của Quý Đông Dương, không dám hỏi nữa mà cảm lý đi pha cà phê.

Chiều đó, trên weibo có người đăng đoạn video cảnh diễn buổi sáng, người đăng nói diễn xuất của Chu Nghi Ninh không hề tệ như tin đồn, hôm nay chỉ diễn một lần là qua, những lời mắng nhiếc cô của cư dân mạng vào hôm qua rất quá đáng, suy cho cùng ai mà chưa một lần sơ suất. Tóm lại, bài đăng này đã hoàn toàn tẩy trắng cho Chu Nghi Ninh.

Chu Nghi Ninh đọc xong, đoán là Vạn Vi đã làm chuyện này, mà cũng có thể là người trong đoàn phim cũng nên, dù sao phim còn chưa chiếu mà cô đã bị bôi đen như thế thì sẽ khán giả nghi ngờ chất lượng của bộ phim.

Rất lâu rồi Quý Đông Dương mới quay lại đóng phim truyền hình, "Triều đại thái bình" là phim truyền hình có kinh phí lớn nhất mà Hoa Thần đầu tư trong mấy năm gần đây, nếu không thì với địa vị và danh tiếng của mình, anh sẽ không đóng phim truyền hình.

Chu Nghi Ninh kết thúc cảnh quay vào buổi chiều, còn Quý Đông Dương hầu như đều kết thúc công việc sau cô, có đôi khi đến tận đêm khuya mà anh cũng còn quay.

Cô thay quần áo, đang định về nhà thì nhìn thấy A Minh, thế là cô đổi hướng.

A Minh thấy Chu Nghi Ninh đi về phía mình thì hỏi: "Sao thế cô Chu?"

Chu Nghi Ninh đứng cạnh anh ta, nghiêng đầu qua nói nhỏ: "Tối nay mấy giờ Quý Đông Dương về?"

A Minh: "Chắc phải mười giờ mới quay xong. Khoan đã, cô hỏi chuyện này làm gì? Định tìm Đông ca uống rượu thật hả?"

Chu Nghi Ninh nói một cách thản nhiên: "Không được hả? Đâu phải tìm anh."

A Minh: "..."

Chu Nghi Ninh khẽ hừ, "Tôi về trước đây."

Chu Nghi Ninh ngậm mình xong, xịt nước hoa lên cổ tay rồi đưa lên mũi ngửi. Cô ngồi ở phòng khách chờ Quý Đông Dương về, ngay cả ly tách cũng đã chuẩn bị xong xuôi, cửa nhà khép hờ chừa một khe hở, chỉ cần nghe thấy tiếng động bên ngoài thôi là cô sẽ chạy ra ngay.

Cô ôm máy tính lên mạng, lần đầu tiên tìm thông tin về Quý Đông Dương.

Cao 1m86, nặng 74kg, sinh ra tại thành phố H, ra mắt năm mười lăm tuổi. Lúc anh mười lăm thì cô chỉ mới lên năm, nghĩ thế, Chu Nghi Ninh bật cười, cô có thể gọi anh bằng chú luôn rồi.

Danh sách những phim đã đóng rất dài, số phim điện ảnh và truyền hình mà anh đóng vai chính còn nhiều hơn số tuổi của cô.

Sự nghiệp của Quý Đông Dương không hề thuận buồm xuôi gió, nhưng đến năm năm trước, sau lần đầu tiên giành được giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, sự nghiệp của anh mới thực sự gặp khủng hoảng.

Anh cũng có scandal tình ái, nhưng hầu như chỉ là tin đồn, tất nhiên cũng có chuyện là thật, dù sao Quý Đông Dương cũng đã ba mươi ba tuổi rồi, không người đàn ông bình thường nào lại không có mảnh tình vắt vai khi

đã ở tuổi này; nếu có thì có lẽ là do anh ta quá xấu trai.

Nhưng thời gian anh hẹn hò rất ngắn, Chu Nghi Ninh vừa nhìn màn hình máy tính vừa cười, chắc là đúng như cô đoán, người ta không chịu nổi sự lạnh nhạt của anh đây mà.

Trong lúc rê chuột, bỗng nhiên cô nghe thấy tiếng nói chuyện.

Chu Nghi Ninh vội vàng đứng dậy chạy ra cửa, đang định mở cửa ra thì nghe thấy giọng nói lạnh lẽo của Quý Đông Dương: "Chuyện này không liên quan đến tôi, tôi đã nói rồi, nếu hai người muốn chết thì tôi mặc kệ."

Tay Chu Nghi Ninh cứng đờ đặt trên tay nắm cửa, cô sửng sốt, bình thường Quý Đông Dương lạnh lùng đến đâu cũng không nói chuyện bằng giọng nói lạnh lẽo đến thấu xương như thế. Thực ra bề ngoài anh chỉ tỏ ra lãnh đạm vậy thôi, chứ tính tình của anh rất tốt, nếu không thì A Minh cũng không nhất quyết bảo vệ anh, fans cũng sẽ không yêu mến anh đến thế.

Cô còn muốn nghe tiếp nhưng bên ngoài truyền đến tiếng đóng cửa rất mạnh.

Nghe giọng là biết tâm trạng của anh đang rất xấu.

Chu Nghi Ninh nâng cằm suy nghĩ, cuối cùng quay vào nhà lấy hai chai rượu trong tủ ra.

Ban đêm vào cuối thu rất lạnh, Chu Nghi Ninh run rẩy đứng bên ngoài, đợi gần mười phút cửa mới mở.

Quý Đông Dương mặc quần thể thao màu đen, áo thun ngắn tay cũng màu đen, trên cổ vắt cái khăn màu trắng, mồ hôi mồ kê nhễ nhại.

Ánh mắt anh vẫn lạnh lùng như thường ngày, và còn chứa đầy phiền não.

Chu Nghi Ninh ngạc nhiên: "Anh đang chạy bộ hả?"

Gần mười hai giờ đêm rồi, vận động vào giờ này không tốt tí nào.

Quý Đông Dương nhìn chai rượu trong lòng cô, anh "Ừ", giọng nói không

chút cảm xúc, nhìn cô, "Nếu muốn tìm người uống rượu thì về đi, tôi không tiếp được."

Chu Nghi Ninh thấy anh định đóng cửa thì vội chen vào, "Đợi đã."

Cô bước vô nhà, nhưng vì nhanh và đột ngột quá nên hai người va vào nhau, mặt cô đập vào cánh tay nhẽ nhại mồ hôi của anh, trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, đôi lông mi dài quét qua làn da anh. Cô ngẩng đầu nhìn anh, "Tôi chỉ ngồi hai mươi phút thôi, dù sao anh cũng chưa ngủ mà."

Quý Đông Dương nhú mày, Chu Nghi Ninh nói: "Chỉ hai mươi phút thôi mà."

Anh buông tay nắm cửa ra, xoay người đi vào nhà, đồng thời vớt lại một câu: "Tùy cô."

Chu Nghi Ninh nhoẻn miệng cười đi theo anh. Anh vào phòng khách rồi quẹo phải, đang định vào nhà tắm thì quay đầu lại, cười giễu: "Tôi đi tắm, cô cũng muốn tắm?"

Nụ cười này lạnh quá, Chu Nghi Ninh bĩu môi, thức thờ xoay người đổi hướng.

Đặt chai rượu xuống bàn, Chu Nghi Ninh lấy cái áo thun anh ném trên sofa mặc vào rồi đi xung quanh nhà anh. Chỉ có một phòng mở cửa, cô đi tới nhìn, bên trong có máy chạy bộ và vài thiết bị tập thể hình đơn giản. Chu Nghi Ninh nhớ trong phim điện ảnh "Đen trắng", có một đoạn Quý Đông Dương để trần nửa trên, dáng người rất đẹp.

Lúc Quý Đông Dương tắm xong đi ra thì thấy cô gái đó đang ngồi dưới sàn nhà uống rượu, cô không dùng ly mà uống thẳng bằng chai.

Anh vừa lau tóc vừa nghịch điện thoại, xem cô như không khí.

Chu Nghi Ninh đứng dậy, đi tới bên cạnh anh, "Tôi nay tâm trạng của anh không tốt."

Anh cúi đầu nheo mắt nhìn cô, nhắc nhở: "Hai mươi phút rồi."

Mới đó đã đuổi người ta về rồi. Chu Nghi Ninh bĩu môi, đứng im không

nhúc nhích, Quý Đông Dương cũng lười đuổi cô nữa, anh đi về phòng ngủ, "Cô muốn ở lại thì ở đi."

Chu Nghi Ninh bực mình hừ một tiếng, nói một cách khinh thường: "Tôi về đây."

Quý Đông Dương đứng ở cửa phòng ngủ nhìn cô bỏ đi vô cùng dứt khoát, sau đó thấy cô đóng sầm cửa nhà anh lại.

Tháng mười một, "Triều đại thái bình" bước vào giai đoạn cuối. Hôm nay, đoàn phim tổ chức họp báo.

Phóng viên đều tập trung vào Quý Đông Dương, Chu Duy và Cảnh Tâm, câu hỏi được đưa ra không ngừng. Trong khi Quý Đông Dương trả lời các câu hỏi dồn dập thì Chu Nghi Ninh đang đứng cạnh anh rất rảnh rỗi vì không ai đặt câu hỏi cho cô. Cô không biết làm gì ngoài việc ngẩng đầu nhìn anh.

"Đông ca, đến bây giờ đoạn clip Chu Nghi Ninh ôm anh khóc vẫn đang là chủ đề gây bàn tán, ai cũng muốn biết là khi đó anh có khó chịu không?"

Chu Nghi Ninh: "..."

Cô cứ nghĩ chuyện này qua rồi chứ, sao phóng viên còn lật lại vậy?

Đừng nhắc đến chuyện này nữa có được không?!

Chu Nghi Ninh trừng mắt với phóng viên đã đưa ra câu hỏi đó rồi nhìn Quý Đông Dương. Về mặt anh vẫn rất bình thản, "Không có, chỉ là không biết nên làm gì thôi."

Chu Duy ở bên cạnh cười to: "Mọi người thấy anh ấy có giống người biết dỗ con gái không?"

Phóng viên cười vang, có người trả lời: "Không."

Chu Duy vẫn tiếp tục cười: "Tôi có thấy khó chịu chỗ nào đâu, phải nói là luống ca luống cuống mới đúng, nhỉ?"

Quý Đông Dương khẽ nhưn mày.

Có phóng viên hỏi Chu Nghi Ninh, "Cô Chu, cô có thể giải thích tâm trạng lúc đó không? Tại sao cô... ờ thì... khóc nhiều đến thế?"

Chu Nghi Ninh muốn lật bàn, cô không muốn trả lời câu hỏi này một xiu xiu nào.

Cô im lặng vài giây rồi cười: "Không nhớ lắm."

"..."

Cảnh Tâm vội giải vây: "Hôm đó tâm trạng cô ấy không tốt, là chuyện riêng nên mong mọi người hãy chuyển sang câu khác nhé."

Phóng viên nhìn Chu Nghi Ninh, hỏi, "Thế tại sao cô lại thích mang theo nhiều tiền?"

Chu Nghi Ninh cười: "Lúc đầu là vì cảm giác không an toàn, sau đó trở thành thói quen."

Nhà giàu thích thật, còn bọn họ muốn đem nhiều tiền thì trước hết phải có tiền đã.

Phỏng vấn kết thúc.

Cảnh Tâm nói với Chu Nghi Ninh: "Trước mặt phóng viên, cậu phải trả lời khéo léo một chút để bọn họ không viết lung tung, có khi còn viết cậu chảnh chọe này nọ nữa đó."

Chu Nghi Ninh cắn môi dưới: "Ừ, sau này tớ sẽ chú ý."

Cảnh Tâm còn định nói nữa nhưng phó đạo diễn đã gọi cô có việc.

Buổi tối trên đường về nhà, Chu Nghi Ninh lái chậm, chạy theo chiếc xe phía trước.

A Minh nhìn kính chiếu hậu, thấy hơi ngạc nhiên: "Sao hôm nay tiểu ma nữ không vượt lên trước nhỉ?"

Tay Quý Đông Dương đỡ lấy đầu, anh nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, hiềm khi cô nàng lại lái xe đàng hoàng như hôm nay.

Hai chiếc xe lần lượt đi vào khu chung cư.

Chu Nghi Ninh xuống xe, giẫm giày cao gót đi theo Quý Đông Dương vào thang máy.

"Anh không biết đỗ con gái hả?"

Quý Đông Dương thấy buồn cười: "Cô nghĩ sao?"

Ra khỏi thang máy, đi về nhà.

Chu Nghi Ninh bỗng kéo anh lại, cười ngọt ngào: "Tôi không cần anh đỡ đầu, anh chỉ cần xoa đầu tôi như hôm đó là được rồi."

Quý Đông Dương nhìn cô, bình tĩnh nói: "Thế à? Nếu vậy thì tối hôm đó cô ôm rượu tới nhà tôi làm gì? Còn đập cửa nhà tôi nữa. Tôi thấy đâu có đơn giản như cô nói."

Anh nói móc cô không chút nể nang, sau đó đột ngột xoay người nhìn thẳng vào cô.

Tim Chu Nghi Ninh trật một nhịp, cô chớp mắt, ngẩng đầu nhìn anh.

-----oOo-----

Chương 20

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mắt cô sáng quá. Kể từ sau khi bị trẹo chân, thái độ của cô với anh đã thay đổi rất nhiều, nhưng trước mặt người khác cô vẫn như con khổng tước kiêu ngạo, thích gì làm nấy.

Để tồn tại và leo lên được địa vị như ngày hôm nay trong giới này, Quý Đông Dương không thể là người ngu ngốc, cả về đầu óc lẫn tình cảm. Anh

nghĩ sau khi để lộ sự yếu đuối của mình trước mặt anh sau cảnh quay hôm đó, cô gái này đã dựa dẫm vào anh, vì anh đã thấy đáng về yếu đuối của cô nên cô không cần phải nguy trang nữa.

Nhưng có đôi khi cô lại thích trêu ghẹo anh, rốt cuộc cô muốn làm gì?

Quý Đông Dương nheo mắt, "Sau này đừng đến nhà đàn ông uống rượu nữa."

Chu Nghi Ninh nháy mắt, "Tôi tới nhà anh mà."

Quý Đông Dương xoay người đưa lưng về phía cô, ấn mật mã, mở cửa ra, "Tôi là đàn ông."

Anh đi vào nhà, đóng cửa lại.

Chu Nghi Ninh đứng ngoài cửa sừng sốt, cô bị cấm cửa ư? Cô còn chưa làm gì mà đã bị từ chối rồi ư? Không đúng! Cô có nói gì đâu, sao anh lại có thể tự cao đến thế chứ?

Chu Nghi Ninh giậm chân, cô chưa thấy ai như anh cả!

Quý Đông Dương tắm xong, vừa lau tóc vừa đi ra khỏi phòng tắm, điện thoại phát sáng, anh tới lấy điện thoại, có tin nhắn mới.

Tiểu ma nữ: ù

Quý Đông Dương: "..."

Anh nhoẻn miệng cười, đặt điện thoại lại chỗ cũ, đang định xoay người thì nhìn thấy hai chai rượu trên bàn, nói chính xác là một chai rượu. Vì tối qua cô đã uống hết nửa chai rồi.

Bên dưới một chai rượu có mẫu giấy nhắn. Anh đi tới ngồi xuống sofa.

Giấy nhắn là do A Minh mua. Tuy A Minh là đàn ông nhưng rất tỉ mỉ. Có đôi khi A Minh và Dương Huân tới đây đúng lúc anh ngủ thì hầu như bọn họ không quấy rầy anh mà sẽ để lại một mẫu giấy nhắn. Thường thì anh đọc xong sẽ vứt vào thùng rác.

Dịch chai rượu sang một bên, anh cầm lấy mẫu giấy, trên đó có dòng chữ xinh đẹp, nhưng lực viết hơi mạnh.

"Lúc tâm trạng không tốt thì nên uống rượu, hiệu quả lắm."

Quý Đông Dương nhìn chằm chằm mẫu giấy, sao cô biết tâm trạng của anh không tốt? Vậy là tối qua cô mang rượu đến cho anh?

Đã lâu lắm rồi Quý Đông Dương không mượn rượu giải sầu, trừ những buổi tiệc tùng, còn lúc ở một mình, anh hầu như không uống rượu. Rượu chỉ có thể làm tê dại thần kinh thôi, sau khi tỉnh lại thì chẳng có gì thay đổi. Uống rượu chỉ là cách để né tránh trong phút chốc mà thôi.

Anh đứng dậy đi vào phòng ngủ.

Sáng hôm sau, lúc đợi thang máy, Quý Đông Dương nghe thấy tiếng giày cao gót vang lên từ phía sau. Thang máy mở cửa, anh bước vào, xoay người nhìn cô gái đứng bên ngoài.

Chu Nghi Ninh mặc chiếc áo đỏ rực hờ rón kết hợp với quần skinny và áo khoác màu đen, trông cô già dặn hơn hôm qua rất nhiều, khí chất cũng thay đổi hoàn toàn.

Cô không thèm nhìn anh lấy một cái mà đi vào thang máy, hai tay đút túi quần.

Quý Đông Dương đứng đằng sau rĩ mắt nhìn cô.

Muốn nói, nhưng lại thôi.

Cửa thang máy mở ra lần nữa, Chu Nghi Ninh bước nhanh ra ngoài, A Minh dựa vào cửa xe đợi người thì nhìn thấy cô với phong thái chị đại đi lướt qua, khí chất hoàn toàn khác ngày hôm qua.

Sau đó, một người đàn ông vô cùng menly tiến về phía anh ta.

Quý Đông Dương lên xe, vẻ mặt rất bình thản.

A Minh vẫn còn nhìn tiểu ma nữ, hôm nay cô đẹp quá.

A Minh vừa lên xe, chiếc việt dã của Chu Nghi Ninh đã phóng ra ngoài, anh ta chặc lưỡi: "Xem ra hôm nay tâm trạng của tiểu ma nữ rất xấu."

Không có bất kỳ câu đáp lại nào, trong khi bình thường, lúc ở trên xe, Đông ca sẽ trả lời anh ta mấy câu. Anh ta quay đầu, phát hiện Đông ca chống khuỷu tay lên cửa sổ, dùng tay đỡ đầu, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Quý Đông Dương mở mắt ra, nhìn anh ta: "Sao không lái xe? Định rề rà tới lúc nào?"

A Minh vội vàng thắt dây an toàn, "Đi ngay đây ạ."

Xem ra hôm nay tâm trạng của Đông ca cũng không tốt lắm. Quả thật chuyện nhà anh gần đây rất đau đầu, mấy năm rồi mà cũng chẳng có gì thay đổi, thảo nào tính cách của Đông ca lại lạnh lùng như vậy, nếu là anh ta thì chắc đã phát điên từ lâu rồi. Cũng vì chuyện đó mà dạo này anh Dương bạn muốn chết.

A Minh thấy sắp muộn giờ nên tăng tốc, thế là đuổi kịp Chu Nghi Ninh.

Hai chiếc xe lần lượt tới trường quay, Chu Nghi Ninh đang định đi vào thì A Minh gọi cô lại.

Chu Nghi Ninh ngoảnh đầu nhìn A Minh, anh ta cười: "Bị mắt của cô đã làm xong rồi, suýt thì quên mất, cũng may bên đó gọi điện cho tôi, hôm qua tiện đường nên tôi ghé lấy cho cô luôn."

Chuyện đã qua khá lâu, Chu Nghi Ninh cũng quên búng mắt.

Cô đeo thử bị mắt của Quý Đông Dương, thấy rất thích, mặc dù không có thói quen đeo bị mắt nhưng lúc nghỉ ngơi ở trường quay, đeo bị mắt cũng dễ ngủ hơn.

A Minh định lên xe lấy đồ thì nhìn thấy Quý Đông Dương cầm một cái hộp xuống xe.

Quý Đông Dương đưa hộp cho cô.

Chu Nghi Ninh nhìn anh, nhanh chóng nhận lấy, sau đó cười với A Minh: "Cảm ơn, hôm nào lại mua com mời anh."

A Minh không hề khách sáo: "Được đây."

Cô dứt khoát xoay người bỏ đi.

Quý Đông Dương nghiêng đầu nhìn A Minh, hỏi: "Cô ấy mời com cậu bao giờ?"

Lúc này A Minh mới nhớ ra là mình chưa nói chuyện này với anh, anh ta giải thích: "Anh nhớ hôm bị cướp chúng ta cho cô ấy đi nhờ một đoạn không? Sau đó cô ấy mua com tới phòng nghỉ của anh định mời anh ăn để cảm ơn, nhưng anh đi ăn với đạo diễn Từ và chị Duy, thế là cô ấy mời em ăn luôn."

Quý Đông Dương cong môi cười, cô cảm ơn sự phục vụ của anh đây mà.

A Minh nhớ tới một chuyện, "Đông ca, tôi qua cô ấy tìm anh uống rượu thật hả?"

Quý Đông Dương đi vào trường quay, "Không có."

Chu Nghi Ninh đặt cái hộp lên bàn, trước khi trang điểm cô mở ra đếm thử, tới bảy tám chục cái lận, nhiều quá, cô dùng cả đời cũng không hết.

Vì A Minh không nói làm cho ai nên bên đó làm theo đơn hàng thông thường của Quý Đông Dương.

Thợ trang điểm nhìn thấy cô mở hộp, hỏi: "Bị mắt này trông quen ghê, cùng kiểu với loại của Đông ca đúng không?"

Cứ nghĩ tới bản mặt lạnh lùng của Quý Đông Dương là Chu Nghi Ninh lại thấy tức giận, cô đóng hộp lại, "Không phải, nhỏ hơn nhiều."

Thợ trang điểm: "Đúng là nhỏ hơn thật, nhưng tôi đang nói đến kiểu dáng kia, cứ như bị mắt cặp ấy."

Bị mắt cặp? Nếu cô và Quý Đông Dương là cặp đôi thì chắc là to chuyện lắm. Cô cười: "Thế hả? Cô thấy tôi và anh ấy giống người yêu lắm hả?"

Thọ trang điềm nhìn cô, thái độ của Chu Nghi Ninh đối với Quý Đông Dương không phải chỉ mới ngày một ngày hai, lúc trước cô ấy cũng đã nghe cô mắng Đông ca trước mặt Cảnh Tâm rồi, nên lúc này chỉ cười: "Không giống, hơn nữa hai người còn cách nhau mười tuổi mà. Chị Duy với Đông ca mới giống."

Chu Duy và Quý Đông Dương là hai diễn viên yêu thích của cô ấy, nhìn sao cũng thấy đẹp đôi, phải chỉ hai người hẹn hò. Thọ trang điềm đã đắm chìm vào thế giới của mình rồi.

Chu Nghi Ninh dựa vào lưng ghế, thản nhiên nói: "Thế à? Trong giới này, có nhiều cặp chồng già vợ trẻ mà."

Thọ trang điềm lập tức phản bác: "Đông ca mới ba mươi ba tuổi thôi, già đâu mà già, có phải bốn mươi ba đâu chứ."

"Tại sao cô lại nói chúng tôi không giống người yêu?"

Thọ trang điềm vừa đánh phẫn nên cho cô vừa phân tích: "Tính cô với tính Đông ca khác xa nhau quá, Đông ca quá lạnh lùng, còn cô lại nhiệt tình, Đông ca không phải là kiểu người cô thích."

Chu Nghi Ninh cười, có biết thế nào là nóng lạnh kết hợp không?

"Như bạn của tôi nè, bạn trai của nó khá lạnh lùng, còn nó thì hoạt bát, ban đầu thì không sao, nhưng trong thời gian dài thì cô gái nào mà chịu nổi đàn ông lạnh lùng chứ, cô nói đúng không? Không đúng, phi phui cái mồm! Không phải tôi nói người khác không chịu nổi tính cách lạnh lùng của Đông ca đâu, cho dù Đông ca có là tảng băng thì cũng có đầy người thích, vừa đẹp trai vừa có tài, tóm lại nhìn sao cũng thấy anh ấy rất tốt!"

Đâu đâu cũng có fan của Quý Đông Dương.

Chu Nghi Ninh nhắm mắt lại, "Lạnh lùng là vì chưa đủ yêu thôi."

Tình yêu rất chân thật. Nếu đối phương làm tổn thương bạn, không phải vì bạn không tốt mà chỉ vì người ấy chưa đủ yêu bạn mà thôi.

Mấy ngày nay Chu Nghi Ninh ít cảnh diễn, cũng không có cảnh chung với

Quý Đông Dương, cô quay xong sẽ đến nhà họ Tần ăn cơm rồi đánh mặt chườm với mợ, nêu muợn quá thì ngủ ở đó luôn.

Quý Đông Dương được yên tĩnh mấy ngày, mỗi lần về nhà nhìn thấy một chai rượu thì nhú mảy.

Cuối cùng, anh cắt vào tử, quyết định ngó lơ.

Vài ngày sau, hai người có cảnh diễn chung vào ban đêm.

Hoàng đế đã nhận ra bộ mặt thật của Ninh phi, Ninh phi dần bị thất sủng, cả ngày nàng ta lo lắng, dùng mọi thủ đoạn mới mời được hoàng đế đến tẩm cung của nàng ta.

Lúc diễn cảnh này, tâm trạng của Chu Nghi Ninh tương đối kỳ lạ.

Đạo diễn Từ: "Chu Nghi Ninh, lát nữa ôm Quý Đông Dương, cháu lắc mạnh cậu ấy vào nhé, phải thật điên cuồng, thể hiện Ninh phi đã vút hết sự kiêu ngạo rồi."

Chu Nghi Ninh: "... Dạ."

Bắt đầu quay, mọi người đều tập trung nhìn hai diễn viên.

Lúc hoàng đế sắp bỏ đi, Ninh phi đột ngột xông qua ôm lấy hắn, nước mắt rơi lã chã: "Hoàng thượng..."

Giọng hoàng đế lạnh lẽo: "Buông ra."

Ninh phi vẫn ôm chặt, hoàng đế túm lấy vai nàng ta rồi đẩy ra.

Quý Đông Dương đẩy cô ra, chợt phát hiện có gì đó không đúng. Đạo diễn Từ: "Cắt, phụ kiện của hai người bị cuốn lại rồi, gỡ ra rồi diễn lại."

Trên hông hai người đều đeo phụ kiện thời cổ đại, anh đeo ngọc bội, còn cô đeo kim ngân. Chu Nghi Ninh và anh đứng sát nhau, cô cúi đầu túm lấy hai cái đó rồi cố gắng gỡ ra, nhưng chúng cứ rói hết cả lên, cô sốt ruột, có người muốn giúp nhưng bị cô từ chối: "Để tôi tự gỡ."

Quý Đông Dương rũ mắt nhìn cô, đôi lông mày của cô nhú lại, những

ngón tay mảnh mai gỡ loạn xạ khiến chúng càng rối hơn.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt trong veo hiện lên sự bối rối.

Quý Đông Dương mím môi, nhìn về phía A Minh: "Bật lửa."

A Minh nhanh chóng đem bật lửa tới, Quý Đông Dương bắt lấy tay cô, nói khẽ: "Đề tôi."

-----oOo-----

Chương 21

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mọi người khó hiểu, lấy bật lửa để làm gì?

Chu Nghi Ninh bướng bỉnh hất tay anh ra, "Không cần, tôi tự gỡ được."

Cô cố chấp gỡ nút thắt hai sợi dây ra, càng gỡ càng sốt ruột, mọi người thấy vậy thì nhìn nhau, cảnh này quen quá, trông hơi giống lúc cô khóc mãi không nín. Chỉ một nút thắt thôi mà cô cứ muốn tự gỡ. Có cần thiết như vậy không?

Quý Đông Dương rũ mắt nhìn cô, trời rất lạnh mà trán cô lại lấm tấm mồ hôi.

Anh hạ giọng, nói lại lần nữa: "Đề tôi."

Bàn tay to giữ chặt tay cô, những ngón tay lạnh cóng của cô nằm gọn trong lòng bàn tay anh, tay còn lại của anh cầm bật lửa, từ từ đưa ngọn lửa nhỏ tới chỗ nút thắt, trong chốc lát, sợi dây đứt ra.

Chu Nghi Ninh chăm chú dõi theo chiếc bật lửa trên tay anh, bỗng dung ngẩng đầu nhìn anh.

Ánh mắt cô nhìn thẳng vào anh, mang theo sự ngạc nhiên và vui mừng.

Quý Đông Dương thấy lạ trước ánh mắt của cô, hỏi: "Sao thế?"

Chu Nghi Ninh vẫn chăm chú nhìn anh: "Vì sao anh lại lấy chiếc bật lửa này ra đốt?"

Lúc này những người khác mới phản ứng lại, Đông ca đột đứt sợi dây mắt tiêu rồi!

"Á, đó là đồ tài trợ đấy, quay xong phải trả lại mà."

"..."

Đốt cũng đã đốt rồi.

Chu Nghi Ninh vẫn chăm chú nhìn anh, hỏi lại: "Vì sao anh lại lấy chiếc bật lửa này ra đốt?"

Lúc này, đạo diễn Từ chau mày, giơ tay nói: "Đổi cái khác rồi quay lại."

Quý Đông Dương nhìn Chu Nghi Ninh rồi nhìn cái bật lửa, nhét nó vào tay cô, "Thích hả? Vậy lấy đi."

A Minh: "..."

Cái bật lửa đó là quà sinh nhật của Đông ca tặng cho anh ta mà, sao lại lấy quà đã tặng cho người khác tặng lại cho tiểu ma nữ chứ?!

Chu Nghi Ninh nhìn cái bật lửa trong tay mình, cô vẫn còn đang sững sờ, định hỏi tiếp thì nhân viên đã đi tới sửa sang lại trang phục và đeo miếng ngọc bội khác cho anh. Chu Nghi Ninh bị một người kéo lại, "Cô Chu, để tôi đeo cái khác cho cô."

Chu Nghi Ninh lại nhìn Quý Đông Dương một cái rồi mới cúi đầu.

Đằng sau máy quay, phó đạo diễn nói nhỏ: "Sao cứ thấy Chu Nghi Ninh không tập trung thế nhỉ?"

Đạo diễn Từ cũng thấy vậy, ông chau mày: "Cảnh lúc này diễn rất tốt, tiếc ghê, không biết lát nữa quay lại có tốt được như vậy không nữa, nếu không được thì lấy cảnh lúc này rồi cắt bỏ đoạn sau."

Quay lại lần nữa, nằm ngoài dự đoán của mọi người, Chu Nghi Ninh đã hoàn thành xuất sắc cảnh quay, ngay cả đạo diễn Từ cũng khen: "Tốt lắm."

Xong việc, Chu Nghi Ninh ngồi trên xe, chủ nhân của chiếc xe bên cạnh vẫn chưa ra.

Cô lấy cái bật lửa trong túi quần ra, vuốt nhẹ phần thân được chạm trổ tinh xảo, cô bật lên, ngọn lửa nhỏ chiếu sáng một góc buồng xe.

Bật, tắt, bật, tắt...

Cứ lặp đi lặp lại như thế.

Đột nhiên, cửa xe bị gõ mấy cái.

Cô nghiêng đầu, dưới ánh lửa, cô thấy A Minh đang kề sát vào cửa sổ, Quý Đông Dương đứng đằng sau chau mày nhìn cô.

Cô tắt bật lửa, hạ cửa sổ xe xuống.

Vẻ mặt của A Minh đầy sự bất lực: "Cô Chu ơi là cô Chu, nghịch bật lửa ở trong xe nguy hiểm lắm đấy có biết không hả, tôi cứ nghĩ là cô muốn tự thiêu cơ."

Cái bật lửa ấy là hàng số lượng có hạn đấy! Anh ta rất muốn đòi lại nhưng dù sao cũng đã tặng rồi, mặc dù không phải là anh tặng nhưng ai đòi đàn ông đàn ông lại đi đòi quà chứ! Nên anh ta chỉ đành nhìn nó thôi.

Chu Nghi Ninh choàng tỉnh, lập tức phản bác: "Anh mới muốn tự thiêu ấy!"

A Minh đứng thẳng người, ngoái đầu nhìn Quý Đông Dương. Ánh mắt điềm tĩnh của Quý Đông Dương lướt qua anh ta để nhìn Chu Nghi Ninh, sau đó quay người đi, nói: "Về thôi."

Không biết là nói với A Minh hay Chu Nghi Ninh.

Dù sao thì Chu Nghi Ninh cũng nghĩ anh nói với cô vì anh nhìn cô mà.

Cô nhoẻn miệng cười, lái xe đi sau họ.

A Minh nhìn chiếc xe việt dã đi đằng sau, sau chiếc việt dã còn có xe khác đi theo nữa, "Đông ca, hình như bị bọn chó săn theo dõi rồi, mà tiểu ma nữ cứ luôn đi đằng sau chúng ta, phải làm sao đây? Không biết bọn chó săn có biết xe của cô ấy không nữa."

Với danh tiếng của Quý Đông Dương thì bị phóng viên theo dõi là chuyện bình thường, chỉ cần có lời đồn bóng gió gì đó là họ sẽ lập tức xuất quân. Nhìn A Minh thế thôi, chứ anh ta rất đáng tin cậy, cực kỳ dày dặn kinh nghiệm đối phó với bọn chó săn, Quý Đông Dương nói: "Cắt đuôi đi."

A Minh đột ngột tăng tốc vượt qua hai chiếc xe, nhưng ngặt nỗi là kỹ thuật lái xe của Chu Nghi Ninh cũng rất tốt nên cô lập tức theo kịp anh ta, cho dù anh ta có cắt đuôi được bọn chó săn thì cũng chẳng thoát nổi cô, hai chiếc xe cứ đi cùng nhau như thế thì nhờ phóng viên nghi ngờ thì sao? Anh ta hết cách, đành phải gọi điện thoại cho Chu Nghi Ninh.

Chu Nghi Ninh nhướn mày: "Sao thế?"

A Minh nhắc cô: "Đằng sau có xe của phóng viên đấy, chúng ta tách ra đi. Nếu để họ chụp được..."

Chu Nghi Ninh cắt ngang lời anh ta: "Anh đi trước đi."

A Minh cười: "Ừ, chỉ còn hai chỗ ở của Đông ca là chưa bị phát hiện thôi, lần này nhờ vào cô cả đấy."

Quý Đông Dương nhíu mày, ngoảnh đầu nhìn chiếc việt dã ở đằng sau đang ngăn cản, không cho xe của phóng viên vượt qua. Mặc dù không nhìn thấy nhưng Quý Đông Dương có thể tưởng tượng ra vẻ đắc ý và khinh thường trong đôi mắt cô.

Chu Nghi Ninh nhìn chiếc xe của Quý Đông Dương biến mất trong bóng đêm thì dần giảm tốc độ, xe của phóng viên phóng vèo lên, lúc đi ngang qua xe cô còn mắng: "Mẹ kiếp! Có tiền thì ngon lắm hả?"

Chu Nghi Ninh rất muốn hạ cửa sổ xe xuống để mắng lại, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì thôi, kéo bị nhận ra thì mệt.

Về đến bãi đậu xe nhưng chẳng thấy xe anh đâu cả.

Chu Nghi Ninh đợi một hồi lâu, A Minh mới chạy xe vào.

Cô xuống xe, dựa vào cửa xe nhìn Quý Đông Dương, trách móc: "Anh chậm quá."

Giọng điệu đó khiến Quý Đông Dương phải quay sang nhìn cô, "Có việc?"

Chu Nghi Ninh chạy đến chỗ anh, cười: "Ừ, là chuyện rất quan trọng."

Quý Đông Dương nhìn thẳng về phía trước, vừa đi vừa hỏi: "Chuyện gì? Nói đi."

Chu Nghi Ninh đi theo anh, vào thang máy rồi nhưng cô vẫn không nói, Quý Đông Dương cũng không giục cô.

"Đình."

Anh đi ra ngoài, Chu Nghi Ninh vội chạy lên chặn trước mặt anh.

Cô lấy bật lửa ra, nhìn anh bằng vẻ mong đợi. Quý Đông Dương không biết vì sao cô lại có hứng thú với chiếc bật lửa này đến thế, nhưng anh cũng muốn biết cô muốn nói gì.

"Hồi nãy anh chưa trả lời vì sao anh lại lấy chiếc bật lửa này ra đốt?"

Vẫn là câu hỏi đó.

Quý Đông Dương nhướn nhẹ mày, "Không gỡ được thì hoặc là cắt, hoặc là đốt, rất bình thường mà."

Chỉ là thói quen của đàn ông thôi, giữa bật lửa và kéo, anh sẽ chọn bật lửa.

Chu Nghi Ninh thấy hơi mất mát, cúi đầu, "Ờ."

Chốc lát sau, cô lại ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt mong chờ: "Chứ không phải có sở thích đặc biệt gì ư? Ví dụ như trước đây anh cũng thường làm thế?"

Quý Đông Dương vẫn nhướn mày, anh cười, "Tôi không có sở thích nào

đặc biệt cả."

Chu Nghi Ninh: "Ờ."

Quý Đông Dương đi qua cô gái đang cúi đầu, "Về thôi."

Ai về nhà nấy, Chu Nghi Ninh ôm chân ngồi trên sofa, chôn mặt vào giữa hai đầu gối.

Haiz, chẳng thể nào là Quý Đông Dương.

Vừa thấy mát mát, lại vừa thấy thoải mái.

Cách đây rất lâu, tâm trạng lúc đó của cô rất xấu, người đó không nói nhiều, chỉ yên lặng ở cùng cô.

Một lát sau, Chu Nghi Ninh ngẩng đầu lên, cô không phải là người sống trong quá khứ, cô thích nhìn về tương lai hơn.

Quý Đông Dương định về phòng ngủ, nghe thấy tiếng chuông cửa thì ngừng lại.

Do dự mấy giây, cuối cùng vẫn đi ra mở cửa.

Bên ngoài, Chu Nghi Ninh chỉ mặc chiếc áo đồ rục hờ rồn chứ không có áo khoác để lộ vòng eo nhỏ nhắn trắng muốt, thoát nhìn trông rất mềm mại.

Quý Đông Dương nhìn cô, hỏi: "Lại muốn uống rượu?"

Chu Nghi Ninh nghĩ ngợi một chút, hỏi: "Hôm trước để rượu ở nhà anh, chắc là anh vẫn chưa uống hết nhỉ?"

Quý Đông Dương xoay người đi vào nhà, Chu Nghi Ninh đi theo sau. Anh hát cầm về phía tủ kính, "Trong đó, muốn uống thì lấy mà uống."

Chu Nghi Ninh đi tới lấy chai rượu ra, xoay người nhìn anh: "Anh ngồi với tôi đi."

Quý Đông Dương đang định từ chối thì cô cúi đầu, nói nhỏ: "Tôi sẽ khóc

đây."

Anh: "..."

Chu Nghi Ninh được như ý muốn, ôm rượu ngồi xuống sofa, Quý Đông Dương nhìn cô rót rượu ra ly, cô là con gái miền Nam mà sao lại uống rượu còn giỏi hơn con gái miền Bắc thế không biết?!

Cô ngoái đầu nhìn anh: "Anh không uống thật hả?"

Quý Đông Dương nhàn nhã dựa vào sofa, từ chối một cách quả quyết: "Không uống."

"Tôi thấy hơi lạnh."

Quý Đông Dương chau mày, qua một lúc, cuối cùng vẫn đứng dậy đi lấy áo cho cô.

Nhận được áo, Chu Nghi Ninh vừa cười vừa mặc vào, cái thứ năm rồi, không biết anh có nhiều quần áo không nhỉ? Chắc là nhiều chứ nhỉ? Dù sao cũng là ảnh để lấy lòng mà, trang phục cho các sự kiện phải có đủ chứ, biết đến khi nào mới dọn hết tủ đồ của anh đây?

Lâu quá.

Cô đang nghĩ cách thì bỗng nhiên chai rượu trong tay bị lấy đi mất.

Quý Đông Dương lộ vẻ mặt kiên nhẫn, anh đặt chai rượu lên bàn, kéo cô dậy, "Được rồi, đừng uống nữa, về ngủ đi."

Chu Nghi Ninh đi chân trần, dùng một chân giẫm lên chân anh.

Không đau, chân cô rất mềm mại. Quý Đông Dương khẽ sững sờ, đẩy cô ra, nói một cách vô tình: "Về đi."

Đúng là không thể chiều theo cô gái này được mà, hôm nay anh hơi nhường một chút thôi mà cô đã vượt qua giới hạn anh đặt ra rồi. Thật ra, khi cô vượt qua giới hạn, anh mới sực tỉnh là mình vừa đồng ý cho cô vào nhà uống rượu.

Nếu cứ thế này thì sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện.

Chu Nghi Ninh dẫu môi, "Tôi còn chưa uống xong mà."

Quý Đông Dương nhíu mày, ngay sau đó vẻ mặt anh trở nên lạnh lẽo, nụ cười cũng lạnh không kém, "Vậy cô uống đi, tôi đi ngủ."

Sao thích ngủ thế chứ, trên xe cũng ngủ, đóng phim cũng ngủ, về nhà cũng ngủ, cứ hễ rảnh là anh lại ngủ.

Thấy cô vẫn không chịu về, Quý Đông Dương đi vào phòng ngủ.

Chu Nghi Ninh bỗng nhiên la lên: "Đợi đã!"

Giây lát sau, cô chạy chân trần đến trước mặt anh, đột ngột dang hai tay ôm lấy anh.

-----oOo-----

Chương 22

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cái ôm này quá bất ngờ, Quý Đông Dương bị cô nhào vào lòng nên phải lùi về sau mấy bước để đứng vững, anh ghì người trong lòng lại, tức giận mắng cô: "Chu Nghi Ninh, cô nổi điên cái gì thế?"

Chu Nghi Ninh vẫn ôm eo anh. Cô ôm chặt lấy anh, còn anh thì không đẩy cô ra quá mạnh thế nên cô vẫn đứng yên trong lòng anh. Mấy giây sau, cô ngẩng đầu nhìn anh: "Tôi muốn thử xem cảm giác ôm anh ở ngoài đời có giống khi đóng phim không."

Quý Đông Dương nghiêm mặt, anh giữ lấy vai cô rồi đẩy cô ra, ánh mắt anh không lãnh đạm như thường ngày nữa mà lúc này mang đầy vẻ cảnh cáo và phiến não.

Nhân viên đoàn phim, thậm chí tin tức trên báo chí và các diễn viên trẻ từng hợp tác với anh đều nói anh rất đáng sợ khi nổi giận, chỉ cần ánh mắt thôi đã khiến chân người ta mềm nhũn nhưng Chu Nghi Ninh lại khác,

không biết có phải do lá gan của cô lớn quá hay không mà trước kia không ưa anh, và những khi anh giận thì cô cũng chẳng thấy sợ. Thậm chí cô còn nghĩ những lúc như thế Quý Đông Dương mới giống con người, còn bình thường thì cứ như khối không khí lạnh.

Sắc mặt của Quý Đông Dương rất xấu, đây là lần đầu tiên anh được cô ôm như thế này nên thấy hơi giật mình. Nếu lúc trước cô chỉ đùa thôi thì lúc này, anh có thể nhận ra sự chân thành và cố chấp trong đôi mắt cô.

Ánh mắt cô khiến anh phiền lòng, đành phải chau mày đuổi người: "Đừng làm loạn nữa, về đi."

Mặc dù nhà anh không lạnh nhưng sàn nhà hơi lạnh, Chu Nghi Ninh, co ngón chân lại nói, "Tôi không làm loạn, tôi chỉ muốn xác nhận một chuyện thôi."

Xác nhận xem có phải trái tim đập lỡ nhịp là vì đã bị anh thu hút hay không.

Cô xác nhận được rồi.

Nhưng trông anh phiền não như thế thì chắc cô sẽ bị cấm cửa rồi.

Trước khi anh nổi giận, Chu Nghi Ninh thức thờ xoay người đi ra cửa, ngoái đầu lại nhìn anh: "Tôi về đây."

Quý Đông Dương không ngoảnh đầu lại, Chu Nghi Ninh ngẫm nghĩ một chút rồi vòng trở lại, ngẩng đầu cười với anh, "Này Quý Đông Dương, anh không còn nhỏ nữa, tới tuổi tìm bạn gái rồi, nhưng nhìn anh thế này thì chắc là chưa theo đuổi ai đâu nhỉ?"

Án đường của Quý Đông Dương khẽ giật: "Về đi, đừng để tôi nói đến lần thứ ba."

Chu Nghi Ninh bĩu môi, mặc dù rất muốn biết điểm giới hạn của anh nhưng cô vẫn nhịn, quan hệ của hai người vẫn chưa đâu vào đâu hết, cô phải kiềm chế một chút, thế là cô ngoan ngoãn đi tới sofa mang dép vào.

Quý Đông Dương: "Cầm ly về."

Chu Nghi Ninh không thèm để ý tới anh, đi ra tới cửa rồi mới ngoái đầu lại cười, "Không, hôm khác tôi lại qua uống tiếp."

Nói xong, mở cửa đi về nhà.

Quý Đông Dương mím chặt môi, tức giận mà không biết phải xả vào đâu, anh đi tới sofa, nhìn nửa chai rượu còn lại rồi nghĩ tới cô nói hôm khác lại qua uống, anh hừ lạnh, rót rượu ra, cầm ly lên ngẩng đầu uống cạn.

Hôm khác ư, không có đâu.

Uống rượu xong, anh thấy hơi chệnh choáng.

Lần đầu tiên Quý Đông Dương gặp Chu Nghi Ninh là tại bữa tiệc sinh nhật bốn năm trước. Lần đó anh về thành phố B để sắp xếp việc gia đình, Lục Tiêu nhờ anh một việc, đó là cùng anh ta tham gia bữa tiệc sinh nhật, chủ nhân của bữa tiệc là con gái của ông chủ một công ty lớn, cũng là fan của anh.

Lục Tiêu là bạn thân từ thời cấp ba của Quý Đông Dương, một người đóng phim, một người kinh doanh. Những khi anh có thời gian hoặc không quá bài xích thì cũng sẽ nể mặt Lục Tiêu tham gia một số sự kiện. Tuy không muốn tham dự tiệc sinh nhật của fan, nhưng dưới sự nài nỉ của Lục Tiêu, anh cũng đáp ứng.

Đến đó, bị cô công chúa nhỏ và bạn bè xúm lại chụp hình, xin chữ ký suốt mười mấy phút, đến khi thấy mặt anh càng lúc càng lạnh thì họ mới lưu luyến tản ra.

Anh bưng ly rượu đến một góc khuất ngồi xuống sofa, Lục Tiêu tìm thấy anh, ngồi xuống bên cạnh, "Phiền không?"

Quý Đông Dương: "Phiền."

Lục Tiêu biết đó là lỗi của mình, nhưng thương trường là vậy, Quý Đông Dương là ảnh đế được người người biết đến, anh ta có một người bạn như vậy thì ngại gì không khoe, vì có đôi khi rất có lợi, chẳng hạn như vừa rồi Chu Lợi Huy đã chủ động nói chuyện với anh ta.

Hai người ngồi ở đó, Quý Đông Dương im lặng, Lục Tiêu cũng không nói

gì, đằng sau truyền đến tiếng bàn tán của các cô gái.

"Giai Huệ, chị cậu về chưa?"

"Về rồi, nhưng chị ta lại cố ý đến muộn. Đừng quan tâm tới chị ta, dù sao nhân vật chính ngày hôm nay cũng là tớ. A a a, kích động chết mất, không ngờ lại được gặp Đông ca! Sinh nhật năm nay hạnh phúc quá, Đông ca ở ngoài đời đẹp trai chết mất, lúc này tớ rất muốn ôm anh ấy, nhưng thấy vẻ mặt của anh ấy thì không dám..."

Sau đó là đoạn giới thiệu về Quý Đông Dương, năm nay anh hai mươi chín tuổi, vào nghề năm mười lăm tuổi, hai mươi ba tuổi thì nổi tiếng, sau đó sự nghiệp phát lên như gió, trừ thời kỳ đi xuống vào năm ngoái.

"Chị cậu kỳ ghê, giờ này mà vẫn chưa tới nữa, có khi còn đang trang điểm cũng nên."

"Sinh nhật năm ngoái của cậu, chị ta mặc chiếc đầm hở lưng, không biết năm nay sẽ mặc cái gì, chắc chắc."

"Xấu tính ghê. Biết rõ Giai Huệ mới là nhân vật chính mà lần nào cũng ăn mặc lộ liễu, đúng là ở nước ngoài mấy năm nên thoáng ghê, chẳng biết đã hẹn hò bao nhiêu thằng nữa."

...

Mấy cô bé đó càng nói càng khó nghe.

Lục Tiêu chau mày, còn Quý Đông Dương khép hờ mắt uống hết ly rượu rồi đột ngột đứng dậy. Máy cô gái thấy anh thì sững sốt, sau đó đỏ mặt vì xấu hổ, Quý Đông Dương không nhìn bọn họ mà bỏ đi.

Chu Giai Huệ sực tỉnh, cô ta vội vã đi tới, đỏ mặt nói: "Đông ca, đợi em cắt bánh kem rồi hãy về."

Quý Đông Dương lãnh đạm: "Không được, tôi có việc."

"Này, chị cậu tới rồi kìa."

Ai đó thốt lên. Sau đó, mọi người đều ngoảnh đầu nhìn.

Quý Đông Dương cũng nhìn theo. Đó là một cô gái rất đẹp, váy có hơi hở hang, còn ít vải hơn cả những bộ váy đi thăm đồ đầy gợi cảm của mấy nữ diễn viên, nhưng trông cô không hề gợi cảm, mặc dù trang điểm già dặn nhưng vẫn nhận ra đó là một gương mặt non nớt, có điều đôi mắt lại trầm tĩnh hơn những cô gái cùng lứa rất nhiều.

Nhớ tới lời bàn tán của các cô gái lúc nãy, anh có thể hiểu sơ qua về hoàn cảnh của cô.

Anh thu tâm mắt, cất bước rời đi.

Lúc đi ngang qua cô, bỗng nhiên cô đổ nhào về phía anh rồi ngã xuống đất làm anh suýt thì giẫm lên mặt cô, cũng may anh phản ứng nhanh, vội vàng sải chân sang hướng khác.

Anh cúi nhìn, ánh đèn làm tôn lên làn da trắng mịn của cô, khuôn ngực đầy đặn, nhìn vào là thấy ngay miếng dán ngực.

Có người bật cười. Mặt cô đỏ bừng, ngồi dưới đất mà không biết phải làm sao.

Quý Đông Dương không tỏ thái độ gì, anh cúi người, một tay nắm tay cô một tay ôm eo cô đỡ cô dậy, nhắc nhở: "Cô bị lộ hàng kìa."

Sau đó, trong sự cười cợt của mọi người, bàn tay cô vẫn nắm chặt tay anh, cô sừng sốt nhìn anh, sự cảm kích biến mất khỏi đáy mắt cô, trong nháy mắt, cô hét mạnh tay anh ra: "Liên quan quái gì tới anh."

Quý Đông Dương mím môi, xoay người bỏ đi.

Anh ngồi trên xe hút thuốc, sau đó đeo bịt mắt ngủ một lát thì Lục Tiêu mới đi ra.

Lục Tiêu nói liên hồi: "Cô bé cậu vừa đỡ là Chu Nghi Ninh, con của vợ cũ Chu Huy Lợi, nghe nói hai người kết hôn vì lợi ích, lúc vợ cũ mang thai thì ông ta tái hợp với mối tình đầu, kết quả là cả hai người phụ nữ đều mang thai, nhưng vợ cũ sinh con ra trước. Cô bé đó không được ai quản thúc nên hoang dã lắm."

Cậu không biết lúc này đặc sắc thế nào đâu. Thử nghĩ xem, đàn ông cho dù có thành công bao nhiêu đi nữa mà trong nhà xào xáo thì cũng rất mệt mỏi. Chu Lợi Huy đường đường là ông chủ của tập đoàn lớn mà cũng bất lực trước hai cô con gái.

À đúng rồi, cô bé đó quái dị lắm, thích mang theo túi tiền, lúc nào cũng mang theo một đồng tiền, không sợ cướp hả trời?

Nhưng mà nói thật tuy Chu Nghi Ninh hơi hoang dã một chút nhưng đáng yêu hơn cô công chúa nhỏ kia nhiều."

Lục Tiêu vừa lái xe vừa nói chuyện về nhà họ Chu, đều là chuyện xấu trong nhà mà thôi.

Quý Đông Dương dựa vào ghế phụ lái, anh đeo bịt mắt không nhúc nhích, chẳng biết có nghe hay không.

Mấy năm gần đây Lục Tiêu làm ăn rất khấm khá, cũng là người có tiếng tăm trong giới kinh doanh ở thành phố S, lại độc thân nên Chu Lợi Huy luôn ra sức gán ghép anh ta với Chu Giai Huệ. Lục Tiêu không thích cô công chúa đó nên trước mặt ông thì lịch sự từ chối, còn sau lưng ông, anh ta lại than phiền với anh: "Cô công chúa đó khó hầu hạ lắm, lúc trước vô tình gặp Chu Nghi Ninh ở công ty, đẹp lắm, ít nhất là đẹp hơn Chu Giai Huệ nhiều, nếu Chu Lợi Huy giới thiệu cô ấy cho tớ thì tớ còn có hứng, cơ mà nghe nói cô ấy đính hôn rồi, tiếc ghê."

Lúc quay ngoại cảnh bộ phim "Giải cứu" ở một trị trấn, Chu Nghi Ninh cùng đoàn phim với Cảnh Tâm, Quý Đông Dương và A Minh đi sau hai cô, nghe Cảnh Tâm nói với Chu Nghi Ninh: "An ninh của thị trấn này không tốt, cướp bóc rất nhiều, cậu đừng mang theo túi tiền như thế nữa, nguy hiểm lắm."

Cô gái đó không thèm để ý: "Không sao, không cướp được đâu."

Quý Đông Dương nhìn cái ba lô trên lưng cô, sau đó Lục Tiêu gọi điện cho anh, nói Chu Nghi Ninh đào hôn, không biết đang trốn ở đâu, anh ta muốn theo đuổi mà lại không tìm thấy người đâu cả.

Mấy ngày ở trường quay, nghe Cảnh Tâm gọi tên cô, nhìn nốt ruồi nhỏ trên gương mặt cô, anh mới biết cô chính là cô gái đào hôn mà Lục Tiêu nhắc tới.

Sáng hôm sau, A Minh đợi Quý Đông Dương dưới bãi đỗ xe tận mười phút mà không thấy anh đâu cả, bình thường anh rất đúng giờ, vậy nên anh ta nghĩ có khi nào đồng hồ báo thức không đổ chuông không.

Anh ta lên nhà, bấm mặt mã, đi vào nhà tìm người.

Trong nhà im ắng, trên bàn có hai vỏ chai rượu, anh ta trợn to mắt nhìn về cánh cửa phòng ngủ đang đóng chặt, không lẽ ngoài Đông ca ra, tiểu ma nữ cũng đang ngủ trong đó?

A Minh hoảng sợ trước suy nghĩ của chính mình, Đông ca là người rất nề nếp, bình thường rất hiếm khi uống rượu, hút thuốc, còn phụ nữ thì... anh ta chưa từng bắt gặp cô gái nào trong nhà anh.

A Minh rồi rầm muốn chết, có mở cửa hay không đây? Lỡ như nhìn thấy cảnh tượng không nên thấy... Đang suy nghĩ, Quý Đông Dương vò tóc đi ra, nhìn thấy A Minh thì nheo mắt: "Mấy giờ rồi?"

A Minh nhìn cánh cửa phòng ngủ còn chưa đóng chặt, "Bảy giờ rưỡi."

Quý Đông Dương chau mày, nhanh chóng thay quần áo, rửa mặt. Mấy phút sau, anh ra phòng khách, cầm lấy điện thoại ở trên bàn rồi nhìn A Minh vẫn đang ngó đăm đăm phòng ngủ: "Đi thôi, đứng ngây ra đó làm gì?"

A Minh chỉ vào phòng ngủ, do dự hỏi: "Đông ca, tiểu ma nữ không ở trong đó chứ?"

Quý Đông Dương lạnh lùng liếc anh ta: "Nói bậy bạ gì thế?"

A Minh vội vàng ngậm miệng lại. Đâu trách anh ta được, dạo này Đông ca và tiểu ma nữ có vẻ thân thiết, còn rủ uống rượu nữa, trai đơn gái chiếc uống rượu cùng nhau thì sớm muộn gì cũng có chuyện.

-----oOo-----

Chương 23

Nguồn: EbookTruyen.Me

Từ sau tối đó, Chu Nghi Ninh lại bị cấm cửa, không những thế mà lúc gặp nhau ở trường quay, Quý Đông Dương cũng không thèm để ý tới cô, mà gần đây hai người không có cảnh diễn chung nên Chu Nghi Ninh hoàn toàn không có cơ hội tới gần anh.

Trong chuỗi ngày tẻ nhạt đó, thời tiết càng lúc càng lạnh, báo hiệu mùa đông sắp ghé thăm thành phố B.

Chu Nghi Ninh mặc áo len ngồi ở ngoài xem cảnh diễn của Quý Đông Dương và Chu Duy. Khi môi anh đặt lên trán cô ấy, Chu Nghi Ninh cắn môi, hừ khế.

Sau khi đạo diễn Từ hô "Qua", Quý Đông Dương và Chu Duy đi xuống, lúc đi ngang qua cô, anh chỉ lãnh đạm nhìn qua một cái rồi về phòng nghỉ.

Chu Nghi Ninh đứng lên, định đi theo thì bị Chu Duy kéo lại, "Chiều nay hai chị em mình có cảnh diễn chung, em có muốn khớp kịch bản không?"

Trong thời gian quay phim, Chu Nghi Ninh nhận được rất nhiều sự giúp đỡ từ Chu Duy, dưới sự nhiệt tình của cô ấy, Chu Nghi Ninh nhìn theo Quý Đông Dương một lát rồi mới quay đầu lại: "Vâng."

Hai người khớp kịch bản trong phòng nghỉ của Chu Duy, lúc tập xong, Chu Duy đột ngột hỏi: "Chị thấy gần đây quan hệ của em và Quý Đông Dương lạnh nhạt hẳn ra, xảy ra chuyện gì hả? Lúc trước tốt lắm mà."

Chu Nghi Ninh xòe tay ra vẻ bất lực: "Ngay cả chị cũng nhận ra hả?"

Chu Duy cười: "Không phải mình chị thôi đâu, chỉ cần ai thông minh một chút thôi thì cũng nhận ra. Quan hệ của em và Quý Đông Dương cứ như bốn mùa xuân, hạ, thu, đông ấy, lúc nóng lúc lạnh."

Cô ấy dùng khuỷu tay thúc nhẹ Chu Nghi Ninh, "Ai không biết còn tưởng

hai người là bồ bịch đang giận dỗi nhau nữa cơ."

Chu Nghi Ninh nghiêng đầu, chớp mắt với cô ấy: "Thế hả?"

Cô thật sự muốn làm bạn gái anh, nhưng anh lại né tránh cô.

Chu Duy nhìn cô một lát, nói: "Quả nhiên bất thường mà, nhưng bình thường hai người như chó với mèo, nếu nói hai người là một đôi thì chắc chẳng ai tin."

Chu Nghi Ninh dựa vào lưng ghế, nheo mắt, "Đúng vậy, ai cũng nghĩ chị mới hợp với anh ấy."

Chu Duy cười to, nói thảm vào tai cô, "Chị có bạn trai rồi, Đông ca lạnh quá, chị không cảm hóa nổi."

Ngay cả chị đại mà cũng nói không cảm hóa được, Chu Nghi Ninh thấy yên tâm hẳn, nhướn môi cười, "Đúng đó, Quý Đông Dương đi tới đâu là mang theo không khí lạnh tới đó, ai muốn ở cạnh anh ấy chứ."

Chu Duy buồn cười: "Không khí lạnh? Đông ca là nam thần của vô số chị em đó cô nương!"

Đó chính là điều mà Chu Nghi Ninh không thích ở Quý Đông Dương, rõ ràng cứ như không khí lạnh mà vô mắt fans lại trở nên ngẫu lòi.

Nhờ khớp kịch bản với Chu Duy nên cảnh quay buổi chiều rất suôn sẻ.

Quý Đông Dương phải quay cảnh đêm, trời quá lạnh, Chu Nghi Ninh định về nhà, buổi tối sẽ lại đi tìm anh.

Vừa lên xe liền nhận được điện thoại của Cảnh Tâm. Cảnh Tâm đã hoàn tất mọi cảnh quay trong "Triều đại thái bình", gần đây vừa nhận vai chính trong một phim điện ảnh, đây là vai chính đầu tiên của cô ấy, điện thoại truyền tới tiếng cười phấn khích: "Tớ mời cậu ăn cơm!"

Chu Nghi Ninh cũng cười: "Được thôi."

Hai người hẹn địa điểm, vừa cúp điện thoại, Vạn Vi liền gọi tới, "Sáng mai em không quay, đi gặp một đạo diễn với chị."

Chu Nghi Ninh vui mừng: "Chị Vi, chị nhận phim mới cho em hả?"

Vạn Vi cười: "Vai phụ thú vị trong dự án phim điện ảnh lớn được chuyển thể từ tiểu thuyết "Cuộc sống êm đềm" mà cư dân mạng xôn xao mấy ngày nay đây."

Tiểu thuyết này là một tác phẩm của Cửu An, tuy đã được xuất bản rất lâu nhưng luôn nằm trong bảng xếp hạng sách bán chạy, mấy năm gần đây dấy lên xu hướng chuyển thể truyện thành phim vì đã có sẵn fan nguyên tác, nếu làm tốt thì doanh thu sẽ rất cao.

Chu Nghi Ninh đã đọc quyển sách này, ấn đường khẽ giật: "Đừng nói là chị cho em diễn vai Lâm Tường nhé?"

Vạn Vi: "Đúng vậy."

Chu Nghi Ninh: "..."

Lâm Tường là nữ lưu manh, giỏi nhất là đánh nhau, Vạn Vi tìm cho cô một vai đánh đấm thật hả trời!

Chu Nghi Ninh bắt lực nhìn trời.

Sáng hôm sau, Chu Nghi Ninh và Vạn Vi đi gặp đạo diễn. Đạo diễn nhìn thấy cô thì nhanh chóng xác định cho cô nhận vai.

Ăn cơm với đạo diễn xong, Chu Nghi Ninh và Vạn Vi lên xe đi về, cô không lái đi vội mà nói: "Trong phim "Triều đại thái bình", em đã là nữ ba rồi, cứ tưởng phim tiếp theo sẽ lên được nữ hai gì đó, dè đâu lại nhận được vai phụ của phụ."

Cô uể oải gục trên vô lăng, nhìn Vạn Vi, "Chị Vi, chị có hối hận khi dẫn dắt em không?"

Ninh phi là vai diễn đầu tiên của cô, mặc dù cô gia nhập giới giải trí với mục đích khác nhưng bây giờ cô thực sự thích làm diễn viên, cô muốn phần đầu trong công việc ưa thích này. Cô thông minh, nhưng điều đó không có nghĩa là cô có năng khiếu đóng phim. Quý Đông Dương nói đúng, diễn viên trời sinh rất hiếm, đa số đều phải khổ cực tập luyện mới

thành công.

Cô không qua trường lớp đào tạo, cũng không phải là diễn viên trời sinh, có nổi tiếng hay không là điều không thể đoán trước. Mặc dù cô là em họ của Tần Sâm, có nhà họ Tần làm chỗ dựa, nhưng với địa vị của Vạn Vi thì điều đó không có nghĩa lý gì cả, nếu không lãng xê thành công thì buông bỏ cô không phải là điều không thể.

Chu Nghi Ninh nghĩ vậy thì cảm thấy hơi buồn. Cô ngẩng đầu, nhìn thẳng về phía trước.

Chu Lợi Huy và Tần Uyển chia tay lúc cô còn chưa ra đời. Sau khi sinh cô, Tần Uyển không hề do dự mà bỏ ra nước ngoài, đôi khi Chu Nghi Ninh sẽ có suy nghĩ mẹ đã từng bế cô lần nào chưa. Lúc còn nhỏ, cô còn tưởng mẹ của Chu Giai Huệ là mẹ cô, cô cứ bắt chước Chu Giai Huệ gọi bà ấy là mẹ. Mỗi lần có đồ chơi mới, Chu Giai Huệ luôn được chọn trước, ai tặng cô đồ chơi, nếu Chu Giai Huệ thích thì bà ấy sẽ bảo cô nhường lại cho Chu Giai Huệ.

Lên năm tuổi, Tần Uyển về thăm cô, lúc đó cô mới biết mình là con của Tần Uyển.

Cô giống như một đứa trẻ bị bỏ rơi.

Giờ đây, khó khăn lắm mới muốn làm chuyện gì đó, muốn đến gần ai đó, cô không muốn lại bị bỏ rơi lần nữa.

Vạn Vi bất ngờ trước câu nói của cô, chị sững sốt rồi cười ngay, "Em nghĩ tới những nghệ sĩ mà chị dẫn dắt đi, mười người thì có ba người đã lên hạng A, năm tiểu hoa đán, tiểu thít tươi, còn hai người mặc dù chưa nổi tiếng nhưng cũng không đến nỗi nào. Chị chưa bao giờ bỏ rơi nghệ sĩ của mình, trừ khi họ muốn vậy."

Chu Nghi Ninh vội quay đầu lại nhìn chị, là cô hiểu nhầm ư?

Vạn Vi tức giận nhìn cô: "Tạm thời chưa có kịch bản phù hợp, tuy Lâm Tường khá ít đất diễn nhưng là một điểm sáng của truyện, bộ phim này cũng được rất mong chờ, sẽ giúp khán giả quen mặt với em hơn. Chị vẫn đang xem xét kịch bản, nếu có kịch bản thích hợp thì đừng nói là nữ hai, ngay cả nữ chính thì chị cũng sẽ giành được cho em."

Chu Nghi Ninh thở phào nhẹ nhõm, thoáng chốc sau, cô cười, "Không sao, chỉ cần chị đừng bỏ rơi em là được, nếu chỉ có một mình thì em chết chắc."

Vạn Vi cười, chị không nói với Chu Nghi Ninh là chị nghĩ chắc chắn cô sẽ nổi tiếng.

Mấy ngày nữa Quý Đông Dương sẽ hoàn thành mọi cảnh quay, đã vậy đa số còn là cảnh đêm, Chu Nghi Ninh không nói chuyện với anh suốt mấy ngày rồi, cô không chịu nổi nữa.

Tối đó, cô chờ rất lâu ở bãi đậu xe mới thấy Quý Đông Dương và A Minh xuống xe. Quý Đông Dương vừa đi vừa nói chuyện với A Minh, giọng anh hơi khàn, "Ngày mai không cần tới đây đâu, trưa ngày mốt qua đón tôi."

A Minh không yên tâm: "Ngày mai được nghỉ, anh định ăn gì? Em đi mua sủi cảo cho anh nhé?"

Quý Đông Dương ngẫm nghĩ một chút rồi nói, "Không cần đâu, ở nhà còn."

Chu Nghi Ninh mở cửa định xuống xe thì nghe thấy anh ho mấy tiếng.

Cô nhìn theo tấm lưng cao lớn của anh, trời rất lạnh, ngày nào cũng đứng ngoài trời, tối qua còn quay cảnh dưới nước nữa, nghe nói bạn diễn không diễn tốt nên phải NG nhiều lần, mất rất nhiều thời gian mới quay xong cảnh đó. Nghĩ thế, Chu Nghi Ninh hơi sùng sốt. Lúc trước cô cũng NG cảnh dưới nước rất nhiều.

Cô đi theo sau hai người, A Minh cứ như bà mẹ già: "Trưa mai em sẽ mang đồ ăn đến cho anh, mấy ngày qua anh không ăn uống đúng giờ gì cả, nếu cứ thế này thì sẽ tái phát bệnh đau dạ dày mất. Nếu thế thật, anh Dương về sẽ xé xác em ra!"

Quý Đông Dương quay đầu lạnh nhạt liếc A Minh một cái, anh ta lập tức ngậm miệng.

Đang định quay đầu trở lại thì nhìn thấy Chu Nghi Ninh ở đằng sau.

Lúc không mang giày cao gót, bước chân của cô gái này cứ như mèo, chẳng chút tiếng động.

A Minh cũng ngoảnh đầu nhìn ra sau, vui vẻ chào cô: "Ồ kìa, cô Chu."

Quý Đông Dương quay đầu lại, anh chuyên tâm đợi thang máy, Chu Nghi Ninh bĩu môi, nói chuyện với A Minh: "Quý Đông Dương bị cảm hả?"

A Minh chắc chắn hai người này có vấn đề, Đông ca đang ở trước mặt mà cô lại đi hỏi anh ta. Anh ta đằng hắng mấy tiếng rồi nói: "Biết sao được, máy móc cũng có lúc bị hỏng mà, với sự chuyên nghiệp của Đông ca, tôi lo..."

Sẽ chết vì lao lực.

A Minh không dám nói điều xui xẻo như thế.

Chu Nghi Ninh cũng lờ mờ hiểu được ý của A Minh, cô nhìn Quý Đông Dương, đáng lo thật.

A Minh lên nhà, lấy ít đồ rồi về.

Chu Nghi Ninh tắm rửa xong, lấy thuốc cảm còn thừa lại lúc trước đi sang nhà đối diện bấm chuông cửa, nhưng mãi mà không thấy động tĩnh gì nên cô gõ cửa râm râm.

Nửa phút sau, cánh cửa đột ngột bị mở ra, Quý Đông Dương mặc quần áo ở nhà, tóc tai rối bù, miếng bịt mắt bị đẩy lên trán, đôi mắt đen láy nhìn cô, giọng lạnh lẽo: "Chu Nghi Ninh, cô có thấy phiền không, định đập nát nửa nhà tôi hả?"

Tính khí khó chịu lúc rời giường chết tiệt!

Chu Nghi Ninh đâu biết anh đã đi ngủ, cô nhét thuốc vào lòng anh, "Thuốc cảm nè, nhớ ăn gì rồi mới uống, loại này uống hai viên, còn loại này thì chỉ một viên thôi, nếu đau đầu thì uống thêm loại này."

Nói xong, dứt khoát xoay người.

Bỏ lại anh một mình không biết xả cơn giận vào đâu.

Quý Đông Dương nhìn cô đóng cửa nhà, anh nhíu chặt mày, cũng đóng sầm cửa lại.

Ném thuốc lên sofa, anh định về phòng ngủ tiếp, nhưng đi được mấy bước thì xoay người nhìn gói thuốc, anh đi rót nước, uống thuốc theo lời hướng dẫn của cô.

Trưa hôm sau, lúc đặt thức ăn ngoài, chợt nhớ tới tối qua Quý Đông Dương nói sẽ ăn sủi cảo, trong đầu hiện lên hình ảnh hôm trước anh ăn sủi cảo đông lạnh, Chu Nghi Ninh thấy hơi đau lòng, không biết anh thích ăn gì nhỉ?

Chu Nghi Ninh không biết anh thích ăn gì nên đành đặt theo món mình thích.

Một lát sau, cô xuống lầu lấy thức ăn.

Chu Nghi Ninh đứng ngoài cửa nhà Quý Đông Dương, vô cùng kiên nhẫn bấm chuông cửa nhưng bấm mãi mà không có động tĩnh gì. Nhớ tới tối quá, có lẽ anh vẫn đang ngủ, nhưng đã mười một giờ rồi, không phải bị sốt đó chứ? Hay là bệnh đau dạ dày tái phát?

Cô nhìn ổ khóa điện tử, lấy điện thoại ra gọi cho A Minh.

A Minh ngạc nhiên: "Cô Chu đó à?"

Suýt nữa gọi là tiểu ma nữ rồi, may mà kiềm lại được.

Chu Nghi Ninh nhìn ổ khóa điện tử, hỏi: "Mật mã nhà Quý Đông Dương là bao nhiêu?"

A Minh lập tức cảnh giác: "Cô hỏi làm gì? Tuyệt đối không thể nói cho cô được!"

Chu Nghi Ninh điềm tĩnh nói: "Tôi bấm chuông rất lâu mà không ai mở cửa, có khi nào anh ấy xảy ra chuyện gì rồi không? Anh mau nói cho tôi biết mật mã đi, tôi vào xem sao."

A Minh giữ vững lập trường: "Không được, tôi qua đó ngay đây."

Chu Nghi Ninh: "Khoảng bao lâu là anh tới?"

A Minh suy nghĩ một chút: "Khoảng bốn mươi phút."

Chu Nghi Ninh chau mày: "Lâu quá, tôi sợ chờ anh tới nơi thì anh ấy chết rồi cũng nên."

"..."

Đừng nói mấy câu như vậy chứ! Nhưng nhờ vậy mà dọa A Minh thành công.

Cúp máy, Chu Nghi Ninh vừa đọc và nhấn mật mã mà A Minh mới nói.

-----oOo-----

Chương 24

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cửa mở ra, Chu Nghi Ninh cười đắc ý, "A Minh không lừa mình."

Trong nhà không bật đèn, rèm cửa sổ mở ra một nửa, giữa không gian mờ mờ, im ắng, điều duy nhất để xác nhận có người ở nhà là hơi ẩm phả ra từ máy điều hòa.

Cô đóng cửa lại, len lén đi vào nhà như mèo, lỡ Quý Đông Dương hỏi vì sao cô vào nhà được thì cô biết giải thích thế nào?

Chu Nghi Ninh đứng ở phòng khách nhìn xung quanh, cửa phòng ngủ không đóng nhưng không thấy Quý Đông Dương đâu cả. Cô đặt thức ăn lên bàn, định xoay người đi về thì lại thấy một thân hình cao lớn đang nằm trên sofa.

Sofa to và dài nên đủ chỗ để Quý Đông Dương nằm, một tay anh vắt ngang qua mắt, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng nhợt nhạt, cằm lỏm

chôm râu.

Chu Nghi Ninh chợt nhớ tới một phim của anh vào hai năm trước mà cô xem cách đây mấy ngày. Trong phim, anh để râu lồm xồm tạo nên sự già dặn và tang thương, phim còn có một cảnh thân mật của anh và nữ chính, lúc xem đến đoạn đó, cô thấy hơi ngượng, và còn mong cô gái trên màn hình là mình.

Quý Đông Dương đã hoạt động mười tám năm, diễn không biết bao nhiêu nhân vật để được như ngày hôm nay, nên không thể không có tin đồn hẹn hò và cảnh hôn. Về điều này, Chu Nghi Ninh thấy rất bình thường.

Cô cúi người định gọi anh dậy thì người đàn ông đang nằm trên ghế bồng nhiên mở miệng, giọng khản đặc: "A Minh hả? Đã bảo cậu đừng đến đây rồi mà."

Đúng lúc đó điện thoại reo lên, Chu Nghi Ninh luống cuống lấy điện thoại từ túi quần, người đàn ông dịch chuyển cánh tay, từ từ mở mắt ra.

A Minh vừa lái xe vừa sốt ruột hỏi: "Cô Chu, Đông ca thế nào rồi?"

Chu Nghi Ninh cúi đầu, Quý Đông Dương đang chau mày nhìn cô chăm chăm, vẻ mặt nhợt nhạt, nhìn là biết bị bệnh.

Cô cũng nhìn lại anh, thản nhiên trả lời A Minh: "Không ổn lắm, nửa sống nửa chết."

A Minh càng sốt ruột hơn: "Hả, có phải anh ấy lại bị đau dạ dày không? Cô chăm sóc anh ấy giúp tôi một lát nhé, tôi tới ngay."

Chu Nghi Ninh sợ anh ta sốt ruột quá lại xảy ra chuyện gì nên vội vàng nói: "Này, anh đừng gấp quá, anh ấy không sao cả, tỉnh rồi, anh lái xe chậm thôi."

A Minh thở phào nhẹ nhõm, "Tôi biết rồi, cúp máy đây."

A Minh lo lắng cũng là điều dễ hiểu. Quý Đông Dương ra mắt năm mười lăm tuổi, ba năm đầu không đóng nhiều phim lắm, đến mười tám tuổi anh cao trên 1m8, cộng thêm khuôn mặt đẹp trai nên dần được đóng nhiều phim hơn, mà đa số là phim cổ trang, có khi phải ở Hoàn Kiếm suốt mấy

tháng. Điều kiện đoàn phim thời ấy tương đối khó khăn, thức ăn cũng không bằng bây giờ, mà khi đó anh còn chưa nổi tiếng, lại nhỏ tuổi nên đãi ngộ không tốt, phải thường xuyên ăn bánh bao hoặc cơm nguội.

Năm hai mươi tuổi, anh có người đại diện, nhưng người đó không quan tâm đến sức khỏe của nghệ sĩ, việc gì cũng nhận, liên tục đóng phim và tham gia các hoạt động mà không thèm để ý tới việc ăn uống của anh, lâu dần dạ dày bị bệnh.

Năm hai mươi lăm tuổi, Quý Đông Dương mới ký hợp đồng với Dương Huân, trong tám năm A Minh đi theo anh, đã từng xảy ra việc Quý Đông Dương bị xuất huyết dạ dày đến mức ngất xỉu tại nhà, nên anh ta rất hoảng sợ khi bị Chu Nghi Ninh hù dọa.

Đông ca là ai chứ? Là ảnh đế đó! Là người sở hữu hàng triệu fan trên weibo đó, được vô số fans yêu phim ảnh yêu mến, là diễn viên không thể thay thế.

A Minh lo quá đi mất.

Quý Đông Dương nghiêng đầu, giọng khàn khàn: "Sao cô vào được?"

Chu Nghi Ninh không ngờ lại bị bắt tại trận, đảo mắt nói dối: "Leo ban công, em trèo từ ban công nhà em sang nhà anh."

Cô sẽ không bao giờ thừa nhận mình biết mật mã, nếu không thì với tính cách của Quý Đông Dương, chắc chắn anh sẽ đổi mật mã.

Cô là siêu nhân à? Tất nhiên Quý Đông Dương không tin, nhưng bây giờ anh không có sức so đo với cô. Anh lại vất tay lên mắt, "Về đi."

Đương nhiên Chu Nghi Ninh không về, cô kéo tay anh ra nhưng bị nhiệt độ trên người anh làm giật mình. Cô sững sốt, giữ tay anh rồi lại sờ trán anh, mấy giây sau, tay cô bị anh giữ lại, nói: "Đừng làm loạn nữa."

Chu Nghi Ninh nhú chặt mày nhìn Quý Đông Dương đang nhắm chặt mắt: "Anh có biết là mình đang sốt không?"

Quý Đông Dương đẩy tay cô ra, trong giọng nói hiện rõ vẻ mất kiên nhẫn: "Biết, tôi uống thuốc rồi, cô đừng ồn ào nữa."

Chu Nghi Ninh: "Anh uống thuốc gì?"

Quý Đông Dương không trả lời, hai mắt vẫn nhắm nghiền, trông như đã ngủ rồi.

Chu Nghi Ninh nhíu chặt mày, nhìn xung quanh lần nữa, trên bàn có gói thuốc cô đưa cho anh tối quá, cô nhìn kỹ, có vẻ như anh đã uống hai lần rồi.

Vấn đề là gói thuốc đó không có tác dụng hạ sốt, cô gọi cho A Minh, bảo anh ta mua thuốc.

Cúp máy, Chu Nghi Ninh bắt lực nhìn Quý Đông Dương, cô cúi người lấy tay anh xuống, "Anh dậy ăn cơm đi, ăn xong rồi ngủ tiếp."

Quý Đông Dương đẩy mạnh tay cô ra: "Cô phiền quá, đừng nói nữa!"

Bị bệnh, tính tình lúc ngủ càng khó chịu, nghĩ mình là hoàng đế thật đấy à?

Chu Nghi Ninh ngồi xuống đất, mở hộp thức ăn ra rồi xoay người kéo anh, cười khanh khách: "Hoàng thượng, mời dùng bữa."

Quý Đông Dương: "..."

"Hoàng thượng, người mà không dậy thì thần thiếp sẽ thị tẩm đấy."

Quý Đông Dương mở choàng mắt, lạnh lùng nhìn cô. Chu Nghi Ninh cười, đưa đĩa cho anh, "Quý Đông Dương, ăn cơm đi."

Quý Đông Dương im lặng, một lát sau đỡ trán ngồi dậy, bỏ hai chân xuống đất, cúi người, chống khuỷu tay lên đầu gối như đang cố gắng xoa dịu sự khó chịu trên cơ thể của mình. Chu Nghi Ninh lẳng lẳng nhìn anh, hỏi nhỏ: "Anh khó chịu lắm hả?"

Trong thoáng chốc, Quý Đông Dương ngẩng đầu, nhận lấy đôi đĩa từ tay cô, im lặng ăn cơm.

Chu Nghi Ninh nhìn anh một lát rồi cũng bắt đầu ăn cơm.

Buổi sáng Quý Đông Dương đã ăn sủi cỏ, với cả đang sốt nên không thấy ngon miệng, chỉ ăn mấy miếng đã bỏ bát đĩa xuống.

Anh lại nằm xuống sofa, vắt ngang tay qua mắt.

Chu Nghi Ninh quay người lại nhìn anh, người gì đâu mà!

Nhưng may mà anh không đuổi cô đi nữa.

Chu Nghi Ninh vừa ăn cơm xong thì A Minh tới nơi, anh ta nhìn Quý Đông Dương nằm trên sofa, không dám thở mạnh, nhìn Chu Nghi Ninh đang thu dọn đồ ăn trên bàn, hỏi nhỏ: "Đông ca ăn cơm chưa?"

Chu Nghi Ninh gật đầu, cứ coi như đã ăn rồi đi, tuy không bao nhiêu nhưng lúc bị sốt thì sẽ chán ăn lắm, cô hiểu điều đó. Tối nay cho anh ăn cháo thì chắc là sẽ ăn được nhiều hơn.

Cô nhận lấy cái túi từ tay A Minh, lục tìm được nhiệt kế. A Minh thấy cô định vén áo Quý Đông Dương lên thì vội giành lấy nhiệt kế, "Để tôi để tôi, tôi là trợ lý của Đông ca, chuyện chăm sóc Đông ca cứ giao cho tôi."

Chu Nghi Ninh liếc anh ta một cái, chỉ là đo nhiệt độ thôi mà, làm như cô ăn thịt Quý Đông Dương không bằng.

Quý Đông Dương vắt tay ngang mắt, để cho hai người làm gì tùy thích.

Mấy phút sau, Chu Nghi Ninh nhìn nhiệt kế, bốn mươi độ.

Thảo nào trông anh khó chịu đến thế.

Chu Nghi Ninh chưa bao giờ chăm sóc người bệnh nên đành nhìn A Minh lau người cho Quý Đông Dương để giảm sốt, thực ra cô bảo để cô làm mà anh ta không chịu. Bây giờ A Minh cực kỳ hối hận vì đã cho tiểu ma nữ biết mật mã nhà, nếu Đông ca mà biết, chắc chắn anh ấy sẽ nổi giận.

Anh ta bị rút não rồi nên mới cho tiểu ma nữ biết mật mã nhà Đông ca, mà cô còn có ý đồ với Đông ca nữa chứ.

Nếu anh Dương biết, không cần phải đoán, chắc chắn anh Dương xé xác anh ta.

A Minh muốn bảo Quý Đông Dương vào phòng ngủ nhưng anh ngủ sâu quá nên không dám gọi, lỡ như đánh thức anh thì sẽ lại nhôn nháo,

Chu Nghi Ninh bưng mặt nhìn A Minh, hỏi nhỏ: "Quý Đông Dương thường bị bệnh lắm hả?"

A Minh tròng cô, nói với vẻ bất mãn: "Không có, nói cứ như Đông ca nhà chúng tôi là con mèo yếu ớt ấy. Sức khỏe của Đông ca rất tốt, nhưng dạ dày thì không ổn, phải chữa trị lâu dài, nhưng công việc không cho phép, đôi khi quay phim liên tục là điều không thể tránh khỏi. Đông ca chuyên nghiệp lắm, nên chắc chắn sẽ không để mình làm ảnh hưởng đến tiến độ của đoàn phim. Mấy ngày qua liên tục quay đêm, cô cũng biết gần đây trong đoàn phim có rất nhiều người bị bệnh mà, chỗ nào cũng có vi khuẩn cả, Đông ca lại phải quay cảnh dưới nước, chịu được tới bây giờ là tốt lắm rồi."

Đàn ông đều như nhau, không thích người khác nói sức khỏe của mình kém, A Minh luôn bênh vực cho Quý Đông Dương nên phải giải thích rõ ràng.

Anh ta nói tiếp: "Cô xem phim của Đông ca chưa? Dáng người đều là thật cả đấy, cơ bụng là thật, cái gì cũng là thật, nếu không thì sao nhiều đạo diễn muốn mời anh ấy đóng phim thế chứ. Không nói về diễn xuất, bây giờ thị hiếu của khán giả là nhân vật mạnh mẽ, rắn rỏi, rất phù hợp với Đông ca. Hơn nữa, mặc kệ bận rộn thế nào thì Đông ca cũng sẽ bỏ thời gian ra tập thể hình, bình thường cũng rất chú ý trong ăn uống, thế nên sức khỏe của anh ấy rất tốt!"

Cô biết! Đâu phải là chưa ôm anh lần nào đâu, người anh rất rắn chắc, sờ rất sướng.

Chu Nghi Ninh bật cười, "A Minh, anh thế này rất giống đang bán hàng lắm đấy, biết không hả?"

A Minh: "..."

A Minh muốn vả miệng mình quá.

Trong lúc tán gẫu, Chu Nghi Ninh đã moi được món ăn ưa thích của Quý Đông Dương từ A Minh, món ấy rất bình thường, là trứng ốp la.

Nhưng ngay cả món bình thường như thế mà cô cũng không biết làm.

A Minh cứ như bà mẹ già thu dọn nhà cửa cho Quý Đông Dương, lúc kiểm tra hòm thuốc, anh ta phát hiện không có thuốc đau dạ dày.

Thế này thì không được.

Anh ta nhìn đồng hồ rồi lại nhìn Chu Nghi Ninh ngồi lì ở đây cả buổi chiều, "Cô Chu, cô về nghỉ ngơi đi, hôm nay làm phiền cô rồi."

Rất khó để Chu Nghi Ninh không nhận ra ý của anh ta, cô vuốt mái tóc dài của mình, ngồi xếp bằng trên sàn ngẩng đầu cười với anh ta: "Anh muốn đi đâu hả? Vậy anh đi đi, tôi ở đây trông Quý Đông Dương cho, đề phòng anh ấy có chuyện gì."

A Minh hơi khó xử, do dự nói: "Cô Chu, cô có thể quên mật mã nhà Đông ca đi không?"

Chu Nghi Ninh lắc đầu: "Không thể, trí nhớ của tôi tốt lắm."

A Minh chau mày, anh ta không dám tưởng tượng tới cảnh nửa đêm canh ba tiểu ma nữ xông vào nhà Đông ca.

Chu Nghi Ninh thấy A Minh cau có thì đành phải đứng dậy, "Được rồi, tôi về đây."

A Minh cười ngay, "Ừ."

Chu Nghi Ninh về nhà được mười mấy phút thì đi ra nhà cửa hàng xóm ẩn mật mã rồi nhẹ nhàng vào nhà.

Quý Đông Dương còn đang ngủ, cánh tay vẫn vắt ngang qua mắt. Chu Nghi Ninh khom người nhìn xung quanh, phát hiện miếng bịt mắt nằm ở một góc sofa, nó hơi bẩn, thảo nào anh không dùng.

Chu Nghi Ninh đi vào phòng ngủ, phòng của anh tối thui, ngay cả rèm cửa sổ cũng không được kéo lên.

Cô tới cửa sổ kéo rèm ra, sau đó quay đầu nhìn chiếc giường rộng hai mét, ga giường màu tối, chần xốc xếch. Cô đi qua, quỳ trên giường bắt đầu tìm bịt mắt, lật gối lên, thấy rồi.

Quay ra phòng khách, Chu Nghi Ninh kéo tay anh ra, nhưng ngay lập tức anh lại vất lên tiếp, Chu Nghi Ninh kéo tay anh ra lần nữa, anh lại vất lên.

Kéo vất kéo vất mấy lần mãi mà không xong.

Cô đè tay anh lại, nhanh chóng đeo bịt mắt lên cho anh, thế là anh lập tức bất động.

"Kỳ cục! Không có bịt mắt thì không ngủ nổi thật hả trời?" Cô nói nhỏ.

Cô khẽ nâng đầu anh lên, kéo dây chun ra sau đầu anh, điều chỉnh một chút, cuối cùng cũng đeo bịt mắt xong cho anh. Có miếng bịt mắt, giấc ngủ của anh như càng sâu thêm.

Đúng là tên đàn ông kỳ cục.

Chu Nghi Ninh ngồi trước sofa, chống khuỷu tay lên sofa, hai bàn tay bưng mặt nhìn Quý Đông Dương.

Đạo này cô đã xem hết phim có anh đóng, lục tìm hết bài báo về anh, cả chủ đề về anh trên các báo mạng và diễn đàn trong những năm gần đây, tham gia các hội nhóm fan của anh, nhìn họ liếm hình anh.

Cô đã bình luận một câu: "Quý Đông Dương thực sự tốt đến thế sao?"

Fans lập tức bu vào: "Dĩ nhiên!"

Cô còn nói: "Anh ta xấu tính lắm."

Cuối cùng, cô bị đá ra khỏi hội.

Thật tình! Cô chỉ nói sự thật thôi mà.

Tính tình của Quý Đông Dương đâu có tốt!

Tiếng chuông điện thoại vang lên giữa không gian tĩnh lặng, Chu Nghi Ninh nhìn màn hình điện thoại, mày nhíu lại, vốn định từ chối cuộc gọi nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn ra ban công nghe máy.

"Bố."

Hình như có tiếng thở phào của Chu Lợi Huy: "Nghi Ninh, bao lâu rồi con chưa gọi điện cho bố?"

Chu Nghi Ninh cúi đầu nhìn chân mình. Bao lâu rồi nhỉ? Chắc là mấy tháng.

Cô hỏi một cách lạnh nhạt: "Có chuyện gì ạ?"

Giọng Chu Lợi Huy hiện rõ sự không vui: "Không có chuyện gì thì không gọi cho con được hả? Lúc trước bảo con tham gia showbiz thì con không muốn, ừ thì bố cũng chẳng ép ủng hộ con, đến lúc con muốn thì lại không chịu để bố giúp, cuối cùng cũng chẳng phải dựa vào nhà họ Tần đấy sao."

Chu Nghi Ninh cười mỉa mai: "Bố à, tốt nhất là bố đừng giúp con thì hơn, chứ lỡ như cô công chúa nhỏ Giai Huệ thấy con sống tốt quá rồi ngày mai cũng muốn gia nhập giống con thì bố lại đau đầu."

Đầu bên kia điện thoại im lặng, chỉ truyền đến tiếng hít thở, báo hiệu Chu Lợi Huy đang kìm nén cơn giận của mình. Chu Nghi Ninh đợi một lát mà không thấy ông nổi giận thì cảm thấy vô vị, "Con bận, tạm biệt bố."

Cúp điện thoại, Chu Nghi Ninh nhìn ra cửa sổ, mặt trời đang ngả về tây để lại vệt nắng dìu dịu.

Quay trở lại sofa, Chu Nghi Ninh nhìn Quý Đông Dương, anh đã đổi tư thế, một chân co lên dựa vào lưng ghế.

Chu Giai Huệ rất thích Quý Đông Dương, lúc lên cấp hai mua rất nhiều ảnh của anh dán khắp nhà. Quan hệ của Chu Nghi Ninh và Chu Giai Huệ cực kỳ xấu, cô thích thứ gì hay cô có thứ gì thì Chu Giai Huệ cũng phải có,

thiếu một cái cũng không được.

Còn cô thì khác, Chu Giai Huệ thích cái gì, cô sẽ ghét và không bao giờ dùng tới, nên cô rất chú ý mắt khi nhìn thấy hình của Quý Đông Dương, sau khi Chu Giai Huệ vớt Cầu Long, cô đã xé sạch hình của Quý Đông Dương dán trong nhà. Cô chưa bao giờ quan tâm tới bất kỳ bộ phim nào của Quý Đông Dương, trong lớp có rất nhiều bạn học thích anh, họ thường xuyên bàn tán về các phim của anh, nhưng cô không bao giờ tham gia.

Cô thừa nhận mình có bệnh, cứ Chu Giai Huệ thích thứ gì thì theo bản năng, cô sẽ ghét thứ đó.

Cô gục xuống sofa, bỗng nhiên Quý Đông Dương cựa mình, Chu Nghi Ninh nghĩ anh tỉnh dậy, định ngẩng đầu lên thì thấy đầu nặng nặng.

Tay của anh đang đặt trên đầu cô.

Có lẽ vì thấy mềm mại nên anh vuốt mấy cái, tựa như đang vuốt ve thú cưng của mình.

Tâm trạng đang xuống thấp của Chu Nghi Ninh khẽ xáo động, trái tim cô run lên từng hồi.

Người càng lạnh lùng, khi tỏ ra dịu dàng sẽ càng dễ khiến người ta xúc động.

Chu Nghi Ninh nắm lấy tay anh, ngẩng đầu nhìn anh.

Tay anh rơi xuống vai cô, Chu Nghi Ninh nhìn anh chằm chằm một lúc lâu rồi đột ngột đứng dậy, cúi người chăm chú nhìn anh thêm một lúc nữa, sau đó từ từ nằm kề sát vào lòng anh, đặt đầu lên vai anh, tay chân ghì chặt lấy anh. Cảm nhận được hơi lạnh từ người anh, cô thở một hơi dài đầy thỏa mãn.

Chu Nghi Ninh nằm trong lòng anh nhắm tính xem anh ngủ bao lâu rồi.

Khoảng hơn năm tiếng nhỉ?

Còn ngủ nhiều hơn cô nữa.

Thôi, tại anh bệnh mà.

Quý Đông Dương tỉnh dậy lúc sáu giờ hơn, anh chớp mắt, mình bịt mắt lúc nào thế nhỉ? Không có ấn tượng gì cả, đang định đứng dậy thì bỗng nhiên cảm thấy người mình có gì đó lạ lạ, giống như được bao trùm bởi cái gì mềm mại lắm.

Mùi thơm nhẹ nhẹ trên người phụ nữ càng lúc càng rõ ràng, anh chau mày tháo bịt mắt xuống, cúi đầu nhìn Chu Nghi Ninh ngủ thiếp trong lòng mình, nhìn xuống phía dưới, tay cô ôm lấy eo anh, một chân đặt trên đùi anh, trông cô cứ như một dây leo quấn lấy anh.

"..."

Quý Đông Dương sững sốt hồi lâu, có lẽ cả đời anh cũng không bao giờ quên được giây phút mình tỉnh giấc trong lòng một cô gái.

Anh tựa mình, gằm gừ: "Chu Nghi Ninh."

Không chút động tĩnh, cô ngủ rất say.

Anh vỗ mặt cô, gọi thêm lần nữa.

Chu Nghi Ninh chậm rãi mở mắt ra, đôi mắt mơ màng vì vừa mới tỉnh giấc, hai gương mặt gần nhau trong gang tấc, hơi thở ấm áp của anh phả lên mặt cô, anh chau mày nhìn cô, giọng trầm khàn, "Đứng dậy."

Trong phút chốc, cô hoàn toàn tỉnh táo.

Cô nhìn đôi mắt đen láy của anh mà bỗng thấy miệng mình khô khốc, cô khẽ liếm môi, sau đó nhích tới, hôn lên môi anh.

Quý Đông Dương sững sờ, ngay sau đó, anh ngồi bật dậy, Chu Nghi Ninh không kịp phản ứng, cơ thể mềm mại bị hất ra mép ghé theo động tác của anh, cô hét lên, ôm lấy cổ anh theo bản năng.

Quý Đông Dương sực tỉnh, anh vội vàng giơ tay kéo cô lại nhưng không

kip, thế là Chu Nghi Ninh ngã khỏi sofa, tiếp đất bằng mông.

-----oOo-----

Chương 25

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bên ngoài cửa sổ, màn đêm đã buông xuống, trong nhà không bật đèn, chỉ có ánh điện từ tòa nhà đối diện chiếu vào nhưng cũng giúp nhìn rõ mặt nhau.

Tay Quý Đông Dương giơ ra giữa không trung, một lát lâu sau, anh mới rút tay về đặt lên trán, anh co một chân, nhìn Chu Nghi Ninh đang ngồi dưới sàn nhà.

Mọi chuyện xảy ra quá đột ngột, Chu Nghi Ninh ngơ ngác nhìn anh.

Cô... bị anh hất xuống ghế? Vì cô hôn anh?

Nụ hôn vừa nãy hoàn toàn theo bản năng, nhưng ánh mắt của anh không chút cảm xúc. Nụ hôn đầu của cô, lần đầu tiên chủ động hôn đàn ông của cô, trái tim đập loạn nhịp của cô đã bị anh hất xuống sofa. Tuy anh giơ tay ra định kéo cô lại nhưng từ đáy lòng, cô vẫn nghĩ anh cố ý.

Cho dù không thích cô thì cũng đâu cần làm cô phải xấu hổ đến vậy?

Tên đàn ông thói tha độc ác, cô sẽ không thèm để ý tới anh ta nữa.

Quý Đông Dương thấy cô cúi đầu không nói gì, gương mặt thoáng hiện sự tổn thương. Anh ảo não vò tóc mình, đứng dậy khỏi ghế, cúi người giơ tay ra về phía cô, "Đứng lên đi."

Chu Nghi Ninh nhìn những ngón tay thon dài của anh rồi quay đầu đi ngó lơ, xoay qua xoay lại tìm điện thoại của mình.

Điện thoại đâu nhỉ?

Lúc này nghe xong vút đâu rồi?

Cô nhìn đôi chân trước mặt mình, giơ tay đánh vào bắp chân của anh một cái, tránh ra để tôi còn tìm điện thoại.

Quý Đông Dương lùi về sau một bước, nhìn cô xoay ngang xoay dọc bên chân anh như một con mèo nhỏ, không biết cô đang tìm gì, nhưng trong nhà rất tối, bảo đảm cô không tìm thấy.

Anh bật đèn bàn, trong nháy mắt, ánh đèn vàng ấm áp bao phủ một khoảng không gian.

"Chu Nghi Ninh."

Quý Đông Dương gọi cô.

Không trả lời.

Anh phát hiện một khi cô gái này đã rơi vào thế giới của riêng mình thì cô sẽ không để ý tới ai cả, lúc đau khổ là vậy, khi nổi giận cũng thế.

Chu Nghi Ninh làm như không nghe thấy, cô giở mấy cái gối ôm nằm trên sàn lên, mấy cái gối này là do cô ném xuống, không ngờ bây giờ cô cũng bị ném xuống giống chúng.

Cầm gối ôm lên, một cái, hai cái, ba cái...

Ném hết lên sofa.

A, thấy điện thoại rồi, nó nằm dưới cái gối ôm thứ tư.

Giơ tay định lấy điện thoại thì tay đột nhiên bị nắm lấy, eo cũng bị ôm chặt, sau đó cả người bị kéo đứng dậy.

Chu Nghi Ninh trừng mắt nhìn anh.

Quý Đông Dương định nói gì đó thì cửa bị mở ra, hai người nghe thấy tiếng nói nhỏ xíu của A Minh: "Không biết Đông ca dậy..."

A Minh không nói được nữa vì đang sững sờ đứng ngoài cửa cùng Dương Huân. Anh ta trợn mắt há mồm nhìn Quý Đông Dương, tay anh đang ôm

eo tiểu ma nữ, tư thế thân mật vô cùng.

A Minh kinh ngạc nhìn Dương Huân, Đông ca ôm tiểu ma nữ trong lúc không đóng phim? Chuyện gì đây? Sốt đến mê man rồi ư?

Dương Huân còn kinh ngạc hơn, sao Chu Nghi Ninh lại ở đây? Anh ta chỉ đi một tuần thôi mà quan hệ của hai người đã tiến triển tới bước đó rồi hả?

Chu Nghi Ninh và Quý Đông Dương cùng quay đầu nhìn hai người họ, Quý Đông Dương nhíu mày, từ từ buông tay ra, ngay sau đó, anh bị cô gái trước mặt đẩy mạnh một cái. Mày anh càng nhíu chặt hơn, nhìn cô đá cái gối ôm ra chỗ khác, nhặt điện thoại của mình rồi bỏ đi, không thèm nhìn anh lấy một cái.

Đến khi cô đóng cửa lại, A Minh và Dương Huân mới sực tỉnh.

Quý Đông Dương mím chặt môi, thân hình cao lớn ngã xuống ghế, đưa tay xoa thái dương, chuyện gì thế này?

Lúc A Minh đến bệnh viện mua thuốc, Dương Huân gọi điện nên anh ta nhân tiện nói Quý Đông Dương bị bệnh luôn, đúng lúc Dương Huân vừa về thành phố B, nghe vậy thì cùng anh ta đi tới nhà Quý Đông Dương, không ngờ lại gặp Chu Nghi Ninh. Anh ta không dám nói mình tiết lộ mật mã cho Chu Nghi Ninh, xách hộp cháo đi vào nhà, "Ồ thì, em đi hâm cháo."

Dương Huân đi tới sofa nhìn Quý Đông Dương, vừa vận lưng vừa hỏi: "Quan hệ của cậu và tiểu ma nữ tốt lên từ bao giờ thế? Lúc này nếu tớ không nhìn nhầm thì... cậu ôm người ta đúng không?"

Quý Đông Dương ngửa đầu tựa lên thành ghế, nhắm mắt lại, giọng bình thản, nhưng hơi khàn: "Ừm."

Dương Huân: "..."

Dương Huân cố gắng giữ bình tĩnh, anh ta không phản đối Quý Đông Dương yêu đương, dù sao anh cũng đã ba mươi ba rồi, nếu anh muốn kết hôn thì anh ta cũng chẳng có ý kiến gì, nhưng nếu đối tượng là Chu Nghi Ninh thì anh ta có phần không tưởng tượng nổi. Với thân phận và tính cách của Chu Nghi Ninh, sớm muộn gì cũng có scandal, sau này chắc chắn sẽ là

diễn viên nhiều tai tiếng. Còn Quý Đông Dương thì kín tiếng, đôi khi lãnh đạm khó gần, không hợp với Chu Nghi Ninh một chút nào, hơn nữa hình như cô chỉ mới hai mươi ba, hai người cách nhau mười tuổi, với tính cách của Quý Đông Dương, liệu anh có luôn bao dung cho tính tình trẻ con của cô không?

Dương Huân luôn cảm thấy phụ nữ chứng chạc, điềm điềm mới phù hợp với Quý Đông Dương, và còn phải là người ngoài ngành.

Nếu chuyện này bị khai ra, hoàn toàn không có lợi cho Quý Đông Dương.

Quý Đông Dương mở mắt ra, nhìn Dương Huân, giải thích: "Không phải như cậu nghĩ đâu, tớ chỉ kéo cô ấy đứng lên thôi."

Dương Huân nhìn anh, không tin: "Kéo dậy có cần phải đứng gần sát như vậy không?"

Lúc này một người ngẩng đầu, một người cúi đầu, chỉ cần gần thêm một chút xíu nữa thôi là môi kề môi rồi.

Quý Đông Dương đứng lên, đưa lưng về phía anh ta: "Sự thật là vậy đấy."

Anh không nói gì về nụ hôn, vì chuyện đó liên quan đến danh dự của con gái người ta.

Lúc này anh có hơi quá đáng thật.

Dương Huân đi theo Quý Đông Dương vào phòng bếp, nhìn anh rót nước vào ly rồi ngửa đầu uống cạn.

A Minh hâm cháo xong, bung ra bàn, bày vài món ăn rồi nhìn Quý Đông Dương uống liền ba ly nước, "Đông ca, anh ăn đi, cả ngày nay chưa ăn gì rồi."

Quý Đông Dương đáp lời, đặt ly xuống, kéo ghế ra ngồi xuống.

A Minh đứng một bên, do dự rất lâu, cuối cùng vẫn khai báo, "Đông ca, em cho cô Chu mật mã nhà anh rồi, cô ấy gọi điện cho em nói bấm chuông hoài mà không thấy anh mở cửa, sợ anh chết ở trong nhà rồi... Em cũng lo..."

Quý Đông Dương ngừng đũa, anh có nghe thấy tiếng chuông cửa, chỉ có cô mới bấm chuông liên tục nhà anh như thế thôi, lúc ấy đang sốt, không có sức đối phó với cô nên quyết định làm lơ.

Sợ anh chết ở trong nhà? Quý Đông Dương nhú mày.

Dương Huân đánh vào ót A Minh, tức giận nói: "Thằng ngốc! Mật mã nhà Quý Đông Dương có thể tùy tiện tiết lộ cho phụ nữ hả?"

A Minh vội vàng tránh qua một bên, giải thích: "Em lo cho Đông ca mà."

Quý Đông Dương đã no, đặt đũa xuống, lãnh đạm nói: "Thôi, không sao, đôi mật mã là được."

Chỉ vậy thôi? A Minh không dám tin, còn tưởng mình sẽ bị trừ lương chứ!

Trước khi về, Dương Huân nói với Quý Đông Dương, "Tạm thời đã giải quyết chuyện trại cai nghiện rồi, bọn chó săn không chụp được đâu."

Quý Đông Dương vò đầu, thân hình cao ráo đứng trước cửa sổ sát đất, bên ngoài gió lạnh thổi từng cơn nhưng vẫn không lạnh bằng vẻ mặt và giọng nói của anh, "Thế à? Giấu giếm bao năm nay chắc là cậu mệt lắm, tớ bảo rồi, sớm muộn gì cũng bị phanh phui thôi, chịu khổ thế làm gì."

Chỉ là rớt từ đỉnh cao xuống đáy vực thôi, dù sao anh cũng đã nếm trải một lần rồi.

Dương Huân vuốt mũi, anh ta biết Quý Đông Dương không muốn giấu, nhưng để có được địa vị như ngày hôm nay chẳng phải chuyện dễ dàng gì, đó là thành quả của cả mười tám năm trời.

Quý Đông Dương bỏ đũa, nhưng anh ta thì không nữa.

Ngày 28 tháng 11, thành phố B đón trận tuyết đầu tiên.

Chu Nghi Ninh mặc áo khoác màu đen, mang ủng ngắn, đội bông chụp tai màu trắng, đeo ba lô đi ra ngoài.

Đóng cửa, xoay người thì nhìn thấy Quý Đông Dương đi ra từ cửa nhà đối diện, anh mặc áo khoác dài xuống đầu gối, trông có vẻ mệt mỏi.

Hai người im lặng nhìn nhau mấy giây rồi dời mắt đi hướng khác, Chu Nghi Ninh đi lướt qua người anh.

Quý Đông Dương nhìn bông chụp tai trên đầu cô, từ từ đi theo sau.

A Minh thấy hai người cùng đi ra khỏi thang máy, vừa nhìn Chu Nghi Ninh vừa nói với Quý Đông Dương: "Trang phục hôm nay của cô Chu đáng yêu quá, mà hình như cô ấy không nhìn anh cái nào, Đông ca, hai người cãi nhau hả?"

Quý Đông Dương không nói gì, quay đầu nhìn bông chụp tai, đáng yêu thật.

A Minh không dám hỏi nhiều, quan hệ của hai người này lúc tốt lúc xấu, lạ ghê.

Sau khi lên xe, A Minh chợt nhớ ra một chuyện, "Đông ca, anh đổi mật mã chưa?"

Quý Đông Dương dựa vào lưng ghế nghỉ ngơi, không trả lời.

Mấy ngày nay cứ gặp nhau là Chu Nghi Ninh lập tức xoay người bỏ đi, trốn anh còn không kịp nên anh chẳng lo cô vào nhà mình.

Hôm nay thay đổi địa điểm quay phim nên phải dựng bối cảnh, là cảnh nam nữ chính gặp lại nhau, cũng là cảnh hôn đầu tiên của họ.

Tình cảm của nam nữ chính càng ngày càng sâu đậm, còn vai Ninh phi của Chu Nghi Ninh đã bị biếm vào lãnh cung.

Nghĩ tới quan hệ của mình và Quý Đông Dương, Chu Nghi Ninh thấy mình chẳng khác bị biếm vào lãnh cung là bao.

Cô quần áo khoác ngồi bên ngoài xem Quý Đông Dương đẹp trai và Chu Duy xinh gái đóng phim.

Mắt của mấy cô gái ngồi gần đó như phát sáng, trông vô cùng phấn kích.

Đạo diễn Từ hô: "Qua!"

Hai cô gái bàn luận, "Nếu tớ được quay cảnh hôn với Đông ca thì đời này đã mỹ mãn lắm rồi."

"Đúng đó, đúng đó. Nếu được quay cảnh hôn, tớ sẽ NG mười tám lần!"

"Hơ, không sợ bị đạo diễn Từ mắng à."

Chu Nghi Ninh hứ một tiếng đầy vẻ khinh thường, nghĩ tới chuyện hôm trước càng khiến cô bực bội.

Nếu Quý Đông Dương và cô hôn nhau, cô sẽ cắn nát môi anh!

A Minh và trợ lý của Chu Duy lập tức đi tới đưa áo khoác cho nghệ sĩ của mình. Quý Đông Dương và Chu Duy đi ra, hai người đều là diễn viên chuyên nghiệp nên không hề cảm thấy lúng túng, mà sau khi diễn xong phải nhìn bản mặt lạnh của Quý Đông Dương, lúng túng được mới lạ.

Hai người và đạo diễn Từ về phòng nghỉ thảo luận cảnh tiếp theo.

Nghỉ ngơi một lát, đạo diễn Từ đi ra ngoài.

Trợ lý đưa báo cho Chu Duy: "Chị Duy, tờ báo hôm trước chị bảo em mua nè."

Chu Duy gạt đầu, đón lấy tờ báo, ảnh bìa là Lục Linh, cô nhìn lướt qua rồi lật báo, sau đó nhanh chóng nhìn thấy người quen, thì ra đây là tờ báo mà Chu Nghi Ninh chụp hôm bữa.

Chu Nghi Ninh mặc chiếc áo có tay áo rất dài, vạt áo ngắn để lộ rốn, đi xuống là bờ mông cong tròn trịa, đôi chân dài thẳng tắp, ánh mắt rất giống một con mèo đang uể oải.

Chu Duy cười: "Vẫn còn khuôn phép lắm."

Cô đập tờ báo lên bàn, nói: "Đông ca, anh xem nè."

Quý Đông Dương nghiêng đầu qua, Chu Duy lật sang trang khác, tấm này Chu Nghi Ninh đã thay bộ đồ khác, trên đầu mang bông chụp tai giống cái sáng nay.

Chu Duy nhướn mày: "Đẹp không? Càng nhìn càng thấy cô bé đẹp, rất cuốn hút."

Quý Đông Dương thu hồi tầm mắt, lạnh nhạt đáp ừ.

Chu Duy cười, nhìn nét mặt anh nhưng không phát hiện được gì.

Ban đêm, Quý Đông Dương thay quần áo rồi đi về phòng nghỉ thì nhìn thấy A Minh đang xem báo, A Minh cười: "Đông ca, em nghe nhân viên đoàn phim nói cô Chu chụp cho báo này nên đi mua một quyển về xem."

Quý Đông Dương nhìn lướt qua, "Ừ."

A Minh ngưng ngưng đóng tờ báo lại, thu dọn đồ đạc rồi đi theo Quý Đông Dương, trên đường đi có người trong đoàn phim nhắc anh ta: "A Minh, bị tuột dây giày kìa."

A Minh cúi đầu nhìn giày mình, nhét tờ báo vào lòng Quý Đông Dương, "Đông ca, cầm giúp em một lát với."

Quý Đông Dương nhận lấy, xoay người đi trước.

Chu Nghi Ninh đi ra từ một hướng khác thì gặp anh, lúc nhìn thấy tờ báo trên tay anh, cô thấy lạ, đi theo sau anh, hỏi: "Anh mua tờ báo đó hả?"

-----oOo-----

Chương 26

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quý Đông Dương nghiêng đầu nhìn cô, cô gái này chịu nói chuyện với anh rồi à?

Chu Nghi Ninh nhìn anh với vẻ mong đợi, số báo này bán rất chạy, hồi

sáng cô cũng mua một quyển rồi mang khoe với các diễn viên khác, ai cũng khen cô, có nhiều người còn đi mua báo về xem nữa, đến trưa thì cả đoàn phim đều biết, rất nhiều người khen cô chụp đẹp.

Quý Đông Dương gõ nhẹ vào tờ báo, "A Minh mua."

Chu Nghi Ninh thất vọng, đáp ừ rồi đi về hướng xe mình.

A Minh đi tới, nghe thấy đoạn đối thoại vừa rồi, nói: "Đông ca, con gái cần phải dỗ dành, lúc này anh chỉ cần nói dối là dỗ được rồi."

Mặc dù không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng A Minh cảm thấy quan hệ của hai người họ không giống lúc trước, càng kỳ lạ hơn nữa là Đông ca vẫn chưa đổi mật mã nhà, nếu là trước đây, đừng nói đổi mật mã, có khi anh còn đổi luôn ổ khóa.

Quý Đông Dương ngoảnh đầu nhìn anh ta, "Thế à? Cậu rành nhỉ?"

A Minh vỗ ngực: "Tất nhiên rồi, dù sao em cũng yêu mấy lần rồi mà, nhưng..."

"Nhưng sao?"

"Nhưng chia tay rồi, công việc của em bận quá, suốt ngày phải đi theo Đông ca, thời gian ở bên nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, vậy là bị đá." A Minh nói thật.

"Cậu có thể đổi việc." Quý Đông Dương xoay người bỏ đi.

A Minh sững sờ tại chỗ, này này này, đâu phải anh ta đang ca thán bị bỏ đá vì công việc đâu, rõ ràng đang nói cách dỗ dành con gái mà, sao lại thành ra chuyện của anh ta rồi?

A Minh lái xe, như thường ngày, chiếc việt dã của Chu Nghi Ninh vượt lên trước rồi nhanh chóng biến mất trong màn đêm. Tiếp xúc lâu ngày, A Minh cũng dần hiểu tính tình của Chu Nghi Ninh, "Đông ca, không biết anh có nhận ra không, những khi Chu Nghi Ninh vui thì cô ấy sẽ lái xe đi theo sau chúng ta, còn lúc tâm trạng không tốt thì sẽ lái xe vượt lên trước, vút chúng ta ở phía sau."

Ngay cả A Minh cũng nhận ra thì sao mà Quý Đông Dương không biết cho được.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, nhớ lại vẻ mặt của cô khi bị ngã xuống ghé vào tôi đó. Lòng tự trọng của cô rất cao, lại sĩ diện nên chắc hẳn cô thấy tổn thương lắm. Nghĩ thế, bàn tay đặt trên đầu gối của anh bất giác nắm chặt lại.

Quý Đông Dương về đến nhà, nhìn thấy cô đang ngồi xỏm vừa lục tìm trong túi xách vừa gọi điện thoại: "Em đang tìm chìa khóa, chắc là hồi sáng quên mang rồi."

Anh đứng sau lưng cô nhưng cô không biết, cô đổ hết đồ trong túi ra, một thỏi son lăn tới chân anh.

Quý Đông Dương cúi người nhặt lên, nhìn một đống hỗn loạn trước mặt cô, bắt mắt nhất đương nhiên là mấy xấp tiền, ít nhất cũng phải tám chín vạn, son môi nước hoa lăn lông lốc.

Chu Nghi Ninh lục tìm trong đống đó, cuối cùng cũng tìm thấy chìa khóa, cô bỏ đồ lại vào túi, đứng lên định mở cửa thì mới nhận ra có gì đó không đúng.

Cô xoay người lại, khẽ sừng sốt, nói với điện thoại: "Em cúp máy đây."

Quý Đông Dương đưa thỏi son cho cô, Chu Nghi Ninh nhìn anh, giơ tay nhận lấy rồi giơ thỏi son lên trước mặt anh: "Ngày hôn anh em thoa thỏi này nè."

Quý Đông Dương đút tay vào túi, giọng lãnh đạm: "Tôi có chuyện muốn nói với cô."

Chu Nghi Ninh cũng đoán được anh muốn nói gì, vốn định nói không muốn nghe nhưng suy nghĩ một chút thì gật đầu: "Được, vào nhà anh đi, ngoài này lạnh quá."

Quý Đông Dương nhìn cô rồi xoay người đi tới trước cửa nhà mình, Chu Nghi Ninh nhìn chăm chăm vào tay anh, anh quay đầu lại, "Tránh ra một chút, tôi phải nhập mặt mã."

"Em đâu có nhìn lên."

Dám mở to mắt nói là không nhìn lên cơ đấy, Quý Đông Dương không hề nhân nhượng: "Cô có tiền án rồi."

"..."

Trong nhà bật điều hòa rất ấm, áo phao và khăn choàng cổ của hai người vút hỗn loạn trên sofa, Chu Nghi Ninh ngồi trên sofa ôm gối nhìn anh chờ xem anh muốn nói gì, cô đề nghị: "Hay là chúng ta vừa uống vừa nói, bạn em mới mang rượu tới."

Quý Đông Dương khẽ nhíu mày, "Không, nói xong thì cô về nhà ngay."

Chu Nghi Ninh bĩu môi, đứng dậy định đi về, Quý Đông Dương nghiêng người về phía trước túm lấy tay cô, ngẩng đầu nhìn cô.

"Nghe này, hôm đó là tôi sai, tôi xin lỗi, hãy quên chuyện đó đi."

"Không quên nổi, cả đời này sẽ không quên được vừa hôn một cái đã bị đẩy xuống sofa."

Cô cúi xuống nhìn anh, Quý Đông Dương im lặng mấy giây rồi cũng đứng lên, đến lượt anh cúi xuống nhìn cô, trong phút chốc khí thế của anh áp đảo ánh sáng nơi đáy mắt cô. Anh buông tay cô ra rồi đút tay mình vào túi quần, "Chu Nghi Ninh, tôi không biết vì sao cô lại đột ngột thay đổi thái độ với tôi, là vì nổi hứng hay muốn đùa vui, nhưng dù thế nào thì chúng ta cũng không hợp nhau, đừng lãng phí thời gian và công sức vì tôi."

Chu Nghi Ninh tiến lên một bước, ngẩng đầu lên, "Không hợp? Chỉ có thích hay không thích chứ không có hợp hay không hợp, nếu thích thì sẽ hợp thôi."

Hai người đứng quá gần nhau, Quý Đông Dương không lùi về sau mà cúi đầu nhìn cô khiến hơi thở hơi người như quán quýt lấy nhau.

"Trông bề ngoài cô có vẻ mạnh mẽ nhưng bên trong lại yếu đuối, cô thiếu hụt cảm giác an toàn, muốn giành lấy sự quan tâm của người khác, chắc hẳn hồi nhỏ cô rất thường xuyên gây rắc rối, mới mười mấy tuổi đầu mà đã ăn mặc già dặn, uống rượu, hút thuốc, chơi bời với đám trai choai

choai, thật ra cô muốn người ta quan tâm tới cô hơn, cô cần một người đàn ông có nội tâm cứng rắn nhưng cũng dịu dàng, có thể bao dung tất cả cho cô. Nhưng tôi thì ngược lại." Quý Đông Dương nhếch môi cười tự giễu, "Chẳng phải cô đã nói tôi là không khí lạnh sao? Không khí lạnh không thể sưởi ấm cho cô được."

Trước ánh mắt kinh ngạc của cô, anh xoay người đi, bỏ lại một câu, "Về nhớ đóng cửa."

Chu Nghi Ninh đứng sững sờ tại chỗ, cô không ngờ Quý Đông Dương lại nói nhiều với cô như thế, hóa ra anh cũng biết bản thân là không khí lạnh!

Chu Nghi Ninh thấy anh đã đi gần tới cửa phòng ngủ thì vội vàng đuổi theo chặn cửa phòng ngủ lại, "Anh tưởng mình là bác sĩ tâm lý chắc? Phân tích cũng được đấy, nhưng đó là lúc em còn nhỏ."

Quý Đông Dương đã đóng phim mười mấy năm, diễn rất nhiều nhân vật, nhưng chưa bao giờ đóng vai bác sĩ tâm lý.

Cô chen vào phòng anh, nói rất hùng hổ: "Bây giờ em đã thay đổi rồi. Quý Đông Dương, anh đã lớn, em cũng trưởng thành rồi nên sẽ không có mấy suy nghĩ trẻ con buồn cười nữa. Em thích thứ gì thì sẽ cố gắng giành lấy, kể cả anh. Đừng nói nội tâm của anh không đủ mạnh mẽ, em thấy cả cái showbiz này không có ai mạnh mẽ hơn anh đâu."

Anh nhìn cô, bỗng cười: "Vậy thì sao?"

Vậy thì sao? Cô đang nói cô không thềm so đo anh xấu tính, với lại thật ra anh cũng không xấu tính lắm.

Cô nhìn thẳng vào anh, hỏi: "Anh có thích em không? A Minh nói anh chưa bao giờ để phụ nữ vào nhà mình, em là người đầu tiên."

Cho nên cô là người đặc biệt.

Quý Đông Dương chau mày, im lặng trong chốc lát rồi ấn lấy vai cô đẩy cô ra, "Về đi."

"Àm!" Mũi Chu Nghi Ninh suýt tông vào cánh cửa.

Xấu tính ghê cơ!

Cô bực mình tới sofa lấy áo khoác rồi đi về nhà mình.

Sáng hôm sau, Quý Đông Dương thay quần áo, tới sofa cầm áo phao lên mới phát hiện có gì đó không đúng, cái áo này là áo của nữ, nhỏ hơn áo của anh rất nhiều.

Nhìn xung quanh một vòng, có lẽ cô gái kia lấy đi rồi.

Lúc này anh mới chợt nhớ ra cô mặc mấy cái áo của anh mà chưa trả.

Ở đối diện, Chu Nghi Ninh cũng vừa phát hiện mình lấy nhầm áo, tuy đều là áo kiểu dài màu đen nhưng cái này to hơn rất nhiều. Cô khoác áo vào, đột nhiên cảm thấy rất vui, sự bực bội từ tối qua cuối cùng cũng biến mất.

Cô vui vẻ treo áo vào tủ đồ, chờ đến tủ chứa đầy áo của anh, cô không tin anh sẽ không đến tìm cô.

Hai người chạm mặt nhau ngoài cửa, Chu Nghi Ninh nhìn cái áo khoác màu đen trên người anh, anh không còn cái áo phao nào nữa?

Nghĩ thế, cô vui vẻ ngẩng đầu cười với anh: "Chào buổi sáng."

Quý Đông Dương tưởng sau chuyện tối qua thì cô sẽ giận dữ mấy ngày, nhưng không ngờ mới sáng sớm mà cô đã cười ngọt ngào với anh rồi.

Anh lặng lẽ dời tầm mắt, "Chào buổi sáng."

Đi vào thang máy, Chu Nghi Ninh bấm số tầng, "Quý Đông Dương, có phải anh thấy anh lớn hơn em mười tuổi nên ngại trâu già gặm cỏ non đúng không?" Cô cười, "Không sao, em không chê anh đâu."

Quý Đông Dương thấy hơi đau đầu, "Chu Nghi Ninh, cô không hiểu tiếng người hả?"

Anh tưởng tối qua đã nói rõ ràng rồi.

Chu Nghi Ninh xoay người lại, nín lấy cổ áo anh, kiễng chân nhích lại gần anh, cười khanh khách: "Anh hôn em đi, nụ hôn lần trước chán quá."

Cô nhắm mắt lại, đôi mi dày khẽ rung.

Đôi mắt đen láy của Quý Đông Dương nhìn chăm chăm lên cánh môi hồng xinh đẹp của cô, anh trầm giọng đẩy cô ra: "Đừng làm loạn."

Chu Nghi Ninh không hề thấy bất ngờ, cô hừ khẽ, ngoan ngoãn đứng sang một bên.

Cửa thang máy mở ra, Chu Nghi Ninh tươi cười đi phía sau anh rồi leo lên xe mình.

Ngó chiếc xe của Chu Nghi Ninh đang chậm rãi đi đằng sau qua kính chiếu hậu, A Minh nhìn gương mặt lạnh lùng của Quý Đông Dương với vẻ kỳ lạ, "Đông ca, tối qua anh dỗ cô Chu rồi hả?"

Quý Đông Dương: "Không có."

A Minh: "Hôm nay cô ấy không vượt qua xe mình."

Ý là hôm nay tâm trạng cô rất tốt.

Nhưng mà Đông ca cũng biết dỗ dành phụ nữ? Hơi khó tưởng tượng.

Buổi chiều, Chu Nghi Ninh đến Thời Quang, vào phòng làm việc của Vạn Vi, ngồi xuống nhìn Vạn Vi bận rộn gọi điện thoại, nghe giọng điệu là biết đang nói với ai, nếu chị tươi cười nhẹ nhàng thì là đang nói chuyện với đạo diễn, nhà sản xuất,...; còn nếu mắng người ta thì đó là nghệ sĩ hoặc trợ lý.

Chờ chị rảnh rang, Chu Nghi Ninh mới gọi: "Chị Vi."

Vạn Vi uống hớp nước, tựa vào ghế da nhìn cô, cười: "Tuần tới em sẽ hoàn tất mọi cảnh quay trong phim "Triều đại thái bình", hôm nay gọi em tới đây là để bàn về bộ phim tiếp theo."

Chu Nghi Ninh thấy hơi ngạc nhiên: "Là phim truyền hình hả?"

Cô không hy vọng nhiều, chỉ cần không phải mấy vai bình bông là được.

Vạn Vi cười: "Điện ảnh, đạo diễn Vệ Trung."

Chu Nghi Ninh sững sốt, Vệ Trung là đạo diễn của phim "Đen trắng", nhờ bộ phim đó mà Quý Đông Dương đã giành được giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, tuy tác phẩm của ông khá u ám nhưng truyền rất nhiều cảm hứng. Phim của ông được quay cực kỳ kỹ lưỡng để đạt được sự hoàn hảo.

Cô quan sát vẻ mặt của Vạn Vi, nuốt nước bọt: "Vai gì?"

Vạn Vi chỉ vào một tấm hình trên tờ báo, đó là tấm chụp ngoại cảnh lần trước, Chu Nghi Ninh đứng trong đống đồ nát, ánh mắt cô hiện lên sự cô độc, "Đạo diễn Vệ vô tình nhìn thấy tấm hình này của em nên muốn em đi thử vai, nếu hợp thì sẽ nhận vai luôn, tên phim là "Khúc mắc", nhân vật mà em thử vai là nữ chính, một bệnh nhân tâm lý."

Chu Nghi Ninh: "..."

Tôi qua vừa bị Quý Đông Dương mắng cứ như bệnh nhân tâm lý, bây giờ thì sắp đóng vai bệnh nhân tâm lý thật.

-----oOo-----

Chương 27

Nguồn: EbookTruyen.Me

Vạn Vi nói sơ qua về kịch bản, thấy Chu Nghi Ninh ngồi im re thì hỏi: "Sao thế, không thích kịch bản này à? Chị nói rồi, em không hợp với phim thần tượng, hơn nữa điểm xuất phát của em rất cao, "Triều đại thái bình" là phim chính kịch cổ trang mà đạo diễn Từ đã chuẩn bị suốt ba năm, ngay cả ảnh đế mấy năm gần đây không đóng phim truyền hình là Quý Đông Dương cũng nhận vai nam chính, lại còn có nhiều diễn viên gạo cội cũng tham gia bộ phim, đợi đến khi bộ phim được phát sóng, chắc chắn khán giả sẽ biết em."

Hơn nữa vai của Nghi Ninh là nhân vật phản diện, rất dễ khiến khán giả nhớ đến.

Chu Nghi Ninh sực tỉnh, che giấu sự do dự trong đáy mắt, ngẩng đầu cười: "Không có, sao mà không thích được, là nữ chính đó!"

Đây là cơ hội hiếm có, nếu thực sự lấy được vai nữ chính, cô sẽ gần Quý Đông Dương thêm một bước.

Đẹp hết những bản khoản qua một bên, cô nói một cách kiên định: "Em sẽ cố gắng thử vai."

Vạn Vi cười, "Tốt lắm, chỉ cần em biểu hiện tốt tại buổi thử vai thì chắc chắn vai diễn này sẽ thuộc về em."

Chu Nghi Ninh: "Thật ả? Chắc là nhiều người cũng muốn giành lấy vai diễn này lắm chứ?"

Cô chỉ mới quay một phim cổ trang, vừa không qua trường lớp đào tạo vừa là người mới không có nhiều kinh nghiệm, trong khi tỉ lệ cạnh tranh giành vai trong phim của Vệ Trung rất cao, Vạn Vi nói cứ như cô đã nắm chắc vai nữ chính rồi ấy.

Vạn Vi cười vô cùng đắc ý, "Chị rất có lòng tin ở em, vai này hợp với em lắm."

Chu Nghi Ninh im lặng mấy giây rồi cũng cười, "Thế nam chính thì sao? Đã xác định chưa?"

Vạn Vi lắc đầu: "Vẫn chưa, còn đang tranh giành, nói đúng hơn là có người muốn cướp. em đừng quan tâm đến chuyện đó, cứ làm việc của mình thôi, chị sẽ báo cho em thời gian thử vai sau, hôm đó chị sẽ đi cùng."

Vạn Vi tiễn Chu Nghi Ninh ra cửa, đợi cô đi xong, vừa quay người lại đã thấy Dương Huân bung ly cà phê đứng một bên. Dương Huân hỏi: "Định để Chu Nghi Ninh nhận vai nữ chính thật hả?"

Vạn Vi tựa vào cửa, cười: "Không dám nói chắc, còn anh thì sao, giải quyết chuyện của Quý Đông Dương thế nào rồi?"

Dương Huân cũng cười, "Mùi phần thì nắm chắc hết cả mùi, chỉ có cậu ấy chọn kịch bản chứ kịch bản nào mà chẳng cần cậu ấy."

Tuy đó là sự thật nhưng Vạn Vi vẫn thấy khó chịu, Dương Huân nói tiếp: "Nếu nữ chính là Chu Nghi Ninh thì tôi phải suy nghĩ lại đây."

Vạn Vi cười lạnh: "Vậy anh cứ suy nghĩ đi, Lê Tranh cũng được lắm."

Dứt lời, xoay người bỏ đi.

Dương Huân chau mày, bung ly cà phê đi tới chỗ ngoặt thì thấy Chu Nghi Ninh.

Chu Nghi Ninh quay lại để bàn công việc với Vạn Vi, không ngờ lại vô tình nghe cuộc trò chuyện của họ, còn bị bắt gặp mình đang nghe lén nữa. Cô không hề tỏ ra ngỡ ngàng ngừng mà mỉm cười: "Anh Dương, trùng hợp quá."

Nếu lúc này cô nghe không nhầm thì nam chính của "Khúc mắc" là Quý Đông Dương?

Nếu vậy thì có chết cô cũng phải giành được vai này.

Mà khoan đã, nhân vật nam chính là bác sĩ tâm lý ư? Chu Nghi Ninh thấy hơi cam go, cô khẽ nâng cằm nghĩ ngợi.

Dương Huân thấy buồn cười khi nhìn vẻ mặt liên tục thay đổi của cô, anh ta vừa lắc đầu vừa cười rồi bỏ đi.

Ngày hôm sau, Chu Nghi Ninh hỏi A Minh: "Anh Dương và chị Vi có quan hệ gì thế?"

Hôm qua cô thấy giữa hai người đó nồng nặc mùi thuốc súng, hơn nữa Dương Huân rất có thành kiến với cô, cô suy nghĩ cả đêm, đoán chừng là cô bị liên lụy rồi.

A Minh ngạc nhiên, tỏ vẻ sao-có-thể-không-biết-chứ, anh ta nhìn xung quanh, xác định không có ai mới nói nhỏ: "Chị Vi và anh Dương ly hôn ba năm rồi, cô không biết hả? Nghệ sĩ dưới trướng chị Vi ai cũng biết, thế mà cô lại không biết. Sau khi ly hôn hai người vẫn làm chung công ty, nhưng anh Dương bắt mẫn chị Vi thủ đoạn, còn chị Vi thì khinh thường anh ấy

quá thận trọng."

Chu Nghi Ninh trợn to mắt, qua một lúc lâu mới nói: "Thì ra là vậy."

Thảo nào Dương Huân không ưa cô.

Cô nhìn A Minh, "Anh là em họ của chị Vi mà lại làm việc cho Quý Đông Dương, rắc rối nhỉ."

A Minh cũng rất bất lực: "Lúc tôi theo Đông ca thì bọn họ còn chưa ly hôn mà."

Chu Nghi Ninh nhướn mày, "Thế tại sao họ ly hôn?"

A Minh: "Tính cách chị Vi mạnh mẽ quá, còn anh Dương thì không chịu thỏa hiệp, không hợp nhau."

Lại là không hợp nhau. Chu Nghi Ninh không thích nghe thế nên đánh vào ót A Minh một cái rồi sáng khoái bỏ đi.

Ra cửa gặp Quý Đông Dương, Chu Nghi Ninh ngẩng mặt nhìn anh và cười, thấy mặt anh không có chút cảm xúc, cô nhỏ giọng oán trách: "Hoàng thượng, thần thiếp bị biếm vào lãnh cung, chỉ còn sống mấy ngày thê thảm nữa thôi là chết rồi, người không thể đối xử tốt với thần thiếp một chút sao?"

Quý Đông Dương nhắc nhở cô: "Đó là phim."

Cô cúi đầu, nói nhỏ: "Ngoài đời anh cũng đâu tốt với em, hôn có một cái mà bị hất xuống ghế ngay."

Chuyện xảy ra chỉ mới mấy ngày trước thôi.

Quý Đông Dương nhíu mày, hỏi: "Cô lại tới phòng nghỉ của tôi làm gì?"

Chu Nghi Ninh hừ một tiếng, "Em tìm A Minh chứ có tìm anh đâu."

Quý Đông Dương đi lướt qua cô, "Vậy thì buổi tối đừng ôm rượu đến tìm tôi."

Chu Nghi Ninh nhìn chăm chăm vào lưng anh, cô rất muốn rạch lớp da lạnh lùng của anh ra để xem bên trong anh có cất giấu một trái tim nóng bỏng như cô nghĩ không.

"Triều đại thái bình" đã bước vào quay giai đoạn cuối, hôm nay là ngày quay cuối cùng của Chu Nghi Ninh, Ninh phi bị biếm vào lãnh cung, kết thúc cuộc sống của mình bằng dải lụa trắng.

Thông thường, vào cuối đời, nhân vật phản diện sẽ được tẩy trắng, ví dụ như hối hận vì những tội lỗi của mình, khóc lóc xé ruột xé gan, sám hối cầu xin tha thứ. Nhưng Ninh phi thì không. Đến lúc chết, nàng ta vẫn không hề hối cải.

Nàng ta cười điên cuồng, gào lên với dáng hình của hoàng đế: "Hoàng thượng, thần thiếp không hối hận về những chuyện mình đã làm, vì nếu không làm những việc đó, hoàng thượng đã quên thần thiếp từ lâu rồi. Thần thiếp biết tội của thần thiếp là không thể tha thứ, nhưng ít nhất đã khiến hoàng thượng nhìn thần thiếp thêm mấy lần..."

Sắc mặt hoàng đế lạnh lẽo, hấn cười tự giễu, phất tay áo sải bước bỏ đi, để lại cho Ninh phi một bóng dáng không bao giờ ngoảnh đầu.

Ninh phi ngồi thần thờ dưới đất, ngẩng đầu nhìn dải lụa trắng được treo trên xà ngang một cách bi thương, sau đó, đôi chân trần lão đảo tiến về phía nó.

Nàng nắm dải lụa trắng, nhìn ra cánh cửa với niềm mong đợi nhỏ nhoi, nhưng chỉ đành nhoẻn miệng cười đau khổ.

Đạo diễn Từ nhìn chăm chăm vào máy ghi hình, giờ tay chuẩn bị hô "Qua", đoạn này chỉ cần quay bóng người bị treo qua ô cửa sổ là được, nhưng đột nhiên ông thấy có gì đó là lạ.

Chu Nghi Ninh nhắm hai mắt lại, trong giây phút cuối cùng, một giọt nước chậm rãi trượt ra khỏi khóe mắt cô.

Đạo diễn Từ kinh ngạc nhìn chăm chăm máy quay, qua một lúc mới sực tỉnh, vội hỏi: "Có quay được cảnh vừa rồi không?"

"Có."

Đạo diễn Từ phấn khích vỗ tay. Lần đầu tiên không tiếc lời khen ngợi Chu Nghi Ninh: "Chu Nghi Ninh, cháu diễn cảnh cuối rất tuyệt."

Cô bé này tiến bộ rất nhiều, càng lúc càng dễ nhập vai, khiến người ta phải kinh ngạc. Đạo diễn Từ thâm cảm thán trong lòng, cũng may ban đầu không chọn nhầm người.

Quý Đông Dương đứng sau máy ghi hình cũng rất kinh ngạc bởi cảnh cuối của Chu Nghi Ninh.

Dù ác độc thế nào đi nữa thì Ninh phi vẫn là một cô gái, từ tận đáy lòng, khao khát lớn nhất của nàng ta cũng chỉ là tình yêu của đế vương mà thôi, thậm chí cho đến lúc chết, trong lòng vẫn còn niềm mong mỏi ấy, đó chính là bi kịch chôn hậu cung.

Chu Nghi Ninh lau khóe mắt, cười với đạo diễn Từ rồi nhìn Quý Đông Dương, trong thoáng chốc, cô sững sờ tại chỗ.

"Tôi nay tôi mời mọi người ăn khuya, chúc mừng Nghi Ninh hoàn tất mọi cảnh quay." Đạo diễn Từ nói to vào loa.

Mọi người reo hò, "Kết thúc công việc thôi, kết thúc công việc thôi."

Chu Duy đi qua vỗ vai Chu Nghi Ninh. "Ngần ngơ gì đó, thay quần áo đi."

Chu Nghi Ninh sực tỉnh, lúc này Quý Đông Dương cười với cô ư? Không phải cười lạnh, cũng không phải cười mỉa, mà là nụ cười ấm áp như tắm trong gió xuân.

Cô vui vẻ nhưn môi: "Không có gì, đi thay quần áo thôi."

Đoàn phim quyết định ăn ở quán nướng gần đó, cả đoàn người chiếm hết lâu hai. Ở đây quanh năm có đoàn phim nên ông chủ và nhân viên phục vụ tỏ ra rất bình thường khi gặp ngôi sao. Bà chủ là fan của Quý Đông Dương, đây là lần đầu tiên chị ấy thấy Quý Đông Dương vào quán mình nên vô cùng vui mừng, ngại ngùng hỏi có thể chụp hình chung với anh không.

Quý Đông Dương cười nhẹ: "Được chứ."

Chụp xong, bà chủ hạnh phúc cầm điện thoại rời đi.

Chu Nghi Ninh bước ra khỏi nhà vệ sinh ở lầu một thì nhìn thấy A Minh đang nói chuyện với bà chủ, "Ở đây có cháo không? Cho tôi một phần."

Cô nói với A Minh, "Anh muốn ăn cháo hả? Tất cả mọi người đều gọi đồ nướng mà."

A Minh lắc đầu: "Không phải tôi, gọi cho Đông ca, đồ nướng nhiều gia vị quá, lại cay nữa, không tốt cho dạ dày của Đông ca."

Bệnh đau dạ dày của anh nghiêm trọng đến thế sao?

Chu Nghi Ninh lên lầu hai, suy nghĩ một chút rồi lại xoay người xuống lầu một.

Trên lầu, bàn ăn bày la liệt đồ nướng và bia, thậm chí còn có người gọi cả rượu trắng nữa.

"Chu Nghi Ninh đâu?"

Ai đó hỏi. Mọi người nhìn xung quanh, đúng là không thấy Chu Nghi Ninh đâu thật.

"Kia nè!"

Chu Nghi Ninh đang bung cái khay đi ra khỏi khúc rẽ ở cầu thang, thấy ai cũng nhìn mình thì khó hiểu, "Sao thế?"

Chu Duy cười: "Không có gì, mọi người không thấy em đâu nên nghĩ em bị bắt cóc rồi."

Chu Nghi Ninh lườm trắng mắt, Chu Duy hỏi tiếp: "Em bê gì thế?"

Chu Nghi Ninh cúi đầu nhìn khay đồ nướng được bỏ rất ít gia vị, hơi mất tự nhiên nói, "Thức ăn thôi."

Mọi người cũng không để ý nữa, cho rằng cô ăn kiêng nên chọn đồ ăn riêng, thế là tiếp tục chuyện trò, ăn uống.

Quý Đông Dương húp cháo, anh không uống bia nên trước mặt anh khá trống, đạo diễn Từ và phó đạo diễn bị kéo sang chỗ khác, Chu Nghi Ninh thấy bên cạnh Quý Đông Dương chỉ còn A Minh và biên kịch thì vội đặt cái khay xuống trước mặt anh, "Cho anh nè, không có ớt đâu, cũng ít dầu mỡ lắm."

Cô nhoèn miệng cười với anh rồi ghé sát lại thì thào vào tai anh: "Em nướng đó."

-----oOo-----

Chương 28

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sự kinh ngạc xẹt qua mắt Quý Đông Dương, anh cúi đầu nhìn cô. Nụ cười của cô rất ngọt ngào, giọng nói mang theo sự mong chờ: "Anh mau ăn thử đi."

Biên kịch thấy thế, trêu: "Từ bao giờ Nghi Ninh quan tâm Đông Dương thế?"

Chu Nghi Ninh nghiêm túc nói: "Lúc trước anh ấy giúp đỡ em rất nhiều, hôm nay hoàn tất cảnh quay rồi nên phải làm chút gì đó để cảm ơn."

Quý Đông Dương không nhìn cô nữa, giọng nói vô cùng lãnh đạm: "Ừm, cảm ơn."

Hôm nay, tâm trạng của Chu Nghi Ninh rất tốt, bộ phim đầu tay hoàn tất suôn sẻ, cuối cùng còn được đạo diễn Từ tán thưởng nên không thèm so đo với thái độ lạnh nhạt của anh. Cô nhích tới gần, chọc khuỷu tay vào anh, ý bảo anh mau ăn thử.

Quý Đông Dương gấp một miếng thịt bò cho vào miệng dưới ánh mắt sáng quắc của cô, Chu Nghi Ninh còn chưa kịp hỏi ý kiến thì bị một người đứng đằng sau vỗ vào vai. Chu Duy cười nói: "Không kính rượu với mọi người à?"

Chu Nghi Ninh nhìn chằm chằm Quý Đông Dương, thấy anh nuốt hết miếng thịt rồi mới thỏa mãn đứng lên đi cùng Chu Duy.

A Minh nhìn tấm lưng của Chu Nghi Ninh với vẻ kinh ngạc, lúc này anh ta nói Đông ca không ăn cay, thế nên cô đã tự tay nướng thịt cho Đông ca ăn?

Đừng nói là cô ấy thích Đông ca nhé?

A Minh nhìn Quý Đông Dương bỏ miếng thịt vào bát cháo khuấy mấy cái rồi mới ăn, bèn hỏi: "Ngon không Đông ca?"

Tuy ít ớt nhưng cũng không nên ăn.

Quý Đông Dương nhìn anh ta, "Cậu ăn thử đi."

A Minh gấp một miếng thịt bỏ vào miệng, một giây sau, "Phì! Mặn chết mất!"

Anh ta vội vàng uống hết ly bia, quả nhiên đồ nướng của tiểu ma nữ không thể ăn bậy ăn bạ, lúc ngẩng đầu lên lần nữa, anh ta thấy Quý Đông Dương tiếp tục nhúng thịt vào cháo rồi cho vào miệng với vẻ mặt vô cùng bình thường.

Anh ta bèn nhắc nhở: "Đông ca, mặn lắm đó."

Quý Đông Dương ngẩng đầu nhìn lướt qua cô nàng Chu Nghi Ninh đang uống rượu cùng mọi người nhưng thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn xem anh có ăn không, anh không chút cảm xúc, "Không sao." Anh nhìn A Minh, "Nếu không thì cậu ăn hết đi?"

A Minh vội vàng lắc đầu, cùng lắm thì anh ta chỉ có thể chia sẻ một chút thôi, chứ bảo ăn hết chắc chết.

Cũng may Chu Nghi Ninh nướng không nhiều lắm, chỉ hai con cá và mấy miếng thịt bò, thêm nữa Quý Đông Dương ăn kèm với cháo nên cũng không mặn lắm, miễn cưỡng vẫn ăn được.

Vì để Đông ca ăn ít loại thức ăn có hại cho sức khỏe này, A Minh bắt chấp hết, cứ ăn một miếng thịt là anh ta uống hai ngụm bia, cuối cùng cũng giải

quyết xong.

Vì uống nhiều nên mặt Chu Nghi Ninh đỏ bừng, cô quay lại thấy cái khay đã hết thức ăn thì rất vui, cười tươi rói nhìn Quý Đông Dương.

Tan tiệc, Chu Nghi Ninh hơi say, mặc dù tửu lượng cao nhưng cô không quen uống rượu trắng, vì thế khi bị phó đạo diễn chuốc hai ly rượu trắng thì cô hơi choáng.

"Em đừng lái xe, giờ này cũng đừng gọi tài xế tới lái, để chị đưa em về nhé?" Chu Duy hỏi cô.

"Không cần đâu, chúng ta không thuận đường, em tự lái xe về được, ngày mai chị còn phải quay phim, về nghỉ ngơi sớm đi." Chu Nghi Ninh lắc đầu, đầu óc quay cuồng tìm cách đi nhờ xe Quý Đông Dương.

Tốp người đi xuống lầu, những người say quyết định thuê luôn khách sạn gần đó ngủ qua đêm, dù sao ngày mai cũng quay phim ở gần đây, thế là họ lão đảo dặt nhau đi thuê phòng. Từng người lục tục rời đi, Chu Nghi Ninh đi theo sau Quý Đông Dương.

Đương nhiên Quý Đông Dương biết cô muốn làm gì, A Minh đưa chìa khóa xe cho anh.

Thấy Quý Đông Dương ngồi vào ghế lái, Chu Nghi Ninh ngăn người một lúc rồi vội vàng kéo A Minh, "Tôi ngồi ở trước!"

A Minh: "... Ồ."

Chu Nghi Ninh vội vàng ngồi vào ghế phụ lái, cô cứ tưởng Quý Đông Dương không biết lái xe, Quý Đông Dương nghiêng đầu liếc cô, "Cài dây an toàn vào."

Cô "a" lên một tiếng, kéo dây an toàn nhưng mãi mà không cài vào được.

Quý Đông Dương chồm tới giữ dây an toàn, thoát cái đã cài xong.

Chu Nghi Ninh rất vui, cô cười rạng rỡ nhìn anh.

Quý Đông Dương lái xe nhanh hơn A Minh nhiều, anh đưa A Minh về

trước, A Minh lo lắng nhìn Chu Nghi Ninh đã say khướt, nói với Quý Đông Dương: "Đông ca, anh cẩn thận nhé, đừng để phóng viên theo đuôi."

Chu Nghi Ninh nghe thấy thế thì mất hứng, ngoảnh đầu trừng A Minh, chờ A Minh xuống xe, cô lập tức quay qua vỗ vào người Quý Đông Dương: "Mau lái xe đi."

Vì bật điều hòa, cửa sổ đóng kín, nên trong xe nồng nặc mùi rượu.

Chu Nghi Ninh nghiêng đầu nhìn anh, "Đồ em nướng ngon không?"

Quý Đông Dương nhìn thẳng về phía trước, "Dở."

Chu Nghi Ninh hừm, "Biết ngay anh sẽ nói thế mà." Sau đó cô bật cười, "Tuy dở nhưng anh cũng ăn hết."

Đèn đỏ, Quý Đông Dương định nói phần lớn là do A Minh ăn, đến khi quay đầu qua, nhìn đôi mắt ngời sáng như ánh sao của cô, thôi, tốt nhất là không đả kích cô.

Anh không nói gì, Chu Nghi Ninh cho là anh thừa nhận, thế là bật cười, đắc ý đung đưa chân, nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ.

Tối nay cô nói hơi nhiều, dịu dàng và ngoan ngoãn đến lạ, ánh mắt cô nhìn anh mềm mại như con thú cưng, Quý Đông Dương nghĩ chắc là cô say rồi.

Từ lúc A Minh xuống xe, đằng sau luôn có một chiếc xe theo đuôi, tối nay A Minh ở một trong những căn hộ của anh, phóng viên rình mò ở đó thấy chỉ có một mình A Minh xuống xe nên cảm thấy rất kỳ lạ, vội vàng đuổi theo anh.

Quý Đông Dương quan sát phía sau qua kính chiếu hậu, nói với Chu Nghi Ninh: "Ngồi yên."

Chu Nghi Ninh ngớ ra, "Em đang..."

Em đang ngồi yên mà!

Cô còn nói hết câu, anh đã nhấn chân ga, chiếc xe lập tức lao vun vút trên đường. Do không phòng bị, Chu Nghi Ninh bị ngã người ra sau, cái ót đập

mạnh vào lưng ghế, đau đến nổi đom đóm mắt.

Quý Đông Dương không ngừng vượt qua xe phía trước, Chu Nghi Ninh nắm chặt cửa xe, dạ dày cực kỳ khó chịu mà không nói được tiếng nào.

Cô không thể nào tin nổi Quý Đông Dương biết đua xe!

Mười mấy phút sau, Quý Đông Dương giảm tốc độ xuống, Chu Nghi Ninh cầm tay nắm cửa xe, mặt trắng bệch: "Dừng, dừng xe! Nhanh lên!"

Cô muốn nôn, không nhịn nổi nữa!

Quý Đông Dương quay đầu nhìn cô, chau mày cho xe dừng lại ở ven đường. Chu Nghi Ninh nhanh chóng mở cửa, lao xuống xe, vịn vào thân cây nôn thốc nôn tháo.

Một lát sau, trước mắt xuất hiện một chai nước, Chu Nghi Ninh nhận lấy, súc miệng, một lúc lâu sau mới ngoảnh đầu lại, đôi mắt đỏ bừng trừng anh: "Không có chuyện gì anh lái xe nhanh thế làm chi? Biết em say mà còn lái nhanh, có phải anh có thù oán với em không?"

Những làn gió lạnh thổi xào xạc, cô rùng mình, mái tóc dài rối tung buông xõa sau lưng, trông rất đáng thương.

Quý Đông Dương nhìn cô một lúc lâu mới nói: "Có phóng viên theo đuôi."

Chu Nghi Ninh im lặng, dưới làn gió lạnh, cô đã tỉnh rượu không ít, âm ức cúi đầu, "Biết rồi."

"Cô sợ bị chụp không?" Anh hỏi.

"Không sợ, nhưng không muốn bị chụp." Cô không muốn cô cũng chỉ là một trong những người yêu tin đồn của Quý Đông Dương mà thôi.

Quý Đông Dương cười, xoay người đưa lưng về phía cô, "Vậy thì mau lên xe đi."

Chu Nghi Ninh hơi giận, nhưng nghĩ tới việc được ở bên anh thì cô lại thấy vui, thế là ngoan ngoãn đi lên xe.

Về đến chung cư đã nửa đêm, chẳng biết từ bao giờ mà chỗ ngồi bên cạnh không có động tĩnh gì, Quý Đông Dương rút chìa khóa xe ra, quay đầu nhìn qua, cô gái ấy đang ôm ba lô và áo khoác ngoẹo đầu ngủ ngon lành.

Im lặng mấy phút, Quý Đông Dương chỉnh ghế ngả ra sau, anh dựa vào lưng ghế, giơ tay ra lấy cái bật mắt để ở sau ghế, đeo lên rồi khoanh tay ngồi nghỉ.

Chu Nghi Ninh uống say, ngủ rất khó chịu, đầu không có điểm tựa, sau khi gục lên gục xuống mấy lần thì cũng tỉnh.

Cô xoa cổ, mê man nhìn ra ngoài mới giật mình khi phát hiện mình vẫn còn trên xe, quay đầu nhìn qua thì thấy ghế lái được chỉnh ngả cả ra sau, thân hình cao lớn của Quý Đông Dương nằm trên ghế, vì không gian trong xe hơi nhỏ nên đôi chân dài không duỗi thẳng ra được.

Chu Nghi Ninh nhìn anh đeo bật mắt, cô nhoẻn miệng cười, còn tưởng anh vứt cô một mình ở trong xe chứ.

Cô chồm tới, nhìn đồng hồ của anh, 02:22.

Muộn thế này rồi cơ á?! Họ ở trên xe bao lâu rồi?

Anh đeo bật mắt trông xa cách quá! Chu Nghi Ninh nhìn chăm chăm khóc môi anh, nuốt nước bọt, từ từ nhích lại, khẽ khàng hôn lên môi anh.

Tim đập như sấm.

Nhưng vẫn không đủ, môi cô chạm vào môi anh, cơ thể mềm mại từ từ nhích lại gần anh.

Lúc cô sán tới lần thứ hai, Quý Đông Dương đã tỉnh, bên dưới miếng bật mắt, hai mắt anh nhắm nghiền, đôi mày nhíu chặt, anh giơ tay tóm lấy cổ áo cô, trầm giọng quát khê: "Chu Nghi Ninh, cô say rồi phát điên à?"

Chu Nghi Ninh không ngờ anh lại nhanh chóng tỉnh lại như thế, cô còn chưa hôn đủ mà!

Sợ anh lại đẩy cô ra như lần trước, cô vội vàng giơ tay ôm anh, cả người áp sát, ghì chặt cổ anh, "Nếu anh lại hất em ra thì em vẫn cứ bám lấy anh!"

Lần trước anh nợ em đấy."

Quý Đông Dương mím chặt môi, cố chịu đựng: "Buông ra."

"Không buông, anh hôn em một cái rồi em sẽ buông." Cô mặt dày túm chặt anh, ngẩng đầu nhìn anh.

Giây lát sau, cô chạm vào môi anh rồi mút mạnh, ngắc ngư vừa hôn vừa gặm môi anh, anh càng không có phản ứng thì cô càng sốt ruột. Cô cắn nhẹ lên môi anh, anh vẫn không có phản ứng, cô bực mình, đè lên ngực anh, "Quý Đông Dương! Em cắn thật đấy!"

Quý Đông Dương giật miếng bọt mắt xuống, điều chỉnh lưng ghé ngòi thẳng, nhìn nhăm nhăm vào cô.

Chu Nghi Ninh thích đôi mắt của anh, ánh mắt anh rất sống động, cho dù là đang quay phim hay không.

Lúc này, đáy mắt anh tĩnh lặng đến đáng sợ. Giống như sự tĩnh lặng của núi lửa trước khi phun trào.

Chu Nghi Ninh cho rằng anh giận nên sợ hãi rụt cổ lại, nhưng phút chốc sau, lá gan lại đột ngột to lên, cô chồm người qua, hai tay ôm mặt anh rồi hôn mạnh lên môi anh, sau đó há miệng cắn môi anh.

Trước khi núi lửa bộc phát, làm được chuyện gì thì làm.

Cô cắn rất mạnh, Quý Đông Dương nhú mày, nắm lấy vai cô rồi đẩy cô ra, anh đưa lưỡi liếm môi dưới, cảm nhận được mùi máu.

Anh nhìn cô, "Cô là chó hả?"

Chu Nghi Ninh nhìn đôi môi bị cắn rách của anh.

Cô cúi đầu, vè mặt áy náy. Quý Đông Dương đưa tay sờ môi, cau mày nhìn cô, sau đó cầm điều khiển từ xa mở cửa xe ra.

Chu Nghi Ninh ôm ba lô và áo phao chạy theo anh, vội nói: "Quý Đông Dương, anh giận hả?"

Quý Đông Dương khóa xe lại, quay đầu nhìn cô, "Cô đoán đi? Ngày mai tôi còn phải quay phim đây."

Chu Nghi Ninh thấy hơi áy náy, cô quên bém mắt ngày mai anh phải quay phim, phiền phức rồi đây, "Em không cố ý."

Quý Đông Dương liếm môi dưới, có thể cảm nhận được chỗ bị rách một miếng da, e ngày mai không lành kịp, nghe thấy cô nói thế thì liếc cô một cái, tỏ ý không tin.

Hai người đi vào thang máy, Quý Đông Dương không thèm để ý đến cô.

Chu Nghi Ninh bĩu môi, anh chuyên nghiệp lắm, e rằng mình chạm tới giới hạn của anh rồi.

-----oOo-----

Chương 29

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bầu không khí khá nặng nề, ra khỏi thang máy, Chu Nghi Ninh đi phía sau kéo tay áo anh lại, "Này, em không cố ý thật mà."

Quý Đông Dương liếc cô, không tỏ thái độ gì.

Chu Nghi Ninh giơ tay đầu hàng, dẫu môi nói: "Được rồi, em thừa nhận là em cố ý, nhưng em quên mất ngày mai anh phải quay phim, thật đấy."

Quý Đông Dương gỡ tay cô ra, tiếp tục đi về phía trước.

Cô tức giận nhìn lưng anh, sau đó chạy lên cản đường anh lại, âm ức: "Em say rồi nên bỏ qua một lần đi, Quý Đông Dương, anh đừng so đo với phụ nữ say rượu mà."

Cuối cùng anh cũng dừng lại, cúi đầu nhìn cô, "Được."

Dứt lời, xoay người bấm mật mã nhà.

Chu Nghi Ninh ngẩn người, lát sau cũng đi tới chỗ anh, Quý Đông Dương định vào nhà, cô cũng muốn vào.

Quý Đông Dương nghiêng đầu tựa vào cửa, một tay vịn cửa, cúi đầu nhìn cô, cười khẽ: "Sao thế, còn muốn theo vào nhà nữa à?"

Muốn, cô gật mạnh đầu, mắt vẫn nhìn đôi môi bị cắn rách của anh.

Quý Đông Dương không cười nữa, "Cô xem bây giờ là mấy giờ rồi, về đi."

Ngay sau đó, cửa đóng lại.

Chu Nghi Ninh sờ mũi, thậm chí có lẽ sắp tới lại bị cấm cửa rồi đây.

Biết sớm thì cô đã hôn thật nhẹ nhàng rồi.

Sáng hôm sau, A Minh lái xe khác qua đón Quý Đông Dương. Quý Đông Dương mang khẩu trang đi ra khỏi thang máy, lên xe rồi vẫn không tháo xuống. A Minh nhìn anh qua kính chiếu hậu, thấy hơi lo: "Đông ca, anh bị cảm hả?"

Quý Đông Dương: "Không có."

Gỡ một bên khẩu trang ra, chiếc khẩu trang treo lủng lẳng ở một bên tai.

Anh đưa tay lấy bịt mắt theo thói quen mới nhớ hôm nay đi xe khác, "Cho tôi cái bịt mắt."

A Minh vội vàng lấy cái bịt mắt mới từ trong hộp ra, vừa ngoảnh đầu thì thấy môi dưới của Đông ca bị rách một miếng da, anh ta sửng sốt, còn Quý Đông Dương làm như không có gì nhận lấy miếng bịt mắt, đeo lên rồi ngả người tựa vào ghế.

A Minh nhìn anh chằm chằm một lúc lâu, sau đó mới cứng ngắc quay người lại, dấu đó rõ ràng là bị phụ nữ cắn!

Tối qua trừ tiểu ma nữ ra, không còn ai khác.

A Minh tức giận, cắn thành như vậy thì tiểu ma nữ cái gì chứ, là nữ ma đầu thì có!

Có vẻ như tình hình chiến đấu tôi qua rất kịch liệt?

"Lái xe đi."

Bị một giọng nói lạnh lẽo nhắc nhở, A Minh lắc đầu xóa hết những hình ảnh không nên có trong đầu, chuyên tâm lái xe.

Đến trường quay, Quý Đông Dương đeo khẩu trang đi tới phòng hóa trang mới lấy khẩu trang xuống rồi thay trang phục. A Minh ôm áo khoác của anh nhìn thợ trang điểm, chưa gì mà đã có thể hình dung được vẻ mặt lát nữa của cô ấy rồi.

Thợ trang điểm sắp xếp lại đồ trang điểm, lúc Quý Đông Dương ngồi xuống, cô ấy cười: "Chào Đông ca."

Cô ấy nhìn vào gương, vẻ mặt nhất thời đờ ra, lòng thầm hét to: Cha mẹ ơi!

Quý Đông Dương nhìn cô ấy, hỏi bằng giọng lãnh đạm: "Che được không?"

Thợ trang điểm sững sốt nhìn một chút, nuốt nước bọt: "Được thì được, nhưng mà... muốn che hoàn toàn không thấy dấu vết nữa thì hơi khó, em sẽ cố gắng hết sức!"

Đến lúc thử thách tài năng của cô rồi đây mà.

Nếu không được nữa thì chờ chừng nào làm hậu kỳ phim xử lý cũng được.

Quý Đông Dương nhắm mắt, tựa lưng vào ghế, vừa mệt mỏi vừa bất lực: "Thế làm phiền cô nhé."

Mọi người trưởng thành cả rồi, không ai ngu đến mức đi hỏi vì sao lại bị vậy, có mắt sẽ tự nhìn ra, có não thì sẽ đoán ra được, thợ trang điểm vừa hóa trang cho anh vừa nghĩ tới qua phải kịch liệt lắm đây! Thì ra người lạnh lùng như Đông ca lại có sở thích như thế? Chỉ cần nghĩ tới Đông ca... Ngừng! Chảy máu mũi tới nơi rồi.

Trợ lý của thợ trang điểm đứng gần đó sắp không kiềm chế nổi thì bị thợ trang điểm liếc một cái, nhờ vậy cô ấy mới có thể giữ vững tâm trạng.

A Minh nhìn tay thợ trang điểm run run, lặng lẽ đi pha cà phê cho Quý Đông Dương.

Thực tế là rất khó che vết rách đó, hơn nữa còn là ở trên môi, thợ trang điểm phải dùng tất cả biện pháp mới miễn cưỡng che đi một chút.

Trong công việc, Quý Đông Dương là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, nhìn bờ môi mình, anh chau mày lại, thợ trang điểm vội vàng nói: "Em đã cố hết sức rồi."

Quý Đông Dương hít sâu một hơi, "Tôi biết rồi, cảm ơn cô."

Chờ Quý Đông Dương ra khỏi phòng hóa trang, A Minh vội vàng nói với thợ trang điểm: "Chị Minh, giữ bí mật chuyện này nhé!"

Chuyện này liên quan tới danh tiếng của Đông ca, nếu bị lan truyền thì chẳng tốt chút nào.

Thợ trang điểm là fan nảo tàn của Quý Đông Dương, mặc dù rất muốn tám chuyện này với bạn bè nhưng vẫn kìm lòng: "Được, yên tâm đi, chị không nói lung tung đâu."

Trợ lý của thợ trang điểm cũng bị A Minh mua chuộc.

Hôm nay quay cảnh trong nhà, đạo diễn Từ giải thích cảnh quay cho Quý Đông Dương và Chu Duy, đang nói thì nhìn Quý Đông Dương, "Đông Dương, cậu nóng trong người hả?"

Tôi qua có thấy anh ăn đồ nướng đâu nhỉ?

Vẻ mặt Quý Đông Dương vẫn như cũ: "Dạ."

Phim đã quay tới giai đoạn cuối, đạo diễn Từ lo sức khỏe của diễn viên có vấn đề sẽ ảnh hưởng đến tiến độ quay phim nên hỏi han mấy câu mới bắt đầu quay.

Chu Nghi Ninh say rượu, ngủ đến trưa mới dậy.

Sau khi hoàn tất cảnh quay trong phim, hình như trong thời gian tới cô không có việc gì, Vạn Vi đăng ký cho cô khóa học diễn xuất để chuẩn bị cho buổi thử vai "Khúc mắc."

A! Hoàn tất cảnh quay! Quý Đông Dương cũng sắp quay xong rồi, đến lúc đó anh có chuyển nhà không?

A Minh đã nói anh không bao giờ ở lâu tại một nơi, anh có nhiều nhà, chỗ nào tiện thì ở chỗ đó, không biết quay xong phim này rồi anh sẽ chuyển đi đâu.

Nghĩ thế, Chu Nghi Ninh rầu rĩ nắm tóc.

Chỉ đành cầu nguyện cô sẽ vượt qua buổi thử vai để tiếp tục quay phim cùng anh.

Ăn trưa xong, Chu Nghi Ninh gửi Wechat(1) cho A Minh, hỏi hôm nay khi nào Quý Đông Dương về.

(1) Wechat: một ứng dụng nhắn tin của Trung Quốc.

A Minh: "Không nói cho cô biết đâu."

Chu Nghi Ninh: "..."

Tức ói máu!

A Minh: "Tôi qua cô cắn rách môi Đông ca, cô có biết như vậy là làm khó thợ trang điểm không hả? Chân mày Đông ca chưa giãn ra phút giây nào cả, cô ác thế thì còn lâu mới theo đuổi được Đông ca! Là con gái thì phải dịu dàng, đáng yêu."

Chu Nghi Ninh tức giận trước lời của A Minh, cô hỏi: "Bạn gái cũ của Đông ca rất dịu dàng?"

A Minh: "Đúng vậy."

Chu Nghi Ninh: "Vậy nên mới chia tay đó!"

A Minh không phản bác được, vì anh ta phát hiện quả thật Đông ca đối xử với tiểu ma nữ cứ là lạ, nói thế nào nhỉ, là kiên nhẫn hơn, dung túng hơn, anh ấy còn cho cô vào nhà uống rượu, cũng không đòi mật mã. Anh ta nói với Chu Nghi Ninh: "Hôm nay Đông ca có cảnh quay đêm."

Chu Nghi Ninh bĩu môi, vớt điện thoại sang một bên.

Tại trường quay, Quý Đông Dương vừa hoàn tất hai cảnh quay dài, A Minh đưa điện thoại cho anh: "Anh Dương nói có chuyện muốn bàn với anh."

Quý Đông Dương gọi điện cho Dương Huân. Dương Huân nói: "Đạo diễn Vệ hẹn đi ăn cơm, tớ đã hỏi A Minh về lịch quay của cậu rồi, hẹn ngày mai nhé, tớ sẽ đến đón cậu."

Quý Đông Dương không có ý kiến gì: "Ừ."

Dương Huân dừng một chút rồi hỏi: "Tôi qua cậu bị bọn chó săn theo đuôi hả? Trên xe còn có Chu Nghi Ninh? Có bị chụp không?"

Quý Đông Dương: "Không, cô ấy không xuống xe."

Dương Huân im lặng, Quý Đông Dương liền cúp máy.

Chiều hôm sau, Dương Huân lái xe qua, Quý Đông Dương đeo khẩu trang lên xe, Dương Huân cười: "Xem như đã xác định vai nam chính rồi đó, chỉ còn chờ xem cậu có chịu nhận hay không thôi."

Quý Đông Dương tựa vào ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi, "Xác định nữ chính chưa?"

Dương Huân ngập ngừng: "Vẫn chưa, nhưng trong danh sách có Chu Nghi Ninh."

Quý Đông Dương mở mắt ra, chậm rãi nói: "Thật không?"

"Ừm, có vẻ như Vạn Vi rất chắc chắn." Dương Huân nói tiếp: "Nhà đầu tư chính cho "Khúc mắc" là Tinh Vũ, ông chủ cũ đã quyết định rồi, nhưng vị chủ mới là Kha Đăng gần đây khá thân thiết với công ty điện ảnh Tân

Thần Quốc tế, bọn họ muốn giao vai nam chính cho Lê Tranh, anh ta cũng vừa giành được giải Nam diễn viên chính xuất sắc nhất, có sức hút lớn, cũng có thực lực, dù sao tiền cũng là lớn nhất, đạo diễn Vệ không có quyền quyết định hoàn toàn mà chỉ có thể đưa ra ý kiến, cho nên bữa cơm lần trước mới có Lê Tranh."

Quý Đông Dương: "Tớ biết, đạo diễn Vệ có gọi điện cho tớ."

"Đạo diễn Vệ muốn giao vai chính cho cậu, tin chắc chỉ có cậu mới phù hợp, bên Tinh Vũ bảo muốn rút đầu tư để đạo diễn Vệ thỏa hiệp, nào ngờ đạo diễn Vệ rất kiên quyết. Sau khi Tinh Vũ rút đầu tư, có nhà đầu tư khác nhanh chóng liên lạc, cụ thể thì không biết là công ty nào, nhưng mà tớ đoán chắc là có quan hệ với Chu Nghi Ninh, nếu không thì Vạn Vi sẽ không chắc chắn như vậy."

Dương Huân nói nhiều như thế cũng chỉ muốn nhắc nhở Quý Đông Dương rằng bối cảnh gia đình của Chu Nghi Ninh khá rắc rối, tránh được thì tránh.

Quý Đông Dương im lặng một lát, "Cậu biết là trước giờ tớ chỉ nhận phim dựa vào kịch bản mà, kịch bản hay thì tớ nhận thôi, không quan tâm tới việc khác."

Dương Huân nhún vai, anh ta có nói gì cũng vô ích thôi.

Đỗ xe xong, Dương Huân ngoảnh đầu nhìn Quý Đông Dương, lúc này mới phát hiện vết rách trên môi anh. Anh ta hít sâu một hơi, hỏi: "Đừng nói với tớ đó là do Chu Nghi Ninh cắn nhé."

Quý Đông Dương mở cửa xuống xe, "Chắc là đạo diễn Vệ đến rồi."

Dương Huân cho rằng anh ngầm thừa nhận, quay sang chỗ khác một cách bất lực, đi xuống xe.

Bữa ăn hôm nay chỉ có đạo diễn Vệ, biên kịch và nhà sản xuất, năm người ngồi trong phòng riêng. Đạo diễn Vệ nâng rượu mời Dương Huân và Quý Đông Dương, "Lần này sẽ không xảy ra sự cố gì nữa đâu, hy vọng chúng ta hợp tác vui vẻ."

Quý Đông Dương cười: "Hợp tác vui vẻ."

Dương Huân hỏi về nữ chính, đạo diễn Vệ cười, "Đang vừa ý với hai người, một là Thẩm Thanh, một là người mới, tên Chu Nghi Ninh, đóng phim "Triều đại thái bình" với cậu đây. Diễn xuất của Thẩm Thanh không có gì phải bàn rồi, hình tượng cũng tốt, nhưng xét về tuổi tác thì nhân vật nữ chính mới hai mươi hai tuổi, phù hợp với Chu Nghi Ninh hơn. Tôi có xem video và tài liệu do Vạn Vi gửi, xét về hình tượng nhân vật thì Chu Nghi Ninh rất phù hợp, nhưng tôi hơi phân vân về kỹ năng diễn xuất, vẫn còn đang suy nghĩ."

Diễn xuất và hình tượng của Thẩm Thanh rất tốt, nhưng hơi lớn tuổi, cô ấy ngang lứa với Quý Đông Dương, sợ rằng đóng vai cô gái hai mươi hai tuổi sẽ tạo cảm giác gượng gạo. Còn Chu Nghi Ninh phù hợp với hình tượng nhân vật, tuổi tác cũng phù hợp, chỉ lo về kỹ năng diễn xuất thôi.

Ai cũng hiểu ý của đạo diễn Vệ. Ông nói như vậy là muốn nghe ý kiến của người từng hợp tác với Chu Nghi Ninh là Quý Đông Dương, nhưng Quý Đông Dương không nói gì.

Bữa cơm kết thúc.

Dương Huân chở anh về chung cư, nói: "Đông Dương, cậu thực sự muốn có chuyện gì với tiểu ma nữ nhà hàng xóm hả?"

Hoặc phải nói là đã có chuyện rồi.

Quý Đông Dương nhìn ra ngoài cửa sổ, Dương Huân hỏi: "Cậu không thấy cậu dung túng cô ấy quá mức sao? Đàn ông thích phụ nữ đều bắt đầu từ sự dung túng."

Trên nhà, Chu Nghi Ninh núp ở cửa, thập thò nhìn ra ngoài, sao còn chưa về nữa?

-----oOo-----

Chương 30

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chu Nghi Ninh mặc chiếc đầm liền không tay màu trắng để lộ xương quai xanh xinh xắn, chịu không nổi mà chui lại vào nhà vì bên ngoài lạnh quá, cô nhắn wechat cho A Minh: "Anh lừa tôi đúng không? Tôi chờ cả tiếng đồng hồ rồi mà anh ấy vẫn chưa về!"

Chưa chờ được câu trả lời thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng "Đình" từ thang máy, cô vui mừng thò đầu ra, quả nhiên thấy một thân hình cao ráo đang tiến về phía này.

Quý Đông Dương vừa nâng mắt lên liền thấy một cái đầu nho nhỏ thò ra khỏi cửa, cô gái đó đang cười vui vẻ với anh, "Anh về rồi."

Ngay sau đó, cô chạy ra, làn váy tung bay, trắng tinh tựa tuyết.

Anh hơi ngỡ ngàng, nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ bình thường, "Đợi tôi có việc gì hả?"

Chắc cũng chẳng có việc gì.

Chu Nghi Ninh nổi da gà da vịt vì lạnh, từ từ tiến lại trước mặt anh, đung vào người anh, giục: "Ủm, nhanh mở cửa đi, em sắp chết cóng rồi."

Quý Đông Dương nghiêng đầu nhìn cánh cửa đang đóng chặt, Chu Nghi Ninh kéo áo lạnh của anh định ử tay mình thì ngay lập tức bị anh bắt lấy cánh tay, "Vậy thì về đi."

Khó khăn lắm mới chờ anh về được, sao Chu Nghi Ninh chịu bỏ về tay không chứ.

Cô chớp mắt, nói nhỏ: "Còn sớm mà, cho em qua ngồi một lát thôi."

Quý Đông Dương cúi đầu nhìn cô, trong lòng bàn tay anh là làn da mịn màng, ngón tay nhỏ nhắn, rất đáng yêu. Anh buông tay ra, xoay người ấn mật mã. Chu Nghi Ninh nhìn đông ngó tây vờ như không nhìn nhưng cuối cùng vẫn nhìn lên liền bị anh ấn đầu xoay chỗ khác: "Á á! Em không nhìn mà!"

Quý Đông Dương mặc kệ cô, mở cửa đi vào nhà.

Chu Nghi Ninh nhanh chóng theo sau, người sắp đông thành đá rồi, lúc

anh cởi áo lạnh, cô đưa tay ra nhận lấy rồi mặc lên người. Hơi ấm của anh trên chiếc áo bao bọc lấy làn da trần của cô làm cô thở dài thỏa mãn, ấm quá.

Quý Đông Dương bị cô làm cho thấp thỏm không yên, anh chợt nhớ tới câu mà Dương Huân đã nói, đàn ông thích phụ nữ bắt đầu từ sự dung túng.

Dương Huân còn nói: "Tớ và Vạn Vi cũng thế, lúc theo đuổi cô ấy, chỉ cần cô ấy thích thì tớ nguyện làm tất cả, nhưng cô ấy càng ngày càng quá đáng, đến khi tớ không muốn dung túng cô ấy như vậy nữa thì cô ấy trở mặt. Thế nên đừng quá dung túng phụ nữ. Tớ mặc kệ chuyện của cậu và Chu Nghi Ninh, cậu có thích thật thì tớ cũng đành chịu, nhưng hai người kín đáo một chút, đừng để có scandal."

Anh nhìn thẳng về phía trước, đi vào bếp rót ly nước.

Áo phao kiểu nam rất to, dài đến mắt cá chân cô, cô lễ đẽo theo anh, "Quý Đông Dương, anh nhận phim "Khúc mắc" không?"

Quý Đông Dương rót xong ly nước, thản nhiên nói: "Chuyện này có liên quan tới cô không?"

Chu Nghi Ninh gật mạnh đầu: "Có, có lẽ em được đóng chung với anh."

Quý Đông Dương dựa vào bàn ăn, liếc cô, "Muốn đóng chung với tôi lắm hả?"

"Tất nhiên." Cô trả lời không chút do dự, rồi hỏi, "Anh quay phim "Triều đại thái bình" xong thì có chuyển nhà không?"

Quý Đông Dương không trả lời mà tiến lên hai bước, tới trước mặt cô, cúi đầu nhìn cô, "Tại sao muốn đóng phim cùng tôi? Chẳng phải chê tôi xấu tính à? Tại sao lại muốn thế?"

Khí thế của anh làm cô bất giác lùi về phía sau, trong nhà bật điều hòa, cô khoác áo phao nên bắt đầu thấy nóng. Cô lui về sau, anh lại tiến tới, đến khi bị ép tới mép bàn không lui được nữa, cô ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt anh rất chăm chú, và lãnh đạm.

Cô tự động bỏ qua sự lạnh lùng ấy mà nhìn anh đầy mê say và mong đợi.

Tim đập như sấm, cô chưa bao giờ hồi hộp và căng thẳng đến thế.

Tay nắm chặt cái áo phao màu đen của anh, "Đúng vậy, nhưng là vì lúc đó em không hiểu anh."

Anh cúi đầu, chống tay lên bàn, eo cô bắt giác cong lên, hô hấp như ngừng lại, tai đỏ ửng, người bắt đầu đổ mồ hôi, anh đột ngột làm thế khiến cô không ứng phó nổi.

Thế mới nói ở phương diện này, đàn ông luôn có ưu thế bẩm sinh, khí thế luôn mạnh hơn phụ nữ.

Anh vừa ra chiêu đã khiến cô luống cuống.

"Cô cho rằng bây giờ đã hiểu tôi rồi?"

"..."

"Thích đóng phim không?"

Cô gật mạnh đầu.

"Muốn tiến xa hơn không?"

Cô lại gật đầu, cô muốn sóng vai cùng anh.

Quý Đông Dương nhìn chăm chú vào gương mặt nhỏ nhắn thơ ngây của cô, đứng thẳng người, nói một cách lãnh đạm: "Vậy thì tránh xa tôi ra."

Anh xoay người, bỏ lại cô ngẩn ngơ ở đó.

Chu Nghi Ninh nhìn chăm chăm lưng anh, thở mạnh ra một hơi, mang theo sự mất mát.

Đột nhiên tiến tới gần như thế làm cô cứ nghĩ anh muốn hôn cô.

Quý Đông Dương đi vào phòng tắm trong phòng ngủ, Chu Nghi Ninh đứng ở ngoài cửa phòng ngủ lắng nghe tiếng nước chảy, lòng ngổn ngang.

Cô cởi áo lạnh ra rồi ngồi xuống sofa, nhìn thấy tủ CD, thế là cô đứng dậy tới đó chọn một chiếc CD bỏ vào máy.

Quý Đông Dương tắm xong đi ra ngoài, thấy cô ôm gối ngồi trên sofa xem phim. Anh cứ tưởng cô sẽ tức giận bỏ về, ấy thế mà vẫn còn ở lại.

Trên màn hình đang phát phim "Giải cứu", là phim điện ảnh trong năm nay của anh. Chu Nghi Ninh quay đầu nhìn anh, cười ngọt ngào: "Lần trước ở buổi công chiếu em vẫn chưa xem kỹ, bây giờ phải xem lại."

Bàn tay đang lau tóc của anh dừng lại, cô đã lại nhìn màn hình, tối nay cô búi tóc cao, tóc con rơi lòa xòa sau ót, để lộ gương mặt nghiêng nghiêng, cái trán đầy đặn xinh đẹp, cô nói nhỏ nhẹ: "Gần đây em đã xem hết phim điện ảnh của anh rồi, xem rất nghiêm túc, em thích phim "Đen trắng" nhất, thiện ác trắng đen chỉ cách nhau ở suy nghĩ."

Quý Đông Dương nhìn cô chăm chú trong phút chốc rồi đi tới, ném khăn qua một bên.

Anh mặc áo ngắn tay, vì vừa tắm xong nên mái tóc đen ướt đẫm và hơi bù xù, trong giây phút anh ngồi xuống, Chu Nghi Ninh dường như được bao phủ bởi hơi thở của anh, suy nghĩ của cô trở nên rối loạn, quên mất phải mở đầu như thế nào.

"Nói đi."

Chu Nghi Ninh cúi đầu, một lúc lâu sau mới từ từ nói:

"Anh từng tham gia bữa tiệc sinh nhật của Chu Giai Huệ, không biết anh còn nhớ không. Quan hệ của em và nó rất xấu, cực kỳ xấu, nó thích cái gì thì em sẽ ghét cái đó, nó rất thích anh, lúc đó anh cực kỳ nổi tiếng, phải nói là nó cuồng si anh. Trước kia em từng nuôi một con mèo, màu đen, tên là Cầu Long, rất đáng yêu, luôn quấn quýt bên em, sau đó con mèo ấy bị vứt đi, là do Chu Giai Huệ vứt.

Còn nhiều chuyện khác nữa, cho nên sau đó, nó thích thứ gì thì em sẽ ghét, kể cả anh.

Thật ra em biết như thế là không nên, nhưng em không khống chế được bản thân mình."

Quý Đông Dương đột nhiên quay đầu nhìn cô.

Chu Nghi Ninh cũng ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt cô mềm mại như nước, ẩn chứa sự yếu đuối như lần diễn cảnh khóc trước đây, cô nhích lại ôm lấy cánh tay anh, Quý Đông Dương giật mình nhưng không đẩy ra.

Chu Nghi Ninh nhoẻn miệng cười, tựa đầu vào vai anh, cảm nhận sức mạnh của anh.

Cô tin Quý Đông Dương hiểu được ý của cô. Đây là lần đầu tiên cô kể chuyện của mình và Chu Giai Huệ cho người khác nghe, vì cô muốn giải thích cho anh hiểu vì sao trước đây cô có thành kiến với anh, chứ không phải thực lòng muốn chia sẻ.

Quý Đông Dương nhìn màn hình ti vi, giọng nói lạnh nhạt: "Nói xong rồi?"

Cô gật đầu.

Anh đẩy đầu cô ra, cố gắng đứng dậy, "Nói xong rồi thì về đi, tôi muốn ngủ."

Chu Nghi Ninh nhìn đồng hồ, vẫn chưa tới mười giờ, vội vàng kéo anh, "Anh xem phim với em đi, xem xong em sẽ về."

Quý Đông Dương cúi đầu nhìn cô rồi lại ngồi xuống, Chu Nghi Ninh cười vui sướng, chú tâm xem phim, không nói gì nữa.

Quý Đông Dương quay phim mấy ngày liên tục nên hơi mệt, tối nay định ngủ sớm nhưng không ngờ bị cô làm phiền. Anh nhìn màn hình khoảng vài phút thì thấy chói mắt quá, thế là lấy miếng bịt mắt trên sofa đeo vào, dựa đầu vào thành ghế.

Chu Nghi Ninh chăm chú xem phim, một lúc sau, định nói chuyện với anh nhưng quay qua thì thấy anh đã đeo bịt mắt, chắc là ngủ rồi.

Cô vui mừng, cô thích lúc anh ngủ nhất!

Chẳng còn tâm trạng đâu mà xem phim nữa, cô co hai chân lên sofa, gác

cầm lên đầu gối, chăm chú nhìn anh.

Mắt cô lướt từ miếng bọt mắt đến sống mũi, đôi môi, chiếc cằm, dần dần lướt xuống yết hầu, cô luôn cảm thấy yết hầu là nơi gọi cảm nhất của đàn ông, vì đó là điểm đặc thù thứ hai của đàn ông.

Cô từ từ ngòì chòm dậy, nhìn vết rách trên môi anh, hai ngày rồi mà nó vẫn còn rõ.

Cô nhìn mặt anh, nuốt nước bọt rồi từ từ nhích tới.

Hơi thở nhẹ nhàng như của mèo phả lên mặt anh, cô nhìn môi anh, từ từ vươn lưỡi ra liếm nhẹ môi anh, tựa như chú mèo đang liếm láp.

Ngay lập tức cô bị đẩy ra.

Quý Đông Dương giật bọt mắt xuống, quắc mắt nhìn cô.

Thì ra còn chưa ngủ...

Chu Nghi Ninh định nói gì đó nhưng anh đã đứng dậy, không thèm nhìn cô, "Về đi, đừng để tôi nói lần hai."

Anh cầm điều khiển tắt ti vi rồi xoay người về phòng, dứt khoát đóng cửa lại.

Chu Nghi Ninh cắn môi dưới, ngăn người nhìn một loạt hành động của anh rồi quay qua nhìn cái ti vi màn hình tinh thể lỏng đen kịt, cô bị người ta chê triệt để rồi!

Cô nhụt chí nằm ngửa ra sofa, lấy toàn bộ gối ôm vút hết xuống ghế.

Lúc về không chỉ lấy cái áo phao của anh mà ngay cả áo khoác của anh cũng lấy đi luôn. Cô không tin anh mất nhiều áo như thế mà không tìm cô!

Quý Đông Dương vào phòng ngủ, giơ tay sờ môi mình, nơi đó hơi ướt, đang lúc phiền não thì điện thoại đặt ở tủ đầu giường vang lên.

Anh tới lấy điện thoại, nhìn màn hình rồi đi về phía cửa sổ, lạnh lùng nói: "Chuyện gì?"

Giọng nói lạnh lẽo của anh làm Lục Tiêu ngậm ngừng, "Tớ quấy rầy giấc ngủ của cậu à? Sao tức giận thế?"

Quý Đông Dương: "Không có."

Lục Tiêu thở phào nhẹ nhõm, cười: "Vậy cậu tức cái gì chứ, tớ còn tưởng lỡ đánh thức cậu cơ. À, ngày mai tớ đến thành phố B, có rảnh thì gặp nhau nhé."

Quý Đông Dương suy nghĩ, "Gần đây đoàn phim phải chạy đua tiến độ, không biết rảnh không."

Lục Tiêu: "Không sao, tớ ở đó một tuần lận, đừng lo." Anh ta cười hớn hở, "Nếu không thì tớ đến trường quay thăm cậu cũng được, Chu Nghi Ninh đóng chung phim với cậu đúng không? Đúng lúc tạo cơ hội gặp cô ấy luôn."

Quý Đông Dương cười khẽ, "Cô ấy quay xong rồi."

Chưa ai nói chuyện này với Lục Tiêu hết, anh ta sừng sốt một chút rồi cũng cười, nghe có vẻ đắc chí: "Sao vô duyên thế nhỉ, nhưng mà không sao, chuyện này tớ ở lâu, sẽ gặp nhau được thôi."

-----oOo-----

Chương 31

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tuy bình thường cả hai đều bận nhưng vẫn thỉnh thoảng liên lạc, lần nào cũng nói chuyện khá lâu. Lục Tiêu nói: "Gần đây nhà tớ ép cưới dữ quá, mẹ tớ mong cháu nội phát điên luôn rồi, mà đâu phải nói cưới là cưới ngay được. Tớ để ý Chu Nghi Ninh mấy năm rồi, nên muốn thử tiến tới xem thế nào."

Quý Đông Dương không tỏ thái độ gì: "Thế à? Tớ nhớ năm ngoái cậu có

bạn gái mà."

Lục Tiêu cười: "Chia tay lâu rồi. Tớ thấy nhớ mãi cô gái chỉ gặp nhau một lần cách đây tận mấy năm cũng đáng để thử lắm."

Quý Đông Dương im lặng một lát, "Nếu cô ấy không thích cậu thì sao?"

Lục Tiêu cũng đã nghĩ đến chuyện này, "Chuyện tình cảm khó nói lắm, miễn cưỡng cũng không hay." Nói xong thì thấy có gì đó là lạ, "A, không đúng, bình thường cứ hề nhắc tới đề tài này là cậu không hề đêm xỉa mà, sao hôm nay có tâm trạng tím với tớ thế, có biến à?"

Quý Đông Dương lạnh nhạt: "Không có, cúp đây."

Cúp điện thoại, Quý Đông Dương cắt điện thoại về chỗ cũ, không nghe động tĩnh gì ở bên ngoài, chắc cô gái đó về rồi.

Mở cửa ra, trên sofa không có gì cả, toàn bộ gói ôm nằm chỏng chơ dưới sàn nhà, áo của anh không cánh mà bay. Anh bỗng thấy buồn cười, không biết cô có sở thích kỳ quặc gì mà cứ hề không vui là lấy quần áo của anh.

Anh đi tới tủ quần áo lấy gói thuốc lá, nhưng tìm mãi mà không thấy bật lửa, thế là ném gói thuốc vào lại tủ đồ. Anh rất ít khi hút thuốc, chỉ khi nào cực kỳ phiền não mới hút vài hơi thôi, có khi một gói thuốc mua mấy tháng mà vẫn không hết.

Anh nằm vạt ra sofa, nhắm mắt lại, nhưng đột nhiên không thấy buồn ngủ chút nào.

Anh bắt đầu đóng phim từ năm mười lăm tuổi, lúc đó lăn lộn ở Hoàn Kiếm để kiếm mấy vai quần chúng, thậm chí còn diễn cả xác chết, hằng ngày phải phơi nắng phơi gió, nhưng cũng từ đó mà anh muốn làm diễn viên. Anh thích đóng phim. Mấy năm đầu vì còn phải đi học nên rất ít đoàn phim chịu nhận anh, tiền kiếm được cũng chẳng bao nhiêu nhưng đều bị bố mẹ lấy đi tiêu xài, nếu anh không đưa tiền thì họ không chịu ký tên cho anh đóng phim.

Trước năm hai mươi ba tuổi, cuộc sống của anh rất hỗn loạn, sau đó anh dần dần nổi tiếng, trở thành cây hái ra tiền cho công ty, thế nên công ty liên tục tạo scandal về anh cùng nghệ sĩ trong công ty để lăng xê. Họ bảo

chỉ cần chụp một tấm hình ra vào khách sạn thôi, nếu anh không đồng ý, họ sẽ lấy việc hủy hợp đồng ra để uy hiếp anh. Trong suốt một thời gian dài, anh luôn chuẩn bị cho việc phá vỡ hợp đồng, đến cả tiền bồi thường cho công ty và tiền trả cho tòa án cũng chuẩn bị xong xuôi, đúng lúc đó Dương Huân tìm anh, mời anh ký hợp đồng cùng công ty truyền thông Thời Quang.

Cuộc đời anh đã gặp biết bao sóng to gió lớn, anh cũng đã biết cái gì gọi là cuộc sống muôn màu muôn vẻ, nên bây giờ chẳng màng chuyện đời nữa. Mặc kệ sau này sẽ ra sao.

Nhưng Chu Nghi Ninh thì khác, mặc dù gia đình cô phức tạp nhưng cô rất hoạt bát, vui tươi, còn vô cùng xinh đẹp nữa. Cô có khả năng diễn xuất, có thể đi cao hơn xa hơn, nếu ở bên anh, biết đâu một ngày nào đó hai người sẽ cùng bị đưa lên đầu sóng ngọn gió, kết cục là vỡ lẽ cuộc tình.

Giới giải trí là nơi bạc tình nhất.

Bàn tay che ngang mắt chậm rãi đi xuống, ngón tay chạm vào nơi cô đã liếm.

Bỗng nhiên cảm thấy tim mình đang nóng lên.

Tối đó Chu Nghi Ninh thực sự tức giận, lần nào chủ động cũng bị người ta đẩy ra, cho dù mặt cô có dày đến đâu đi nữa cũng cảm thấy xấu hổ nên mấy ngày nay không có tâm trạng tìm anh. "Triều đại thái bình" sắp quay xong, mấy ngày nữa là đóng máy rồi, Quý Đông Dương bận quay phim, cô không nắm được lịch quay của anh nên hai người lại như hai đường thẳng song song, thậm chí còn không chạm mặt nhau lần nào.

Chu Nghi Ninh ôm mãi cục tức, cho đến khi weibo "Triều đại thái bình" đăng hình đóng máy, Quý Đông Dương vẫn mặc trang phục quay phim, tuần tú khí phách, đẹp trai vô cùng. Quý Đông Dương cũng đăng weibo khiến fans cực kỳ hạnh phúc, vì hiếm hoi lắm anh mới đăng weibo.

Anh nói rất ngắn gọn: Cảm ơn mọi người.

Rất hợp với tính cách lãnh đạm của anh.

"A a a a a, đóng máy rồi, hóng lịch chiếu. Đông ca của em mà diễn cổ trang thì chẳng ai sánh nổi."

"Rồi bao giờ Đông ca đăng weibo tiếp?"

"Đợi đến bài đăng tiếp theo chắc không lâu lắm đâu nhỉ, khi nào tuyên truyền "Triều đại thái bình" là có ấy mà."

...

Chu Nghi Ninh đọc bình luận bên dưới bài đăng của anh, fans rất điên cuồng, với vị thế bây giờ Quý Đông Dương, anh không cần tạo scandal, không cần tương tác nhiều trên weibo mà chỉ cần xuất hiện, anh vẫn có thể tạo ra sóng gió, chẳng lẽ đây chính là cảm giác ở trên cao ư?

Lướt weibo một lúc, cô không tìm lòng được mà nhắn wechat cho A Minh: Khi nào Quý Đông Dương về?

A Minh trả lời rất mau: Tôi nay Đông ca phải tham gia một bữa tiệc, về trễ lắm.

Chu Nghi Ninh chóng cảm suy nghĩ, tiệc gì nhỉ? Đang nghĩ ngợi, chuông điện thoại vang lên.

Là điện thoại của Vạn Vi.

Chu Nghi Ninh vội vàng nghe máy: "Chị Vi, có gì dặn dò ạ?"

Vạn Vi bật cười: "Xem ra em chờ điện thoại của chị lâu lắm nhỉ."

Chu Nghi Ninh cũng cười, không phủ nhận: "Đúng đó, chờ chị báo lịch thử vai mà, sợ bị cho leo cây lắm."

Vạn Vi tức giận nói: "Nghĩ nhiều quá cô nương, em chuẩn bị đi, chị đến đón em nhanh thôi."

Chị ấy không nói gì nữa nên Chu Nghi Ninh chỉ đành thay quần áo, trang điểm rồi đợi chị ấy.

Nửa tiếng sau, Chu Nghi Ninh ngồi trên xe của Vạn Vi. Vạn Vi nhìn cô: "Đi tới salon, tối nay phải tham gia tiệc."

Tiệc? Tim Chu Nghi Ninh đập thình thịch: "Tiệc gì?"

"Còn tiệc gì nữa, có nhiều ông chủ lớn nhỏ của mấy công ty điện ảnh tham gia lắm, đạo diễn, nhà sản xuất gì cũng có hết. Chị biết em có gia thế, không cần phải chơi trò quy tắc ngầm để nổi tiếng, chị cũng không thích thế, nhưng tối nay đạo diễn Vệ cũng tham gia, có cả nhà đầu tư phim "Khúc mắc" nữa, nên chị kéo em tới đó luôn."

Chu Nghi Ninh "à" một tiếng rồi không nói gì nữa, không biết bữa tiệc mà Quý Đông Dương tham gia có phải là bữa tiệc này không.

Quý Đông Dương mặc âu phục đi vào hội trường, dáng người cao ráo, lộ rõ sự đĩnh đạc, cuốn hút không biết bao ánh mắt của khách khứa, sau khi trò chuyện cùng mấy đạo diễn có quen biết, anh bung ly rượu đứng một bên, dựa lưng về phía sàn nhảy, dựa vào cột hóp từng ngụm rượu.

Không lâu sau, Lục Tiêu cũng cầm ly rượu đi tới chỗ anh.

Anh ta chạm ly vào ly anh, cười nói: "Muốn gặp cậu mà còn phải chờ đến khi đóng máy, thật chẳng dễ dàng gì."

Quý Đông Dương cười: "Hết cách rồi."

Lục Tiêu nhướn mày: "Cậu không thấy lạ là tại sao tớ lại đến đây à?"

Quý Đông Dương lãnh đạm: "Chẳng phải cậu muốn lấn sân sang mảng phim ảnh từ lâu rồi à, cần gì phải đoán."

Quả thật mảng phim ảnh là miếng thịt béo bở, Lục Tiêu là thương nhân nên tất nhiên không thể bỏ qua cơ hội kiếm tiền nào. Anh ta cười: "Lúc trước nhờ cậu làm cầu nối mà cậu không chịu giúp, mấy dự án phim nhỏ gửi đến cho tớ thì kịch bản nát quá, còn mấy dự án lớn thì khó cạnh tranh, cuối cùng bây giờ cũng có cơ hội rồi."

Quý Đông Dương đổi tư thế, vẫn dựa vào cột, "Thế hả? Dự án phim gì?"

Nghe giọng điệu của Lục Tiêu mà muốn đánh đòn quá.

" "Khúc mắc", phim điện ảnh của đạo diễn Vệ." Quả nhiên Lục Tiêu cười vô cùng đắc chí.

Quý Đông Dương kinh ngạc, sau đó lập tức lấy lại vẻ bình thường, "Chúc mừng cậu, doanh thu phim của đạo diễn Vệ chắc chắn không dưới một tỷ."

Lục Tiêu cười to, vỗ vai anh: "Làm như tớ không biết đạo diễn Vệ mời cậu đóng vai nam chính ấy."

Quý Đông Dương cũng cười, nâng ly uống rượu.

Trong lúc hai người trò chuyện, Chu Nghi Ninh bước vào, Lục Tiêu nhìn thấy cô, bỗng cười: "Tới rồi."

Quý Đông Dương nhìn vẻ mặt đột nhiên trở nên hưng phấn của bạn mình thì từ từ quay đầu lại, nhìn thấy Chu Nghi Ninh mặc chiếc váy đen ngắn hở vai để lộ xương quai xanh xinh xắn và đôi chân dài thon thả, mái tóc đen được vén lên, trong thơ ngây có quyến rũ, hơn phân nửa khách mời nam đều bị cô hấp dẫn, mặc kệ người đi với mình là ai.

Lục Tiêu nhướn mày cười, "Tớ đi một chuyến đã."

Quý Đông Dương nhìn Lục Tiêu tiến về phía Chu Nghi Ninh, nhưng đã bị người khác giành mất cơ hội.

Chu Nghi Ninh nhìn người đàn ông đó, nở nụ cười.

Quý Đông Dương vẫn nhớ anh ta, đó là người đàn ông trông có vẻ thành công sò đầu cô lúc trước.

Lục Tiêu không ngờ bị người ta giành mất cơ hội, bước chân dừng lại một chút nhưng cuối cùng vẫn cầm ly rượu tiến tới. Thẩm Ngôn Quân nhìn thấy anh ta, cười khẽ: "Chào giám đốc Lục."

Vẻ mặt của Lục Tiêu không hề thay đổi, cười: "Thấy hai người nên đi qua chào hỏi." Anh ta nhìn về phía Chu Nghi Ninh, "Cô Chu, đã lâu không gặp."

Chu Nghi Ninh sững sốt, hiển nhiên không biết anh ta là ai.

Thẩm Ngôn Quân cười, giới thiệu: "Lục Tiêu, có hợp tác với Chu thị."

Chu Nghi Ninh đã hiểu, cười với anh ta, "Chào anh."

Lục Tiêu thấy hơi thất bại, người ta chẳng nhớ anh ta là ai cả, nhưng ngay sau đó vẻ mặt lập tức bình thường trở lại, nhìn hai người ở đối diện. Hơn nửa năm trước, lễ đính hôn của hai người họ có thể nói là vô cùng oanh liệt tại thành phố S, việc Chu Nghi Ninh đào hôn khiến thể diện hai nhà Thẩm – Chu bị tổn hại rất nhiều, suýt nữa là không nhìn mặt nhau.

Bây giờ xem ra Thẩm Ngôn Quân vẫn không định từ bỏ.

Lục Tiêu trò chuyện dăm ba câu với hai người thì Chu Nghi Ninh đi cùng Vạn Vi. Chu Nghi Ninh nhìn xung quanh tìm Quý Đông Dương, nhưng nhìn một vòng vẫn không thấy nên hơi thất vọng.

Vạn Vi: "Em tìm gì thế?"

Chu Nghi Ninh lắc đầu: "Không có gì, chỉ nhìn xem có ai quen không thôi."

Cô không nói dối, những trường hợp thế này có thể cũng có Chu Lợi Huy.

Cô chợt nhớ ra một chuyện, vội hỏi: "Chị Vi, em có thể tham gia thử vai "Khúc mắc" không phải là do đi cửa sau đây chứ?"

Vạn Vi nhướn mày: "Nếu đúng thì sao?"

Chu Nghi Ninh không nói gì, cô muốn biết ai là người mở cánh cửa đó cho cô.

Vạn Vi vỗ vai cô, nói: "Có người chống lưng cũng chẳng phải chuyện gì đáng xấu hổ, em nhìn trong hội trường này đi, có bao nhiêu người mở hai mắt thao láo để tìm người bao nuôi? Em yên tâm, chị sẽ không ép em làm những việc mà em không muốn, hơn nữa đối phương cũng chỉ nhắc đến tên em thôi, mà đạo diễn Vệ là ai, Tinh Vũ rút vốn đầu tư cũng không làm ông ấy đổi nam chính, thế nên nếu ông ấy thực sự không ưng em thì em cũng chẳng có cơ hội đâu."

Lúc này trên đường đến đây, Vạn Vi đã nói cho cô vụ Tinh Vũ rút vốn đầu tư.

Chu Nghi Ninh im lặng, Vạn Vi nhìn về phía trước: "Đạo diễn Vệ ở đằng kia, qua chào hỏi đi."

Chu Nghi Ninh lấy lại vẻ bình thường, đi cùng Vạn Vi tới đó. Vạn Vi cười: "Đạo diễn Vệ, đây là Chu Nghi Ninh."

Chu Nghi Ninh mỉm cười, vươn tay: "Xin chào đạo diễn Vệ, nghe danh đã lâu."

Không kiêu ngạo cũng không nịnh nọt, thái độ rất đúng mực, Vệ Trung cười: "Chào cô, tôi đã xem tài liệu do Vạn Vi gửi, biểu hiện của cô trong "Triều đại thái bình" rất tốt."

Chu Nghi Ninh vì được khen mà thấy hơi lo sợ, "Cảm ơn đạo diễn Vệ." Cô nói tiếp: "Tôi cũng rất thích phim của ông, nhất là "Đen trắng"."

Vệ Trung cười thích chí: "Đó là do nam chính của chúng tôi xuất sắc quá."

Chu Nghi Ninh cũng cười, điều đó không có gì phải bàn cãi.

Lục Tiêu nói chuyện với Thẩm Ngôn Quân một lát rồi quay lại tìm Quý Đông Dương.

Quý Đông Dương đã ngồi xuống sofa, tay cầm ly rượu đặt trên đầu gối, anh ngồi bắt chéo chân, nghiêng đầu không biết đang nhìn gì. Lục Tiêu định nhìn theo ánh mắt anh nhưng anh đã lạnh nhạt thu hồi tầm mắt.

Lục Tiêu ngồi xuống bên cạnh anh, hát cầm chỉ về phía cách đó không xa: "Này, vị hôn phu trước của Chu Nghi Ninh đó."

-----oOo-----

Chương 32

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quý Đông Dương nhìn sang, Lục Tiêu nói tiếp: "Tên là Thẩm Ngôn Quân, cậu biết nhà họ Thẩm ở thành phố S đúng không? Năm nay vừa tròn hai mươi bảy, tuổi trẻ tài cao, có thể coi như là thanh mai trúc mã với Chu Nghi Ninh, lễ đính hôn của hai người bị hủy bỏ làm huyên náo cả một thời gian. Tớ thực sự không hiểu nổi cô ấy, Thẩm Ngôn Quân đẹp trai, gia thế tốt mà cô ấy không ưng, chẳng biết cô ấy thích mẫu đàn ông như thế nào nữa." Anh ta cười, nhìn Quý Đông Dương. "Này, cậu nghĩ tớ có cơ hội không?"

Quý Đông Dương nhìn Lục Tiêu, anh ta có ngoại hình sáng sủa, mấy năm nay lăn lộn trên thương trường gặt hái không ít thành tựu, ứng xử khéo léo, nhìn là biết anh ta là người khôn khéo.

Anh rũ mắt, giọng lãnh đạm: "Không có."

Lục Tiêu cau mày: "Sao cậu biết?"

Quý Đông Dương không nói gì, qua một lúc lâu, anh ngửa đầu uống cạn ly rượu rồi đứng dậy, bỏ lại cho cậu bạn một câu: "Tớ qua kia một chút."

Vệ Trung đang trò chuyện cùng Vạn Vi và Chu Nghi Ninh, thấy Quý Đông Dương đi tới thì vội chào anh: "Này, Đông Dương, này giờ cậu ở đâu thế, tôi tìm khắp nơi mà không thấy."

Tim Chu Nghi Ninh nhảy vọt lên một cái, cô nhìn sang, thấy Quý Đông Dương thực sự đang đi về hướng này. Anh lấy ly rượu trên khay từ nhân viên phục vụ, bước chân không hề dừng lại.

Quý Đông Dương mỉm cười: "Gặp cậu bạn thân nên trò chuyện một lát."

Vệ Trung đùa: "Đừng nói là có đạo diễn nào tìm cậu đóng phim mới nhé?"

Quý Đông Dương cũng cười: "Không có, hôm nay ai cũng biết em đóng phim của đạo diễn Vệ mà."

Vạn Vi thấy thế liền cười với đạo diễn Vệ: "Đạo diễn Vệ và anh để Quý cứ nói chuyện với nhau đi nhé, tôi và Chu Nghi Ninh đi trước đây."

Quý Đông Dương nghiêng đầu nhìn sang thì chạm phải ánh mắt của Chu Nghi Ninh, hai người nhìn nhau chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, ánh mắt

của anh sâu không thấy đáy khiến người ta nhìn không thấu. Chu Nghi Ninh dờn tầm mắt trước, tạm biệt Vệ Trung rồi rời đi cùng Vạn Vi.

Vệ Trung thấy hai người đi xa mới nói: "Hôm nay là lần đầu tiên tôi gặp Chu Nghi Ninh, càng nhìn càng thấy hợp vai nữ chính, nếu qua buổi thử vai thì... Người diễn với cậu nhiều nhất là nữ chính, hai đứa cũng đã hợp tác với nhau một lần rồi, nghe nói đạo diễn Từ mắng cô ấy ghê lắm, tôi muốn nghe ý kiến của cậu."

Quý Đông Dương suy nghĩ một chút rồi mới nói: "Cô ấy rất có tiềm năng."

Vệ Trung nhướn mày, "Đánh giá cao nhỉ."

Quý Đông Dương cười, từ chối cho ý kiến.

Vạn Vi đưa Chu Nghi Ninh đi gặp mấy đạo diễn khác, gia thế của Chu Nghi Ninh đã bị bóc móc ra từ lâu, mọi người đều biết cô không phải là người mới muốn dùng quy tắc ngầm để trèo cao nên nếu tâng bốc được thì ra sức tâng bốc, có ai khen Vạn Vi tinh mắt thì chị cũng chỉ cười cho qua.

Đi hết một vòng quanh hội trường, chị nhìn Chu Nghi Ninh: "Sao thế? Ghét những buổi tiệc như thế này à?"

Chu Nghi Ninh thấp thỏm: "Không phải, giày hơi nhỏ, mang đau chân quá."

Vạn Vi cúi đầu nhìn đôi giày cao gót dưới chân cô, "Vậy em tìm chỗ nào ngồi nghỉ đi, chắc hẳn chào hỏi cũng xong xuôi hết rồi, có gì thì chị gọi."

Chu Nghi Ninh như được đại xá, vội vàng gật đầu: "Dạ."

Chu Nghi Ninh vừa ngồi thì lập tức có người cũng ngồi xuống đối diện cô, cô ngẩng đầu, là người đàn ông lúc nãy.

Lục Tiêu cười với cô: "Cô Chu, đừng nói là lại quên tôi nữa nhé?"

Chu Nghi Ninh nhìn anh ta, cũng đoán được ít nhiều mục đích của anh ta, thản nhiên nói: "Lục Tiêu, chưa quên."

Lục Tiêu nhướn mày: "Tốt quá."

Khi đàn ông nói chuyện với phụ nữ, việc quan trọng nhất là phải tìm ra đề tài gây hứng thú với đối phương. Lục Tiêu biết chuyện nhà cô, nên mặc dù có hợp tác làm ăn, anh ta cũng không nhắc gì đến nhà cô, mà phim của cô còn chưa chiếu, anh ta cũng chẳng thể nói được gì. Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có mỗi Quý Đông Dương là người quen chung của cả hai, thế là anh ta nói: "Bộ phim "Triều đại thái bình" mà cô và Đông Dương vừa quay xong rất được mong đợi, nghe nói tháng hai sẽ chiếu đúng không?"

Đông Dương? Chu Nghi Ninh nắm được trọng điểm: "Anh quen anh ấy?"

Lục Tiêu cười, gật đầu: "Quen, hồi cấp ba đã quen rồi."

Mắt Chu Nghi Ninh sáng rực, chẳng lẽ người bạn thân mà Quý Đông Dương nhắc tới lúc này là anh ta? Cô làm ra vẻ bình thường, hỏi: "Thật hả?"

Lục Tiêu ngả người dựa vào lưng ghế, mỉm cười: "Ừ, nhưng cậu ta xấu tính lắm, cô đóng chung với cậu ta có bị ức chế không?"

Không bị ức chế mới lạ, gần đây cô càng ức chế hơn nữa.

Nếu đối phương là bạn thân của Quý Đông Dương thì Chu Nghi Ninh cũng nói thành nói thật: "Tính tình thôi tha!"

Lục Tiêu cười to, cảm thấy cô gái đối diện rất thú vị.

Đề tài cuộc nói chuyện đều vây quanh Quý Đông Dương, rất hợp ý Chu Nghi Ninh. Trong lúc hai người chuyện trò cùi vế, không biết Thẩm Ngôn Quân xuất hiện từ lúc nào, Lục Tiêu ngẩng đầu nhìn anh, "Giám đốc Thẩm có việc gì à?"

Chu Nghi Ninh nghe thế thì ngẩng đầu, Thẩm Ngôn Quân cười, cúi đầu nhìn cô: "Muộn rồi, anh đưa em về."

Chu Nghi Ninh từ chối: "Em đi cùng quản lý, lát nữa chị ấy sẽ đưa em về."

Thẩm Ngôn Quân: "Anh vừa nói chuyện với chị ấy, chị ấy về trước rồi."

Chu Nghi Ninh: "..."

Cô bị quản lý bán rẻ thế đấy.

Thẩm Ngôn Quân rũ mắt nhìn cô, thấy hơi bất lực: "Đi thôi, có chuyện muốn nói với em."

Chu Nghi Ninh dẫn đo một lát rồi cũng gật đầu: "Vâng."

Lục Tiêu trơ mắt nhìn Thẩm Ngôn Quân đưa Chu Nghi Ninh đi, anh ta chặc lưỡi, đứng dậy đi lấy rượu, nhìn thấy Quý Đông Dương đi tới từ phía đối diện.

Chu Nghi Ninh sánh vai cùng Thẩm Ngôn Quân, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Quý Đông Dương, cô nhìn anh nhưng Quý Đông Dương làm như không thấy mà đi lướt qua cô. Cô tức giận, giẫm mạnh đôi giày cao gót, Thẩm Ngôn Quân thấy cô đột ngột tăng tốc thì khó hiểu: "Sao đột nhiên đi nhanh thế?"

"Muôn về nhà sớm."

Anh cười, "Mệt hả?"

...

Quý Đông Dương tới trước mặt Lục Tiêu, giọng lạnh nhạt: "Muộn rồi, tớ về đây."

Lục Tiêu biết anh vừa quay phim xong nên rất mệt, "Ừ, tớ còn ở đây hai ngày nữa, khi nào rảnh thì gặp nhau."

Quý Đông Dương gật đầu, xoay người bỏ đi.

A Minh nhận được điện thoại, chờ ở ngoài cửa, nhìn thấy Chu Nghi Ninh và một anh chàng điển trai cùng lên xe Cayenne, anh ta nhìn bọn họ chăm chăm, chiếc Cayenne nhanh chóng chạy đi, anh ta thì thầm: "Chẳng phải thích Đông ca ư? Sao còn đi với trai lạ?"

Hai phút sau, Quý Đông Dương đi ra, mở cửa ngòi vào xe, "Lái xe đi."

A Minh vội nói: "Dạ."

Quý Đông Dương dựa vào lưng ghế nhìn cảnh vật mờ tối bên ngoài cửa sổ. A Minh quan sát anh qua gương chiếu hậu, qua một lúc lâu sau mới nói: "Đông ca, vừa nãy em thấy cô Chu đi cùng một anh chàng rất đẹp trai."

Quý Đông Dương hờ hững: "Ừm."

Ngay sau đó, lấy miếng bịt mắt đeo lên, tựa đầu vào ghế, hiển nhiên là không muốn nói chuyện với anh ta nữa.

A Minh nuốt mấy lời muốn nói vào bụng, suýt nữa thì nghẹn đến nội thương.

Thẩm Ngôn Quân và Chu Nghi Ninh ngồi ở ghế sau, trợ lý của anh lái xe. Chu Nghi Ninh hỏi: "Anh muốn nói gì?"

Thẩm Ngôn Quân nghiêng người nhìn cô, "Dự án "Khúc mắc" là do bác Chu nhận, nhưng bác không muốn ra mặt nên bảo anh xử lý."

Chu Lợi Huy giành lấy dự án này, Thẩm Ngôn Quân và Lục Tiêu đều trở thành nhà đầu tư, để ngăn ngừa phiền phức nên Chu Lợi Huy không nhúng tay vào, ngoài mặt người đầu tư lớn nhất là Thẩm Ngôn Quân, nhưng anh sẽ không nói điều này cho Chu Nghi Ninh biết. Anh muốn hóa giải quan hệ giữa Chu Lợi Huy và Chu Nghi Ninh, chỉ khi nào hai bố con họ gỡ bỏ mọi vướng mắc thì chuyện giữa anh và cô mới có cơ hội.

Chu Nghi Ninh hờ hững "ừ", về nguyên nhân khiến Chu Lợi Huy không ra mặt, trừ Chu Giai Huệ ra thì còn gì nữa? Nếu cô ta biết ông bố luôn cung chiều cô ta đầu tư cho phim có bà chị đáng ghét của cô ta đóng vai nữ chính thì có lẽ sẽ làm loạn lên mất.

"Vậy là do ông ấy tiên cử em với đạo diễn Vệ?"

"Không, là anh."

Chu Nghi Ninh quay đầu nhìn anh, khẽ nhíu mày, Thẩm Ngôn Quân vội giải thích: "Anh chỉ nói tên em thôi, trùng hợp quản lý của em cũng gửi tài

liệu cho ông ấy. Em cũng biết đạo diễn Vệ không phải là người làm theo ý nhà đầu tư trong việc chọn vai chính mà, nếu ông ấy thấy em không hợp thì anh cũng đâu làm được gì."

Vạn Vi cũng nói thế, chẳng biết thật không.

Thẩm Ngôn Quân quen cô bao nhiêu năm, tất nhiên biết cô đang nghĩ gì, "Em yên tâm, anh nói thật đấy."

Chu Nghi Ninh thấy hơi yên lòng, trả lời, "Em biết rồi, cho dù thực sự đi cửa sau thì em cũng không từ bỏ cơ hội thử vai đâu."

Thẩm Ngôn Quân nhìn cô, mỉm cười: "VẬY MỚI ĐÚNG."

Tới chung cư, Chu Nghi Ninh mở cửa xuống xe, Thẩm Ngôn Quân cũng xuống theo, anh đứng trước mặt cô, xoa đầu cô như khi còn bé: "Anh lên nhà được không? Xem nhà em thế nào."

Chu Nghi Ninh định tránh tay anh thì một chiếc Mercedes-Benz màu đen quen thuộc chạy tới, lúc ngang qua cô còn bóp còi, tiếng còi như xé rách sự yên tĩnh giữa đêm đông.

A Minh phát điên à, nửa đêm nửa hôm, đường lại rộng thênh thang, bóp còi cho ai nghe?!

Tới chung cư, Quý Đông Dương lấy miếng bịt mắt xuống, nên cảnh vừa này đã rơi vào mắt anh.

A Minh sợ Đông ca mắng anh tội nhấn còi inh ỏi nên vội vã bịa chuyện: "Lúc này có con mèo."

Quý Đông Dương mím chặt môi, hờ hững đáp: "Ừm."

Chu Nghi Ninh từ chối đề nghị lên nhà chơi của Thẩm Ngôn Quân, nhanh chóng vào chung cư, không biết có đuổi kịp Quý Đông Dương không.

Cũng may khi cô đợi thang máy thì Quý Đông Dương cũng đi thang máy từ tầng hầm lên.

Lúc cửa thang máy mở ra, nhìn thấy Quý Đông Dương đứng trong đó, cô

thầm vui trong lòng, vội bước vào, mặt giả vờ làm ra vẻ không để ý mà im lặng đứng bên anh.

Thang máy nhanh chóng lên tới lầu mười hai, nhưng cả hai đều không đi chuyên.

Chu Nghi Ninh nhìn anh, đi ra trước.

Quý Đông Dương dứt tay vào túi quần, chậm rãi đi sau cô.

Hiện tại, hai người đang so xem ai bình thản hơn ai.

Lúc mở khóa nhà, Chu Nghi Ninh ngoảnh đầu nhìn Quý Đông Dương đang ấn mật mã, sau cùng cũng vì nhỏ hơn mười tuổi nên chẳng kiên nhẫn bằng, cô giẫm mạnh đôi giày cao gót đi tới trước mặt anh, "Này! Máy ngày nay anh cứ ngó lơ em, anh có ý gì hả? Lần nào anh được lợi cũng cứ ngó lơ em là sao, nếu anh thấy lỗi thì hôn lại em đi!"

-----oOo-----

Chương 33

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cô phồng má trừng anh trông vô cùng giận dữ, nếu bỏ qua sự giao hoạt trong đáy mắt, Quý Đông Dương sẽ nghĩ cô giận thật.

Anh cúi đầu nhìn cô, cười khẽ: "Muốn tôi hôn lại?"

Muốn! Mắt cô sáng lên, nhìn thẳng vào anh, nhích người về phía trước.

"Mơ đi."

Anh quay đầu tiếp tục ấn mật mã, Chu Nghi Ninh bĩu môi, chịu thôi.

Cô cúi đầu làm ra vẻ mát mát, lảng lảng xoay người lấy chìa khóa mở cửa, chìa khóa đâu?

Quý Đông Dương quay người dựa vào khung cửa nhìn cô, nghĩ xem lúc

nãy mình có quá đáng lắm không, đang định nói thì thấy cô cứ lục tìm trong túi xách tạo ra tiếng lạo xạo khá to, cứ như cô đang xả giận lên cái túi.

Chu Nghi Ninh mặc lễ phục màu đen, bên ngoài mặc áo khoác dài, chân mang đôi giày cao gót màu vàng, mắt cá chân và bắp chân bị lộ ra trong không khí, trắng đến lóa mắt, đứng ở ngoài này lâu rồi nên chắc lạnh lắm.

Cô lục túi xách một lúc lâu mới chợt nhớ chìa khóa rơi trên xe Vạn Vi.

Phát hiện Quý Đông Dương vẫn còn đứng đó, cô lập tức xoay người lại, không nói gì mà cứ nhìn anh chăm chăm.

Quý Đông Dương hỏi: "Không mang chìa khóa?"

Cô gật mạnh đầu, nói với vẻ đáng thương: "Em ở nhờ nhà anh được không?"

Thấy Quý Đông Dương nhìn mình, cô vội vàng giơ ba ngón tay lên: "Em bảo đảm sẽ không hôn trộm anh đâu!"

Anh quay người sang hướng khác, hình như đang cười, trầm giọng: "Vào đi."

Chu Nghi Ninh nhoẻn miệng cười, sau đó cười toe toét đi theo anh, "Em ngủ trên giường được không? Em nhớ ở nhà anh hình như chỉ có một cái giường thôi, nếu anh không ngại thì chúng ta có thể ngủ cùng nhau."

Quý Đông Dương không thềm ngoảnh đầu lại, "Nếu còn nói lung tung nữa thì ra khỏi đây đi."

Đằng sau lập tức im bật.

Chu Nghi Ninh đi chân trần vào nhà, thăm nhà anh rất mềm mại. Quý Đông Dương về thẳng phòng ngủ, một lát sau đi ra, anh đã thay bộ đồ mặc ở nhà, tay cầm khăn, nhìn cô: "Cô ngủ trong phòng."

Dứt lời, xoay người vào phòng tắm bên ngoài, tặng phòng ngủ cho cô một cách hờ hững vậy đấy.

Khi ở trong nhà, Chu Nghi Ninh nhận thấy anh đều cố ý giữ khoảng cách với cô, cô là hồ báo à? Cô hừ nhẹ mấy tiếng rồi đi vào phòng anh chẳng chút ngại ngùng. Phòng của anh được sơn hai màu trắng đen là chủ yếu, thiết kế rất đơn giản, một cái giường rộng khoảng hai mét, một cái sofa và một cái bàn tròn nhỏ.

Cô phấn khích lăn mấy vòng trên giường, tuy chưa được ngủ cùng anh nhưng được ngủ trên giường anh coi như cũng được hời rồi!

Mấy phút sau, cô ngồi dậy, đi ra phòng ngủ.

Đứng trước cửa phòng tắm, nghe tiếng nước chảy, cô nuốt nước bọt rồi hỏi: "Em mặc đồ của anh được không?"

Một lúc lâu sau mới nghe thấy giọng nam trầm hồi đáp: "Tùy cô."

Chu Nghi Ninh cắn môi dưới, lưu luyến rời khỏi phòng tắm.

Cô mở cửa tủ đồ của anh ra, có rất nhiều quần áo, phân loại ngăn nắp, cô chọn mấy phút, cuối cùng cầm một cái sơ mi trắng đi vào phòng tắm.

Dù sao cũng là diễn viên nên trong phòng tắm của anh có đầy đủ mỹ phẩm, lần đầu tiên Chu Nghi Ninh dùng mỹ phẩm dành cho nam, cô tẩy trang rồi bắt đầu tắm.

Quý Đông Dương tắm xong, lau tóc rồi ném khăn qua một bên, anh nhìn phòng ngủ, môi mím chặt, tắt đèn, đeo bịt mắt đeo rồi nằm xuống sofa.

Nửa tiếng sau, Chu Nghi Ninh ra khỏi phòng tắm, mái tóc đen mềm mại buông xõa trước ngực, vạt áo sơ mi dài đến đùi cô, đường cong tinh tế như ẩn như hiện, phụ nữ mặc áo sơ mi trắng của đàn ông luôn gợi cảm ngoài tưởng tượng. Cô đứng ở cửa, nương theo ánh đèn trong phòng tắm nhìn người nằm trên sofa.

Cô chậm rãi đi tới, đứng cạnh sofa.

"Anh ngủ rồi hả?"

Lát sau mới nghe tiếng anh trả lời: "Chuyện gì?"

"Em đói."

Cô đói thật, ở bữa tiệc không ăn gì mà còn uống rượu, bây giờ bụng cứ cồn cào.

Quý Đông Dương không ngủ nữa, nhú mày nói: "Ở nhà tôi chỉ có sủi cảo đông lạnh thôi."

Chu Nghi Ninh nhìn dáng người cao ráo trên sofa, "Em ăn sủi cảo cũng được."

Anh tháo bịt mắt xuống, đứng dậy, không nhìn cô, cũng không bật đèn, đi qua người cô vào phòng bếp, "Chờ đi."

Chu Nghi Ninh vui sướng đi theo anh, "Có nhân gì thế? Cho em xem với."

Quý Đông Dương bật công tắc phòng bếp, dưới ánh đèn, anh thoáng giật mình khi nghiêng đầu nhìn cô, ngay sau đó gằn giọng nói: "Thay đồ đi."

Chu Nghi Ninh cúi đầu nhìn mình, không vui: "Tại sao chứ? Em có để hở chỗ nào đâu." Chỗ cần che cũng che rồi, cũng cài luôn cúc áo thứ hai rồi mà!

Giọng anh không hề mang ý thương lượng: "Bảo thay thì thay đi."

Chu Nghi Ninh bĩu môi: "Vậy em mặc gì?"

"Đồ thể thao."

"..."

Chu Nghi Ninh nhìn vẻ mặt "không thay thì đừng mơ có ăn" đầy lạnh lùng của anh, giận dữ xoay người, "Em thay!"

Quý Đông Dương lấy hai hộp sủi cảo đi tới bếp, thân hình cao ráo đang đứng đợi nước sôi đột nhiên được ôm lấy từ đằng sau, lúc anh định nạt cô thì cô đã buông ra, dịch tới trước mặt anh, cười ngọt ngào: "Em thay đồ rồi, bảo đảm anh sẽ không nổi lên thú tính đâu."

Cô mặc đồ thể thao của anh, quần áo đàn ông khoác trên cơ thể mảnh mai

của cô làm cô trông càng nhỏ nhắn hơn, chỉ có một chỗ không hề khác biệt là độ cong mềm mại nơi ngực.

Anh điên rồi nên mới cho cô ở nhờ.

Anh quay đầu, nói với vẻ lạnh nhạt: "Ăn mấy cái?"

Chu Nghi Ninh nhìn sủi cỏ: "Có hai loại nhân hả? Vậy mỗi loại bốn cái đi."

Quý Đông Dương bỏ sủi cỏ vào nồi nước sôi, Chu Nghi Ninh hỏi: "Anh không ăn ư?"

"Không."

"Ồ."

Bụng sủi cỏ ra bàn, Chu Nghi Ninh trở vào phòng bếp, "Có ớt không? Giấm nữa?"

Quý Đông Dương thấy cô định mở tủ lạnh thì kéo cô lại, "Đừng tìm, không có gì đâu."

Chu Nghi Ninh nhìn anh, đột nhiên thở dài, bĩu môi, "Được rồi, nhưng không có ớt khó ăn lắm."

Cô thích ăn cay, còn dạ dày anh không khỏe, phải hạn chế ăn cay, có vẻ như hai người rất khó ở bên nhau?

Quý Đông Dương nhớ lúc trước A Minh có mua một chai nước tương, anh mở tủ ra, tìm được chai nước tương, quay đầu hỏi cô: "Có muốn ăn với nước tương không?"

Chu Nghi Ninh vội vàng xoay người: "Muốn, muốn, muốn!"

Quý Đông Dương đưa chai nước tương cho cô rồi đi ra phòng khách. Chu Nghi Ninh nhìn lưng anh, đột nhiên cảm thấy người đàn ông này rất cô đơn, có hàng vạn fan thì thế nào, là ảnh đế thì sao, cuộc sống của anh vẫn vô cùng tẻ nhạt, không quay phim thì cũng tham dự sự kiện, về nhà ngoài ngủ và đọc kịch bản ra thì còn làm gì nữa? Ăn sủi cỏ một mình ư?

Quý Đông Dương nhìn đồng hồ, 00:45.

Đeo bật mắt lên, dang rộng chân, dựa lưng vào sofa.

Chu Nghi Ninh nhanh chóng ăn xong sủi cảo, cô đi tới trước sofa, mỗi lần nhìn thấy anh đeo bật mắt là cô lại muốn hôn trộm anh, nhưng để không bị tống cổ ra khỏi nhà nên cô đành nhịn.

"Ăn xong rồi thì ngủ đi, muộn rồi."

Chu Nghi Ninh nghĩ có khi nào anh bật mắt mà vẫn có thể đi lại bình thường không, do tai thính quá mà.

Cô nhích tới, ngồi xuống cạnh anh, "Em không ngủ được."

Quý Đông Dương đẩy bật mắt lên, nhìn cô, "Cô lại muốn làm gì?"

Muốn sờ soạng anh! Muốn ngủ với anh!

Quý Đông Dương nhìn vẻ mặt cô thì biết ngay cô đang nghĩ gì, giận dữ nói: "Đẹp ngay mấy suy nghĩ linh tinh trong đầu đi."

"Sao anh biết em đang nghĩ gì? Là do anh cũng nghĩ thế chứ gì?" Cô vui mừng, nhích tới gần sát anh đến nỗi đụng vào tay anh. Da thịt đàn ông săn chắc, vừa ấm áp vừa mạnh mẽ, cô lại áp sát thêm chút nữa.

Anh đứng dậy, nhìn cô: "Cô đã thích sofa như vậy thì nhường cho cô ngủ sofa đấy."

Dứt lời, xoay người.

Chu Nghi Ninh vội đứng lên kéo anh, Quý Đông Dương quay người lại, cúi đầu nhìn cô. Chu Nghi Ninh nắm chặt ngón tay anh, phòng khách không bật đèn, thân hình cao lớn của anh che khuất ánh đèn trong phòng bếp, anh đứng ngược sáng, sắc mặt ôn hòa hơn bình thường rất nhiều, đẹp đến say lòng người. Cô ngẩng đầu, hỏi anh: "Không thích em thật à?"

Quý Đông Dương cúi đầu, hỏi cô: "Tại sao lại thích tôi?"

Anh có gì tốt?

Tại sao lại thích? Chu Nghi Ninh không trả lời được. Cô chỉ muốn thấy anh cười với cô, nấu ăn cho cô, rất muốn.

Anh tiến tới gần cô, tiếng nói trầm khàn quyến rũ: "Không trả lời được? Có thích thật không?"

Quý Đông Dương tiến thêm một bước, áp sát người cô.

Tim Chu Nghi Ninh đập thình thịch, lồng ngực săn chắc của người đàn ông bỗng nhiên áp về phía trước khiến cô bất giác lùi về sau một chút, đầu gối đụng vào cạnh bàn, chân khụy xuống, cả người ngã xuống sofa, biểu hiện của cô cứ như một kẻ đang sợ hãi đáng xấu hổ!

Sau đó, cô lập tức ngồi thẳng dậy, bất ngờ ôm lấy hông anh, cọ đầu vào bụng anh, "Thích thật."

Quý Đông Dương buông thõng tay, không đẩy cô ra, cúi đầu nhìn đỉnh đầu cô, hỏi: "Nếu một ngày nào đó tôi bị dư luận công kích, thậm chí còn nghiêm trọng hơn, chẳng hạn như buộc phải rút khỏi showbiz, em có sợ không?"

Có hối hận không?

Chu Nghi Ninh sửng sốt, cô không hiểu lắm, đáy lòng dâng lên nỗi bất an, định ngẩng đầu nhìn anh nhưng lại bị tay anh đè chặt ót, giống như được anh ôm vào lòng. Cô rất vui: "Không sợ, gan em lớn lắm."

Anh không nói gì, Chu Nghi Ninh cũng im lặng ôm anh, thỉnh thoảng cọ đầu vào người anh.

Qua một lúc lâu sau, Quý Đông Dương mới buông tay ra, kéo cô dậy, "Đi ngủ đi."

Chu Nghi Ninh không chịu, hỏi anh: "Lúc này anh có ý gì? Anh là ảnh đế đó! Em ở bên anh là em được hời mà."

Tại sao lại hỏi cô sợ không?

Quý Đông Dương nhìn cô, cuối cùng cũng không nói cho cô biết, "Fans của tôi cuồng lắm, sợ em không chịu đựng nổi."

Chu Nghi Ninh bĩu môi, "Anh đề giỏi quá mà..."

Cô còn tưởng chuyện gì, chứ chuyện này thì có gì mà sợ.

Quý Đông Dương vỗ vào ót cô, "Đi ngủ đi."

Vì động tác thân mật hiếm có đó của anh, Chu Nghi Ninh ngoan ngoãn nghe lời, "Dạ."

Đi được mấy bước, cô quay đầu, ánh mắt quỵến rũ, "Anh muốn ngủ trên sofa thật hả? Em không ngại..."

Sắc mặt anh trầm xuống, cô lập tức nhanh nhẹn lùi vào phòng.

Vừa vào phòng, Chu Nghi Ninh hạnh phúc lăn lộn trên giường, phấn khích đến mức không ngủ được.

Quý Đông Dương tắt đèn, nằm trên sofa nhìn chăm chăm vào bóng tối, không biết đang nghĩ gì.

Ngày hôm sau, Chu Nghi Ninh ngủ đến mười giờ mới dậy, vội vã chạy ra mở cửa gọi Quý Đông Dương nhưng phòng khách trống không, yên tĩnh không chút tiếng động, Chu Nghi Ninh tìm hết nhà cũng không thấy người đâu.

Điện thoại có thông báo từ weibo.

"Sáng nay Quý Đông Dương bị fans vây quanh tại sân bay."

-----oOo-----

Chương 34

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chu Nghi Ninh hờn dỗi ngã xuống sofa, mới sáng sớm đã không thấy tăm hơi của Quý Đông Dương đâu cả, chẳng biết đi đâu mà không thèm để lại một mẫu giấy nào, điện thoại cũng chẳng có tin nhắn, biến mất không một lời.

Chu Nghi Ninh gọi điện cho Quý Đông Dương, điện thoại cúp nguồn, gọi cho A Minh, cũng tắt máy.

Tối qua ôm cô đã đời rồi bây giờ bỏ chạy không để lại lời nào.

Chẳng lẽ anh hối hận rồi ư?

Chu Nghi Ninh nằm vật ra sofa, xả cơn giận lên cái gối ôm, lấy chân đá bay gối, cuối cùng giằng mạnh miếng bít mắt của anh, mắng: "Khốn kiếp!"

Đúng lúc này, điện thoại vang lên chuông báo có thông báo từ weibo, cô vội vàng mở ra.

Tám giờ sáng nay Quý Đông Dương xuất hiện ở sân bay, anh không mặc áo khoác dài màu đen đơn giản như thường ngày mà mặc bộ đồ vô cùng sang trọng, thân hình cao ráo, chững chạc, dù đeo khẩu trang và đội mũ nhưng cũng không che giấu được thần thái vốn có, fans chỉ cần nhìn một cái là nhận ra ngay. Trong hình, fans rất điên cuồng, nhân viên an ninh và trợ lý cũng không ngăn nổi họ.

"Đông ca mặc như thế ra sân bay? Đây là lần đầu tiên đúng không? Mà hình như Đông ca đi Anh chụp hình cho tạp chí."

"Đông ca đẹp quá má ôi! Tại sao lúc đó tui không có mặt tại sân bay??? Hâm mộ mấy tím tím được đứng gần Đông ca quá."

"Vì mấy fans cuồng như này mà sân bay mới hỗn loạn đó!"

"Mì là fan nào tàn đó, sao nào? Mì thích Đông ca đó, sao nào? Mắc mớ gì tới bát gạo nhà tím?"

...

Chu Nghi Ninh ném điện thoại qua một bên, quả nhiên là bỏ chạy thật, mà còn là chạy ra nước ngoài mới chịu cơ.

Xem cô là cái gì? Ôm một cái, sờ đầu một cái rồi bỏ chạy! Chu Nghi Ninh trở mình, tức chết mất!

Trợ lý của Vạn Vi đem chìa khóa nhà tới cho cô, nhân tiện mua luôn thức ăn. Chu Nghi Ninh để cửa mở rồi ra thang máy đứng đợi, trợ lý đưa đồ xong rồi về ngay.

Chu Nghi Ninh quay lại nhà Quý Đông Dương, ăn xong thì ở lì trong nhà anh đến tối, sau đó mở tủ đồ, nâng cằm suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng đưa ra một quyết định trọng đại.

Lấy hết quần áo của anh!

Ai bảo anh bỏ chạy chứ, cô giận rồi.

Suốt nửa tiếng, chạy qua chạy lại mấy vòng, cuối cùng cũng lấy hết quần áo của Quý Đông Dương.

Cô đứng ở phòng treo đồ, nhìn hai hàng trang phục của đàn ông, rốt cuộc tâm trạng cũng tốt hơn một chút.

Chiều hôm sau, Chu Nghi Ninh nhận điện thoại của Vạn Vi, báo mười giờ sáng mai sẽ diễn ra buổi thử vai, "Ngày mai chị sẽ qua đón em, tối nay em ngủ sớm nhé, nhớ đắp mặt nạ, phải có được trạng thái tốt nhất."

Chu Nghi Ninh đáp: "Dạ, tới đó mới có kịch bản ạ?"

Vạn Vi nói: "Ừ, chuẩn bị ngay tại buổi thử vai, để khảo nghiệm tố chất của diễn viên."

Chu Nghi Ninh nghĩ ngợi, "Vâng, em biết rồi."

Sau khi Tinh Vũ rút vốn đầu tư, mặc dù Hoa Thần không đầu tư nhưng tiếp nhận phần hậu kỳ, chẳng khó để đoán được nguyên nhân.

Ngày thử vai, Chu Nghi Ninh và Vạn Vi tới công ty điện ảnh Hoa Thần, tổng cộng có sáu người thử vai, ai cũng nổi tiếng hơn cô, có tiểu hoa đán Đỗ Nhụy, diễn viên tên tuổi Lục Tuyết Tâm, nhưng nổi tiếng nhất phải kể đến Thẩm Thanh. Năm năm trước, "Đen trắng" không những đem về giải

Nam diễn viên chính xuất sắc nhất cho Quý Đông Dương mà còn khai quật được bông hoa Thắm Thanh, mặc dù mấy năm gần đây không quá thành công như Quý Đông Dương nhưng cô ấy vẫn có tác phẩm hay, danh tiếng vẫn lừng lẫy.

Cô còn tưởng sẽ giống như "Triều đại thái bình", chỉ có một mình mình cùng với đạo diễn và phó đạo diễn thôi chứ.

Những người khác vừa nhìn thấy Chu Nghi Ninh, vẻ mặt ai cũng hơi biến đổi, nơi đây là Hoa Thần, Chu Nghi Ninh là em họ của tổng giám đốc Tần Sâm chẳng phải là bí mật gì nữa, điều này khiến người ta không thể không nghi ngờ tính công bằng trong buổi thử vai hôm nay, nên ai cũng nhìn cô bằng ánh mắt khinh thường.

Vạn Vi nói đối thủ lớn nhất của cô là Thắm Thanh, tuy điều mà đạo diễn Vệ quan tâm nhất là diễn xuất nhưng ông cũng là người có tình có nghĩa, và cũng rất muốn để Quý Đông Dương và Thắm Thanh hợp tác thêm một lần nữa, đặc biệt là phim "Khúc mắc".

Vạn Vi cũng nói ưu thế của cô so với Thắm Thanh là cô nhỏ hơn cô ấy mười tuổi, xấp xỉ với tuổi của nhân vật nữ chính trong "Khúc mắc", đó cũng chính là nguyên nhân khiến đạo diễn Vệ do dự, phụ nữ cho dù có chăm sóc kỹ càng tới đâu thì cũng có thể nhận ra sự chênh lệch khi cách nhau mười tuổi.

Nếu cô vượt qua buổi thử vai, cô sẽ giành chiến thắng.

Chu Nghi Ninh mím chặt môi, yên tĩnh ngồi đợi ở một bên, nửa tiếng sau, nhân viên mới để mọi người rút thăm thứ tự thử vai.

Chu Nghi Ninh rút một lá thăm, số 6.

Thắm Thanh nhìn con số 5 trên lá thăm của mình, nháy mắt với Chu Nghi Ninh: "Chị ở trước em."

Chu Nghi Ninh lễ phép cười lại, nói một cách chân thành: "Vây càng làm em thấy áp lực."

Ai không biết còn tưởng hai người đã quen nhau từ trước rồi, nhưng thật ra đây là lần đầu tiên Chu Nghi Ninh gặp Thắm Thanh, cũng là lần đầu tiên

nói chuyện với cô ấy.

Mọi người trở về chỗ ngồi của mình, cố gắng điều chỉnh tâm trạng.

Gần hai tiếng sau, Thẩm Thanh đi ra, cô ấy cười với Chu Nghi Ninh rồi rời đi.

Không hiểu sao mà Chu Nghi Ninh thấy vô cùng căng thẳng, cô cắn môi, hít sâu một hơi rồi đi vào.

Vệ Trung nhìn cô, nói: "Đưa phân cảnh thứ sáu cho cô ấy. Chu Nghi Ninh, cô diễn thử đoạn này."

Chu Nghi Ninh gật đầu nhận lấy kịch bản, nhanh chóng đọc lướt qua, nhìn bản đạo cụ, hỏi: "Đạo diễn, tôi phá hỏng hiện trường được không?"

Vệ Trung thoáng sững sốt, "Tùy cô."

Đây là cảnh nữ chính phát bệnh, không có lời thoại.

Chu Nghi Ninh lấy điện thoại ra, giả vờ nghe điện thoại, sắc mặt lơ đãng lúc ban đầu từ từ trở nên lạnh lùng, dần dần, vẻ mặt cô thay đổi hoàn toàn, cô chột cắn môi, tựa như đang cố gắng khống chế tâm trạng của mình, hàm răng trắng muốt cắn rách môi dưới, máu từ từ rỉ ra.

Những người có mặt ở đó đều hoảng sợ, cô cắn thật! Cô gái này tàn nhẫn với bản thân quá!

Đạo diễn Vệ nắm chặt tờ giấy làm nó nhăn nhúm, ánh mắt sắc bén chăm chú nhìn cô gái trẻ trước mặt.

Đột nhiên, cô bất ngờ ném điện thoại làm nó vỡ tan tành, cô thờ dốc nhìn chằm chằm vào điện thoại, từ từ ngồi xuống, vùi đầu giữa hai đầu gối, đè nén tiếng nức nở, bờ vai gầy khẽ run, cô khóc.

Ngay sau đó, cô bất chợt đứng dậy đi tới bàn, hét lên mấy tiếng rồi giơ tay quét toàn bộ đồ đạc trên bàn xuống, tiếng loảng xoảng vang lên liên tục.

Cô nghiến chặt răng, đôi mắt đỏ hoe đập mạnh cái bàn, sau đó vừa nhìn một mớ hỗn loạn dưới đất vừa thờ dốc.

Nửa phút sau, Chu Nghi Ninh hít sâu một hơi, lau mắt, cúi đầu: "Tôi diễn xong rồi, cảm ơn mọi người."

Ai cũng bị thót tim lên tới cổ họng, đầu tiên là cắn rách môi, sau đó ném võ điện thoại, phá hỏng đạo cụ, đá bàn, tâm trạng rất bất ổn... Như một bệnh nhân tâm lý thật sự.

Vệ Trung nhìn cô, cười: "Chu Nghi Ninh, bình thường khi nổi giận cô cũng đập đồ như thế hả?"

Chu Nghi Ninh thoáng sửng sốt, lắc đầu: "Không có."

Trước đây thì có, bây giờ thì không. Cô hết rồi.

Kết quả sẽ được báo cho người đại diện vào ba ngày sau, Chu Nghi Ninh không biết cơ hội giành chiến thắng của mình là bao nhiêu, chỉ đành ở nhà chờ.

Buổi tối nằm trên sofa lướt weibo, thế mà cũng biết được hành tung của Quý Đông Dương, có fan ở nước ngoài nhìn thấy anh chụp ngoại cảnh, vậy là chụp lên mấy tấm.

Ba ngày rồi! Không hề liên lạc, Chu Nghi Ninh tức giận thoát khỏi weibo.

Ở Anh, Quý Đông Dương vừa chụp xong, lấy điện thoại từ tay A Minh, mở điện thoại lên, có rất nhiều tin nhắn, nhưng không có tin nào của cô.

Anh khẽ nhíu mày, trước kia thường làm phiền anh lắm mà, sao bây giờ yên tĩnh thế?

Có lẽ cô chỉ nhất thời xúc động thôi.

A Minh nhìn sang, hỏi: "Đông ca, anh đang chờ tin nhắn hả?"

Vẻ mặt Quý Đông Dương lãnh đạm, nhét điện thoại vào túi quần, "Không có."

A Minh không tin, "Đông ca, anh cãi nhau với cô Chu hả? Lúc trước cô ấy luôn nhắn wechat cho em hỏi lịch trình của anh, nhưng mấy ngày nay không thấy đâu cả."

A Minh nghi ngờ cũng đúng thôi, hôm đó anh ta đến đón Quý Đông Dương thì thấy anh ngủ trên sofa, cửa phòng ngủ khép chặt, trên bàn có túi xách màu đỏ, nhìn là biết của phụ nữ. Lúc đó anh ta hết hồn, lần này bắt tại trận rồi!

Quý Đông Dương kéo bịt mắt xuống, sắc mặt u ám ngời dậy, có vẻ như ngủ không ngon giấc.

A Minh sợ anh nổi giận vì mới ngủ dậy, đành đứng ở một bên, có chết cũng không dám hỏi gì.

Quý Đông Dương cầm đồng hồ lên xem, mới bảy giờ.

Quay đầu nhìn về phía phòng ngủ, suy tư một chút rồi nhìn A Minh: "Có đem quần áo cho tôi không?"

A Minh vội vàng mở vali ra, "Có, mấy hôm trước nhận hiệu mà anh đại diện có gửi tới mấy mẫu mới, bây giờ có thể mặc được."

Quý Đông Dương "ừ", đi tới chọn một bộ đồ trong vali rồi vào phòng tắm thay đồ.

A Minh nhìn chằm chằm cánh cửa phòng ngủ, chắc chắn trong đó giấu phụ nữ.

Không nghi ngờ gì cả.

Đông ca tránh xa nữ sắc thật đấy! Phải ngủ ở sofa, đáng thương quá.

Quý Đông Dương thường ngày ăn mặc giản dị đến không thể giản dị hơn thì sáng hôm đó đã mặc mẫu mới nhất của nhãn hiệu lớn đến sân bay làm fans nhận ra trong chớp mắt.

Cãi nhau? Quý Đông Dương chau mày, "Không có."

Không chỉ không cãi nhau mà còn dung túng để cô tiến thêm một bước.

A Minh không hiểu lắm tình huống của hai người, gãi đầu, "Đông ca, có cần mua quà cho cô Chu không, túi xách hay là cái gì đó?"

Chẳng phải phụ nữ đều thích Hermes, Chanel,... sao?

Quý Đông Dương xoay người bỏ đi, "Không cần."

Tặng túi xách thô thiển quá, mà Chu Nghi Ninh đeo túi xách cũng chỉ để đựng tiền. A Minh rất quý mến Chu Nghi Ninh, anh ta thấy cô không giống với các nữ nghệ sĩ khác, ngắm nghĩ cũng thấy tặng túi xách thô thiển quá, vội vàng đuổi theo: "Đông ca, ngày ba mươi đoàn phim "Triều đại thái bình" sẽ tham gia một chương trình giải trí trên truyền hình để tuyên truyền cho phim, họ muốn anh tham gia, anh Dương bảo tụi anh."

Mấy năm nay Quý Đông Dương không tham gia chương trình giải trí, mấy chương trình rất muốn mời anh nhưng họ cũng hơi e dè khi mời anh để rất hiếm khi cười đến chương trình gây cười, quan trọng nhất là có mời cũng không đến.

Bước chân Quý Đông Dương dừng lại một chút, "Ngày ba mươi hả, về kịp không?"

A Minh gật đầu: "Chiều hôm đó chúng ta về tới nơi, chương trình được ghi hình vào buổi tối, nếu không có gì bất ngờ thì sau khi xuống máy bay, chúng ta đến thẳng đài truyền hình luôn là kịp."

Quý Đông Dương suy nghĩ, "Tham gia."

-----oOo-----

Chương 35

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chu Nghi Ninh đi ăn cơm với Cảnh Tâm, gần đây Cảnh Tâm bận quay phim mới nên thời gian qua hai người không gặp nhau. Cảnh Tâm nói với

cô: "À phải rồi, đạo diễn nói Đông ca cũng sẽ tham gia ghi hình."

Chu Nghi Ninh ngẩng đầu, lúng búng: "Anh ấy mà cũng tham gia chương trình giải trí?"

Cảnh Tâm bật cười: "Đông ca tham gia để làm nền với mục đích tăng rating(1) thôi."

(1) Rating: Tỷ suất người xem.

Chu Nghi Ninh nghĩ đến gương mặt đỏ và hậu cung không lồ của người ta, nghĩ thấy cũng đúng, nhưng bây giờ cô khó chịu lắm, gần một tuần rồi mà chẳng có lấy một tin nhắn. Cô liên tục đâm đầu vào chén, nghe thấy Cảnh Tâm hỏi: "Sắp tới sinh nhật cậu rồi, muốn tổ chức thế nào?"

"Chưa biết, tới lúc đó rồi nói, chắc là đám Chu Thân sẽ tổ chức cho tớ."
Mấy người đó chỉ mong tới sinh nhật của cô để tụ họp thôi.

"Cũng đúng, bọn họ thích tổ chức mấy vụ chơi bời này nhất mà." Cảnh Tâm gật đầu đồng ý.

Ăn cơm xong, hai người đi dạo phố, gần đây Cảnh Tâm rất nổi tiếng, mới đi vào cửa hàng trang sức đã bị fans vây quanh, phải vất vả lắm cả hai mới thoát được, thế là đành về nhà.

Hôm sau, Vạn Vi gọi điện bảo cô đến công ty.

Chu Nghi Ninh đẩy cửa phòng làm việc của chị ra, cũng như lần trước, cô ngồi trên ghế chờ Vạn Vi nói chuyện điện thoại. Vạn Vi cúp máy, nhìn cô: "Vượt qua buổi thử vai rồi, chúc mừng em."

Chu Nghi Ninh tròn to mắt: "Thật không?"

Vạn Vi ngồi xuống ghế, châm điếu thuốc, nhìn cô: "Đạo diễn Vệ nói em diễn rất thật, chưa có nữ diễn viên nào dám cắn rách môi chỉ vì thử vai, thậm chí khi đóng phim cũng không, ông ấy nói sự tàn nhẫn với bản thân của em làm ông ấy thấy bóng dáng của Bùi Diên."

Chu Nghi Ninh nắm chặt tay, cười: "Thế à? Em còn tưởng mình không có cơ hội nào khi cạnh tranh với Thẩm Thanh chứ."

Vạn Vi đứng dậy, dập tắt điếu thuốc. "Đi ăn trưa thôi, ngày mai chị sẽ đến đài truyền hình với em, mấy hôm nữa sẽ sắp xếp trợ lý cho em, đến khi chiếu "Triều đại thái bình" và công bố tin tức về phim "Khúc mắc", em không được tự do như bây giờ đâu, có khi tới lúc đó còn bị phóng viên theo dõi nữa, không thể không có ai bên cạnh được."

Chu Nghi Ninh thích ở một mình, lúc quay "Triều đại thái bình", Vạn Vi hỏi cô có cần trợ lý không, cô nói không cần.

"Vâng, nghe theo chị vậy."

Vạn Vi biết cô không thích, cô gái này rất kỳ lạ, người khác thì chỉ mong có trợ lý để được hầu hạ, còn cô thì lại không muốn.

Sáng hôm sau, Vạn Vi dẫn theo trợ lý đi cùng Chu Nghi Ninh ra sân bay, tới thành phố C để ghi hình.

Chương trình này sẽ phát sóng trước khi chiếu phim "Triều đại thái bình", là lần đầu tiên Chu Nghi Ninh chính thức xuất hiện trên ti vi nên Vạn Vi rất chú trọng, tất cả mọi việc đều do tự tay chị xử lý.

Sáng hôm đó, Quý Đông Dương và A Minh đã tới sân bay thành phố B, A Minh đẩy hành lý, "Đông ca, vẫn còn thời gian, chúng ta về nhà trước đã."

Không có chuyến bay thẳng từ Anh về thành phố C nên phải về thành phố B trước, buổi chiều sẽ bay tới thành phố C. Quý Đông Dương có thói quen là chỉ cần có thời gian, việc đầu tiên khi xuống máy bay là về nhà tắm rửa thay quần áo.

Anh đeo khẩu trang, khẽ ừ, cúi đầu bước đi.

Chu Nghi Ninh ngồi chờ làm thủ tục lên máy bay, bỗng nhiên nhìn thấy một bóng hình cao ráo quen thuộc, áo khoác màu đen, đội mũ và đeo khẩu trang kín mít, bước chân vội vã. A Minh đẩy hành lý đi theo sau, cũng đeo khẩu trang.

Tim cô khẽ trật nhịp, đứng lên định đuổi theo, nhưng chợt nhớ tới tình trạng hiện tại của hai người thì không đi nữa.

Vạn Vi khó hiểu, nhìn cô: "Sao thế?"

Chu Nghi Ninh ngồi lại xuống ghế, "Không có gì, nhận nhầm người thôi."

Dù sao tối nay cũng ghi hình, chẳng mấy tiếng nữa là gặp nhau, mà có khi lát nữa anh sẽ gọi điện cho cô cũng không chừng. Tủ quần áo trông không là chuyện khá phiền phức.

Ra khỏi thang máy, Quý Đông Dương nhìn căn nhà đối diện một cái rồi xoay người ấn mật mã, cửa mở.

A Minh kéo vali đi vào, "Đông ca, tối nay mặc gì? Không cần gọi thợ trang điểm thật hả?"

Quý Đông Dương vừa cởi áo khoác vừa đi vào nhà, lúc nhìn thấy sofa thì tay ngừng lại một chút, sau đó ném áo khoác lên sofa, nhìn mấy cái gối nằm ngổn ngang dưới sàn nhà, nói: "Không cần."

Vào phòng ngủ, cũng rất lộn xộn, chăn không được gấp, gối và miếng bịt mắt đều nằm dưới sàn.

A Minh đi vào thấy thế thì hoảng hốt, nhà Đông ca cứ như bị trộm ghé thăm vậy.

Có vẻ như tướng ngủ của tiêu ma nữ chẳng tốt chút nào nên mới làm cho cái giường bừa bộn như vậy.

Cuối cùng Quý Đông Dương cũng biết vì sao mấy ngày nay cô gái đó không tìm anh, đang giận dỗi đây mà.

A Minh thấy Quý Đông Dương nhếch miệng, vội nói: "Đông ca đi tắm trước đi, em dọn dẹp lại ngay, bảo đảm anh tắm xong mọi thứ sẽ tươm tất."

Quý Đông Dương chau mày đi tới mở cửa tủ đồ, ngay sau đó, anh sững sờ.

Tủ đồ rỗng tuếch, ngay cả móc treo quần áo cũng chẳng có lấy một cái, cứ như chưa từng được sử dụng.

Thái dương khẽ giật, đôi môi mỏng mím thành một đường, anh thở dài với cái tủ trống không.

Xem ra giận ghê lắm.

A Minh mở vali ra, định lấy quần áo treo lên tủ, đến khi ôm quần áo đứng dậy nhìn thấy cái tủ thì cảm như muốn rơi xuống đất, lắp bắp: "Đông, Đông ca, không lẽ nhà có trộm?"

Quý Đông Dương kéo ngăn tủ ra lấy cái quần tứ giác rồi lấy một bộ quần áo trong tay A Minh, đi vào phòng tắm, "Không phải."

Đi được mấy bước thì quay đầu lại: "Bảo người ta đem mấy bộ quần áo qua đây."

A Minh gật đầu, nhìn chằm chằm tủ quần áo trống rỗng, chợt hiểu ra, thảng thốt: "Chẳng lẽ kẻ trộm là tiểu ma nữ?"

Quý Đông Dương nghe thấy nhưng không ngoảnh đầu lại.

Cho dù là trộm thật thì cũng là do anh dẫn vào nhà.

Lúc đóng cửa phòng tắm, anh nghe thấy tiếng A Minh lầm bầm: "Tiểu ma nữ đầu mà tiểu ma nữ, là nữ ma đầu thì có."

Lúc Quý Đông Dương tắm xong, A Minh đã dọn dẹp phòng khách và phòng ngủ, cũng treo xong mấy bộ quần áo vào tủ. Anh ta hỏi: "Đông ca, không lấy quần áo về ư?"

Quý Đông Dương ngồi dựa lưng vào sofa, tay che ngang mắt, giọng mệt mỏi: "Không cần."

Lấy về cũng vô ích, hôm nào đó cô không vui thì cũng qua mang đi nữa thôi.

Chẳng biết tính cách kỳ lạ này ở đâu ra.

A Minh bất lực nhìn anh, quần áo bị hốt đi hết mà vẫn bình thản chắc chỉ có Đông ca thôi.

Thợ trang điểm và trợ lý khác đem quần áo tới nhà, nói là do Dương Huân bảo, Quý Đông Dương nhìn A Minh, A Minh gãi đầu: "Em thấy chuyện hôm nay khá nghiêm trọng nên báo cho anh Dương biết, anh ấy bảo tối nay anh ghi hình, nên kêu thợ trang điểm tới."

Mọi người phải tập dượt trước khi chính thức ghi hình, cả đoàn có tổng cộng sáu người tham gia, trừ nam nữ chính ra đều là những nhân vật quan trọng, có Cảnh Tâm, Chu Nghi Ninh, Du Viễn Hàng, và diễn viên đóng vai Như phi.

Hai mươi phút trước khi tập dượt, Quý Đông Dương xuất hiện.

Vì đạo diễn và người dẫn chương trình đích thân đi đón anh, thế là một đám người đều kéo nhau qua đó, dưới vòng vây của mọi người, Quý Đông Dương tiến về sân khấu. Từ lúc đóng máy, mọi người chưa gặp lại nhau, đám người Chu Duy và Cảnh Tâm tiến lên chào hỏi, chỉ có mỗi mình Chu Nghi Ninh đứng yên ở đó.

Quý Đông Dương nhìn về phía cô, cô gái đó còn chẳng thèm liếc anh lấy nửa cái.

Chương trình giải trí không có kịch bản quá chặt chẽ nên tập dượt rất đơn giản, mọi người ăn tối xong thì đi trang điểm chuẩn bị ghi hình.

Giới thiệu mở màn, người dẫn chương trình cực kỳ hưng phấn: "Đã hơn năm năm Đông ca không tham gia chương trình giải trí, lần này đồng ý tham gia chương trình của chúng tôi khiến cả e-kip đều vui mừng. Có phải mọi người cũng rất kích động không?"

Khán giả bên dưới hét to đầy hưng phấn: "Phải!"

Nửa đầu quay rất thuận lợi, Cảnh Tâm nói đúng, Quý Đông Dương tham gia chương trình giải trí không cần cười cũng không cần nói gì cả, chỉ cần đứng đó thôi cũng đủ làm fans điên cuồng rồi. Lúc chơi trò chơi, người dẫn chương trình hỏi rất nhiều câu về các tin đồn của các diễn viên để khuấy động không khí, Chu Nghi Ninh là người mới nên không có tin tức gì đáng chú ý, MC hỏi cô mấy câu có trong kịch bản, ví dụ như nguyên

nhân đem nhiều tiền mặt, hay có áp lực gì khi lần đầu đóng phim, đại loại thế.

Cuối cùng, MC hỏi: "Cô có rất nhiều cảnh quay cùng Đông ca, có thấy áp lực lắm không?"

Chu Nghi Ninh: "Cũng có."

MC hỏi tiếp: "Vậy cô thấy Đông ca ngoài đời có gì khác ở trên phim không?"

Chu Nghi Ninh nhìn Quý Đông Dương ở đối diện, anh cũng đang nhìn cô, hai người đối mắt nhau, cô cười tươi rói: "Anh ấy là khối không khí lạnh."

MC: "..."

Đạo diễn, biên kịch và khán giả ở bên dưới đều giật mình, cô gái này không biết nhìn thời thế à? Sao cái gì cũng dám nói thế!

Đạo diễn là người bình tĩnh lại trước nhất, sau đó MC có kinh nghiệm phong phú cũng thoát khỏi cơn sững sốt, nhưng vẫn lúng túng nhìn thoáng qua Quý Đông Dương, đang định nói mấy câu điều hòa không khí thì thấy Quý Đông Dương khẽ mỉm cười, trả đũa: "Nhìn cô ấy cười trông giống thiên thần thế thôi, chứ thực chất là nữ ma đầu đấy."

"..."

Làm sao để ghi hình tiếp đây?

Làm sao để phát sóng đây?

Chu Nghi Ninh cau mày, nghiêng đầu nhìn Quý Đông Dương, nữ ma đầu? Có đến mức đó không?!

Nếu không phải tại anh bay ra nước ngoài mà không thèm nói tiếng nào, cô có lấy hết quần áo của anh không?

Chu Duy giải vây: "Ha ha, mọi người đừng tỏ ra hoảng hốt như thế chứ, họ chỉ đùa thôi, ở trường quay chúng tôi cũng đùa vậy đó."

Hôm nay Chu Nghi Ninh sao thế không biết, bình thường ở trường quay ứng xử như thế với Đông ca thì cũng thôi đi, hôm nay ghi hình cho tiết mục giải trí mà cũng dám nói thẳng như vậy, không sợ chết vì bị chìm nước bọt hả trời.

MC cũng vội vàng giải vây, mặc kệ là đùa hay thật thì tiết mục kỳ này thắng lớn rồi! Chắc chắn sau khi phát trailer, chương trình số này sẽ đạt rating khủng!

Ghi hình xong đã đến nửa đêm, e-kip mời mọi người đi ăn ở gần đó, Quý Đông Dương hầu như không đụng đũa, Chu Nghi Ninh thấy trên bàn toàn đồ cay nên cũng hiểu vì sao anh không ăn.

Cô uống mấy ly bia, gương mặt trắng nõn dần ửng hồng, ánh mắt lấp lánh mang theo sự ám ức nhìn anh.

Lòng Quý Đông Dương mềm nhũn, mỗi lần cô uống rượu trông cô rất dịu dàng, tính tình cũng vậy, mà ánh mắt cũng thế.

Ăn khuya xong, mọi người quay lại khách sạn, trước mặt bao người nên cả hai không đi cùng nhau được. Chu Nghi Ninh đi cùng Vạn Vi, vừa vào phòng, Vạn Vi nói: "Hôm nay lúc ghi hình em nói câu đó không hay đâu, nếu không phải hai người sắp hợp tác trong "Khúc mắc" thì chị đã nhờ đạo diễn cắt bỏ đoạn đó rồi, nếu không thì sau khi phát sóng, chắc chắn em sẽ bị mắng đến tối tăm mặt mũi."

Chu Nghi Ninh uể oải nằm trên giường, nói nhỏ: "Em xin lỗi, lần sau em sẽ chú ý."

Vạn Vi thở dài, tính cách của Chu Nghi Ninh rất khó sống trong giới showbiz, "Hôm nay là vô tình lãng xê cho "Khúc mắc", có những lời dù rất bình thường nhưng sẽ bị người ta mổ xẻ khiến mọi chuyện trở nên nghiêm trọng, lần sau đừng vậy nữa."

Chu Nghi Ninh đáp: "Dạ."

"Được rồi, ngủ sớm đi, mai phải dậy sớm để ra sân bay nữa."

Chu Nghi Ninh cầm điện thoại lên nhìn rồi lại đặt xuống, cứ thế mấy lần, cho đến khi ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, cả đoàn phim cùng nhau đi về, chiếm hơn nửa khoang máy bay.

Tới thành phố B, Chu Nghi Ninh tự lái xe về nhà, A Minh lái xe theo sau cô, hai chiếc xe lần lượt tiến vào bãi đậu xe ở tầng hầm, Quý Đông Dương bảo A Minh về nhà.

Chu Nghi Ninh vào thang máy, liếc thấy Quý Đông Dương cũng đi vào, cô làm mặt lạnh, không nói tiếng nào.

Thang máy lên tới nơi, cô nhanh chóng bước ra ngoài, vừa đi vừa cúi đầu tìm chìa khóa.

Quý Đông Dương nhìn chằm chằm lưng cô, đi đằng sau túm lấy tay cô.

-----oOo-----

Chương 36

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chu Nghi Ninh ngoảnh đầu lại, cười hỏi: "Đông ca có chuyện gì không?"

Nói đến trở mặt, không ai bằng cô đâu.

Đột nhiên vai bị bắt lấy, cô bị xoay người lại đối mặt với người đàn ông đó. Anh cúi xuống nhìn cô, "Chúng ta có nên nói đến việc em lấy hết quần áo của tôi không?"

Chu Nghi Ninh có chết cũng không thừa nhận: "Sao anh biết là em lấy, có tận mắt nhìn thấy không?"

Quý Đông Dương nhìn cô, bỗng cười, vuốt tóc cô, hạ giọng: "Hôm đó tôi đi sớm, công việc đã sắp xếp từ trước rồi, mà tôi không có thói quen thông báo lịch trình cho người khác."

Anh đang giải thích với cô? Chu Nghi Ninh ngẩng đầu rồi lại cúi đầu, cô muốn biết hiện tại quan hệ của hai người là gì, thế nên cô thử tiến lên một

bước.

Quý Đông Dương cúi đầu nhìn cô xem thử cô muốn làm gì, ngay sau đó, cô ôm lấy anh.

Chu Nghi Ninh cọ đầu vào ngực anh, tay ôm chặt eo anh, cũng như lần trước, anh không đẩy ra, cô rất vui, nhưng cũng hơi không vui vì có áo khoác cản trở, cô nhích đầu ra kéo khóa áo của anh xuống.

Quý Đông Dương giữ tay cô lại, cô gái này thích làm bừa quá.

Chu Nghi Ninh ngẩng đầu cười, nói một cách nghiêm túc: "Nhiều áo quá, ôm không đã."

Vừa nói vừa kéo khóa áo khoác của anh xuống, áp người mình vào người anh, lần tay ôm eo anh. Bên trong anh chỉ mặc áo len màu đen, tay cô lần từ eo anh đi lên trên, cảm nhận những thớ thịt và đường cong săn chắc trên lưng anh, cô vui vẻ ôm chặt hơn nữa.

Đang vui? Chỉ cần cho cô sờ soạng mấy cái mà cũng đã vui đến thế rồi.

Quý Đông Dương im lặng, cánh tay giơ lên rồi khẽ khàng rơi xuống lưng cô.

Hôm nay trời âm u, ánh đèn hành lang mờ mờ, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy hơi thở và nhịp tim của nhau, tim Chu Nghi Ninh đập thành thịch, đứng trong lòng anh ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt anh, "Lần sau đi xa phải nói cho em biết đó, được không?"

Quý Đông Dương quan sát cô gái đột nhiên trở nên dịu dàng trong lòng mình, anh thấy cô rất lạ, lúc giận thì quậy tung nhà anh lên, còn lúc vui thì mềm mại như một cô mèo nhỏ, chỉ cần anh gãi cằm thì sẽ ngoan ngoãn nằm trên đùi anh.

Anh vuốt sống lưng cô, cúi đầu đáp ừ.

Chu Nghi Ninh vui sướng nhoén miệng cười, kiễng chân định hôn anh.

"Đinh!" Thang máy vang lên.

Quý Đông Dương nhanh chóng ấn bả vai cô rồi đẩy nhẹ cô ra, chắc là Dương Huân tới.

Chu Nghi Ninh nào quan tâm có ai tới hay không, cô không vui khi bị anh đẩy ra, giương mắt trừng anh.

Dương Huân ra hành lang, nhìn hai người kẻ sát, vẻ mặt Quý Đông Dương lãnh đạm, Chu Nghi Ninh xoay người cúi đầu tìm chìa khóa, đột nhiên nghĩ tới một chuyện, chẳng lẽ anh ta tới không đúng lúc?

Chu Nghi Ninh quay đầu cười: "Chào anh Dương."

Dương Huân gật đầu, Chu Nghi Ninh mở cửa rồi đi vào nhà, sau đó đóng sầm cửa lại.

Quý Đông Dương xoay người ấn mật mã, Dương Huân đi tới, "Đừng nói với tớ là vừa nãy hai người đứng ngoài hành lang hôn nhau nhé."

"Không có."

Quý Đông Dương ném áo khoác lên sofa, tựa người vào ghế, Dương Huân vút kịch bản lên bàn, "Kịch bản mới nhất, cậu xem đi, khoảng tháng sau sẽ công bố tin tức."

Quý Đông Dương lật kịch bản, Dương Huân nhìn anh: "Cậu định hẹn hò với Chu Nghi Ninh thật hả?"

Động tác trên tay Quý Đông Dương khẽ ngừng lại, không phủ nhận cũng không thừa nhận, rất nhiều kế hoạch bị phá vỡ, anh phải nghĩ ra đường lui và kế hoạch mới. Thực sự thì anh vẫn chưa nghĩ kỹ, đây không phải là chuyện có thể tính toán, anh đã chuẩn bị cho trường hợp xấu nhất, còn về phần Chu Nghi Ninh sẽ có cảm giác gì khi biết mọi chuyện lại không nằm trong kiểm soát của anh.

Dương Huân cho rằng anh ngầm thừa nhận, cảm thấy hơi khó tin, Quý Đông Dương từ chối không biết bao nhiêu nữ nghệ sĩ mà lại chẳng thoát khỏi cô nàng Chu Nghi Ninh có tính cách quái dị.

Ở đối diện, Chu Nghi Ninh vừa về tới nhà, chuông điện thoại liên vang lên.

"Cực cung Nghi Ninh, bọn tớ đến mừng sinh nhật cậu nè, tới dưới chung cư rồi, mau xuống đón đi!" Alice nói xong liền cúp máy.

Chu Nghi Ninh nhìn điện thoại, sau đó lại mặc áo khoác vào.

Dưới chung cư, một cô gái mặc trang phục trung tính đứng cùng cô gái ăn vận xinh đẹp, Chu Nghi Ninh ngoắc tay với họ, "Làm màu quá đấy, không tự lên được à? Bắt người ta xuống đón mới chịu cơ."

Trương Hội ôm vai Alice đi tới, Alice ôm Chu Nghi Ninh, "Lâu lắm rồi mới gặp nhau, mấy dịp sinh nhật sau khi từ Anh về cậu chẳng cho tớ ôm gì cả, đồ vô lương tâm."

Chu Nghi Ninh đánh tay cô ấy, nói vẻ ruồng bỏ: "Đi mà ôm Trương Hội ấy."

Chu Nghi Ninh quen hai người họ khi đi du học ở Anh, đó là quãng thời gian tăm tối nhất trong cuộc đời cô, cũng may có hai người họ ở bên cạnh cô. Ở Trung Quốc, họ bị dị nghị rất nhiều, nhưng ở nước ngoài thì không, vì thế họ không muốn về nước.

Ba người đi vào nhà, Trương Hội hỏi cô, "Đóng phim vui không?"

Chu Nghi Ninh gật đầu: "Không những vui mà còn rất thú vị nữa!"

Alice không có hứng thú với showbiz, giục cô: "Cậu mau thay quần áo đi, chúng ta đi chơi."

Chu Nghi Ninh định ngủ trưa, nhưng giờ thì không ngủ được rồi, đành phải đi thay quần áo. Alice theo cô vào phòng treo đồ, lập tức hét lên: "Oh my God! Cậu có đàn ông?!"

Chu Nghi Ninh nhìn hai hàng trang phục dành cho nam, có cả âu phục, quần áo mặc thường ngày lẫn đồ mặc ở nhà, nếu nói không có đàn ông thì cũng chẳng biết nói sao, cô ngoảnh đầu nhìn Alice, nháy mắt: "Đúng vậy đó."

Alice hoảng hốt, đi qua sờ mấy bộ âu phục, "Gu thẩm mỹ tốt đấy, ai thế? Có phải là anh chàng Thẩm lần trước gặp không?"

Chu Nghi Ninh: "Không phải."

Cô và Thẩm Ngôn Quân là chuyện không thể nào, cô sẽ không chấp nhận cuộc hôn nhân do bố cô sắp đặt, mặc kệ người đó là ai, hôn nhân của bản thân ông và mẹ đã đáng xấu hổ rồi mà còn muốn hủy hoại cô, chẳng lẽ còn chưa rút ra được bài học nào ư?

Alice thở dài: "Tội nghiệp chàng Thẩm."

Chu Nghi Ninh chọn quần áo, thay đồ rồi trang điểm, không thèm để ý tới Alice.

Khi ba người ra khỏi nhà đúng lúc đụng phải Dương Huân đứng ở cửa nhà đối diện, Chu Nghi Ninh nhìn anh ta, cười nói: "Bạn em."

Dương Huân gật đầu chào hai người, vị để tóc ngắn có vóc người cao ráo kia là nam hay nữ vậy nhỉ?

Quý Đông Dương vừa về nước hôm qua, tính tới bây giờ đã ba ngày không ngủ đủ giấc, sau khi Dương Huân về, anh tắm rửa sạch sẽ rồi lên giường ngủ bù.

Chuông điện thoại vang lên đánh thức anh, trong bóng tối, anh quơ lấy điện thoại ở tủ đầu giường, giọng nói trầm thấp: "Ai đó?"

Chu Nghi Ninh hơi sững sốt, "Anh đang ngủ hả?"

Mới hơn tám giờ tối thôi mà! À cũng phải, mấy ngày vừa qua anh không được ngủ đủ giấc, nghe giọng anh thấy sợ quá, cô vội nói trước khi anh nổi giận: "Hôm nay là sinh nhật em."

Quý Đông Dương nhắm hai mắt, gỡ miếng bịt mắt ra, hơi mơ màng không rõ bây giờ là mấy giờ, cô vừa nói hôm nay là sinh nhật cô? Hít sâu một hơi, giọng nói dịu đi nhiều, "Sinh nhật hả, muốn anh làm gì?"

Chu Nghi Ninh vui vẻ: "Làm gì cũng được ạ?"

Quý Đông Dương: "Em nói thử đi."

Chu Nghi Ninh bĩu môi, nói nhỏ: "Vậy anh tới đây cắt bánh mừng năm mới với em nhé."

Sinh nhật cô rơi vào ngày 31 tháng 12, hằng năm có thể vừa tổ chức sinh nhật vừa đón năm mới, trong phòng hiện có mười mấy người, đèn chiếu óng ánh, cô núp đằng sau cánh cửa gọi điện, giọng nói mang theo sự mất mát: "Em quên mất anh là ảnh đế, ở đâu cũng có phóng viên theo dõi, thôi vậy."

Quý Đông Dương bật đèn, vừa xoa tóc vừa đứng dậy, mở tủ quần áo ra, "Ồ đâu?"

Chu Nghi Ninh lập tức nở nụ cười, phấn khởi báo địa điểm cho anh.

Gần mười giờ Quý Đông Dương tới nơi. Trong phòng hết sức náo nhiệt, mọi người hát hò nhảy múa hết mình, tiếng nhạc xập xình, khi trông thấy một người đàn ông đẩy cửa đi vào thì sững sờ, có mấy người trên sàn nhảy dừng lại. Chu Nghi Ninh mặc cái áo đồ rực rỡ lộ vòng eo như phát sáng dưới ánh đèn.

Cô lắc mông nhảy tới trước mặt anh, câu tay lên cổ anh, cười rạng rỡ, "Anh tới rồi!"

Tiếng nhạc như rung chuyển trời đất khiến anh không nghe thấy cô nói gì, chỉ có thể nhìn khẩu hình miệng của cô mà đoán lời cô nói.

Thấy anh chau mày, Chu Nghi Ninh liền đứng thẳng lên.

Chu Thân giảm tiếng nhạc, lúc Quý Đông Dương lấy mũ và tháo khẩu trang xuống, ai nấy đều kinh ngạc, sao Đông ca lại tới đây?

Chu Nghi Ninh quay đầu cảnh cáo bọn họ: "Đừng ngừng lại, đừng nói gì cả, không có ai nhận ra anh ấy hết!"

Trước kia Chu Thân bị cô chinh mấy lần nên hơi tôn, lập tức quay đầu mở nhạc lớn hơn nữa, giữa tiếng nhạc đình tai nhức óc, ai nhảy nhót tiếp tục nhảy nhót, ai uống rượu tiếp tục uống rượu.

Quý Đông Dương mím chặt môi, cúi đầu nhìn Chu Nghi Ninh, cô kéo anh tới ngồi xuống sofa, chỉ vào bát cháo trên bàn, nhích tới gần anh, vì sợ anh

không nghe thấy nên ghé sát vào tai anh hét to: "Em bảo phòng bếp chuẩn bị cho anh đó."

Quý Đông Dương nhíu mày, kéo cô ra, tiếng hét làm anh muốn rách màng nhĩ luôn.

Chu Nghi Ninh dẫu môi, cô hiểu tính anh nên khi Alice tới kéo cô ra nhảy, cô lập tức đi theo.

Quý Đông Dương nheo mắt nhìn cô gái xinh đẹp dưới ánh đèn nhấp nháy, anh ít khi tới mấy chỗ thế này, thỉnh thoảng mới đi cùng đoàn phim hoặc nhà sản xuất và đạo diễn, nhưng chỉ ngồi một lúc là về. Anh chưa ăn tối, nhìn bát cháo, vượt thân bát, vẫn còn nóng.

Chu Nghi Ninh quay đầu nhìn anh, thấy anh đang ăn thì nở nụ cười rạng rỡ.

Cô chơi vui vẻ, còn anh ngồi im.

Một lát sau, Chu Nghi Ninh quay đầu lại thì không thấy anh đâu cả!

Vội vàng giảm âm lượng xuống, đi tới kéo tay Chu Thân, "Anh ấy đâu?"

Chu Thân liếc mắt, "Cầm điện thoại đi ra ngoài rồi, áo mũ còn ở đây thì chắc là chưa về đâu."

Chu Nghi Ninh à một tiếng, Alice vội hỏi: "Là anh ấy hả? Chẳng phải cậu ghét anh ấy lắm ư?"

Chu Nghi Ninh nhìn cô ấy: "Ai nói tớ ghét anh ấy?"

Alice định nói gì đó thì bị Trương Hội ngăn lại, Alice vội nuốt câu định nói vào bụng, cười với Chu Nghi Ninh: "Đẹp trai dã man."

Chu Nghi Ninh chờ rất lâu mà không thấy anh quay lại, hơn mười một giờ rồi, cô bật dậy đi ra ngoài tìm anh.

Cô đứng ở hành lang, điện thoại thì gọi không được, đứng ngoài nhìn vào nhà vệ sinh cũng không thấy anh đâu, thế là đành phải đi qua đi lại ở hành lang.

Quý Đông Dương đứng trong một căn phòng trống nghe điện thoại, qua ô cửa kính nhìn thấy cô qua qua lại lại ngoài hành lang với vẻ mặt lo lắng, anh mở cửa ra, dựa vào cửa nhìn cô.

Chu Nghi Ninh ngoảnh đầu thấy anh, trong nháy mắt, cô nhoẻn miệng cười, chạy tới trước mặt anh.

Anh xoay người đi lại vào phòng, đưa lưng về phía cô nói thêm mấy câu rồi cúp máy, cắt điện thoại vào túi quần, xoay người lại nhìn cô, "Tìm anh hả? Tới lúc cắt bánh rồi?"

Chu Nghi Ninh đứng cạnh cửa, gật đầu rồi lắc đầu, "Không có."

Cô thấy hơi lạ, ngày 31 tháng 12 mà có phòng trống, chẳng lẽ là do Chu Thân đặt?

Quý Đông Dương đi tới, cúi đầu nhìn cô, "Tìm không thấy anh nên lo hả?"

Cô gật đầu, giơ tay ôm anh, "Em tưởng anh về rồi."

Chu Nghi Ninh ngẩng đầu nhìn anh, tay ôm lấy cổ anh, đôi mắt sáng ngời nhìn anh, trong phòng không bật đèn, chỉ có ánh đèn ngoài hành lang xuyên qua ô cửa kính chiếu vào phòng, vừa khéo có thể nhìn thấy mặt anh, gương mặt góc cạnh điển trai trông dịu dàng hơn rất nhiều.

Tim chợt đập thành thịch, cô ôm chặt cổ anh, kiễng chân hôn lên môi anh, cô rất muốn anh đáp lại mình, vừa liếm và gặm môi anh, cô uống hơi nhiều, cơ thể bắt đầu lên men, sốt ruột: "Quý Đông Dương, anh hôn em đi, hôm nay là sinh nhật em đó."

Anh kéo cô xuống khỏi người mình, cúi đầu nhìn cô, tỏ vẻ như đang suy nghĩ để nói gì đó.

Chu Nghi Ninh càng sốt ruột, cô lại kiễng chân hôn lên môi anh, cô không tin cô không chạm được lửa trên người anh, nhưng qua một lát mà anh vẫn không hề đáp lại. Cánh tay cô ôm chặt anh dần buông ra, mắt rũ xuống, định rời khỏi môi anh.

Nhưng ngay lập tức, thắt lưng bị ghì siết, cô không thể động đậy mà vẫn

giữ tư thế ôm anh, mũi chân chạm đất, cả người như được anh nâng lên.

Môi kề môi.

Môi Quý Đông Dương khẽ cử động, ngậm lấy môi cô, dừng lại một chút, giống như đang do dự, cũng giống như đang ném thử mùi vị của cô.

Chỉ một động tác nhỏ đó đã khiến Chu Nghi Ninh mềm nhũn, trong khoảnh khắc đó, cô như nghe thấy tiếng trái tim đập trật một nhịp, đó là tiếng động làm say lòng người.

-----oOo-----

Chương 37

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chu Nghi Ninh chưa từng có cảm giác như bây giờ, nụ hôn của Quý Đông Dương còn dễ khiến người ta say hơn cả rượu. Như cô đã nghĩ, nụ hôn của Quý Đông Dương hoàn toàn khác biệt so với vẻ ngoài lạnh lùng không gần nữ sắc của anh mà rất nhiệt tình, và nóng bỏng hơn cả tưởng tượng của cô.

Quý Đông Dương cúi đầu ngậm môi cô, nhấp từng cái từng cái, chạm nhẹ, hơi thở phả lên mặt cô, không phải nụ hôn sâu nhưng lại khiến người ta mê đắm.

Tim Chu Nghi Ninh đập mạnh như đang đánh trận, cô mở to mắt nhìn vào đôi mắt đen láy của anh, cô muốn khắc sâu ánh mắt vào lúc này của anh.

Giọng anh rất trầm: "Nhắm mắt lại."

Cô không muốn.

Quý Đông Dương ôm eo cô lùi về sau một bước làm lưng cô dán lên tấm cửa kính lạnh lẽo, cơn lạnh làm Chu Nghi Ninh run lên, cô khẽ rên một tiếng.

Ngay sau đó, Quý Đông Dương bỗng nhiên giơ tay trùm lên đôi mắt như ánh sao của cô, tay kia ôm chặt eo nâng cô lên, cô mang giày cao gót, anh

hơi cong lưng, chỉ cần cúi đầu là có thể hôn lên môi cô. Anh ngậm chặt môi cô, không hề nhẹ nhàng như lúc nãy nữa mà giống như mong muốn bị kìm nén rất lâu bỗng bùng phát, không chút đắn đo, vô cùng mãnh liệt.

Chu Nghi Ninh thở hổn hển, tại sao anh không cho cô nhìn anh?

Cô nắm lấy cổ tay anh định kéo tay anh ra.

Chẳng ngoan gì cả. Quý Đông Dương đưa bàn tay đang ôm eo lên túm lấy tay cô kéo xuống thắt lưng của mình rồi giữ chặt ở đó, không cho tay cô động đậy.

Quý Đông Dương ngậm môi cô, đẩy hai cánh môi cô ra, Chu Nghi Ninh mở miệng để anh đi vào, lưỡi hai người quấn lấy nhau. Hơi thở của cô trở nên dồn dập, đôi mi dài quét qua lòng bàn tay anh, cô vẫn không chịu nhắm mắt lại. Quý Đông Dương cảm thấy không thể hiểu nổi cô, lúc nào cô cũng mong anh hôn cô, đến khi anh hôn thật thì cô chẳng phối hợp gì cả.

Anh mút mạnh môi cô như để trừng phạt, Chu Nghi Ninh không thở được, cô há miệng ra để thở lại càng khiến nụ hôn trở nên sâu hơn.

Dần dần, đôi lông mi quét nhẹ qua lòng bàn tay anh lần nữa rồi cũng rũ xuống.

Ngoan rồi.

Người cô mềm oặt như nước, chỉ có thể đứng vững nhờ sự nâng đỡ của anh và cánh cửa.

Trong lúc hai người hôn nhau quên cả đất trời, cửa đột nhiên bị đẩy vào một chút, Quý Đông Dương nhìn qua ô cửa kính thấy bên ngoài có một nhân viên phục vụ, anh nhanh chóng rút bàn tay đang che mắt cô chống lên cửa, buông cô ra.

Chu Nghi Ninh thở hổn hển, gương mặt đỏ bừng, đôi mắt ngập nước ngẩng đầu nhìn anh, mắt anh rất sâu, tựa như hồ nước không đáy.

Nhân viên phục vụ đứng bên ngoài thấy lạ, lại đẩy mạnh cửa thêm một cái nhưng cửa vẫn không nhúc nhích, mà không hề biết rằng bên trong có hai

người đang đè lên cánh cửa.

Bây giờ Chu Nghi Ninh mới có cảm giác có người đẩy cửa vào, cô ôm eo anh, nói nhỏ: "Anh đừng làm gì hết, để em ra đuổi cậu ta đi, một lát nữa anh hẵng ra."

Nếu bị người ta phát hiện ảnh đế Quý và một cô gái trốn trong phòng karaoke hôn nhau thì chắc chắn đó là sẽ tiêu đề trên trang nhất. Dương Huân và A Minh sẽ giết cô, Vạn Vi cũng sẽ mắng cô đến chết.

Quý Đông Dương mím chặt môi, bỗng bật cười, cúi đầu: "Ừm."

Chu Nghi Ninh đi vài bước mới nhận ra chân mình mềm nhũn, hít sâu một hơi, vuốt lại tóc, đẩy một bên cửa, nhìn nhân viên phục vụ đứng bên ngoài, giọng lãnh đạm: "Chuyện gì?"

Câu lạc bộ này là của nhà Chu Thân, nhân viên phục vụ nhận ra đây là Chu Nghi Ninh - bạn của ông chủ, cậu ta hơi sững sốt rồi hỏi: "Sao cô Chu lại ở trong đó ạ? Phòng này có người đặt rồi, họ sắp đến rồi ạ."

Chu Nghi Ninh: "Tôi biết rồi, cậu làm việc đi, tôi nghe điện thoại xong sẽ đi ngay."

Nhân viên phục vụ gật đầu, "Phiền cô nhanh một chút ạ."

Chu Nghi Ninh gật đầu, thấy nhân viên phục vụ đi xa mới quay đầu nhìn Quý Đông Dương đã ngồi xuống sofa không biết từ lúc nào. Anh bình tĩnh thật đấy, còn chẳng thèm sợ nhân viên phục vụ đột ngột đi vào cơ.

Nhờ ánh đèn, lúc này Chu Nghi Ninh mới chú ý căn phòng này được trang trí rất lộng lẫy và lãng mạn, không biết là ai đặt nữa, sắp mười hai giờ rồi.

"Này, em đi trước nhé."

Quý Đông Dương nhướn mắt nhìn cô, gật nhẹ đầu: "Ừm."

Chu Nghi Ninh sờ gương mặt nóng hổi, mấp máy đôi môi tê dại, mở cửa đi ra ngoài.

Một phút sau, Quý Đông Dương đi ra khỏi phòng, hai người lần lượt về lại

căn phòng ban đầu. Alice bước tới kéo Chu Nghi Ninh, cau mày: "Cậu đi đâu mà lâu thế, có bánh kem rồi kìa, mau chuẩn bị cắt bánh sinh nhật đi."

Dưới ánh đèn mờ, không ai nhìn thấy gương mặt ửng đỏ và đôi môi sưng mọng của Chu Nghi Ninh, cô cười: "Thì giờ có mặt rồi nè."

Mọi người bất giác nhìn Quý Đông Dương ở đằng sau cô nhưng đều ăn ý không nói gì, chuẩn bị cắt bánh kem.

Điện thoại của Chu Nghi Ninh đột ngột vang lên, mọi người trông thấy ba chữ "Thẩm Ngôn Quân" trên màn hình thì hơi sửng sốt, đó là vị hôn phu cũ của nhân vật chính trong bữa tiệc sinh nhật hôm nay.

Quý Đông Dương thấy thế thì nheo mắt, Chu Nghi Ninh nghe máy.

Thẩm Ngôn Quân cười: "Suýt thì đến trễ, em ở phòng nào?"

Chu Nghi Ninh không hiểu mô tê gì cả, hỏi: "Gì cơ? Anh đang ở đây hả?"

Anh ta không trả lời, Chu Nghi Ninh nghe thấy anh ta nói gì đó với nhân viên phục vụ, chưa đầy mười giây sau, cửa phòng bị đẩy ra, Thẩm Ngôn Quân đi vào, vừa cười vừa cúp điện thoại. Chu Nghi Ninh xoay người lại nhìn chằm chằm anh ta, giọng lãnh đạm: "Sao anh lại tới đây?"

Thẩm Ngôn Quân nhìn quanh phòng, hơi nghi hoặc khi nhìn thấy Quý Đông Dương, anh ta thu hồi tầm mắt, nhìn cô: "Sinh nhật em mà, anh có công việc nên nhân tiện ghé thăm em luôn, mấy năm rồi em không tổ chức sinh nhật ở trong nước."

Chu Nghi Ninh mới về nước năm nay, anh ta không biết sau khi ra nước ngoài hai năm, cô đã không tổ chức sinh nhật nữa.

Nhân viên phục vụ cũng đi vào, hỏi: "Anh Thẩm, phòng đối diện đã chuẩn bị xong rồi."

Chu Thân chợt hiểu ra: "Thì ra người đặt phòng đối diện là cậu, sao đến trễ thế?"

Thẩm Ngôn Quân cười: "Thời tiết hôm nay khá xấu nên máy bay tới muộn."

Anh ta quay đầu nói với nhân viên phục vụ, "Sẵn chơi ở bên này rồi thì chuyển đồ bên đó sang đây luôn."

Chu Nghi Ninh chau mày, nhìn anh ta chăm chăm, chợt có cảm giác như có ai đó đang nhìn mình, cô vừa ngẩng đầu liền chạm vào mắt Quý Đông Dương, cô cười với anh.

Sự xuất hiện đột ngột của Thẩm Ngôn Quân làm không khí trở nên lúng túng, hầu hết mười mấy người ở đây đều đã từng gặp anh, gần đây anh còn hợp tác làm ăn với Tần Sâm, nhưng chuyện Chu Nghi Ninh bỏ trốn khỏi lễ đính hôn khá tế nhị, quan trọng nhất là có vẻ như Chu Nghi Ninh và Quý Đông Dương có gì đó, hình như Thẩm Ngôn Quân vẫn chưa biết.

Nhân viên phục vụ đẩy xe rượu vào, đều là rượu đắt tiền.

Ai cũng biết Chu Nghi Ninh thích rượu, nhà Chu Thân buôn bán rượu, anh ta thường xuyên cho Chu Nghi Ninh cả tửu rượu.

Nhân viên phục vụ hỏi: "Có cần đem bánh kem qua đây không ạ?"

Thẩm Ngôn Quân: "Không cần, ở đây có rồi."

Chu Nghi Ninh mím chặt môi, cô biết tình cảm của Thẩm Ngôn Quân dành cho mình, nhưng vì chuyện hồi nhỏ mà cô kháng cự lại tất cả những gì do Chu Lợi Huy sắp đặt, trong đó có Thẩm Ngôn Quân, cô sẽ không bao giờ thích anh, anh cũng hiểu điều đó.

Cô nghĩ hai người đã nói rõ ràng với nhau rồi.

Alice cầm hai mươi ba cây nến lên bánh, vừa cười vừa nhìn Chu Nghi Ninh: "Cực cưng Nghi Ninh, chuẩn bị cầu nguyện nào."

Cô ấy vỗ tay hát bài chúc mừng sinh nhật, mọi người cũng bắt đầu hát theo, Chu Nghi Ninh nhắm mắt cầu nguyện, ánh nến hắt lên gương mặt mịn màng xinh đẹp của cô, đôi mi khép hờ, mềm mại động lòng người.

Quý Đông Dương nhìn sườn mặt cô, tay từ từ nắm chặt, nghiêng đầu nhìn Thẩm Ngôn Quân.

Thẩm Ngôn Quân cũng đang nhìn anh.

Giữa đàn ông luôn có một sự kết nối gì đó mà chỉ cần nhìn nhau thì sẽ hiểu.

Chu Nghi Ninh mở mắt, thối nển, Alice hét to: "Còn ba phút nữa là mười hai giờ, mau ăn bánh thôi."

Chu Nghi Ninh lấy ngón tay quẹt kem rồi bôi lên mặt cô ấy, "Nào, mời cậu ăn bánh."

Alice trừng cô, cầm miếng bánh định bôi lên mặt cô. Chu Nghi Ninh nhanh nhẹn né tránh, trốn đằng sau Quý Đông Dương, Alice không kịp thu tay lại, thế là miếng bánh bị quẹt lên vai Quý Đông Dương. Cô ấy la lên một tiếng, vội nói: "Sorry, sorry..."

Quý Đông Dương lãnh đạm: "Không sao."

Chu Nghi Ninh thò đầu ra, trợn mắt với Alice, Alice cũng thè lưỡi với cô, cô ấy không cố ý mà.

Mười hai giờ đã điếm.

Nhân viên phục vụ mở hé cửa, đúng lúc nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng đếm ngược: "3, 2, 1..."

"Chúc mừng năm mới!"

Chu Nghi Ninh lặng lẽ nhét tay mình vào tay Quý Đông Dương, lúc định rút lại thì bị anh nắm chặt đưa ra phía sau, không để ai nhìn thấy.

Tim cô lại trật nhịp, cười, "Chúc mừng năm mới."

Chỉ ba giây, tay hai người tách ra.

Cuộc vui chính thức bắt đầu.

Đây là lần đầu tiên Quý Đông Dương thấy cô hoang dại đến thế. Anh chẳng bao ngờ nghĩ mình sẽ hẹn hò với một cô gái như vậy.

Tiếng nhạc đình tai nhức óc, tất cả mọi người đều chơi hết mình.

Quý Đông Dương không uống rượu, anh chỉ ngồi ở một góc trên sofa, giữa không gian hào nhoáng, chỉ có anh không chìm vào thế giới ồn ào này.

Chu Nghi Ninh chơi đến mệt rũ cả người, khi nhìn thấy anh vẫn ngồi đó mới cảm thấy yên tâm.

Gần hai giờ sáng, có vài người đã về trước, Chu Nghi Ninh nhìn Quý Đông Dương đang nhắm mắt nghỉ ngơi, cô hơi say rồi. Thẩm Ngôn Quân thấy mọi người đều say cả rồi thì nói: "Muộn lắm rồi, mọi người giải tán thôi."

Chu Nghi Ninh lão đảo đi về phía Quý Đông Dương nhưng bị Thẩm Ngôn Quân kéo lại. Anh ta chăm chú nhìn cô: "Anh đưa em về."

Quý Đông Dương đứng lên đi qua, lạnh nhạt nhìn cổ tay của Chu Nghi Ninh rồi ngẩng đầu nhìn Thẩm Ngôn Quân, "Cô ấy say rồi, để tôi dẫn cô ấy về."

Một người là đưa, một người là dẫn.

Thẩm Ngôn Quân sững sốt nhìn chằm chằm Chu Nghi Ninh, Chu Nghi Ninh rút tay ra, "Anh ấy là hàng xóm của em."

Tim Thẩm Ngôn Quân chùng xuống, cau mày nhìn cô.

Chu Nghi Ninh cười vô tư, "Em về đây, anh cũng về khách sạn nghỉ ngơi đi."

Quý Đông Dương ôm cô, khi ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người cô thì nhú mày, Chu Nghi Ninh hất tay anh ra, cố gắng giữ bản thân tỉnh táo, "Anh đi xuống trước đi, chúng ta không thể đi cùng nhau được, Alice và Trương Hội sẽ đưa em xuống."

Quý Đông Dương nhìn Alice, Alice vội nói: "Vâng, bọn em sẽ đưa cậu ấy xuống."

Chương 38

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chu Nghi Ninh và Alice hơi say, Trương Hội đỡ hai người xuống lầu.

Trong phòng còn lại mấy chàng trai, Chu Thân vỗ vai Thẩm Ngôn Quân, "Người anh em, cậu đừng thương nhớ tiểu ma nữ nữa, cậu lớn lên cùng nó, biết rõ chuyện của nó, chẳng lẽ lại không hiểu tính nó? Nó có thể cưới đại ai đó chứ tuyệt đối không gả cho cậu đâu."

Tuy câu này nghe có vẻ tàn nhẫn nhưng là đó sự thật, có đôi khi trái tim của Chu Nghi Ninh còn cứng hơn cả sắt đá.

Thẩm Ngôn Quân mím chặt môi, dù biết thế nhưng thực sự không thể buông tay.

Chu Thân đưa cho anh điều thuốc, Thẩm Ngôn Quân đón lấy đưa lên miệng, châm lửa rồi hút mấy hơi mới bình tĩnh được đôi chút, giọng nói lãnh đạm: "Nói sau đi."

Xe Quý Đông Dương đã đậu dưới lầu, Chu Nghi Ninh không biết hôm nay anh lái xe gì, đứng ở trên bậc cửa vừa nhìn xung quanh vừa sợ có phóng viên, nếu bị chụp thì phiền phức lắm. Alice không hiểu sự lo lắng của cô mà ngó quanh, "Xe anh ấy đâu?"

Chu Nghi Ninh nhìn chiếc Passat màu đen không chút nổi bật giữa hàng xe sang trọng, cô chỉ tay vào nó, "Đằng kia."

Trương Hội và Alice đỡ cô đi qua, hơi nghi ngờ, "Xe hai trăm triệu, cậu có chắc là xe của anh để không?"

Chu Nghi Ninh gật đầu: "Chắc chắn."

Trực giác nói với cô rằng đó là anh.

Quý Đông Dương thấy cô đi qua thì hạ cửa sổ xe xuống. Từ góc độ của mình, Chu Nghi Ninh có thể nhìn thấy mắt anh, cô cười với hai cô bạn, "Tớ về đây, ngày mai gặp các cậu sau."

Cô chui lên xe, vẫy tay ra ngoài cửa sổ.

Quay đầu nhìn Quý Đông Dương, cười ngọt ngào: "Về nhà thôi."

Quý Đông Dương lái xe, Chu Nghi Ninh nắc một cái làm trong xe đầy mùi rượu, cô ngoẹo đầu: "Anh đừng lái nhanh quá, nếu bị chụp thì chúng ta công khai thôi."

Anh cười, "Không ai theo dõi cả, em yên tâm đi."

Cả người cô co lại trên ghế, y như một nàng mèo.

Đến bãi đậu xe, Quý Đông Dương ôm Chu Nghi Ninh xuống xe, vừa ra khỏi xe cô liền rúc vào lòng anh, giơ tay ôm chặt eo anh, không chịu đi.

Quý Đông Dương một tay cầm túi xách của cô và áo khoác của cả hai một tay vòng qua eo cô, vừa lôi vừa ôm cô vào thang máy.

Chu Nghi Ninh giơ hai tay ôm eo anh, đầu đặt lên vai anh, hơi thở nhẹ nhàng phả lên cổ anh, không gian nồng nặc mùi rượu. Quý Đông Dương cúi đầu nhìn cô gái trong lòng, định đỡ cô đứng thẳng, kết quả là cô càng dính chặt anh hơn, tựa như kẹo cao su gỡ hoài không ra, đôi môi càn rỡ hôn lên cổ anh.

Quý Đông Dương hít sâu một hơi, trầm giọng nói: "Đàng hoàng một chút, có tin anh ném em ở đây luôn không?"

Cô hừ nhỏ, lập tức đứng đàng hoàng.

Thang máy dừng lại, Quý Đông Dương nửa ôm nửa tha Chu Nghi Ninh ra ngoài, ngẩng đầu thấy cửa nhà mình, cô không chịu, đứng trong lòng anh ngược cô lên: "Ngủ ở nhà anh được không?"

Quý Đông Dương mở túi xách của cô để tìm chìa khóa giữa một đống ngón ngang, "Không được."

Chu Nghi Ninh vuốt cánh tay anh, cười khanh khách: "Em không mang

chìa khóa, anh đừng tìm nữa."

Quý Đông Dương giữ tay cô lại, quát khễ: "Đừng làm loạn."

Cô dẫu môi, xoay người ôm chặt cổ anh, "Đâu phải là chưa từng ngủ ở nhà anh."

Quý Đông Dương tìm được chìa khóa, gỡ cô ra khỏi người mình, cầm chìa khóa mở cửa, đưa cô vào nhà, một lúc lâu sau mới nói, "Không giống."

Ý thức của Chu Nghi Ninh có phần mơ hồ, "Cái gì không giống cơ? Nếu anh không muốn thì có thể ngủ, ngủ trên sofa."

Quý Đông Dương mặc kệ con ma men, nhanh chóng tìm được phòng ngủ, đưa cô vào rồi đẩy cô xuống giường, nào ngờ cô ôm anh chặt quá nên cũng kéo anh ngã xuống theo. Quý Đông Dương mím chặt môi, cúi đầu nhìn cô gái nằm bên dưới, cô cười đắc ý: "Ngủ ở nhà em đi, nhà em có quần áo của anh."

Cô khoa trương hươ tay phải, giọng hùng hồn: "Quần áo của anh bị em lấy qua đây hết rồi!"

Quý Đông Dương gỡ cánh tay trên cổ anh ra, chống tay ngồi dậy, giọng điệu có vẻ không tốt lắm: "Bây giờ em chịu thừa nhận là lấy quần áo của anh rồi à?"

Chu Nghi Ninh không muốn anh đi, ngồi dậy ôm lấy eo anh từ đằng sau, cọ đầu lên lưng anh, nói nhỏ: "Đừng đi."

Quý Đông Dương bị cô giày vò sắp chết đến nơi rồi, cho tới bây giờ anh chưa từng gặp cô gái nào lì như cô, nhưng cuối cùng anh cũng không đẩy cô ra. Chu Nghi Ninh cho rằng anh không đi nữa nên vui vẻ ngồi thẳng dậy, định xuống giường, "Em đi tẩy trang đây."

Và tám nữa, trên người toàn mùi rượu và thuốc lá.

Quý Đông Dương nhân cơ hội đó đứng lên, vỗ đầu cô, "Anh về đây."

Chu Nghi Ninh: "..."

Tro mắt nhìn anh cầm áo khoác sai bước rời đi.

Ngày đầu tiên của năm mới, Chu Nghi Ninh bị cú điện thoại của Vạn Vi đánh thức, cô vò đầu ngồi dậy, mệt mỏi nghe điện thoại.

Vạn Vi: "Chị gửi kịch bản vào hộp thư điện tử của em rồi đó, em xem kịch bản trước đi."

Chu Nghi Ninh mệt mỏi trả lời: "Vâng."

Nói chuyện điện thoại với Vạn Vi xong, cô xoa đầu, tối qua uống nhiều quá, giờ cả người rã rời, thế là lại nằm xuống ngủ tiếp.

Ngủ đến mười hai giờ trưa Chu Nghi Ninh mới dậy, vệ sinh cá nhân xong, cô đi sang nhà đối diện nhấn chuông cửa, nhưng nhấn chuông liên tục mà không thấy động tĩnh gì, cô nói thầm: "Không phải lại bỏ chạy nữa chứ?"

Tối qua đã hẹn sẽ đi ăn trưa cùng Alice và Trương Hội, Chu Nghi Ninh không có thời gian nghỉ ngơi mà vội vàng chuẩn bị đi ra ngoài.

Tới nhà hàng, vừa mở wechat đã thấy tin nhắn của A Minh: "Hôm nay Đông ca dự lễ khai trương cửa hàng mới của nhãn hiệu anh ấy đại diện."

Chu Nghi Ninh thấy hơi nghi ngờ: "Tôi có hỏi anh đâu."

A Minh: "Tôi chủ động nói cho cô đấy, sau này nếu cô muốn biết lịch trình của Đông ca thì cứ hỏi tôi, chỉ cần không phải hoạt động cần giữ bí mật vì hợp đồng yêu cầu thì tôi sẽ nói hết. Đông ca bận lắm, có khi còn quên mất lịch trình của mình nữa, tôi nắm rõ hơn anh ấy."

Mắt Chu Nghi Ninh như phát sáng, vội gõ từng chữ: "Chẳng lẽ Quý Đông Dương bảo anh nói hả?"

Quý Đông Dương không nói thẳng ra, nhưng anh biết quan hệ của Chu Nghi Ninh và A Minh khá tốt, hai người thường xuyên nhắn tin cho nhau, tất nhiên anh biết cô muốn làm gì, lúc trước không có sự đồng ý của anh nên A Minh không dám nhiều lời, còn bây giờ thì anh chỉ đành dặn A Minh một tiếng thôi.

Anh không có thói quen báo cáo lịch trình của mình cho người khác, có đôi khi là vì chưa xem lịch trình, đôi khi là vì không nhớ.

A Minh trả lời cô: "Cô nghĩ vậy cũng được."

Chu Nghi Ninh cười, "Được rồi, thấy anh tốt bụng nên hôm nào tôi sẽ trả lại cái bật lửa cho anh."

Cô đã biết cái bật lửa đó là bảo vật của A Minh, do Quý Đông Dương tặng cho anh ta.

A Minh cực kỳ vui mừng, "Thật nhé, không được nói dối đâu đấy!"

Alice cầm đũa gõ vào chén cô, nhướn mày cười: "Nhấn tin với ảnh để hay sao mà cười vui thế?"

Chu Nghi Ninh ngừng cười, "Nhấn với trợ lý của anh ấy."

Alice đảo mắt: "Nhấn với trợ lý của anh ấy mà vui thế cơ á, ai không biết còn tưởng cậu và trợ lý của người ta yêu nhau đấy."

Liên quan gì nhỉ? Chu Nghi Ninh thấy chả sao, cô hỏi hai cô bạn mình: "Chùng nào các cậu về Anh?"

Trương Hội nói: "Chắc phải một thời gian nữa, mẹ Alice bị bệnh."

Chu Nghi Ninh mím môi, là bệnh thật hay giả bệnh? Mẹ Alice giả bệnh không phải một, hai lần, đây luôn là chủ đề chẳng mấy vui vẻ, cũng giống như việc Chu Nghi Ninh không muốn nhắc tới Chu Giai Huệ vậy, thế nên mọi người ăn ý nói sang chuyện khác.

Thời gian gặp nhau ngắn ngủi nhưng rất vui.

Hai người ở thành phố B chơi mấy ngày, đến ngày thứ năm thì rời đi.

Vạn Vi cũng đã sắp xếp trợ lý cho Chu Nghi Ninh, bảo cô đến công ty một chuyến.

Chu Nghi Ninh vào phòng làm việc của Vạn Vi, cô gái trong phòng đứng

lên, cười với cô, "Cô Chu, chắc chị Vi đã nói với cô rồi, tôi là Trương Nhiên, sau này sẽ là trợ lý của cô."

Chu Nghi Ninh nhìn cô ấy, "Cô mấy tuổi?"

Trương Nhiên: "Tôi hai mươi lăm tuổi, trước kia đã từng làm trợ lý cho nghệ sĩ rồi."

Chu Nghi Ninh ngồi xuống sofa, cười gượng: "Gọi tên tôi là được."

Trương Nhiên gật đầu: "Được."

Lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, Trương Nhiên đã xem thông tin về Chu Nghi Ninh trên mạng, là thiên kim tiểu thư, thích mang ba lô đầy tiền mặt, hơi kỳ lạ, cô cứ lo cô ấy sẽ rất khó chịu, nhưng xem ra không đến nỗi nào.

Đợi thêm một lát, Vạn Vi cầm quyển sổ tay đi vào, "Làm quen chưa?"

Chu Nghi Ninh gật đầu, "Rồi."

Vạn Vi ngồi xuống ghế, không ngẩng đầu lên mà vừa viết gì đó lên tập tài liệu vừa nói, "Sau này Trương Nhiên sẽ đi theo em, cũng đã cấp xe chuyên dụng của công ty cho em rồi, từ nay về sau cứ để Trương Nhiên lái."

Chu Nghi Ninh khẽ nhíu mày, hồi lâu sau mới nói: "Nếu không quá bận thì em tự xoay xử được."

Rốt cuộc Vạn Vi cũng ngẩng đầu nhìn cô: "Tùy tình hình vậy." Chị xem lịch trình, "Đoàn phim "Triều đại thái bình" còn phải tuyên truyền, trừ Quý Đông Dương thì những diễn viên chủ chốt của phim đều tham gia. Chị đã thương lượng rồi, bắt đầu từ ngày 16 em sẽ không tham gia tuyên truyền nữa vì hôm đó sẽ họp báo công bố phim "Khúc mắc". Xem kịch bản tới đâu rồi?"

Chu Nghi Ninh cúi đầu, đáp ứng: "Một chút."

Đọc vài tờ thì không đọc nổi nữa, vì giống như đang xem lại cuộc đời của chính cô vậy.

Vạn Vi chau mày, "Không hài lòng với kịch bản?"

Chu Nghi Ninh lắc đầu: "Không phải, kịch bản rất hay, rất có đầu tư."

Vạn Vi cười, "Em còn biết là có đầu tư nữa á?"

Chu Nghi Ninh cắn môi dưới, "Vâng, trước đây có người bạn giống Bùi Diên nên biết."

Vạn Vi nhớ Vệ Trung từng nói cô bé này diễn rất chân thật, không hề quá lộ, chỉ nhìn Chu Nghi Ninh: "Ra thế, thảo nào đạo diễn Vệ khen em hết lời."

Chu Nghi Ninh hít sâu một hơi, có cảm giác như mình đã có quyết định sai lầm.

Từ công ty về thẳng nhà, cô nằm trên giường đọc kịch bản.

Đọc đến một đoạn, cô khò sờ cổ người lại, chôn đầu vào gối há miệng thở gấp.

Điện thoại reo chuông, cô mê man ngẩng đầu nhìn màn hình, là cuộc gọi từ Quý Đông Dương.

Đây là lần đầu tiên anh gọi cho cô.

"Alo."

Giọng cô rất nhỏ và hơi lạ.

Quý Đông Dương hỏi: "Sao thế?"

"Anh về chưa?" Cô khẩn thiết.

Quý Đông Dương: "Rồi, đang đứng ngoài cửa."

-----oOo-----

Chương 39

Nguồn: EbookTruyen.Me

Cửa chợt mở ra, còn chưa kịp nhìn vào trong thì một bóng người nhỏ nhắn nhào vào lòng ôm chặt lấy anh.

Quý Đông Dương sững sốt, giơ cao hai tay, cúi đầu nheo mắt nhìn cô gái chôn trong lòng mình, chỉ mấy ngày không gặp mà nhớ anh đến thế cơ à?

Chu Nghi Ninh cọ nhẹ đầu vào ngực anh, giống như đang nài xin một chút cảm giác an toàn.

Qua một lúc lâu, hai cánh tay đang giơ cao của Quý Đông Dương chậm rãi hạ xuống. Cô chỉ mặc cái áo trắng mỏng, mái tóc dài buông xoã sau lưng, anh khẽ vuốt tóc cô, hỏi nhỏ: "Không lạnh hả?"

Cô lắc đầu, hai tay ôm chặt anh hơn.

A Minh đứng đằng sau vò đầu, buộc phải phá vỡ cảnh tượng lãng mạn này, nhắc nhở: "Ồ thì, Đông ca... Hai người có thể vào nhà rồi ôm tiếp không?"

Lúc này Chu Nghi Ninh mới nhận ra sự hiện diện của A Minh, cô ngượng ngừng rời khỏi lồng ngực Quý Đông Dương, cúi đầu định đi vào nhà thì bị anh kéo lại, "Qua nhà anh."

Chu Nghi Ninh ngoan ngoãn đi tới cạnh anh, Quý Đông Dương nhắc, "Đóng cửa trước đã."

Cô xoay người rồi lập tức đóng cửa làm Quý Đông Dương không kịp ngăn lại, anh cúi đầu nhìn hai bàn tay trống trơn của cô, biết ngay là không mang theo chìa khóa mà, anh thở dài đầy bất lực, quay đầu nhìn A Minh: "Mở cửa đi."

A Minh vội vàng nhấn mật mã mở cửa, Quý Đông Dương dắt cô vào nhà, A Minh đặt đồ lên bàn ăn, sau đó mở túi ra, Quý Đông Dương nhìn cô: "Anh đi tắm, em ngồi với A Minh một lát nhé."

Cô gật đầu, ngoan ngoãn đến mức khiến Quý Đông Dương thoáng hoài nghi, lẽ nào bạn gái của anh bị hoán đổi rồi? Anh cười, ném áo khoác lên sofa.

A Minh nói với Chu Nghi Ninh: "Cô Chu đã ăn tối chưa? Tôi đem nhiều thức ăn lắm, đều là của mẹ tôi nấu hết đó, ngon cực kỳ."

Chu Nghi Ninh sờ bụng, nghe mùi thức ăn mới thấy đói, cô đi tới nhìn bàn ăn, có sủi cảo, thịt kho tàu, cá chiên xù, khô bò, cô gấp một miếng cá chiên xù bỏ vào miệng, mắt sáng rực, "Ngon quá."

A Minh cười tự hào: "Tất nhiên là ngon rồi, tối nay Đông ca tới nhà tôi ăn cơm nên mẹ tôi mới nấu nhiều vậy đó."

Chu Nghi Ninh quay đầu nhìn Quý Đông Dương nhưng anh đã vào phòng ngủ, "Anh ấy tới nhà anh ăn cơm?"

A Minh: "Thỉnh thoảng anh ấy mới tới, mấy năm trước bố mẹ tôi mời anh ấy về ăn cơm một lần, tuy Đông ca không nói nhưng chúng tôi biết anh ấy thích nhà chúng tôi. À đúng rồi, hai năm vừa rồi anh ấy ăn cơm tất niên ở nhà tôi đó."

Chu Nghi Ninh gật đầu, lại ăn thêm miếng cá nữa, A Minh vội vàng nói: "Cô chớ ăn vội, để tôi hâm cái đã."

A Minh bỏ thức ăn vào lò vi sóng rồi lại cất sủi cảo vào tủ lạnh, chu đáo vô cùng, Chu Nghi Ninh trêu: "Anh đảm đang ghê, cô gái nào lấy anh chắc sẽ hạnh phúc lắm."

A Minh cười ha hả: "Tôi cũng thấy vậy, nhưng mà cô nào hẹn hò với tôi cũng nhăm nhe Đông ca hết."

Chu Nghi Ninh bật cười, rửa tay rồi ngồi xuống bàn chờ ăn.

Lúc Quý Đông Dương đi ra thì A Minh đã về rồi, còn cô gái kia đang ngồi ăn cơm, dáng ngồi rất đàng hoàng, tương ăn hết như mèo, cứ nhấm nháp từng miếng nhỏ.

Cô ngoảnh đầu, đặt đũa xuống, bưng đĩa cá chiên xù đi tới chỗ anh, nở nụ cười ngọt ngào: "Anh ăn không?"

Quý Đông Dương thấy cô đích xác là một cô mèo, anh nhoẻn miệng cười, "Không, em ăn đi."

Cô ù, bung đĩa ngồi xuống sofa, mở ti vi vừa xem vừa ăn.

Quý Đông Dương lau tóc một lát rồi ném khăn qua một bên, ngồi xuống cạnh cô. Cô ăn xong, cầm đĩa đứng dậy, thu dọn bát đĩa trên bàn ăn rồi vào bếp rửa chén.

Trực giác mách bảo Quý Đông Dương rằng cô có chuyện gì đó, anh nhú mày, sau đó cũng theo vào phòng bếp.

Chu Nghi Ninh rửa chén xong, lau khô tay, vừa quay người liền thấy anh dựa vào tường chăm chú nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm. Cô cười đi tới chỗ anh, ngay sau đó được kéo vào một lồng ngực. Một tay anh ôm cô, một tay khẽ khàng vuốt tóc cô, giọng nói nhỏ nhẹ vô cùng: "Sao thế?"

Cô ngẩng đầu khỏi lồng ngực anh, vẻ mặt mông lung: "Cái gì sao cơ?"

Quý Đông Dương không tin, nhìn vào mắt cô để tìm ra điều bị che giấu, nhưng ánh mắt cô sáng trong hết như trẻ con, không thể nhìn ra điều gì.

Chu Nghi Ninh lại vùi đầu vào lòng anh, hỏi nhỏ: "Tối nay em ngủ ở đây được không?"

Anh cúi đầu nhìn cô, "Ừ."

Cô vui sướng đẩy anh ra, sau đó bỏ chạy, "Em đi tắm đây."

Không cần anh nhắc nhở, cô ngoan ngoãn mặc quần áo thể thao của anh, che kín cả người mình, cũng không nghĩ cách sờ soạng anh. Cô hết như một đứa trẻ, chỉ cần có người ở bên cạnh là được.

Mười một giờ, Quý Đông Dương dắt cô vào phòng ngủ, lúc định đi ra thì vạt áo bị nắm chặt.

Anh cúi đầu, cô gái nhỏ bé cũng đang ngẩng đầu trao anh cái nhìn mang theo sự sợ hãi: "Em ngủ với anh được không?"

Trước đó không lâu cô cũng nói câu này với sự khiêu khích và trêu chọc, nhưng tối nay thì khác. Quý Đông Dương chăm chú nhìn cô, sau đó xoa đầu cô, vén chăn lên, nằm xuống giường, "Ừ, ngủ thôi."

Cô nhanh chóng chui vào chăn, cuộn vào lòng anh, tay chân ôm chặt lấy anh, không hôn anh mà nói bằng giọng ngọt ngào: "Ngủ ngon."

Quý Đông Dương nương theo ánh đèn bàn cúi đầu nhìn cô gái đã nhắm mắt lại, đôi lông mi dài tạo thành cái bóng trên gò má dịu dàng của cô. Anh nhìn cô rất lâu, cho đến khi hơi thở của cô trở nên nhẹ bẫng, cô ngủ thật rồi.

Anh không buồn ngủ chút nào, mắt nhìn đăm đăm lên trần nhà, mày nhíu lại, nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm mại của cô.

Có đôi khi anh thực sự không hiểu cô, lúc thì cô bám người đến mức nhen nhóm ngọn lửa trong anh, nhưng khi anh bảo A Minh nhấn lịch trình làm việc của anh cho cô thì cô chẳng tìm anh, cũng không tức giận mà chỉ thỉnh thoảng nhắn tin trên chộc anh, anh nghĩ khi về chắc cô sẽ lại bám chặt lấy anh, nhưng không ngờ cô lại ngoan ngoãn đến mức đáng kinh ngạc, khiến anh không biết phải làm sao, thậm chí anh còn hoài nghi có phải đây là một cách để cô thể hiện sự bất mãn?

Cô thực sự thích anh, hay chỉ là hứng thú nhất thời? Hoặc là đến khi anh đồng ý hẹn hò với cô rồi thì cô không muốn nữa?

Quý Đông Dương cảm thấy suy nghĩ của mình rất buồn cười, nhưng anh thực sự không hiểu cô, cũng không đoán được cô nghĩ gì.

Sáng hôm sau, Chu Nghi Ninh tỉnh giấc ở trong lòng Quý Đông Dương, căn phòng tối đen như mực, gờ tay không nhìn rõ năm ngón tay, cô sờ lên lồng ngực anh, những thớ thịt săn chắc nằm bên dưới lớp áo làm cô càng muốn sờ thêm nữa, nhưng tay cô nhanh chóng bị bàn tay to lớn nắm chặt đè xuống bên người.

Trong bóng tối, khóe môi cô cong lên thành nụ cười đầy đắc ý, tay cô lướt qua người anh lần về phía đèn bàn, nhưng vì không quen chỗ nên vô ý đánh rơi đồ trên bàn xuống đất.

Tiếng động ồn ào này đã thành công đánh thức người đàn ông trên giường.

Anh kéo mạnh người cô nằm về chỗ cũ, giơ tay bật đèn bàn một cách chuẩn xác, ánh sáng bao trùm đầu giường, vừa dịu dàng vừa mờ ám.

Chu Nghi Ninh bị ném lại xuống giường nhưng cũng không giận, nhìn người đàn ông đeo bịt mắt màu đen có đôi môi rất mỏng. Cô lật người, nằm sát gần anh. Anh rất đẹp trai, nếu không cũng chẳng có hậu cung không lồ như vậy, sống mũi cao thẳng, đôi môi khêu gợi, hậu kết quyến rũ tạo thành một đường thẳng hoàn hảo.

Cô đưa tay ra sờ hậu kết của anh.

Phiền quá, anh kéo chặn trùm kín mặt.

Cô dẫu môi, anh định ngủ tới khi nào chứ? Cô nào biết tối qua người đàn ông ấy chẳng ngủ được vì sự khác thường của cô.

Nằm yên được một lát, cô lại trườn lên người anh rồi hôn vào môi anh, nhưng lúc anh không phối hợp thì cô không biết làm gì trừ việc liếm và cắn. Quý Đông Dương tỉnh giấc, trong đầu vẫn biết ai đang quấy rầy giấc ngủ của mình nên nén sự bức tức mà đẩy nhẹ cô ra, ngồi dậy dựa vào đầu giường.

Chu Nghi Ninh lại sát tới gần, dang chân ngồi lên đùi anh, ôm lấy mặt anh hôn lên đó.

Lúc đầu cô liếm nhẹ môi anh, sau đó cắn khẽ, ngón tay từ từ luồn vào mái tóc đen của anh, áp người vào cơ thể anh, cô cho rằng kỹ thuật của mình rất tốt, nhưng thực chất là cô còn chẳng biết lấy hơi, chỉ một lát đã thở hổn hển. Cô nổi giận, nhìn anh chăm chăm. Nhưng anh đeo bịt mắt nên cô không nhìn rõ vẻ mặt anh, và anh cũng không thấy cô đang tròng mình.

Cô giơ tay định tháo miếng bịt mắt xuống, nhưng vừa đụng vào mặt anh liền bị anh giữ tay lại, tay kia của anh đặt lên gáy cô rồi kéo xuống, môi cô lại chạm vào môi anh.

Đây là lần thứ hai anh hôn cô, và nụ hôn này vẫn làm cô đắm chìm.

Giống như lần trước, phải đợi cô chủ động đến mức sắp bỏ cuộc thì anh mới giành thế tiến công.

Cô rất muốn biết đằng sau miếng bịt mắt, đôi mắt của anh ra sao, nhưng vừa đưa tay lên, còn chưa kịp làm gì đã bị anh nắm lấy đặt lên ngực.

Cô nhìn người đàn ông đeo bịt mắt, mái tóc đen hơi rối, vẫn là dáng vẻ tránh xa nữ sắc ấy nhưng nụ hôn của anh càng lúc càng mãnh liệt, cô dần không thở nổi, từ từ dựa hẳn vào người anh, ngoan ngoãn đón nhận nụ hôn của anh.

Tay anh lần đến vùng da mềm mại nơi eo cô rồi bắt giác siết chặt, Chu Nghi Ninh thấy hơi đau, cô đẩy nhẹ anh.

Anh như sự tĩnh, ngay sau đó liền đẩy cô ra nửa chiếc giường còn lại, anh đứng dậy, đưa lưng về phía cô tháo bịt mắt ra rồi đi vào phòng tắm.

Chu Nghi Ninh nhìn bóng dáng anh dần biến mất với vẻ mặt mông lung, lúc này là cướp cò đúng không?

Cô ngồi trên giường, đột nhiên thấy rất vui, sau đó cũng đứng dậy đi tới phòng tắm, lúc định gõ cửa thì cửa đột ngột mở ra.

Trước mắt tối thui, một cái khăn mặt phủ lên đầu cô, Quý Đông Dương nói: "Rửa mặt rồi ra ăn sáng."

Giật khăn xuống, anh đã đi mất tiêu.

Đợi cô vệ sinh cá nhân xong, Quý Đông Dương đã nấu xong sủi cảo, bung lên đặt trên bàn, thấy cô thì vẫy tay gọi cô.

Chu Nghi Ninh kéo ống quần lên đi qua, phát hiện có đủ cả tương ớt và giấm, cô thấy vui vui: "Anh mua hả?"

Quý Đông Dương kéo ghế ra, "Tương ớt là do mẹ A Minh làm, giấm là do A Minh mua."

Cô bĩu môi, bắt đầu trộn nước chấm, mùi tương ớt thơm quá, "Sủi cảo cũng do mẹ A Minh làm hả? Ngon hơn lần trước nhiều."

Tất nhiên, sủi cảo đông lạnh ở siêu thị làm sao so được với sủi cảo do mẹ A Minh làm.

Lúc Quý Đông Dương rửa chén, Chu Nghi Ninh đi tới ôm anh từ đằng sau, ngón tay lướt nhẹ trên lưng anh. Người Quý Đông Dương khề cứng đờ, thầm nghĩ cô lại quay về là tiểu ma nữ rồi.

Rửa chén xong, anh xoay người, cúi đầu, đôi mắt đen sâu thăm nhìn cô: "Tôi qua không có chuyện gì thật chứ?"

-----oOo-----

Chương 40

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quý Đông Dương cảm thấy đêm qua mình như bị hành hạ, nghĩ kỹ thì cô giống như một con mèo vô trách nhiệm, lúc đói bụng sẽ tới chỗ anh đòi ăn, đợi đến khi anh vuốt lông cho cô, giữ cô lại thì cô bỏ chạy mà chẳng nghĩ tới ai.

Nếu hôm qua không có gì thì có nghĩa là giữa hai người có vấn đề.

Chu Nghi Ninh cúi đầu, chôn vào ngực anh, "Không có gì đâu, có chuyện gì được chứ?"

Quý Đông Dương mím chặt môi, vẻ mặt nghiêm nghị: "Nếu vậy sao tôi qua em cứ như biến thành người khác thế? Chu Nghi Ninh, đừng đùa giỡn, anh không chơi được đâu."

Tối qua làm anh hiểu làm ư? Chu Nghi Ninh luống cuống, vội vàng ngắt đầu, cô cười: "Em không đùa giỡn gì mà, nếu em không ngoan thì sao anh cho em ngủ lại được? Anh không biết phụ nữ luôn thay đổi hả?"

Cô kiễng chân hôn nhẹ lên môi anh như để lấy lòng, âm ức nói: "Đừng nghiêm túc vậy mà."

Sắc mặt của Quý Đông Dương cũng dần dịu đi, anh rũ mắt nhìn cô: "Em không mang chìa khóa, làm sao về nhà?"

Chu Nghi Ninh lại chôn đầu vào ngực anh, làm nũng: "Không về, ở đây cơ."

Quý Đông Dương: "Chiều nay anh phải đi, tối mai mới về."

"Lại đi nữa hả?"

"Ừ."

Cô rời khỏi lòng anh, ngẩng đầu cười: "Anh đừng lo, em tự có cách về nhà."

Quý Đông Dương đề nghị: "Em đổi thành khóa điện tử đi, nếu quên chìa khóa thì cũng vào nhà được."

Cô lập tức từ chối: "Không, em thích khóa chìa bình thường hơn."

Cô khá tin tưởng vào chìa khóa, và cô cũng rất thích cảm giác khi vặn chìa khóa mở được cửa.

Quý Đông Dương cười, "Thôi, tùy em vậy, nhưng mà lần sau phải nhớ mang chìa khóa đấy, không phải lần nào anh cũng chừa chấp em đâu."

Chu Nghi Ninh tức giận bỏ đi, Quý Đông Dương không đuổi theo, anh nghĩ chưa tới một phút sau cô sẽ quay lại thôi, nào ngờ cô đóng sầm cửa lại, cũng không thấy quay lại. Anh đi ra, nhìn thấy cô đang cẩn thận ngồi dưới đất tìm gì đó, khi nhận ra có người, cô bối rối quay đầu lại, thấy là anh thì tỏ vẻ rất yên tâm, đứng dậy mở cửa.

Không biết lấy chìa khóa ở đâu ra.

Tiếng đóng cửa lại vang lên rất to, người cũng đi vào nhà mình rồi.

Quý Đông Dương chau mày, anh tin chắc là tối qua cô cố ý.

Sau đó, Chu Nghi Ninh mới hiểu được anh chỉ nói vậy thôi, vì sau này cô phá vỡ giới hạn của anh không biết bao nhiêu lần, mà anh cũng dung túng cho cô không biết bao nhiêu lần.

Chu Nghi Ninh đi rất nhiều thành phố để tham gia tuyên truyền phim

"Triều đại thái bình", trong thời gian đó còn tham gia diễn vai khách mời trong "Số trời đã định", cũng may là phần diễn không nhiều, chỉ cần quay mấy ngày là xong, nhưng cuối cùng cô cũng trải nghiệm nỗi cực khổ của diễn viên.

Tuy nhiên, trong suốt quãng thời gian này cô không đọc tiếp kịch bản "Khúc mắc", Vạn Vi hỏi thì cô nói bận quay phim, bận tham gia sự kiện, mà đúng thế thật.

Buổi tối cuối cùng Chu Nghi Ninh quay "Số trời đã định", tuy chỉ là vai nhỏ nhưng Cảnh Tâm bảo dù sao cũng là một phim của Chu Nghi Ninh nên hai người ăn một bữa hoành tráng coi như mừng cô hoàn tất bộ phim.

Cảnh Tâm hỏi: "Kế hoạch tiếp theo là gì?"

"Khúc mắc" mà chỉ mới công bố nam chính là Quý Đông Dương mà vẫn chưa công bố nữ chính, từ khi báo chí đưa tin đạo diễn Vệ Trung chuẩn bị làm phim mới, lập tức bộ phim rất được quan tâm, fans vô cùng vui mừng.

Lúc trước tin Lê Tranh sẽ nhận vai nam chính lan truyền trên tất cả các bản tin, sau đó vì Vệ Trung kiên quyết không đổi nam chính nên tin này mới lắng xuống, dù sao Tân Thần Quốc Tế cũng không muốn nghệ sĩ của mình bị xấu mặt.

Vì đã ký hợp đồng giữ bí mật, Chu Nghi Ninh không thể tiết lộ tin tức nên đành ngượng đầu cười: "Có kế hoạch rồi, mấy ngày nữa cậu sẽ biết."

Cảnh Tâm chớp mắt, không hỏi nữa.

Điện thoại đặt trên bàn phát sáng, màn hình hiện lên một tin tức, Chu Nghi Ninh liếc mắt nhìn thoáng qua, lúc định nhìn sang chỗ khác thì bỗng nhiên dừng lại, ánh mắt rơi vào hình ảnh trên màn hình điện thoại.

"Quý Đông Dương, Thẩm Thanh và Vệ Trung gặp nhau, nghi vấn vì dự án "Khúc mắc"."

Cô cầm điện thoại lên, nhấn vào tin tức, hình hơi mờ, nhưng vẫn có thể nhận ra người đàn ông cao ráo là Quý Đông Dương, người đứng bên trái anh là Vệ Trung, bên phải là Thẩm Thanh, đằng sau còn có vài người nữa, nghĩa là không phải hẹn riêng.

Lướt xuống phần bình luận.

"Đông ca hợp tác lần nữa với nữ thần Thanh Thanh thiệt hả? Siêu hóng!"

"Mấy năm rồi mà tui vẫn còn sống trong "Đen trắng" nè, kết thúc trong phim gây nhiều tiếc nuối quá nên rất mong hai người thành đôi ngoài đời."

"Trai chưa vợ, gái chưa chồng, chuyện gì cũng có thể xảy ra, hí hí hí."

...

Hẹn hò cái rắm, Quý Đông Dương là của Chu Nghi Ninh.

Cô gửi wechat cho A Minh: "Tối nay Quý Đông Dương ăn cơm cùng Thẩm Thanh hả?"

Đợi rất lâu mà không thấy trả lời, cô lái xe về nhà, lúc chờ đèn đỏ, cô nhận được câu trả lời, nhưng không phải từ A Minh mà là Quý Đông Dương.

Chỉ có hai chữ: "Không phải."

Chu Nghi Ninh cười, cố tình không trả lời anh.

Quý Đông Dương cất điện thoại, A Minh lái xe: "Đông ca nói với cô Chu chưa? Tin được đưa lên từ hai tiếng trước, bây giờ đã lan truyền hết tất cả các trang mạng, anh có nghĩ là do e-kip của chị Thanh làm không?"

Năm ngoái Thẩm Thanh quay một bộ phim, điểm trên mạng chỉ đạt được sáu điểm, fans không những không chửi bới mà còn an ủi cô. Vốn định tham gia phim của Vệ Trung để lấy lại danh tiếng nhưng không ngờ lại bị người mới giành mất vai nữ chính khiến một người cao ngạo như Thẩm Thanh không phục, nghĩ rằng Chu Nghi Ninh dựa vào hậu thuẫn mới lấy được vai.

Đánh mất cơ hội hợp tác lần nữa với Quý Đông Dương, cô không cam lòng.

Hỏi thăm thì biết được Quý Đông Dương và Vệ Trung đi ăn cùng nhau nên cũng đặt bàn ở đó, sau đó giả vờ như vô tình gặp nhau, thậm chí còn

hạ mình hỏi đạo diễn Vệ rằng ông có chắc chắn để người mới diễn vai chính hay không, đáp án là phải. Vệ Trung tiếc nuối: "Sau này có kịch bản phù hợp thì chúng ta lại hợp tác."

Quý Đông Dương nhìn điện thoại, không thấy tin nhắn trả lời thì đeo bịt mắt, "Đó là chuyện của người khác."

A Minh sực tỉnh, chỉ cần không chạm tới giới hạn của Đông ca, anh ấy không thích đánh giá người khác.

Xe dừng ở bãi đậu xe, A Minh ôm sách để ở ghế phụ lái đi xuống xe, "Đông ca, em mua mấy cuốn sách anh bảo rồi nè."

Quý Đông Dương nhận sách, "Ừ, cậu về đi."

A Minh vừa lên xe thì Chu Nghi Ninh chạy xe vào.

Quý Đông Dương cầm túi sách, nghiêng người nhìn cô, đợi cô xuống xe.

Chu Nghi Ninh không ngờ lại may mắn gặp anh, cô vui vẻ nhảy xuống xe rồi chạy về phía anh, "Ồ, trùng hợp quá."

Quý Đông Dương gật đầu, xoay người đi trước, Chu Nghi Ninh đi sau anh, nhìn cái túi trong tay anh, "Nhiều sách thế, anh cũng đọc sách nữa hả?"

"Đọc lúc rảnh." Anh bấm thang máy, đứng nghiêm.

Chu Nghi Ninh nhìn bốn phía, thấy xung quanh vắng lặng không có ai, cô lập tức ôm cánh tay anh, dán cả người vào người anh.

Quý Đông Dương cúi đầu nhìn cô, hai người cùng vào thang máy.

Đã mấy ngày hai người không gặp nhau, ra khỏi thang máy, Chu Nghi Ninh vô cùng tự giác theo sát anh đi tới cửa nhà anh, thấy anh không nhúc nhích, cô vội nói: "Em chỉ ở nửa tiếng thôi, hôm nay quay phim nên hơi mệt, bảo đảm không quấy rầy anh đâu."

Cô quay đầu sang một bên, tỏ ý không nhìn trộm mật mã.

Quý Đông Dương nhướn mày, bấm mật mã, chẳng muốn so đo độ tin cậy

trong lời nói của cô.

Chu Nghi Ninh vui vẻ đi vào nhà, Quý Đông Dương ném sách lên sofa, xoa đầu cô rồi đi vào phòng ngủ.

Cô đi theo, nhưng bị ánh mắt của anh chặn lại, đành phải đi tới sofa.

Ngồi trên sofa không biết làm gì, cô đổ túi sách ra, trong thoáng chốc sững sờ, nhìn chăm chăm vào những cuốn sách, tâm lý học, bệnh tâm thần, rối loạn nhân cách phân liệt...

Mỗi chữ đâm thẳng vào linh hồn cô, cô nhìn về phía phòng ngủ.

Quý Đông Dương tắm xong đi ra ngoài, phòng khách trống rỗng, anh kéo cái khăn vắt trên cổ xuống, lau tóc mấy cái rồi đi lòng vòng quanh phòng mới xác định cô gái kia đã tự giác về nhà rồi, thấy đồng sách bừa bộn trên sofa, anh đi qua xếp lại, phát hiện thiếu mất hai quyển.

Anh lấy điện thoại đặt trên bàn uống nước gọi cho cô. Qua rất lâu, cô mới nghe máy.

Anh nói: "Em lấy hai quyển sách của anh."

Chu Nghi Ninh dựa vào tủ rượu ôm đầu gối, ngón tay kẹp điếu thuốc, cô rít một hơi rồi nhả ra một vòng khói, bình tĩnh nói: "Ừ, không được hả?"

Quý Đông Dương dọn dẹp lại sofa, im lặng một lát mới nói: "Tùy em."

Có điều sau này đừng bỏ về mà không nói tiếng nào như một con mèo hoang vậy nữa.

Chu Nghi Ninh lấy cốc điện thoại, dập tắt thuốc, nhìn chăm chăm tàn thuốc trong thùng rác, lâu lắm rồi cô mới hút lại.

Quay đầu nhìn hai quyển sách trên sofa, cô nhét chúng vào thùng rác.

Nhưng vẫn chưa đủ...

Đêm khuya, cô xách túi rác đi xuống vứt vào thùng rác bên dưới khu nhà với gương mặt lạnh tanh.

Chu Nghi Ninh ở nhà cả ngày, hôm sau là ngày 16 tháng 1, ba giờ chiều sẽ họp báo công bố phim "Khúc mắc".

Trợ lý Trương Nhiên chạy qua đón cô vào buổi sáng, chờ Chu Nghi Ninh lên xe, Trương Nhiên nói: "Chị Vi bảo chúng ta đến công ty."

Chu Nghi Ninh gật đầu.

Đi vào phòng làm việc, Vạn Vi nhìn cô, giọng lạnh lùng: "Tôi qua em nói gì? Em không muốn diễn nữa?"

Chu Nghi Ninh gật đầu: "Vâng."

Vạn Vi cười lạnh lẽo: "Chu Nghi Ninh, đã ký hợp đồng rồi, cũng sắp mở họp báo, nhưng bây giờ em nói em không muốn diễn? Chị làm biết bao nhiêu cách để em lấy được vai này, bây giờ em bảo chị ăn nói sao với đạo diễn Vệ? Chị biết em sẽ tự bồi thường tiền hợp đồng, nhưng chị cần lý do thuyết phục."

Im lặng một lúc, Chu Nghi Ninh ngẩng đầu, "Em suy nghĩ cả đêm rồi, em thay đổi quyết định."

Vạn Vi thở phào nhẹ nhõm, nhưng giọng còn lạnh hơn lúc nãy: "Chu Nghi Ninh, chị hy vọng chuyện thế này chỉ xảy ra một lần thôi, sau này không phải lúc nào em muốn làm gì thì cũng làm được đâu."

-----oOo-----

Chương 41

Nguồn: EbookTruyen.Me

Buổi họp báo công bố phim Khúc mắc được tổ chức ở khách sạn Khải Duyệt, bên ngoài khách sạn có rất đông fans, khi thấy Quý Đông Dương xuất hiện từ xa, họ hét lên liên tục.

Quý Đông Dương đi vào hội trường, ngay lập tức các phóng viên chĩa máy ảnh về phía anh, fans trong hội trường không dám tỏ ra quá kích động mà chỉ hưng phấn bàn tán về anh, xung quanh đâu đâu cũng nghe được hai chữ "Đông ca".

Ba giờ chiều, họp báo chính thức bắt đầu.

Người dẫn chương trình rất hoạt ngôn, vừa bắt đầu đã có thể làm cho bầu không khí sôi sùng sục, đạo diễn Vệ Trung đi lên sân khấu, dưới sự giới thiệu của ông, Quý Đông Dương, Dư Viễn Hàng, Lục Linh, Bành Duyệt lần lượt đi ra. MC đưa micro, Quý Đông Dương là người đầu tiên gửi lời chào đến mọi người.

Chờ mọi người chào xong, MC cười hỏi: "Đạo diễn Vệ, anh giấu nữ chính của chúng em lâu lắm rồi, lúc này cũng nên công bố đi chứ, anh định để mọi người hồi hộp đến chết sao?"

Vệ Trung cười, nhìn thoáng qua gương mặt tò mò của mọi người, sau đó xoay người nhìn vào trong cánh gà: "Xin cùng chào đón Chu Nghi Ninh!"

Hội trường im lặng mấy giây, sau đó tiếng vỗ tay vang lên như sấm. Nhưng nữ chính không phải là Thẩm Thanh u? Sao đôi người mất rồi? Cái tên Chu Nghi Ninh xa lạ quá, nếu không xem các bản tin giải trí trong thời gian trước thì sẽ không biết cô gái này là ai.

Đội hội trường yên tĩnh lại, một cô gái xinh đẹp đi ra từ cánh gà, cúi đầu: "Xin chào mọi người."

Hôm nay trông cô rất lộng lẫy, Quý Đông Dương nhìn cô đi tới đứng gần anh, trong khoảnh khắc ngắn ngủi hai người chạm mắt nhau, ánh mắt của cô chẳng chút hơi ảm.

Quý Đông Dương lặng lẽ nhíu mày, nếu đúng như cô nói phụ nữ luôn thay đổi thì cô thay đổi nhanh quá.

Phóng viên hỏi: "Cô Chu Nghi Ninh, lần đầu được đóng vai nữ chính, mà còn là phim điện ảnh của đạo diễn Vệ với sự tham gia của ảnh đế Đông ca trong vai nam chính, có phải áp lực rất lớn không?"

Rốt cuộc Chu Nghi Ninh cũng cười: "Tất nhiên là áp lực rất lớn, nhưng đã

nhận phim rồi nên phải đóng cho xong thôi."

Đóng cho xong? Không phải theo lẽ thường thì nên trả lời là sẽ cố gắng nâng cao diễn xuất để góp phần tạo ra bộ phim hay ư?

Mọi người không nghĩ sâu xa, chỉ nghĩ cô gái này không giỏi ăn nói thôi, buổi họp báo diễn ra bình thường. Vì sau khi kết thúc buổi họp báo thì sẽ ngay lập tức khởi quay, trong thời gian tới đoàn phim sẽ không tiếp nhận phỏng vấn và tham quan trường quay nên phóng viên liên tục đưa ra câu hỏi.

Đạo diễn Vệ không thích phim bị tiết lộ quá nhiều nên sau buổi họp báo, ngoài việc biết được nữ chính, phóng viên cũng không lấy được nhiều thông tin, chỉ biết Khúc mắc là phim về đề tài bệnh tâm lý, Quý Đông Dương đóng vai bác sĩ tâm lý Lục Duyên Châu, Chu Nghi Ninh đóng vai bệnh nhân tâm lý Bùi Diên, ngoài ra phim còn đề cập đến chứng tự kỷ ở trẻ em, bệnh nhân tâm thần, vân vân.

Tuy là một bộ phim hiện thực nặng nề nhưng không thể phủ nhận đề tài này rất thu hút khán giả, hơn nữa Quý Đông Dương chưa từng đóng vai bác sĩ, đây hoàn toàn là một trải nghiệm mới, nên khán giả yêu thích điện ảnh rất trông chờ.

Buổi họp báo được phát trực tiếp trên weibo, baidu và nhiều trang mạng khác, cư dân mạng bàn tán xôn xao, nữ chính không phải là Thẩm Thanh ư? Tại sao là cô ấy? Nhiều người còn hoàn toàn, từ đâu, luôn luôn không biết Chu Nghi Ninh là ai, sau đó có người nhanh chóng đăng lại thông tin về Chu Nghi Ninh hồi trước, thế là thân phận của cô lại bị cư dân mạng đào bới một lần nữa.

"Thì ra là có chỗ dựa, thảo nào ngay từ phim đầu tiên đã được đóng vai nữ chính, nữ thần Thẩm Thanh xui ghê, bị người mới nhờ vào hậu thuẫn leo lên đầu."

"Cô ấy đã từng hợp tác với Đông ca trong phim Triều đại thái bình rồi đó có được không hả? Lúc trước có một đoạn clip, tui thấy diễn xuất của cô ấy được lắm, đừng lúc nào cũng nói người ta có chỗ dựa, thế giới này không đen tối đến mức đó đâu."

"Nếu không có Đông ca và Du Viễn Hàng, tui sẽ chẳng bao giờ coi phim

này đâu."

"Khách quan mà nói thì vẻ đẹp Chu Nghi Ninh khá đặc biệt đấy chứ, đến cả nốt ruồi cũng đẹp, tím vậy là đẹp chết mị rồi."

...

Buổi họp báo kéo dài một tiếng, chụp hình xong, Quý Đông Dương và Chu Nghi Ninh ở lại trả lời phỏng vấn. Chu Nghi Ninh không nói nhiều lắm, Quý Đông Dương không phải là người nhiều lời, nhưng vì hôm nay muốn đỡ cho cô nên anh nói nhiều hơn bình thường. Hiếm hoi lắm mới thấy anh nói nhiều, thế là phóng viên quên mất nữ chính mà suốt thời gian phỏng vấn đều nhắm vào anh.

Trong lúc phỏng vấn, Chu Nghi Ninh tựa như một bình hoa xinh đẹp đứng cạnh Quý Đông Dương để làm nền, nhưng lại hài hòa vô cùng.

Đó là nhận xét của cư dân mạng.

Xong xuôi, Vạn Vi đứng dưới sân khấu thở phào nhẹ nhõm, Dương Huân đứng bên cạnh thấy vậy thì cười: "Chu Nghi Ninh khó dẫn dắt lắm hả?"

Vạn Vi nhìn anh ta: "Anh nghĩ nhiều rồi."

Chu Nghi Ninh và Quý Đông Dương cùng đi về phía quản lý của mình rồi tách ra, Khúc mắc được quay ở thành phố S, bây giờ phải bay qua đó ngay để sáng ngày mai khai máy, đây là một trong những nguyên nhân làm Chu Nghi Ninh không muốn diễn.

Vạn Vi không yên tâm nên cũng thu xếp hành lý đi theo qua địa điểm quay vài ngày.

Chu Nghi Ninh về nhà chuẩn bị hành lý, Vạn Vi chờ ở dưới lầu, lúc điện thoại reo chuông, cô đang nhét hai cái áo khoác của Quý Đông Dương vào vali, cúi đầu nhìn điện thoại, đến khi điện thoại reo chuông lần thứ ba mới bắt máy.

Chu Lợi Huy: "Tiểu Ninh, chúng ta đừng quay phim này nữa."

Cô cười, hỏi lại: "Tại sao không quay? Chẳng phải bố muốn làm con vui

nên mới bảo Thẩm Ngôn Quân giới thiệu con với đạo diễn Vệ ư? Hay là trước giờ bố không hề quan tâm phim này nói về đề tài gì, nữ chính ra sao, hôm nay xem hộp báo nên mới hỏi hậ?"

Đúng là Chu Lợi Huy đã hỏi hậ, ông không biết phải trả lời làm sao với câu hỏi sắc bén của con gái, trước giờ luôn là như vậy, "Bố xin lỗi Tiểu Ninh, bố không suy nghĩ chu đáo, bố chỉ muốn bù đắp cho con thôi."

Chu Nghi Ninh cười: "Con đón nhận, con sẽ quay phim."

Cô cúp máy không chút do dự, ngồi dưới đất một lúc lâu mới kéo vali lại.

Vừa mở cửa liền thấy Quý Đông Dương và A Minh, A Minh cười rất vui vẻ: "Cô Chu, cô và Đông ca có thể ở cùng đoàn phim rồi."

Các đôi tình nhân trong showbiz gần nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, thế nên tỉ lệ chia tay rất cao, Chu Nghi Ninh và Quý Đông Dương mới hẹn hò không lâu, nếu xa nhau lâu quá thì không tốt chút nào, cũng may ở cùng một đoàn phim nên có thể vun đắp tình cảm. A Minh không lo lắng sâu xa như Dương Huân, anh ta chỉ thấy đáng mừng vì chẳng dễ dàng gì để Quý Đông Dương thích một ai đó.

Chu Nghi Ninh nhìn A Minh, nhoẻn miệng cười, "Đúng vậy, lại cùng đoàn phim rồi."

Quý Đông Dương lấy vali từ tay cô, "Đi thôi."

Xuống bãi đậu xe, Chu Nghi Ninh kéo vali đặt ra trước mặt mình, Vạn Vi vẫn chưa biết quan hệ của cô và Quý Đông Dương, giấu được ngày nào hay ngày đó.

Tới thành phố S vào đúng giờ cơm, Vệ Trung nói: "Tối nay đoàn phim tổ chức tiệc liên hoan để nạp năng lượng cho ngày mai."

Mọi người kéo nhau tới nhà hàng, chia nhau ra ngồi hai bàn, liên hoan không thể không uống rượu, Chu Nghi Ninh không từ chối lời mời rượu của ai cả, mọi người khen cô rồi rít: "Tửu lượng của cô gái này tốt quá, đâu không lại."

Quý Đông Dương nhìn cô gái đang buông thả bản thân, anh có cảm giác

tâm trạng cô không tốt, khi cô giả vờ nghiêm túc mời rượu anh, anh lặng lẽ lấy ly rượu, nói: "Mọi người uống ít thôi, mai còn phải quay phim nữa."

Ở đó, trừ Vệ Trung ra, Quý Đông Dương là người có tiếng nói nhất, anh vừa dứt lời thì mọi người đã ngà ngà say liền đặt ly xuống, Vệ Trung cũng nói thêm vào: "Đúng vậy, đừng uống nhiều quá, nhất là Chu Nghi Ninh, tối nay về khách sạn còn phải thảo luận kịch bản nữa."

Cơm no rượu say, mọi người vui vẻ về khách sạn.

Phòng của Chu Nghi Ninh và Quý Đông Dương ở sát nhau.

Mấy diễn viên chính cầm kịch bản đến phòng Vệ Trung để thảo luận, đạo diễn Vệ nhìn Chu Nghi Ninh: "Ngày mai cháu có nhiều cảnh quay nhất nên nói về phần của cháu trước nhé."

Hơn hai tiếng sau mới thảo luận xong, ai về phòng nấy.

Chu Nghi Ninh về phòng mình, nằm trên giường ngó đăm đăm trần nhà, một lát sau cô bò dậy, rất khuya rồi, hành lang không một bóng người.

Cô tới trước cửa phòng Quý Đông Dương gõ nhẹ, cửa được mở ra rất nhanh, Quý Đông Dương vừa tắm xong, mái tóc hơi bù xù còn nhỏ nước, Chu Nghi Ninh lập tức chui vào phòng, sau khi đóng cửa, cô giơ tay ôm lấy vòng eo săn chắc của anh.

Quý Đông Dương lau tóc, sau đó ném khăn vào phòng tắm rồi cúi đầu nhìn cô, "Về thành phố S nên không vui hả?"

Chu Nghi Ninh do dự một lát rồi gật đầu.

Không chỉ có vậy, điều cô sợ nhất là nếu Quý Đông Dương biết con người trước đây của cô, liệu anh có còn dung túng cho cô nữa không? Cô ôm lấy cổ anh, kiễng chân hôn anh, một nụ hôn vừa vội vã vừa mãnh liệt, nói nhỏ: "Quý Đông Dương, hôn em đi."

Quý Đông Dương ôm eo cô, một tay mò lên tường tắt đèn, căn phòng thoáng chốc rơi vào bóng tối.

Anh giữ ót cô, bắt đầu hôn cô.

Trong bóng tối chỉ nghe thấy tiếng hôn nhau và tiếng thở dốc đầy mờ ám.

Rất lâu sau, anh buông cô ra, cô ngoan ngoãn dựa vào ngực anh thở hắt lên, cảm thấy bình yên và thỏa mãn.

"Vui không?"

Chu Nghi Ninh gật đầu, "Vui."

Quý Đông Dương cười, đưa tay vén lọn tóc ra sau tai cô, "Vui rồi thì về ngủ đi."

Chu Nghi Ninh ngẩng đầu, tuy căn phòng rất tối nhưng vẫn nhìn thấy đôi mắt đen thẳm đang che giấu ngọn lửa của anh, cô cười khanh khách, "Quý Đông Dương, sao anh không tiếp tục?"

Quý Đông Dương nhướn mày, ghì đầu cô vào lại lồng ngực mình, ngay sau đó mở cửa ra, đẩy người trong lòng mình ra ngoài, "Ngày mai còn quay phim, về ngủ sớm đi."

Cạch, cửa đóng lại.

Chu Nghi Ninh: "..."

Vừa xoay người liền nhìn thấy Dư Viễn Hàng và trợ lý của anh ta, anh ta cũng thấy cô, "Chu Nghi Ninh, cô đứng ngoài hành lang làm gì thế?"

Chu Nghi Ninh vội cười: "Không có gì, tôi chỉ ra ngoài hít thở không khí chút thôi."

May mà không bị bắt gặp.

Sáng sớm hôm sau, đoàn phim đã chuẩn bị xong, bắt đầu quay cảnh đầu tiên.

Chu Nghi Ninh mặc váy ngủ tơ tằm, làn da trắng muốt mịn màng, mái tóc được uốn gọn sóng, nhìn từ đằng sau trông vô cùng gợi cảm, nhưng khi nhìn chính diện thì lại thấy rất ngây thơ và non nớt.

Đạo diễn Vệ nói: "Chỉ cần giả vờ hút thuốc là được rồi."

Bùi Diên ngồi trên ban công nhà mình, ánh nắng chiếu lên đôi chân dài mảnh khảnh, cô vừa nhìn ra cửa sổ vừa hút thuốc, động tác thành thạo, mười ngón tay thon dài, ngón giữa và ngón áp út cầm điều thuốc, chậm rãi đưa vào miệng, sau đó ngửa đầu nhả ra một vòng khói, khóe môi nở nụ cười tự trào.

-----oOo-----

Chương 42

Nguồn: EbookTruyen.Me

Diễn xuất rất tự nhiên, không hề gượng gạo, tất cả đều hoàn hảo.

Ai cũng ngạc nhiên khi nhìn một Chu Nghi Ninh đầy ma mị, cô như đã thực sự hòa mình vào nhân vật, một cô gái trẻ chán đời và bi quan, nhưng lại toát lên sự quyến rũ khó tả, ánh mắt lơ đãng, cô như một hạt bụi giữa đất trời, lúc nào cũng có thể biến mất.

Trái tim mọi người như trĩu nặng.

Lần đầu tiên Vệ Trung gặp một nữ diễn viên có khả năng trời sinh đến thế, chưa có nữ diễn viên đóng vai chính nào có thể biểu hiện xuất sắc ngay từ cảnh đầu tiên, nhưng Chu Nghi Ninh đã làm được, cô thực sự là Bùi Diên. Thì ra cô còn biết hút thuốc, động tác rất thành thạo, chắc chắn là người nghiện thuốc lá trong thời gian dài.

Trên màn hình, Bùi Diên đứng lên, khom lưng dập tàn thuốc rồi đi vào phòng ngủ thay quần áo.

Đoạn này cần quay một cảnh khá nóng bỏng, cần có hai máy quay, một máy quay cảnh lộ lưng, một máy quay cảnh váy ngủ tuột xuống chân.

Tổ trang phục đã chuẩn bị ổn thỏa cho Chu Nghi Ninh để đảm bảo cô không bị lộ, nhân viên cũng không được xem cảnh quay, hiện trường chỉ còn đạo diễn, quay phim và nam chính Quý Đông Dương.

Vệ Trung vỗ mạnh tay: "Qua! Cảnh đầu rất suôn sẻ, Chu Nghi Ninh diễn tốt lắm."

Chu Nghi Ninh nhận áo khoác từ tay Trương Nhiên rồi mặc lên người, để lộ đôi chân trắng như ngọc. Quý Đông Dương ngồi trên ghế, chau mày nhìn cô, anh thừa nhận Chu Nghi Ninh có khả năng thiên phú, nhưng đây chỉ là cảnh đầu tiên, cô càng diễn tốt lại càng làm anh thấy khó chịu. Anh cũng không biết tại sao lại thế.

Chu Nghi Ninh đi trang điểm lại, chuẩn bị cho cảnh quay tiếp theo.

Lục Tiêu và Thẩm Ngôn Quân gặp nhau ở bên ngoài trường quay, hai người đều không ngờ đối phương sẽ tham quan trường quay. Hôm nay quay cảnh trong nhà, nhân viên đang tập trung bày trí căn phòng thành nhà của nữ chính Bùi Diên, đột nhiên xuất hiện thêm hai nhà đầu tư, một nơi vốn chẳng mấy rộng rãi càng trở nên chật hẹp.

Vệ Trung xuống lầu trò chuyện cùng hai nhà đầu tư, Thẩm Ngôn Quân nói: "Đạo diễn Vệ đừng quan tâm tới chúng tôi, tôi và giám đốc Lục chỉ tới xem một chút thôi."

Lục Tiêu cười, hát cầm về phía Quý Đông Dương, "Tới thăm ông bạn thân."

Vệ Trung cũng cười, "Được rồi, thế hai cậu tự nhiên đi nhé, cần gì cứ nói với nhân viên."

Lục Tiêu nhìn xung quanh không thấy Chu Nghi Ninh đâu mới đi về hướng Quý Đông Dương, kéo ghế ngồi xuống cạnh anh, "Sao rồi, chưa tới phần diễn của cậu hả?"

Quý Đông Dương: "Buổi tối."

Lục Tiêu nhướn mày: "Vậy sao tới sớm thế, lúc này quay cảnh của nữ chính hả?"

Quý Đông Dương nhìn anh ta, giọng lạnh nhạt, "Ừ, tới xem một chút."

Lục Tiêu tiếc nuối: "Tiếc quá, tới muộn rồi, không thấy được phong thái của tiểu ma nữ."

Giọng anh ta khá to nên nhân viên ở gần đó đều nghe thấy, họ sửng sốt, tiểu ma nữ là ai? Ngay sau đó, nghĩ tới câu nói trước của anh ta, thì ra giám đốc Lục đang theo đuổi Chu Nghi Ninh.

Quý Đông Dương đứng lên, cúi đầu, "Qua chỗ khác nói chuyện."

Lục Tiêu cà lơ phất phơ đứng lên đi theo Quý Đông Dương, nhân tiện nói với Thẩm Ngôn Quân, "Giám đốc Thẩm, tôi và Đông Dương đi trước đây."

Thẩm Ngôn Quân mỉm cười: "Đi thong thả."

Đoàn phim đặt khách sạn ở gần đó, Lục Tiêu và Quý Đông Dương về khách sạn, phòng của Quý Đông Dương rất rộng, phòng khách có cả sofa, A Minh pha cà phê, hai người ngồi nói chuyện ở sofa.

Gần đây Lục Tiêu rất có hứng thú với Chu Nghi Ninh, thậm chí còn dò la được biệt danh mà người ta gọi hai cô con gái nhà họ Chu, một là tiểu ma nữ, một là công chúa nhỏ.

"Nghe nói hồi bé tiểu ma nữ ngoan lắm, như búp bê í, nhưng càng lớn càng đỏng đĩnh, tớ có nghe vài chuyện thời đi học của cô ấy, nếu là hồi đó thì chắc là tớ cũng không thích nổi cô ấy."

Thời đi học, đa số nam sinh đều thích nữ sinh ngây thơ, hiền lành, nhưng sau mười mấy năm lăn lộn ngoài xã hội, tình cảm là thứ phức tạp hơn nhiều.

Quý Đông Dương nhấp một hớp cà phê, mặt không chút cảm xúc: "Thế à?"

Lục Tiêu cười: "Cũng không chắc. Còn nhớ hồi đó tớ theo đuổi hoa khôi của lớp suốt ba năm mà không thành, người ta thích cậu, còn cậu thì chẳng mảy may để ý tới người ta. Thật tình chẳng hiểu nổi vì sao con gái cứ thích cậu nhỉ? Không vui tính, không lãng mạn, muốn hẹn gặp một lần cũng khó, lại còn vô vị nữa chứ."

Quý Đông Dương cười, từ chối cho ý kiến, còn A Minh không vui, "Người như Đông ca được gọi là không gần nữ sắc, tạo cảm giác an toàn, con gái thời nay thích kiểu như vậy."

Lục Tiêu chau mày: "Còn trông tôi giống đồ lãng nhãng lắm hả?"

A Minh không trả lời, trầm nghĩ dù sao nhìn ông bạn cũng không thấy đứng đắn.

Lục Tiêu tặc lưỡi, anh ta còn có việc bận nên chỉ ngồi một lát rồi về, Quý Đông Dương tiễn anh ta ra cửa, nói với vẻ lơ đãng: "Vẫn định theo đuổi Chu Nghi Ninh hả?"

Lục Tiêu: "Ừ, không thì tới trường quay làm gì, cậu nghĩ tớ đi thăm cậu thật hả?"

"Cậu không theo đuổi được đâu."

"Hả? Tại sao? Vì Thâm Ngôn Quân hả? Thế thì cậu đừng lo, Thâm Ngôn Quân tuyệt đối không có cửa."

"Không phải cậu ta."

Lục Tiêu khó hiểu, Quý Đông Dương thản nhiên: "Cô ấy có người yêu rồi."

Lục Tiêu không thể tin nổi: "Là ai?"

Anh ta có nghe gì đâu.

Quý Đông Dương cười, vỗ vai anh ta, xoay người đi vào phòng.

Hơn tám giờ tối Quý Đông Dương mới bắt đầu quay cảnh đầu tiên, là cảnh quay chung với Dư Viên Hàng trong vai Nghiêm Trình.

Cảnh này được quay ở quán bar, địa điểm do Lục Tiêu cung cấp, đây là quán bar của anh ta, nhân viên pha chế và nhân viên phục vụ cũng được nhờ hỗ trợ cảnh quay.

Lục Duyên Châu vừa từ Mỹ về, bạn thân là Nghiêm Trình rủ đi uống để mừng anh về. Hai người trò chuyện giữa tiếng nhạc xập xình, Lục Duyên Châu quan sát những cô gái đang nhảy nhót cuồng nhiệt theo thói quen, ai không biết sẽ nghĩ anh đang tìm kiếm con mồi. Nghiêm Trình nâng ly rượu, nhướn mày nói: "Cậu nhìn gì đó?"

"Có người phát tiết, có người buông thả, có người hưởng thụ..."

Ánh mắt của anh rơi lên cô gái mặc áo sơ mi trắng đang nhắm chặt hai mắt, cô là người mặc trang phục bình thường nhất, nhưng lại là người nhảy nóng bỏng nhất, và cũng là người xinh đẹp nhất.

Nhanh chóng có người tiến tới gần cô. Cô ghé sát vào gã ta, hơi thở quần quanh bên tai gã, nói: "Nếu anh uống rượu thắng tôi thì tối nay tôi sẽ đi theo anh." Mắt gã sáng lên, nhanh chóng đi theo cô về quầy rượu.

Bùi Diên nhìn chằm chằm gã, nở nụ cười thản nhiên, cầm ly rượu giữa đầu uống cạn, không bao lâu sau, gã gục xuống.

Cô cười với vẻ chán ghét, xoay người bỏ đi.

"Cắt!"

Vệ Trung giờ loa lên hét to, tiếng nhạc xập xình dừng lại, ông nhìn Chu Nghi Ninh: "Ánh mắt không đúng, là ánh mắt khinh thường chứ không phải chán ghét."

Chu Nghi Ninh mím môi, "Dạ."

Lần quay thứ hai diễn ra suôn sẻ, diễn tiếp đoạn sau.

Nhân viên pha chế nhìn người đàn ông say khướt, anh ta quay qua nói chuyện với đồng nghiệp: "Anh này chắc mới tới nên mới bị Bùi Yêu Tinh xử đẹp, lần nào cũng thấy cô ấy nói chỉ cần uống được hơn cô ấy thì cô ấy sẽ đi theo người đó, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa thấy anh chàng nào đưa cô ấy đi được."

"Đúng đó, hai năm rồi, lần nào cũng như vậy."

"Tớ tò mò quá, không biết ai có thể đưa cô ấy đi được."

"Coi bộ khó, tử lượng của cô ấy tốt quá mà."

...

Lục Duyên Châu nhìn Bùi Diên vừa đi ngang qua mình, ngón tay thon dài khẽ gõ lên bàn.

Có người đang tự vứt bỏ mình.

Cảnh này quay tới mười một giờ rưỡi mới kết thúc, Chu Nghi Ninh quay cả ngày nên bây giờ chẳng còn chút sức lực nào nữa, thay quần áo tẩy trang xong, mái tóc dài buông xõa sau lưng, đôi mắt trống rỗng, chẳng còn thần thái thường ngày. Quý Đông Dương đi qua chỗ cô, nói nhỏ: "Mệt hả?"

Chu Nghi Ninh ngẩng đầu, ánh mắt rơi trên mặt anh, từ từ gạt đầu:
"Vâng."

Lúc này, đạo diễn Vệ và phó đạo diễn cũng đi tới, Quý Đông Dương nói:
"Đi xe tôi đi, nhân tiện bàn về phần diễn ngày mai."

Chu Nghi Ninh ngạc nhiên, nhưng anh đã xoay người bỏ đi.

Đạo diễn Vệ quay sang, cười: "Đông Dương muốn khớp kịch bản với cô đây à, được đó, có thể giúp cảnh quay ngày mai suôn sẻ hơn."

Vì thế, cô danh chính ngôn thuận lấy lý do khớp kịch bản leo lên xe của Quý Đông Dương, còn cô nàng trợ lý Trương Nhiên thì tự lái xe về.

Vừa lên xe, Chu Nghi Ninh liền dựa vào vai anh, cười to: "Quý Đông Dương, không ngờ anh cũng biết nói dối đó."

Vẻ mặt Quý Đông Dương không có biểu cảm gì, anh rũ mắt nhìn cô: "Anh nói sự thật mà, về muộn quá nên thảo luận kịch bản trên đường về là chuyện rất bình thường."

Chu Nghi Ninh vẫn cười, cô không tin, nhưng Quý Đông Dương lại thảo luận kịch bản với cô thật, có điều không phải về cảnh ngày mai mà là về cảnh đầu tiên của cô vào sáng nay, anh hỏi: "Lúc trước không thấy em hút thuốc, cai rồi hả?"

Nụ cười của Chu Nghi Ninh dần tắt, nói nhỏ: "Cai rồi."

Phải cai, không cai được cũng cố gắng cai.

Quý Đông Dương nheo mắt lại, giơ tay xoa đầu cô, "Sau này lúc nào muốn hút thì nói cho anh biết."

Chu Nghi Ninh chớp mắt, không hiểu lắm: "Nói với anh để làm gì?"

"Để không cho em hút."

"..."

Lý do chẳng có sức thuyết phục gì cả, nhưng cô rất vui.

A Minh đang lái xe bị nhận một vạ điểm thương tổn.

(Nghĩa là bạn A Minh bị tổn thương khi thấy người ta ngọt ngào đấy)

Về khách sạn, Chu Nghi Ninh nhân lúc không có ai xông vào phòng Quý Đông Dương làm anh không hề có cơ hội để ngăn cản, cứ thế này thì sớm muộn cũng bị người ta phát hiện mất. Anh dựa vào khung cửa phòng tắm, "Em có sợ bị phát hiện không?"

Chu Nghi Ninh suy nghĩ một chút rồi gật đầu: "Trước khi quay xong phim này thì không muốn."

Quý Đông Dương gật đầu, đi ra phòng khách, ngồi xuống sofa, "Nếu vậy..."

Chu Nghi Ninh biết anh định bảo cô đừng tới phòng anh nữa nên vội vàng đi tới chỗ anh nói: "Từ tối mai em sẽ không ở khách sạn nữa, nên tối nay cho em ở đây một lát thôi."

Anh nghiêng đầu nhìn cô, "Không ở khách sạn nữa?"

Cô cúi đầu, "Em có một căn hộ ở gần đây, sau này em sẽ về đó."

Đây là cách tốt nhất, lỡ như không không chế được tâm trạng thì cũng không bị ai phát hiện, cô không muốn bất cứ ai nhìn thấy bộ dạng lúc ấy của mình.

Quý Đông Dương ngược mắt nhìn cô chăm chú, bỗng nhiên giơ tay kéo cô ngồi lên đùi mình, tim Chu Nghi Ninh đập thình thịch, hai tay choàng lên vai anh, nhìn anh bằng vẻ kinh ngạc.

Quý Đông Dương ấn đầu cô, hạ giọng: "Kể cho anh nghe chuyện hồi cấp ba của em đi."

-----oOo-----

Chương 43

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chu Nghi Ninh nheo mắt cười, ôm lấy cổ anh, "Sao lại muốn nghe chuyện thời học sinh của em thế?"

Quý Đông Dương: "Chỉ là muốn nghe thôi."

Thời cấp ba của cô rất bình thường, học xong thì hút thuốc, đi chơi cùng các bạn nam vì không có nữ sinh nào thích chơi với cô, lúc đó lớp của Chu Giai Huệ ngay sát lớp cô, đều là con gái của Chu Lợi Huy nhưng cô ta có rất nhiều bạn nữ vây quanh.

Chu Nghi Ninh kể những chuyện hiếm hoi hồi cấp ba của mình cho anh nghe, nhất là chuyện có bao nhiêu nam sinh thích cô. Cô ngẩng mặt lên cười: "Còn muốn nghe nữa không?"

Quý Đông Dương chau mày, những chuyện cô kể không khác mấy những điều mà Lục Tiêu đã nhắc đến, anh nhìn cô chăm chú: "Không còn chuyện gì nữa?"

Chu Lợi Huy bộn bề công việc, về nhà cũng chỉ có tâm trạng quan tâm đến

cô công chúa nhỏ và bà vợ dịu dàng thôi, thay vào đó ông cho cô rất nhiều thứ, nào là tiền tiêu vặt dùng hoài không hết, quần áo luôn là loại tốt nhất, ngày nào cũng có tài xế đưa đón. Khi đó cô còn chưa phát bệnh, có lẽ vì có quá ít người ở bên cạnh cô, hoặc có lẽ cảm thấy cô không có vấn đề gì, dù là vì nguyên nhân gì đi nữa thì cũng không có ai quản thúc cô, không có ai quan tâm cô, càng không có ai nhận ra cô có vấn đề về tâm lý. Bệnh của cô đã ẩn giấu từ bé, nhưng qua bao năm vẫn không có bất kỳ ai phát hiện ra.

Trớ trêu thay là ngay cả chính cô cũng không biết.

Chu Nghi Ninh lắc đầu: "Không có, không lừa anh thật mà."

Chu Nghi Ninh không biết vì sao Quý Đông Dương lại đột nhiên có hứng thú với thời cấp ba của cô, nhưng cô cũng không nghĩ nhiều. Lúc này, tay anh đặt trên eo cô, cô ngồi trên đùi anh nhích tới gần anh, khẽ nghiêng người, cô nhìn thẳng vào gương mặt anh, cắn môi dưới.

Sau đó mở to mắt, kè mặt sát lại, lúc định đặt môi lên môi anh...

Một giây sau, trước mắt tối sầm, hai mắt bị che kín, cô bất mãn: "Đừng..."

Đừng lúc nào cũng che mắt em.

Ngay sau đó, Quý Đông Dương hôn lên môi cô, nuốt hết tất cả kháng nghị của cô.

Đây là lần đầu tiên cô chưa đụng vào môi anh mà anh đã hôn cô trước.

Nụ hôn của anh nóng bỏng, mãnh liệt.

Cô dần nghiêng về một bên, mông trượt xuống sofa, hai chân kê trên đùi anh, nụ hôn càng sâu, cơ thể càng nghiêng ngả. Quý Đông Dương ôm eo cô bất ngờ trở mình đặt cô xuống dưới người, nụ hôn của anh trượt từ môi xuống cằm, ra tai, rồi lại rơi xuống cổ cô...

Người nằm trong lòng run nhẹ, hơi thở dồn dập, mắt chớp liên hồi, đôi lông mi quét qua lòng bàn tay anh, thậm chí Quý Đông Dương còn có thể tưởng tượng ra ánh mắt của cô. Anh chôn mặt vào cổ cô, hôn nhẹ một cái rồi ngừng lại.

Chu Nghi Ninh đợi rất lâu mà không thấy bước kế tiếp, cô giơ tay sờ lưng anh rồi luồn tay vào áo anh, lướt qua từng thớ thịt săn chắc của anh. Quý Đông Dương kéo tay cô ra rồi giữ nó trên sofa, chống nửa người cúi đầu nhìn cô.

Gương mặt trắng mịn của cô ửng hồng, ngay cả cổ cũng đỏ cả lên, tay trái của anh che mắt cô, nhận rõ sự khác biệt giữa hai màu da. Tay phải của anh giữ tay cô, nhìn thế nào cũng thấy anh đang bắt nạt cô, suy nghĩ ấy làm anh hưng phấn, tựa như có ai đang châm một môi lửa lên cơ thể anh.

Chu Nghi Ninh không biết anh đang do dự điều gì, đôi lông mi không ngừng quét qua lòng bàn tay anh, đến mức khiến trái tim anh trở nên rối loạn.

Cô liên tục chớp mắt làm Quý Đông Dương cho rằng cô đang căng thẳng, anh nhắm mắt lại, kéo cô dậy, giọng nói hơi khàn: "Được rồi, em về ngủ đi."

Chu Nghi Ninh tiếp tục chớp mắt, cô quay đầu, nhìn thấy anh đang tựa vào sofa, mắt nhắm chặt, trông đẹp trai vô cùng.

Cô nhích tới gần, tỏ vẻ tiếc nuối: "Không làm hả?"

"..."

"Ngày mai em có kính đó."

"Về đi."

Chu Nghi Ninh dẫu môi, "Vậy anh nhìn em một cái đi."

Qua một lúc lâu Quý Đông Dương mới mở mắt ra nhìn cô, ánh mắt anh đã khôi phục sự điềm tĩnh thường ngày. Đôi mắt cô vẫn như con sông ánh những dát vàng dát bạc. Anh đứng dậy, kéo cô lên, dẫn ra cửa, hất cằm, "Được rồi, về đi."

Chu Nghi Ninh quay lại ôm cổ anh, "Từ ngày mai là em không ở trong khách sạn nữa rồi, sau này buổi tối cũng không đi tìm anh được."

Quý Đông Dương kéo tay cô xuống, "Tốt quá."

Khỏi phải tới nào cũng tới đây trêu chọc anh.

Chu Nghi Ninh đá anh một cái, giận dữ bỏ về.

Quý Đông Dương đứng im tại chỗ, bỗng bật cười, cô thất thường như vậy là vì con gái thường hay thay đổi ư? Vậy thì rất tốt.

Chỉ cần đừng khóc, sao cũng được hết.

Ngày hôm sau, Chu Nghi Ninh chuyển ra khỏi khách sạn, về căn hộ ở gần đó của mình.

Căn hộ này là do Chu Lợi Huy mua cho cô hồi cấp ba. Kể từ sau khi Chu Giai Huệ vứt Cầu Long, mỗi lần nhìn thấy cô ta, cô chỉ muốn xé cô ta ra làm hai, hai người chạm mặt nhau là cãi vả ỏm tỏi, đôi khi còn đánh nhau, đến năm học lớp mười hai thì quan hệ của hai người xấu đến mức không thể ở chung được nữa.

Không bao giờ Chu Giai Huệ rời khỏi nhà họ Chu, thế nên Chu Nghi Ninh nói cô muốn chuyển ra ngoài, vậy là Chu Lợi Huy liền mua cho cô một căn hộ rộng rãi và đầy đủ tiện nghi, còn mời một cô giúp việc để nấu cơm và dọn dẹp nhà cửa.

Khi đó cô thường xuyên đập phá đồ đạc trong nhà, ngày hôm sau Chu Lợi Huy sẽ cho người mua cái mới cho cô, chỉ cần chuyện gì giải quyết được bằng tiền thì ông luôn xem tiền như nước.

Cho đến một lần ông và Tần Uyển cùng chứng kiến. Tần Uyển là mẹ đẻ của cô, sinh cô xong thì lập tức bỏ ra nước ngoài, tuy suốt mấy năm trời không hề về thăm con gái dù chỉ một lần, nhưng khi thấy con gái của mình trở nên như vậy, bà vẫn đau lòng.

Tần Uyển không nữa nhìn cô, đành quay mặt sang nơi khác.

Sau đó, Tần Uyển muốn đưa cô ra nước ngoài, Chu Lợi Huy đồng ý, cô cũng chấp nhận.

Chu Nghi Ninh bảo Trương Nhiên đặt hành lý xuống rồi về đi, Trương Nhiên gật đầu: "Có cần chị mua gì nữa không?"

Chu Nghi Ninh: "Không cần đâu, chị về đi."

Chờ Trương Nhiên về, Chu Nghi Ninh bắt đầu thu dọn đồ đạc, lúc mới về nước cô từng ở đây một thời gian nên trong tủ treo rất nhiều quần áo, phòng ốc cũng khá sạch sẽ, chỉ cần thay ga giường là có thể ngủ được.

Cô nằm trên giường, đột nhiên thấy có gì đó không đúng, tới kỳ kinh nguyệt thật rồi.

Có lẽ gần đây tâm trạng thay đổi thất thường nên bụng cô rất đau, hôm sau vừa tới trường quay liền bị thợ trang điểm hỏi, "Sao sắc mặt xấu thế? Tới tháng hả?"

Chu Nghi Ninh uể oải gật đầu, Trương Nhiên đưa cho cô ly nước đường đỏ, "Mau uống lúc còn nóng, sẽ đỡ hơn đấy."

Uống xong, quả thật dễ chịu hơn nhiều.

Trang điểm thay quần áo xong, cô ôm túi giữ ấm ngồi chờ quay phim, Quý Đông Dương đứng đối diện với đạo diễn Vệ thảo luận về kịch bản, anh nhìn qua chỗ cô thì thấy sắc mặt cô rất xấu, nhớ tới lời cô nói vào hôm qua, thì ra là thật, còn tưởng cô khích anh cơ chứ.

Hôm nay Chu Nghi Ninh không khỏe nên quay phim không tốt lắm, liên tục mắc lỗi.

Từ lúc bắt đầu quay, Chu Nghi Ninh thể hiện rất tốt, chưa bao giờ xảy ra tình trạng như ngày hôm nay nên đạo diễn Vệ cũng châm chước, phát tay: "Nghỉ ngơi một chút, lát nữa quay tiếp."

Chu Nghi Ninh cảm ơn trời đất, rút về phòng nghỉ ngơi.

Bây giờ cô là nữ chính nên đãi ngộ tốt hơn rất nhiều phim trước, giống như Quý Đông Dương, cô cũng có phòng nghỉ riêng.

Một lát sau, có người gõ cửa.

Chu Nghi Ninh nói to: "Vào đi."

Vừa mở mắt ra liền nhìn thấy Thẩm Ngôn Quân đi vào, cô chau mày: "Sao anh lại tới đây?"

Thẩm Ngôn Quân tới mà không báo trước với cô, anh cười, "Đi ngang qua nên ghé vào một lát."

Chu Nghi Ninh bĩu môi: "Coi bộ anh rảnh lắm nhỉ?"

Thẩm Ngôn Quân nhìn cô, chịu thua: "Thôi được rồi, đúng là anh cố ý tới đây thật. Chú Chu nói chú gọi điện mà em không nghe máy nên nhờ anh qua xem em thế nào, nhân tiện bảo em về nhà ăn bữa cơm luôn. Anh sẽ về cùng em."

Từ sau khi Chu Lợi Huy gọi cho cô bảo từ bỏ vai này, cô không nghe bất cứ cuộc gọi nào của ông nữa.

Thẩm Ngôn Quân chăm chú nhìn cô, đang suy nghĩ nên khuyên thế nào thì Chu Nghi Ninh đã nói trước: "Sắp tới sinh nhật của Chu Giai Huệ rồi nhỉ? Bố em muốn em về nhà nhân dịp đó? Bao nhiêu năm rồi mà bố vẫn còn ảo tưởng em và nó có thể làm chị em thân thiết."

Thẩm Ngôn Quân nhíu mày: "Em hiểu lầm rồi, không phải chú Chu muốn em giảng hòa với Chu Giai Huệ đâu, chú chỉ muốn quan hệ của em với chú tốt lên thôi."

Chu Nghi Ninh cười, "Muộn rồi."

Tiếng gõ cửa vang lên chặn lại lời mà Thẩm Ngôn Quân định nói, Chu Nghi Ninh đứng lên, "Em phải quay phim rồi."

Mở cửa ra, Quý Đông Dương đứng ở bên ngoài cúi đầu nhìn cô, "Nghỉ ngơi đủ rồi à?"

Chu Nghi Ninh gật đầu: "Vâng."

Cô chăm chú nhìn anh, anh xoay người bỏ đi, "Nghỉ đủ rồi thì qua đây khớp kịch bản."

Chu Nghi Ninh ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào lưng anh, hai mắt phát sáng đi theo sau vào phòng nghỉ của anh, vừa đóng cửa lại, cô liền ôm anh từ phía sau, "Tập đoạn nào? Chẳng phải chúng ta đã tập xong rồi ư?"

Quý Đông Dương cười, gỡ hai cánh tay quanh eo mình ra, xoay người lại nhìn cô: "Vừa nãy ai liên tục NG?"

Chu Nghi Ninh: "..."

Cô áp người vào anh, "Em đau bụng."

Quý Đông Dương nhớ tới sắc mặt trắng bệch lúc nãy của cô, vẻ mặt anh dụi đi nhiều, đặt tay lên bụng cô, "Đau ở đây hả?"

Cô gật đầu, "Vâng, đau muốn chết."

Thật ra bây giờ cũng không còn đau nhiều lắm, nhưng cô thích nhìn dáng vẻ lúc này của anh, hiếm gặp lắm đó.

Quý Đông Dương mím chặt môi, xoa nhẹ vào bụng dưới của cô rồi nhanh chóng thu tay về, xoay người bưng ly cà phê trên bàn uống một ngụm.

Chu Nghi Ninh bất ngờ ôm anh từ phía sau, ly cà phê bị đổ ra ngoài, hát lên áo sơ mi trắng của anh. Đây là trang phục quay phim, anh nhìn vết bẩn màu nâu trên áo, chậm rãi đặt ly cà phê xuống.

Gỡ tay cô ra lần nữa, quay người lại, để cô thấy kiệt tác của mình.

Chu Nghi Ninh: "..."

Cô không ngờ sẽ như thế...

Cô vội vàng xin lỗi: "Không phải em cố ý đâu!"

Quý Đông Dương biết cô không cố ý, anh thở nhẹ ra một hơi: "Thôi, lát nữa thay cái khác."

Chu Nghi Ninh mếu máo, "Anh giận hả?"

"Không có."

Chỉ là một cái áo sơ mi mà thôi, không đáng.

-----oOo-----

Chương 44

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quý Đông Dương đi ra khỏi phòng nghỉ, Chu Nghi Ninh cúi đầu đi theo sau, sau đó lầm lũi đi về phòng nghỉ của mình.

A Minh nhìn thấy vết bẩn trên áo sơ mi của anh thì ngạc nhiên: "Đông ca, áo của anh bị bẩn kìa!"

Vẻ mặt Quý Đông Dương vẫn như bình thường: "Đồ cà phê."

Nhân viên tổ trang phục nhìn thấy, vội vàng nói: "Đông ca đi theo em thay áo ạ, cũng may là chuẩn bị sẵn ba cái."

Chuẩn bị xong xuôi, Vệ Trung cho quay lại.

Lục Duyên Châu ngồi trong phòng làm việc của mình, anh mặc áo sơ mi trắng, đưa lưng về phía bàn làm việc, trên sống mũi có một đôi kính không gọng, gương mặt không chút biểu cảm, tay cầm một quyển sách, ngón tay thon dài lật nhẹ những trang giấy.

Tiếng bước chân càng lúc càng rõ ràng, cạch, cửa mở.

Lục Duyên Châu xoay người, nhìn cô gái trẻ ở trước mặt, anh hơi ngần người, "Mời ngồi."

Bùi Diên ngồi xuống, nhìn anh, "Chào bác sĩ Lục."

Lục Duyên Châu thích đi thẳng vào vấn đề, anh tin cô gái ngồi đối diện cũng vậy, vì thế anh nói: "Bình thường thích làm gì nhất?"

"Đập đồ."

"Còn gì nữa không?"

"Uống rượu, hút thuốc, nhảy nhót, làm tình."

"Muôn làm gì nhất?"

"Giết người."

Cô nói ra những lời đó một cách thản nhiên, ánh mắt không chút hơi ấm, lạnh như thời tiết ngoài kia.

Ánh mắt trông rộng, xa vời.

Lục Duyên Châu chăm chú nhìn cô, sau đó từ từ nhoen miệng cười, "Giết ai? Chính cô?"

Đáy mắt vốn bình thản của Bùi Diên khẽ gợn sóng, sau đó cô đẩy ghế ra xoay người bỏ đi, đóng mạnh cửa lại. Lục Duyên Châu chờ mấy giây, cửa lại được mở ra lần nữa, Bùi Diên dựa vào khung cửa, cúi đầu nhìn anh, nở nụ cười quyến rũ: "Bác sĩ Lục, tối nay đến nhà tôi chứ?"

Lục Duyên Châu cười, lắc đầu: "Cô nên ngồi xuống nói chuyện với tôi thì hơn."

Bùi Duyên vẫn giữ nụ cười đó: "Lúc này khi nhìn tôi, ánh mắt anh có phần mê muội, tôi rất đẹp, đúng không?"

Lục Duyên Châu nhìn thẳng vào cô, "Tôi sẽ không phát sinh quan hệ với bệnh nhân của mình."

...

Vệ Trung hô "Qua", Chu Nghi Ninh ngừng cười, nhận ly nước nóng do Trương Nhiên bung tới, vừa thổi ly nước vừa nhìn Quý Đông Dương. Vừa này là cảnh giới thiệu sơ qua về Bùi Diên, cô ấy nổi danh trong làng thiết kế thời trang khi chỉ mới mười tám tuổi, những năm qua không ngừng nhận được những giải thưởng quốc tế lớn, nhưng cuộc sống của cô chỉ là một khoảng tối, trống rỗng, tuyệt vọng... Không biết cuộc sống tươi đẹp ra sao. Không biết tuổi trẻ nhiệt huyết là gì.

Thẩm Ngôn Quân vẫn chưa đi, đây là lần đầu tiên anh thấy Chu Nghi Ninh đóng phim, không ngờ cô lại diễn tốt đến thế, lúc này cô làm anh cảm thấy rất xa lạ.

Quay xong cảnh này, Chu Nghi Ninh còn một phân cảnh vào buổi tối nên cô có nhiều thời gian nghỉ ngơi, Thẩm Ngôn Quân hỏi cô: "Cùng ăn trưa nhé?"

Chu Nghi Ninh: "Không được, đoàn phim có cơm hộp."

Cô sẽ ăn cùng Quý Đông Dương.

Từ trước đến nay Thẩm Ngôn Quân không thích ép cô mặc dù có đôi khi anh rất muốn làm vậy, thật ra thỉnh thoảng cô cũng rất ngoan ngoãn, rất nghe lời khiến anh vui đến phát điên, cho rằng rốt cuộc cô cũng nhìn thấy điểm tốt của anh, nhưng qua ngày hôm sau cô lại trở về là cô gái nóng nảy thích xù lông nhím. Cô luôn thay đổi thất thường.

Sau đó anh đi du học, thời gian về thăm nhà cũng không nhiều, chờ đến khi anh tốt nghiệp thì cô đã bị Tần Uyển đưa ra nước ngoài. Hai người không gặp nhau suốt một thời gian dài, đến khi gặp lại, ánh mắt cô nhìn anh đã vương nét xa lạ.

Chu Nghi Ninh thấy Thẩm Ngôn Quân ra về thì ôm túi giữ ấm ngồi trên ghế xem kịch bản, nhưng lại không lật sang trang nào.

Lúc Chu Lợi Huy bảo cô đính hôn với Thẩm Ngôn Quân, ông đã nói: "Ngôn Quân vẫn luôn thích con, bất kể là nhân phẩm, ngoại hình hay gia thế thì nó không có gì để chê trách, con ở cạnh nó sẽ sống tốt, cho dù..."

"Cho dù anh ấy biết con bị bệnh thì cũng không chê con đúng không?"

Trời tối, Chu Nghi Ninh chuẩn bị quay cảnh thứ sáu, chính là phân đoạn mà cô đã thử vai.

Cảnh quay vô cùng suôn sẻ, chỉ một lần là qua, Chu Nghi Ninh nhìn đồng hồ loạn trên mặt đất, lòng bàn tay truyền đến cảm giác đau đớn do bị móng tay đâm sâu vào, rất lâu rồi cô chưa được đập đồ sáng khoái như thế. Trước kia, mỗi lần đập đồ xong, cô sẽ cảm thấy tội lỗi như mình đã làm sai chuyện gì đó, sau đó cô sẽ ngoan ngoãn dọn dẹp sạch sẽ những mảnh vỡ...

Cô thích khoái cảm khi đập đồ, cũng thích khoảng thời gian thu dọn những mảnh vỡ.

Còn Bùi Diên không có cảm giác tội lỗi, cô ấy chỉ có khoái cảm khi được giải toả.

Chu Nghi Ninh có cảm giác nhân vật này đã khơi dậy quá khứ của cô, càng ngày cô càng khó khống chế được tâm trạng của mình. Nhìn chằm chằm đồng đồ nát dưới đất mà tổ đạo cụ vẫn chưa kịp dọn dẹp, cô bỗng đứng lên, lấy cây chổi ở gần đó, bắt đầu quét dọn.

Hành động của cô làm mọi người sửng sốt, anh chàng trong tổ đạo cụ vội vàng chạy qua định lấy cây chổi trong tay cô, "Cô Chu, mấy chuyện này cứ để chúng tôi, cô đừng làm."

Chu Nghi Ninh cố chấp nắm chặt cây chổi, "Tôi đập, tôi sẽ dọn."

Chu Nghi Ninh và nhân viên đạo cụ tranh qua giành lại khiến mọi người chú ý, Quý Đông Dương đang trao đổi cùng Vệ Trung, anh nhìn sang, thấy cô cẩn thận quét dọn từng góc thì khẽ nhíu mày, Vệ Trung cũng thấy cô gái này bướng bỉnh quá, "Chu Nghi Ninh, cháu giành mất công việc của người ta thì bọn họ biết làm gì? Cháu cứ tập trung quay phim cho chú nhờ."

Chu Nghi Ninh ngẩng đầu, cười hiền lành, "Cháu sẽ dọn sạch sẽ ạ, cháu đập nên cháu sẽ dọn."

Không ai nhận ra sự kỳ lạ của cô, chỉ thấy cô gái này rất tốt bụng, còn giúp nhân viên đạo cụ dọn dẹp hiện trường.

Đôi lông mày của Quý Đông Dương càng nhíu chặt, Vệ Trung gọi anh: "Đông Dương? Tiếp tục nào."

Anh lấy lại tinh thần, nhìn Vệ Trung, cười: "Vâng, cảnh ngày mai của Lục Duyên Châu và Bùi Diên..."

Chu Nghi Ninh dọn dẹp sạch sẽ không sót một mảnh vỡ nào, nhân viên đạo cụ gãi đầu cảm ơn cô, cô nhìn chằm chằm cái thùng rác chứa đầy các mảnh vụn, chợt tỉnh táo, cô đang làm gì thế?

Bỏ cây chổi xuống, cô quay người bỏ đi, tựa như đang tìm cách trốn chạy, cũng tựa như đang tìm cách khóa chặt một linh hồn vào tận sâu đáy lòng.

Đó không phải là cô, không phải là cô, chắc chắn không phải là cô...

Chu Nghi Ninh đi về nhà mình, Quý Đông Dương còn có cảnh quay, tối nay phần diễn của cô đã xong nên thấy cô bỏ về cũng không ai nói gì.

Ngày hôm sau, mới sáng sớm Vệ Trung đã nói: "Bây giờ quay cảnh của Lục Linh và Nghiêm Trình trước, buổi chiều tính sau."

Lục Linh thấy lạ: "Không phải buổi sáng quay phần của Bùi Diên ư?"

Vệ Trung: "Con nhóc Chu Nghi Ninh xin nghỉ rồi."

Lục Linh nhú mày, sao mà cô ta kiêu căng quá thế không biết, mới khai máy có mấy ngày mà đã xin nghỉ rồi. Lần trước cô gặp Thẩm Ngôn Quân mới biết Thẩm Ngôn Quân là vị hôn phu cũ của Chu Nghi Ninh, ai trong đoàn phim cũng hiểu rõ vì sao anh đầu tư cho bộ phim này. Hai người đều được Vạn Vi dẫn dắt nhưng tài nguyên của Chu Nghi Ninh tốt hơn cô rất nhiều. Cô lăn lộn mấy năm trời mới lên được vị trí tiểu hoa đán, được đóng vai nữ hai trong phim điện ảnh của Vệ Trung, còn Chu Nghi Ninh thì hay rồi, nhận ngay vai nữ chính.

Vạn Vi quá thiên vị, có chỗ dựa tốt thế đấy.

Buổi tối, Quý Đông Dương quay phim xong, thay quần áo rồi lên xe, A Minh đang gục trên vô lăng ngủ gà ngủ gật, nghe thấy tiếng đóng cửa thì giật mình tỉnh giấc, quay đầu lại: "Đông ca, về chưa ạ?"

Quý Đông Dương dựa vào lưng ghế, lấy điện thoại ra, "Đợi một lát."

Chu Nghi Ninh mới tắm xong, nghe thấy tiếng chuông điện thoại, nhìn màn hình thấy là cuộc gọi của Quý Đông Dương thì vội vàng nghe máy, "A lô."

"Vẫn chưa ngủ hả?"

"Vâng, mới tắm xong, anh quay xong rồi hả?"

Quý Đông Dương cúi đầu ừ, hỏi cô: "Em ở đâu?"

Chu Nghi Ninh ngồi trên sofa, ôm cái gối vào lòng, bỗng dưng thấy phân khích: "Anh muốn tới đây hả?"

Quý Đông Dương giơ tay nhìn đồng hồ, mười một giờ rồi, "Em cho anh biết địa chỉ đi."

Chu Nghi Ninh vui vẻ đọc địa chỉ cho anh xong thì gheo: "Nhớ chưa? Gần lắm, anh đi bộ tới cũng được, à không được, anh mà đi bộ thì sẽ có một đám fan đi theo anh, càng lúc càng đông, giống như quả cầu tuyết..."

Cô tưởng tượng đến hình ảnh đó thì cười, nếu bây giờ Quý Đông Dương tới thật thì chắc là tối nay anh sẽ ở lại luôn, đáng tiếc là cô đang trong kỳ kinh nguyệt. Chu Nghi Ninh vô cùng tiếc nuối: "Tiếc là hôm nay em không tiện, hay là mấy ngày nữa rồi anh hãy tới?"

Quý Đông Dương mím chặt môi, cô lại quay trở về là tiểu ma nữ rồi.

"Ai bảo lần trước anh nhịn làm chi, bây giờ hỏi hận chưa?"

Cô càng nói càng đi xa quá xa, Quý Đông Dương cắt đứt lời cô, cúp điện thoại.

A Minh quay đầu lại: "Đông ca, bây giờ có về khách sạn không?"

Hình như vừa nãy anh ấy hỏi tiểu ma nữ địa chỉ nhà cô ấy.

Quý Đông Dương ngả người ra sau, đeo bọt mắt, nhắm mắt lại, "Ừ, về khách sạn."

Đông ca nhịn giỏi thật. A Minh lái xe, nghe người đàn ông ngồi đằng sau nói: "Mấy cuốn sách mà tôi bảo cậu mua hôm bữa ấy, mua lại cho tôi nhé."

A Minh: "Lúc xếp hành lý, em đã bỏ nó vô vali rồi mà, hôm trước em lấy ra để ở trên bàn ấy."

"Thiếu hai quyển, mua lại đi."

"Ồ..." A Minh cố nhớ lại, "Em nhớ là em mua đủ rồi mà nhỉ."

Quý Đông Dương lấy bật mắt xuống nhìn ra cửa sổ, nghĩ tới hành động kỳ lạ và tính tình thay đổi thất thường của Chu Nghi Ninh, cả hai quyển sách bị cô lấy nữa, "Đúng là mua đủ, nhưng tôi làm mất rồi, mua thêm đi."

A Minh gật đầu: "Dạ."

Gần đây Đông ca lạ quá, bình thường anh ấy có bao giờ đánh mất sách đâu, hôm nay còn làm đổ cà phê lên người, không giống anh ấy chút nào.

Nhưng lại giống với người đang yêu.

Sáng hôm sau, Quý Đông Dương và Chu Nghi Ninh tới trường quay rất sớm, Chu Nghi Ninh hóa trang xong, thấy không có ai để ý tới cô liền lên vào phòng nghỉ của Quý Đông Dương. A Minh đang ở trong phòng, thấy cô vào thì tự giác đi ra ngoài.

Ra tới cửa, anh ta nói với Quý Đông Dương: "Đông ca, em đi mua sách nhé."

Quý Đông Dương gật đầu.

Chờ trong phòng chỉ còn hai người, Chu Nghi Ninh lập tức đi qua ngồi lên đùi anh, cô ôm lấy cổ anh, nở nụ cười ngọt ngào: "A Minh đi mua sách gì thế?"

Quý Đông Dương kéo tay cô xuống, "Chuyện này phải hỏi cậu ấy chứ."

Chu Nghi Ninh hừ khẽ, "Em còn tưởng là mua cho anh."

-----oOo-----

Chương 45

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quý Đông Dương ôm eo cô kéo cô xuống khỏi người mình rồi đứng dậy đi

pha cà phê. Anh đưa ly cà phê cho Chu Nghi Ninh, cô vui vẻ nhận lấy, uống một ngụm rồi gọi anh: "Này, Quý Đông Dương."

Anh bung ly cà phê, dựa nhẹ vào bàn, khẽ trả lời bằng âm mũi: "Hửm?"

Chu Nghi Ninh cười: "Hôm nào chúng ta đi hẹn hò đi, đừng để người ta biết là được."

Quý Đông Dương nhìn cô, nhướn mày: "Em muốn đi đâu?"

Chu Nghi Ninh nghiêng đầu suy nghĩ, cô cũng không biết nên đi đâu, Quý Đông Dương quá thu hút sự chú ý, muốn hẹn hò với anh thì phải lén lút thôi.

Nếu ra nước ngoài được thì tốt quá.

"Để em nghĩ đã, nghĩ ra rồi thì sẽ nói cho anh biết."

Anh đặt ly cà phê xuống, giọng bình thản: "Ừm."

Thư ký trường quay gõ cửa, đứng ở bên ngoài nói vào: "Đông ca, chuẩn bị quay rồi."

Quý Đông Dương nhìn Chu Nghi Ninh, hai người lần lượt đi ra ngoài, nhân viên đã quen với việc Chu Nghi Ninh vào phòng nghỉ của Quý Đông Dương, không ai nghĩ nhiều cả, dù sao hai người cũng là nam nữ chính, quay chung với nhau nhiều nhất, lại vừa hợp tác xong một phim, thân thiết cũng là chuyện bình thường.

Cảnh đầu tiên trong ngày hôm nay là cảnh của Quý Đông Dương và Du Viễn Hàng, Vệ Trung giải thích cho hai diễn viên, sau đó chuẩn bị quay.

Chu Nghi Ninh đợi ở bên ngoài, Trương Nhiên cầm điện thoại đi tới, ghé vào tai cô nói nhỏ: "Nghi Ninh, em có điện thoại."

Chu Nghi Ninh nhìn màn hình, lạnh nhạt: "Chị nghe giúp em đi, nói em đang bận quay phim."

Trương Nhiên thoáng sửng sốt, nhanh chóng cầm điện thoại đến một góc, nhìn chữ "Bố" trên màn hình, "Xin chào bố của Chu Nghi Ninh, Nghi

Ninh đang quay phim, không tiện nghe điện thoại ạ."

Chu Lợi Huy nhíu mày: "Cô là ai?"

"Cháu là trợ lý của cô ấy ạ."

"Tôi biết rồi, lát nữa bảo nó gọi lại cho tôi."

Cúp máy, Trương Nhiên chuyển lời của Chu Lợi Huy cho Chu Nghi Ninh. Chu Nghi Ninh cười giễu, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía trước.

Hơn một tiếng sau, tới cảnh quay của Chu Nghi Ninh và Lục Linh.

Kết thúc phần quay buổi sáng, Chu Nghi Ninh ăn cơm hộp do đoàn phim cấp, thức ăn hơi nguội, ăn được vài miếng thì không thấy ngon miệng, đột nhiên cô rất muốn hút thuốc, cô không mang theo thuốc nhưng Bùi Diên hút thuốc nên đoàn phim có chuẩn bị thuốc lá loại nhẹ.

Lấy bao thuốc trên bàn, cô tìm một góc yên tĩnh, nhìn ra ngoài cửa sổ châm thuốc, hút được nửa điếu, điện thoại trong túi quần reo chuông.

Chu Nghi Ninh lấy điện thoại ra, nghe máy: "Bố."

Chu Lợi Huy: "Tối nay về nhà đi, con về đây mấy ngày rồi mà không chịu ghé qua nhà lần nào, con coi có được không?"

Chu Nghi Ninh cười, một tay buông thõng bên người, ngón tay mảnh mai gảy nhẹ tàn thuốc, cô dựa vào tường, ngẩng đầu, nhả ra một vòng khói.

Đó là cảnh tượng mà Quý Đông Dương nhìn thấy khi đi ra khỏi nhà vệ sinh. Anh nhanh chóng nhận ra rằng người trước mặt không phải là Chu Nghi Ninh mà là Bùi Diên.

Anh nghe thấy giọng nói lạnh nhạt của cô: "Được rồi, hai ngày nữa con sẽ về."

Chu Nghi Ninh cúp điện thoại, điếu thuốc đã tàn, cô lại rút thêm một điếu ra khỏi hộp, bỗng nhiên nhận ra có gì đó không đúng, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy Quý Đông Dương đang đi về phía mình.

Cô có cảm giác như mình bị bắt quả tang làm chuyện xấu, bao thuốc trong tay như củ khoai lang nóng bỏng tay, không biết phải cầm như thế nào.

Đa số đàn ông đều không thích phụ nữ hút thuốc, Quý Đông Dương cũng vậy. Anh đi tới trước mặt cô, giật lấy điều thuốc trên tay cô, chậm rãi nhìn cô: "Anh đã bao khi nào em muốn hút thuốc thì nói cho anh biết rồi mà."

Chu Nghi Ninh bỗng bật cười, cô rất muốn ôm anh nhưng ở đây là hành lang, đằng kia còn có hai nhân viên tổ đạo cụ đang làm việc.

Cô kiềm chế mong muốn của mình, cười khẽ: "Anh quản thúc em đó à?"

Lúc một người đàn ông muốn quản thúc một người phụ nữ, điều đó có nghĩa là anh ta đã để ý đến cô ấy. Chu Nghi Ninh nghĩ thế, nụ cười càng lúc càng rạng ngời, nụ cười đó làm Quý Đông Dương cảm thấy mất tự nhiên nhưng gương mặt vẫn giữ được sự điềm tĩnh thường ngày, anh lấy hộp thuốc lá, "Đây là đạo cụ của đoàn phim."

Chu Nghi Ninh: "..."

Cô đành trơ mắt nhìn anh tịch thu đạo cụ quay phim xoay người bỏ đi, không nói câu gì nữa.

Cùng lúc đó, A Minh cũng vừa về, anh ta đặt hai quyển sách lên bàn, Quý Đông Dương nhìn hai cuốn sách, "Đem về khách sạn đi."

A Minh nghi hoặc: "Không thể chờ tới khi anh quay xong rồi đem về ạ?"

Quý Đông Dương gật đầu: "Ừ, đem về ngay bây giờ đi."

Để cô ấy không nhìn thấy rồi lại trộm mắt nữa. Rốt cuộc cô ấy đang sợ điều gì?

Anh cúi đầu nhìn hai cuốn sách, trên bìa in dòng chữ "Bệnh tâm thần phân liệt" và "Rối loạn nhân cách phân liệt".

Trước khi nhận được kịch bản phim "Khúc mắc", anh cũng nhận được kịch bản có đề tài tương tự, nhưng khi xem kịch bản, anh thấy không hài lòng lắm nên không nhận. Vệ Trung là đạo diễn nổi danh, biên kịch Lý Nham cũng là biên kịch hàng đầu, không thể nghi ngờ đây là bộ phim hay,

anh không muốn bỏ qua.

Nhưng có một điều anh không ngờ tới. Đó là Chu Nghi Ninh.

Chu Nghi Ninh không ở khách sạn nên không thể lên vào phòng anh, thế nên hai người rất ít có thời gian riêng tư bên nhau, hằng ngày cô chỉ có thể tận dụng mọi cơ hội để vào phòng nghỉ của anh, nhân lúc không có ai sẽ trộm hôn anh, ôm anh. Ban đầu Quý Đông Dương còn đuổi cô ra, nhưng về sau thì cứ để mặc cô.

Ba ngày sau, hơn sáu giờ tối, Chu Nghi Ninh quay phim xong rồi tự lái xe về nhà họ Chu, đến nơi chưa tới bảy giờ, đúng lúc Chu Lợi Huy cũng vừa về tới nhà, cô giúp việc đang dọn cơm, Chu Giai Huệ và Hạ Vân ngồi ở hai bên bàn, Chu Lợi Huy ngồi ở giữa bàn, cả nhà vui vẻ hòa thuận.

Cô giúp việc thấy cô về thì mừng rỡ, "Cô, cô hai về rồi."

Chu Nghi Ninh nhìn bàn ăn, sao mà chói mắt quá, cô nhanh chóng quay đầu sang chỗ khác. Hạ Vân rất đẹp, ngoại hình dịu dàng, nhờ chăm sóc tốt nên dù hơn bốn mươi mà vẫn rất trẻ. Hồi nhỏ, lúc Tần Uyển chưa về, Chu Nghi Ninh vẫn luôn tưởng Hạ Vân mới là mẹ ruột của cô, cô bắt chước Chu Giai Huệ gọi bà là mẹ, tuy còn nhỏ nhưng cô đã suy nghĩ rất nhiều, mỗi lần cãi nhau với em gái, mẹ luôn bênh vực em, nên mặc dù vô cùng ám ức nhưng cô vẫn nghĩ đó là lỗi của mình.

Khi đó cô luôn cố gắng ngoan ngoãn để mẹ thích mình, nhưng cho dù cô ngoan thế nào đi nữa thì mẹ đều thương em gái hơn.

Tất nhiên cũng có ngoại lệ, đó là khi ở trước mặt Chu Lợi Huy, Hạ Vân sẽ bênh vực cô, những lúc đó, cô bé mới bốn, năm tuổi mừng như được cho kẹo, cả ngày vui vẻ vì hôm nay mẹ thương mình hơn em gái. Nhưng Chu Lợi Huy vừa đi, mẹ lập tức không thích cô nữa.

Vì thế nên hồi nhỏ, mong muốn lớn nhất của cô là bố mẹ cùng ở bên cô, như thế mẹ sẽ luôn thích cô.

Bây giờ nghĩ lại mong muốn đó của mình, Chu Nghi Ninh cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Chu Lợi Huy đứng lên khỏi ghế, sai cô giúp việc: "Lấy thêm bát đũa cho Tiểu Ninh, rồi nấu thêm mấy món nó thích nữa."

Cô giúp việc vội vàng đi vào phòng bếp.

Chu Giai Huệ đang cầm đũa, nhìn thấy Chu Lợi Huy đặt đũa xuống đợi Chu Nghi Ninh ngồi vào bàn thì cô ta bỏ đũa xuống với vẻ không vui, trừng mắt với Chu Nghi Ninh, "Sao không về sớm hơn, tôi sắp chết đói tới nơi rồi."

Chu Nghi Ninh không thèm quan tâm tới cô ta, cô kéo ghế ra ngồi xuống rồi cầm đũa gấp miếng thịt bò đưa vào miệng, "Nếu sắp chết rồi thì mau chết đi, tôi đâu muốn về, là do bố gọi điện nhiều quá đấy chứ."

Chu Giai Huệ cũng gấp một miếng thịt bò, hừ lạnh: "Chị mới chết ấy! Làm diễn viên rồi có khác, kiêu kỳ quá đó."

Chu Lợi Huy lạnh lùng nói: "Được rồi, chị con mới về mà con đã cãi nhau với chị rồi, chết cái gì mà chết, không ra thể thống gì cả."

Chu Giai Huệ vô cùng âm ức, "Bố, rõ ràng là chị ta kiếm chuyện với con trước mà, một mình con thì sao cãi nhau được, từ sau khi chị ta ra nước ngoài, lúc nào bố cũng thiên vị chị ta hết."

Sắc mặt Hạ Vân lập tức thay đổi, "Giai Huệ, đừng nói lung tung, ăn cơm đi."

Cuối cùng bàn ăn cũng được yên tĩnh.

Ăn cơm xong, ti vi trong phòng khách mở một chương trình giải trí, Chu Nghi Ninh nhìn ti vi, trên đó đang phát tiết mục có sự tham gia của diễn viên phim "Triều đại thái bình" để tuyên truyền. Trên ti vi, gương mặt cô hiện lên vẻ chê bai: "Anh ấy là khối không khí lạnh."

Quý Đông Dương trông vô cùng điển trai, cười nhẹ: "Nhìn cô ấy cười trông giống thiên thần thế thôi, chứ thật chất là một nữ ma đầu đấy."

Hử? Anh nói cô cười trông giống thiên thần?

Lúc đó Chu Nghi Ninh rất tức giận, chỉ nghĩ tới việc anh nói cô là "nữ ma đầu", hình như là vì cô đã cắn rách môi anh.

Chu Giai Huệ hào hứng: "Tội nghiệp Đông ca khi phải đóng chung phim với chị, vì chị mà tôi chẳng muốn coi phim chút nào, cả phim Khúc mắc nữa, sao chị giành được vai nữ chính hay thế?"

Nếu là lúc trước, chắc chắn Chu Nghi Ninh sẽ làm một trận toì bời với cô ta, nhưng bây giờ cô không có hứng.

Cô cầm cái ba lô trên sofa, chuẩn bị đi về.

Chu Lợi Huy gọi cô lại: "Khoan đã, vào phòng sách với bố một lát."

Chu Nghi Ninh ngoảnh đầu lại, đeo ba lô đi theo ông vào phòng sách.

Đóng cửa lại, Chu Lợi Huy xoay người nhìn cô, "Tiểu Ninh, nghe lời bố, rút khỏi đoàn phim đi, sau này con muốn đóng phim gì cũng được. Bố đã hỏi Mike rồi, đóng phim này sẽ gây ảnh hưởng xấu đến bệnh tình của con."

Gương mặt Chu Nghi Ninh không có chút cảm xúc: "Con không rút lui đâu, con đã nói rồi, con sẽ đóng xong bộ phim này."

Chu Lợi Huy kìm nén cơn giận, "Con nghe bố một lần thôi được không? Nếu con tái bệnh, bố biết ăn nói sao với mẹ con đây?"

Chu Nghi Ninh cười lạnh lùng: "Đây là chuyện của con, bố không cần phải giải thích cho ai đâu."

Dứt lời, cô xoay người bỏ đi.

Mở cửa ra, nhìn Chu Giai Huệ đứng bên ngoài, cô lạnh lùng nhìn cô ta một cái rồi bước nhanh xuống cầu thang.

Cô đi rất nhanh, lên xe, đóng mạnh cửa, lập tức nổ máy rồi nhanh chóng lái đi.

Quý Đông Dương vừa về khách sạn, A Minh nói với anh: "Đông ca, tối nay phát sóng tiết mục tuyên truyền, anh có muốn xem không?"

Bây giờ Quý Đông Dương mới nhớ ra lúc trước có ghi hình một chương trình giải trí, A Minh mở tivi, trùng hợp chương trình đang phát tới đoạn đối thoại của hai người.

-----oOo-----

Chương 46

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sau khi chương trình phát sóng, weibo liền bùng nổ, Quý Đông Dương và Chu Nghi Ninh cùng lên top search, đã đạt được mục đích của công ty quản lý là muốn thông qua chương trình này để khán giả biết đến Chu Nghi Ninh nhiều hơn trước khi phim Triều đại thái bình phát sóng. Hiện nay, cư dân mạng trên bán tán rất sôi nổi, có người khen cô, tất nhiên phần lớn đều mắng cô.

"Dám nói Đông ca là không khí lạnh? Có chỗ dựa vững chắc nên gan cũng to quá nhỉ, gì cũng dám nói hết."

"Sao bà này kiêu căng thế nhỏ? Dám nói thế về Đông ca trước mặt bao nhiêu người mà không sợ không tồn tại được trong showbiz hở?"

"Mấy má đừng chửi nữa, mấy má có từng thấy Đông ca đối xử với người khác như vậy chưa? Dễ thương chết mất!"

"Tui thấy Chu Nghi Ninh thẳng thắn đó chứ, hình như trước giờ cũng chỉ có cô ấy mới dám nói Đông ca như vậy thôi nhỉ? Hơn nữa Đông ca cũng đâu để ý, mấy thím gặp Đông ca ngoài đời chưa? Nói Đông ca giống khối không khí lạnh là đúng quá đúng luônnnn!"

...

Chu Nghi Ninh vừa về đến nhà liền nhận được điện thoại của Vạn Vi, "Xem chương trình chưa?"

Cô ném chìa khóa lên bàn, "Xem một đoạn."

Vạn Vi cười: "Quả nhiên lên top search thật, nhưng cũng không coi là xấu, chị thấy weibo của em tăng khá nhiều người theo dõi, em đừng quan tâm tới mấy người mắng em, nghệ sĩ nào mà không có anti chứ."

Chu Nghi Ninh rút một miếng thuốc, ngậm vào miệng, tìm bật lửa: "Em biết rồi, mấy lời mắng chửi đó không ảnh hưởng tới em đâu, chị đừng lo."

Vạn Vi: "Vậy thì tốt, hiện tại có một bộ phận fan shipper(1), ít thôi, chị định nhân cơ hội này để Quý Đông Dương và em tạo hiệu ứng CP(2), nhưng tên Dương Huân chết tiệt kiên quyết phản đối."

(1) Fan shipper: nghĩa là fan mong muốn cho 2 nghệ sĩ thành một đôi ở ngoài đời.

(2) CP: viết tắt của couple, nghĩa là cặp đôi.

Tạo hiệu ứng CP? Chu Nghi Ninh tìm thấy bật lửa, im lặng một lát rồi mới nói: "Em và Quý Đông Dương đang hẹn hò."

"Em nói gì cơ?"

"Em và Quý Đông Dương đang hẹn hò."

Cú điện thoại này kéo dài hơn nửa tiếng, Chu Nghi Ninh thấy hơi hối hận khi thông báo cho Vạn Vi, may là Vạn Vi cũng nghĩ hiện tại không nên công khai, vốn dĩ điểm xuất phát của cô rất cao, nổi tiếng khi chưa có bất kỳ tác phẩm sẽ không tốt. Nhất là nổi tiếng nhờ vào việc hẹn hò với anh để.

Cất điện thoại, mở bật lửa, chợt nhớ anh đã nói "Ngăn em hút", cô ném miếng thuốc chưa được châm lửa vào thùng rác.

Đúng lúc đó, điện thoại reo chuông.

Chu Nghi Ninh cúi đầu nhìn màn hình rồi nở nụ cười, vui vẻ nghe máy, "Ôi, anh gọi điện thoại cho em này."

Quý Đông Dương sợ cô bị ảnh hưởng bởi những bình luận trên mạng,

nhưng nghe giọng nói thì có vẻ như không hề hấn gì, anh cong môi cười, "Anh gọi cho em lạ lắm hả?"

"Vâng, lạ lắm."

Anh cười khẽ.

Cô đứng dậy đi vào phòng ngủ, mở tủ quần áo ra lấy đồ ngủ, khoa chân múa tay với chiếc gương, làm nũng: "Quý Đông Dương, anh qua chỗ em đi."

Quý Đông Dương cúi đầu nhìn quyển sách đã được lật đến trang cuối trong tay mình, "Tôi nay không được."

Nếu bây giờ đi thì không được, cả đoàn phim đều ở trong khách sạn này, bên ngoài còn có rất nhiều phóng viên theo dõi.

"Vâng." Cô thấy hơi mất mát, bỏ váy ngủ vừa chọn xong vào lại trong tủ, ngồi xuống giường.

Anh khép sách lại, giọng nói rất thân nhiên: "Đề lần sau đi."

Tâm trạng của Chu Nghi Ninh tốt hơn một chút, cô trở người nằm sấp, co hai chân lên, "Nói anh nghe một bí mật nè."

"Hửm?"

"Em giấu chìa khóa dưới tấm thảm trước cửa ấy, nếu anh tới mà không có em ở nhà thì anh cứ vào nhà trước chờ em nhé."

Giọng cô rất nhỏ, rất dè dặt, giống như đang bật mí một bí mật được chôn sâu dưới đáy lòng. Quý Đông Dương chợt nhớ tới hôm trước, cái hôm mà cô bỗng dung ngoan ngoãn lạ kỳ, ngày hôm sau, cô ngồi trước cửa cẩn thận tìm chìa khóa, lúc bị bắt gặp, ánh mắt cô hiện rõ lên sự kinh hãi, đến khi nhận ra là anh thì mắt cô mới dần mất đi sự cảnh giác.

Cô tin tưởng anh.

Nhớ tới chuyện đó, chẳng hiểu vì sao mà anh cảm thấy rất đau lòng.

Cúp máy, Quý Đông Dương gọi điện cho Lục Tiêu, "Cậu có xe cũ không? Chuẩn bị cho tớ hai chiếc."

Lục Tiêu cười: "Định làm gì?"

Quý Đông Dương không nói cho anh ta biết, "Tớ có việc."

Hiệu suất làm việc của Lục Tiêu rất cao, chưa tới hai ngày sau anh ta đã đem chìa khóa tới cho Quý Đông Dương. Xe để dưới bãi đậu xe trong khách sạn, anh ta tới vào buổi chiều, lúc đó Quý Đông Dương và Chu Nghi Ninh đang có cảnh quay chung.

Anh ta chăm chú nhìn Chu Nghi Ninh, càng nhìn càng thấy đẹp, nhưng Quý Đông Dương nói cô có người yêu rồi, là ai nhỉ? Mẹ nó, hẳn ta may mắn ghê.

Quay xong, Quý Đông Dương đi tới chỗ Lục Tiêu. Lục Tiêu đưa chìa khóa xe cho anh, còn mắt thì luôn dõi theo Chu Nghi Ninh. Vì yêu cầu của cảnh quay nên cô ăn mặc khá mát mẻ, chân vừa thẳng vừa dài, eo rất nhỏ, trông rất mềm mại, anh ta chưa từng thấy cô gái nào có vòng eo đẹp như cô.

Quý Đông Dương lạnh nhạt lên tiếng: "Nhìn gì thế?"

Lục Tiêu cười: "Đẹp quá, tuy có bạn trai rồi nhưng nhìn thôi thì có làm sao?"

Lục Tiêu không giống Quý Đông Dương, anh ta nói chuyện rất bạo miệng, "Bà nó chứ, eo nhỏ ghê."

Quý Đông Dương liếc anh ta, không nói gì.

Đúng là eo của cô rất nhỏ, còn mềm nữa.

Chu Nghi Ninh mặc áo khoác, quay về phòng nghỉ, đến khi dựa vào lưng ghế nghỉ ngơi, cô lấy miếng bịt mắt từ trong túi đeo lên mắt.

Chắc là do bị Quý Đông Dương ảnh hưởng nên bây giờ, lúc nghỉ ngơi ở trường quay, cô cũng có thói quen đeo bịt mắt.

Buổi tối còn một cảnh quay nữa. Từ lúc đọc kịch bản, cô đã rất sợ cảnh

này, thậm chí còn muốn trốn tránh. Nhưng vẫn phải quay.

Đoàn phim chuyên máy quay lên sân thượng tầng mười tám, thậm chí cũng đã chuẩn bị xong các thiết bị bảo hộ. Chu Nghi Ninh dựa vào tường, chân mềm nhũn.

Quý Đông Dương đứng bên cạnh cô, nương ánh đèn thấy mặt cô trắng bệch, anh hỏi: "Sợ độ cao hả?"

Chu Nghi Ninh nắm chặt bàn tay ướt đầy mồ hôi, cô không trả lời mà chỉ gật đầu một cách khó khăn.

Quý Đông Dương nhíu mày, nhìn về phía nhân viên đang kiểm tra các thiết bị bảo hộ, anh cố gắng nghĩ biện pháp nhưng không tìm được cách nào, cảnh này bắt buộc phải quay, anh mím chặt môi: "Quay được không?"

Cô lại gật đầu một cách khó khăn.

Nhân lúc không có ai chú ý, Quý Đông Dương giơ tay lên xoa nhẹ đầu cô, nói nhỏ: "Đừng sợ, không sao đâu, lát nữa đừng nhìn xuống, chỉ cần nhìn vào mắt anh là được."

Chu Nghi Ninh ngẩng đầu lên, cuối cùng cũng mở miệng, "Vâng."

Vệ Trung thấy mọi thứ đã sẵn sàng thì nhìn về hướng hai người, "Đông Dương, Chu Nghi Ninh, hai đứa qua đây."

Hai người đi qua, càng tới gần, bước chân của Chu Nghi Ninh càng do dự, tối nay gió to, tiếng gió thổi vù vù làm cô càng thêm sợ hãi, chân như nhũn ra, vô ý vấp phải cái gì đó trên mặt đất, cả người lao đảo. Quý Đông Dương nhanh chóng kéo tay cô, một tay giữ eo cô, đỡ cô đứng vững.

Chu Nghi Ninh thở dòn dập, nỗi sợ càng lúc càng lớn, cô nắm chặt áo anh, không chịu buông tay.

Vệ Trung thấy thế thì nhíu mày nhìn Chu Nghi Ninh: "Cháu sợ độ cao hả?"

Cô không trả lời, Quý Đông Dương đành trả lời thay cô: "Vâng."

Khó rồi đây. Cảnh này rất quan trọng, nhưng với trạng thái bây giờ thì Chu Nghi Ninh khó lòng mà diễn tốt được.

Quý Đông Dương cúi đầu nhìn cô gái vẫn luôn nắm chặt áo anh, "Đỡ hơn chưa?"

Chu Nghi Ninh nuốt nước bọt, giọng khẽ run: "Ừm."

Trường quay yên lặng, Chu Nghi Ninh liếm môi dưới, "Đạo diễn, cho cháu xin nửa tiếng, cháu sẽ điều chỉnh cảm xúc."

Vệ Trung nhìn Quý Đông Dương, gật đầu: "Được."

Chu Nghi Ninh xoay người, chậm rãi đi vào, lúc tới cửa, cô dừng lại, quay đầu nhìn thoáng qua Quý Đông Dương.

Một lát sau, Quý Đông Dương nói: "Cháu đi ra ngoài một lát."

Đoàn phim đã bao mấy tầng trên cùng của toà nhà văn phòng để quay phim, nhân viên cũng tập trung hết trên sân thượng, chỉ còn một vài người ở lại tầng dưới để trông chừng. Văn phòng vào ban đêm vô cùng yên tĩnh, nhân viên thấy cô thì ngạc nhiên: "Sao cô Chu lại xuống đây?"

Chu Nghi Ninh cầm lấy hộp thuốc lá ở trên bàn, "Vẫn chưa điều chỉnh cảm xúc được, tôi nghỉ ngơi một lát rồi lên."

Tầng này không có ai, phòng cũng tối thui, chỉ có ánh đèn của đoàn phim hắt xuống.

Cô cầm điếu thuốc ra cuối hành lang, bước chân nhẹ nhàng đến mức đèn cảm ứng ở hành lang cũng không bật sáng. Cô dựa vào tường, đánh bật lửa, trong nháy mắt ánh sáng bao trùm một góc hành lang. Quý Đông Dương đi tới khúc rẽ, đúng lúc nhìn thấy cô hút thuốc, anh mím chặt môi đi tới chỗ cô.

Tiếng bước chân vững vàng của người đàn ông càng lúc càng rõ ràng, đèn cảm ứng ở hành lang cũng bật sáng theo từng bước chân.

Chu Nghi Ninh quay đầu, nhìn thấy anh thì chớp mắt, sau đó lại nhìn thẳng về phía trước, nhả ra một vòng khói.

Quý Đông Dương đi tới trước mặt cô, cô chủ động dập tắt thuốc, ngẩng đầu nhìn anh.

Hai người không nói gì, một lát sau, đèn tắt.

Ngay sau đó, Chu Nghi Ninh ôm lấy cổ anh, cô kiễng chân vịn vào vai anh. Cô chủ động nhắm mắt lại không nhìn anh, anh cũng nhanh chóng ôm lấy eo cô, nâng người cô lên, ấn cô vào góc tường, cạy mạnh miệng cô ra rồi đưa lưỡi vào.

Vì tay cô choàng qua cổ anh nên áo bị kéo lên một chút để lộ vòng eo trắng mịn. Quý Đông Dương ôm chặt vòng eo mềm mại của cô, da cô rất mịn màng, tay anh đặt trên đó rất lâu, sau đó bắt đầu xoa nhẹ, lưu luyến không rời. Tay anh to, còn eo cô thì nhỏ, có cảm giác như chỉ cần một bàn tay là đã ôm được một nửa eo cô.

Lòng bàn tay thô ráp của đàn ông nhẹ nhàng vuốt ve làn da mịn màng khiến cô rên nhẹ như một con mèo đang kêu khẽ.

Quý Đông Dương ngậm môi cô, nghe thế thì dừng lại một chút, bàn tay bắt siết chặt eo cô hơn, sau đó nụ hôn của anh càng sâu hơn, mãnh liệt hơn.

Nụ hôn của anh khiến người ta mê đắm, không biết bao lâu sau, đằng sau đột nhiên vang lên tiếng bước chân, Chu Nghi Ninh bừng tỉnh, tim đập thình thịch, nhanh chóng cúi đầu rúc vào lòng anh, đến cả thở cũng không dám.

Đèn bật sáng theo mỗi tiếng bước chân, không biết người đó có nhìn thấy hai người ôm nhau ở cuối hành lang hay không mà chẳng nghe nói gì.

Tiếng bước chân dần dần biến mất.

Không gian tĩnh lặng rất lâu, đèn mới tắt.

Không ai nói gì, cũng rất lâu.

Chu Nghi Ninh ngẩng đầu từ trong lòng anh, giọng căng thẳng: "Chúng ta có bị nhìn thấy không?"

Lúc này tiếng bước chân của người đó có dừng lại một chút, Quý Đông Dương chau mày, trấn an cô, "Không sao đâu."

Chu Nghi Ninh vẫn thấy lo, "Anh mau lên trên trước đi, em chờ một lát nữa rồi lên."

Quý Đông Dương nhìn cô, "ừ" một tiếng rồi xoay người đi.

Anh vừa đi, đèn lại bật sáng, Chu Nghi Ninh dõi theo bóng dáng cao lớn của anh, lòng dâng lên sự an tâm kỳ lạ.

Lúc Chu Nghi Ninh quay lại sân thượng, Quý Đông Dương đang nói chuyện với đạo diễn Vệ, cô hít sâu một hơi, những sợ hãi và căng thẳng đã được xoa dịu bởi nụ hôn lúc này.

Cô đi tới chỗ đạo diễn Vệ, nói: "Cháu sẵn sàng quay rồi."

-----oOo-----

Chương 47

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bóng đen thăm thẳm, gió lạnh thét gào, ánh đèn thành phố nằm trọn trong tầm mắt.

Một cô gái mặc áo khoác trắng ngời trên gò tường ở sân thượng, mái tóc tung bay tán loạn trong gió tựa như rong biển tạo nên cảm giác ghê rợn, đôi chân dài mảnh khảnh đung đưa giữa không trung, gương mặt trắng trẻo ngẩng lên nhìn bầu trời, quả là một buổi tối yên tĩnh, rất thích hợp để chết.

Bỗng nhiên cô xoay người, nhìn chằm chằm vào người đàn ông: "Đừng qua đây."

Gương mặt của Lục Duyên Châu đầy căng thẳng, giọng nói vô cùng nghiêm túc: "Cô xuống trước đã, chết không giải quyết được gì đâu, đó chỉ là cái cớ để cô trốn tránh thôi. Tôi sẽ giúp cô."

Bùi Diên cười khẽ, nhướn mày nhìn anh: "Ai nói tôi muốn tự sát? Tôi chỉ ngồi đây để tìm kiếm chút kích thích thôi."

Lục Duyên Châu: "Nhưng đến khi sự kích thích ấy qua đi, cô sẽ muốn nhảy xuống."

Bùi Diên không cười nữa.

Vệ Trung tập trung nhìn vào máy quay, nhúu mày hô to: "Cắt! Chu Nghi Ninh, thả lỏng một chút, ánh mắt cháu vẫn còn sợ sệt lắm, nhưng Bùi Diên không hề sợ chết, cháu phải thả lỏng người ra."

Chu Nghi Ninh hít sâu một hơi, đôi chân lơ lửng giữa không trung run rẩy, "Dạ."

Cô cũng từng không sợ chết, nhưng bây giờ, cô sợ độ cao, càng sợ chết.

Chu Nghi Ninh cắn môi dưới, cô cố gắng không nhìn xuống mà ngẩng đầu lên, nếu trên bầu trời có sao, chắc chắn đó là ngôi sao do Quý Đông Dương gửi đến cho cô.

Quay lại lần nữa.

Bùi Diên bỗng nhiên đứng lên, thân hình mảnh mai lẻ loi đứng trên gờ tường, cô dang hai tay nhích về phía trước, chỉ mấy centimet nữa thôi là cô sẽ rơi xuống, trái tim của Lục Duyên Châu như muốn nhảy ra ngoài, anh không dám hét to mà chỉ cố gắng van nài: "Bùi Diên, xuống đây đi, tôi xin cô đấy."

Anh chậm rãi nhích tới gần, bỗng nhiên cô xoay người, cúi đầu nhìn anh, nở nụ cười thản nhiên: "Tôi không nhảy đâu mà."

Ngay sau đó, cô đột ngột nhảy xuống chỗ anh, Lục Duyên Châu vội vã đỡ lấy cô rồi lôi cô đi về phía cửa.

Chân Chu Nghi Ninh mềm nhũn, lúc Quý Đông Dương lôi cô, cô không đi được mà ngã quỵ xuống đất. Quý Đông Dương vẫn còn đang nhập vai, đột nhiên thấy tay nặng nịch, anh sực tỉnh, nhanh chóng xoay người lại, sau đó khom lưng, luồn tay qua nách cô rồi nâng cô dậy, để cô dựa vào người mình.

Với sự cố này, Vệ Trung chỉ đành khoát tay hô "Cắt" rồi đi về phía hai người.

Quý Đông Dương cúi đầu nhìn cô, mặt cô trắng bệch, lúc này đã phải cố gắng quay cho xong, đến bây giờ có lẽ cô không chịu được nữa rồi. Cô không thể đứng vững, chân như bị rút gân, cơ thể bắt đầu trượt xuống, Quý Đông Dương cúi người, để cô ngồi lên đùi mình.

Chu Nghi Ninh thấy mình rất vô dụng, giọng run rẩy: "Lúc này em cứ nghĩ là em sẽ ngã xuống đó..."

Vệ Trung đi tới, đúng lúc nghe thấy lời cô nói, "Cảnh vừa này qua rồi, đợi lát nữa quay lại cảnh Quý Đông Dương đỡ cô thôi, không cần phải đứng trên gò tường nữa đâu. Nếu được thì tối nay chúng ta cố gắng quay cho xong cảnh ở trên này luôn."

Chu Nghi Ninh gật đầu, lòng bàn tay ướt đẫm mồ hôi, cô đứng dậy, "Chân em nhũn hết rồi, không đứng dậy được."

Quý Đông Dương: "Anh bế em nhé?"

Cô gật đầu.

Anh bế cô lên, nói với Vệ Trung: "Em đưa cô ấy về phòng nghỉ để cô ấy nghỉ ngơi một lát."

Vệ Trung nhìn chằm chằm Quý Đông Dương, "Đi đi."

Hai người vừa đi, nhân viên liền xôn xao:

"Đừng nói là Chu Nghi Ninh, đến tôi là đàn ông mà cũng thấy nhũn hết cả chân, lỡ trượt chân thì khổ, mặc dù có bảo hộ nhưng bị treo lơ lửng giữa không trung cũng đáng sợ quá."

"Đúng đó, sức chịu đựng của cô ấy giỏi thật, lúc này tớ cứ nghĩ là cô ấy không sợ thật cơ, lúc cô ấy ngã xuống thì tớ mới biết là cô ấy cũng sợ đó, diễn xuất đáng khâm phục quá."

"Cơ mà hôm nay Đông ca... dịu dàng ghê."

"Người ta ga lăng thôi ba ơi, nếu có cô nào đó không đi nổi ngã vào lòng cậu, cậu có bế người ta không?"

"Cũng đúng..."

...

Quý Đông Dương bế Chu Nghi Ninh vào thang máy, trong thang máy không có ai, cửa vừa khép lại, cô liền ngẩng đầu hôn nhẹ lên môi anh rồi nhanh chóng tách ra, chăm chú nhìn anh: "Lúc này anh kéo em, tay anh hơi run."

Anh nhìn thẳng về phía trước, "Không có."

Cô ngẩng đầu cao hơn, "Anh có."

"Không có."

"Anh có, em cảm nhận được mà, đúng không?"

"..."

"Anh sợ em nhảy xuống phải không?"

"..."

"Em không nhảy đâu, em sợ độ cao mà."

Quý Đông Dương cúi đầu nhìn cô: "Ừ."

Tới nơi, anh bế cô ra khỏi thang máy đi vào văn phòng, không thấy mấy người trông coi dưới này đâu cả, chắc là đi vệ sinh rồi. Anh vừa bế cô vào văn phòng thì nghe thấy tiếng mấy cô gái ở bên ngoài, chắc là xuống đi vệ sinh.

Vào phòng, Quý Đông Dương đặt Chu Nghi Ninh xuống ghế, lúc anh định đứng dậy thì bị cô ôm lấy cổ, vậy là đành phải chống tay xuống ghế bên cạnh, cúi người, "Sao thế, còn muốn bế hả?"

Cô kéo mạnh cổ anh xuống, ngẩng đầu hôn anh.

Quý Đông Dương không đáp lại cũng không đẩy cô ra, đợi cô hôn xong, buông cổ anh ra thì anh mới đứng dậy đi pha cà phê.

Trương Nhiên đứng ở bên ngoài trông chừng, lúc trước cô chưa biết quan hệ của Chu Nghi Ninh và Quý Đông Dương, mấy hôm trước Vạn Vi gọi điện báo thì cô mới biết, lúc nãy định đi theo hai người vào thang máy nhưng bị A Minh kéo lại.

Hai trợ lý đứng ở ngoài cửa trông chừng, chỉ cần có biến là lập tức thông báo với hai người ở bên trong.

A Minh nhìn Trương Nhiên: "Bọn họ yêu nhau mà người căng thẳng là tôi mới đau."

Trương Nhiên không khác gì anh ta: "Lúc trước không biết thì không sao, còn bây giờ tôi cũng y như anh."

A Minh cười, "Không sao đâu, không ai biết đâu."

Nói thì nói thế nhưng A Minh vẫn rất lo lắng. Đông ca chưa bao giờ hẹn hò với nữ diễn viên cùng đoàn phim, bao năm nay không có ngoại lệ, cho đến khi gặp tiểu ma nữ.

Chu Nghi Ninh đi tới sau lưng Quý Đông Dương, ôm lấy eo anh, cọ nhẹ đầu lên tấm lưng vững chãi của anh, "Người trông thấy chúng ta lúc nãy là ai nhỉ? Nếu người đó nói ra thì phải làm sao?"

Lúc nãy căng thẳng quá, bây giờ cô hối hận vì không nhìn người đó.

Quý Đông Dương giật mình vì hành động bất ngờ của cô, anh rót hai ly cà phê, vuốt nhẹ thành ly, "Chắc là nhận ra anh."

Chu Nghi Ninh "A" lên một tiếng, lúc ấy anh che hết người cô lại, quả thật người đó không thể nhìn thấy cô, nhưng dáng vóc của Quý Đông Dương thì chỉ cần là người trong đoàn phim sẽ nhận ra.

"Anh lo không?" Cô hỏi.

"Không."

Đây là lời thật lòng, nếu không giấu được thì cũng hết cách rồi, Quý Đông Dương chỉ hy vọng chuyện này sẽ không ảnh hưởng đến cô, đến đoàn phim, vậy thì với anh sao cũng được.

Nghỉ ngơi xong, quay lại diễn ra rất suôn sẻ.

Sắp hết năm, đoàn phim lên lịch nghỉ. Chu Nghi Ninh không thích tết chút nào vì sinh nhật của Chu Giai Huệ nằm trong dịp nghỉ tết, cô không muốn về nhà họ Chu. Cô hỏi Quý Đông Dương: "Tết năm nay em ở với anh được không?"

Quý Đông Dương quay đầu nhìn cô, "Không về nhà hả?"

Cô lắc đầu: "Không, còn anh thì sao?"

Quý Đông Dương: "Cũng không về."

Cô im lặng, chợt nghĩ tới tin đồn trên mạng, không biết nó có đúng không, nếu đúng thì chắc là hai người giống nhau nhỉ? Cô nhanh chóng lắc đầu, không, tuy Quý Đông Dương lúc nào cũng tỏ ra lạnh lùng, tính tình cũng không tốt lắm nhưng anh bình thường, rất bình thường, lại ấm áp nữa, nụ hôn của anh còn có thể làm cô bình tĩnh.

Quý Đông Dương xoay người nhìn cô, hỏi: "Em muốn đi đâu không? Được nghỉ ít nhất năm ngày lận."

Mắt cô sáng lên, "Anh đồng ý hả? Chúng ta sẽ đón năm mới cùng nhau?"

Anh gật đầu, dù sao anh cũng ở một mình, nếu không có cô thì có lẽ anh lại sang nhà A Minh ăn cơm tất niên như mọi năm, còn nhà thì anh sẽ không về.

Cô hỏi: "Nếu em không nói gì thì anh định đi đâu?"

"Sang nhà A Minh."

"..."

Hết sức tưởng tượng. Còn tưởng anh sẽ nói muốn ở bên cô gì gì đó, quả nhiên không thể trông mong người đàn ông này sẽ nói ra được một câu tình cảm mà.

Trước kỳ nghỉ một ngày, Chu Nghi Ninh và Quý Đông Dương quay cảnh hôn đầu tiên. Cô đã đếm rồi, toàn phim có bốn cảnh hôn, hai cảnh nóng. Đây là lần đầu tiên cô quay cảnh hôn, nhưng vì đối phương là Quý Đông Dương nên cô không hề hồi hộp mà còn mong đợi nữa.

Hôm nay, Thẩm Ngôn Quân tới thăm đoàn phim, Chu Giai Huệ cũng đi theo. Chu Nghi Ninh thấy hai người thì nhú mày.

Thẩm Ngôn Quân vội vàng đi về phía cô, giải thích: "Không phải anh đưa cô ấy tới đâu."

Chu Nghi Ninh chỉ nhú mày chứ không nói gì.

Chu Giai Huệ hất cằm, ngạo mạn nhìn cô, sau đó nhìn xung quanh, đến lúc thấy Quý Đông Dương thì cười hớn hở đi về phía anh.

"Đông ca."

Quý Đông Dương đang xem kịch bản, nghe có người gọi mình thì quay đầu lại, khi nhìn thấy một cô gái xa lạ mặc toàn hàng hiệu đứng trước mặt mình, anh chỉ gật nhẹ đầu.

Chu Giai Huệ cười xấu hổ: "Anh còn nhớ em không? Anh từng dự tiệc sinh nhật mười tám tuổi của em đó."

Lúc này Quý Đông Dương mới nhìn thẳng vào cô ta, thì ra là cô công chúa nhỏ, em gái cùng cha khác mẹ của Chu Nghi Ninh.

Giọng của Chu Giai Huệ nhỏ đi mấy phần, "Hai ngày nữa là sinh nhật em, anh có thể tới tham dự không?"

"Xin lỗi, tôi không có thời gian."

"Vậy thì thôi ạ."

Quý Đông Dương tiếp tục xem kịch bản, Chu Giai Huệ không dám quấy rầy anh, đành phải hậm hực bỏ đi.

Chu Nghi Ninh đi lướt qua cô ta về phía Quý Đông Dương, giọng khiêu khích: "Đông ca, khớp kịch bản với em được không?"

Quý Đông Dương ngược mắt nhìn cô, nói với vẻ thờ ơ: "Không cần thiết."

Chu Giai Huệ dừng lại, hả hê nhìn Chu Nghi Ninh.

Chu Nghi Ninh bực bội: "Tại sao?"

Anh nhìn thẳng vào cô. Trong chớp mắt, Chu Nghi Ninh hiểu ra không cần phải tập luyện cảnh hôn, vì bọn họ đã hôn rất nhiều lần rồi.

"Em nói cảnh khác cơ."

Đừng nghĩ cô là lưu manh có được không hả?

Cô nhích tới gần chăm chú nhìn anh, mau đồng ý đi.

Cuối cùng Quý Đông Dương cũng gật đầu, "Được rồi."

Hai người đối đáp lời thoại, Chu Giai Huệ nhìn chăm chăm hai người trong một lúc lâu, sau đó tức giận đi tới chỗ Thẩm Ngôn Quân, giận dữ nói: "Chị ta nghĩ bây giờ chị ta là diễn viên thì giỏi lắm à, chẳng phải ghét Đông ca lắm sao? Bày đặt khớp kịch với chả bản."

Sắc mặt Thẩm Ngôn Quân khá xấu, nhìn về phía hai người đang thảo luận, mặt càng lúc càng lạnh.

Một lát sau, Vệ Trung đi qua bàn bạc với hai diễn viên, chò máy móc chuẩn bị xong, diễn viên vào vị trí, Vệ Trung hô to: "Bắt đầu diễn."

-----oOo-----

Chương 48

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chu Nghi Ninh chưa bao giờ được mở mắt nhìn Quý Đông Dương khi hôn, không ngờ lần đầu tiên nhìn thấy lại là lúc quay phim nên cô cực kỳ mong đợi cảnh quay này, cô muốn biết khi hôn, ánh mắt của anh như thế nào.

Cả trong phim lẫn ngoài đời.

Bùi Diên chủ động hôn Lục Duyên Châu, anh đẩy cô ra, tỏ vẻ không vui: "Bùi Diên, cô nói điên cái gì thế?"

Bùi Diên ôm cổ anh, cười quyến rũ: "Quyến rũ anh." Cô uy hiếp anh, "Nếu anh từ chối tôi, tôi đi nhảy lầu cho anh xem."

Anh bực bội nhìn cô chăm chăm, chẳng thể nào dùng liệu pháp bình thường để chữa trị cho cô gái này nữa rồi, anh chưa từng gặp cô gái nào giống cô, cũng chẳng gặp bệnh nhân nào như cô.

Anh trừng cô: "Bùi Diên, tôi nói cho cô biết, nếu cô thực sự muốn khỏi bệnh thì hôm nay đừng làm chuyện thế này."

Bùi Diên hôn lên môi anh, "Tôi có mà, thuốc của tôi là anh đây, bác sĩ Lục."

Ánh mắt của cô rất lãnh đạm nhưng không biết do đâu mà người ta cứ bị xoáy sâu vào nó. Lục Duyên Châu nhìn cô, bỗng có cảm giác bại trận, Bùi Diên khiến anh cảm thấy mới mẻ và kích thích, cô khác với bất cứ người phụ nữ nào mà anh từng gặp, cô là bệnh nhân, nhưng là bệnh nhân thông minh, xinh đẹp, quyến rũ.

Cô gái này hẳn là yêu tinh, chắc chắn kiếp trước cô là hồ ly tinh.

Anh bắt đầu hôn trả cô, lúc đầu rất nhẹ nhàng, nhưng ngay sau đó, anh ngậm chặt môi cô. Không một ai nhắm mắt lại, hai người nhìn bóng mình trong mắt đối phương, tựa như đang rình mò con mồi.

Chu Nghi Ninh rơi vào si mê, mắt anh sâu thẳm, vô cùng chuyên chú, không biết có phải ảo giác hay không mà cô như thấy được ngọn lửa nhen nhóm trong mắt anh.

Chỉ trong nháy mắt, cô quên mất mình đang đóng phim.

Máy quay quay cận cảnh mặt cô, Vệ Trung nhíu mày: "Cắt! Chu Nghi Ninh, cô cũng sờ ra đó làm gì? Ánh mắt sai rồi."

Quý Đông Dương buông tay, rũ mắt nhìn cô, môi mím chặt, Chu Nghi Ninh vội vàng xin lỗi: "Đạo diễn, quay lại lần nữa đi ạ."

Thẩm Ngôn Quân không ngờ lại phải xem họ quay cảnh hôn, anh nhắm mắt lại, thực sự không xem nổi, đành phải bỏ đi. Chu Giai Huệ giậm chân, đuổi theo: "Anh Ngôn Quân về hả? Anh khó chịu khi xem chị ta quay cảnh hôn đúng không?"

Chu Giai Huệ quay đầu lại, tức giận nhìn sườn mặt của Chu Nghi Ninh. Chu Nghi Ninh ngoảnh đầu, thản nhiên nhìn cô ta, cười nhẹ rồi quay lại nhìn Quý Đông Dương đứng ở đối diện, hai người cùng nghe Vệ Trung chỉ đạo.

Chu Giai Huệ giậm mạnh đôi giày cao gót làm nó vang lên cộp cộp, cực kỳ giận dữ, "Đông ca đóng với ai không đóng lại đi đóng cùng chị ta! Biết thế thà để Lê Tranh giành được vai còn hơn."

Lúc trước chuyện Lê Tranh muốn giành vai Lục Duyên Châu khá ồn ào, cô ta là fan trung thành của Quý Đông Dương, với cả gia đình có quan hệ rộng nên việc nghe ngóng tin tức quá đơn giản, nhưng cô ta dò hỏi hoài mà vẫn không biết nữ chính là Chu Nghi Ninh. Cô ta càng thêm ghét Chu Nghi Ninh, hơn hết là ghét Chu Nghi Ninh hôn Quý Đông Dương.

Lý do rất đơn giản, cô ta thấy Chu Nghi Ninh không xứng.

Thẩm Ngôn Quân đột ngột dừng lại, quay đầu nhìn cô ta, lên tiếng cảnh cáo: "Giai Huệ, đừng trách anh không nói trước với em, chị em muốn làm gì đều là chuyện của cô ấy, em đừng mong phá hoại, các em không còn là trẻ con nữa đâu."

Chu Giai Huệ bị anh nói đến đỏ mặt, xấu hổ quá mà nổi giận: "Em phá hoại chuyện gì của chị ta? Em có làm gì đâu, từ nhỏ đến lớn anh toàn bênh vực chị ta thôi."

Thẩm Ngôn Quân xoay người bỏ đi, vớt lại một câu: "Vì cô ấy chỉ có một mình, còn em thì không."

Cho nên Chu Nghi Ninh là kẻ yếu u? Chu Giai Huệ không phục, cô ta nghiêng răng, bọn họ đâu thấy đáng vẻ hung dữ như muốn giết cô ta của Chu Nghi Ninh.

Chu Nghi Ninh đắm chìm trong ánh mắt của Quý Đông Dương, phải NG ba lần.

Đến lần thứ tư, rốt cuộc Vệ Trung cũng hô "Qua".

Quý Đông Dương đẩy nhẹ cô ra, mím chặt môi nhìn cô một chút, sau đó không nói gì mà bỏ đi.

Chu Nghi Ninh thấy mình sắp tắt thở đến nơi rồi, tim đập rất nhanh, ngay đến tai cũng đỏ bừng.

Đây là cảm giác gì nhỉ? Bọn họ đang bí mật hẹn hò nhưng lại hôn nhau trước mặt mọi người. Anh mở to mắt nhìn cô, ánh mắt ấy chạy thẳng vào tim cô, trong một khoảnh khắc, cô không phân biệt được đó là nụ hôn của Quý Đông Dương hay Lục Duyên Châu, cô cũng không biết mình là Chu Nghi Ninh hay Bùi Diên.

Cùng một gương mặt, cùng một cơ thể, cho dù là ai cũng được.

Trong giờ nghỉ, cô lẳng lặng đi vào phòng nghỉ của anh. Quý Đông Dương dựa vào ghế, A Minh vừa pha cà phê xong, thấy cô tới thì cũng rót cho cô một ly, "Cũng may pha nhiều cà phê, cô có muốn thêm đường không?"

Không biết Đông ca xảy ra chuyện gì, bình thường chỉ khi nào thức cả đêm, đến sáng hôm sau anh ấy mới uống kiểu này, nhưng tối qua hoàn thành cảnh quay sớm, nghỉ ngơi cũng sớm mà bây giờ lại uống đắng ngắt thế này đây.

Chu Nghi Ninh bung ly cà phê lên, "Không cần đâu, uống vậy cũng được."

Quý Đông Dương nhận ly cà phê do cô đưa nhưng không nhìn cô. Chu

Nghi Ninh hỏi: "Sao anh không nhìn em?"

A Minh nghe thế thì gãi đầu: "Em đi vệ sinh một lát."

A Minh vừa đi, Chu Nghi Ninh liền đặt ly cà phê xuống, cúi người nhìn anh, cười: "Quý Đông Dương, sau này lúc hôn nhau anh đừng che mắt em lại nữa nhé?"

Mắt cô cong cong, đuôi mắt hơi xếch, tựa như con mèo nhỏ, "Em thích anh nhìn em."

Cô nói tiếp: "Em cũng thích nhìn anh."

"Nghi Ninh, em phải học cách tin tưởng người khác."

"Nghi Ninh, nếu em san sẻ bớt những thứ mà em đang giữ cho người khác, em sẽ không còn mệt mỏi nữa."

"Nghi Ninh, cậu có tin là nếu bây giờ cậu làm thế, chờ đến khi cậu tỉnh táo trở lại, cậu sẽ hối hận không?"

"Nghi Ninh, con vẫn không thể không chế được cảm xúc hả?"

...

Vẫn có những lúc cô không không chế được cảm xúc của mình, nhưng cô tin Quý Đông Dương, ánh mắt của anh làm cô bình tĩnh, nụ hôn của anh làm cô thấy yên bình.

Quý Đông Dương nhìn cô, "Đó là phim."

Chu Nghi Ninh mở to mắt, "Phim? Là sao?"

Anh dùng kịch bản gõ lên đầu cô, "Người trong phim là Lục Duyên Châu, còn anh là Quý Đông Dương, em đừng nhầm lẫn."

Cô nhú mày, sờ ót, không hiểu lắm: "Đâu có nhầm."

"Lúc này em đã nhầm rồi."

"..."

Không ngờ anh cũng nhận ra điều đó.

Anh hớp ngậm cà phê, đứng dậy lấy gói đường trên bàn, xé ra rồi đổ vào ly của cô, khuấy đều, "Đắng lắm, em uống không quen đâu."

Chu Nghi Ninh không chịu, bung lấy ly cà phê của anh rồi bỏ đi.

Quý Đông Dương ngẩng đầu nhìn bóng dáng cô, không cản cô lại.

Chu Nghi Ninh gặp Lục Linh ở ngoài cửa, Lục Linh nhìn cô, cười khẽ: "Xem ra quan hệ của cô và Đông ca tốt hơn rất nhiều nhỉ, còn nhớ lúc cô quay phim Triều đại thai bình, chị Vi vô cùng đau đầu vì quan hệ của hai người."

Chu Nghi Ninh từng hợp tác chụp hình tạp chí với Lục Linh một lần, lúc đó cô chỉ làm nền cho cô ấy, còn bây giờ cô là nữ chính, cô ấy là nữ thứ, có thể nhận thấy Lục Linh không phục. Bình thường hai người không nói chuyện nhiều, chỉ có lúc khớp kịch bản mới trao đổi với nhau thôi.

Cô giơ ly cà phê lên, cười: "Tới xin ly cà phê thôi."

Lục Linh nhìn chằm chằm móng tay được sơn màu đỏ của Chu Nghi Ninh. Lúc Chu Nghi Ninh đi lướt qua người mình, Lục Linh chợt nhớ vào tối hôm đó, đôi bàn tay vòng qua cổ Quý Đông Dương cũng được sơn màu đỏ. Lục Linh nghiêng đầu nhìn Chu Nghi Ninh: "Tối đó, là cô ư?"

Bước chân của Chu Nghi chợt dừng lại, gương mặt hiện lên sự ngạc nhiên nhưng nhanh chóng biến mất, cô quay đầu lại, "Tối đó, là cô."

Lục Linh không phủ nhận, tối đó cô vừa quay xong một cảnh, tất cả mọi người đều tập trung trên sân thượng, chỉ có cô và thợ trang điểm cùng trợ lý ở tầng dưới. Lúc tẩy trang xong, cô bảo hai người kia đi xuống trước, còn mình thì đi vệ sinh, không ngờ lại nhìn thấy cảnh tượng đó. Dáng vóc của người đàn ông rất quen thuộc, cô chắc chắn đó là Quý Đông Dương, nhưng cô không nhìn thấy mặt cô gái vì anh đã chắn hết người cô ấy lại.

Cô quan sát mấy ngày nay, chỉ có mỗi Chu Nghi Ninh sơn móng tay màu đỏ.

"Tôi nhìn thấy tay cô."

Sắc mặt Chu Nghi Ninh không hề thay đổi, cô nhìn tay mình, cô sơn móng tay vì đó là yêu cầu khi đóng vai Bùi Diên. Cô cười thản nhiên, "Cô sẽ không nói ra đâu."

Lục Linh nhú mày: "Sao cô biết?"

Chu Nghi Ninh: "Vì đó là Quý Đông Dương, ai hẹn hò với anh ấy đều sẽ trở thành tâm điểm của giới truyền thông và khán giả."

Cô càng được chú ý thì sẽ càng nổi tiếng. Đó không phải là điều Lục Linh mong muốn.

Lục Linh nhìn Chu Nghi Ninh bung ly cà phê chậm rãi rời đi. Chu Nghi Ninh nói đúng, cô không thể nói ra điều đó, nhưng bị người ta nói trúng thì rất khó chịu, vì sao Quý Đông Dương lại thích người như thế? Quá khó hiểu.

Mặc dù biết Lục Linh sẽ không nói ra nhưng Chu Nghi Ninh vẫn không vui.

Buổi tối, đoàn phim tổ chức liên hoan, Chu Nghi Ninh uống đến mặt đỏ bừng. Lúc tàn tiệc, mọi người chào tạm biệt nhau, ngày mai bắt đầu nghỉ lễ, tổng cộng nghỉ sáu ngày.

Chu Nghi Ninh ngồi trên xe gửi tin nhắn cho Quý Đông Dương: Tối nay tới nhà em không?

Quý Đông Dương ngồi ở đằng sau dựa vào ghế nghỉ ngơi, cúi đầu mở điện thoại, nhắn trả lời cô: A Minh đặt vé máy bay rồi, ngày mai cùng về, ngủ sớm đi.

Chu Nghi Ninh dẫu môi, ném di động qua một bên.

A Minh lái xe, quay đầu nhìn ra sau một chút, "Đông ca, tối mai qua nhà em ăn cơm không? Mẹ với bà em hỏi đó."

Quý Đông Dương cúi đầu nhìn điện thoại, chắc là cô gái kia đang giận rồi,

"Có."

A Minh cười hớn hở: "Hay quá, để sáng mai em gọi về nhà báo tin."

Một lúc lâu sau, Quý Đông Dương mới nói: "Ừ, có Chu Nghi Ninh nữa."

A Minh "a" lên, nói: "Dạ, chỉ cần thêm một bộ bát đĩa thôi mà, càng đông càng vui, hình như cô ấy rất thích món cá chiên xù của mẹ em, lần trước mang về thấy cô ấy ăn nhiều lắm. Để em nói với mẹ nấu món đó nhiều một chút, lúc về mang thêm một phần cho cô ấy."

Đâu chỉ ăn nhiều thôi, phải nói là ăn sạch.

Trương Nhiên chở Chu Nghi Ninh đến dưới chung cư rồi đi về nhà mình.

Gió thổi qua mặt làm Chu Nghi Ninh tỉnh rượu kha khá, chỉ một lát sau liền thấy lạnh nên bước nhanh hơn, lúc nhìn thấy chiếc xe đỗ ở đằng trước, cô đi chậm lại, cuối cùng là dừng hẳn.

Cửa xe được mở ra, Thẩm Ngôn Quân bước xuống, áo khoác phồng ra, đầu một con mèo lộ ra khỏi áo khoác.

"Meo meo."

Thẩm Ngôn Quân ôm mèo đi tới chỗ cô, nhét nó vào lòng cô. Con mèo rất ngoan, không hề giẫy giụa mà ngoan ngoãn để cô ôm.

Thẩm Ngôn Quân cười: "Anh và Cầu Cầu đang đợi em đây."

Chu Nghi Ninh sờ chân con mèo, năm đó sau khi Chu Giai Huệ vớt Cầu Lông, cô tìm mấy ngày mà không thấy, lúc đó cô rất cáu kỉnh, đúng lúc Thẩm Ngôn Quân về nước, khi ấy cô đã từ bỏ việc tìm Cầu Lông rồi, nhưng khi biết chuyện, Thẩm Ngôn Quân đã tìm mèo giúp cô, ngày nào cũng tìm.

Mười ngày sau, anh mang một con mèo trông rất giống Cầu Lông về, mắt cô sáng lên, vội vã chạy đến ôm con mèo có bộ lông đen tuyền đó.

Nó chính là con mèo đang nằm trong lòng cô bây giờ, Thẩm Ngôn Quân đã nuôi nó bảy năm rồi.

Chu Nghi Ninh cúi đầu nhìn móng vuốt con mèo rồi ngẩng đầu nhìn Thẩm Ngôn Quân, "Nó không phải là Cầu Lông, chỗ móng vuốt của nó có lông màu trắng, còn Cầu Lông chỉ toàn màu đen thôi. Ngay ngày đầu tiên em đã phát hiện ra rồi, có điều em không nói với anh."

Cô luôn tin rằng trên thế gian này, mỗi người, mỗi con vật, thậm chí là mỗi bụi cỏ đều sẽ khác nhau, mỗi thứ chỉ có một mà thôi.

Trên đời này chỉ có một Chu Nghi Ninh.

Trên đời này chỉ có một Quý Đông Dương.

Trên đời này chỉ có một Cầu Lông.

Cô không muốn nuôi con vật thể thân, mặc dù trong một khoảnh khắc nó đã thấp sáng hy vọng cho cô, xoa dịu sự căm kỉnh của cô, làm sống lại cảm xúc như đã chết của cô, nhưng cô không nuôi nó mà để cho Thẩm Ngôn Quân tự nuôi.

Thẩm Ngôn Quân im lặng một lúc mới nói, "Anh biết, nhưng không thể tìm thấy Cầu Lông, anh cũng không nói nó là Cầu Lông, nó là món quà mà anh muốn tặng em."

Chu Nghi Ninh xoa đầu con mèo đen rồi trả nó lại cho Thẩm Ngôn Quân, "Con mèo này là của anh, không phải của em."

Cô không phải là người nuôi nó cùng anh.

Thẩm Ngôn Quân tức giận, anh nhìn cô đăm đăm, "Em nhất định phải từ chối kiên quyết như vậy sao?"

Chu Nghi Ninh nhìn lại anh: "Chẳng phải anh luôn rõ điều đó ư?"

Có lẽ cảm giận được sự giận dữ của chủ nhân, con mèo kêu mấy tiếng "meo meo, meo meo" đầy bất an.

Thẩm Ngôn Quân đặt con mèo vào ghế lái, đóng cửa xe lại, châm thuốc, nhả ra mấy vòng khói rồi mới nhẹ giọng hỏi: "Em hẹn hò với Quý Đông Dương?"

Chu Nghi Ninh: "Chẳng phải anh đã biết rồi sao?"

Thẩm Ngôn Quân cười khẽ, "Em nói đi, tại sao em không thích anh? Nếu anh không mang họ Thẩm, hoặc em không mang họ Chu thì chúng ta mới có thể ở bên nhau?"

Anh ném đầu lọc thuốc, nhìn cô bằng vẻ không cam lòng, ngay sau đó, anh túm lấy cô, áp cô vào sườn xe.

Chu Nghi Ninh ngẩng mặt lên, giọng nói lạnh như băng: "Anh dám!"

Đáy mắt cô lạnh lùng vô tình, không hề có chút hơi ấm, cô thực sự không thích anh.

Nửa phút sau, Thẩm Ngôn Quân buông cô ra, anh cười chua chát, đứng bên cạnh cô, châm thêm một điếu thuốc, "Em yêu ai cũng được, nhưng đừng yêu Quý Đông Dương, anh ta không đơn giản đâu, sẽ liên lụy đến em đó."

Cô không nói gì.

Điện thoại trong túi quần của Chu Nghi Ninh reo chuông, phá vỡ sự im lặng đang hiện diện.

Cô lấy điện thoại ra, là Quý Đông Dương gọi tới.

Giọng anh hơi trầm: "Hình như em nên giải thích tại sao còn đứng ở dưới nhà nhỉ?"

-----oOo-----

Chương 49

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chu Nghi Ninh ngạc nhiên, cô nhìn xung quanh, buổi tối mùa đông rất yên tĩnh, xe cộ cũng ít, cô nhìn qua nhìn lại mà vẫn không thấy anh đâu, bèn hỏi: "Sao anh biết?"

Quý Đông Dương tựa vào hành lang, thân hình cao ráo chìm trong bóng đêm, ánh mắt hướng về nơi cách đó không xa, nói: "Nhìn thấy."

Ngay sau đó, anh cúp điện thoại.

Chu Nghi Ninh nhìn trân trân cái điện thoại, định xoay người vào nhà thì bị Thẩm Ngôn Quân kéo lại. Cô quay đầu lại, "Em phải về."

Thẩm Ngôn Quân nhìn điện thoại của cô, "Quý Đông Dương gọi?"

Chu Nghi Ninh thấy cũng chẳng có gì phải giấu giếm, gật đầu: "Ừm."

Thẩm Ngôn Quân nhìn cô rất lâu, nhắm mắt lại, một lúc sau, rút cuộc cũng buông tay ra, Chu Nghi Ninh xoay người lại nhìn thẳng vào anh, thái độ rất nghiêm túc: "Chúng ta không thể nào bên nhau đâu, anh không hiểu em như anh nghĩ đâu, nếu chúng ta ở bên nhau, em sẽ bị vây hãm ở nơi đó cả đời, rồi em sẽ phát điên lên mất."

Thẩm Ngôn Quân nhíu mày, Chu Nghi Ninh nói tiếp: "Anh tìm người khác đi, ai cũng đều tốt hơn em."

Cô xoay người đi được vài bước thì quay đầu lại, "Nhưng đừng quên Chu Giai Huệ, ở với nó, anh sẽ khổ cả đời đó."

Nói cô độc ác cũng được, nhỏ mọn cũng được, cô không yêu Thẩm Ngôn Quân, nhưng Chu Giai Huệ không xứng với anh.

Thẩm Ngôn Quân dựa vào sườn xe, nghiêng đầu nhìn về phía hành lang, đèn cảm ứng bật sáng theo từng tiếng bước chân của cô, trên bức tường in hai cái bóng, một cái cao lớn, một cái nhỏ nhắn, cô gái mà anh yêu đang ôm người đàn ông khác.

Nửa tiếng trước, anh tựa vào cửa xe hút thuốc, một chiếc SUV màu đen chạy ngang qua, cửa sổ xe dần hạ xuống, người đàn ông trong xe nhìn anh.

Không nói gì, hai người im lặng nhìn nhau ba giây.

Cuối cùng Thẩm Ngôn Quân tiến về phía trước, "Anh tới đây làm gì?"

Người đàn ông trong xe giữ vô lăng, nghiêng đầu nhìn anh, giọng điệu bình thản: "Cậu đoán đi."

Chu Nghi Ninh ôm cổ Quý Đông Dương, cười hớn hờ: "Sao anh tới đây?"

Quý Đông Dương kéo tay cô xuống rồi giữ bàn tay cô trong lòng bàn tay mình, kéo cô tới thang máy.

Chu Nghi Ninh vui vẻ đi theo anh, không thèm nhìn đường mà chỉ lo nhìn người đàn ông đội mũ, đeo khẩu trang màu đen, còn cố ý nói: "Anh nói không đến mà."

Cô định tháo khẩu trang của anh ra nhưng bị anh giữ tay lại, nhân tiện còn siết chặt tỏ ý cảnh cáo.

Cuối cùng cô gái cũng chịu ngoan ngoãn theo anh vào thang máy.

Thang máy dừng ở lầu tám, Chu Nghi Ninh lại giơ tay tháo khẩu trang của anh ra, lần này anh không ngăn cản, cô nhét khẩu trang vào túi áo khoác, quay lưng về phía anh, "Chìa khóa trong ba lô."

Quý Đông Dương kéo khóa ra, thò tay vào tìm thì thấy nào là tiền, son môi, lọ nước hoa, còn có mấy miếng băng vệ sinh.

Anh mất kiên nhẫn gỡ ba lô ra khỏi lưng cô rồi nhét nó vào lòng cô: "Tự tìm đi."

Chu Nghi Ninh đáp lại một tiếng, tự mình tìm, chỉ chốc lát sau đã tìm thấy chìa khóa, cô đặc ý, xoay người mở cửa.

Vừa vào nhà, cô liền quay người lại giật cái mũ của anh ném xuống đất, ôm lấy cổ anh định hôn anh, Quý Đông Dương dè vai cô ngăn lại, ngẩng cao đầu, "Sao về muộn thế? Từ nhà hàng về đây nhiều nhất là nửa tiếng, nhưng em đi suốt một tiếng."

Đứng ở dưới chung cư thêm nửa tiếng nữa.

Chu Nghi Ninh dẫu môi, "Tối nay uống nhiều quá mà không ăn gì nên trên

đường về có ghé vào tiệm mì."

Quý Đông Dương không nói gì nữa mà đi vào phòng khách.

Chu Nghi Ninh cởi giày, ôm ba lô đi vào.

Quý Đông Dương thấy cái tủ chứa đầy rượu cao cấp trong phòng khách thì quay lại nhìn cô gái nồng nặc mùi rượu kia. Cô đã cởi áo khoác, trên người chỉ mặc cái áo đồ bó sát, vòng eo nhỏ nhắn, bộ ngực đầy đặn, xương quai xanh quyến rũ.

Cô thích mặc quần áo có màu đỏ, trắng và đen.

Chu Nghi Ninh đi tới trước mặt anh, ôm anh, cọ đầu mình vào ngực anh, hỏi nhỏ: "Sao đột nhiên tới đây thế?"

Quý Đông Dương cúi đầu nhìn cô gái trong lòng, anh cũng không rõ vì sao mình lại tới đây nữa, lúc nhìn chìa khóa xe ở trên bàn, đột nhiên anh rất muốn gặp cô, lâu lắm rồi anh chưa từng làm chuyện theo cảm tính như thế này.

Cô hỏi tiếp: "Anh thấy Thẩm Ngôn Quân hả?"

Quý Đông Dương: "Ừ."

Cô ngẩng đầu lên từ trong ngực anh, nheo mắt cười: "Vậy anh có ghen không?" Lúc này giọng nói lạnh lạnh, chắc là nhìn thấy Thẩm Ngôn Quân định hôn cô.

"Không." Anh bình thản.

Cô không tin: "Thật không?"

Anh gỡ tay cô ra, nhưng cô lại vòng lên, cứ thế mấy lần, Quý Đông Dương nhìn cô bằng vẻ bất lực, ánh mắt anh sâu thẳm, giọng nói rất trầm: "Đừng làm loạn nữa."

Chu Nghi Ninh không nghe theo, cô chỉ muốn nghe được lời mình muốn nghe thôi, "Vậy anh nói đi, anh có ghen không?"

Quý Đông Dương cười, "Không, anh có việc phải làm."

Chu Nghi Ninh chớp mắt nhìn anh: "Anh làm gì?"

Cô hỏi liên tục: "Mau nói đi, em muốn biết."

Anh vẫn không nói gì, thấy hơi nóng nên anh gỡ tay cô ra, cởi áo khoác ném lên sofa rồi ngồi phịch xuống.

Chu Nghi Ninh biết anh rất kín miệng, một khi anh không muốn nói thì dù có hỏi thế nào cũng công cốc nên cô cũng không hỏi nữa, chỉ hừ một tiếng, "Em đi tắm đây."

Quý Đông Dương nhìn cô, mím chặt môi rồi dựa vào sofa.

Chu Nghi Ninh tẩy sạch mùi rượu, mặc bộ đồ ngủ coi như cũng kín đáo, cổ áo chỉ hơi thấp một chút thôi, đơn giản là vì sợ anh ép cô phải thay đồ. Cô ngồi xuống cạnh anh, trong không gian thoáng thoang mùi sữa tắm, anh đang xem album ảnh của cô mang từ Anh về, trong đó gồm những bức ảnh từ lúc cô mười bảy đến hai mươi ba tuổi.

Không có nhiều hình lắm, đều là do Alice rửa ra rồi đưa cho cô.

Anh đang xem đến tấm hình lúc cô mười tám tuổi, khi đó cô để tóc ngắn ngang tai, ăn mặc theo phong cách rock.

Chu Nghi Ninh chỉ vào tấm hình, "Em để tóc ngắn đẹp không?"

Qua một lúc Quý Đông Dương mới trả lời: "Giống con trai."

Một đứa con trai xinh xắn, hoang dã, xác láo.

Chu Nghi Ninh: "..."

Giống con trai chỗ nào? Thôi được rồi, hồi đó còn chưa dậy thì xong nên ngực chưa phát triển được như bây giờ.

Quý Đông Dương cười, giơ tay xoa đầu cô, "Để tóc dài đẹp hơn."

Chu Nghi Ninh nhoẻn miệng cười, tung người dang chân ngồi lên đùi anh,

ôm lấy mặt anh rồi hôn lên môi anh. Quý Đông Dương khẽ nhú mày nhưng không đẩy cô ra, hai người nhìn nhau chăm chăm, Chu Nghi Ninh thấy bây giờ anh rất giống Lục Duyên Châu.

Ngay sau đó, cô ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Lập tức, anh ép mạnh vào môi cô, nhẹ nhàng liếm môi cô, tay vuốt ve eo cô.

Chu Nghi Ninh phát hiện Quý Đông Dương rất thích vuốt ve eo cô, lần nào hôn nhau tay anh cũng chậm rãi xoa nhẹ eo cô. Đàn ông có người thích ngực, có người thích chân, còn Quý Đông Dương chắc là thích eo rồi.

Trong lúc cô suy nghĩ, thắt lưng lại bị tay anh siết chặt. Anh không chế sức lực để không làm đau cô, không những thế mà còn làm cô cảm thấy tê dại, từ thắt lưng xuống đến bàn chân đều tê dại.

Anh hôn lên cổ cô, hơi thở dần lướt xuống, cổ váy của cô càng lúc càng bị kéo xuống thấp, cằm anh áp lên ngực cô, anh dừng lại một chút rồi hôn lên xương quai xanh của cô.

Chu Nghi Ninh được anh hôn đến cả người mềm nhũn, chỉ biết gục vào người anh thở khẽ.

Một lúc lâu sau, anh dừng lại.

Quý Đông Dương mở mắt ra, đáy mắt sâu thăm thẳm, anh chăm chú nhìn bầu ngực trái của cô, ở đó có hình xăm một con mèo, anh hôn nhẹ lên đó: "Hình xăm này là Cầu Long phải không?"

Chu Nghi Ninh co ngón chân lại, đáp nhỏ: "Vâng."

"Lúc mười sáu tuổi?"

"Mười bảy."

Ra nước ngoài rồi mới xăm.

Anh ừ, vào sinh nhật của Chu Giai Huệ năm đó, lúc cô ngã xuống bị lộ

hàng, khi kéo cô dậy, anh đã nhìn thấy hình xăm này.

Chu Nghi Ninh muốn nhìn gương mặt anh nên cúi đầu, nhưng ngay sau đó, cô bị anh xoay người áp lên sofa, còn chưa kịp nhìn rõ mặt anh thì mắt đã bị che kín, môi anh đặt lên môi cô.

Dần dần, nụ hôn không còn thỏa mãn được hai người nữa, Chu Nghi Ninh cảm nhận rõ rệt nơi nào đó của đàn ông, vì váy cũng bị tóc lên nên cô có thể cảm nhận được có cái gì đó chổng vào đùi cô.

Đột nhiên, anh bất ngờ đẩy cô ra, nhanh chóng đứng dậy đi vào nhà tắm.

Chu Nghi Ninh trợn tròn mắt, cúi đầu nhìn cái váy ngủ đã bị cởi ra một nửa của mình.

... Ngừng rồi?

Không làm ư?

Đêm hôm khuya khoắt anh chạy tới đây không phải vì chuyện ấy sao?

Chu Nghi Ninh đỏ mặt chỉnh sửa lại váy vóc, nói thật là cô muốn tiếp tục, rất muốn.

Cô đi tới trước cửa phòng tắm, lắng nghe tiếng nước chảy.

Đợi một lúc, Quý Đông Dương mở cửa ra, anh đã khôi phục lại vẻ mặt như bình thường, Chu Nghi Ninh ngẩng đầu lên, ôm lấy hông anh, "Tại sao?"

Quý Đông Dương nhìn cô, thấy hơi bất đắc dĩ: "Chờ quay xong bộ phim này đã."

Cô không hiểu: "Tại sao?"

Quý Đông Dương thở dài, "Vì sẽ ảnh hưởng đến quá trình quay phim, đừng quên sau này chúng ta còn có hai cảnh nóng nữa, khi mối quan hệ đã thân mật đến bước đó thì rất dễ bị phát hiện."

Hơn nữa không có bao cao su.

Chu Nghi Ninh: "..."

Cô chưa từng nghĩ đến chuyện đó.

Quý Đông Dương định về nhưng bị Chu Nghi Ninh giữ lại, "Đâu phải là chưa ngủ cùng nhau bao giờ, đừng về."

Buổi tối, hai người nằm trên giường, Chu Nghi Ninh không ngoan chút nào.

Quý Đông Dương ngăn cô lại: "Nếu còn lộn xộn thì anh về đây."

Chu Nghi Ninh nằm im, "Anh chỉ biết uy hiếp em thôi."

Quý Đông Dương không trả lời, vì chỉ có cách đó mới đối phó được cô.

Sáng hôm sau, Quý Đông Dương rời đi rất sớm. Lúc anh đi, Chu Nghi Ninh vẫn còn đang ngủ, làn da mịn màng không tì vết, chỉ có nốt ruồi nhỏ, trông rất ngoan ngoãn. Anh hôn nhẹ lên trán cô rồi đứng dậy rời đi.

Về đến khách sạn, đúng lúc gặp A Minh đang định tới phòng gọi anh dậy.

A Minh ngạc nhiên: "Đông ca, anh đi đâu sớm thế?"

Quý Đông Dương lấy thẻ phòng ra, mở cửa đi vào, A Minh đứng đằng sau nhìn chăm chăm người đàn ông đội mũ, đeo khẩu trang... Đâu giống ra ngoài vào sáng sớm, trông cứ như là mới đi đâu về thì có.

-----oOo-----

Chương 50

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chu Nghi Ninh bị tiếng chuông báo thức làm tỉnh giấc, trong lúc mơ màng, cô nhớ tối qua đã tắt báo thức rồi nên không thèm để ý tới nó. Nhưng dù đã bịt kín hai tai, tiếng chuông báo thức vẫn reo không ngừng, cô mở đôi mắt nhấp nhèm ra, một bên giường đã trống trơn.

Đưa tay sờ qua chỗ bên cạnh, vẫn còn hơi ấm.

Bò dậy lấy điện thoại tắt báo thức, đồng thời thấy tin nhắn của Quý Đông Dương: Chín giờ bay.

Bây giờ là sáu giờ rưỡi.

Từ nhà cô tới khách sạn nhiều nhất là mười phút đi xe, chắc là anh mới đi.

Căn hộ ở thành phố B có đầy đủ đồ dùng nên không cần thu thập quá nhiều hành lý, chỉ cần nửa tiếng đã thu xếp xong xuôi, cô ngồi trên vali vừa vuốt tóc vừa gọi điện thoại cho Quý Đông Dương, "Chúng ta gặp nhau ở sân bay hay sao?"

A Minh đang thu xếp hành lý, còn Quý Đông Dương dọn mấy quyển sách trên bàn, "Ừ."

Nhưng cuối cùng Chu Nghi Ninh không bay trong ngày được.

Vì Tần Uyển về nước.

Lúc cô kéo vali ra khỏi cửa nhà, đúng lúc Tần Uyển kéo vali ra khỏi thang máy, hai người gặp nhau, bàn tay kéo vali của Chu Nghi Ninh cứng đờ, sau nhiều tháng chia xa nhưng cô cũng chỉ lạnh nhạt gọi: "Mẹ."

Tần Uyển nhìn vali của cô, nhíu mày: "Định đi đâu thế?"

Chu Nghi Ninh: "Về thành phố B, chín giờ là bay rồi."

Tần Uyển nhìn cô một lát rồi đi tới giành lấy vali từ tay cô, "Đổi chuyến đi, sáng mai về với mẹ."

Chu Nghi Ninh nắm chặt vali, "Không cần đâu, bây giờ mà đổi thì sợ hết vé rồi đó."

Tần Uyển cười: "Chỉ là một cái vé máy bay thôi, không thể nào không có được."

Mấy phút sau, Chu Nghi Ninh quay vào nhà, ngồi ở phòng khách cúi đầu

nhắn tin cho Quý Đông Dương, sau đó cắt điện thoại rồi nhìn Tần Uyển. Tần Uyển rất biết chăm sóc bản thân nên dù hơn bốn mươi, bà vẫn không già chút nào mà rất trang nhã quý phái, bà đặt ly trà xuống, "Ninh Ninh, tại sao con lại đóng kiểu phim như thế?"

Chu Nghi Ninh cũng đoán được bà về là vì chuyện này, cô cười khẽ: "Không vì sao cả, đã nhận rồi thì đóng thôi."

Ban đầu là vì Quý Đông Dương cũng đóng phim này, khi đó không suy nghĩ nhiều, cô cũng không biết nội dung phim nói về cái gì, lúc thử vai thì cũng lờ mờ đoán được nhưng vẫn ôm tâm lý may mắn, cô là người bình thường, sẽ không có chuyện gì đâu, cũng không thể bỏ hết công sức của Vạn Vi, hướng chi đây là cơ hội tốt, cô không muốn từ bỏ.

Cho đến khi nhận được kịch bản, cô mới muốn lùi bước.

Nhưng như thế không phải là tính cách của cô, nếu đã nhận thì phải quay cho xong.

Tuy bề ngoài cô có vẻ táo bạo và xấu tính nhưng thật ra cô rất nhất gan, cô sợ bị ghét, sợ bị bỏ rơi, sợ cuộc sống khó khăn lắm mới hứng được ánh mặt trời sẽ tối tăm trở lại.

Tần Uyển nhíu mày nhìn cô dăm dăm, không nói gì nữa mà kéo vali đi vào phòng dành cho khách, bên trong trống rỗng, ngay cả giường cũng không có.

Chu Nghi Ninh: "Mẹ ở khách sạn đi."

Tần Uyển mở vali lấy một cái hộp nhỏ đặt lên bàn, nói: "Mike kê thuốc cho con đó."

Tần Uyển vừa đi, Chu Nghi Ninh liền lấy cái hộp ném mạnh. Cái hộp rơi trúng tủ rượu làm tủ rung mạnh, chai rượu ở gần đó lắc lư rồi ngã xuống, mảnh vỡ văng tứ tung, không khí ngập tràn mùi rượu.

Mắt Chu Nghi Ninh đỏ bừng, cô co chân ngồi trên sofa, gục đầu vào giữa hai đầu gối.

Một lúc lâu sau, cô đứng lên, đi ra ban công lấy chổi để dọn dẹp, đến khi

xác định trên sàn không còn mảnh vỡ nào thì tâm trạng mới đỡ hơn một chút.

Vừa lên xe, Quý Đông Dương nhận được tin nhắn của Chu Nghi Ninh: Anh về trước nhé, hai ngày nữa em sẽ tới tìm anh.

Anh nhét điện thoại vào túi quần, nhìn A Minh: "Lái xe đi."

A Minh nỏ máy, anh ta thấy cả buổi sáng tâm trạng của Quý Đông Dương rất tốt nên lá gan cũng lớn hơn ngày thường, "Đông ca, anh ra ngoài từ tối qua đúng không?"

Lúc nãy vào phòng thấy mọi thứ đều được bày biện như hôm qua, ngay cả chăn cũng không xô dịch chút nào, chắc chắn tối qua Đông ca không ngủ ở khách sạn, anh đi ra ngoài mà không nói tiếng nào thì chỉ có thể là tới chỗ tiểu ma nữ thôi.

Quý Đông Dương không trả lời mà chỉ liếc A Minh. A Minh cười: "Đông ca, lần sau nếu đi đâu nhớ nói trước với em một tiếng nhé, lỡ như có chuyện gì thì em cũng biết đường ứng phó, anh thấy đúng không?"

"Tập trung lái xe đi."

A Minh: "Dạ."

Máy bay hạ cánh, A Minh hỏi: "Đông ca, về chỗ nào ạ?"

Quý Đông Dương đội mũ, đeo khẩu trang, cúi đầu bước nhanh ra bãi đậu xe mới dừng lại, "Gần đây."

"Sau khi lên xe, A Minh mới kịp nhận ra, "Đông ca, hình như có người theo dõi."

"Tôi biết."

A Minh gạt đầu, lái xe đến ngôi nhà đã bị phóng viên phát hiện, anh ta lái chậm để bọn hò có thể theo đuôi, coi thử họ có chụp được gì đáng giá không. Xuống xe, A Minh lấy vali, cười ngây ngô, "Đông ca, tối mai anh

và cô Chu nhớ tới nhà em ăn cơm tất niên đó."

Quý Đông Dương: "Tôi đi một mình."

A Minh: "Ồ, lúc trước anh nói đi cùng cô Chu mà."

Quý Đông Dương kéo vali, "Cô ấy không đi được, nhờ cậu nói lại với mẹ cậu nhé."

A Minh hơi thất vọng, "Dạ."

Quý Đông Dương cười: "Buổi tối đem qua cho tôi một chiếc xe, tôi qua nhà khác."

A Minh gật đầu, Quý Đông Dương không muốn mấy ngày nghỉ ngắn ngủi của mình luôn bị phóng viên rình mò nên phải đổi chỗ ở, để phóng viên không phát hiện thì chỉ có cách đổi xe luôn thôi.

Quý Đông Dương về nhà, tắm rửa xong thì thu xếp hành lý rồi chuẩn bị đi ngủ sớm, tối qua bị Chu Nghi Ninh quấy rầy nên anh ngủ không ngon giấc.

Điện thoại ở trên bàn reo chuông.

Dương Huân: "Về rồi hả?"

"Ừ."

Dương Huân nói: "Nghe tớ nói đây, mấy ngày tới cậu đừng về nhà, là nhà của bố mẹ cậu ấy, cứ ở thành phố B đi, có gì cứ để tớ lo."

Anh ta nói một tràng, cuối cùng mới nói: "Cậu và Chu Nghi Ninh kín đáo một chút, bây giờ không thích hợp để công khai, không tốt cho cả cậu và cô ấy."

Quý Đông Dương tựa đầu vào giường, đeo bịt mắt, giọng nói có phần mệt mỏi: "Tớ biết rồi."

Cúp máy, anh đẩy bịt mắt lên đầu, gửi một tin nhắn cho Chu Nghi Ninh.

Chu Nghi Ninh không chú ý đến điện thoại, buổi tối đi ăn cơm cùng Tần Uyên nhưng không ngờ lại gặp phải Hạ Vân và Chu Giai Huệ. Mấy người đứng bên ngoài phòng bao, sắc mặt ai cũng xấu, chỉ có Chu Nghi Ninh bình tĩnh, cô đi trước mở cửa, vào phòng.

Chờ cô ngồi xuống, Tần Uyên cũng lấy lại bình tĩnh, đi theo vào.

Cửa phòng còn chưa kịp đóng lại thì Chu Lợi Huy từ đâu xuất hiện, Chu Giai Huệ ngọt ngào gọi ông ta: "Bố, ở đây này."

Chu Lợi Huy cười: "Sao không vào gọi món trước?"

Chu Giai Huệ làm nũng: "Mẹ con con cũng vừa mới tới thôi."

Chu Lợi Huy đi tới gần, định nói gì đó thì nhìn thấy người ở phòng bên cạnh. Sắc mặt ông cứng đờ, nhìn chằm chằm Tần Uyên.

Tần Uyên tỏ ra như người xa lạ, đóng cửa lại trước mặt ông.

Chu Nghi Ninh lạnh lùng nhìn cảnh tượng vừa rồi, cảm thấy sao mà mỉa mai quá.

Lúc trước chắc hẳn Tần Uyên hận Chu Lợi Huy thấu xương nên mới hận lây qua cô, vớt cô lại cho Chu Lợi Huy và Hạ Vân, để cô nghĩ mẹ kế là mẹ ruột của mình. Cô là cục thịt do bà sinh ra nhưng bà lại vớt đi như đồ bỏ.

"Cô ta không phải là mẹ con, mẹ mới là mẹ của con."

"Cô là ai? Cháu, cháu có mẹ mà, mẹ cháu tên là Hạ Vân, có điều mẹ cháu không thích cháu."

"Mẹ đã nói với con rồi! Cô ta không phải là mẹ con!"

"Hu hu hu..."

"Ninh Ninh, mẹ là mẹ của con thật mà, nếu không tin thì con đi hỏi bố đi."

Năm đó cô bảy tuổi, thế giới của cô cũng sụp đổ từ đó.

Đen kịt, không một tia sáng.

Chu Nghi Ninh cố gắng không chế tâm trạng của mình, lạnh lùng nhìn Tần Uyên, "Mẹ về làm gì?"

Tần Uyên nhìn cô, "Về thăm con, con đừng đóng phim này nữa."

Chu Nghi Ninh cười: "Mẹ nói giống bố con quá, nhưng bây giờ đã muộn rồi, phim đã quay, con sẽ không rút khỏi đoàn phim đâu. Con hai mươi ba tuổi rồi, đã biết tự chịu trách nhiệm rồi."

Tần Uyên cảm thấy cứ nói qua nói lại như thế nữa thì hai người sẽ cãi nhau mất, bà biết rõ tình trạng khi Chu Nghi Ninh không kiềm chế được cảm xúc là như thế nào nên không nói gì nữa.

Đây là một bữa cơm cực kỳ im ắng.

Ăn cơm xong, hai người về lấy hành lý ra sân bay.

Lúc về tới thành phố B, trời đã rất khuya, Tần Uyên về nhà họ Tần, Chu Nghi Ninh đi về hướng khác, "Con có nhà."

Tần Uyên không cản cô, hai mẹ con ai về nhà nấy.

Lúc còn ở nhà họ Chu, nơi đó không phải là nhà của cô, sau khi biết Tần Uyên, nhà họ Tần thường xuyên đón cô về chơi lâu ngày, bọn họ rất tốt với cô, nhưng cho dù như thế thì đó cũng không phải là nhà cô, căn hộ cô ở một mình vào năm mười sáu tuổi càng không phải là nhà cô.

Bây giờ, chỉ cần nghĩ tới Quý Đông Dương ở căn hộ đối diện, cô có cảm giác nơi đó mới giống một ngôi nhà.

Cô thực sự muốn về nhà, muốn gặp Quý Đông Dương.

Chu Nghi Ninh về đến nhà, kéo vali đứng trước cửa nhà Quý Đông Dương, ra sức nhấn chuông cửa, nhấn rất lâu mà không có ai mở cửa.

Cô tủi thân quay về trước cửa nhà mình, ngồi xuống giờ thẳm lên lấy chìa khóa.

Mở cửa, cất chìa khóa lại dưới thảm.

Chu Nghi Ninh ngồi trên sofa gọi điện thoại cho Quý Đông Dương, đợi rất lâu mới nghe thấy tiếng đàn ông khàn khàn: "Ai đó?"

Giọng cô rất nhẹ: "Là em đây."

Quý Đông Dương nhíu mày, tỉnh táo hơn đôi chút, nghe cô nói tiếp: "Anh đang ngủ hả? Vậy anh ngủ đi."

Vừa dứt lời, cô liền cúp điện thoại.

Vài phút sau, điện thoại vang chuông.

Giọng anh vẫn khàn khàn: "Em đang ở đâu?"

Chu Nghi Ninh: "Em ở nhà."

Nhưng không ngờ anh lại không ở đây. Dù biết anh có nhiều căn hộ, nhưng vẫn hy vọng anh sẽ ở đây.

Nhìn đồng hồ, đã qua ngày mới rồi, lúc này vì không kiểm chế được tâm trạng, bây giờ đã ổn định được cảm xúc rồi, cô cũng không muốn làm khó anh. "Chỉ đột nhiên muốn gọi điện thoại cho anh thôi, bây giờ gọi xong rồi, em đi ngủ đây, ngủ ngon."

Cô nhanh chóng cúp máy.

Quý Đông Dương nhíu mày nhìn điện thoại, nghĩ ngợi một lát rồi đặt điện thoại lên bàn.

Ngày hôm sau là ba mươi tết.

Quý Đông Dương đến nhà A Minh. Nhà A Minh có tổng cộng năm người, bố mẹ, bà nội và chị gái đã lấy chồng.

Cả nhà họ đều rất quý mến Quý Đông Dương, đặc biệt là mẹ A Minh, vừa thấy anh, bà liền cười tươi như hoa: "Đông Dương, mau ngồi đi, cô nấu nhiều món lắm, có cả cá chiên xù và khô bò nữa, món nào cũng nấu nhiều hết, lát nữa cháu mang về để dành ăn nhé."

Quý Đông Dương đặt quà xuống cạnh sofa, cười: "Phiền cô quá."

"Nói gì thế, cháu đến đây mỗi ngày cũng không phiền hà gì chứ đừng nào một năm đến có mấy lần."

A Minh: "Mẹ, sao mẹ không nhiệt tình với con như thế, con mới là con ruột của mẹ mà."

Mẹ A Minh cầm chén đĩa lên, không thèm nhìn anh ta: "Sắp ba mươi rồi mà sao vẫn không thấy mặt mũi bạn gái đâu hết thế, lúc trước con nói dẫn cô nào về ăn cơm mà, đâu rồi? Lại bị đá rồi chứ gì?"

A Minh: "..."

Quý Đông Dương ném cho A Minh một cái nhìn sâu xa, A Minh oan uổng quá, anh ta nói là có cô gái về nhà ăn cơm nhưng đâu có nói là bạn gái của mình, anh ta không dám nói đó là bạn gái của Quý Đông Dương vì hai người hẹn hò bí mật mà.

-----oOo-----

Chương 51

Nguồn: EbookTruyen.Me

A Minh ra sức giải thích: "Không phải bạn gái con đâu, cô ấy là Chu Nghi Ninh, có hợp tác cùng Đông ca, phim Triều đại thái bình phát sóng vào mùng ba tết cũng có cô ấy đóng nữa, nhưng chắc phải tới tập mười cô ấy mới xuất hiện."

Mẹ A Minh: "À, là cô bé lúc hợp báo công bố phim Khúc mắc mà mặt lạnh như tiền ấy hả?"

Quý Đông Dương khẽ cười: "Dạ, là cô ấy ạ."

A Minh vò đầu, mẹ anh ta xem phim nhập tâm lắm, thường ghét lây luôn diễn viên đóng vai ác, nghĩ tới vai Ninh phi độc ác trong Triều đại thái bình của Chu Nghi Ninh, anh ta đột nhiên thấy lo lo, nếu sau này Đông ca dẫn cô ấy tới nhà anh ta thì không biết mẹ có ghét cô không nữa...

Mẹ A Minh cũng đoán ra chuyện là thế nào, bà nhìn A Minh, thằng nhóc này theo đuổi được diễn viên mới lạ, bà quay qua nhìn Quý Đông Dương, cười nheo cả mắt, "Bữa nào đưa cô bé đến đây chơi nhé."

Quý Đông Dương cười: "Dạ."

Điện thoại rung lên, Quý Đông Dương cúi đầu, mở wechat.

"Mọi người ăn gì thế? Chụp hình cho em xem đi, có cá chiên xù và khô bò không? Em thèm quá."

Quý Đông Dương giơ điện thoại chụp hình rồi gửi qua cho cô, "Có."

Chu Nghi Ninh mở hình ra, nhoẻn miệng cười, đột nhiên nghe tiếng mẹ la cô: "Nghi Ninh lại nghịch điện thoại đấy à? Mau tới ăn cơm nào."

Năm nay cô đến nhà họ Tần đón năm mới, một bàn ngồi không đủ nên chia thành hai bàn, ông ngoại cô quở trách Tần Uyển vì đã ba năm bà không về nước: "Bao lâu rồi cô mới về nhà?"

Tần Uyển cười: "Thì bây giờ về rồi nè bố, sau này con sẽ về thường xuyên mà."

Cậu của Chu Nghi Ninh giải vây: "Khó khăn lắm cô nó mới về một chuyến, bố đừng rầy cô nó nữa, chúng ta mau ăn cơm thôi, lát nữa cả nhà cùng xem chương trình cuối năm."

Mẹ gấp đùi gà cho cô, "Ăn nhiều vào, cháu nhìn cháu đi, mới hai tháng mà gầy đi rồi."

Chu Nghi Ninh cười ngọt ngào: "Cháu đâu có sút cân, cũng vậy mà."

"Vậy cũng phải ăn nhiều vào, trước giờ lúc nào cháu chả gầy."

Chu Nghi Ninh ngoan ngoãn gặm đùi gà. Năm xưa, sau khi Tần Uyển ra nước ngoài, vì chuyện của Tần Uyển và Chu Lợi Huy mà hai nhà Tần – Chu cãi nhau rất to, hai nhà còn thề rằng cả đời này sẽ không qua lại với nhau nữa. Khi đó nhà họ Tần không ai nghĩ tới việc đưa cô về nuôi, cũng có thể là có nhưng nhà họ Chu và Chu Lợi Huy không đồng ý. Sau khi Tần

Uyển về nước để nhận con, bà đưa cô đến nhà họ Tần, có lẽ vì cảm thấy có lỗi với cô nên mọi người trong nhà họ Tần đối xử với cô rất tốt.

Ăn xong bữa cơm tất niên, Chu Nghi Ninh trốn lên ban công lâu ba gọi điện thoại cho Quý Đông Dương, "Anh ăn cơm xong chưa?"

Quý Đông Dương cũng đang đứng ngoài ban công, giọng rất trầm: "Rồi, anh ở chơi thêm lát nữa rồi về."

Chu Nghi Ninh cười: "Vâng."

Anh nói: "Có cá chiên xù và khô bò nữa."

Nói xong, anh bật cười, có cảm giác như mình vội về nhà để cho mèo ăn vậy.

Chu Nghi Ninh sững sốt: "Sao anh biết em về rồi?"

Quý Đông Dương rũ mắt nhìn đứa bé đang nghịch tuyết ở bên dưới, cười thành tiếng: "Đoán, tối qua anh không về chỗ đó."

Hơn nửa đêm cô gọi cho anh chẳng vì chuyện gì cả nên anh đoán chắc là cô về rồi, cũng đã qua gõ cửa nhà anh mà không có ai. Quý Đông Dương không thích quá kiểm soát người khác, anh cho Chu Nghi Ninh có đầy đủ không gian riêng, cô muốn làm gì, thích cái gì, chỉ cần không vượt quá giới hạn chấp nhận của anh thì anh sẽ dung túng cho cô, dung túng một cách cam tâm tình nguyện.

Dù sao anh cũng đã hơn ba mươi tuổi đầu rồi, chẳng phải là mấy thằng nhóc choai choai nữa nên anh biết cách kiểm soát bản thân, những chuyện có thể làm anh kích động vô cùng ít.

Chu Nghi Ninh hỏi: "Vậy tối nay anh về đây không?"

Quý Đông Dương: "Về."

Cô cười: "Vậy em ở nhà chờ anh."

Tối giao thừa, Quý Đông Dương không thể về đó được, vì sau khi ra khỏi nhà A Minh, anh luôn bị phóng viên bám sát, đường xá kẹt cứng nên anh

không cắt đuôi được.

Mông một tết, Chu Nghi Ninh bị ông ngoại gọi về nhà, ở đó có rất nhiều anh chàng trẻ tuổi, đây có thể được coi là biên tướng của xem mắt, ông cụ nói với cô: "Thích thì làm quen, không thì thôi, ông ngoại không ép cháu đâu, chỉ cần cháu vui là được. À, đồng đội cũ của ông có thằng cháu cũng được lắm đó."

Cuộc hôn nhân gượng ép của hai nhà Tần – Chu năm xưa đã gây nên vết thương lòng rất lớn cho Tần Uyển và Chu Nghi Ninh nên từ đó về sau, ở nhà họ Tần, mặc kệ là nam hay nữ đều không bị ép hôn, thích thì yêu không thích thì chia tay, chỉ cần vui vẻ là được. Điều này được đổi lấy bằng bi kịch nửa đời người của Tần Uyển.

Chu Nghi Ninh nói: "Cháu không thích."

Chớp mắt mà đã qua nửa kỳ nghỉ rồi, lúc đầu cô định sẽ ăn tết cùng Quý Đông Dương, nào ngờ đến bây giờ hai người vẫn chưa gặp nhau. Sáng mông ba, Chu Nghi Ninh đeo khẩu trang và đội mũ xuất hiện trước cửa nhà anh, cô giật khẩu trang xuống cười với anh: "Hây da, hẹn hò với ảnh để vất vả quá, muốn gặp anh thôi mà cũng khó nữa."

Quý Đông Dương vẫn chưa tỉnh ngủ, miếng bites được đẩy lên đầu, mặt hầm hầm, đến lúc nhìn thấy cô thì gương mặt mới bớt khó chịu đi một chút.

Chu Nghi Ninh nhanh chóng chen vào nhà, giơ chân đóng cửa lại, ôm thất lưng anh, bàn tay chạy dọc lưng anh, kiễng chân hôn lên môi anh, "Được rồi, còn hai ngày nữa, chúng ta cùng nhau tận hưởng nào."

Quý Đông Dương mím chặt môi xoa đầu cô, anh không nói gì, cũng không hôn lại cô.

Chu Nghi Ninh biết anh còn khó chịu vì mới ngủ dậy, cô cọ đầu vào ngực anh để dần xoa tan nỗi bức dọc của anh. Mà đáng sợ thật chứ.

Quý Đông Dương tháo bites xuống, cúi đầu nhìn cô, "Tối sớm thế, đã ăn gì chưa?"

Cô lắc đầu, Quý Đông Dương gỡ tay cô ra, đi vào phòng tắm rửa mặt.

Chu Nghi Ninh đánh giá căn hộ nhỏ này, chỉ có hai phòng, dụng cụ hơi cũ, được cái khá sạch sẽ.

Quý Đông Dương ra khỏi phòng tắm, nhìn cô, "Ăn sủi cỏ không?"

Chu Nghi Ninh gật đầu, "Ăn."

Cô đi theo anh vào phòng bếp, lúc anh nấu sủi cỏ, cô ôm anh từ phía sau, còn thỉnh thoảng cọ ngực vào lưng anh.

Quý Đông Dương cứng đờ người, bàn tay đang cầm hộp sủi cỏ khẽ dừng lại, qua một lúc, anh đổ toàn bộ sủi cỏ vào nồi rồi xoay mạnh người lại, cúi đầu chăm chú nhìn cô. Chu Nghi Ninh ngẩng đầu, đưa tay ôm lấy cổ anh, sau đó kiễng chân hôn lên môi anh. Anh nhanh chóng đỡ lấy gáy cô, làm nụ hôn càng thêm sâu.

Trong bếp, sủi cỏ nổi lên phình trong nồi, giữa hơi nước nghi ngút, có hai người hôn nhau.

Yên tĩnh, mãnh liệt, kích thích, thỏa mãn.

Sau một thời gian bị Quý Đông Dương ép buộc, Chu Nghi Ninh đã có thói quen nhắm mắt lại khi hôn, đợi đến khi anh buông cô ra, cô cũng quên mất việc phải mở mắt nhìn anh.

Quý Đông Dương quay người lại tắt bếp, múc sủi cỏ ra bát, còn Chu Nghi Ninh thở hồng hển, mặt ửng đỏ, gục lên lưng anh nghỉ ngơi. Một lúc lâu sau, Quý Đông Dương gỡ tay cô ra, sai: "Lấy bát đĩa đi."

Anh bung sủi cỏ đi ra bàn, đầy một bát to, Chu Nghi Ninh nghĩ hai người sẽ ăn không hết nổi.

Chu Nghi Ninh cầm chén đĩa đi ra để lên bàn rồi quay vào bếp mở tủ lạnh. Tủ lạnh có rất nhiều thức ăn, cô lấy hũ tương ớt, vừa mở nắp là biết ngay do mẹ A Minh làm, còn có cả cá chiên xù nữa, nhưng không thích hợp ăn vào buổi sáng nên cô chỉ bung ra xem một chút rồi lại cất vào.

"Anh nấu cơm ngon không?"

"Bình thường."

"Ồ, vậy tối nay anh nấu cơm nhé?"

Quý Đông Dương ngẩng đầu nhìn cô, Chu Nghi Ninh ngồi ở đối diện anh cười tươi rói, "Em muốn ăn, em sẽ giúp anh mà, không ngồi không đâu."

Cuối cùng anh cũng gật đầu, "Ừ."

Chu Nghi Ninh nhớ ra một chuyện: "Tối nay Triều đại thái bình phát sóng, suýt thì quên mất."

-----oOo-----

Chương 52

Nguồn: EbookTruyen.Me

Triều đại thái bình đã lên hot search trên weibo, vì có Quý Đông Dương diễn vai nam chính nên đây là bộ phim cổ trang được mong chờ nhất trong mấy năm gần đây, cộng thêm việc chương trình giải trí có sự tham gia của Chu Nghi Ninh và các diễn viên khác trong đoàn phim cũng đã góp phần quảng bá phim.

Ngoài Quý Đông Dương và Chu Nghi Ninh, các diễn viên chính khác cũng là những cái tên gây chú ý, ví dụ như Chu Duy và Cảnh Tâm đều là cái tên quen thuộc trên hot search. Kể từ lúc Cảnh Tâm và Tàn Sâm yêu nhau, Cảnh Tâm hạn chế đăng weibo, nhưng lần nào đăng bài thì y như rằng sẽ quảng bá phim Triều đại thái bình, không lần nào mà không có, nhà sản xuất nên thưởng cho cô ấy mới đúng.

Mặc dù Quý Đông Dương cực kỳ kín tiếng nhưng với diễn xuất đã được tôi luyện qua mười mấy năm chắc chắn không giống với các tiểu thị tươi, tiểu hoa đán(1). Tuy không có scandal, không chiêu trò nhưng địa vị của anh trong lòng fans không thể nào thay thế, chỉ cần ra phim mới, fans lập tức ủng hộ, đó chính là thực lực. Rất nhiều fan bình luận tối nay sẽ canh đúng giờ để xem phim.

(1) Tiểu thị tươi, tiểu hoa đán: Chỉ những nam, nữ diễn viên trẻ đẹp trai

xinh gái đang nổi.

Ăn sủi cỏ xong, Chu Nghi Ninh ngồi trên sofa xoa bụng, nấu nhiều quá nên cô và Quý Đông Dương phải cố ăn cho hết.

Quý Đông Dương đi ra khỏi bếp, nhìn cô, hỏi: "Em muốn đi đâu không?"

Mắt Chu Nghi Ninh sáng rực: "Đi được hả?"

Quý Đông Dương nghĩ ngợi, "Có một nơi, chúng ta lái xe đi."

Chu Nghi Ninh lập tức đứng lên, đẩy anh vào phòng ngủ, giục: "Anh mau thay quần áo đi."

Quý Đông Dương mặc áo len màu đen và quần thể thao, trên tay cầm cái áo khoác, vành mũ kéo thấp, với lấy cái khẩu trang trên bàn, Chu Nghi Ninh cũng đeo khẩu trang, mặc áo khoác vào rồi hai người tách nhau ra đi xuống chung cư, lén lút y như kẻ trộm.

Quý Đông Dương ngồi đợi ở trên xe, một lát sau Chu Nghi Ninh chui vào xe anh, tháo khẩu trang xuống, nghiêng đầu cười với anh: "Đi thôi."

Đường cao tốc không lấy phí vào dịp tết, rất nhiều người đi chơi xa nên mấy ngày nay đường xá trong nội thành vô cùng thoáng đãng, nhưng khi xe lên đường cao tốc thì bắt đầu bị kẹt xe. Dọc đường, Chu Nghi Ninh không hề hỏi anh định đi đâu, nhưng vì bây giờ chán quá nên cô hỏi: "Chúng ta đi đâu thế?"

Quý Đông Dương cười, "Lên núi."

Chu Nghi Ninh nghĩ mình nghe nhầm, "Lên núi?"

Anh gật đầu: "Ừ."

Chu Nghi Ninh: "..."

Hai ngày trước có tuyết rơi nên đường hơi trơn, nếu không được Quý Đông Dương ôm lại thì Chu Nghi Ninh té không biết bao nhiêu lần rồi. Hai người đều đeo khẩu trang nhưng khi thở ra vẫn thấy làn hơi màu trắng. Chu Nghi Ninh tự thấy thể lực của mình rất tốt nhưng khi mới tới giữa

sườn núi, cô đã mệt rũ, la lối: "Em không đi nữa! Quý Đông Dương, anh có lòng không đây hả? Lần đầu hẹn hò mà lại đưa em đến nơi ngay cả phân chim cũng không có như thế này hả?!"

Quý Đông Dương cúi đầu nhìn Chu Nghi Ninh, cô nhìn anh một cái rồi cúi đầu nhìn mũi chân mình.

Qua vài giây im lặng, Quý Đông Dương ngồi xuống trước mặt cô, giọng trầm trầm: "Lên đi."

Chu Nghi Ninh sững sốt, nhìn tấm lưng vững chãi của người đàn ông trước mắt, cô do dự một chút rồi leo lên lưng anh, thật ra đường khá dễ đi, toàn là bậc thang, cô vẫn có thể đi tiếp, chỉ giữ chừng chút thôi. Nhưng nếu Quý Đông Dương muốn cõng cô thì cô đâu dại từ chối, cơ hội hiếm có khó tìm lắm chứ bộ.

Quý Đông Dương cõng Chu Nghi Ninh đứng dậy, cô vòng tay qua cổ anh, cúi đầu hôn lên vành tai lạnh ngắt của anh. Trời lạnh, môi cô mềm và ẩm tạo nên sự tương phản rất lớn, Quý Đông Dương chợt dừng lại, hạ giọng: "Em còn lộn xộn là anh ném xuống đây."

"..."

Quý Đông Dương cõng Chu Nghi Ninh khoảng mười mấy phút thì Chu Nghi Ninh tự đi.

Hai người lên tới đỉnh núi, Chu Nghi Ninh dựa vào vai Quý Đông Dương thở hồng hộc, lấy bình nước trong ba lô ra uống mấy ngụm rồi đưa cho Quý Đông Dương.

Quý Đông Dương nhìn vào ba lô của cô, nhíu mày: "Đi với anh mà mang theo nhiều tiền thế làm gì?"

Chu Nghi Ninh mím môi, "Thích."

Cô vừa đáp vừa nhìn xung quanh. Vào mùa đông, đỉnh núi xơ xác, không có một bóng người, phía trước là vực sâu thăm thẳm, bên dưới dày đặc sương mù, đối với người sợ độ cao như cô thì nơi này chẳng vui tẹo nào.

Chu Nghi Ninh nhìn xuống mấy lần, chân như nhũn ra.

Quý Đông Dương ôm eo cô, cúi đầu nhìn cô: "Sợ hả?"

Cô không thừa nhận: "Không sao, không đứng gần mép vực là được."

"Sao lại sợ độ cao?"

Chu Nghi Ninh im lặng một chút rồi mới nói: "Hồi nhỏ bị nhốt trên sân thượng. Cả đêm."

Lúc đó cô chín tuổi, đi cùng đám bạn lên sân thượng ở tầng mười sáu chơi. Cả đám mang theo đồ ăn lên đó vừa ăn vừa chơi, sau đó Chu Giai Huệ cũng lên, thế là cả đám theo Chu Giai Huệ đi xuống, bỏ lại mình cô với đồng thức ăn, lẻ loi và buồn tủi.

Cô ngồi trên sân thượng, dựa vào tường ngắm hoàng hôn. Mặt trời dần ngả về tây, trong góc sân thượng nọ có một dáng hình nhỏ bé.

Không biết là do có người cố tình hay vô ý mà đến khi trời tối, cô muốn về nhà thì phát hiện mình bị nhốt trên sân thượng. Cô sợ hãi hét to, nhưng mấy ngày đó cô bị cảm, cổ họng rất đau. Giọng cô nhỏ quá, không ai nghe thấy cả.

Buổi tối bỗng nhiên có bão, mưa rơi nặng hạt, cô sợ hãi, vội vàng lui vào góc tường. Cô vừa nhỏ vừa gầy, mới đứng lên thì bị gió quật ngã, cô lăn mấy vòng, suýt thì ngã xuống khỏi sân thượng. Gió lớn quá, tựa như lúc nào cũng có thể cuốn phăng cô đi, cô lao đảo, bị ngã mấy lần mới bò tới góc tường an toàn, run rẩy nhìn sấm sét.

Tới khoảng bốn, năm giờ sáng hôm sau, Chu Lợi Huy mới tìm thấy cô.

Quý Đông Dương chăm chú nhìn cô, anh không hỏi tiếp mà ôm chặt lấy cô, chuyển đề tài: "Nhìn nơi này xem có ấn tượng gì không?"

Chu Nghi Ninh nhìn qua góc lại, trong đầu đột nhiên hiện lên mấy hình ảnh, cô trợn to mắt: "À, trong phim Đen trắng có một cảnh ở đây nè! Đúng không?"

Cô xem Đen trắng rất nhiều lần, trong cảnh này, Quý Đông Dương mặc cảnh phục nhảy từ trực thăng xuống ngay mép vực. Lúc đó, anh rất đẹp trai, mà thực ra trong bộ phim đó, động tác, biểu cảm nào của anh cũng đều đẹp cả.

Quý Đông Dương gật đầu, đê thấp giọng, nghe như đang dụ dàng dỗ dành: "Đừng sợ, anh không để em ngã xuống đâu."

Chu Nghi Ninh cắn môi, lắc đầu, "Đừng."

Anh chăm chú nhìn cô, một lát sau, cô thỏa hiệp: "Được rồi, chỉ năm giây thôi đó."

Quý Đông Dương ôm hông cô, đứng cách mép vực khoảng hai mét. Một cơn gió thổi qua. Chu Nghi Ninh run rẩy, không biết vì lạnh hay vì sợ, cô ôm chặt eo anh, chôn đầu vào ngực anh, qua một lúc cô mới ngẩng đầu lên, nhìn về phía trước rồi từ từ cúi đầu. Chóng mặt quá.

Quý Đông Dương siết chặt tay, "Sau này còn có một cảnh như thế nữa, em phải làm quen. Thật ra không có gì đáng sợ cả, đứng càng cao thì sẽ thấy càng xa, thật lòng mà nói là anh không ngờ em lại sợ độ cao."

Bình thường cô ngạo nghễ, ương bướng, ngay cả cướp cũng dám đánh nhưng lại sợ độ cao. Anh thực sự bất ngờ.

Anh càng bất ngờ hơn về căn bệnh của cô, không biết nó nghiêm trọng đến mức nào.

Trời rất lạnh, ở trên đỉnh núi hơn nửa tiếng, Quý Đông Dương chuẩn bị dẫn cô đi xuống.

Chu Nghi Ninh nhìn chăm chăm xuống vực, ba phút sau, mặt càng lúc càng tái, cô đột ngột xoay người ôm lấy Quý Đông Dương, vội vã kéo cô anh xuống rồi hôn lên môi anh.

Cô nhắm mắt lại, vội vã cắn môi anh.

Quý Đông Dương phát hiện những lúc bất an, cô sẽ tìm cách giải tỏa.

Lúc này là hôn.

Trước kia thì sao? Cô dùng cách gì? Anh nghĩ đến Bùi Diên trong phim Khúc mắc, cô ấy uống rượu, hút thuốc, nhảy nhót, làm tình.

Sau này thì sao? Sau này đã có anh rồi.

Nụ hôn mãnh liệt nhanh chóng kết thúc, Chu Nghi Ninh ngoan ngoãn đi theo Quý Đông Dương xuống núi.

Vào xe, nhiệt độ rất ấm, hai má Chu Nghi Ninh ửng hồng, Quý Đông Dương dựa vào lưng ghế nghỉ ngơi, quay đầu nhìn cô: "Về nhé?"

Chu Nghi Ninh không trả lời mà đột ngột chồm về trước hôn lên môi anh.

Quý Đông Dương đã phân biệt được lúc nào thì cô bất an, lúc nào thì cô chỉ muốn trêu anh thôi.

Hiện tại là về sau.

Anh đè vai cô lại, cúi đầu cảnh cáo: "Đừng làm loạn nữa, về thôi."

Chu Nghi Ninh dựa nửa người vào người anh, ngay sau đó cô bật dậy, dang chân ngồi lên đùi anh, cười quỳn rữ: "Không về, em còn muốn ở đây thêm một lát, đừng lo, ở đây không có ai đâu."

Lạnh muốn chết, ai thềm đến nơi quái quỷ này chứ.

-----oOo-----

Chương 53

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chu Nghi Ninh ngồi trên đùi anh, bỗng vui vẻ nhìn ra ngoài cửa sổ, "A, tuyết rơi rồi."

Quý Đông Dương cũng nhìn ra cửa sổ, những hạt tuyết nhẹ nhàng đáp

xuống cửa xe, hạt này chồng lên hạt kia, rơi càng lúc càng nhanh. Chu Nghi Ninh cởi áo khoác ném ra ghế sau, cúi người ghé sát vào tai anh, "Tuyệt có đẹp bằng em không?"

Cô đã phát hiện tai anh rất nhạy cảm.

Cô dán môi mình lên tai anh rồi ngậm lấy nó, môi cô ướt át, mềm mại. Quý Đông Dương túm lấy tay cô, đỡ thẳng người cô lên, đôi lông mày đen nhánh nhíu chặt lại. Cô cười, cúi đầu hôn lên môi anh, mắt nhắm lại, vừa liếm vừa cắn nhẹ môi anh.

Quý Đông Dương chăm chú nhìn cô trong một chốc, từ từ ngậm lấy môi đó, sau đó liền mút mạnh, đảo quanh, vừa chậm rãi vừa mãnh liệt. Tay anh xoa nhẹ hông cô rồi lần theo vạt áo đi vào, tay khẽ di chuyển lên phía trên, liên tục vuốt ve eo cô.

Chu Nghi Ninh không chịu nổi khi bàn tay thô ráp của đàn ông liên tục lướt trên làn da mềm mại của mình, cô dần cảm thấy khó thở, níu chặt vai anh, tựa như một nàng mèo: "Nhột quá."

Quý Đông Dương nhắm mắt, đôi môi lướt dọc từ cằm xuống cổ, xuống xương quai xanh của cô, ngón tay gõ nhẹ eo cô, "Ồ đâu?" Hơi thở của anh dần chuyển lên tai cô. Tai cô rất nhỏ, rất trắng, anh khẽ hôn lên đó. Chu Nghi Ninh khẽ rùng mình. Thì ra người nhạy cảm không chỉ có mình anh.

Anh trả thù cô, siết chặt hông cô làm cô gái bé nhỏ bị khóa chặt trong lòng anh. Bất kể là chuyện gì, một khi Quý Đông Dương đã nghiêm túc thì Chu Nghi Ninh tuyệt đối không phải là đối thủ của anh.

Cô đấu không lại anh, cơ thể dần nóng lên, đưa tay cởi quần áo của anh, hơi thở hỗn hển, tựa như con thú đang cố cắn xé cái áo khoác, biết sao được khi mà anh không chịu phối hợp. Cô cởi áo khoác của anh hoài mà không được, tay chân càng lúc càng luống cuống. Quý Đông Dương thấy cô là lạ, anh đè tay cô lại, mở mắt ra nhìn cô.

Đôi mắt sâu như biển, nhưng có thể đốt cháy người khác.

Chu Nghi Ninh từ từ buông áo khoác của anh ra, sau đó, cô túm lấy vạt áo của mình rồi cởi ra, bên trong chỉ còn lại cái áo ngực màu đen ôm trọn đôi bầu ngực đầy đặn. Cánh tay đang ôm eo cô của Quý Đông Dương khẽ siết

lại.

Cơ thể của cô hết như những bông tuyết bên ngoài kia, trắng đến lóa mắt.

Chu Nghi Ninh ghé sát vào tai anh, hỏi nhỏ: "Muôn không anh?"

Người đàn ông trả lời cô bằng cách lật người lại, trong nháy mắt, hai người đã đổi vị trí cho nhau, không biết anh ấn vào đâu mà cái ghế đột nhiên ngã ra sau, hai người cũng từ từ nằm xuống. Quý Đông Dương đề lên người cô, nhìn cô một cách chăm chú, sau đó cúi đầu hôn cô.

Nhắm mắt lại, khi nghe thấy tiếng còi dây lưng, tim cô khẽ run lên.

Mũi xe dần dần bị tuyết phủ kín, khắp nơi đều là màu trắng.

Bên ngoài, tiết trời lạnh như băng. Trong xe, không khí nóng như lửa.

Kịch liệt, kích thích, đắm say.

Điều nuối tiếc duy nhất là Quý Đông Dương không thực sự thỏa mãn.

Chu Nghi Ninh rã rời, để Quý Đông Dương mặc quần áo cho cô. Một lúc lâu sau, cô gỡ cái bịt mắt lúc nãy bị anh đeo lên để nhìn anh. Anh xoa đầu cô nhưng không nhìn cô mà cúi đầu nhìn miếng đệm lót đã bị thấm ướt, khóe miệng cong cong.

Chu Nghi Ninh đỏ mặt, tức giận nói: "Tại sao không làm?"

Cũng không thể nói là không làm, dù sao hai người cũng...

Nhưng cũng đâu thể nói là đã làm.

Rốt cuộc Quý Đông Dương cũng ngẩng đầu nhìn cô, nói nhỏ: "Sợ có sự cố ngoài ý muốn."

Bây giờ, cho dù là anh hay là cô đều không được phép để xảy ra sự cố.

Có đôi khi chỉ một sự cố là đủ để hủy diệt tất cả.

Trên đường về, hai người dừng lại bên đường ăn chút gì đó rồi vào nội thành. Lúc về đến nhà đã năm giờ chiều.

Chu Nghi Ninh đi tắm, Quý Đông Dương mở tủ lạnh lấy nguyên liệu nấu ăn ra, một lúc sau, thấy cô đã tắm xong, anh vẫy tay, "Qua rửa rau."

Chu Nghi Ninh mặc áo khoác, ngồi xuống sofa mang vớ vào, "Em đi mua ít đồ cái đã."

Quý Đông Dương nghiêng đầu nhìn cô, "Mua gì?"

Có khi trong nhà có sẵn.

Chu Nghi Ninh nhìn anh, đứng dậy nói, "Rượu, ở chỗ này của anh không có, em tìm rồi."

Quý Đông Dương không ngăn cô, chỗ anh không có rượu thật, "Sợ ở dưới chung cư cũng không có."

Ở đây không phải là khu chung cư cao cấp mà chỉ là khu bình thường thôi, hơn nữa cũng đang tết, mấy cửa hàng đều đóng cửa hết cả, còn cửa hàng tiện lợi 24/7 sợ cũng không có rượu.

Chu Nghi Ninh đi ra cửa, quay đầu lại cười: "Không sao, em tới câu lạc bộ của Chu Thân lấy, cũng gần đây thôi."

Quý Đông Dương gạt đầu, ném chìa khóa xe cho cô, "Lái xe đi."

Hai mươi phút sau, Chu Nghi Ninh tới câu lạc bộ của Chu Thân. Nhìn thấy cô, Chu Thân sững sốt: "Sao em lại tới đây?"

Chu Nghi Ninh hất cằm: "Lấy cho em mấy chai rượu."

Chu Thân ngạc nhiên: "Lúc trước đưa cho em nhiều lắm mà, uống hết cả rồi? Con gái con đũa, ở một mình mà sao uống nhiều rượu dữ?"

Chu Nghi Ninh: "Nói nhiều quá, mau lên."

Chu Thân hết cách, chỉ đành đi lấy rượu cho cô.

Trong lúc đợi Chu Thân, điện thoại vang chuông, cô nhìn màn hình, là Alice gọi tới.

"Cục cung Nghi Ninh, cậu đang ở đâu thế?"

"Ở thành phố B, sao thế?"

Alice cười: "Tớ cũng đang ở đây nè, tối nay ăn cơm với nhau nhé."

Chu Nghi Ninh nhíu mày: "Sao cậu lại ở đây?"

Alice bỗng ngừng cười, "Tớ tới hôm qua rồi, muốn gặp cậu quá, tối nay cậu đi với tớ được không? Tớ khó chịu lắm."

Chu Nghi Ninh nghĩ tới Quý Đông Dương đang nấu cơm ở nhà, cắn môi nói: "Ừ, lát nữa tớ tới chỗ cậu."

Chu Nghi Ninh lấy được rượu liền ra khỏi câu lạc bộ.

Trên đường đi, Chu Nghi Ninh gọi điện cho Quý Đông Dương, giọng đầy áy náy: "Quý Đông Dương, em xin lỗi, tối nay em không ăn cơm với anh được."

Quý Đông Dương ngó người ra một chút, nhìn nguyên liệu đã chuẩn bị xong xuôi, nói nhỏ: "Ừ, anh biết rồi."

Chu Nghi Ninh hỏi: "Anh không hỏi em đi đâu hả?"

Quý Đông Dương cười: "Vậy em đi đâu?"

Chu Nghi Ninh đảo mắt: "Em đi với Alice."

Cúp máy, Quý Đông Dương nhìn cá chiên xù và khô bò vừa mới lấy ra, anh đóng gói rồi cất lại vào tủ lạnh.

Từ hai người biến thành một người, không cần có nấu nướng cầu kỳ.

Quý Đông Dương ăn bữa cơm đơn giản rồi đi tắm.

Trên weibo, Triều đại thái bình là từ khóa được tìm kiếm nhiều nhất.

Vì yêu cầu từ phía nhà sản xuất yêu cầu, Quý Đông Dương đăng mấy tấm hình để tuyên truyền, nội dung rất ngắn gọn: Tôi nay bắt đầu phát sóng Triều đại thái bình, cảm ơn mọi người đã ủng hộ.

Quý Đông Dương tự quản lý weibo của mình, anh rất hiếm khi đăng bài, có đăng thì cũng chỉ để tuyên truyền cho phim, tạp chí hay sự kiện mà thôi.

Hậu cung bùng nổ.

"Biết ngay tối nay Đông ca sẽ đăng weibo mà."

"Đã ngồi trước tivi chờ xem Đông ca. Đừng nói là tập 1 Đông ca vẫn chưa xuất hiện nhé, tui đập tivi liền, nói thiệt đó!"

"Đã liếm poster tám lần rồi, tạo hình cổ trang của Đông ca đẹp quá thể đáng."

"Poster cũng có Chu Nghi Ninh nữa đó, mắt của cô ấy đẹp quá, nhìn rất có hồn, còn quyến rũ nữa."

...

Tám giờ tối, Triều đại thái bình chính thức phát sóng.

Quý Đông Dương ngồi trên sofa xem phim, hôm nay cô gái đó nói muốn xem phim cùng anh, nào ngờ lại cho anh leo cây.

Alice uống rượu một mình trong quán bar, lúc Chu Nghi Ninh tìm thấy cô ấy, cô ấy đã chệnh choáng say, "Hi, Nghi Ninh, tới rồi đó hả? Mau uống với tớ nào."

Chu Nghi Ninh giữ ly rượu trong tay cô ấy lại, "Trương Hội đâu?"

Alice cắn môi, như muốn khóc, "Đừng nhắc tới cô ấy nữa, tớ đến đây một mình."

Mỗi lần giận dỗi thì Alice đều khóc. Lần nào về nước cũng có màn này, Chu Nghi Ninh quen rồi.

Nửa đêm, Chu Nghi Ninh đưa Alice say mèm về nhà mình, Trương Hội đứng bên dưới khu chung cư, thấy hai người liền vội vàng chạy tới.

Về đến nhà, Chu Nghi Ninh nhìn đồng hồ, mười hai giờ rồi.

Còn chưa xem tập đầu tiên của Triều đại thái bình mà đã bước sang ngày mới rồi, Chu Nghi Ninh dẫu môi, ôm gối nhìn Trương Hội chăm sóc Alice. Cho Alice uống say là một tai họa, khi nhìn thấy Trương Hội thì cô ấy lại càng làm loạn, một lát sau thì ôm bồn cầu nôn suýt tắt thở, dây giật bồn cầu cũng sắp bị cô ấy làm hỏng.

Trương Hội nhìn Chu Nghi Ninh: "Cậu thay quần áo đi."

Chu Nghi Ninh nghĩ ngợi một chút, "Tớ đi đây."

Trương Hội nhướn mày: "Qua nhà hàng xóm chứ gì?"

Chu Nghi Ninh đi ra cửa, không ngoảnh đầu lại, "Không phải, mà cũng gần như vậy."

Tới khu chung cư của Quý Đông Dương, Chu Nghi Ninh đỗ xe, mặc áo khoác, đeo khẩu trang, đội mũ, xách chai rượu vang đi đến cửa hàng 24/7, cô bé nhân viên đang ngủ gà ngủ gật bị tiếng "Kính chào quý khách" được cài tự động làm giật mình. Cô ấy ngẩng đầu lên, mỉm cười: "Chào quý khách."

Tết nhất nên có rất ít khách ghé vào cửa hàng vào giờ này, cô ấy nhìn chằm chằm vị khách ăn mặc kín mít, mắt của vị khách này đẹp quá, như muốn làm say lòng người.

Chu Nghi Ninh nhìn cô ấy một cái rồi đi đến quầy hàng bên cạnh nhìn một đóng hộp.

Cuối cùng chọn hai hộp để lên quầy, sau đó mở ba lô lấy hai tờ tiền màu

đỏ ra đưa.

Nhân viên thấy mấy xấp tiền trong ba lô thì ngẩng đầu nhìn vị khách. Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong được, hiếm thấy ai mang theo nhiều tiền mặt như vị khách này.

Chu Nghi Ninh nhận tiền thừa, cất tiền và đồ đạc vào ba lô, sau khi đi ra cửa hàng, cô khẽ bật cười.

Mười phút sau, cô nhân chuông cửa nhà anh.

Không biết Quý Đông Dương đã ngủ chưa, lúc không làm việc, anh ngủ rất sớm.

Đợi một lúc lâu cửa mới mở, Quý Đông Dương làm mặt lạnh nhìn cô, Chu Nghi Ninh cười với anh: "Em về rồi đây."

Quý Đông Dương mím chặt môi, xoay người lại, tiếng nói rất trầm, không vui: "Đóng cửa lại."

Cô bất ngờ ôm chầm anh từ phía sau, cọ nhẹ đầu vào lưng anh, "Đánh thức anh hả? Sao khó chịu thế?"

-----oOo-----

Chương 54

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quý Đông Dương cúi đầu nhìn cánh tay vòng qua eo mình, anh gỡ tay cô ra, "Bây giờ là mấy giờ?"

Dứt lời, anh đi vào phòng ngủ, nằm lên giường, đeo bịt mắt ngủ tiếp, không thèm nhìn cô lấy một cái.

Chu Nghi Ninh nhìn đồng hồ, gần hai giờ sáng.

Biết sao được, nhà cô và căn hộ này của Quý Đông Dương cách nhau rất xa, phải đi lâu lắm đó.

Cô sờ hai cái hộp trong túi áo, nhoen miệng cười. Cô cởi áo len, cũng cởi luôn chiếc quần jean ra, để chân trần đi vào phòng ngủ. Chiếc đèn bàn chiếu lên mái tóc đen cùng gương mặt anh, đôi mắt bị giấu dưới miếng bịt mắt, sống mũi cao thẳng, môi hơi nhướn lên, chiếc cằm gợi cảm, trông rất giống người tránh xa nữ sắc.

Cô vén chăn lên, cơ thể mềm mại ghé vào lòng anh, ngay sau đó dang chân qua hông anh, nhét hai cái hộp xuống dưới gối, cô cúi người hôn lên môi anh, sau đó thổi hơi vào tai anh: "Nếu khó chịu thì xả ra trên người em nè."

Quý Đông Dương đeo bịt mắt để mặc cho cô hôn, khi tay anh chạm vào cặp đùi trần mịn màng của cô, người anh khẽ cứng lại.

Chu Nghi Ninh hôn dọc xuống dưới, đến yết hầu thì dừng lại rồi ngậm nó vào, ngay lập tức yết hầu trong miệng cô bỗng cử động. Cô thấy thú vị nên ngậm mạnh hơn làm yết hầu lại cử động mạnh hơn.

Bàn tay để trên giường của anh dần lướt dọc theo cơ thể cô, từ đùi đến hông rồi siết chặt eo cô, hai cánh tay như hai sợi dây thừng trói cô lại. Chu Nghi Ninh hôn lên môi anh, trượt lưỡi vào.

Bỗng nhiên trời đất xoay chuyển, sau đó cô được đặt nằm trên giường, hai người đã đổi chỗ cho nhau.

Quý Đông Dương hôn cô mãnh liệt, Chu Nghi Ninh cũng nồng nhiệt đáp lại anh, hai người đều muốn giành quyền chủ động, không ai chịu nhường ai, cô giờ tay định tháo miếng bịt mắt của anh xuống, nhưng tay vừa đụng vào đã bị anh giữ lại, mười ngón tay đan chặt vào nhau đặt trên gối. Chu Nghi Ninh muốn rút tay ra nhưng bị anh đè lại, thế nên cô đành thuận theo anh.

Tuy Quý Đông Dương lạnh lùng nhưng anh là đàn ông, có lẽ do bản năng nên ở phương diện này, đàn ông luôn chiếm ưu thế trước phụ nữ.

Nếu phụ nữ là người châm lửa thì đàn ông sẽ là người điều khiển ngọn lửa.

Quý Đông Dương vuốt ve eo cô rất lâu mới dần đưa tay đi lên ngực cô, tay anh vòng ra sau lưng cởi móc áo, rồi nhanh chóng ôm lấy ngực cô. Chu

Nghi Ninh nhìn người đàn ông đeo bịt mắt nằm trên người mình, trong mắt, trong lòng cô bùng lên ngọn lửa dữ dội, cô giơ tay cởi quần áo của anh ra.

Hai người gần như trần truồng, hai cơ thể nóng hôi dính sát vào nhau.

Quý Đông Dương vuốt cái bụng phẳng lý của cô, tay lướt xuống, nhanh chóng cởi bỏ mảnh vải cuối cùng trên người cô, đâm ngón tay vào, lúc nông lúc sâu.

Chu Nghi Ninh thở dốc, cơ thể run rẩy, hai chân khép chặt rồi lại mở ra, nhanh chóng làm ướt tay anh. Cô ôm cổ anh, ghé sát vào tai anh thầm thì: "Không nhìn em hả?"

Quý Đông Dương nhớ tới chiều nay, bên dưới chân núi phủ đầy tuyết, làn da cô trắng như những bông tuyết lạnh lẽo ngoài trời nhưng cơ thể lại nóng hôi. Nghĩ tới điều đó, nơi nào đó trên cơ thể anh lập tức có phản ứng, nơi ấy chổng lên đồi cô, nóng bỏng. Cô luồn tay vào tóc anh, hai chân quặp lấy hông anh.

Cơ thể cứng đờ, anh dừng lại.

Chu Nghi Ninh chớp lấy thời cơ giật miếng bịt mắt xuống, đôi mắt long lanh làm say lòng người của cô chăm chú nhìn anh.

Mắt anh đen láy, sâu thẳm, tựa như bầu trời đêm lúc nào cũng có thể bắn ra pháo hoa.

Cô hơi nâng người hôn lên môi anh.

Quý Đông Dương rũ mắt, hôn lại cô, cô vuốt ve lưng anh, thỉnh thoảng đụng vào mấy vết sẹo, cô đoán chắc là bị thương lúc quay phim. Cô lướt tay ra phía trước, đặt tay lên nơi đó, khẽ nắm nhẹ, đáp lại cô là tiếng rên trầm thấp của anh.

Quý Đông Dương chổng thẳng người lên, Chu Nghi Ninh cảm thấy trống rỗng, cô sợ anh bỏ đi liền vội vàng giữ anh lại.

Cô lấy hai cái hộp ở dưới gối ra, ôm eo anh, cười đắc ý: "Em mua rồi."

Quý Đông Dương chăm chú nhìn cô, nhìn cô mở hộp, nhìn cô lấy một cái ra, nhìn cô dùng tay xé bọc. Hai tay cô kéo mạnh bọc ra, nhưng vì tay đổ mồ hôi nên xé hoài mà không được, càng lúc càng sốt ruột, càng sốt ruột thì càng run tay, càng run tay lại càng không xé được.

Vẻ mặt Quý Đông Dương thoáng thay đổi, đôi mắt như càng đen hơn, anh giật lấy cái bao cao su từ tay cô, cắn một góc, mở ra đeo vào.

Cô vội vàng áp sát vào anh, anh ôm vai cô từ từ nằm xuống giường, tách chân cô ra, giữ lấy chân cô, cố gắng trấn an cô, giọng nói khản đặc: "Đừng gấp, sẽ đau đấy."

Chu Nghi Ninh rất gấp, cô không đợi được.

Quý Đông Dương vừa hôn cô vừa đưa tay thăm dò, đến khi thấy đã được rồi thì đâm mạnh vào.

Cô mở to mắt, ngửa đầu, há miệng thở dốc, rất lâu sau mới nói được một chữ: "Anh..."

Đau chết mất.

Khi đau, cô rất yên tĩnh.

Quý Đông Dương vén mấy sợi tóc ra khỏi trán cô, cô vừa nhúc nhích, nơi bên trong cô như bị xoắn lại, anh rên lên một tiếng, trán chảy đầy mồ hôi, qua một lát mới từ từ cử động.

Hai người ướt đẫm mồ hôi, cô rên rỉ, anh thở gấp, một tay anh siết chặt eo cô, một tay đặt trên đỉnh đầu cô.

Chu Nghi Ninh có cảm giác như eo mình sắp gãy tới nơi rồi.

Cô run rẩy, ngón chân duỗi thẳng, mở to mắt nhìn người đàn ông bên trên mình. Mồ hôi từ trán lăn xuống gò má anh, sau đó rơi xuống ngực cô, nóng hổi.

Ánh đèn mờ mờ càng làm không khí thêm mờ ám.

Lúc này Quý Đông Dương không còn lạnh lùng như thường ngày nữa, đôi

lông mày nhíu chặt, ánh mắt như có lửa nhìn cô đăm đăm.

Khoái cảm ngay một chồng chất, Chu Nghi Ninh nhìn anh, cơ thể chợt cong lên, cả người run rẩy, đầu óc trống rỗng, móng tay đâm sâu vào da anh.

Trước mắt là một khoảng trắng. Đây là cảm giác gì? Cả đời cô sẽ không bao giờ quên.

Mắt của cô rất đẹp, trong khoảnh khắc đó, mắt cô như muốn nhấn chìm anh.

Quý Đông Dương lấy miếng bịt mắt trên gối, giữ đầu cô lại rồi đeo bịt mắt lên cho cô.

...

Từ nửa đêm cho đến lúc trời hừng sáng.

Khi mọi thứ đã yên tĩnh trở lại, Chu Nghi Ninh đã rời dựa vào ngực anh, đeo bịt mắt ngủ thiếp đi.

Quý Đông Dương nhìn cô, rất lâu sau, anh tháo miếng bịt mắt ra cầm trong tay, bế cả người lẫn chăn ra sofa rồi quay vào phòng dọn giường. Mười phút sau, anh lại bế cô vào.

Bỗng nhiên, cô mở mắt ra.

Quý Đông Dương đặt cô lên giường, Chu Nghi Ninh đỡ thắt lưng kêu lên một tiếng, quay đầu trừng anh.

Quý Đông Dương vén chăn lên, ôm cô vào lòng, xoa nhẹ eo cô, "Đừng làm loạn nữa, ngủ đi."

Chu Nghi Ninh rất buồn ngủ, cô cười, vùi vào lòng anh, đáp vâng. Nhắm mắt lại, cô nhanh chóng ngủ say.

Hai người ngủ đến một giờ chiều thì chuông cửa reo, Quý Đông Dương tỉnh dậy trước, Chu Nghi Ninh đá anh một cái rồi đẩy anh ra, giật mạnh chăn trùm lên đầu, quay lưng về phía anh.

Xem ra không phải chỉ mình anh nổi điên khi bị đánh thức.

Quý Đông Dương bị đánh thức nhưng kỳ lạ là anh không hề thấy tức giận, anh nhoẻn miệng cười, sáng khoáy đi mở cửa.

Bên ngoài, Dương Huân và A Minh nhấn đến hồi chuông thứ hai, cửa mới mở ra.

A Minh cười, giơ cái túi trong tay: "Đông ca, em đem thức ăn cho anh nè, có cả phần của cô Chu nữa, tối nay mang về thành phố H cho cô ấy ăn, bù lại cho hôm bữa cô ấy không ăn được."

Hôm nay là ngày nghỉ cuối cùng, tối nay phải quay lại thành phố H, ngày mai bắt đầu quay phim.

Dương Huân cúi đầu lơ đãng nhìn xung quanh, lúc thấy đôi bột trên tủ giày thì sững sốt nhìn về phía Quý Đông Dương.

Quý Đông Dương đã xoay người lại, nói với A Minh: "Đề đồ lên bàn đi."

Lúc A Minh đổi dép lê, anh ta cũng sững sốt một chút, nhìn Dương Huân: "Anh Dương, chúng ta có cần đi về không?"

Dương Huân gõ đầu anh ta, "Về cái đầu cậu! Lát nữa sắp xếp hành lý, buổi tối còn ra sân bay nữa."

A Minh vò đầu, nhìn về phía phòng ngủ đang khép chặt cửa, lòng rối bời.

Lần này là thật rồi, trong phòng Đông ca thực sự có phụ nữ.

Quý Đông Dương đi vào phòng bếp, quay ra nhìn hai người ngoài phòng khách: "Hai người ăn chưa?"

A Minh gật đầu: "Dạ ăn rồi."

Quý Đông Dương nấu nồi cơm, lấy đồ ăn từ trong tủ lạnh ra.

A Minh vội đề đồ lên bàn rồi chạy vào bếp, "Đông ca, để em."

Quý Đông Dương ừ, đi ra khỏi phòng bếp, Dương Huân hất cằm: "Tiểu ma nữ ở đây hả?"

Anh gật đầu, "Ừ."

Dương Huân nhìn Quý Đông Dương, còn anh đi ra ban công, nhìn một khoảng trống xóa bên ngoài cửa sổ, anh nhớ tới cảnh tượng dưới chân núi rồi lại nghĩ đến người đàn bà đang nằm trong phòng ngủ nhà anh. Đúng vậy, đàn bà, anh đã biến cô thành đàn bà, người đàn bà của anh.

Lòng chột cảm thấy âm áp, một cảm giác rất khó diễn tả. Nhưng có thể khẳng định một điều, anh toi đời rồi.

Dương Huân đi ra ban công châm điếu thuốc, Quý Đông Dương nhìn anh ta, nói: "Cho tớ một điếu."

Dương Huân bất ngờ, Quý Đông Dương rất hiếm khi hút thuốc chứ đừng nói gì đến chuyện xin thuốc. Dương Huân đưa thuốc cho Quý Đông Dương, Quý Đông Dương nhận lấy cái bật lửa, châm thuốc rồi tựa vào lan can, khẽ nhả ra một hơi khói, mắt nheo lại, trông có phần mỗi mệ.

Ánh mắt Dương Huân rơi trên cổ anh, nói nhỏ: "Ma nữ đúng là ma nữ, lần sau chú ý một chút, đừng để người ta chụp được, lúc trước Vạn Vi còn muốn nhờ cậu để lảng xê Chu Nghi Ninh, thế nhưng khi hai người thành đôi thật thì cô ấy cũng biết lúc này không phải thời điểm thích hợp."

Quý Đông Dương không che cổ lại, tối qua lúc soi gương thì anh đã thấy rồi, một khi Chu Nghi Ninh đã hưng phấn, anh không cản nổi. Nhưng cho dù cô có thể nào thì vẫn còn có anh giữ lại chút lý trí ít ỏi, sẽ không để lại dấu vết ở những nơi có thể nhìn thấy.

Anh gảy tàn thuốc, cúi đầu, "Vạn Vi biết rồi hả?"

Dương Huân cười, một nụ cười có phần bất lực: "Biết rồi, tớ và cô ấy đều thấy bây giờ không nên công khai, hai người phải cẩn thận một chút, giấu được bao lâu hay bấy lâu, điều đó tốt với cả cậu và Chu Nghi Ninh. Đây là lần đầu tiên tớ và Vạn Vi cùng chung ý kiến."

Showbiz là vậy, nếu không có gì thì khi lảng xê hoặc tạo tin đồn, fans sẽ không hoàn toàn tin tưởng, nhưng khi thực sự yêu nhau, nếu không công

khai mà bí mật hẹn hò, thì khi bị lộ ra sẽ tạo thành cú nổ. Mặc kệ Quý Đông Dương và Chu Nghi Ninh lằng xê hay thực sự yêu nhau, ai cũng thừa biết cú nổ đó to đến nhường nào.

Với tính cách của Quý Đông Dương, chắc chắn anh không muốn công khai.

Anh phân biệt rất rạch ròi giữa công việc và cuộc sống cá nhân, ngoài đóng phim ra, anh không muốn phơi bày bất cứ chuyện riêng tư nào của mình, nhưng tất nhiên đó là điều không thể. Hơn nữa với địa vị của anh, càng có nhiều cặp mắt nhìn ngó, chỉ cần một vết tích nhỏ thôi cũng sẽ bị phóng đại ra gấp trăm lần, người ta chỉ mong không thể moi móc hết đời tư của anh. Đây là việc mà nghệ sĩ không thể ngăn cản.

Quý Đông Dương hiểu rất rõ điều đó, dựa theo tình hình bây giờ, quả thật không phải thời điểm thích hợp để công khai chuyện hai người, "Tớ biết biết rồi, tớ sẽ cẩn thận."

Dương Huân gật đầu, anh ta nhìn Quý Đông Dương, hỏi: "Nghiêm túc không?"

Quý Đông Dương cười, dập tắt điếu thuốc: "Tớ làm gì cũng rất nghiêm túc."

Dương Huân không phản bác được nên đành chuyển đề tài, trò chuyện với Quý Đông Dương thêm một lát rồi đi về.

Chu Nghi Ninh tỉnh dậy vì đói.

Cô xoa bụng ngồi dậy, cơ thể bủn rủn làm cô chau mày, nơi đau nhất là eo và giữa hai chân, Quý Đông Dương thực sự rất thích eo cô. Đúng lúc đó, Quý Đông Dương ra khỏi phòng tắm, nhìn cô: "Dậy rồi hả?"

Cô gật đầu.

"Dậy rồi thì ra ăn cơm."

Lúc định mở cửa thì anh quay đầu lại, "Mặc quần áo tử tế vào, có A Minh nữa đó."

Chu Nghi Ninh nheo mắt, chỉ cười chứ không đáp lời.

Quý Đông Dương đi ra ngoài, đóng cửa lại.

A Minh bày thức ăn ra bàn, Quý Đông Dương uống xong ly cà phê thì Chu Nghi Ninh mặc đồ thể thao của anh đi ra. Cô xắn hai tay áo và ống quần để lộ mắt cá chân nhỏ nhắn, đôi bàn chân trắng xinh đi nhẹ nhàng trên sàn.

Quý Đông Dương nhìn cô, "Mang dép vào."

Chu Nghi Ninh nhướn mày, mang dép lê vào, đi theo mùi thơm tới bàn ăn, cô đói muốn xỉu. Cô cười với A Minh: "Là thức ăn do mẹ anh nấu hả?"

A Minh thấy mình cứ như bóng đèn sáng trưng nên khi Chu Nghi Ninh chủ động bắt chuyện, anh ta mừng hóm vì cũng đỡ ngại: "Ừ, lúc trước cô không ăn được nhỉ? Tối nay về lại thành phố H rồi nên mẹ tôi nấu ít thức ăn, bảo tôi mang cho Đông ca và cô."

Chu Nghi Ninh: "Thơm quá."

Cô bóc một miếng cá chiên xù bỏ vào miệng, ngon y như hôm bữa.

A Minh nhìn ngó xung quanh: "Hai người ăn đi, tôi đi xếp hành lý cho Đông ca."

Anh ta vừa đi mấy bước thì bị Quý Đông Dương gọi lại: "Đợi đã, lát nữa tôi sẽ tự xếp."

A Minh sững sốt một chút rồi cũng hiểu ra, bây giờ Đông ca không còn là đàn ông độc thân nữa, tối qua trong nhà có phụ nữ qua đêm, tất nhiên phòng ngủ không phải chỉ còn của riêng mình anh nữa. A Minh cũng là đàn ông nên biết rõ điều đó. Anh ta thấy hơi mất mát, sau này khi tới nhà Đông ca phải chú ý đủ bề, "Vây em qua kia ngồi."

Chuyến bay khởi hành lúc sáu giờ chiều, biết thế này thì anh ta không đến đây sớm làm gì.

Chu Nghi Ninh đang ăn cơm thì nhận được điện thoại của Trương Nhiên, cô ấy hỏi có cần qua đây giúp cô sắp xếp hành lý không.

Chu Nghi Ninh: "Không cần đâu, em tự thu xếp được."

Trương Nhiên: "Vậy tới giờ chị sang đón em."

Chu Nghi Ninh đáp lời rồi cúp máy.

Quý Đông Dương ngẩng đầu nhìn cô, "Lát nữa để A Minh đưa em về."

-----oOo-----

Chương 55

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quý Đông Dương vào phòng chuẩn bị hành lý, Chu Nghi Ninh đi vào theo, anh quay đầu lại nhìn cô, "Quần áo của em treo trong tủ đó."

Tôi qua cô cởi đồ từ phòng khách vào đến phòng ngủ, lúc anh dọn lại nhân tiện treo vào tủ cho cô luôn. Chu Nghi Ninh cười, mở tủ đồ ra rồi cởi bộ đồ thể thao trên người ngay trước mặt anh luôn. Cô quay lưng lại với anh, trên cơ thể trắng muốt, vết bầm tím bên hông trông rất nổi bật.

Quý Đông Dương ngừng xếp đồ, anh đứng dậy, đi tới xoa eo cô. Chu Nghi Ninh xoay người ôm anh, nhướn mày: "Quý Đông Dương, anh cuồng eo đúng không?"

Eo cô rất mềm mại, tôi qua Quý Đông Dương liên tục vuốt ve eo cô, thời gian anh sờ trớn eo cô còn nhiều hơn cả ngực cô nữa.

Quý Đông Dương chau mày, "Không có."

Chu Nghi Ninh không tin, cô cười với anh: "Không ngờ anh lại có sở thích đó đấy, vừa cuồng eo vừa cuồng đeo bịt mắt." Cô chỉ vào hông mình, "Anh nhìn đi, đây chính là bằng chứng."

Quý Đông Dương im lặng, cúi đầu nhìn eo cô, không biết phải phản bác thế nào, đành kéo cô tới giường, "Ngồi chờ một lát."

Chu Nghi Ninh nhìn anh lục hòm thuốc, sau đó lấy một lọ thuốc đi tới

giường, cô bật cười thành tiếng: "Quý Đông Dương, không lẽ sau này mỗi lần làm xong anh đều phải bôi thuốc cho em?"

Quý Đông Dương nhăn mặt, "Anh không có khuynh hướng bạo lực."

Cô chồm tới hôn nhẹ lên môi anh, "Nhưng anh sẽ có lúc hưng phấn. Quý Đông Dương à, anh không biết tôi qua anh mạnh như thế nào đâu."

Cô nói quá trắng trợn làm Quý Đông Dương mím chặt môi, anh bôi thuốc mỡ lên eo cô rồi xoa nhẹ. Cô chỉ mặc áo ngực, nửa thân trên trần trụi dán vào lồng ngực anh, ký ức tồi qua quá sâu đậm, động tác trên tay anh bỗng chậm lại. Chu Nghi Ninh thấy anh bắt đầu vuốt ve eo cô, người khẽ run, cô ôm anh, môi cô trượt từ khoe miệng xuống yết hầu của anh.

Ngay sau đó Quý Đông Dương giữ cô lại, anh đứng dậy, giọng hơi khàn: "Mặc quần áo vào, em phải về rồi."

Chu Nghi Ninh cười khẽ, ngoan ngoãn mặc quần áo.

Về đến nhà, Chu Nghi Ninh đi tắm mới cảm thấy cơ thể dễ chịu hơn nhiều, cô nhìn mình trong gương, nhắm mắt lại.

Alice đứng bên ngoài gõ cửa: "Cục cưng Nghi Ninh ơi, cậu tắm lâu quá, có sao không?"

Chu Nghi Ninh cột áo choàng tắm, "Không sao, xong rồi nè."

Chu Nghi Ninh thu xếp hành lý đơn giản, thay quần áo rồi ngồi trên vali, "Khi nào hai cậu về?"

Alice nói: "Hai ngày nữa, về Anh."

Lúc đi, Chu Nghi Ninh ôm Trương Hội và Alice, nói nhỏ: "Cảm ơn các cậu, hai cậu nói đúng, nếu lúc ấy phóng túng thì bây giờ tớ sẽ hối hận."

Trương Hội và Alice hiểu cô muốn nói đến chuyện gì. Lúc vừa sang Anh, ba người ở cùng nhau, ban đầu tính ba người không hợp nhau, hơn nữa Chu Nghi Ninh rất thất thường, động một tí là ném đồ, ném xong thì tự dọn, với tình trạng đó, sống chung với người khác là một kiểu tự hành hạ bản thân. Chu Nghi Ninh chuyển ra ngoài mấy ngày thì về lại. Lúc về, tâm

trạng cô rất tốt, còn mời hai cô bạn đi ăn, ngoài ra còn tặng quà cho họ, có thể nói cô là người rất kỳ lạ. Sống chung được một năm, Trương Hội và Alice cũng dần quen tính của cô, cho đến tận khi chứng kiến cô phát bệnh, họ mới hiểu thì ra đó không phải là tính cách của cô mà là vì bị bệnh.

Năm đó Chu Nghi Ninh mười tám tuổi, là năm đầu tiên phát bệnh. Cô đi bar như cơm bữa, Trương Hội và Alice thường xuyên chứng kiến cảnh cô cầm ly rượu quỳên rũ đàn ông, nhưng tử lượng của cô quá tốt, rất ít người uống lại cô, có lẽ trong tiềm thức, cô cũng không muốn bản thân mình sa đọa.

Không phải ai cũng là người tốt mà cũng có những kẻ dùng thủ đoạn, chẳng hạn như bỏ thuốc, Chu Nghi Ninh chỉ là một cô gái mới lớn, có những lúc cũng gặp nguy hiểm, may có Trương Hội và Alice tới giải cứu cho cô. Đến một lần, Trương Hội không chịu nổi nữa mà tát cô một cái rồi mắng tới tấp: "Chu Nghi Ninh, nếu cậu cứ như vậy thì sẽ có ngày cậu hối hận."

May mà trong những năm đó, cô không phạm phải sai lầm nghiêm trọng.

Trở lại thành phố H, nghỉ ngơi một đêm, hôm sau, Chu Nghi Ninh đến trường quay.

Quý Đông Dương đã đến trước rồi, anh ngồi trong phòng nghỉ uống cà phê, Chu Nghi Ninh đi vào, cô nói với A Minh: "Cho tôi một ly nữa."

A Minh pha cho cô ly cà phê rồi đi ra ngoài.

Chu Nghi Ninh ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Quý Đông Dương. Anh nhìn cô: "Sau này đừng vào phòng nghỉ của anh nữa."

Chu Nghi Ninh đặt tập kịch bản lên bàn, "Em mang theo kịch bản mà, có ai hỏi thì em sẽ nói tìm anh thảo luận kịch bản."

Nhìn cô nói với thái độ rất nghiêm túc, Quý Đông Dương thấy hơi bất lực, anh không nói gì nữa mà đặt ly cà phê xuống, chuẩn bị ra đi.

Chu Nghi Ninh đột ngột kéo anh lại, cô nhìn anh, "Người nhìn thấy chúng ta vào hôm đó là Lục Linh."

Quý Đông Dương cũng nhìn cô: "Anh biết."

Chu Nghi Ninh sững sốt: "Sao anh biết?"

Quý Đông Dương: "Nhìn thái độ là biết."

Chu Nghi Ninh sững sốt một lúc lâu, cô nhận ra tuy bề ngoài Quý Đông Dương có vẻ lạnh lùng và lãnh đạm, thờ ơ với mọi chuyện xung quanh nhưng thật ra anh là người hiểu rõ hơn ai hết. Vậy anh có nhận thấy điều gì ở cô không? Hoặc anh có nghi ngờ gì không?

Quý Đông Dương xoa đầu cô: "Không sao đâu, cô ấy không nói ra đâu."

Dứt lời, anh đi ra ngoài, Chu Nghi Ninh đi theo anh.

Ngày hôm nay quay phim khá thoải mái, buổi tối đoàn phim tổ chức liên hoan.

Năm giờ chiều, Vệ Trung thông báo xong việc, Chu Nghi Ninh vừa thay quần áo xong liền nhận được điện thoại của Chu Lợi Huy, "Ninh Ninh về rồi hả con? Tối nay ăn cơm cùng bố nhé, không ăn ở nhà cũng được, bố con mình ra ngoài ăn."

Chu Nghi Ninh cắn môi dưới, "Không được ạ, tối nay đoàn phim có buổi liên hoan."

Chu Lợi Huy chau mày, thở dài: "Tết nhất không ở nhà lấy một ngày, ngay cả ăn với bố bữa cơm cũng không được ư?"

Chu Nghi Ninh hít sâu một hơi, "Để lần sau đi bố."

Cúp máy, Chu Nghi Ninh ngẩn ngơ, cô nhớ hồi còn bé, Chu Lợi Huy rất thương cô, hề rảnh là sẽ chơi với cô, nhưng cô luôn luôn bị xếp sau Chu Giai Huệ, chỉ cần Chu Giai Huệ vừa khóc vừa gọi bố, ông sẽ đi tới chỗ cô ta.

Lúc đó còn nhỏ, không có ai cưng chiều, không có ai dạy cô làm nũng, trong tiềm thức, cô ra lệnh cho mình không được khóc, nhưng dù sao cũng là trẻ con, có đứa trẻ nào mà không khóc lấy một lần? Những lúc cô bắt chước Chu Giai Huệ òa khóc để được quan tâm hơn dù chỉ một chút thôi,

Hạ Vân sẽ mắng cô: "Mày khóc cái gì mà khóc?"

Đó là những lúc không có Chu Lợi Huy.

Còn nếu cô khóc làm nũng với Chu Lợi Huy, thỉnh thoảng ông cũng kiên nhẫn dỗ dành cô, cuối cùng sẽ nói: "Ninh Ninh ngoan nào, bố mệt lắm."

Đoàn phim đặt phòng để tổ chức liên hoan, trong phòng rất ấm, ai cũng biết tử lượng của Chu Nghi Ninh rất cao nên đều chuốc rượu cô. Chu Nghi Ninh không từ chối ai cả, uống được một lát thì mặt bắt đầu đỏ, dưới ánh đèn, cô xinh đẹp vô ngần.

Quý Đông Dương nhìn Chu Nghi Ninh, như có tâm linh tương thông, cô lập tức quay lại nhìn anh, sau đó nở nụ cười.

Lục Linh nhìn thấy cảnh tượng đó, kể từ khi bắt gặp họ hôn nhau, lúc nào cô cũng quan sát họ. Quý Đông Dương đối xử với ai cũng như nhau, Chu Nghi Ninh diễn tốt, sắc mặt anh sẽ bớt lạnh lùng, còn nếu Chu Nghi Ninh thể hiện không tốt, anh sẽ tỏ ra khó chịu, hoàn toàn không nhận ra hai người là người yêu của nhau.

Nhưng lúc này, khi họ nhìn nhau, Lục Linh có thể nhận ra sự ngọt ngào giữa họ. Cô nhìn Quý Đông Dương, anh rất điềm tĩnh, chỉ ăn cơm mà không uống rượu, giống như dù những người khác có ồn ào tới nhường nào đi nữa cũng không ảnh hưởng đến anh, thỉnh thoảng có người bắt chuyện, anh sẽ ngẩng đầu lên, lúc nói chuyện, thái độ của anh rất chân thành. Mỗi động tác, mỗi câu nói của anh đều làm người khác tin tưởng đó là thật lòng.

Trước kia Lục Linh luôn nghĩ rốt cuộc cô gái như thế nào mới xứng với anh. Cô nhìn Chu Nghi Ninh, cô ấy đang cụng ly với Dư Viễn Hàng, trong đáy mắt che giấu sự giao hoạt, cười rất sáng khoái, có thể nhận ra Chu Nghi Ninh là người không quan tâm đến sự đời, cô ấy sống rất thoải mái, phóng khoáng. Thú thật, Lục Linh vừa hâm mộ, vừa ghen tị với Chu Nghi Ninh.

Kết thúc buổi liên hoan, Vệ Trung nói: "Tối nay cho mọi người thỏa thích một đêm, nhưng ngày mai phải nghiêm túc làm việc đấy, có quên lời thoại không đó?"

Dư Viễn Hàng cười: "Sao mà quên được, ngày nào cũng ôm kịch bản hết mà."

Chu Nghi Ninh cũng cười, cô đã học thuộc lời thoại rồi.

Vệ Trung gật đầu, cười: "Vậy thì tốt, mọi người về nghỉ ngơi đi."

Chu Nghi Ninh không muốn về, chợt thấy Vệ Trung vỗ vai Quý Đông Dương, "Đông Dương, tôi ngồi xe cậu về khách sạn nhé, tôi muốn thảo luận với cậu mấy tình tiết trong kịch bản, để xem cậu nghĩ như thế nào."

Vốn định nhân cơ hội này đi cùng Quý Đông Dương về khách sạn, nhưng nghe thấy thế, Chu Nghi Ninh đành nhìn anh một cái rồi đi về nhà mình.

Ngày hôm sau, đoàn phim tiến vào giai đoạn gấp rút, trạng thái của Chu Nghi Ninh rất tốt, hơn nữa cũng không có cảnh gì quá khó nên quá trình quay phim rất suôn sẻ.

Mấy ngày sau, Lục Tiêu tới thăm trường quay, trùng hợp gặp Chu Nghi Ninh ở thang máy, anh ta cười: "Cô Chu."

Chu Nghi Ninh cười lại: "Giám đốc Lục lại tới thăm trường quay đó à."

Lục Tiêu gật đầu: "Đi ngang qua đây, đang rảnh nên ghé xem một chút."

Anh ta nhìn Chu Nghi Ninh, "Đúng rồi, mấy ngày trước là sinh nhật của Chu Giai Huệ, tôi có đến nhưng không thấy cô đâu cả. Cô không ở nhà đón tết hả?"

Chu Nghi Ninh nhìn anh ta, giọng lạnh nhạt: "Đó không phải là nhà tôi."

Cô bỏ đi, lúc này Lục Tiêu mới kịp phản ứng, vừa rồi nhanh mồm nhanh miệng quá, anh ta lắc đầu. Ra khỏi thang máy, nhìn thấy Quý Đông Dương dựa vào tủ đọc sách, Lục Tiêu đi tới: "Tôi nay ăn cơm với tớ nhé."

Quý Đông Dương ngẩng đầu, "Ừ."

Lục Tiêu: "Vừa nãy gặp Chu Nghi Ninh nhưng tớ lỡ lời, tớ nay có cần mời cô ấy ăn cơm không? Coi như xin lỗi."

Quý Đông Dương không đọc sách nữa: "Cậu nói gì?"

"Tớ hỏi sao cô ấy không ở nhà họ Chu mừng năm mới."

Quý Đông Dương chau mày, một lúc sau mới nói nhỏ: "Cô ấy đón tết cùng tớ."

Lục Tiêu: "..."

Sau một lúc sững sốt, Lục Tiêu mới tiêu hóa được lời của Quý Đông Dương, anh ta nhìn bạn mình, "Fuck!"

-----oOo-----

Chương 56

Nguồn: EbookTruyen.Me

Lục Tiêu lăn lộn trên thương trường bao nhiêu năm đã hoàn toàn học hỏi được những tinh túy của gian thương, lúc trước tuy Quý Đông Dương đã nói Chu Nghi Ninh có bạn trai nhưng anh ta không chịu bỏ cuộc, theo như anh ta nói là "Hợp đồng còn chưa ký nên vẫn có cơ hội giành được", đâu phải anh ta chưa từng làm chuyện đục khoét vách tường của người khác.

Quý Đông Dương hiểu rất rõ anh ta, lần trước chỉ nói Chu Nghi Ninh đã có bạn trai nhưng không chịu nói là ai hại anh ta chạy đôn chạy đáo hỏi thăm, càng không tìm ra là ai thì càng không muốn bỏ cuộc, đến lúc anh ta muốn tấn công lần nữa thì Quý Đông Dương tàn nhẫn cho anh ta một đòn knock-out.

Cảm giác bây giờ của Lục Tiêu là đánh Quý Đông Dương một vạn lần cũng không đủ.

Anh ta đấm lên vai Quý Đông Dương một cái: "Cậu dám chơi tớ hả, sao không nói thẳng?"

Quý Đông Dương thản nhiên liếc anh ta: "Nói thẳng thế nào?"

Lục Tiêu trừng anh, vẫn thấy hơi khó tin, "Cậu thích cô bé ấy thật hả?"

Quý Đông Dương hờ hững trả lời: "Để nói sau đi, tớ phải quay phim."

Nói xong, anh bỏ đi. Lục Tiêu chửi thề mấy câu, ai mà ngờ Quý Đông Dương chơi anh ta một vố chỉ vì phụ nữ chứ, quá tàn nhẫn, anh ta thừa nhận mình không phải là người tốt, nhưng vẫn chưa xấu xa đến mức cướp vợ của bạn.

Có điều anh ta không đợi Quý Đông Dương quay phim xong mà bỏ đi trước, tức chết mất.

Tối nay quay cảnh của các nhân vật phụ nên Chu Nghi Ninh và Quý Đông Dương có thể về lúc năm giờ chiều.

Lúc quay xong cảnh của hai người, Quý Đông Dương gọi cô: "Chu Nghi Ninh."

Chu Nghi Ninh quay đầu lại: "Hửm?"

Anh nói: "Em qua đây một chút."

Chu Nghi Ninh tò mò đi theo anh, đây là lần đầu tiên Quý Đông Dương nói với cô như vậy ở trường quay, có vẻ như hôm nay tâm trạng của anh rất tốt.

Hai người đi vào phòng nghỉ của Quý Đông Dương, A Minh không vào theo, Chu Nghi Ninh thấy không có ai thì đóng cửa lại rồi ôm anh từ phía sau, cười tới mức híp cả mắt: "Anh gọi em vào làm gì?"

Quý Đông Dương nhìn cánh tay quấn ngang hông mình rồi xoay người lại, ấn đầu cô vào lòng, "Tối nay muốn ăn gì?"

Chu Nghi Ninh như phát hiện ra châu lục mới, cô giãy giụa ngẩng đầu lên nhìn anh: "Anh muốn mời em ăn cơm?"

Anh trả lời thản nhiên: "Ừ, không muốn đi à?"

Chu Nghi Ninh cười, nhưng sau đó lại buồn so, "Để hôm khác đi, tối nay em đi ăn với bố rồi."

Quý Đông Dương rũ mắt nhìn cô, "Ừ, vậy em đi đi."

Chu Nghi Ninh cười, ôm cổ anh rồi kiễng chân ghé vào tai anh nói nhỏ: "Tôi nay em tới chỗ anh."

Người Quý Đông Dương khẽ cứng đờ, anh không trả lời, Chu Nghi Ninh buông anh ra, xoay người đi ra cửa, "Em đi đây."

Chu Nghi Ninh hẹn với Chu Lợi Huy ở một nhà hàng, cô tới trước, nhân viên phục vụ vừa rót nước vừa lén nhìn cô. Lúc Chu Nghi Ninh nhận lấy thực đơn, nhân viên phục vụ bèn hỏi: "Chào chị, chị là Ninh phi trong phim Triều đại thái bình đúng không ạ?"

Triều đại thái bình đã phát tới tập mười hai, Chu Nghi Ninh xuất hiện ở tập mười, tính ra chỉ mới có mặt trong ba tập thôi, không ngờ lại có người nhận ra cô. Cô quay đầu lại, cười với nhân viên phục vụ: "Em nhận nhầm người rồi."

Nhân viên phục vụ: "..."

Nhân viên phục vụ chắc chắn mình không nhầm, đó là đôi mắt của Ninh phi, trên mũi còn có nốt ruồi rất đặc biệt, gương mặt của cô rất ấn tượng, không thể nào nhầm được. Nhân viên phục vụ nhìn cô thêm mấy lần rồi mới cúi đầu.

Lúc Chu Lợi Huy tới, các món mà Chu Nghi Ninh gọi đã được dọn lên, cô nhìn ông: "Bố."

Chu Lợi Huy áy náy: "Cuộc họp kéo dài một chút, con chờ lâu chưa?"

Chu Nghi Ninh gật đầu: "Nửa tiếng."

Chu Lợi Huy cười: "Đói không, mau ăn đi."

Chu Nghi Ninh cầm đũa ăn cơm, vẫn còn trong kỳ nghỉ xuân, đây cũng có thể coi là bữa cơm đón năm mới đầu tiên của hai bố con kể từ khi cô thành niên. Năm đầu tiên cô không về nước; năm thứ hai cô về vào đúng ngày sinh nhật của Chu Giai Huệ, sau khi phá hỏng bữa tiệc, cô không ở lại đón năm mới; ba năm sau đó, cho dù cô có về thì cũng không ở lại đón tết.

Hình như đã lâu lắm rồi cô và Chu Lợi Huy mới cùng nhau ăn bữa cơm bình yên như thế này.

Bữa cơm bình yên gần đây nhất là trước khi cô ra nước ngoài.

Chu Lợi Huy nhìn cô, càng nhìn càng cảm thấy mấy năm qua con gái ông phải chịu rất nhiều thiệt thòi. Khi cô đi gặp bác sĩ tâm lý, phải nhờ Mike dùng các liệu pháp tâm lý mà ông mới biết được những việc mà Hạ Vân đã làm với cô. Chu Nghi Ninh chưa bao giờ nói với ông những điều đó. Trước bảy tuổi, cô rất ngoan ngoãn, trong hai năm sau khi Tần Uyển về nước, cô đột nhiên trở nên rất lạnh lẽo, đến năm mười tuổi, cô như biến thành người khác, thất thường, nóng nảy, nghịch ngợm, thỉnh thoảng còn nhìn ông bằng đôi mắt lạnh lẽo, ánh mắt đó làm ông nhớ tới Tần Uyển. Cô có đôi mắt giống mẹ.

Lúc đó ông tưởng cô chỉ đang nổi loạn ở tuổi dậy thì, hơn nữa còn có mẹ con Hạ Vân. Hạ Vân dịu dàng, Chu Giai Huệ biết làm nũng với người lớn khiến ai ai cũng vui vẻ, hoàn toàn khác biệt với Chu Nghi Ninh. Thật lòng mà nói thì khi đó, ông thực sự muốn tránh xa đứa con vừa nghịch ngợm vừa giống Tần Uyển ấy.

Sống với nhau mười mấy năm, Chu Nghi Ninh hoàn toàn không được ai quản thúc, cô có tính cách thế nào, cô thích hay không thích cái gì, đi học có chuyện gì vui không,... cô chưa bao giờ nói với ông. Ở trường nếu cô gây chuyện thì cũng do tài xé xử lý, trừ việc đưa tiền cho cô, ông chưa từng thực sự quan tâm cô.

Trong mấy năm Chu Nghi Ninh điều trị ở Anh, cứ có thời gian rảnh là ông sẽ đi thăm cô, nhưng lúc đó Chu Nghi Ninh vô cùng căm ghét và bài xích ông, cũng phải thôi, vì ngòi nổ khiến Chu Nghi Ninh phát bệnh cũng do ông mà ra.

Những năm qua, ông luôn tìm cơ hội để bù đắp cho cô, cô muốn làm diễn viên, được thôi, ông để cô đóng phim.

Phim điện ảnh Khúc mắc do Vệ Trung làm đạo diễn, có nam chính là anh đế Quý Đông Dương, không thể nghi ngờ đây sẽ là một bộ phim thành công, nhưng ông không ngờ phim lại nói về đề tài đó.

Đến khi nhận ra thì ông đã sai trầm trọng rồi, ông vẫn cứ như trước kia, tự

cho đó là thứ tốt để bù đắp cho cô.

Chu Lợi Huy nhìn Chu Nghi Ninh, ông thở dài: "Ninh Ninh, nếu thấy miễn cưỡng hay khó chịu khi đóng bộ phim này thì chúng ta không quay nữa."

Chu Nghi Ninh không ngờ ông vẫn còn băn khoăn việc này, cô dừng đĩa, vẫn là câu nói ấy: "Con sẽ quay đến cùng."

Ăn cơm xong, Chu Lợi Huy muốn đưa Chu Nghi Ninh về nhưng cô từ chối: "Con tự bắt xe về, bố về sớm đi."

Cô nói ăn cơm cùng ông thì chỉ là ăn bữa cơm thôi, ăn xong thì ai về nhà nấy.

Chu Lợi Huy như già thêm mấy tuổi, về đến nhà nhìn thấy Hạ Vân ngồi một mình ở phòng khách xem phim, bộ phim đang phát trên màn hình chính là Triều đại thái bình, Chu Nghi Ninh diễn vai Ninh phi, ánh mắt cô rất quyến rũ, dựa nhẹ vào lòng hoàng đế, trông... cực kỳ xa lạ.

Đó là con gái của ông.

Hạ Vân quay đầu lại nhìn thấy ông thì vội vàng chuyển kênh, vừa cười vừa đi tới, nhận lấy cái áo vest và túi công văn của ông, "Tối nay xã giao mà sao về sớm thế? Hình như mình cũng không uống rượu."

Chu Lợi Huy nhìn bà ta, "Tôi đi ăn cơm với Ninh Ninh."

Sắc mặt Hạ Vân liền thay đổi, cố nhịn không nói gì, lúc Chu Lợi Huy định lên lầu thì bà ta bỗng đuổi theo, "Lợi Huy, mình chỉ ăn cơm với Nghi Ninh thôi hả, có ai nữa không?"

Chu Lợi Huy nhíu mày: "Mình nghĩ còn có ai nữa?"

Sắc mặt Hạ Vân khá xấu, bao nhiêu năm nay bà và Chu Lợi Huy rất ít khi giận dỗi chứ đừng nói là cãi nhau, nhưng lần này bà không nhịn được: "Mình không thấy mấy năm nay mình rất lạnh lùng với em ư? Kể từ khi Nghi Ninh ra nước ngoài, mình thường xuyên chạy qua Anh, có phải mình còn nhớ nhung Tần Uyển, muốn quay lại với cô ta không? Nếu có thì mình cứ nói thẳng ra, chứ việc gì hể chút là sầm mặt với em? Phim mà Chu

Nghi Ninh đang đống cũng là do mình đầu tư đúng không? Khoản tiền lớn như thế mà mình không nói với em tiếng nào, mình có xem em là vợ không?"

Mắt bà ta đỏ hoe, còn vẻ mặt của Chu Lợi Huy trở nên cứng đờ: "Sao mình biết chuyện đó?"

Hạ Vân: "Sao không biết cho được? Đó là khoản tiền lớn mà."

Hồi lâu sau, Chu Lợi Huy mới nói: "Đó là món nợ của tôi với con, cũng là món nợ của mình với con bé."

Hạ Vân sững sờ, lẳng lặng nhìn ông đi lên lầu.

Chu Nghi Ninh đến khách sạn, lúc đỗ xe ở tầng hầm, có lẽ là do yêu nhau nên tâm linh tương thông, cô không xuống xe mà cứ nhìn chiếc xe màu đen ở phía đối diện, một lúc sau, một thân hình cao ráo đi ra khỏi thang máy, người đó không ai khác ngoài Quý Đông Dương, anh mặc áo phao, đội mũ, đeo khẩu trang.

Cô thấy anh lên xe, nhìn anh nhanh chóng lái xe đi.

Đột nhiên, điện thoại reo chuông, là anh gọi tới.

Cô nhanh chóng nghe máy, giọng Quý Đông Dương hơi trầm: "Tôi nay ở nhà đi nhé, anh có chuyện cần xử lý."

Chu Nghi Ninh mím môi, anh đã lái xe ra ngoài, cô hỏi: "Chuyện gì thế?"

"Chuyện nhà."

Chu Nghi Ninh không hỏi nữa, đáp "Vâng" rồi cúp máy, cô không nói cho anh biết cô đang lái xe đi theo anh, ngoài ra cũng có xe của phóng viên, chắc hẳn là đang theo dõi Quý Đông Dương.

Cô cứ lái xe đi sau Quý Đông Dương, anh chọn đi đường nhỏ, xe anh chạy rất nhanh, vòng vèo mấy lần, chẳng những cắt đuôi được phóng viên mà cũng bỏ rơi luôn cô bạn gái của mình.

Chu Nghi Ninh hết cách, đành phải lái xe về nhà.

Quý Đông Dương đi gặp Lục Tiêu, anh ta đang ở lâu một uống trà đợi anh.

Lục Tiêu còn đang bắt bình chuyện của Chu Nghi Ninh nên khi thấy anh tới, anh ta nhăn mặt, "Uống rượu chịu phạt đi, cấm uống trà."

Quý Đông Dương cười, Lục Tiêu hỏi: "Bắt đầu hẹn hò từ khi nào?"

Quý Đông Dương: "Mới đây thôi."

Lục Tiêu: "Thật lòng không?"

Quý Đông Dương nhìn anh ta. Chỉ với cái nhìn đó, Lục Tiêu đã hiểu ngay, nếu không thật lòng thì Quý Đông Dương sẽ không chơi anh ta một vố như vậy, phòng như phòng cướp.

Nên nói thế nào về tình nghĩa giữa anh ta và Quý Đông Dương đây nhỉ? Quý Đông Dương đã đi đóng phim khi chỉ mới mười mấy tuổi nên khi lên đại học cũng tích góp được kha khá tiền, lúc đó anh ta muốn hợp tác kinh doanh với người khác nên đã thế chấp căn hộ mà gia đình đã mua cho, nhưng cuối cùng bị thua lỗ nghiêm trọng, lúc đó chỉ mới hai mươi tuổi, anh ta gần như đã sụp đổ. May mà Quý Đông Dương cho anh ta mượn tiền để quay vòng vốn, trong mấy năm sau đó, anh ta không ngừng đầu tư, lúc đầu luôn bị lỗ, nhưng Quý Đông Dương rất tin tưởng anh ta, chỉ cần anh ta mở miệng thì anh sẽ sẵn lòng cho mượn tiền. Đối với Quý Đông Dương, tiền bạc chỉ là vật ngoài thân. Lục Tiêu biết hoàn cảnh gia đình của bạn mình, lúc đó Quý Đông Dương còn rất trẻ, nếu không cho anh ta mượn tiền thì cũng bị bố mẹ cuỗm mất, không ai có thể ngờ rằng một người luôn nghiêm khắc với bản thân như Quý Đông Dương lại có bố mẹ bị nghiện ma túy.

Có thể nói Lục Tiêu được như ngày hôm nay là nhờ công rất lớn của Quý Đông Dương. Thế nên tuy Quý Đông Dương chưa bao giờ đòi lại tiền, vì dù sao những năm qua anh cũng kiếm được rất nhiều tiền, không cần số tiền ít ỏi đó, nhưng Lục Tiêu xem Quý Đông Dương như là cổ đông của công ty, hằng năm đều chia hoa hồng cho anh.

Quý Đông Dương nói thẳng vào vấn đề: "Ngày mai cậu về giúp tớ làm

một chuyện nhé, Dương Huân không đi được."

Lục Tiêu nghe thế liền biết là chuyện gì: "Bố mẹ cậu lại gây ra rắc rối nữa hả?"

Quý Đông Dương không nói gì mà chỉ gật nhẹ đầu.

Lục Tiêu đột ngột hỏi: "Hai, ba năm nay cậu làm việc bạt mạng, đừng nói là dồn sức quay phim trong mấy năm cuối rồi rút lui nhé?"

Quý Đông Dương cười chua xót, anh bỗng muốn hút thuốc nhưng cuối cùng vẫn nhin, giọng bình thản: "Đúng là có ý định đó thật."

Lục Tiêu thở dài: "Tớ thấy cậu theo chủ nghĩa hoàn hảo quá đó, có nghệ sĩ nào mà không có vết sẹo, chỉ cần sóng gió qua đi thì mọi chuyện lại trở về như cũ thôi."

Giấu giếm càng lâu mệt mỏi càng nhiều, áp lực cũng càng tăng, Quý Đông Dương đã muốn phơi bày ra từ lâu rồi, theo như lời anh thì anh không muốn kéo dài hơi tàn nữa.

"Đợi quay xong bộ phim này rồi tính sau."

"Đừng nói bộ phim này sẽ là phim cuối cùng của cậu nhé?"

"Không đâu."

-----oOo-----

Chương 57

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tỷ suất người xem phim Triều đại thái bình rất cao, nhận rất nhiều lời khen ngợi, tuy đây là bộ phim đầu tiên giúp Chu Nghi Ninh ra mắt khán giả nhưng diễn xuất của cô nhận được rất nhiều sự tán thưởng, cộng thêm chương trình giải trí trước đây được đào lên lần nữa, quan trọng nhất cô là nữ chính phim Khúc mắc hợp tác cùng ảnh đế Quý Đông Dương, điều này làm các nhãn hàng nhận ra cô gái này sắp nổi tiếng rồi.

Buổi trưa, lúc ăn cơm hộp tại đoàn phim, Vạn Vi gọi điện tới: "Vừa nhận cho em một quảng cáo."

Chu Nghi Ninh cười: "Quảng cáo gì?"

Vạn Vi cũng cười, hiển nhiên tâm trạng rất tốt: "Người đại diện nhãn hàng Z sắp hết hạn hợp đồng, gần đây lại có quá nhiều scandal nên bên đó quyết định thay người đại diện."

Chu Nghi Ninh ngạc nhiên, mỹ phẩm Z là nhãn hiệu số một, số hai trong nước, người đại diện nhãn hàng của Z từng đã làm đại diện ba năm, cô ấy đóng phim Minh phi truyện nhưng gặp phải đối thủ là Triều đại thái bình nên tỷ suất người xem không mấy khả quan, lúc trước hủy hợp đồng với đoàn phim Triều đại thái bình để đi ăn máng khác, hơn nữa gần đây còn liên tục có scandal nên danh tiếng bị tụt dốc không phanh. Minh phi truyện là bộ phim do Tinh Vũ đầu tư. Ông chủ mới của Tinh Vũ là Kha Đăng luôn gây hấn với ông chủ của Hoa Thần là Tần Sâm, lúc trước đã giành mất rất nhiều diễn viên ký hợp đồng đóng phim Triều đại thái bình khiến bộ phim của Hoa Thần suýt phải lù lịch quay.

Chu Nghi Ninh hiểu rõ tính cách của ông anh họ Tần Sâm, anh ấy chưa bao giờ chịu thiệt, chuyện cô diễn viên nọ bị tung tin xấu do ai làm không phải là chuyện quá khó đoán, nhưng không ngờ anh ấy lại để cô lấy được một hợp đồng đại diện.

Vạn Vi nói: "Lịch quay quảng cáo rơi vào khoảng cuối tháng này hoặc đầu tháng sau, chị báo trước để em còn chuẩn bị."

Chu Nghi Ninh cười, cô thực sự rất vui: "Dạ, em biết rồi."

Cúp máy, Chu Nghi Ninh lập tức đi vào phòng nghỉ của Quý Đông Dương. Hôm qua Quý Đông Dương có cảnh quay đêm, sáng nay lại quay sớm, bây giờ anh đang đeo bịt mắt nghỉ ngơi, đến cả A Minh cũng gục xuống bàn ngủ bù. Quý Đông Dương bị giật mình, Chu Nghi Ninh có thể cảm nhận được anh không vui, chắc chắn đang nhưn mày.

A Minh ngẩng đầu, giơ tay ra hiệu giữ im lặng.

Chu Nghi Ninh đứng bất động, một lát sau, Quý Đông Dương gỡ bịt mắt

xuống, đôi mắt đen láy nhìn cô.

Chu Nghi Ninh cười với anh, "Em nhận được hợp đồng quảng cáo."

Quý Đông Dương cúi đầu xoa ấn đường, nói với A Minh: "Một ly cà phê đặc."

Cô vào đây thì anh đừng mong được nghỉ ngơi.

A Minh gật đầu, nhìn Chu Nghi Ninh: "Cô Chu có uống không?"

Chu Nghi Ninh gật đầu: "Cho tôi xin một ly luôn."

A Minh pha cà phê, Chu Nghi Ninh ngồi xuống bên cạnh Quý Đông Dương, "Mỹ phẩm Z hết hợp đồng với người đại diện hiện tại, muốn em thay thế."

Quý Đông Dương mấp má môi, "Chúc mừng em."

Chu Nghi Ninh cười: "Vậy anh mời em ăn cơm đi, vẫn còn nợ lần trước đây."

Mấy ngày qua hai người tập trung quay phim, cảnh diễn chung đều vào ban ngày, ban đêm Quý Đông Dương có cảnh quay thì cô được nghỉ, anh được nghỉ thì cô phải quay, nên tuy cùng đoàn phim nhưng có rất ít thời gian ở bên nhau, có điều có thể gặp nhau thì cũng vui rồi.

Quý Đông Dương nhìn cô: "Mấy hôm nữa anh phải về thành phố B, anh nhớ sắp tới em không có lịch quay, có muốn đi cùng anh không?"

Chu Nghi Ninh nhướn mày: "Anh về làm gì?"

Nam chính không có ở đoàn phim thì tất nhiên cô cũng chẳng có bao nhiêu cảnh quay, có thể nói là nhờ phúc của Quý Đông Dương mà cô được nghỉ mấy ngày, nên cho dù anh không đề cập tới thì cô cũng sẽ đi theo anh.

"Quay tiết mục phỏng vấn."

Đó là chương trình của đạo diễn mà Dương Huân đã thiếu nợ ân tình, gần đây Triều đại thái bình đang hot nên đạo diễn muốn mời Quý Đông Dương

tham gia. Dương Huân thấy hai, ba năm nay Quý Đông Dương không tham gia chương trình phỏng vấn nào, mấy chương trình tuyên truyền cho phim nếu từ chối được thì từ chối hết nên chỉ số truyền thông không bằng các tiểu thít tươi, anh ta muốn thông qua chương trình này để Quý Đông Dương đến gần với khán giả hơn một chút.

Chu Nghi Ninh: "Hậu cung của anh sẽ vui lắm đây."

Sau khi biến mất một thời gian vào sáu năm trước, lúc quay trở lại, Quý Đông Dương trở nên kín tiếng, có người nghĩ đó là hình tượng do công ty quản lý xây dựng, nhưng Chu Nghi Ninh biết đó là con người thật của Quý Đông Dương, anh chỉ muốn lặng lẽ đóng phim mà thôi.

Quả nhiên, khi trang weibo chính thức của chương trình thông báo Quý Đông Dương sẽ tham gia, fans như bùng nổ, mấy năm qua Quý Đông Dương quá kín tiếng nên tạo ra cảm giác bí ẩn, fans vô cùng tò mò, và cũng lo lắng có khi nào ảnh để bí mật hẹn hò hoặc thậm chí là đã bí mật kết hôn rồi không?

Fans bình luận bên dưới bài đăng của chương trình:

"Hy vọng thầy Lương đào được chuyện tình cảm của Đông ca, thiệt tình là mặc dù tui rất sợ anh ấy ế cả đời nhưng lại càng sợ đột ngột có tin anh ấy có người yêu hoặc đã bí mật kết hôn rồi, trái tim mong manh của tui chịu không nổi."

"Nói thật thì mị rất chi nghi ngờ cái năm Đông ca mai danh ẩn tích là để kết hôn và sinh con!"

"Cậu gì nói sinh con kia ơi, cậu qua đây đi, tớ hứa sẽ không đánh chết cậu đâu!"

"Có khi nào là do bố mẹ anh ấy hút thuốc phiện thật không?"

...

Buổi tối, Chu Nghi Ninh nằm trên giường lướt weibo, đọc mấy bình luận đó thì cô nhú mày, sinh con quần què.

Bố mẹ anh... rốt cuộc có bị nghiện không? Nghiện ma túy không giống

ngoại tình hay cờ bạc mà nghiêm trọng hơn rất nhiều, Quý Đông Dương là người của công chúng, hình tượng trong lòng người hâm mộ rất trong sạch, mỗi khi xảy ra thiên tai hay tai nạn gì đó anh đều quyên góp rất nhiều, cũng thường xuyên tham gia các hoạt động công ích xã hội. Giá trị con người anh rất cao, tiền mời tham dự sự kiện cực kỳ cao, ít thì bảy con số, nhiều thì lên tới tám con số, có thể đoán được anh kiếm được nhiều tiền đến mức nào, nhưng nếu số tiền đó bị dùng để cho bố mẹ hút thuốc phiện thì... Đây là vết nhơ mà không chiêu trò nào có thể rửa sạch.

Nếu là thật, Quý Đông Dương phải làm sao? Anh là người rất cao ngạo.

Vì chuyện này mà Chu Nghi Ninh mất ngủ, nhưng cô sẽ không hỏi Quý Đông Dương, nếu đó là thật, cô sẽ đứng bên cạnh anh.

Sáng hôm sau, Chu Nghi Ninh ôm bụng tìm băng vệ sinh.

Đến trường quay, vì không ngủ ngon và đang trong kỳ kinh nguyệt nên sắc mặt cô rất kém.

Quý Đông Dương vừa nhìn đã nhận ra. Lúc tới đòi uống cà phê nhưng anh không cho, Chu Nghi Ninh tức giận giậm chân: "Không cho thì thôi! Em bảo Trương Nhiên đi mua."

Cô xoay người định bỏ đi thì bị Quý Đông Dương kéo vào lòng, anh thấy hơi bất lực: "Sao dễ nổi giận thế?"

Chu Nghi Ninh sững sốt, đứng im, "Em nóng nảy lắm đúng không?"

Quý Đông Dương cúi đầu đáp: "Hơi hơi."

Là cô gái nóng tính nhất mà anh từng tiếp xúc.

Chu Nghi Ninh cũng biết tính tình của mình không được tốt lắm, cô mấp máy môi, ngẩng đầu, kiễng chân hôn lên môi anh một cái, nói như ra lệnh: "Không được trả hàng đâu đấy."

Quý Đông Dương cười, anh cũng không muốn trả.

Anh dựa vào mép bàn, hai chân dang ra, Chu Nghi Ninh đứng giữa hai chân anh, tay cô chống lên vai anh, lúc định hôn anh thì A Minh đẩy cửa

đi vào. Nhìn thấy cảnh đó, anh ta hoảng hốt, vội vàng đóng cửa lại rồi xoay người nhìn xem phía sau có ai không, cũng may là không có ai.

Tiếng đóng cửa làm hai người bên trong phòng giật mình.

Quý Đông Dương đỡ cô đứng vững rồi cũng đứng thẳng lên, anh bung ly cà phê ở trên bàn lên uống cạn, sau đó cầm lấy tập kịch bản gõ đầu cô: "Sắp tới cảnh diễn của em rồi kìa."

Chu Nghi Ninh mắt hửng, nhào tới hôn lên môi anh một cái rồi mới bỏ đi. Lúc ra cửa gặp A Minh, cô làm mặt quỷ rồi nghênh ngang rời đi.

A Minh vào phòng, mặt nhăn cả lại: "Đông ca, chú ý hình tượng."

Từ khi gặp tiểu ma nữ, giới hạn của Đông ca càng lúc càng thấp, lúc trước không cho cô tới phòng nghỉ nhưng cô cứ vào thì anh ấy cũng không làm gì được, hại anh ta và Trương Nhiên ngày nào cũng lo lắng, cảnh giác.

Người Quý Đông Dương hơi cứng lại, anh không nói gì.

Ngày Quý Đông Dương về thành phố B, Chu Nghi Ninh còn ở trường quay. Thẩm Ngôn Quân tới thăm đoàn phim đúng lúc đang quay cảnh Bùi Diên say rượu, cộng thêm việc không có tiến triển nào với Lục Duyên Châu nên tâm trạng của cô ấy cực kỳ tệ, thế là cô ấy ném hết đồ đạc trong nhà. Thẩm Ngôn Quân đứng bên ngoài nhìn Chu Nghi Ninh đóng phim, cảm thấy sao mà quen quá.

Lúc Chu Giai Huệ vớt Cầu Long, anh cũng đã chứng kiến cảnh cô nổi điên, cô xé nát poster của Chu Giai Huệ, ném hết đồ đạc trong nhà, lúc tới nhà cô thấy cảnh tượng đó, anh phải ôm chặt lấy cô mới ngăn cô lại được.

Anh nheo mắt, chăm chú nhìn Chu Nghi Ninh qua máy quay.

Không biết từ lúc nào, bên cạnh xuất hiện một người, Chu Giai Huệ gọi nhỏ: "Anh Ngôn Quân."

Thẩm Ngôn Quân nhíu mày: "Sao em lại tới đây?"

Chu Giai Huệ âm ức: "Em tới công ty tìm anh, đúng lúc thấy xe anh chạy ra nên đi theo anh luôn."

Không ngờ anh lại đến thăm Chu Nghi Ninh.

Nghĩ thế, Chu Giai Huệ cắn môi tròng mắt nhìn Chu Nghi Ninh, cô ta nhếch mép cười lạnh lùng, giống như đang giễu cợt, chị ta diễn giống bệnh nhân tâm thần quá đấy chứ. Hình như không ai biết trước kia chị ta đích thực là bệnh nhân tâm thần nhỉ? Một người bị bệnh tâm thần diễn vai bệnh nhân tâm lý, đúng là lần đầu được nghe, cũng là lần đầu chứng kiến.

Từ ngày gặp Quý Đông Dương ở bên dưới nhà Chu Nghi Ninh, Thẩm Ngôn Quân không tìm cô nữa, ngay cả tết cũng không gặp nhau, rõ ràng hai người lớn lên bên nhau nhưng càng ngày lại càng xa cách, khi cô yêu người khác thì anh cũng chẳng có cách nào ngăn cản.

Nhưng cuối cùng, vì vẫn không cam lòng nên hôm nay anh tới đây.

Đột nhiên anh nhớ tới lời Chu Nghi Ninh vào hôm đó, cô nói anh yêu ai cũng được, nhưng đừng là Chu Giai Huệ. Cho dù cô không nói, anh cũng sẽ không yêu Chu Giai Huệ.

Anh không ngờ Chu Giai Huệ sẽ theo anh tới đây. Không đợi Chu Nghi Ninh quay xong, anh đã bỏ đi.

Phó đạo diễn hỏi nhỏ: "Giám đốc Thẩm, anh phải đi rồi hả?"

Thẩm Ngôn Quân gật đầu, nói: "Đừng nói với Chu Nghi Ninh là tôi đến."

Phó đạo diễn vội nói: "Vâng."

Chu Giai Huệ thoáng sửng sốt, cô ta vội vàng đuổi theo anh. Thẩm Ngôn Quân không vào thang máy mà đi xuống bằng cầu thang bộ, anh đi rất nhanh.

Chu Giai Huệ mang giày cao gót nên hơi khó theo kịp, cô ta vội vàng gọi anh: "Anh Ngôn Quân, chờ em nữa, em có chuyện muốn nói với anh."

Thẩm Ngôn Quân dừng lại, ngẩng đầu nhìn cô ta: "Chuyện gì?"

Chu Giai Huệ hít sâu một hơi, cô ta mím chặt môi, nhướn mày rồi nói:
"Anh có biết trước đây chị em bị bệnh không?"

-----oOo-----

Chương 58

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mặt Thẩm Ngôn Quân biến sắc, nhúu mày hỏi: "Bệnh gì?"

Trong mấy năm Chu Nghi Ninh ở Anh, nếu có thời gian anh sẽ đi thăm cô, nhưng thỉnh thoảng cô không muốn gặp anh, một năm hai người gặp nhau khoảng hai, ba lần, thời gian mỗi lần gặp rất ngắn, nhưng trông cô rất khỏe, không có dấu hiệu bệnh tật gì cả, ngược lại cuộc sống của cô tốt hơn trước rất nhiều, cô càng ngày càng đẹp, tính tình cũng không còn cáu kỉnh như xưa, cô thay đổi nhiều lắm, nhưng anh thấy đó là sự thay đổi theo hướng tích cực.

Lúc đó anh đã nghĩ cô ra nước ngoài là quyết định đúng đắn.

Cho nên khi nghe Chu Giai Huệ nói Chu Nghi Ninh bị bệnh, Thẩm Ngôn Quân không tin.

Chu Giai Huệ hạ thấp giọng: "Anh còn nhớ hồi mười mấy tuổi, có đôi khi chị ta cực kỳ gắt gỏng, xé hết poster của em, rồi đập đồ lung tung không?"

Theo bản năng, Thẩm Ngôn Quân bênh vực Chu Nghi Ninh, cắt lời cô ta: "Đó là do em vứt mèo của cô ấy."

Thẩm Ngôn Quân hiểu rõ Cầu Long quan trọng đối với Chu Nghi Ninh đến nhường nào, cô ở nhà họ Chu không nhận được sự yêu thương của bất kỳ ai, ngay cả một người để thân thiết cũng không có, bạn học cũng chẳng bao nhiêu, nói đúng hơn là khi đó rất khó để thân thiết với Chu Nghi Ninh.

Cầu Long là do Chu Nghi Ninh tự tay mua về nuôi, anh hiểu rõ chỉ cần thứ do cô chọn, cô sẽ quý trọng nó hơn bất cứ ai, kẻ nào dám động đến đồ của cô thì cô sẽ liều mạng cùng kẻ đó. Thế nên khi biết cô chọn Quý Đông Dương, anh đã vô cùng tuyệt vọng.

Một khi cô đã lựa chọn, không ai có thể thay đổi được.

Chu Giai Huệ vội vàng giải thích: "Em không cố ý, em đâu độc ác vậy chứ... Anh Thẩm Quân, lúc đó chị ta chọc tức em nên em mới làm vậy, em chỉ muốn giấu con mèo để dọa chị ta một chút thôi, là do nó bỏ chạy, sau đó em cũng đi tìm mèo mà."

Thẩm Ngôn Quân nhìn chằm chằm cô ta: "Có lẽ em không cố ý, nhưng Cầu Long bị mất là sự thật, em phải gánh chịu hậu quả do em làm ra, Giai Huệ, đó là trách nhiệm của em. Có lẽ trong mắt em đó chỉ là một con mèo, nhưng đối với cô ấy, đó là một sinh mạng, cho dù cô ấy nóng tính thế nào, ghét em ra sao thì cô ấy cũng không động đến mèo của em. Cô ấy lương thiện hơn em."

Thẩm Ngôn Quân nói xong liền xoay người đi xuống lầu.

Chu Giai Huệ ngẩn người, sắc mặt rất xấu, đột nhiên hét lên: "Vậy anh có biết chị ta mắc bệnh rối loạn nhân cách phân liệt không? Nói trắng ra chị ta là bệnh nhân tâm thần."

Thẩm Ngôn Quân dừng lại, toàn thân cứng đờ, anh ngẩng đầu nhìn Chu Giai Huệ, giọng khàn khàn: "Em nói gì?"

Anh nghe rất rõ, nhưng không tin.

Chu Giai Huệ không lộp lại mà vịn cầu thang đi xuống trước mặt anh, "Hồi bé chị ta vừa ngoan ngoãn vừa trầm tĩnh, lên mười tuổi tính cách đột ngột thay đổi, nhưng thỉnh thoảng cũng nghe lời, có lúc chị ta không gọi mẹ em là mẹ nữa, có lúc lại gọi mẹ em là mẹ, còn lấy lòng mẹ em. Khi đó em luôn cảm thấy cô ta cố ý làm thế, mới nhỏ mà đã giả tạo đến thế rồi. Anh có nhớ lúc trở nên ngoan ngoãn, chị ta cứ bám lấy anh không? Vì thế nên em rất ghét chị ta..."

Thẩm Ngôn Quân vẫn còn nhớ, lúc Chu Nghi Ninh ngoan ngoãn bám lấy anh, anh rất vui, còn lúc cô trở nên cáu kỉnh, anh đã nghĩ không sao cả, cô có nóng tính hơn cũng không sao cả, anh sẽ dung túng cô, nhưng không ngờ...

Không ngờ...

Thật sự không thể ngờ sẽ như thế...

Anh nhắm mắt lại.

Thì ra cô thất thường là do bị bệnh.

Vậy mà bấy lâu nay anh không hề phát hiện. Bàn tay anh siết chặt lại, run rẩy.

Chu Giai Huệ còn nói cái gì nữa đó mà anh không nghe thấy, anh nhớ lại từng chuyện của Chu Nghi Ninh trong quá khứ, càng nghĩ càng thấy mình là tên khốn kiếp, sao lại không nhận ra chứ? Sao lại không hoài nghi chút nào chứ? Có lẽ đã từng hoài nghi, nhưng anh chưa bao giờ nghĩ kỹ về nó.

"Anh biết căn bệnh đó đáng sợ thế nào không? Bây giờ trông chị ta khỏe đấy, nhưng ai mà biết được khi nào chị ta phát bệnh? Cả bác trai, bác gái đều không thích chị ta, lúc hai người sắp đính hôn, hai bác đã..."

Thẩm Ngôn Quân lạnh lùng quát khế: "Đủ rồi!"

Anh nhìn cô ta bằng ánh mắt lạnh lẽo, không nói gì nữa mà bước nhanh xuống lầu, mặc kệ Chu Giai Huệ ra sức gọi anh, anh vẫn không dừng bước.

Ngày thứ hai Quý Đông Dương về thành phố B, buổi chiều Chu Nghi Ninh quay xong liền vội vàng về nhà lấy hành lý đi ra sân bay.

Vừa tới nhà, Chu Lợi Huy gọi cho cô, hẹn cô ăn cơm.

"Lát nữa con phải ra sân bay rồi, để hôm khác đi bố."

Chu Nghi Ninh cúp điện thoại, gần đây Chu Lợi Huy bảo cô về nhà ăn cơm nữa, chắc là đã nhận ra mối quan hệ giữa cô với Hạ Vân và Chu Giai Huệ không bao giờ tốt lên được, chỉ cần ngồi chung bàn ăn là giống như xảy ra chiến tranh.

Hơn hai mươi năm, cuối cùng Chu Lợi Huy cũng thông suốt.

Chu Nghi Ninh không ngờ lại gặp phải Thẩm Ngôn Quân trên máy bay, không những thế mà anh còn ngồi bên cạnh cô nữa. Lúc anh ngồi xuống, cô cảm thán: "Đừng nói là anh cố ý đây nhé?"

Thẩm Ngôn Quân không trả lời mà chỉ chăm chú nhìn cô, giống như ngậm thừa nhận.

Chu Nghi Ninh cười: "Tìm em có việc gì hả?"

Thẩm Ngôn Quân cũng cười: "Nếu anh nói là trùng hợp thì em có tin không?"

Cô gật đầu: "Tin."

Thẩm Ngôn Quân không cười nữa, anh nhắm mắt lại, hai cô gái ngồi ở phía sau đang bàn luận phim Triều đại thái bình.

"Ninh phi ác dã man, lúc mới xuất hiện tớ đã nghi nghi bả là nhân vật phản diện rồi, ai ngờ đúng thật."

"Bắt đầu lộ bộ mặt thật rồi, để coi bả định làm gì."

"Đông ca đẹp trai ghê, giọng hay muốn xỉu."

...

Chu Nghi Ninh kéo cao cổ áo khoác che mặt, chỉ để lộ ra đôi mắt phượng và cái nốt ruồi trên cánh mũi. Thẩm Ngôn Quân nghiêng đầu nhìn cô, đột nhiên giơ tay lên xoa đầu cô như thời thơ ấu.

Chu Nghi Ninh nhú mày quay đầu lại, Thẩm Ngôn Quân cười, thu tay về, "Che vậy cũng bị nhận ra thôi."

Anh điều chỉnh ghế, không nhìn cô nữa.

Chu Nghi Ninh lấy cái bịt mắt từ trong túi ra, đeo lên, ngả lưng ghé ra sau một chút rồi ngoẹo đầu ra phía cửa sổ.

Thẩm Ngôn Quân nghiêng đầu nhìn cô, hít sâu một hơi.

"Bây giờ trông chị ta khỏe đấy, nhưng ai mà biết được khi nào chị ta phát bệnh?"

Câu nói của Chu Giai Huệ luôn văng vẳng trong đầu anh, hai ngày nay anh luôn trách bản thân vì sao lại không nhận ra cơ chứ.

Tới thành phố B vào chín giờ tối, giờ này chắc là Quý Đông Dương đã ghi hình xong rồi.

Chu Nghi Ninh đứng gọi điện thoại cho Quý Đông Dương, A Minh nghe máy, anh ta nói: "Đông ca còn đang ghi hình."

Chu Nghi Ninh chau mày: "Vẫn chưa xong hả?"

"Sắp rồi, phải quay lại một đoạn nên hơi trễ một chút."

"Vậy tối nay anh ấy ở đâu?"

"Ở nhà hội đợt tết ấy, vì nhà đó gần đài truyền hình."

"Ừ, vậy tôi qua đó chờ anh ấy luôn."

Nhà của Quý Đông Dương dùng ổ khóa điện tử, Chu Nghi Ninh hỏi mật mã, A Minh do dự không trả lời, Chu Nghi Ninh cười: "A Minh, hiện tại tôi là bạn gái của anh ấy đấy."

A Minh lập tức nói mật mã.

Mật mã này... chẳng phải là mật mã trước kia ư? Giống mật mã trước kia của căn nhà đối diện nhà Chu Nghi Ninh.

Cúp điện thoại, cô đeo khẩu trang nhanh chóng đi ra ngoài, thời tiết vào tháng hai ở thành phố B rất lạnh, cô kéo chặt áo khoác.

Thảm Ngôn Quân luôn đi sau cô, thấy cô định bắt taxi thì anh gọi cô: "Nghi Ninh, anh đưa em đi."

Chu Nghi Ninh quay đầu nhìn anh rồi nhìn xung quanh, không có ai đáng ngờ cả, "Không cần đâu, em bắt taxi được rồi."

Thẩm Ngôn Quân vẫn đứng đó, "Anh có chuyện muốn nói với em."

Chu Nghi Ninh thấy hơi lạnh, cô chỉ vào quán cà phê trong sân bay, "Buổi tối cũng ít hành khách, chúng ta vào đó ngồi đi."

Thẩm Ngôn Quân nhìn vào mắt cô, bỗng cười: "Thôi, anh còn ở đây mấy ngày, khi nào rảnh thì chúng ta gặp nhau, hoặc chờ khi nào về bên kia thì gặp nhau cũng được."

Đột nhiên anh tiến tới ôm cô, cúi đầu nói: "Anh xin lỗi."

Chỉ ba giây liền bỏ ra rồi xoay người bước đi, cái áo khoác đen bị thổi tung trong gió.

Chu Nghi Ninh sững sờ, lúc này anh ấy nói "Anh xin lỗi", nhưng tại sao lại xin lỗi cô?

Đang định đuổi theo hỏi cho rõ ràng thì điện thoại reo chuông, là Quý Đông Dương.

"Em đang ở sân bay hả?"

Chu Nghi Ninh thu hồi tầm mắt: "Vâng, mới tới nơi, anh quay xong rồi hả?"

Cô nghe thấy tiếng thang máy vang lên, Quý Đông Dương nói nhỏ: "Ừ, em về nhà chờ anh nhé, anh còn chút chuyện."

Anh dừng lại một chút rồi nói: "Về nhà em đó."

Chu Nghi Ninh: "Anh cũng về bên này ư?"

Anh đáp ừ, sau đó cô nghe thấy tiếng mở cửa xe.

Cúp điện thoại, Chu Nghi Ninh bắt taxi về nhà.

Trên đường đi, cô nhìn đằng sau xem có ai đuổi theo không, có lẽ cô chưa đủ nổi tiếng, dù sao cũng chỉ mới diễn mỗi vai Ninh phi, đoạn phim xuất sắc của cô vẫn chưa được phát sóng, gần đây lại không xuất hiện nên cô lo

thừa rồi.

Ra khỏi thang máy, đứng giữa hai cánh cửa, Chu Nghi Ninh thoáng do dự.

Sau đó cô đi về phía nhà Quý Đông Dương, nhìn ổ khóa điện tử, nhấn mật mã.

Cửa mở.

Cô bật cười, Quý Đông Dương đáng ghét, không đổi mật mã mà lần nào mở cửa cũng bảo cô tránh xa, đúng là bịt tai trộm chuông mà.

Quý Đông Dương ngồi trên xe, Dương Huân ngồi bên cạnh anh, vừa ra đài truyền hình đã bị phóng viên theo đuôi.

Dương Huân quay đầu nhìn chiếc xe đi theo ở phía sau rồi nhìn Quý Đông Dương, vẻ mặt anh ta rất nghiêm túc: "Tại sao không trả lời theo ý tớ?"

Quý Đông Dương mệt mỏi nhìn ra ngoài cửa sổ: "Ý của cậu mang tính truyền thông quá, tớ muốn chân thật một chút."

Dương Huân thở dài: "Chỉ mong quyết định của cậu là đúng."

Quý Đông Dương không nói gì, Dương Huân hỏi: "Chu Nghi Ninh cũng tới đây hả?"

Quý Đông Dương gật đầu: "Ừ." Rồi nhìn A Minh: "Đi đường tắt, cắt đuôi chiếc xe đằng sau đi."

Kỹ thuật lái xe của A Minh không bằng Quý Đông Dương, vòng vèo hai con đường mà vẫn không cắt đuôi được, thế nên đành phải đi về căn hộ đã bị phóng viên biết.

Cho nên khi Quý Đông Dương về căn hộ đã hẹn Chu Nghi Ninh đã là một giờ sáng.

Anh đứng giữa hai cánh cửa, lấy điện thoại ra, muộn quá rồi.

Anh mở cửa nhà mình, rất ngạc nhiên khi thấy phòng khách sáng đèn.

-----oOo-----

Chương 59

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quý Đông Dương sống gần ba mươi bốn năm, làm việc suốt mười mấy năm, nửa đêm về nhà chưa từng có ai bật đèn chờ anh.

Nhìn căn nhà ngập tràn ánh đèn ấm áp, lòng anh dâng lên một cảm xúc khó tả.

Vào phòng ngủ, chần phòng lên, anh từ từ đi tới giường, cúi đầu nhìn cô gái dưới chăn, mái tóc xõa tung bên gối, gương mặt nhỏ nhắn bình thản, cô ngủ rất sâu.

Quý Đông Dương khom lưng xoa đầu cô rồi xoay người đi tới tủ quần áo. Lúc mở tủ, anh phát hiện quần áo của mình đã được cô treo ngay ngắn về chỗ cũ. Anh cười nhỏ, lấy quần áo đi tắm.

Mười mấy phút sau, Quý Đông Dương vớt khăn qua một bên, vén chăn lên.

Người Chu Nghi Ninh rất ấm áp, rất mềm mại, khi được anh ôm vào lòng, cô dụi mắt, xoay người nhìn anh, "Anh về rồi hả?"

Quý Đông Dương: "Sao không ở nhà em?"

Chu Nghi Ninh chồm dậy, nằm lên ngực anh, đâm mạnh ngón tay xuống ngực anh: "Anh hoàn toàn, từ đầu, luôn luôn không đổi mật mã, thế mà lại lừa em."

Anh bật cười, "Anh đâu có nói là mình đổi mật mã."

Chu Nghi Ninh ngẩng mặt lên, cắn nhẹ yết hầu của anh. Hơi thở của Quý Đông Dương trở nên nặng nề, bàn tay đặt nơi hông cô trượt xuống. Cô mặt váy ngủ mỏng, vạt váy bị tốc lên hông, tay anh lướt dọc từ đùi lên hông

rồi đi tới chiếc eo nhỏ nhắn mềm mại của cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Ngay sau đó, Chu Nghi Ninh bị đè xuống giường, Quý Đông Dương chống tay, cúi đầu nhìn cô.

Chu Nghi Ninh cũng nhìn lại anh.

Không ai nói gì.

Anh cúi người, cô ôm lấy cổ anh, lúc hai người hôn nhau, Quý Đông Dương chăm chú nhìn cô, mãi đến khi cô nhắm mắt lại thì anh mới cup mắt xuống, tay anh lướt trên cơ thể cô, mơn trớn bụng cô, đi xuống thấp.

Khi chạm vào nơi đó, anh mở mắt ra, Chu Nghi Ninh đang nhìn anh, hơi thở khẽ khàng, "Anh muốn không?"

Đôi mắt đen láy của anh chăm chú nhìn cô, hiện rõ sự ham muốn.

Chu Nghi Ninh đưa tay cởi quần lót nhưng bị giữ lại, sắc mặt Quý Đông Dương rất xấu, "Làm gì đó?"

Chu Nghi Ninh vòng hai chân quặp lấy hông anh, "Làm gì hả? Tất nhiên là làm anh rồi."

Hai người giằng co khiến chần gối lộn xộn, nửa phút sau, Chu Nghi Ninh bị Quý Đông Dương giữ chặt tay chân, đôi mắt chứa đầy sự ham muốn pha lẫn tức giận của anh nhìn cô chăm chăm, anh lạnh lùng nói: "Chu Nghi Ninh, em lại nổi điên cái gì đó?"

Chu Nghi Ninh chăm chú nhìn anh, cô muốn nói thật ra không có gì cả, kỳ kinh nguyệt của cô đã qua rồi, lót băng vệ sinh chỉ để phòng hờ thôi. Cô muốn làm tình, nhưng dưới ánh mắt nghiêm nghị của anh, cơ thể căng cứng cứng của cô cũng dần ỉu xìu.

Cô nhận thua.

Sự nghiêm nghị dần biến mất khỏi mắt Quý Đông Dương, anh lật người nằm ngửa nhìn trần nhà, hít sâu một hơi, cả người toàn mồ hôi.

Chu Nghi Ninh co chân nhích tới gần anh, kê đầu lên vai anh.

Quý Đông Dương cúi đầu nhìn cô, giơ tay vuốt nhẹ tóc cô, "Chúng ta không chỉ có một buổi tối nay."

Ngày ngày đêm đêm, thời gian ngắn ngủi. Nhưng có ngắn đến đâu chẳng nữa cũng không chỉ có một buổi tối nay, bọn họ còn rất nhiều ngày đêm khác.

Chu Nghi Ninh hiểu ý anh, cô ngoan ngoãn rúc vào lòng anh, nhưng lập tức bị đẩy ra, "Em nằm xa anh ra một chút."

Chu Nghi Ninh: "..."

Sáng hôm sau, Chu Nghi Ninh dậy trước, tay Quý Đông Dương choàng qua hông cô, phòng rất tối, cô khẽ khàng nhấc tay anh ra rồi quơ tay tìm điện thoại, bật màn hình, Quý Đông Dương đeo bịt mắt, anh vẫn còn ngủ.

Chín giờ rồi.

Cô xuống giường, bật màn hình điện thoại đi tới tủ đồ lấy bộ đồ thể thao, mặc vào rồi ra khỏi phòng ngủ.

Về nhà mình, Chu Nghi Ninh thay quần áo, đánh răng rửa mặt, xuống lầu mua bữa sáng.

Cô mua trái cây, cháo, bánh bao hấp và sữa đậu nành, lúc về lại nhà Quý Đông Dương đã sắp mười giờ, anh vẫn còn ngủ.

Cô ngồi trên sofa một lát thì thấy sốt ruột.

Cô vào phòng ngủ, bật đèn, ngồi xuống sàn gục đầu lên giường nhìn anh, sau đó giơ tay kéo miếng bịt mắt ra, không ngờ anh lập tức mở mắt, làm cô giật cả mình.

"Anh dậy rồi hả?"

"Ừm." Lúc cô ngồi xuống cạnh giường là anh đã dậy rồi.

Quý Đông Dương vén chăn xuống giường, kéo cô dậy, "Buổi sáng muốn ăn gì?"

Chu Nghi Ninh nhướn môi cười, ôm cánh tay anh, "Em mua bữa sáng rồi, anh mau ra ăn đi."

Lúc hai người ăn sáng, Chu Nghi Ninh nhận được điện thoại của Vạn Vi, "Bây giờ em rảnh không, tới công ty một lát."

Chu Nghi Ninh nhìn Quý Đông Dương rồi trả lời: "Dạ."

Ăn sáng xong, Quý Đông Dương dọn bàn ăn, Chu Nghi Ninh hỏi anh: "Chiều nay anh có bận gì không?"

Quý Đông Dương: "Buổi tối có việc."

Bọn họ đặt vé máy bay vào sáng mai, về thành phố S tiếp tục quay phim.

Chu Nghi Ninh đáp đã biết, "Em phải đến công ty."

Chu Nghi Ninh đến công ty vào buổi trưa, vừa ăn trưa với Vạn Vi vừa trò chuyện. Vạn Vi nói: "Gần đây có mấy kịch bản được gửi cho em, chị xem trước rồi, tuy nhân vật khá hay nhưng hơi giống Ninh phi, toàn là kiểu nữ phụ độc ác nhưng đáng thương nên chị từ chối hết rồi. Xem ra vai Ninh phi của em rất ăn điểm với khán giả đấy."

Chu Nghi Ninh: "Diễn vai ác thú vị hơn bạch liên hoa(1) nhiều."

(1) Bạch liên hoa: có nghĩa là hoa sen trắng. Ngày nay, cư dân mạng Trung Quốc thường dùng từ "bạch liên hoa" để chỉ những người ngây thơ, ngốc nghếch với ý mỉa mai.

Vạn Vi bật cười: "Em biết Chu Di không? Vì hợp vai ác quá nên chuyên đóng vai ác, đến lúc muốn thay đổi hình tượng thì vô cùng khó khăn."

Vạn Vi đang tính về lâu về dài, Chu Nghi Ninh vừa có tiềm năng vừa có xuất thân tốt, là nữ nghệ sĩ có tài nguyên tốt nhất của chị, chị muốn định hướng Chu Nghi Ninh đi theo con đường diễn viên chuyên mảng điện ảnh, còn với phim truyền hình thì chỉ nhận những dự án hay được đầu tư lớn như Triều đại thái bình.

Chu Nghi Ninh rất tin tưởng Vạn Vi, "Vâng, em cũng không muốn bị đóng khung."

Ăn cơm xong, Vạn Vi mới bắt đầu vào chủ đề chính: "Em có biết chuyện nhà Quý Đông Dương không? Anh ấy có nói với em không?"

Tim Chu Nghi Ninh rơi lộp bộp, cúi đầu: "Không có."

Anh không nói, cô cũng không hỏi.

Nghe Vạn Vi nói thế, xem ra mọi chuyện không hề đơn giản.

Vạn Vi im lặng một chút rồi mới nói tiếp, "Chị không phản đối hai người yêu nhau, chị chỉ muốn nói tình hình bây giờ không thích hợp để công khai. Gần đây Quý Đông Dương bị theo dõi sát sao, người có khả năng cạnh tranh giải thưởng năm nay với Lê Tranh cũng chỉ có mỗi anh ấy, nhưng phim Minh phi truyện không đạt được rating như mong muốn, Tinh Vũ và Hoa Thần đấu nhau quyết liệt, nếu Kha Đằng không đấu lại Tần Sâm, rất có thể hẳn ta sẽ khai đao với diễn viên, lúc đó Quý Đông Dương sẽ là người đầu tiên."

Trong giới này, những thủ đoạn hèn hạ chẳng còn gì khác lạ nữa. Chẳng ai biết được lúc nào mình sẽ bị người ta hãm hại, rơi xuống đáy vực.

Vạn Vi và Dương Huân kết hôn năm năm, ly hôn ba năm, trong mấy năm sống cùng nhau, chị biết rất rõ chuyện của Quý Đông Dương, nhưng chị không nói với Chu Nghi Ninh mà chỉ nghiêm túc dặn dò, "Nếu bị chụp thì phải phủ nhận."

Chu Nghi Ninh nhú mày, không nói gì.

Vạn Vi nhìn cô: "Vì thế em phải cẩn thận một chút."

Sau khi tạm biệt Vạn Vi, tâm trạng Chu Nghi Ninh trở nên rối rắm, cô đi tới câu lạc bộ của Chu Thân, bao một căn phòng rồi uống rượu một mình.

Một lát sau Cảnh Tâm tới.

Cảnh Tâm đẩy cô: "Cậu làm gì thế, uống rượu giải sầu hả?"

Chu Nghi Ninh ngẩng đầu nhìn cô ấy: "Sao cậu biết tớ ở đây?"

"Chu Thân gọi điện cho Tần Sâm, tớ ở bên cạnh nghe thấy, Tần Sâm đang ở bên ngoài."

"Đồ Chu Thân miệng rộng."

Cô về thành phố B mà không chịu ghé qua nhà họ Tần, chắc chắn sẽ bị rầy.

Quả nhiên mẹ gọi điện tới, "Nghi Ninh, cháu về hồi nào? Tối nay tới nhà mẹ ăn cơm nhé."

Chu Nghi Ninh mím môi: "Mẹ cháu còn ở đó không ạ?"

Mẹ đáp: "Còn."

Lần này Tần Uyển về rất lâu, nguyên nhân là vì công việc. Sau khi ly hôn với Chu Lợi Huy, bà ra nước ngoài, sau đó trở thành nhiếp ảnh gia, trong những năm qua, bà đi rất nhiều nơi. Chu Nghi Ninh không hiểu bà thật sự thích công việc của mình hay là thích cảm giác tự do không có gì trói buộc.

Tần Uyển không tái hôn nhưng có bạn trai. Chu Nghi Ninh không biết bà có còn hận Chu Lợi Huy không, có lẽ là không, nhưng cũng không thể tha thứ.

Mấy năm ở Anh, cô không ở cùng Tần Uyển, ban đầu Tần Uyển không đồng ý, nhưng cuối cùng vẫn chịu thua trước sự cố chấp của cô.

Chu Nghi Ninh đồng ý về nhà họ Tần ăn tối, sau khi cúp điện thoại, cô nhìn Cảnh Tâm: "Cậu là phụ nữ có thai mà còn đi lung tung được hả?"

Cảnh Tâm đang mang thai, hôn lễ được tổ chức vào tháng sau, về cơ bản công việc của cô ấy đã được tạm ngưng hoàn toàn. Cô ấy cười: "Sao không? Tớ đâu yếu ớt đến mức đó."

Chu Nghi Ninh nhìn bạn mình: "Đang trong giai đoạn phát triển sự nghiệp mà kết hôn sinh con, cậu sẽ không hối hận chứ?"

Cảnh Tâm cười: "Không đâu."

Chu Nghi Ninh nhìn Cảnh Tâm, cũng cười theo.

Đúng vậy, có gì để hỏi hận đâu. Nếu là cô, cô cũng tình nguyện sinh con cho Quý Đông Dương, cô chắc chắn, chắc chắn sẽ cho con của họ những thứ tốt nhất.

Buổi tối, nhà họ Tần.

Mọi người quây quần bên bàn ăn, Chu Nghi Ninh bị hỏi rất nhiều, cũng may chuyện cô hẹn hò với Quý Đông Dương được giấu kín, đám người Chu Thân cũng không để lộ nên mọi người trong bàn cơm không biết chuyện cô và Quý Đông Dương yêu nhau.

"Nghi Ninh, quay phim có mệt không?"

"Cũng được, không mệt lắm ạ."

"Có thức đêm không? Mẹ thấy cháu gầy quá."

"Đâu có đâu mẹ, lần nào gặp, mẹ cũng bảo cháu gầy, nhưng cháu có giảm ký thịt nào đâu."

"Đừng lừa mẹ, má cháu tóp hết cả lại rồi kìa."

Trong lúc cô nói chuyện với mẹ, Tần Uyển nhìn cô mấy lần nhưng không nói gì.

Ăn cơm xong, cô ra ban công ngắm cảnh, hôm nay có tuyết, những hạt tuyết tựa như lông ngỗng rơi khắp trời.

Tần Uyển đứng sau cô từ lúc nào không hay, châm thuốc, "Mẹ còn chưa hỏi con vì sao lại đột nhiên tiến vào showbiz?"

Chu Nghi Ninh ngoảnh đầu nhìn bà, thời gian không để lại quá nhiều vết tích trên gương mặt bà. Bà tao nhã, chín chắn, xinh đẹp, Chu Lợi Huy từng

nói cô rất giống mẹ.

Lúc Tần Uyển quay về nói bà mới là mẹ cô, cô còn quá nhỏ, không thể chấp nhận nỗi khi chỉ mới một đêm, mẹ mình đã biến thành người khác. Tần Uyển dẫn cô tới công ty của Chu Lợi Huy, lạnh lùng ép ông: "Anh nói cho nó biết đi, ai mới là mẹ của nó. Chu Lợi Huy, anh có còn là con người không hả? Sao có thể để con gái của tôi gọi cô ta là mẹ suốt bảy năm nay?"

Cô sợ hãi bật khóc, Tần Uyển dẫn cô tới trước gương, "Ninh Ninh, con nhìn đi, con rất giống mẹ."

Chu Nghi Ninh thực sự giống mẹ, càng lớn càng giống, cả về ngoại hình lẫn tính cách, có lẽ là do di truyền.

Chu Nghi Ninh nhìn sang nơi khác, nói: "Không vì sao cả, chỉ muốn thay đổi cuộc sống thôi."

Ban đầu là vì cô muốn tìm người ấy, Trung Quốc rất rộng lớn, ngay cả dáng vẻ anh ra sao cô còn không thấy rõ thì làm sao tìm được? Tìm bằng cách nào? Có chăng cũng chỉ là một chấp niệm mà thôi.

Tần Uyển không hỏi nữa, "Hai ngày nữa mẹ sẽ về Anh."

Chu Nghi Ninh đáp lại một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Về đến nhà, Chu Nghi Ninh đi sang nhà Quý Đông Dương trước, trong nhà tối đen như mực, anh vẫn chưa về. Cô về lại nhà mình.

Cô tắm rửa xong, không thềm lau tóc mà để cứ để nước nhỏ giọt, mặc váy ngủ màu đen rồi cuộn người trên sofa xem Triều đại thái bình.

Một lát sau, thấy hơi lạnh, cô vớ lấy cái áo khoác của Quý Đông Dương mà hồi sáng cô ôm về. Lúc mặc vào, cô mới phát hiện cái áo này hơi cũ, tuy kiểu dáng không lỗi thời, áo lại màu đen nhưng vẫn có thể nhận ra nó đã cũ. Cô ngửi tay áo, nghe được mùi ảm, chắc là mấy năm rồi không mặc.

Xem ra sáng nay cô không may mắn nên lấy nhầm áo cũ. Nhưng cô không

hề chê bai, dù sao cũng là đồ của anh mà, mặc thoải mái hơn quần áo của cô nhiều.

Phim chiếu xong, Chu Nghi Ninh thấy hơi chán, gửi wechat cho Quý Đông Dương: "Chùng nào anh về?"

Quý Đông Dương trả lời rất nhanh: "Khoảng mười một giờ sẽ về tới nhà."

Chu Nghi Ninh đọc tin nhắn xong thì đặt điện thoại xuống, tới tủ rượu lấy chai rượu, khui nắp, từ từ thưởng thức.

Bắp chân mảnh khảnh để lộ trong không khí, bàn chân xinh xắn kiễng mũi chân lên cọ nhẹ xuống thảm, tay đút vào túi áo, hình như có gì đó. Cô sờ trúng cái gì tròn tròn, rồi tới sợi dây thừng nhỏ, hình như là vòng tay.

Cô móc ra, nhìn thoáng qua.

Ngay sau đó, cô sửng sốt, ngón tay buông lỏng, ly rượu trượt khỏi tay, rơi xuống sàn nhà.

Xoảng.

Ly không vỡ, dòng rượu đỏ thấm ướt tấm thảm trắng, hết như đóa hoa đào trên tuyết.

Chu Nghi Ninh không quan tâm gì cả, cô chăm chú nhìn thứ trong tay, ngón tay nhỏ nhắn khẽ run rẩy.

Đó là của cô.

Tại sao vòng tay của cô lại ở trong túi áo của Quý Đông Dương?

Chu Nghi Ninh cố gắng giữ bình tĩnh, trong lòng cô chưa bao giờ có cảm giác phức tạp như lúc này: khiếp sợ, khó tin, kích động...

Cô chạy tới sofa lấy điện thoại, cô muốn gọi ngay cho anh để hỏi, nhưng sau đó, cô lại đặt điện thoại xuống, nhìn chăm chăm chiếc vòng tay có dấu bị đốt làm đôi, chợt nhớ tới hồi quay Triều đại thái bình, lúc dây ngọc bội của hai người bị rối vào nhau, anh đã cầm cái bặt lửa để đốt.

Là anh, chắc chắn là anh.

Chu Nghi Ninh để chân trần chạy ra ngoài, cô muốn nhìn thấy anh ngay bây giờ.

Đình.

Cửa thang máy mở ra, Quý Đông Dương đi ra, lúc đi qua khúc ngoặt, anh nhìn thấy Chu Nghi Ninh để chân trần đứng trước cửa nhà mình, lúc quay lại thấy anh, vẻ mặt hoảng hốt của cô trở nên vui mừng.

Không, phải nói là mừng như điên.

Cô chạy về phía anh, nhanh chóng vọt vào lòng anh.

Quý Đông Dương thoáng ngỡ ngàng, cúi đầu nhìn cô, "Sao thế?"

Cô ôm chặt anh, nhẹ nhàng lắc đầu, không nói gì.

Quý Đông Dương cúi đầu nhìn đôi chân trần của cô, anh mím chặt môi, sắc mặt nặng nề.

Ngay sau đó, anh khom lưng bế cô lên, "Chân lạnh không?"

Chu Nghi Ninh ôm lấy cổ anh, không nói tiếng nào, chỉ chăm chú nhìn anh rồi lắc đầu.

Quý Đông Dương bế cô bám mật mã, vào nhà, đặt cô xuống sofa.

Chu Nghi Ninh đứng lên ôm lấy anh, vội vã ngẩng đầu hôn lên môi anh, rất mạnh.

-----oOo-----

Chương 60

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quý Đông Dương căng cứng người, tay vịn hông cô, qua mấy giây sau anh

mới chậm rãi ngậm môi cô. Nụ hôn này không mãnh liệt như lúc trước mà rất dịu dàng, mang theo sự trấn an. Chu Nghi Ninh mềm oặt trong lòng anh, bàn tay đang vuốt ve eo cô như có ma lực, khiến cơ thể cô tan chảy.

Chu Nghi Ninh kiễng chân dán sát vào người anh, bàn tay lần vào áo anh, vuốt ve tấm lưng săn chắc của anh.

Cô muốn anh, ngay bây giờ.

Quý Đông Dương lướt tay xuống phía dưới, vén váy cô lên, thăm dò nơi đó, ngay sau đó, anh đặt cô nằm xuống sofa.

Mái tóc dài đen tuyền của cô tản ra trên chiếc sofa màu trắng, ánh mắt trong veo nhìn anh, ánh mắt cô trong veo, thơ ngây, nhưng cũng rất quyến rũ.

Quý Đông Dương chống tay ở hai bên, cúi đầu nhìn cô, nheo mắt lại, "Anh là ai?"

Chu Nghi Ninh sững sờ, "Quý Đông Dương."

Anh chăm chú nhìn cô, tựa như muốn tìm ra điều gì đó ẩn giấu trong mắt cô. Anh đưa tay vén tóc khỏi mặt cô để lộ ra gương mặt nhỏ nhắn, sau đó đáp "ừ" rồi cúi xuống hôn lên môi cô.

Hơi thở của anh dần đi xuống, phả lên xương quai xanh mảnh mai, xuống chút nữa, một nụ hôn khẽ khàng rơi xuống hình xăm con mèo đen trên ngực cô.

Chu Nghi Ninh run rẩy, bắt đầu cởi quần áo của anh.

Quý Đông Dương nhíu mày, giữ lấy tay cô, bàn tay cô đang nắm rất chặt.

Anh dừng lại, nhìn cô rồi gỡ những ngón tay cô ra.

Trong lòng bàn tay cô là một chiếc vòng tay màu đỏ, hai đầu dây có màu đen như dầu bị đốt, trên vòng tay có treo một viên ngọc nhỏ trong suốt, chỉ cần nhìn là biết không phải loại ngọc bình thường, nhưng tiếc là có vết nứt.

Quý Đông Dương nhìn chằm chằm chiếc vòng tay, Quý Đông Dương ôm anh, khẽ bật cười: "Cái này của anh hả?"

Cô nói tiếp: "Em tìm thấy trong túi áo khoác của anh, cái này là vòng tay của con gái."

Quý Đông Dương nhớ lại, nói: "Có một cô gái ép anh lấy."

Chu Nghi Ninh hỏi: "Khi nào?"

Quý Đông Dương kéo cô dậy, mở rộng chân ra rồi để cô ngồi trước mặt mình. Chu Nghi Ninh không chịu, cô xoay người lại đối mặt với anh, nhìn thẳng vào mắt anh với sự nghiêm túc chưa từng có.

Quý Đông Dương tưởng cô ghen nên giải thích: "Khoảng năm, sáu năm trước, ở thành phố Brighton của Anh. Lúc đó anh có giúp một cô gái, sau đó cô ấy nằng nặng đòi tặng quà cảm ơn anh cho bằng được."

"Cô gái đó thế nào? Bao nhiêu tuổi? Anh có nhớ dáng vẻ của cô ấy không?"

"Không nhớ lắm, tại không thấy rõ mặt."

Quý Đông Dương không ngờ mình lại bị chất vấn chuyện này, đôi môi đang mím chặt cũng được buông ra, tâm trạng căng thẳng cũng được thả lỏng, lúc này anh cứ tưởng cô... không bình thường.

Đúng vậy, anh tưởng cô lại biến thành cô gái dè dặt, ngoan ngoãn, không chút đòi hỏi.

Chu Nghi Ninh cảm thấy rất thất vọng, cô cúi đầu, ngay sau đó nắm lấy cổ áo anh, "Anh nghĩ kỹ lại đi, thực sự không nhớ hả?"

Quý Đông Dương chau mày, nhìn cô bằng vẻ kỳ lạ, hồi lâu sau mới nói: "Tóc ngắn, rất gầy, cực kỳ bướng bỉnh, không, phải nói là cực kỳ cố chấp."

Năm đó anh nhận được giải thưởng Nam diễn viên chính xuất sắc nhất đầu tiên, đồng thời, chuyện bố mẹ anh nghiện ngập cũng ngập tràn trên các trang báo giải trí.

Bão táp cuốn tới quật ngã cả bức tường thành, fans không dám tin, ra sức phản bác, yêu cầu người tung tin đưa ra bằng chứng; đồng thời cũng có một bộ phận lớn muốn anh trả lại cúp, nói anh không xứng với giải thưởng, lý do là vì trong Đen trắng, anh đóng vai cảnh sát phòng chống ma túy.

Còn gì nữa mai hơn.

Quý Đông Dương cũng cảm thấy vô cùng mỉa mai, sau mấy ngày im lặng, không biết ông chủ của công ty Truyền thông Thời Quang đã dùng cách gì mà người tung tin bất ngờ lên tiếng xin lỗi khiến dư luận đổi chiều.

Lúc đó Quý Đông Dương đã chuẩn bị tâm lý đón nhận tất cả, nhưng Dương Huân lại sống chết cản anh lại, "Nếu bây giờ cậu nói sự thật thì cả đời này đừng mong đặt chân trong showbiz nữa."

Anh cười lạnh lùng: "Vậy thì không ở trong đó nữa."

Dương Huân: "Đây không phải là chuyện của một mình cậu, cả e-kip và một nửa công ty đều phụ thuộc vào cậu, vì chuyện này mà chúng ta đã tổn thất không biết bao nhiêu tiền, nợ không biết bao nhiêu ân tình. Cậu nghe tớ này, cưỡng chế bọn họ cai nghiện đi, mọi việc cứ để tớ, cậu không cần phải ra mặt đâu."

Sau đó, mọi thứ như chưa có gì xảy ra.

Dương Huân lấy lý do không có kịch bản phù hợp mà từ chối nhận phim mới cho Quý Đông Dương, Quý Đông Dương rảnh rỗi suốt mấy tháng, sau đó đi Anh.

Hôm đó là một buổi tối tháng năm, ở Brighton.

Ban đêm hơi lạnh, nhưng đa phần nữ sinh đại học đều mặc váy ngắn, mang giày cao gót chơi thâu đêm tại các quán bar. Khi đi ngang qua một quán bar, Quý Đông Dương nhìn thoáng qua rồi đi vào.

Nửa đêm, ra khỏi quán bar, Quý Đông Dương đẩy cô gái muốn đi cùng anh ra, một mình bước đi trên con đường vắng.

Có lẽ đó là quãng thời gian anh sống thoải mái, an nhàn nhất trong cuộc

đời, lúc dựa vào cột đèn hút thuốc, anh nhìn thấy ba người đàn ông đi theo một cô gái nhỏ nhắn có mái tóc ngắn.

Ở Brighton, loại tội phạm có tỷ lệ cao nhất là xâm hại tình dục.

Quý Đông Dương nhìn họ mấy giây, quyết định đi theo.

Có lẽ cô gái kia cũng đã nhận ra nên bỏ chạy như điên, trông cô gầy yếu nhưng chạy nhanh đến không ngờ, mấy tên đàn ông thoáng sừng sốt, sau đó cũng vội vàng đuổi theo.

Quý Đông Dương bị bỏ lại phía sau, cô nhỏ con, lại linh hoạt chạy vào các con ngõ tắt, đến khi anh tìm thấy cô, cô đã bị ba kẻ kia dồn đến góc tường. Bóng đêm lạnh lẽo càng khiến tâm trạng con người trở nên đè nén, anh nghe thấy cô gái đó nói bằng tiếng Anh: "Cút, nếu không tao sẽ giết chúng mày."

Giọng nói run rẩy nhưng vô cùng lạnh lùng, trong bóng tối, nó càng lộ ra sự cô độc và bất lực, cũng tạo cảm giác cô sẽ liêu chết.

Một tên đàn ông nói: "Bọn tao không làm gì mày đâu, chỉ cần mày giao tiền ra đây thôi."

Sau đó, cô gái ném túi xách qua, ba tên đàn ông lục soát rất lâu mà không có bao nhiêu tiền, chỉ có vài tấm thẻ, cô gái nói mật mã, một tên đem thẻ đi, hai tên ở lại canh chừng.

Quý Đông Dương đi tới, hai tên còn lại nhìn anh, nương theo ánh trăng, anh nhìn thấy một kẻ đang nắm chặt khẩu súng. Anh nói bằng tiếng Anh: "Bọn mày lấy được tiền rồi thì đi đi, tao muốn người."

Hai kẻ kia cười mỉa, bọn chúng không có hứng thú với gái châu Á, tặng cho tên trước mặt cũng không sao.

Lúc này, kẻ cầm thẻ đã quay lại, hắn ta chửi thề, nói toàn bộ thẻ đã bị khóa, không rút được một các bạc nào.

Bọn chúng không lấy được tiền thì sẽ dùng người bù lại. Chúng quay qua hỏi Quý Đông Dương: "Có ngại chia sẻ không?"

Quý Đông Dương nói: "Ngại."

Sau đó rất hỗn loạn, trước khi quay phim Đen trắng, Quý Đông Dương đã đi học võ, nên lúc này anh nhanh chóng cướp được khẩu súng.

Sau khi ba tên kia bỏ đi, Quý Đông Dương đi tới trước mặt cô gái vẫn luôn im lặng đứng ở trong góc, "Người Trung Quốc?"

Đột nhiên, cô gái giơ tay định cướp lấy khẩu súng, nhưng không thành.

Cô lạnh lùng nói: "Mày giết tao đi."

Quý Đông Dương thoáng sửng sốt, sau đó nhớ tới câu mình nói lúc nãy, cô gái này mạnh mẽ thật đấy. Anh mím môi: "Tôi lừa bọn chúng thôi, tôi sẽ không làm gì cô đâu."

Cô không tin mà ngẩng đầu nhìn anh một cách lạnh lùng, nhưng góc tường tối quá, nương theo ánh trăng cũng không thể nhìn rõ mặt anh, chỉ thấy anh đeo khẩu trang. Quý Đông Dương giơ tay ra: "Cho cô khẩu súng nè."

Cô lập tức nhận lấy, lùi về sau một bước, cảnh cáo: "Nếu anh dám đụng vào tôi, tôi sẽ bắn anh ngay lập tức, tôi sẽ bắn thật đấy."

Quý Đông Dương không nói gì mà xoay người lại, định bỏ đi.

Ngay sau đó, anh bị kéo lại, qua rất lâu, cô mới nói: "Anh không phải người xấu thật chứ?"

Anh không trả lời, cô nói tiếp: "Anh có thể gọi giúp tôi một cú điện thoại được không?"

Anh đã đưa hết tiền cho ba kẻ lúc nãy, nhưng vẫn giữ lại điện thoại. Anh đưa điện thoại cho cô.

Cô gọi điện thoại xong thì ngồi xỏm ở góc tường, tay vẫn nắm chặt áo của anh.

Quý Đông Dương không thể làm gì hơn ngoài việc ngồi xuống với cô.

Một lát sau, anh phát hiện cô đang cố giật cái gì đó ở cổ tay mình, càng

giật càng mạnh, anh hỏi: "Cô đang làm gì thế?"

Cô thở hỗn hển: "Tôi muốn đưa cho anh cái này. Tôi không muốn nợ anh, cái này đắt tiền lắm."

Rất quý, đó là thứ do bà nội để lại cho cô.

Vì tôi quá nên cô không gỡ được nút thắt.

Càng lúc càng ghì mạnh, Quý Đông Dương nghĩ có lẽ cô sắp khóc đến nơi rồi.

Anh lấy bật lửa ra, cầm tay cô, đánh bật lửa. Cô nhìn chăm chăm vào ngọn lửa nho nhỏ, giống như đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Vài giây sau, anh giữ chiếc vòng tay bị đứt trong lòng bàn tay, "Tôi nhận."

Quý Đông Dương kể xong thì phát hiện Chu Nghi Ninh nhìn mình chăm chăm, ánh mắt như đang có gì đó sắp bùng phát. Anh chợt nhớ khi quay Triều đại thái bình, có lần cô đuổi theo anh hỏi anh có thói quen dùng bật lửa không, và cả lúc cô sốt ruột gỡ nút thắt của hai miếng phụ kiện, tóc ngắn, nước Anh.

Hai người lẳng lẳng nhìn nhau.

Quý Đông Dương mím chặt môi, từ từ tiêu hóa điều bất ngờ vừa mới phát hiện này.

Anh nhìn cô, nói rất chậm: "Thì ra là em."

Chu Nghi Ninh đột ngột nhào tới, dang chân ngồi lên đùi anh, cúi đầu nhìn anh, "Là em, năm đó em mười tám tuổi, tóc ngắn, theo lời anh là trông giống con trai."

Tối đó, anh ngồi với cô được một lát thì Trương Hội và Alice tới.

Ngày hôm sau, cô gọi vào số điện thoại kia, nhưng số đó đã ngưng hoạt động.

Cô hỏi Quý Đông Dương tại sao số điện thoại đó lại ngừng hoạt động, anh vẫn đang nhớ tới hình dáng cô với mái tóc ngắn, "Ngày hôm sau anh về nước."

Buổi chiều đầu tiên sau khi về nước, anh ở căn hộ này, cái áo khoác cất chiếc vòng tay cũng luôn được treo ở đây.

Để nhớ những chuyện như thế cũng có liên quan đến kinh nghiệm sống của mỗi người.

Quý Đông Dương lớn hơn cô mười tuổi, kinh nghiệm sống của anh phong phú hơn cô rất nhiều. Ký ức năm mười tám tuổi của cô đã từng xuất hiện một người như thế, đã trải qua một chuyện như thế, những điều đó khắc sâu vào trí nhớ của cô; nhưng Quý Đông Dương thì khác, anh trải nghiệm nhiều hơn nên có rất nhiều chuyện khó quên hơn chuyện đó.

Vì thế, anh quên.

Cuộc sống là thế, trời đất xoay vần, nếu định sẵn gặp lại nhau, thì chắc chắn sẽ gặp lại nhau.

Lúc này cách nọ hôn ban này nửa tiếng.

Vừa bắt đầu, tình hình chiến đấu đã rất kịch liệt, hai người ôm chặt nhau, hôn nhau mãnh liệt, ai cũng đều mất kiểm chế. Chu Nghi Ninh vội vàng xé quần áo của anh, cô ngồi lên người anh, cởi quần áo của mình, cả người không mảnh vải che thân, cơ thể mềm mại bại lộ trong không khí. Quý Đông Dương ôm eo cô, những ngón tay không ngừng sờ trớn da thịt cô, anh nhanh chóng tung người đè cô xuống dưới, sau đó cúi đầu cắn nhẹ ngực cô.

Mặt Chu Nghi Ninh đỏ ửng, người run rẩy, Quý Đông Dương ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt trong veo ướt át của cô nhìn thẳng vào anh.

Anh lướt tay xuống đầu gối cô, nâng một chân cô lên, bàn tay kia lướt từ bụng cô đi xuống.

Tay anh vuốt ve nơi ẩm ướt đó, cô biến thành vũng nước bên dưới người anh, hai chân quặp lấy hông anh, hai tay vòng qua cổ anh, lòng bàn tay ướt đầm mồ hôi trơn từ lưng ra ngực anh. Anh rên khẽ, ngón tay bên trong cô càng mạnh hơn.

Chu Nghi Ninh sắp phát điên rồi.

Cô quặp chân chặt hơn, dán sát vào người anh, nức nở, "Vào đi."

Anh bất ngờ tiến vào, cả người Chu Nghi Ninh căng cứng, cô ôm chặt lưng anh, kêu thành tiếng.

Sự thân mật không chút khoảng cách, cảm giác ôm chặt lấy nhau khiến Quý Đông Dương cắn chặt răng. Anh cúi đầu hôn lên má, lên tai cô. Anh mạnh mẽ, không ngừng nghỉ bên trong cô làm cô không thốt nổi tiếng nào, chỉ có hơi thở càng trở nên dồn dập, ngay cả hít thở cũng khó khăn, tóc cô rối tung, đôi mắt vẫn rất quyến rũ.

Cô nhìn người đàn ông nhấp nhô trên người mình, cảm thấy lúc này anh mới chân thật nhất.

Ánh mắt của cô khiến người ta chaoáng.

Quý Đông Dương nhắm mắt lại, anh chống người lên, vẫn ở bên trong cô lật người cô lại, cúi người dán sát vào tấm lưng mịn màng ướt đầm mồ hôi của cô, sau đó lại đâm mạnh vào khiến cô run rẩy.

Anh nâng chiếc eo nhỏ nhắn ấy, nhắm mắt lại, hôn lên lưng cô.

Chu Nghi Ninh kêu nhỏ, cô không thích tư thế này. Cô mềm oặt, vừa không nhìn thấy anh vừa không phản kháng được. Cô thích nhìn anh mỗi khi làm tình.

Từ sofa đến phòng tắm rồi lại tới giường. Người châm lửa là cô, đến cuối cùng người bị giày vò cũng là cô.

Rót cuộc cô cũng hiểu những người đàn ông bình thường không gần nữ sắc đến khi gặp người phụ nữ mà anh ta yêu thì anh ta sẽ nhiệt tình đến nhường nào.

Cô như biến thành vũng nước, đôi mắt cũng ướt át nhìn anh.

Anh chăm chú nhìn cô, đôi mắt anh vừa sâu vừa đen, mang theo sự dịu dàng vô hạn.

Chỉ có cô mới có thể nhìn thấy ánh mắt đó của anh.

Quý Đông Dương ôm lấy cô, đeo bịt mắt lên.

"Quý Đông Dương."

"Ừ."

"Em mệt quá."

"Ừ, ngủ thôi."

-----oOo-----

Chương 61

Nguồn: EbookTruyen.Me

Bảy giờ sáng, A Minh gọi điện thoại tới, Chu Nghi Ninh đá Quý Đông Dương một cái, giọng rất khó chịu: "Ồn quá."

Tối qua hai người hơi điên cuồng, Quý Đông Dương không kiểm chế được mà phóng túng cả đêm, lăn lộn suốt mấy tiếng đồng hồ nên bây giờ không ai ngủ đủ giấc.

Quý Đông Dương nhú mày, lấy điện thoại, nhân tiện xem thời gian, lát nữa phải ra sân bay, anh tỉnh táo hơn nhiều, trả lời điện thoại bằng giọng trầm trầm: "Biết rồi."

Cúp điện thoại, Quý Đông Dương co một chân dựa vào đầu giường chờ tỉnh ngủ, anh cúi đầu nhìn Chu Nghi Ninh, khom người xuống nói bên tai cô: "Chúng ta phải chuẩn bị ra sân bay rồi."

Chu Nghi Ninh nằm bất động, Quý Đông Dương không nói gì nữa mà ôm

cô dậy. Lúc này Chu Nghi Ninh mới mở mắt ra, mày nhú hết cả lại, một lát lâu sau mới nói: "Vâng."

Quý Đông Dương vén chăn lên đi vào phòng tắm.

Chu Nghi Ninh chăm chú nhìn lưng anh, trước kia cô từng thử rất nhiều phương thức để giải tỏa, chẳng hạn như đua xe, uống rượu, hút thuốc, bắn súng, học karate để đánh nhau, thậm chí nghiêm trọng nhất là tự làm mình bị thương.

Mấy năm đó, vô số lần cô nghĩ tới việc buông thả bản thân, Trương Hội đã khuyên cô: "Bây giờ cậu không được tỉnh táo, nếu ngày nào đó cậu khỏe lại, cậu sẽ hối hận."

Nhớ tới sự kích thích đầy khoái cảm tối qua, cô nghĩ mình đã đắm chìm vào nó, thậm chí là nghiện nó rồi.

Quý Đông Dương khiến cô nghiện.

Quý Đông Dương ra khỏi phòng tắm, thấy cô vẫn đang ôm chăn ngồi ngẩn ngơ thì gọi cô: "Chu Nghi Ninh."

Chu Nghi Ninh ngẩng đầu nhìn anh, cười bẽn lễn rồi vén chăn xuống giường.

Chân mềm nhũn, suýt nữa là ngã, cô nhú mày nhìn anh, "Anh bế em đi."

Quý Đông Dương đi tới bế cô vào phòng tắm.

Anh đặt cô xuống, vén mái tóc dài của cô, hôn lên trán cô, "Tắm đi, sẽ đỡ hơn đấy, vẫn còn thời gian."

Lúc Chu Nghi Ninh tắm xong đi ra ngoài thì A Minh đã đợi ở phòng khách, Trương Nhiên đợi dưới bãi đỗ xe.

Cô không cần đem nhiều đồ lảm, về nhà thu xếp một tí là xong.

Chu Nghi Ninh không khóa cửa, lúc xoay người lại thì thấy Quý Đông Dương đứng ở phòng khách nhà cô từ bao giờ.

Cô cười với anh, đi qua chỗ anh: "Xong rồi."

Quý Đông Dương mở khóa kéo ba lô trên lưng cô, trong đó đựng rất nhiều tiền, anh hỏi một câu mà tối qua chưa kịp hỏi, "Mang theo tiền mặt là vì chuyện đó hả?"

Chu Nghi Ninh gật đầu, đáp nhỏ.

Quý Đông Dương lấy mấy xấp tiền mặt ra ném lên sofa, "Thế này nhẹ hơn nhiều."

Chu Nghi Ninh nhú mày, không vui: "Bỏ vào cho em, em muốn đeo."

Quý Đông Dương nhìn cô đăm đăm, mở ví tiền đưa cho cô một tấm thẻ, "Cầm lấy, thẻ này không giới hạn."

Chu Nghi Ninh há hốc mồm, nhìn tấm thẻ trong tay anh, cô bật cười: "Đưa thẻ cho em làm gì? Tối qua làm anh sáng khoái nên bây giờ trả tiền cho em?"

Không ngoài dự đoán, Quý Đông Dương nhú mày.

Quý Đông Dương không nói gì, nhét tấm thẻ vào tay cô, nói mật mã cho cô, "Đưa cho em thì em lấy đi."

Chu Nghi Ninh vẫn cười, "Em cũng có thẻ, có tiền, chỉ là thói quen thôi."

Lúc đó cô còn quá nhỏ, mặc dù không thích nhà họ Chu, không thích Chu Lợi Huy nhưng không thể phủ nhận cô cần Chu Lợi Huy nuôi mình. Khoảng thời gian đó Chu Lợi Huy cho cô rất nhiều tiền, đưa cô đủ loại thẻ, chưa bao giờ cô phải lo lắng tiền ăn ở chi tiêu, những khi thấy chán nản, cô sẽ đi quẹt thẻ của ông, vui cũng quẹt mà buồn cũng quẹt, những tấm thẻ đó chưa bao giờ hết tiền. Nhưng đến ngày xảy ra chuyện, thẻ bị khóa, tất cả các thẻ đều bị đóng băng.

Quý Đông Dương không cho cô cơ hội từ chối, anh xoay người đi ra khỏi nhà, "Tối giờ rồi, anh xuống trước đây."

Chu Nghi Ninh nhìn cái thẻ trong tay rồi lại nhìn mấy xấp tiền trên sofa, hình như tấm thẻ mỏng manh này thực sự tạo cảm giác an toàn hơn mấy

xấp giấy nặng trĩch kia.

Cô ra khỏi nhà.

Trên sofa vẫn còn mấy xấp tiền.

Quý Đông Dương và A Minh đi trước cô, hai người lần lượt ra sân bay.

Đến thành phố S còn chưa tới buổi trưa, Chu Nghi Ninh về nhà, buổi trưa mới đến trường quay, tới nơi đúng lúc mọi người đang nghỉ trưa.

"Không biết Đông ca nói gì trong chương trình nhỉ, tò mò ghê."

"Đúng đó, mặc dù ngày nào cũng gặp ở trường quay nhưng tớ vẫn thấy anh ấy rất kín đáo và thần bí, trừ những lúc quay phim và thảo luận với đạo diễn ra, bình thường anh ấy ít nói kinh khủng. À, hôm bữa tớ cãi nhau với bạn trai, lúc đứng khóc ở bồn rửa tay thì bị Đông ca nhìn thấy, tớ sợ đến mức quên luôn cả khóc."

"Thế anh ấy có nói gì không?"

"Không nói gì hết. Với tính cách của Đông ca, nói gì mới là lạ."

...

Chu Nghi Ninh ngồi trên ghế dựa sát tường vừa xem kịch bản vừa nghe hai cô gái ở bên kia vách tường bàn luận về Quý Đông Dương.

Chuyện như thế cũng thường xảy ra ở đoàn phim Triều đại thái bình, đi đâu cũng có thể nghe mấy cô gái bàn luận về anh. Lúc đó cô thấy Quý Đông Dương rất lạnh lùng và có phần giả tạo, nhưng thật ra đó là tính cách thực sự của anh, không quá dịu dàng, không quá thân thiết, cũng không nói những lời ngọt ngào. Nhưng ánh mắt của anh, hành động của anh lại khiến người ta xao lòng còn hơn cả lời nói.

Vệ Trung chỉ đạo cảnh quay giữa Chu Nghi Ninh và Lục Linh, "Chu Nghi Ninh, lát nữa cháu đẩy Lục Linh mạnh một chút, còn Lục Linh, lúc lùi về sau, cháu thuận thế ngã xuống luôn, cố gắng chân thật một chút."

Lục Linh đóng vai Bành Di, là trợ lý của Lục Duyên Châu. Bành Di yêu thầm Lục Duyên Châu, tính tình cầu thả, nhưng đó chỉ là bề ngoài, thực chất cô ta là người rất tinh vi, sau lưng Lục Duyên Châu, cô ta giờ trò với rất nhiều phụ nữ có tình cảm với Lục Duyên Châu. Nhưng Bùi Diên thì khác, cô không giống với những người phụ nữ trước kia. Cô là bệnh nhân, Lục Duyên Châu đối xử rất khoan dung với bệnh nhân, nếu cô ta làm gì quá đáng, chắc chắn Lục Duyên Châu sẽ đuổi việc cô ta.

Lục Duyên Châu càng ngày càng quan tâm Bùi Diên, đến khi chứng kiến cảnh hai người hôn nhau, Bành Di không chịu nổi nữa.

Lục Linh suy nghĩ một chút rồi nhìn Chu Nghi Ninh: "Lát nữa cô cứ đẩy thật đi."

Chu Nghi Ninh: "Cô không ngại chứ?"

Lục Linh: "Không sao đâu."

Bắt đầu quay.

Bùi Diên bị kích động trước câu nói "Cô không xứng với anh ấy" của Bành Di, cô đột ngột đứng lên, tiến tới gần cô ta, ánh mắt lạnh lẽo của cô làm cô ta thấy hoảng sợ, sau đó, cô ta nói thêm những lời tổn thương cô. Cô ta quên mất rằng cô gái trước mặt là bệnh nhân mắc hội chứng rối loạn lưỡng cực(1), không thể chịu nổi kích thích.

(1) Rối loạn lưỡng cực: còn được biết đến với tên gọi bệnh hưng – trầm cảm, biểu hiện đặc trưng thường thấy của bệnh là sự thay đổi rõ rệt tâm trạng, cảm xúc, hành vi cũng như năng lực cá nhân.

Ngay lập tức, Bành Di bị đẩy mạnh, Bùi Diên từ trên cao cúi xuống nhìn cô ta đang ngã ngổ dưới sàn: "Cô càng không xứng."

Vệ Trung nhìn máy quay, "Cắt, Lục Linh sao thế? Vẻ mặt không đúng."

Mặt Lục Linh trắng bệch, "Đạo diễn, hình như cháu bị tụt chân rồi."

Chu Nghi Ninh mím môi, mày nhíu lại, khom người vừa định đỡ Lục Linh đứng lên vừa nhìn mắt cá chân của cô ấy.

Lục Linh lùi về sau, "Cô đừng đụng vào tôi."

Tay Chu Nghi Ninh cứng đờ giữa không trung, sau đó từ từ thu tay lại, cô đứng thẳng dậy, nhìn cô ấy nói: "Tôi xin lỗi."

Sắc mặt Lục Linh tái nhợt: "Không sao, sự cố thôi, là do tôi bất cẩn, lùi về sau nhanh quá."

Vệ Trung đi tới hỏi thăm mấy câu, trợ lý của Lục Linh đem ghế tới cho cô ấy ngồi rồi mình cũng ngồi xỏm xuống tháo giày cao gót của cô ấy ra, Lục Linh khẽ than một tiếng, trợ lý nói: "Bị sưng rồi, không biết có ảnh hưởng tới xương không."

Vệ Trung thở dài, khoát tay: "Dừng ở đây thôi, đến bệnh viện kiểm tra đi."

Sau đó, Lục Linh được trợ lý đỡ ra ngoài.

Chu Nghi Ninh vẫn đứng ở chỗ cũ, trông cô rất bối rối.

Quý Đông Dương đứng ở ngoài xem cảnh quay từ nãy giờ thì bây giờ cũng tiến tới gần, anh cúi đầu nhìn cô: "Không sao đâu, lúc quay phim thường xảy ra sự cố lắm."

Đến cả Quý Đông Dương cũng mở lời, Vệ Trung cười: "Đúng đó, không sao đâu, va chạm trong quá trình quay phim là chuyện bình thường, hồi quay Đen trắng, trong suốt ba tháng, không có chỗ nào trên người Quý Đông Dương mà không bị xây xước, mà không chỉ có mình cậu ấy đâu, những diễn viên khác cũng vậy."

Chu Nghi Ninh lấy lại tinh thần, cười: "Cháu biết ạ, nhưng cháu sợ ảnh hưởng đến tiến độ của đoàn phim."

Vệ Trung: "Thế hả, mà cháu nói cũng đúng, vậy thì chuẩn bị đi, chúng ta sẽ quay phần của cháu và Quý Đông Dương trước."

Vệ Trung giải thích cảnh quay cho họ xong thì lập tức bắt đầu quay.

Cảnh hôn thứ hai của phim. Chỉ một lần là qua, ăn ý đến lạ.

Quay xong, ánh mắt Vệ Trung nhìn hai người như mang theo nét cười:
"Tốt hơn lần trước nhiều."

Chu Nghi Ninh nhìn đạo diễn, cô có cảm giác... hình như ông ấy đã nhận ra điều gì đó.

Cô đứng đối diện Quý Đông Dương, thưởng thức dư vị nụ hôn.

Lục Linh nghỉ ngơi một ngày, ngày hôm sau đến trường quay.

Chu Nghi Ninh gặp cô ấy trong thang máy, thấy cô ấy đi cà nhắc thì hỏi:
"Có sao không?"

Lục Linh lạnh nhạt đáp: "Không sao."

Chu Nghi Ninh mím môi, không nói gì nữa.

Tối thứ năm, chương trình mà Quý Đông Dương tham gia phát sóng.

Chu Nghi Ninh đồng ý ăn cơm cùng Chu Lợi Huy nên không thể xem ti vi. Hai bố con đặt phòng ăn ở nhà hàng lần trước, Chu Lợi Huy nói với cô vài chuyện trong công ty, Chu Nghi Ninh không hứng thú nên chỉ cúi đầu ăn cơm, cũng không biết có đang nghe hay không.

Cuối cùng, Chu Lợi Huy lấy một túi văn kiện ra, lật giấy tờ: "Ninh Ninh, ký đi con."

Chu Nghi Ninh đọc tờ giấy, là văn bản chuyển nhượng cổ phần công ty, cô đẩy lại cho ông: "Không cần đâu, bố vẫn nên giữ lại cho Chu Giai Huệ thì hơn."

Chu Nghi Ninh không có hứng thú tranh giành tài sản với Chu Giai Huệ.

Chu Lợi Huy nhíu mày: "Cái này vốn dĩ là của con, Giai Huệ có rồi."

Chu Nghi Ninh nhìn ông, không nói gì nữa mà ký tên, sau đó đưa cho ông:
"Xong rồi đó."

Chu Lợi Huy thở phào nhẹ nhõm, qua một lúc lâu mới nói: "Ninh Ninh, con có thể tha thứ cho bố chuyện năm đó không?"

Mặt Chu Nghi Ninh biến sắc, cô im lặng.

Năm đó gặp cướp mà thẻ bị khóa, tất cả đều do Chu Lợi Huy làm. Kể từ khi ra nước ngoài, cô không chịu trở về nhà họ Chu, khi đó Hạ Vân đã nói: "Mình cho nó nhiều tiền quá, ở nước ngoài nó quẹt thẻ mua sắm, chi tiêu thoải mái nên không muốn về đâu. Mình khóa thẻ của nó lại đi, không có tiền thì con bé tự khắc về thôi."

Rồi Chu Giai Huệ nói vô mấy câu nữa, thế là Chu Lợi Huy thực sự khóa thẻ của cô.

Đó chính ngòi nổ châm lên cảm xúc vốn đã bị đè nén quá lâu của cô, không lâu sau, cô phát bệnh.

Lúc Chu Lợi Huy bay qua Anh, Tần Uyển đã cho ông một bạt tai.

-----oOo-----

Chương 62

Nguồn: EbookTruyen.Me

Trong lúc Chu Nghi Ninh đợi đèn đỏ, điện thoại có thông báo từ weibo, cô nhìn lướt qua thì thấy có nhắc đến Quý Đông Dương.

Cô cầm điện thoại, mở tin tức. Là chương trình talkshow mà Quý Đông Dương đã tham gia, có tóm tắt và video kèm theo.

Đèn xanh, Chu Nghi Ninh đặt điện thoại xuống, đạp ga, trong đầu nghĩ về những gì mình vừa đọc.

Người dẫn chương trình: "Fans lo rằng anh đã bí mật kết hôn, anh có muốn nói gì về vấn đề này không?"

Quý Đông Dương: "Không có việc đó."

Người dẫn chương trình: "Vậy anh có dự định kết hôn không? Khi kết hôn có thông báo không?"

Quý Đông Dương: "Có, còn thông báo hay không phải chờ xem tình hình lúc đó."

Chu Nghi Ninh nhướn miệng cười, kết hôn? Với ai? Đã hỏi ý của cô chưa?

Đỗ xe xong, Chu Nghi Ninh không lên nhà ngay mà ngồi trong xe mở clip ra xem. Chỉ là clip ngắn được cắt ra từ chương trình, dài khoảng năm phút hai mươi sáu giây, tổng hợp những đoạn ấn tượng nhất.

Cuối cùng, người dẫn chương trình hỏi: "Chuyện bố mẹ của anh nghiên ngập đã bị lan truyền từ rất nhiều năm nay, anh có muốn nhân cơ hội này để đính chính không?"

Cả trường quay im thin thít, máy quay lia xuống dưới khán đài, vẻ mặt ai cũng tập trung, không khí vô cùng yên tĩnh.

Quý Đông Dương nâng mắt lên, cười bình thản: "Không cần đính chính."

Câu trả lời quá lập lờ. Người dẫn chương trình thoáng sửng sốt, nhưng nhanh chóng phản ứng, cười nói: "Cũng đúng, nếu mỗi tin đồn đều cần đính chính thì làng giải trí mỗi ngày có bao nhiêu thông báo cho đủ."

Quý Đông Dương vẫn thản nhiên như cũ, người dẫn chương trình chuyển đề tài, hỏi về cuộc sống cá nhân của anh.

Chu Nghi Ninh xem xong đoạn video rồi mở cửa xuống xe, vừa đi vừa đọc bình luận.

"Tốt quá, Đông ca chưa kết hôn, mì vẫn còn cơ hội!"

"Không kết hôn đâu có nghĩa là không hẹn hò. Hôm nào tung tin Đông ca có bạn gái chắc mì không biết phải phản ứng thế nào luôn quá."

"MC cô ý đúng không? Chẳng phải chuyện bố mẹ anh ấy đã đính chính từ lâu rồi ư? Đông ca kín tiếng quá mà, nên chuyện từ tám trăm năm trước vẫn bị đào lên để nói cho có chuyện."

"Không có lửa thì sao có khói? Nói thật là tớ rất sợ ngày nào đó đột ngột có tin gì đó kinh khủng lắm."

...

Chu Nghi Ninh nhét điện thoại vào túi áo, hơi đầu mà quan tâm bố mẹ anh là người như thế nào, chỉ cần Quý Đông Dương là Quý Đông Dương là đủ rồi.

Đằng sau đột nhiên có người gọi cô.

Cô ta gọi: "Chị."

Cửa thang máy mở ra, Chu Nghi Ninh đi vào, không thèm nhìn cô ta lấy một cái mà bấm nút đóng cửa thang máy lại. Chu Giai Huệ vội vàng chen vào, "Chu Nghi Ninh, tôi gọi chị mà sao chị không đáp?"

Chu Nghi Ninh lạnh lùng liếc cô ta, "Tôi không phải chị cô."

Ở đây không có ai khác nên Chu Giai Huệ cũng không vờ vịt gọi cô là chị nữa, "Anh Ngôn Quân đi tìm cô đúng không? Có phải anh ấy đã nói gì với cô không?"

Kể từ hôm cô ta nói chuyện đó với Thẩm Ngôn Quân thì không gặp anh nữa, chỉ biết anh đi thành phố B, cô ta đoán chắc hẳn là anh đi tìm Chu Nghi Ninh. Cô ta gọi điện thoại nhưng anh không nghe máy, những tin nhắn gửi đi như đá chìm đáy bể. Thẩm Ngôn Quân không hề đoán hoài gì tới cô ta.

Chu Nghi Ninh cười: "Tại sao tôi phải cho cô biết anh ấy nói gì với tôi?"

Chu Giai Huệ cứng họng, xét về độ nhanh mồm nhanh miệng thì ngay từ nhỏ cô ta đã không bằng Chu Nghi Ninh. Cô ta cố phản bác: "Chắc chắn là cô đã nói gì nên anh ấy mới không để ý tới tôi."

Thang máy lên tới nơi, Chu Nghi Ninh bước ra ngoài, không thèm quan tâm tới cô ta.

Chu Giai Huệ cũng đi theo, khi thấy Chu Nghi Ninh mở cửa nhà, cô ta cũng muốn đi vào nhưng bị cô ngăn lại: "Đây là nhà tôi, tôi có cho cô vào không?"

Chu Giai Huệ: "Nhà này là do bố mua."

Chu Nghi Ninh lạnh lùng nhìn cô ta, mấy giây sau, cô đi vào nhà, vẫn để cửa mở, cũng không thèm đoái hoài gì tới cô ta nữa. Trước kia cũng vậy, mỗi khi Chu Giai Huệ tìm cô gây chuyện, hoặc là cô sẽ để mặc cô ta, khi nào chán thì cô ta tự khắc bỏ đi, hoặc là cô sẽ đánh cô ta một trận, đến khi nào cô ta khóc lóc bỏ chạy mách bố mẹ mới thôi.

Chu Giai Huệ tin chắc Chu Nghi Ninh đã nói cái gì đó với Thẩm Ngôn Quân thì anh mới không để ý tới cô ta nữa. Hồi nhỏ cũng vậy, vì Chu Nghi Ninh nói không thích cô ta mà có đôi khi Thẩm Ngôn Quân sẽ né tránh cô ta. Cô ta thực sự không hiểu rốt cuộc Chu Nghi Ninh tốt ở điểm gì, từ bé đã kỳ quái, xấu tính, bạo lực, thỉnh thoảng mới ngoan ngoãn lấy lòng người khác. Qua bấy nhiêu năm mà không một ai nhận ra sự khác thường của chị ta, hóa ra chị ta mắc bệnh tâm thần, nhưng tại sao đến cả như thế mà Thẩm Ngôn Quân vẫn thích chị ta? Nghĩ thế, sắc mặt Chu Giai Huệ trở nên rất xấu.

Chu Nghi Ninh ngồi trên sofa gọt táo, nhìn cô ta: "Cô còn đứng ở đó làm gì? Thẩm Ngôn Quân không có ở đây đâu."

Chu Giai Huệ nhìn cô chằm chằm, bỗng nói: "Anh Ngôn Quân biết bệnh của cô rồi, cho dù anh ấy có thích cô đến nhường nào đi nữa thì hai bác Thẩm sẽ không chấp nhận cô đâu."

Toàn thân Chu Nghi Ninh cứng đờ, quả táo trong tay rơi xuống đất. Cô nhìn Chu Giai Huệ, ánh mắt ghim thẳng vào cô ta: "Ai nói cho cô biết?"

Trừ bạn bè ở Anh, Chu Lợi Huy và Tần Uyển ra, không một ai biết bệnh tình của cô. À đúng rồi, hôm trước sau khi ra khỏi thư phòng của Chu Lợi Huy, cô bắt gặp Chu Giai Huệ đứng ngoài cửa.

Chu Giai Huệ: "Cô nghĩ có thể giấu được chuyện đó ư? Bên Anh, cô ở chung nhà với đám les(1), uống rượu, hút thuốc, đi bar... Có mấy lần bố sang Anh rất lâu, thời gian đó tôi và mẹ rất khổ sở, bây giờ nghĩ lại mới biết hóa ra là bố đi xử lý mấy chuyện đó của cô. Nhưng mà cô cũng gan thật, dám diễn lại chính bản thân mình trong Khúc mắc, cô nói xem, nếu như người khác biết cô là bệnh nhân tâm thần..."

(1) Les: viết tắt của từ lesbian, có nghĩa là đồng tính nữ.

"Cút!"

Chu Nghi Ninh đứng bật dậy, nhìn Chu Giai Huệ bằng ánh mắt bình tĩnh, "Cút ra khỏi nhà tôi."

Chu Giai Huệ ngừng nói, thấy Chu Nghi Ninh cầm con dao gọt trái cây từ từ tiến về phía mình, cô ta hoảng hốt: "Cô, cô định làm gì?"

Cô ta lùi về sau, sợ hãi nhìn chằm chằm con dao trong tay cô.

Chu Nghi Ninh nói một cách nhẹ nhàng: "Chẳng phải cô nói tôi là bệnh nhân tâm thần ư? Bệnh nhân tâm thần giết người không bị ngồi tù."

Chu Giai Huệ hét toáng lên rồi chạy trốn, vì chạy nhanh quá nên bị va vào cạnh tủ. Cô ta ngã xuống đất, sau đó vội vã đứng dậy, liếc thấy Chu Nghi Ninh vẫn còn đứng ở chỗ cũ, cô ta mắng "Đồ điên" rồi bỏ chạy mất hút.

Chu Nghi Ninh nắm chặt con dao, đứng đó rất lâu, mãi tới khi điện thoại vang chuông.

Cô đi tới chỗ đặt điện thoại, nhìn thấy tên Quý Đông Dương, cô lập tức bỏ con dao xuống, lau tay rồi mới cầm điện thoại lên. Cô không nói gì, Quý Đông Dương nói: "Về chưa?"

"Rồi." Cô dang hắng rồi nói tiếp, "Anh đang ở đâu?"

Quý Đông Dương nhìn Lục Tiêu đang ngồi đối diện mình, "Anh ở bên ngoài, em ngủ sớm đi, tối mai phải quay cả đêm đây."

Chu Nghi Ninh đáp dạ, hai người nói thêm mấy câu rồi cúp máy.

Chỉ một lát sau, Chu Lợi Huy gọi điện tới, Chu Nghi Ninh không nghe máy, cô đoán ắt hẳn là chuyện của Chu Giai Huệ.

Chu Lợi Huy gọi mấy cú điện thoại nhưng không ai nghe máy, ông thấy bất an nên muốn đi tới nhà Chu Nghi Ninh xem sao nhưng bị Chu Giai Huệ cản lại: "Bố muốn đi gặp chị ta đúng không? Bố đừng đi, đáng sợ lắm, lỡ chị ta nổi điên đả thương bố thì biết làm sao?"

Chu Lợi Huy nghiêm mặt: "Sao con biết?"

Chu Giai Huệ cúi đầu: "Hôm trước con nghe bố và chị ta nói chuyện."

Sau đó cô ta điều tra, không ngờ lại phát hiện ra chuyện như vậy, ban đầu cô ta cảm thấy khiếp sợ, nhưng sau đó lại thấy khinh thường.

Chu Lợi Huy im lặng một lát rồi lạnh giọng cảnh cáo: "Sau này không được nhắc tới chuyện này nữa, cũng không được nói lung tung với bên ngoài, nghe không?"

Chu Giai Huệ lớn tới ngần này, trừ lần vút mèo của Chu Nghi Ninh ra, Chu Lợi Huy chưa bao giờ nói chuyện với cô ta bằng thái độ đó. Cô ta sửng sốt, Hạ Vân cũng không nhịn được nữa: "Nghi Ninh suýt dùng dao đâm thương Huệ Huệ, sao mình lại mắng con? Chuyện này là lỗi của Nghi Ninh, không phải của con."

Chu Lợi Huy liếc bà ta: "Nó không đi gây rối với Nghi Ninh thì có gặp chuyện gì không?"

Chu Giai Huệ: "Con không gây rối, con chỉ nói sự thật thôi!"

Chu Lợi Huy lạnh lùng nói: "Câm miệng! Không được loan tin chuyện này, cũng không được nhắc tới trước mặt Nghi Ninh."

Tối đó, Chu Nghi Ninh không ngủ ngon giấc, lúc mơ lúc tỉnh, toàn thấy những cơn ác mộng, từng gương mặt lần lượt xuất hiện trước mắt cô: lạnh lùng, thương hại, khinh miệt, chán ghét. Sau đó, họ đều rời xa cô. Cuối cùng, cô mơ thấy cảnh tượng mình giơ súng về phía một người, dùng, máu loang lổ, chỗ nào cũng có máu.

Cô ngồi bật dậy, thở hắt hắt, cả người toàn mồ hôi.

Khẩu súng đó là do Quý Đông Dương cho cô vào buổi tối hôm ấy. Cô luôn giữ bên người, không ngờ tới một ngày cô lại dùng nó để đâm thương người khác. Cô không cố ý, chỉ tại hẳn ta muốn xâm hại cô, cô không không chế được nên mới nổ súng, nhưng không ai tin cô cả, họ nói cô là bệnh nhân

tâm thần, vì không kiểm soát được tâm trạng nên mới bắt hấn ta.

Chu Nghi Ninh cực kỳ bướng bỉnh, cô chỉ muốn làm theo ý mình, nếu ai đó muốn ép cô làm gì, cô thà chết còn hơn.

Đúng vậy, lúc đó cô chính là con người như thế.

Cô không biết Chu Lợi Huy và Tần Uyển đã giải quyết chuyện đó ra sao, chắc hẳn là đã dùng rất nhiều tiền, bọn họ không bao giờ thiếu tiền. Sau này, không ai nhắc tới chuyện đó trước mặt cô nữa, cô cũng suýt quên rồi, cho đến khi Chu Giai Huệ nhắc nhở cô.

Cô dùng mấy năm mới có thể biến mình trở thành Chu Nghi Ninh của bây giờ. Cô thích mình bây giờ. Cô thích một Chu Nghi Ninh có Quý Đông Dương.

Cô thở hắt hắt, mò lấy điện thoại xem giờ, bốn giờ rưỡi sáng.

Cô ôm chần co người lại trên giường, nghĩ về quãng thời gian mình phát bệnh.

Cô đột ngột vén chăn lên, để chân trần đi tìm hòm thuốc mà Tần Uyển đã mang về, đôi tay run lẩy bẩy lấy thuốc cho vào miệng rồi nuốt xuống.

Cô dựa vào tường ngồi bệt dưới sàn, ngẩn ngơ nhìn mũi chân mình.

Không biết qua bao lâu, cô đứng dậy, mở tủ thay quần áo, vợ lấy chìa khóa xe trên bàn.

Năm giờ mười phút sáng, điện thoại của Quý Đông Dương reo chuông.

Anh bực bội lấy điện thoại, không lấy bật mắt xuống, giọng khó chịu: "Ai đó?"

Đầu dây bên kia không nói gì, Quý Đông Dương tỉnh táo hơn đôi chút, anh tháo bật mắt ra nhìn màn hình điện thoại, thấy thời gian, anh thoáng sửng sốt: "Sao thế?"

Rốt cuộc Chu Nghi Ninh cũng nói chuyện, giọng cô rất nhỏ: "Mở cửa."

Quý Đông Dương nhận ra tâm trạng khác lạ của cô, trong chớp mắt anh hoàn toàn tỉnh táo. Anh lập tức vén chăn lên, đi nhanh ra mở cửa.

Cửa mở ra, Chu Nghi Ninh không nhào vào người anh ngay mà vẫn để điện thoại bên tai. Quý Đông Dương hạ tay xuống, màn hình điện thoại hiện lên cuộc gọi vẫn còn được kết nối.

Anh nhìn cô, môi mím chặt. Ngay sau đó, anh kéo cô vào lòng, một tay ôm eo cô, một tay đóng cửa lại.

Trong khoảnh khắc được anh ôm, Chu Nghi Ninh cảm thấy cả người như được bao phủ bởi cảm giác an toàn.

Quý Đông Dương vuốt tóc cô, giọng nói nhỏ nhẹ hơn bất cứ lúc nào trong quá khứ: "Muộn lắm rồi, nhớ anh hả?"

-----oOo-----

Chương 63

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chu Nghi Ninh ôm eo anh, cọ nhẹ đầu vào lồng ngực anh, "Vâng, nhớ lắm."

Quý Đông Dương không nói gì mà chỉ ôm chặt cô, khoảng một phút sau, anh ôm cô đi vào nhà.

Chu Nghi Ninh cởi áo khoác, đá tung giày rồi chui vào chăn, trong chăn vẫn còn hơi ấm của anh. Quý Đông Dương cũng nhanh chóng nằm xuống, ôm cô vào lòng, "Có thể ngủ thêm một tiếng nữa."

Chu Nghi Ninh nghiêng người ôm anh, "Không muốn ngủ."

Quý Đông Dương vuốt mái tóc dài của cô, im lặng hồi lâu, sau đó tắt đèn, cúi đầu hôn cô. Lúc đầu cả người Chu Nghi Ninh cứng đờ, sau khi dần dần trấn tĩnh lại, cô bắt đầu đáp lại nụ hôn của anh. Cô ngoan ngoãn hơn

những lần trước rất nhiều, nằm im để cho anh cởi quần áo của cô, hôn lên cơ thể cô. Cho đến khi ngón tay của anh thăm dò vào trong, người cô khẽ run rẩy, sau đó như sự tỉnh, cô bắt đầu trở nên sốt ruột, vội vàng cởi quần áo của anh, nhưng cởi mãi mà không được, cô thở hỏn hển vì sốt ruột.

Quý Đông Dương có cảm giác như mình sắp bị cô giày vò đến chết, anh không biết cô đã xảy ra chuyện gì, nhưng nếu cô muốn giấu thì anh sẽ không hỏi. Chu Nghi Ninh không cởi được quần áo của anh, cô sốt ruột đến đỏ cả mắt, anh nâng người dậy, cởi quần áo của mình, sau đó giữ chặt tay cô ở bên gối, cúi đầu hôn lên môi, lên cằm, lên xương quai xanh của cô...

Trong cơn xúc cảm hỗn loạn, khi anh đột nhiên xông vào, với cô, đó là cảm giác đau đớn và kích thích vô hạn. Chu Nghi Ninh há to miệng, thờ đốc liên hồi, ngón chân co lại. Quý Đông Dương nhìn cô, anh nâng mặt cô lên, trao cho cô nụ hôn chậm rãi, cho đến khi cô nhắm mắt lại, anh mới bắt đầu cử động.

Khi kết thúc, cả hai đều ướt đầm mồ hôi.

A Minh gõ cửa, gọi Quý Đông Dương: "Đông ca, phải dậy rồi."

Quý Đông Dương vẫn còn ở bên trong Chu Nghi Ninh, anh từ từ rút ra rồi nằm xuống bên cạnh cô. A Minh không nghe thấy tiếng trả lời thì gọi điện thoại, Quý Đông Dương bắt máy, giọng nói còn trầm khàn hơn bao giờ hết: "Biết rồi."

A Minh nghe thấy giọng anh thì hết hỏn, nhưng chưa kịp phản ứng thì điện thoại đã ngắt máy.

Quý Đông Dương bật đèn. Mặt Chu Nghi Ninh đỏ ửng, cô vẫn còn trong cơn khoái cảm, cả người mềm oặt, đôi mắt lấp lánh nước mơ màng, qua một lát lâu sau, ánh mắt cô mới dần tỉnh táo, cô nhìn anh, rúc đầu vào lồng ngực anh, nói: "Phải làm sao đây, cai không nổi."

"Hửm?"

"Cảm giác này nè, cảm giác mà anh cho em ấy, em nghiện mất rồi."

Anh hiểu ý cô, đưa tay vuốt tóc cô, cúi đầu nói: "Tốt lắm."

A Minh đợi gần nửa tiếng, Quý Đông Dương mới mở cửa, lúc nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn đằng sau Quý Đông Dương, A Minh suýt chết vì sợ, "Đông ca..."

Không cần hỏi cũng biết tối qua Chu Nghi Ninh ở trong phòng Đông ca.

Từ lúc gia nhập đoàn phim, đây là lần đầu tiên. Giờ này có người đi lại rồi, làm sao để Chu Nghi Ninh đi ra ngoài đây?

Hơn nữa anh ta có dự cảm xấu, tác phong của cô gái Chu Nghi Ninh này là nếu lần đầu tiên được như ý muốn thì sẽ có lần thứ hai, thứ ba... Quan trọng nhất là ngay ở lần đầu tiên, Đông ca đã dung túng cho cô ấy.

Dưới sự che giấu của Quý Đông Dương và A Minh, Chu Nghi Ninh đi ra khỏi phòng anh, lúc đứng đợi thang máy thì đụng phải Vệ Trung, phó đạo diễn cùng mấy người trợ lý. Phó đạo diễn ngạc nhiên: "Nghi Ninh, sao em lại ở đây?"

Đúng lúc này, Trương Nhiên từ đâu chạy tới, vội vàng nói: "Em ấy tới tìm em, hôm qua em cầm nhầm điện thoại của em ấy nên bây giờ đến lấy."

Chu Nghi Ninh nhìn Trương Nhiên một cái rồi gật đầu: "Vâng, không có điện thoại thấy khó chịu lắm."

Phó đạo diễn cũng cười đồng ý: "Đúng là không thể thiếu điện thoại được."

Nhưng mà cũng không đúng, Trương Nhiên mới là trợ lý, tại sao Chu Nghi Ninh phải tới đây lấy điện thoại?

Chu Nghi Ninh cười: "Em mời mọi người ăn sáng nhé, gần đây có một nhà hàng Hồng Kông ngon lắm. Em khá thích ăn ở đó, tới đây lấy điện thoại chỉ là cái có thôi, ăn sáng ở nhà hàng đó mới là mục đích thực sự."

Vệ Trung cười: "Được thôi, vẫn còn sớm."

Đúng lúc này, Quý Đông Dương và A Minh cũng đi ra, Chu Nghi Ninh

quay đầu lại, cười tươi rói: "Chào buổi sáng Đông ca."

Quý Đông Dương không thể hiện thái độ gì: "Chào buổi sáng."

A Minh và Trương Nhiên liếc mắt nhìn nhau, cảm thấy không biết nên nói gì, kỹ năng diễn xuất của hai người họ siêu thật.

Tốp người kéo nhau đi ăn sáng, nhà hàng Hồng Kông không đông khách lắm, chỉ có lác đác vài người, nhân viên phục vụ thấy hai diễn viên đi vào nhà hàng, trong đó có một người vừa lên hot search vào tối qua là Quý Đông Dương, thì kích động đến ngẩn người, mãi đến khi Chu Nghi Ninh gọi to, nhân viên mới đưa thực đơn cho họ.

Có người đến xin chữ ký, Quý Đông Dương vui vẻ đồng ý.

Gần đến giờ cao điểm buổi sáng, Quý Đông Dương đi trước, bỏ lại đám người Chu Nghi Ninh, Vệ Trung và phó đạo diễn. Chu Nghi Ninh cảm thán: "Nổi tiếng phiền phức thế đấy."

Vệ Trung cười: "Đợi đến khi bộ phim này được chiếu, cháu cũng sẽ gặp tình huống như thế này thôi."

Chu Nghi Ninh nghĩ ngợi nhưng vẫn không tưởng tượng ra nổi cảnh fans đuổi theo xin chữ ký, đòi chụp ảnh chung với mình nên cô lắc đầu.

Vệ Trung rất tự tin với tác phẩm của mình, "Tin chú đi, nữ chính của phim Khúc mắc chắc chắn sẽ nổi tiếng."

Và còn là sự nổi tiếng mà không ai có thể thay thế. Từ ngày mở máy đến bây giờ, càng lúc càng thấy Chu Nghi Ninh sinh ra để đóng vai này. Bao nhiêu năm làm đạo diễn, những người tạo cho ông cảm giác đó, trừ Quý Đông Dương với phim Đen trắng vào năm năm trước, thì cũng chỉ có một mình Chu Nghi Ninh.

Hai đứa trẻ này cũng rất xứng đôi.

Trong thời gian nghỉ ngơi vào buổi chiều, Chu Nghi Ninh buồn ngủ không chịu nổi, cả đêm không ngủ ngon, cộng thêm hồi sáng cường nhiệt quá nên bây giờ rất mệt.

Trương Nhiên tới chỗ A Minh lấy ly cà phê, Chu Nghi Ninh uống xong lại bắt đầu quay tiếp.

Buổi tối vào tháng hai trời rất lạnh, Chu Nghi Ninh đứng ở một bên, ăn mặc mỏng manh, cả người cứng đờ vì lạnh.

Đúng lúc đó, trên weibo có hot search, nội dung là phân tích câu nói "Không cần đính chính" của Quý Đông Dương vào tối qua. Người viết nói đây là chiến lược truyền thông của Thời Quang, biết không thể mãi giấu giếm chuyện bố mẹ Quý Đông Dương nghiện ngập nên mới cho anh tham gia chương trình này, câu "Không cần đính chính" cũng không phải có ý không cần thiết làm sáng tỏ như khán giả nghĩ mà đó là sự thật nên không cần phải đính chính, cho dù có muốn đính chính cũng không được...

Sau đó là một đoạn dài phân tích tình trạng mấy năm gần đây của Quý Đông Dương, luận cứ rất thuyết phục.

Dương Huân đọc bài viết, hồng rồi, biết ngay là có người sẽ mỗ xẻ vào câu trả lời của Quý Đông Dương mà.

Bộ phận truyền thông họp suốt đêm, cuối cùng ông chủ của Thời Quang là Thời Vực cũng nói: "Quý Đông Dương trả lời tốt lắm, tôi nghĩ bộ phim sẽ được công chiếu trước lễ trao giải vào tháng sáu, đó cũng là lúc tin tức sẽ được xác thực, đối thủ đang chờ đợi thời cơ, điều đó có nghĩa là chúng ta cũng có thời gian để chuẩn bị."

Dương Huân nhú mày, vẫn rất lo lắng, "Hy vọng là thế."

Quý Đông Dương là diễn viên giỏi hiếm có, hy vọng chuyện này có thể trôi qua êm đẹp.

Theo bình luận của cư dân mạng, có nhiều người tin tưởng bài viết, vì ai cũng hiểu đạo lý không có lửa thì sao có khói.

Trong một đêm, weibo của Quý Đông Dương tăng thêm mấy trăm ngàn bình luận, có người ủng hộ anh, nói tin tưởng anh, cũng có người mắng anh, cái gì cũng đều có đủ.

Bình thường Quý Đông Dương rất ít khi xem weibo và các tin tức giải trí, vì dù anh không xem thì Dương Huân và A Minh cũng tự nói với anh.

Trong thời gian nghỉ ngơi, A Minh truyền những lời mà Dương Huân đã nói qua điện thoại cho Quý Đông Dương, anh nghe xong chỉ nói, "Biết rồi."

A Minh vô cùng lo lắng, "Đông ca."

Quý Đông Dương: "Ừ."

A Minh nhìn về phía Chu Nghi Ninh, hạ giọng: "Sau này hai người đừng hẹn hò ở khách sạn nữa, trong khách sạn có tất cả nhân viên của đoàn phim, lỡ như bị bắt gặp thì khó giải thích lắm."

Quý Đông Dương nhìn anh ta, không nói gì.

Anh nhìn Chu Nghi Ninh đang ôm túi giữ ấm ở gần đó, cô hắt hơi mấy cái liên tục, mắt dâng nước, bỗng nhiên nhìn về phía anh.

Chu Nghi Ninh chớp mắt mấy cái, cúi đầu lấy điện thoại ra.

Chỉ một lát sau, điện thoại Quý Đông Dương vang lên chuông báo tin nhắn.

A Minh đưa điện thoại, Quý Đông Dương mở tin nhắn.

"Mệt chết mất, tại anh cả đó."

"..."

Quý Đông Dương ngược nhìn cô, nhét điện thoại vào túi quần, nói với A Minh: "Đi mua hai ly cà phê."

-----oOo-----

Chương 64

Nguồn: EbookTruyen.Me

Mười mấy phút sau, Chu Nghi Ninh bung ly cà phê, cô ngẩng đầu nhìn anh, con gái than mệt với anh, vậy là anh mua cà phê cho người ta, hay

ghê cơ. Chả lằng mạn gì cả.

Thực sự Quý Đông Dương không biết nên nói gì, anh không thể bảo đảm sau này sẽ không mệt thế nữa, với cả anh biết là cô thích.

Dur Viễn Hàng nhìn thấy Quý Đông Dương và Chu Nghi Ninh bung hai ly cà phê giống hệt nhau thì trêu: "Đông ca chỉ mời nữ chính của chúng ta uống cà phê thôi à, không có phần của bọn em ư?"

Quý Đông Dương cười: "Có."

A Minh vội nói: "Đông ca mời mọi người ăn khuya, đã đặt xong xuôi rồi, tối nay sẽ giao hàng."

A Minh nói to để mọi người đều nghe thấy, trong chớp mắt, trường quay trở nên rộn rã, "Hay quá."

Ăn khuya xong lại tiếp tục làm việc, tinh thần của Chu Nghi Ninh tốt hơn nhiều, quay đến bốn giờ sáng mới xong, mắt cô đỏ quạch. Cô lấy có mệt quá nên không về nhà mà ở lại thuê phòng khách sạn.

Đợi rất lâu, cô lặng lẽ đi tới phòng Quý Đông Dương.

Quý Đông Dương vừa mở cửa, cô lập tức chui vào.

Chu Nghi Ninh cởi áo khoác, bên trong là chiếc váy ngủ được cột lên eo, bên dưới cô mặc quần jean. Cô cởi quần jean ra, cơ thể trắng nõn mềm mại chui vào lòng anh, tay chân quấn lấy anh, ngẩng đầu nhìn anh cười: "Lại được ngủ với anh rồi. Anh có thấy chúng ta giống trộm không?"

Quý Đông Dương nhú mày, anh không thích cách so sánh này, "Không giống."

"Lén lén lút lút mà không giống hả? Em thấy rất giống."

"Em muốn công khai không?" Anh đột ngột hỏi.

"Không, không muốn tí nào."

Đối với cô, bây giờ rất tốt. Tình cảm là chuyện của hai người, cô không

muốn bị người khác bàn tán, hơn nữa nếu Chu Giai Huệ biết cô và Quý Đông Dương yêu nhau, chắc chắn cô ta sẽ làm loạn. Nhưng bọn họ là người của công chúng, không thể giấu giếm mãi được, thôi, giấu được bao lâu hay bấy lâu.

Quý Đông Dương xoa đầu cô, định nói gì đó nhưng khi cúi đầu thì thấy cô đã nhắm mắt, hình như ngủ rồi.

Chu Nghi Ninh ngủ khá lộn xộn, cô thích gác chân lên người anh, đôi khi còn cọ trúng chỗ đó. Tuy cũng mệt vì phải quay phim cả đêm, nhưng lại dễ dàng bị cô khơi dậy ham muốn, phải dùng toàn bộ sức lực Quý Đông Dương mới có thể đè nén sự xúc động của mình.

Phim đã quay được một nửa, tiến độ ngày càng nhanh.

Hai người chỉ ngủ khoảng bốn, năm tiếng đã phải dậy đến trường quay, Chu Nghi Ninh lại lén lút chạy ra khỏi phòng Quý Đông Dương.

Ngày 23, Chu Nghi Ninh về thành phố B quay quảng cáo cho thương hiệu mỹ phẩm Z.

Triều đại thái bình đã phát sóng gần hết, Ninh phi ác độc đến mức ngày nào cũng có người vào weibo mắng cô, hôm qua "Ninh phi" lên hot search, thế là hôm nay bình luận trên weibo tăng gấp đôi so với ngày thường, tất nhiên cũng có người khen cô diễn tốt, diễn rất đạt vai Ninh phi độc ác.

Weibo của Chu Nghi Ninh đều do Vạn Vi xử lý, bình thường cô không ngó ngang tới nó mà chỉ lướt weibo cá nhân của mình, còn weibo chính thức đều do Vạn Vi đăng bài, ngoài ra cô rất hiếm khi chủ động đăng bài hay tương tác với fans. Chỉ mới đây đã lên tới hơn một triệu fans, có khi là do Vạn Vi mua nick ảo cũng nên.

Kéo vali ra sân bay, Chu Nghi Ninh thấy Vạn Vi đến đón thì đi về phía chị.

Vạn Vi cũng đi về phía cô, "Đi chậm thôi, có phóng viên đấy."

Chu Nghi Ninh sững sốt, quay đầu nhìn xung quanh rồi bình tĩnh nhìn thẳng, "Đi thôi."

Vạn Vi gật đầu, nhắc nhở: "Nếu đã bị chụp rồi thì đi chậm cho người ta chụp, kéo xấu."

Chu Nghi Ninh: "Liệu em có chiếm nổi một góc nhỏ của trang báo không?"

Vạn Vi: "Tuy có lên cũng chỉ là lên báo nhỏ, nhưng một tháng nữa Khúc mắc sẽ đóng máy, lúc đó tin tức về bộ phim sẽ dồn dập. Diễn viên nữ sợ nhất cái gì? Đó là bị chụp ảnh xấu, không tốt chút nào, nhưng mà được cái là hôm nay em mặc đẹp đấy."

Gu thẩm mỹ của Chu Nghi Ninh rất tốt, Vạn Vi suy nghĩ có nên để xây dựng hình tượng thời trang sân bay cho cô không.

Chu Nghi Ninh không nghĩ nhiều, thật ra bây giờ cô vẫn chưa quen với việc cuộc sống cá nhân bị phơi bày, cô không thích đi đâu cũng bị chụp ảnh.

Trên đường đi, Vạn Vi nói: "Hôm nay chỉ chụp hình thôi, cũng có Thẩm Thanh ở đó nữa. Lần trước hai người tranh vai nữ chính, Thẩm Thanh không giành được nên chắc chắn không phục, em là người mới, nếu lát nữa cô ta gây khó dễ với em thì em cố nhịn một chút, không nhịn được cũng phải nhịn."

Thẩm Thanh cũng là người đại diện cho nhãn hiệu mỹ phẩm Z. Chu Nghi Ninh chẳng những giành được vai nữ chính mà còn lấy được quyền đại diện nhãn hiệu ngang hàng nên chắc hẳn Thẩm Thanh rất khó chịu. Vạn Vi nói tiếp: "Chủ yếu nhất là do cô ta thích Quý Đông Dương."

Từ lúc nói chuyện, thái độ của Chu Nghi Ninh luôn lạnh nhạt, nhưng khi nghe đến câu này thì cô ngồi thẳng dậy, nhìn Vạn Vi: "Thẩm Thanh thích Quý Đông Dương?"

"Hai người là nam nữ chính phim Đen trắng, hồi đó có tin đồn hai người họ hẹn hò, nhưng sau đó vì scandal về bố mẹ mà Quý Đông Dương ra nước ngoài một năm. Vốn dĩ sự nghiệp của hai người sẽ cùng phát lên, nhưng scandal kia ảnh hưởng rất nhiều tới Quý Đông Dương, chỉ cần nhìn vào việc anh ấy ra nước ngoài tới một năm cũng đủ hiểu mức độ nghiêm trọng đến đâu. Trong khoảng thời gian đó, Thẩm Thanh luôn tránh nhắc tới Quý Đông Dương. Cụ thể thế nào thì chỉ có hai người họ biết, chuyện

này em phải hỏi Quý Đông Dương."

Chu Nghi Ninh cắn môi, ý của Vạn Vi là lúc nổ ra scandal của Quý Đông Dương, Thẩm Thanh sợ bị liên lụy nên đã tìm cách tránh xa, có lẽ hai người họ thực sự từng có gì đó, nhưng cuối cùng vẫn phải chịu khuất phục trước thực tế. Vạn Vi đang muốn cảnh tỉnh cô?

Chu Nghi Ninh nhìn ra ngoài cửa sổ, cười: "Chẳng có gì đáng để hỏi cả, Thẩm Thanh không xứng với Quý Đông Dương."

Có những thứ nếu đã bỏ lỡ thì sẽ mãi bỏ lỡ.

Nếu Thẩm Thanh hối hận, muốn cướp anh thì cứ nằm mơ đi.

Vạn Vi thoáng sửng sốt: "Xem ra em đã hiểu rõ rồi."

Chu Nghi Ninh cúi đầu cười, không nói gì.

Cô biết phân biệt mọi chuyện, Quý Đông Dương là Quý Đông Dương, bố mẹ anh là người như thế nào thì có liên quan gì tới anh? Scandal thì sao chứ, cô không quan tâm.

Lúc hai người tới nơi, Thẩm Thanh đang chụp ảnh, thợ trang điểm thấy Chu Nghi Ninh thì vội nói: "Nghi Ninh, đi theo tôi thay quần áo trước đã."

Theo lịch là Thẩm Thanh chụp xong sẽ tới lượt cô.

Chu Nghi Ninh thay xong quần áo, thợ trang điểm tên Ken trang điểm cho cô, anh ta véo mặt cô: "Da mịn quá, tôi thích mấy cô gái trẻ như này nhất nè, mịn cứ như véo được ra nước í."

Đằng sau truyền đến giọng khàn của Thẩm Thanh: "Ý của Ken là tôi già rồi nên da xấu chứ gì?"

Mặt Ken cứng đờ, vội cười, nói đùa: "Nào có, chị là nữ thần trong lòng mọi người, là quy chuẩn của nữ thần đấy."

Thẩm Thanh cười, nhìn Chu Nghi Ninh: "Nhưng mà đúng là không bằng mấy cô gái trẻ thật."

Chu Nghi Ninh hiểu cô ta đang nói đến chuyện nữ chính phim Khúc mắc, cô bình thản cười với cô ta: "Em chỉ là người mới, sao dám so sánh với chị Thanh đã từng diễn không biết bao nhiêu vai chính chứ."

Gương mặt Thẩm Thanh khẽ biến sắc, nói: "Lúc mới vào nghề chị không được may mắn như em, nhưng được cái là cũng biết chịu khổ."

Chu Nghi Ninh mím môi, không nói gì nữa.

Thẩm Thanh đã chụp xong một bộ quần áo, cô ta đi vào phòng hóa trang khác để trang điểm lại và thay đổi tạo hình.

Chu Nghi Ninh cười với Ken, Ken nhún vai xòe tay, tỏ ý không sao.

Đợi Thẩm Thanh quay xong đã tới xế chiều.

Chu Nghi Ninh ăn trưa xong mới bắt đầu chụp, tới bảy, tám giờ tối mới kết thúc, vẫn chưa ăn tối. Ăn tối với Vạn Vi xong, Chu Nghi Ninh sợ bị phóng viên theo dõi nên không về nhà mà tới nhà họ Tần ngủ nhờ một đêm.

Ngày thứ ba, hoàn tất việc quay quảng cáo, chiều đó cô lập tức bay về thành phố S.

Tối trường quay, cả Lục Tiêu và Thẩm Ngôn Quân đều có mặt. Chu Nghi Ninh nhìn Thẩm Ngôn Quân, từ lần ở sân bay, đã lâu rồi hai người không gặp nhau, cũng không gọi điện thoại, chắc là vì Chu Giai Huệ đã nói cho Thẩm Ngôn Quân biết bệnh tình của cô.

Chu Nghi Ninh nhớ tới cái ôm đột ngột và câu "Anh xin lỗi" của anh, lúc đó cô không hiểu gì cả, nhưng bây giờ mọi thứ quá rõ ràng.

Thẩm Ngôn Quân nhìn cô, cười khẽ, đi về phía cô, "Bây giờ rảnh không?"

Chu Nghi Ninh gật đầu: "Nửa tiếng."

Thẩm Ngôn Quân cười: "Chúng ta nói chuyện một lát nhé?"

Chu Nghi Ninh chỉ về một góc vắng người, "Qua bên kia nói."

Thẩm Ngôn Quân gật đầu: "Ừ."

Vừa đến chỗ đó, Chu Nghi Ninh liền nói trước, "Anh không cần áy náy đâu, đó là chuyện của riêng em, bệnh của em cũng không phải do anh gây ra, vì thế anh đừng thấy có lỗi với em."

Thảm Ngôn Quân không ngờ cô lại thẳng thắn như vậy, anh thoáng sững sốt một chút rồi mới nói: "Lúc đó anh là người thân thiết với em nhất, nhưng ngay đến anh cũng không nhận ra thì đừng nói tới người khác. Anh cũng biết những chuyện đã xảy ra với em ở Anh, nhưng..."

Anh dừng lại, cười mĩa mai: "Anh thích em, nhưng có lẽ anh chưa từng dành cho em sự quan tâm mà em cần."

Nếu anh phát hiện ra bệnh của cô sớm, có lẽ kết cục của hai người sẽ không như bây giờ.

"Em biết không phải chỉ là áy náy thôi mà."

Trên hết là nỗi xót xa và hối hận.

Chu Nghi Ninh nhìn anh: "Thế cũng không cần, anh nhìn xem em có sao không? Em rất khỏe."

Quý Đông Dương kết thúc cảnh quay, Lục Tiêu nhìn anh rồi hất cằm về phía Chu Nghi Ninh.

Quý Đông Dương nhìn theo ánh mắt của của bạn mình, Chu Nghi Ninh và Thảm Ngôn Quân đều quay lưng về phía anh, hai người đứng trước cửa sổ sát đất, một cao một thấp, cô ngẩng đầu nhìn Thảm Ngôn Quân, hình ảnh đó có hơi ngửa mắt.

Lục Tiêu đi tới chỗ anh, chặc lưỡi nói nhỏ: "Không có tớ thì cũng có người khác, xem ra góc tường của cậu không vững chút nào."

Quý Đông Dương chống khuỷu tay lên quầy bar, "Cậu nghĩ nhiều rồi."

Lục Tiêu: "Tớ đâu có nghĩ nhiều, xem ánh mắt của Thảm Ngôn Quân dành cho Chu Nghi Ninh kìa, vừa nhìn đã nhận ra đó là ánh mắt của đàn ông

dành cho phụ nữ, đừng nói là cậu không nhận ra đó nhé."

Quý Đông Dương nói: "Ý tứ là góc tường nhà tứ rất vững, cậu nghĩ nhiều rồi."

Lục Tiêu: "..."

Bình thường Quý Đông Dương khiêm tốn thì khiêm tốn thật đấy, nhưng đến khi tự cao thì Lục Tiêu chỉ muốn đâm thẳng bạn thôi.

"Được thôi, không đào được thì tốt."

Quý Đông Dương nhận ly nước do A Minh đưa tới, giọng rất nhỏ, rất lạnh nhạt: "Bố tứ thế nào rồi?"

Lục Tiêu xòe tay: "Còn thế nào nữa, làm loạn cả ngày, vừa nhắc tới cậu là mắng xối xả, đừng để ông ta ra ngoài, loại người đó ghim thù ghê lắm, lỡ như bị mất lý trí, không biết sẽ gây ra những chuyện gì nữa, có khi còn gài bẫy cậu cũng nên. Tứ rất chi là nghi ngờ cậu có phải con ruột của họ hay không."

Quý Đông Dương nhếch mép đầy mỉa mai, không nói gì.

Lục Tiêu cũng chẳng muốn nhắc đến chuyện đó, "Cậu đừng quan tâm, chuyện này đã có tứ lo rồi."

"Cảm ơn cậu."

"Ngừng, muốn cảm ơn thì tứ phải cảm ơn cậu một vạn lần mới."

"..."

-----oOo-----

Chương 65

Nguồn: EbookTruyen.Me

Buổi tối, sau khi kết thúc một cảnh quay.

Chu Nghi Ninh cầm kịch bản đi tới trước mặt Quý Đông Dương, cười với anh: "Em về rồi nè."

Quý Đông Dương liếc cô một cái, lạnh nhạt đáp: "Ừ."

Tim Chu Nghi Ninh như bị cào nhẹ trước dáng vẻ không gần nữ sắc của anh, cô ngang nhiên xông tới, nhỏ giọng trêu chọc anh: "Em nhớ anh lắm."

Quý Đông Dương nhìn cô, Chu Nghi Ninh nhoẻn miệng cười: "Anh nhớ em không?"

Quý Đông Dương không trả lời, Chu Nghi Ninh cũng đoán được sẽ như thế, tiếc quá, ở đây không thích hợp để tán tỉnh cho lắm.

Hơn mười một giờ, đoàn phim kết thúc công việc, Chu Nghi Ninh vẫn ở khách sạn. Hơn mười hai giờ, cô đi tới phòng Quý Đông Dương, vừa vào cửa cô liền nhảy lên người anh. Quý Đông Dương nhíu mày, vội giơ tay đỡ hông cô, Chu Nghi Ninh ôm cổ anh, hai chân quăn ngang hông anh, cúi đầu hôn anh.

Một cách tự nhiên, anh mở miệng ra để lưỡi cô đi vào.

Hai người không nói mà hôn nhau mãnh liệt. Quý Đông Dương đỡ cô đi tới giường, đè cô xuống. mấy phút sau, anh chợt nhớ ra kỳ kinh nguyệt của cô, đưa tay lướt xuống dưới người cô, quả nhiên đúng thật.

Chu Nghi Ninh nhìn anh, thở dài, giọng nói mang đầy sự tiếc nuối: "Tôi nay không được rồi."

Quý Đông Dương cúi đầu hôn lên môi cô một lát rồi gục xuống hõm vai cô thở dốc. Chu Nghi Ninh cảm nhận được phản ứng của cơ thể anh, cô cố ý nâng người lên cọ nhẹ vào anh.

Người Quý Đông Dương cứng đờ, anh chống người cúi đầu xuống, đôi mắt đen láy sâu thẳm nhìn cô cảnh cáo: "Nếu em còn lộn xộn thì lập tức về phòng mình."

Chu Nghi Ninh nằm im cười với anh, đôi mắt hơi xéch ướat át chăm chú nhìn anh.

Quý Đông Dương nhìn cô thêm một lát rồi lật người nằm sang một bên, anh thở một hơi dài, giơ tay che mắt, một lát sau, anh mới kéo chăn đắp cho cả hai, "Ngủ đi."

Chu Nghi Ninh choàng tay ôm anh, "Hôm trước em gặp Thẩm Thanh."

Quý Đông Dương nhìn trần nhà không nói gì, Chu Nghi Ninh nói tiếp: "Em và chị ấy cùng quay quảng cáo, hình như chị ấy không thích em, cũng đúng thôi, nếu không có em, chị ấy đã là nữ chính phim Khúc mắc, được hợp tác lần nữa với anh."

Ngay sau đó, cô dang chân ngồi lên người anh, hất tóc rồi cúi đầu nhìn anh.

"Có khi anh cũng là của chị ấy cũng nên."

Quý Đông Dương nhú mày nhìn cô, sau đó bật cười, "Chúng ta hẹn hò trước khi đóng phim Khúc mắc."

Chu Nghi Ninh nhướn mày, cúi thấp người xuống, cứ như con gấu túi dán chặt lấy anh, "Chị ấy là bạn gái cũ của anh hả?"

Thì ra là muốn hỏi chuyện này, Quý Đông Dương thành thật trả lời: "Ừ."

"Hẹn hò bao lâu?"

"Ba tháng."

"Yêu nhau khi cùng đóng chung phim?"

Quý Đông Dương nhìn cô: "Không phải."

Anh chưa từng mập mờ với diễn viên nữ cùng đoàn phim, chưa từng có chuyện phim giả tình thật, anh rất rạch ròi giữa công việc và cuộc sống.

Trừ Chu Nghi Ninh. Cô là ngoại lệ. Cuộc đời này của anh, cô là ngoại lệ duy nhất.

"Trước khi hợp tác, anh và cô ấy cũng có quen biết, đến khi quay chung

phim thì chỉ coi như là thân thiết hơn một chút thôi, bọn anh không yêu nhau. Đến khi tuyên truyền, cô ấy tỏ tình, bọn anh mới hẹn hò, sau đó anh ra nước ngoài thì chia tay."

Sự nghiệp của Thẩm Thanh lúc đó lên như điều gặp gió, còn sự nghiệp của anh lại rơi xuống đáy vực, chỉ cần ai thân thiết với anh một chút thôi cũng bị liên lụy, huống chi là bạn gái. Lúc Thẩm Thanh nói lời chia tay, Quý Đông Dương rất bình tĩnh, cũng rất thông cảm cho Thẩm Thanh, thậm chí còn cảm thấy như thế cũng tốt.

Suy cho cùng là do tình cảm không đủ sâu đậm, tình yêu chưa đủ lớn nên chia tay rất dễ dàng.

Quý Đông Dương không nói nhiều về chuyện cũ, nhưng Chu Nghi Ninh hiểu, cô hỏi: "Vậy sau Thẩm Thanh, anh có bạn gái không?"

Cô nằm trên người anh, khiến anh muốn phát điên. Quý Đông Dương không chịu nổi nữa nên đẩy cô xuống khỏi người mình, Chu Nghi Ninh muốn nghe câu trả lời của anh nên cũng ngoan ngoãn nằm im. Hai người nhìn nhau, anh nói: "Không có."

Năm, sáu năm độc thân với một người đàn ông trưởng thành cũng coi như khá lâu, Chu Nghi Ninh bỗng nhiên nghĩ ra một chuyện, cô nắm áo anh, hỏi với vẻ mong đợi: "Vậy anh có ấn tượng với ai đó không? Ví dụ như hồi ở Anh..."

Quý Đông Dương thoáng sửng sốt, buồn cười nhìn cô: "Em hả?"

Chu Nghi Ninh không nói gì mà chỉ nhìn anh, Quý Đông Dương: "Không có."

Cô đang định nổi giận thì anh nói tiếp: "Nhưng anh nhớ được em, trong buổi tiệc sinh nhật."

Trong một năm ở nước ngoài, anh đi rất nhiều nơi, cũng gặp nhiều tình huống giống đêm đó, nếu giúp được thì anh sẽ giúp, quả thật anh có ấn tượng vào buổi tối gặp Chu Nghi Ninh, nhưng anh cũng chỉ nhớ đó là một cô gái kỳ lạ bướng bỉnh mà thôi, sau khi về nước, biết bao nhiêu việc cần anh giải quyết, nên những chuyện đó đều bị anh cho vào quên lãng.

Nhưng tại buổi tiệc sinh nhật của Chu Giai Huệ, cô chị gái hư hỏng ăn mặc gợi cảm đã tạo cho anh ấn tượng sâu sắc.

Vậy là đủ, Chu Nghi Ninh cười: "Cuối cùng anh vẫn nhớ đến em thôi."

Hai người họ không ai quên ai cả.

Quý Đông Dương nhìn cô đầy bất lực, anh ôm đầu cô ấn vào lồng ngực mình, "Được rồi, ngủ đi, mai phải dậy sớm."

Nhưng chỉ an phận được một lát, Quý Đông Dương cảm nhận được cô không biết cố ý hay vô tình mà cọ đùi vào chân anh, đúng lúc định nhấc chân ngăn cô lại thì cô đã nhanh nhẹn lật người ngồi trên người anh. Cô dần dần trượt xuống đùi anh, đưa tay lần vào quần lót của anh, sau đó vuốt dọc nơi ấy của anh. Anh vội vàng đè tay cô lại.

Chu Nghi Ninh không nói gì mà chỉ chăm chú nhìn người đàn ông đeo bịt mắt, cô cởi quần lót của anh ra, cúi đầu xuống.

Quý Đông Dương giật mạnh miếng bịt mắt ra, toàn thân căng cứng, anh khó chịu rên lên một tiếng, nửa chống người dậy, hơi thở dồn dập: "Chu Nghi Ninh..."

Anh nắm lấy vai cô, định kéo cô ngồi thẳng dậy.

Chu Nghi Ninh ngẩng đầu nhìn anh, trong màn đêm tĩnh lặng, đôi mắt của anh đen như mực.

Chu Nghi Ninh chỉ vào nơi dựng đứng của anh, "Anh muốn."

Dứt lời, cô lại chôn đầu xuống.

Hoàn toàn không có kỹ thuật, chỉ làm theo bản năng.

Mái tóc mềm mại của cô tản ra xung quanh tạo nên cảm giác vừa cấm kỵ vừa quyến rũ, Quý Đông Dương nhíu mày, trán lấm tấm mồ hôi, môi mím chặt, toàn thân như bốc hỏa. Dần dần, anh đưa tay vuốt tóc cô, rên thành tiếng.

Kết thúc, vẻ mặt của Quý Đông Dương rất nghiêm nghị. Anh bế cô vào

phòng tắm để rửa ráy.

Lúc nằm lại trên giường, anh không nói tiếng nào mà chỉ ôm cô, bàn tay anh trùm lên mắt cô. Chu Nghi Ninh biết anh muốn cô ngoan ngoãn đi ngủ.

Cô xoay người lại đối mặt với anh, đưa tay ôm lấy hông anh, cọ đầu, "Quý Đông Dương, chưa có ai làm vậy với anh đúng không?"

Tay anh cứng đờ.

Chu Nghi Ninh cong môi cười, cô ôm chặt hơn, "Tôi nay em rất vui, nên đó là phần thưởng dành cho anh."

Trong bóng tối, Quý Đông Dương gọi cô: "Chu Nghi Ninh."

"Dạ?"

"Ngủ đi."

"Ồ, vâng."

Triều đại thái bình kết thúc, thu về tỷ suất người xem rất cao.

Diễn xuất của Chu Nghi Ninh ở cảnh cuối hoàn toàn thuyết phục khán giả, Ninh phi là một người đàn bà vừa đáng hận vừa đáng thương, suy cho cùng, những người phụ nữ chốn hậu cung đều rất đáng xót xa. Cái chết của Ninh phi có khiến mọi người hả hê? Không có, nhưng cũng không làm người ta tiếc nuối. Tóm lại, kết cục của nàng ta phải là như vậy.

Các diễn viên chính của phim là Quý Đông Dương, Chu Duy, Cảnh Tâm, Chu Nghi Ninh, Dư Viễn Hàng đều đang rất hot. Tuy Quý Đông Dương và Chu Duy là những tên tuổi lớn trong làng giải trí, nhưng mấy năm qua cả hai đều tập trung đóng phim điện ảnh, nhất là Quý Đông Dương, mỗi năm anh chỉ đóng hai phim điện ảnh, thậm chí có năm chỉ có một phim.

Nhờ dịp này, fans xem mấy chục tập phim truyền hình, nên độ hot rất cao.

Chu Nghi Ninh càng lúc càng giống nghệ sĩ, ra đường sẽ có người nhận ra cô, gọi tên cô, dĩ nhiên đa phần đều gọi cô là Ninh phi.

Ngay cả A Minh cũng phải nhắc cô: "Cô Chu à, cô ý thức mình là nghệ sĩ một chút có được không hả?"

Anh ta vừa nói vừa ném một xấp khẩu trang cho cô, là loại cùng kiểu với khẩu trang của Quý Đông Dương, nhưng khác size.

A Minh nói tiếp: "Cô ra ngoài phải đeo khẩu trang, đội mũ, che chắn kín vào, nếu không sau này bị chụp chung với Đông ca thì khán giả sẽ nhận ra cô ngay, cô muốn bị khai theo cách đó hả?"

Chu Nghi Ninh: "Tôi có khẩu trang mà."

Quả thật có đôi khi cô quên mất mình là diễn viên, vì đeo khẩu trang khó chịu lắm.

Cô nhận lấy khẩu trang, "Tôi biết rồi, sau này sẽ cẩn thận."

Ngày 3 tháng 1, cảnh quay mà Chu Nghi Ninh sợ nhất đã tới.

Cảnh này được quay ở quán bar, chính là quán bar mà Lục Duyên Châu và Bùi Diên gặp nhau lần đầu tiên.

Đã một thời gian gần Bùi Diên không đến gặp bác sĩ tâm lý, cũng đôi lúc số điện thoại, cô như bốc hơi, biến mất khỏi công việc và cuộc sống của Lục Duyên Châu.

Lục Duyên Châu đi tới quán bar, đứng ở góc khuất nhìn vào sàn nhảy.

Tối nay đã là tối thứ mười lăm anh đứng ở đây, đợi đến nửa đêm, rốt cuộc cũng nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn quen thuộc trong sàn nhảy, vòng eo mềm mại đang đưa dán sát vào một người đàn ông, một lát sau, hấn ta ôm eo cô đi tới quầy bar.

Hai người uống rượu cùng nhau. Bùi Diên bất ngờ trước tửu lượng của hấn ta, cô nhướn mày, uống cạn ly rượu.

Tửu lượng của hấn ta rất cao, còn Bùi Diên cũng uống giỏi, cuối cùng, cả

hai đều say.

Bùi Diên chuẩn bị rút lui, xách túi đi vào nhà vệ sinh.

Hắn ta đi theo cô.

Lục Duyên Châu nhận một cú điện thoại, lúc quay trở lại thì không thấy cô đâu cả, anh vội vã hỏi người pha chế, anh ta chỉ vào nhà vệ sinh: "Đi về hướng đó."

Ở quán bar, làm tình trong nhà vệ sinh chẳng phải là chuyện hiếm.

Bùi Diên bị kẻ kia bịt miệng kéo vào nhà vệ sinh nam, vì dùng hết sức giãy giụa nên trông cô vô cùng xốc xếch.

Túi xách rơi xuống đất, con dao gọt trái cây cũng bị văng ra ngoài.

Bùi Diên cố tránh né, tóc tai rối bù như kẻ điên, cô bất ngờ đâm dao vào bụng hắn ta.

Máu giả bắn tung tóe dính đầy tay Chu Nghi Ninh, cô nhìn chăm chăm nửa thân trên và đôi tay đầy máu của mình, cảnh tượng hỗn loạn ùa về tâm trí cô. Năm mươi tám tuổi, cô dùng hết sức chống đỡ người đàn ông đè trên người cô, lúc đẩy hắn ta ra, người hắn ta toàn là máu. Lúc ấy, cô như phát điên.

Chu Nghi Ninh nhìn chăm chăm tay mình, cô quên mất mình đang quay phim, hét lên: "Á..."

Cô ném con dao. Cũng như năm đó.

Cô nắm tóc mình, ngồi chồm hồm trên mặt đất, mặt và tay dính đầy máu, người run lẩy bẩy.

Nhưng trạng thái của cô rất giống trạng thái của Bùi Diên, nên không ai nhận ra điều bất thường, ai cũng bất ngờ trước diễn xuất của cô, đây là một cảnh quay dài, Chu Nghi Ninh đang làm rất xuất sắc.

Vệ Trung không hô cắt mà kích động nắm hai tay lại, chăm chú nhìn Chu Nghi Ninh.

-----oOo-----

Chương 66

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quý Đông Dương đứng cách đó khoảng mấy mét để chờ tới lượt diễn của mình, anh nhìn chăm chăm Chu Nghi Ninh đang ngồi xổm dưới đất, sau đó hít sâu một hơi rồi dời mắt đi chỗ khác, anh thực sự không đành lòng nhìn tiếp.

Nhưng vẫn phải tiếp tục diễn.

Người đàn ông ôm bụng nằm trên đất rên rỉ.

Sau đó cô nghe thấy có tiếng ai đi vào, rồi có người hét lên: "Á, giết người rồi!"

Bùi Diên ngẩng phắt đầu lên, gương mặt và đôi tay dính đầy máu của cô làm mọi người hoảng sợ, khắp nơi tràn ngập tiếng hét sợ hãi, mấy cô gái nhát gan bỏ chạy. Ai tới đây đều muốn được vui vẻ, không ai muốn bị thương hoặc bị liên lụy, trong nháy mắt, xung quanh trở nên hỗn loạn.

Nhân viên nhanh chóng đi qua, người thì gọi xe cấp cứu, người thì báo cảnh sát.

Bạn của người đàn ông kia chạy tới, thấy bạn mình nằm trên đất thì mắng Bùi Diên, "Con điên! Mẹ nó, mày tới đây chơi, không chơi nổi thì đừng tới, nếu cậu ấy có chuyện gì, mày không sống nổi đâu."

Bùi Diên là khách quen của quán bar, rất nhiều tên đàn ông nhớ rõ cô gái xinh đẹp này, cũng nhiều người muốn đi với cô nhưng cho tới bây giờ họ chưa từng thấy ai có thể đưa cô đi, bọn họ còn đánh cược nếu ai đưa cô đi được, mọi người sẽ gọi người đó là ông nội.

Hắn ta nắm cổ áo Bùi Diên, còn Bùi Diên đã rơi vào trạng thái tự vệ điên cuồng.

Đầu óc Chu Nghi Ninh vừa trống rỗng vừa hỗn loạn.

Cô nhớ cô đang quay phim, nhớ lời thoại, nhớ hành động, nhớ biểu cảm...

Cô cầm con dao lên.

"Con điên..."

Hắn ta nhanh chóng bắt được cổ tay cô.

Lục Duyên Châu chen vào đám đông, vội vã xông tới ngăn hắn ta lại, Bùi Diên đâm dao xuống, Lục Duyên Châu sợ cô làm người khác bị thương nên giơ tay ngăn lại, sau đó tay trái của anh bị chém một nhát, máu trào ra.

Bùi Diên không hét lên như lúc nãy vì thấy rõ người trước mắt mình là Lục Duyên Châu, cô nhìn chăm chăm vào cánh tay không ngừng chảy máu của anh.

Trong sự hỗn loạn, bảo vệ của quán bar đi tới định khống chế Bùi Diên.

Lục Duyên Châu nén đau, anh kéo Bùi Diên vào lòng, nói một cách bình tĩnh: "Xin lỗi, cô ấy là bệnh nhân của tôi, tôi là bác sĩ tâm lý."

Mọi người sững sốt, không dám nhúc nhích.

Hóa ra đúng là kẻ điên.

...

Cảnh quay này rất dài, Chu Nghi Ninh chôn mặt vào lồng ngực Quý Đông Dương, còn đang quay phim, Quý Đông Dương đọc lời thoại, cô nghe không rõ lắm, cơ thể run nhè nhẹ.

Sau đó, cô được anh bế lên.

Một phút sau, Vệ Trung kích động hô "Qua!", cảnh quay rất dài, là một tình tiết cao trào của phim, tuy trước đó đã nghiên cứu và thảo luận kịch bản rất nhiều, cũng diễn tập mấy lần, nhưng không ai ngờ cảnh quay cực kỳ quan trọng này lại có thể diễn một lần là qua. Quay phim bao nhiêu năm nay nhưng đây là lần đầu tiên Vệ Trung gặp trường hợp này, không từ ngữ nào có thể diễn tả được sự kích động vào lúc này của ông. Ông hét lời

khen ngợi Chu Nghi Ninh: "Rất tốt, cảnh này cực kỳ xuất sắc, Nghi Ninh giỏi lắm."

Chu Nghi Ninh còn được Quý Đông Dương ôm vào lòng, tuy ý thức đã tỉnh táo hơn đôi chút nhưng cơ thể cứ như bị rút hết không khí, không còn chút sức lực nào.

Quý Đông Dương không thả cô ra mà giữ chặt cánh tay cô.

A Minh và Trương Nhiên lo muốn chết, mọi người đang nhìn đó, quay xong rồi sao vẫn còn ôm thế kia! Mọi người đầu ngu, và lại ai cũng có mắt mà!

Cuối cùng Vệ Trung cũng phát hiện ra sự khác thường, hỏi: "Nghi Ninh bị sao thế?"

Quý Đông Dương mím môi: "Cô ấy sợ máu."

"Ồ, hóa ra là sợ máu hả."

Mọi người thấy kỳ lạ, nhưng nghe thế cũng thông cảm, sợ máu mà có thể chịu đựng trong thời gian dài để quay phim, quả là chuyên nghiệp.

Trương Nhiên lập tức tiến lên: "Đúng vậy, Nghi Ninh sợ máu, làm phiên Đông ca đưa em ấy về phòng nghỉ được không?"

Quý Đông Dương cúi đầu đáp ừ, bế Chu Nghi Ninh đi.

Vệ Trung ho khan: "Nếu Nghi Ninh sợ máu thì tạm ngừng quay vậy, mọi người cũng nghỉ ngơi một lát đi."

Ông nhìn theo Quý Đông Dương, chàng trai này rung động thật rồi.

A Minh giấu đầu hờ đuôi nói thêm, "Lúc trước quay Triều đại thái bình, cô Chu có ngất xỉu một lần vì thấy máu, bệnh sợ máu cũng chẳng hiếm lạ gì, chị họ của tôi còn ghê hơn, vừa nhìn thấy máu là lăn đùng ra ngay."

Du Viễn Hàng đứng gần đó ngẩng đầu lên nhìn A Minh. Chu Nghi Ninh ngất xỉu vì thấy máu khi quay Triều đại thái bình? Anh cũng đóng Triều đại thái bình, sao chưa từng nghe nói nhỉ?

Quý Đông Dương bế Chu Nghi Ninh về tới phòng nghỉ thì đặt cô xuống ghế.

Chu Nghi Ninh ngẩng mặt lên, Quý Đông Dương nhìn về phía Trương Nhiên, "Khăn."

Trương Nhiên vội vàng đi lấy khăn.

Quý Đông Dương nhận cái khăn đã thấm nước từ tay Trương Nhiên, anh nhẹ nhàng lau mặt cho cô.

Đôi mắt ướt át, trong veo của Chu Nghi Ninh vẫn luôn nhìn anh.

Quý Đông Dương lau sạch mặt rồi lau tay cho cô, những ngón tay dần sạch sẽ bên dưới lớp khăn. Từng chút, từng chút một, rất chăm chú, rất tỉ mỉ, tựa như lau tay cho cô là việc quan trọng nhất đối với anh.

Mắt Chu Nghi Ninh hơi xót, cô hít sâu một hơi, đè nén cảm giác muốn khóc.

Trương Nhiên ở một bên nhìn đến đỏ mặt. Khi Đông ca dịu dàng, thực sự làm người ta phải chết. Cô nàng lấy cớ: "Em đi mua cái gì ấm ấm cho Nghi Ninh đây ạ."

Trương Nhiên đi ra ngoài.

Chu Nghi Ninh ôm eo Quý Đông Dương, chôn mặt vào bụng anh, giọng khô khốc: "Sao... anh biết em sợ máu?"

Sự thật là cô không sợ máu, nhưng phải làm sao mới có thể nói ra đây?

Cô vẫn chưa suy nghĩ kỹ.

Quý Đông Dương cúi đầu nhìn mái tóc mềm mại của cô, anh đưa tay xoa nhẹ đầu cô: "Thấy mặt em trắng bệch nên anh đoán vậy."

Có một số việc, nếu cô không muốn nói thì anh sẽ giả vờ như không biết.

"Đỡ hơn chút nào chưa?" Anh hỏi.

Không biết Chu Nghi Ninh đang nghĩ gì mà luôn chôn đầu vào người anh, giống như không nghe câu hỏi của anh.

Anh liên tục xoa đầu cô, một lát sau Chu Nghi Ninh ngẩng đầu, mặt cô rất trắng, rất nhỏ, đôi mắt đỏ ửng, "Thật ra em không sợ máu."

Quý Đông Dương nhìn cô.

Chu Nghi Ninh ôm mặt mình: "Em từng giết người... nhưng mà anh ta không chết, suýt chết... nhưng được cứu sống..."

Cô thả tay xuống, đan chặt hai bàn tay vào nhau, "Cây súng mà anh cho em vào túi đó ấy, sau đó em đã dùng nó bắn người ta, cũng ở quán bar, hẳn ta muốn xâm hại em, em... Lúc đó rất hỗn loạn, cảnh tượng rất giống với kịch bản phim, em sợ lắm."

Quý Đông Dương không ngờ lại có chuyện như vậy, khó có thể tưởng tượng được một cô gái mười tám tuổi đã sợ hãi như thế nào khi bắn người khác. Anh sửng sốt, Chu Nghi Ninh đột ngột ngẩng đầu: "Nhưng em không hối hận, nên anh cũng đừng hối hận vì đã đưa súng cho em."

Quý Đông Dương ôm cô vào lòng, giọng khản đặc: "Ừm, anh không hối hận."

Quý Đông Dương bế cô lên, anh ngồi xuống ghế rồi đặt cô lên đùi mình, "Em có bị thương không?"

Chu Nghi Ninh lắc đầu: "Không có, chỉ bị giam mấy ngày thôi."

Quý Đông Dương nhíu mày, không nói gì. Tim anh như bị cái xé.

Chu Nghi Ninh nhoẻn miệng cười, "Đừng nghiêm túc thế, chuyện qua lâu rồi, em chỉ muốn kể cho anh nghe thôi."

Quý Đông Dương mím chặt môi, tựa cằm lên vai cô, nghiêng mặt hôn lên tai cô.

Nếu nhẹ nhàng như lời cô nói thì tốt quá.

Chu Nghi Ninh không nói cho anh biết sau khi bắn người đó bị thương, tâm trạng của cô sụp đổ hoàn toàn, cô bị cảnh sát bắt giam. Sau đó, không biết Chu Lợi Huy và Tần Uyển đã dùng cách gì mà đưa cô ra được, sau đó nữa, cô bị cưỡng chế điều trị.

Cô không muốn nhắc lại những tháng năm hỗn loạn ấy. Cô mong rằng anh đừng bao giờ biết đến.

Tối đó, Quý Đông Dương không ở khách sạn, anh đưa Chu Nghi Ninh về nhà, vừa vào nhà, hai người lập tức hôn nhau.

Sự nhiệt tình như lửa của Chu Nghi Ninh dần dần đốt cháy Quý Đông Dương.

Hôm sau, hai người đều quay vào buổi tối nên không đến trường quay sớm, khó có được thời gian rảnh rỗi, nên tối qua... Hai người ngủ rất sâu, vì để ổn định cảm xúc sau cảnh diễn ngày hôm qua nên khi tỉnh dậy, ngoài việc hai chân bủn rủn ra, tinh thần của Chu Nghi Ninh rất tốt.

Quý Đông Dương còn ngủ, anh đeo bịt mắt, môi mím lại.

Cô ghé sát tới, hôn lên môi anh một cái.

Quý Đông Dương giật mình, kéo cô vào lòng, thầm thì: "Một lát nữa thôi."

Chu Nghi Ninh cười, nằm sấp lên ngực anh một lát rồi ngồi dậy.

Cô mặc cái váy ngủ màu đen lên người rồi đi vào phòng bếp. Đáng tiếc là ngoài trái cây ra, nhà cô không có gì cả. Cô ra sofa ngồi, lấy điện thoại gọi thức ăn bên ngoài.

Quý Đông Dương cần ăn món thanh đạm, không thể ăn cay, anh thích thịt bò và trứng, vì đang tập thể hình nên cũng chẳng thể ăn cơm của đoàn phim, thức ăn hằng ngày đều phải phù hợp với quá trình tập thể hình, tất cả đều để chuẩn bị cho hai cảnh nóng sau này. Đáng người Quý Đông Dương rất đẹp, múi nào ra múi nấy, nhưng ai cũng phải chăm chỉ vận động thì mới giữ dáng được, không được ăn những món có nhiều hàm lượng calo. Khi đặt thức ăn xong, cô nghe thấy tiếng động ở sau lưng thì quay lại nhìn.

Quý Đông Dương đi tới, choàng áo khoác lên người cô, "Mặc vào."

Chu Nghi Ninh cười, mặc áo vào, "Em đặt thức ăn ngoài rồi, một lát nữa là có."

Quý Đông Dương đáp ừ rồi đi vào phòng ngủ.

Một lát sau, bên trong truyền đến tiếng nước chảy. Anh đang tắm.

Chu Nghi Ninh nhớ tới sự điên cuồng của hai người vào tối qua, cô vỗ mặt, cố gắng đè nén sự kích động trong lòng.

Một tiếng sau thức ăn được đưa tới, Chu Nghi Ninh đặt đồ ăn ở trên bàn, có cả món Trung và món Tây, hình như đặt hơi nhiều.

Quý Đông Dương nhìn thức ăn, nói: "Cũng không nhiều lắm, sẽ ăn hết."

Chu Nghi Ninh nhướn mày, chống cằm: "Tối qua tiêu hao thể lực quá hả? Vậy anh ăn nhiều vào, em sẽ nuôi anh."

Nhìn cô gái nói những lời đó một cách rất nghiêm túc, Quý Đông Dương thấy hơi bất lực: "Vì chưa ăn sáng."

Chu Nghi Ninh cười, "Vậy anh cũng hãy ăn nhiều vào."

Chu Nghi Ninh rất kén ăn, cô tỉ mỉ lựa cà rốt và ớt chuông bỏ ra ngoài.

Quý Đông Dương nhíu mày: "Chu Nghi Ninh, hồi bé em cũng không ăn những thứ này?"

Chu Nghi Ninh: "Không, hồi bé không ai quản em hết, em muốn ăn cái gì thì ăn cái đó." Cô ngừng một lát rồi mới nói tiếp, "Em không thích ăn cà rốt."

Chu Giai Huệ thích ăn cà rốt, hồi bé ngày nào cũng phải có cà rốt, bàn cơm đều là những món cô ta thích ăn. Cô giúp việc rất hiếm khi nấu những món Chu Nghi Ninh thích, cho dù có nấu thì cũng không nấu theo khẩu vị của cô.

Quý Đông Dương nhìn cô, sau đó gấp cà rốt bỏ vào trong chén của cô, "Ăn vô."

-----oOo-----

Chương 67

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chu Nghi Ninh không nhớ đã bao nhiêu năm rồi mình không ăn cà rốt. Hồi nhỏ nghe Hạ Vân bảo Chu Giai Huệ ăn nhiều cà rốt vào, không ai bảo cô nên hay không nên ăn gì, cô có rất nhiều tiền tiêu vặt, muốn ăn gì thì ăn cái đó. Thảm Ngôn Quân là người quan tâm cô nhất, khi ăn cơm cùng anh ấy, thứ gì cô không ăn thì anh sẽ ăn hết giùm cô chứ không ép cô ăn.

Cô nhìn chằm chằm cà rốt trong chén rồi lại nhìn gương mặt nghiêm nghị của Quý Đông Dương, cô mím môi một chút rồi cũng ăn hết. Sau đó lại nhìn anh, "Hóa ra cũng không khó ăn lắm."

Quý Đông Dương cười: "Ừ."

Ăn cơm xong đã mười hai giờ trưa, Quý Đông Dương đi trước.

Bốn giờ chiều, Chu Nghi Ninh đến trường quay, phó đạo diễn thấy cô thì cười: "Nghi Ninh đến rồi đó à, em vẫn chưa xem lại cảnh quay hôm qua đúng không?"

Chu Nghi Ninh gật đầu: "Dạ, lát nữa em sẽ xem ạ."

Sau cảnh quay hôm qua, Vệ Trung thấy trạng thái của cô không tốt nên đã quay phần của các diễn viên phụ. Phó đạo diễn cười: "Cảnh quay hôm qua rất tốt, tối qua sau khi em về, đạo diễn Vệ và biên kịch đều khen ngợi em nhiều lắm."

Chu Nghi Ninh cũng cười: "Cảm ơn anh, khi nào đạo diễn cho nghỉ, em mời mọi người ăn cơm nhé."

Phó đạo diễn nhanh chóng truyền đạt lại lời của cô, vậy nên Vệ Trung cũng báo cho tất cả mọi người biết nữ chính muốn mời cơm.

Quý Đông Dương vừa tới trường quay liền nghe thấy mọi người bàn tán xôn xao. A Minh đi hóng chuyện về, nói: "Cô Chu muốn mời đoàn phim ăn cơm, thảo nào ai cũng hào hứng."

Gần đây đoàn phim quay liên tục, cảnh đêm cũng rất nhiều nên ai cũng mệt, và cũng chán cơm hộp cả rồi, Quý Đông Dương nói với A Minh: "Tối nay mời mọi người ăn khuya."

A Minh cười: "Dạ, em đặt ngay."

Sau đó anh ta đi thông báo với mọi người, thế là đoàn phim lại có thêm một tràng hoan hô.

Chu Nghi Ninh cầm kịch bản đi theo anh, cực kỳ nghiêm túc thảo luận kịch bản. Quý Đông Dương nhìn cô, trong mắt anh ẩn hiện nét cười.

Vào phòng nghỉ, đóng cửa lại, Chu Nghi Ninh lập tức ôm lấy anh từ phía sau, hít hà mùi hương trên lưng anh: "Sao lại tắm nữa?"

Quý Đông Dương: "Tập thể hình."

Chu Nghi Ninh ôm chặt eo anh, kiễng chân lên ghé sát vào tai anh, nói nhỏ: "Xem ra tối qua vận động vẫn chưa đủ nhỉ? Vậy tối nay tiếp tục nhé."

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng bước chân, Chu Nghi Ninh vội vàng buông anh ra, cầm kịch bản chạy ra trước mặt anh, khẽ cười.

Ngay sau đó, cửa mở ra.

A Minh và trợ lý trường quay cùng đi vào. Trợ lý trường quay nói: "Đông ca, anh chuẩn bị nhanh nha, lát nữa sẽ quay cảnh của anh và Lục Linh trước, ui da, sao Nghi Ninh còn chưa hóa trang? Nhanh lên nhanh lên."

Chu Nghi Ninh bật cười: "Đi đây đi đây."

Cô nói xong liền đi ra ngoài.

Chu Nghi Ninh hóa trang xong thì đi ra đợi tới lượt diễn, nhân tiện xem các diễn viên khác quay phim. Quý Đông Dương ngồi trong văn phòng,

anh mặc áo len màu đen đơn giản, cánh tay băng gạc vì bị Bùi Diên làm bị thương vào cảnh quay hôm qua. Đây là cảnh nữ phụ do Lục Linh thủ vai lật bài cùng Lục Duyên Châu. Lời lẽ của cô ta rất cực đoan, mang đầy sự bất mãn đối với Bùi Diên. Cô ta hỏi: "Anh yêu cô ta ư?"

Cảnh này đã NG rất nhiều lần, sắc mặt Vệ Trung không tốt lắm, giọng cũng càng lúc càng khó chịu, cuối cùng đành phải cho mọi người nghỉ ngơi một lát, bây giờ mới bắt đầu tiếp tục, "Quay lại lần nữa."

Nửa tiếng sau, rốt cuộc Vệ Trung cũng hài lòng.

Lục Linh thở phào nhẹ nhõm, lúc đi ngang qua Chu Nghi Ninh, cô ấy nhìn cô một cái.

Đó không phải là cái nhìn khinh thường giống trước đây mà nó phức tạp hơn. Chu Nghi Ninh không hiểu, vậy nên khi Lục Linh đã đi qua rồi, cô ngoảnh đầu nhìn cô ấy.

Chu Nghi Ninh cố nhớ lại, hình như kể từ trước khi cô đi quay quảng cáo, ánh mắt Lục Linh dành cho cô đã thân thiện hơn nhiều, cô không biết vì sao lại có sự thay đổi đó, nhưng cũng không muốn hỏi.

Mấy ngày sau, ánh mắt Lục Linh nhìn cô không còn phức tạp nữa, thỉnh thoảng còn nói chuyện với cô, mặc dù không nhiều lắm.

Vào buổi tối Chu Nghi Ninh mời mọi người ăn cơm, ai cũng chơi hết mình, Lục Tiêu cũng tham gia, thấy mọi người gọi rượu thì ngăn lại: "Muốn uống rượu thì đừng uống ở đây, tới quán của tôi đi."

Quán mà Lục Tiêu nhắc tới là quán bar lúc trước đã cho đoàn phim quay phim. Lục Tiêu là ông chủ ở đó, quán đã kinh doanh sáu, bảy năm rồi, lúc mở quán, vì có mượn tiền của Quý Đông Dương nên quán bar đó cũng có cổ phần của anh, nhưng Lục Tiêu chưa từng nói với ai về chuyện này. Quý Đông Dương không thích kinh doanh, anh dồn tất cả sức lực để đóng phim, đôi khi Lục Tiêu có dự án gì tốt thì sẽ đề nghị anh góp ít tiền, vậy thôi, anh sẽ không lo gì nữa mà chỉ nhận hoa hồng.

Mọi người hoan hô: "Giám đốc Lục hào phóng quá."

Tầng hai, tại quán bar.

Khi Lục Tiêu nói với Chu Nghi Ninh, cô rất ngạc nhiên, cứ nghĩ Quý Đông Dương chỉ biết mua nhà thôi, không ngờ lại còn đầu tư kha khá. Lục Tiêu nói: "Nếu tôi không khuyên thì còn lâu cậu ấy mới nghĩ đến việc đầu tư."

Chu Nghi Ninh nhìn anh ta: "Anh đối xử tốt với anh ấy quá."

Lục Tiêu cười: "Anh em cả mà, cậu ấy giúp đỡ tôi rất nhiều, tôi chỉ báo đáp lại thôi."

Chu Nghi Ninh nhìn xung quanh, mọi người đều đang chơi vui vẻ, Quý Đông Dương ra ngoài nghe điện thoại, không có ai tới quấy rầy cô và Lục Tiêu, muốn trách thì phải trách cô và Quý Đông Dương giữ bí mật tốt quá, hơn nữa lúc trước Lục Tiêu thường xuyên tới trường quay, nhân viên trong đoàn phim đều đồn anh ta đang theo đuổi cô, cũng nhờ vậy mà không ai nghi ngờ mối quan hệ của cô và Quý Đông Dương. Dù sao Lục Tiêu và Quý Đông Dương là bạn thân của nhau, kiểu đàn ông như Đông ca thì sao có thể cướp vợ của bạn?

Cô sáp tới gần Lục Tiêu, hỏi nhỏ: "Vậy chắc là anh biết chuyện bố mẹ của anh ấy."

Lục Tiêu sững sốt, nhìn cô: "Cô muốn nói gì?"

Đúng lúc này, Quý Đông Dương đi vào, Chu Nghi Ninh nói: "Đừng nói với Quý Đông Dương là tôi hỏi chuyện đó nhé."

Lục Tiêu nhìn cô, vừa cười vừa gật đầu.

Quý Đông Dương ngồi xuống bên cạnh Chu Nghi Ninh, cô uống ngụm rượu, nhìn đám người trong sàn nhảy thì lòng nhộn nhạo, đứng lên: "Em ra chơi đây."

Chu Nghi Ninh cởi áo khoác, bên trong chỉ mặc cái áo len đỏ ngắn để lộ vòng eo nhỏ nhắn.

Sàn nhảy ở gần đó, dáng Chu Nghi Ninh rất đẹp và điệu nhảy của cô cũng đẹp, chiếc eo lắc lư cuốn hút biết bao ánh mắt, gương mặt trắng nõn nà, ánh mắt trong veo, thoát nhìn cô như không có bất cứ dục niệm gì, khác xa

với những cô gái trong sàn nhảy.

Gọi cảm nhưng không vương chút bụi trần có lẽ là câu được dùng để miêu tả về những người con gái như cô.

Cơ thể lắc lư, áo bị kéo lên cao, để lộ dấu bàn tay và vết hôn nơi eo.

Lục Tiêu thấy thế thì gọi Quý Đông Dương rồi hát cảm về phía Chu Nghi Ninh, cười gian tà: "Không ngờ cậu lại háo sắc như vậy đó."

Ban đầu Quý Đông Dương không hiểu gì, anh nhìn theo hướng bạn mình, thấy thế thì nhíu mày, gọi A Minh. A Minh đi tìm Trương Nhiên, Trương Nhiên vội vàng chạy vào sàn nhảy kéo Chu Nghi Ninh rồi nói gì đó vào tai cô. Chu Nghi Ninh thoáng sửng sốt, cúi đầu nhìn eo mình, sau đó nhìn về phía Quý Đông Dương đang ngồi gần đó qua ánh đèn mờ ảo. Cô cười với anh, mày nhướn lên tựa như con mèo giảo hoạt, kéo áo xuống rồi chen vào đám người tiếp tục nhảy.

Tôi đó, Chu Nghi Ninh lấy có uống nhiều rượu mà ở lại khách sạn.

Cô bị Quý Đông Dương ép lên cửa, bàn tay to lớn của đàn ông nhẹ nhàng xoa eo cô. Chu Nghi Ninh thấy nhột nên cười to.

Quý Đông Dương ôm chặt cô, hỏi: "Cười cái gì?"

Chu Nghi Ninh ôm cổ anh, nhón chân lên, "Anh làm em nhột."

Ngay sau đó, Quý Đông Dương bế cô đặt lên giường rồi nhanh chóng đứng dậy, đi tới vali lấy một cái hộp nhỏ. Chu Nghi Ninh nhìn cái hộp, cô ngạc nhiên, bật cười: "Anh mua?"

Anh không dùng dùng bao cao su của khách sạn cất trên tủ giường để tránh bị nghi ngờ, thỉnh thoảng cô mới ở lại khách sạn, hôm trước là kỳ an toàn của cô nên anh không dùng bao, tối qua là ở nhà cô.

Cô không thể tưởng tượng nổi cảnh Quý Đông Dương đi mua bao cao su.

Quý Đông Dương đặt cái hộp lên tủ đầu giường, tắt đèn, đè lên người cô, nói nhỏ vào tai cô: "A Minh mua."

Chu Nghi Ninh: "A Minh đúng là trợ lý số một Trung Quốc."

Trong bóng tối, anh cúi đầu cười, hôn lên môi cô.

Sáng hôm sau, hai người đi tới trường quay.

Buổi trưa, Chu Nghi Ninh nhận được điện thoại hẹn đi ăn cơm của Chu Lợi Huy, dạo này tuần nào ông cũng hẹn cô ăn cơm một lần. Chu Nghi Ninh nói: "Gần đây đoàn phim phải quay gấp, con không rảnh."

Chu Lợi Huy ngập ngừng: "Có khó chịu cái gì không?"

Chu Nghi Ninh hiểu ông muốn hỏi gì, "Không có."

Chu Lợi Huy nói tiếp: "Giai Huệ không nói lung tung đâu, con đừng lo."

Chu Nghi Ninh mím môi: "Tốt nhất là vậy."

Cúp máy, Chu Nghi Ninh đặt tay lên ngực, khẽ áp vào nơi đang đập từng nhịp, dạo này tâm trạng của cô đã tốt hơn rất nhiều. Cô nhìn Quý Đông Dương đang dựa vào ghế nghỉ ngơi, gần đây, hầu như thời gian rảnh của anh đều dành cho cô, nếu buổi tối quay phim xong cô không ở khách sạn thì anh cũng sẽ tìm cơ hội tới nhà cô. Nếu là trước đây, anh sẽ không làm vậy, nghĩ kỹ lại, hình như càng ngày anh càng bao dung cô.

Chu Nghi Ninh quay về phòng nghỉ, mở túi xách lấy thuốc.

Kể từ khi Chu Giai Huệ tới nhà, cô sợ mình sẽ bị mất kiểm soát nên bắt đầu uống thuốc để ổn định tâm trạng. Nhìn viên thuốc trong tay, cô nghĩ ở một số phương diện, Tần Uyển rất hiểu cô, ít nhất là bà đã làm đúng khi đem thuốc về cho cô.

Cửa bất ngờ bị mở ra.

Chu Nghi Ninh vội vàng quay đầu lại, thấy Quý Đông Dương đứng ở cửa, anh nhìn cô: "Em không nghe tiếng gõ cửa hả?"

Chu Nghi Ninh vội vàng đẩy nắp lại, nhét lọ thuốc vào túi xách, bỏ viên

thuốc vào miệng rồi nuốt xuống, vì nhanh quá nên cô bị sặc, che miệng ho sặc sụa.

Quý Đông Dương nhíu mày, đi vào bưng ly nước ở trên bàn đưa cho cô, giờ tay vỗ nhẹ lưng cô.

Chu Nghi Ninh nhanh chóng nhận lấy ly nước uống ừng ực, mắt bị chảy nước mắt sống vì sặc, đỏ ngầu, "Sao anh lại tới đây?"

Quý Đông Dương hỏi: "Em vừa uống gì thế?"

Chu Nghi Ninh cúi đầu, lấy lọ thuốc màu trắng từ trong túi xách ra: "Vitamin."

Lọ thuốc nhỏ xíu, không ghi chữ nào.

Quý Đông Dương mím chặt môi, cầm lọ thuốc nhìn kỹ, "Vitamin gì?"

Chu Nghi Ninh giành lại lọ thuốc, cúi đầu nhét nó vào túi, trả lời qua loa: "Alice mua cho em, có nói anh cũng không biết."

Quý Đông Dương nhìn cô chăm chăm nhưng cũng không hỏi nữa, Chu Nghi Ninh ngẩng đầu: "Anh tìm em hả?"

Quý Đông Dương gật đầu: "Ừ, đạo diễn Vệ nói tối nay phải thay đổi lời thoại của một cảnh, em đi qua đây với anh."

Chu Nghi Ninh đi sau anh: "Lời thoại gì?"

Quý Đông Dương: "Là thoại của anh, không phải em."

Chu Nghi Ninh "ồ" một tiếng, lúc anh ra tới cửa, cô vòng lên trước mặt anh, ngẩng đầu, cười: "Chúng ta có cần luyện tập cảnh quay tối nay trước không?"

-----oOo-----

Chương 68

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quý Đông Dương rũ mắt nhìn cô, "Cần, đạo diễn Vệ sẽ giải thích."

Anh kéo cô ra, mở cửa rồi đi ra ngoài.

Chu Nghi Ninh bĩu môi đi theo anh, cô còn tưởng sẽ được luyện tập riêng, chứ tập dượt trước mặt bao nhiêu người thì lấy đâu ra cảm xúc.

Vệ Trung đang trò chuyện cùng biên kịch và phó đạo diễn, Quý Đông Dương dẫn Chu Nghi Ninh đi tới, Vệ Trung nhìn hai người: "Hai đứa luyện tập trước đi, chờ Lục Linh và Dư Viễn Hàng quay xong đã. Hai đứa vào phòng làm việc diễn thử đi."

Quý Đông Dương gật đầu, quay sang nhìn Chu Nghi Ninh, "Qua đây."

Chu Nghi Ninh ngoan ngoãn đi theo anh, Quý Đông Dương dẫn cô vào phòng làm việc của Lục Duyên Châu, tối nay sẽ quay ở đây.

Bây giờ chưa quay nên trong phòng trống không, Chu Nghi Ninh không đóng cửa, dù sao cũng là nơi công cộng của đoàn phim, nếu hai người ở riêng với nhau mà đóng cửa thì kỳ lắm. Chu Nghi Ninh ngang nhiên đi vào, "Đổi lời thoại gì?"

Quý Đông Dương: "Luyện rồi sẽ biết."

Chu Nghi Ninh không dám lè mề, tối nay là một cảnh rất quan trọng, tuy cô và Quý Đông Dương thân mật với nhau đến đâu đi nữa thì những lúc đó cũng chỉ có hai người, còn tối nay phải diễn trước mặt đạo diễn và người quay phim, dù thế nào cũng sẽ thấy ngượng.

Quý Đông Dương nhìn cô, đi qua đóng cửa, chốt khóa.

Chu Nghi Ninh: "Đóng cửa có làm người khác xì xầm không?"

Quý Đông Dương: "Không đâu."

Nếu Vệ Trung đã bảo hai người tới đây diễn thử thì sẽ không có ai quấy rầy, hơn nữa bên ngoài còn có cảnh quay của diễn viên khác, ai cũng bận rộn cả.

Chu Nghi Ninh nhìn cánh cửa, "Thật không?"

Lúc này cô không đóng cửa là vì sợ người ta bàn tán mà.

"Đạo diễn Vệ bảo chúng ta diễn thử." Anh nhìn cô, cong môi cười, "Có mấy tư thế chúng ta chưa thử, em xác định là muốn mở cửa cho người khác xem?"

"..."

Cô xác định muốn mở cửa cho người khác nhìn là cái quái gì?

Chu Nghi Ninh trừng anh: "Không đâu nhé! Đóng cửa để làm việc."

Quý Đông Dương nhìn cô đầy bất lực, sau đó thì bật cười.

Chu Nghi Ninh biết tư thế mà anh nói là ở trên bàn làm việc. Ôi, bàn làm việc... Cô nhìn mặt bàn rộng rãi được làm bằng gỗ lim, bóng dung mặt đỏ bưng, tim đập thành thịch. Quý Đông Dương ngoảnh đầu nhìn cô, "Cởi áo khoác ra."

Tuy ở trên giường Quý Đông Dương rất mạnh mẽ nhưng cũng chưa bao giờ nói những lời như thế, càng không nói mấy lời kích thích, nên khi đột nhiên nghe anh bảo cởi áo khoác ra, Chu Nghi Ninh thoáng sửng sốt. Cô cởi áo khoác ra, bên trong mặc cái váy liền được may bằng vải kaki, càng làm nổi bật làn da trắng muốt của cô.

Có cảm giác như anh hơi khác bình thường...

Chu Nghi Ninh đứng yên nhìn anh, chờ đợi sự phân phó của anh.

Quý Đông Dương chỉ vào chỗ đối diện cách anh khoảng ba mét: "Đứng ở kia."

Chu Nghi Ninh vào vị trí, Quý Đông Dương hỏi: "Thuộc thạo chưa?"

Cô gật đầu: "Thuộc rồi."

Lời thạo chưa bao giờ là vấn đề khó khăn đối với cô, hơn nữa cảnh này

không có nhiều thoại lắm, chủ yếu là... động tác và biểu cảm.

Mặc dù gần đây kinh nghiệm thực tiễn khá phong phú nhưng cô chưa từng diễn cảnh nóng nên có hơi... Đóng phim là đóng phim, ánh mắt và biểu cảm trên gương mặt đều có yêu cầu riêng, thậm chí đến cả góc độ cũng phải làm theo yêu cầu, hướng hồ còn có máy cái máy quay chĩa về phía mình. Cũng may bạn diễn là Quý Đông Dương, nếu không thì cô thực sự chẳng quay nổi.

"Bắt đầu thôi."

"Vâng."

Quý Đông Dương đứng trước cửa sổ sát đất, Chu Nghi Ninh đi tới đứng sau anh, cô nhắm mắt lấy tâm trạng.

Lúc mở mắt ra, ánh mắt ấy là của Bùi Diên, giọng điệu lạnh nhạt: "Bác sĩ Lục, anh tìm tôi có việc gì?"

Cô nhìn chăm chăm tay anh, tay áo được xắn lên tới khuỷu tay, làn da ngăm đen khỏe mạnh, cánh tay săn chắc, trên tay băng một miếng gạc. Cô nhớ lại cảnh tượng tối hôm đó tại quán bar, chính cô đã đâm anh.

Anh xoay người lại, nhìn cô: "Mấy ngày rồi cô không đến chỗ tôi."

Bùi Diên cười khẽ: "Thế giới này đâu phải chỉ mình anh là bác sĩ tâm lý, tại sao tôi phải đến chỗ anh?"

Ánh mắt bình thản của cô vừa có sự khinh thường, vừa vương nét châm chọc.

Cô nhìn anh: "Hơn nữa anh cũng đâu thích dây dưa với bệnh nhân của mình. Tôi tránh xa anh không phải rất hợp ý anh sao?"

Từng câu nói đều lạnh lùng, sắc bén làm tổn thương đối phương.

Sắc mặt anh càng lúc càng xấu, bây giờ, anh đã không coi cô gái trước mắt là bệnh nhân nữa mà anh đã coi cô như một cô gái, cô gái khiến anh vừa muốn sở hữu vừa muốn trốn tránh, vì suy cho cùng, cô vẫn là bệnh nhân.

Bùi Diên có thể chơi đùa cùng ai đó nhưng cô sẽ không trao đi tình cảm của mình, đến khi thực sự rung động, cô sẽ chạy trốn. Cô thích Lục Duyên Châu, nên cô sẽ trốn chạy khỏi anh.

Anh nhanh chóng tiến tới trước mặt cô, cúi đầu nhìn cô. Bùi Diên bị ánh mắt của anh ép phải lùi ra sau một bước, nhưng ngay sau đó cô bị anh tóm trở lại: "Chẳng phải cô muốn làm tình với tôi ư? Sao nào, không muốn nữa?"

Bùi Diên thoáng sững sốt, cô nhú mào: "Bây giờ không muốn nữa, tôi đã hết hứng thú với anh rồi."

"Muộn rồi."

Lục Duyên Châu bất ngờ nâng mặt cô lên, sau đó cúi đầu hôn xuống môi cô.

Trái tim của Chu Nghi Ninh run rẩy, nụ hôn của anh quen thuộc quá. Hơi thở của hai người quấn quýt lấy nhau, Quý Đông Dương ôm eo Chu Nghi Ninh, cô nhớ ban đầu Bùi Diên chống cự, sau khi giằng cô khoảng một phút, cô ấy sẽ ôm lấy cổ anh, mãnh liệt hôn trả lại anh.

Hai người không quan tâm gì nữa, cái gì mà bệnh nhân, cái gì mà tự ti, cái gì mà sợ bị tổn thương... tất cả đều bị vứt đi hết, giờ phút này chỉ còn lại nụ hôn vội vàng đầy mãnh liệt, chỉ còn lại tiếng thở của nhau.

Chu Nghi Ninh ôm cổ anh, ngẩng mặt đón nhận nụ hôn của anh. Quý Đông Dương siết chặt eo cô, vừa ôm cô vừa đẩy lùi cô về phía sau, cho đến khi đụng phải cạnh bàn, anh nâng cô ngồi lên bàn, trong lúc đó, hai người vẫn hôn nhau.

Chu Nghi Ninh nghe tiếng mọi người đang làm việc ở bên ngoài, họ chỉ cách bên ngoài một cánh cửa.

Lúc này thực sự rất giống đang vụng trộm.

Lần đầu tiên, cô quên mất động tác và lời thoại tiếp theo.

Quý Đông Dương kéo tay cô xuống đặt lên hông anh, đôi môi anh lướt qua tai cô: "Cởi áo của anh."

Cơ thể của Chu Nghi Ninh khẽ cứng đờ, sau khi nhớ ra mình đang làm gì, cô nắm vạt áo của Quý Đông Dương kéo lên, anh phối hợp giơ hai tay, ngay sau đó, chiếc áo len màu đen được cởi ra rồi bị vớt sang một bên, cơ thể săn chắc của anh áp vào cô. Toàn thân Chu Nghi Ninh như bị thiêu đốt, cô lần tay đến cơ bụng anh, lướt tay lên ngực anh, cuối cùng là ôm chặt tấm lưng anh.

Đột nhiên, cô bị anh đẩy nằm xuống, đồng thời anh dùng một tay cởi dây lưng, sau đó đè lên cô. Hai người quấn lấy nhau trên bàn làm việc làm nó trở nên lộn xộn, ly nước bị đổ ngã, nhưng không ai quan tâm.

Chu Nghi Ninh đã quên mất đây là đâu, cô chỉ biết là mình muốn anh. Cô nâng chân cạ vào hông anh, anh bỗng dừng lại, chống người dậy nhìn cô.

Gương mặt và toàn thân cô ửng đỏ, đôi mắt ướt át, đuôi mắt khẽ nheo lại, trông cô vô cùng quyến rũ. Quý Đông Dương hít sâu một hơi, anh dời mắt sang nơi khác, kéo cô ngồi dậy, phân tích: "Lúc này không đúng, em không đủ chủ động."

Chu Nghi Ninh: "..."

Quý Đông Dương vuốt mái tóc tán loạn của cô, cúi đầu nói nhỏ vào tai cô: "Giống như bình thường là được."

"..."

Chu Nghi Ninh cảm thấy Quý Đông Dương rất có tiềm chất trêu chọc người ta, cô căn bản không phải là đối thủ của anh. Cô ngẩng đầu nhìn anh, cười: "Được thôi, nếu vậy thì anh phải cố nhìn đó."

Diễn thử lần nữa.

Chu Nghi Ninh càng lúc càng nhập tâm vào nhân vật, cộng thêm sự dẫn dắt của Quý Đông Dương, mọi thứ đều rất trôi chảy.

Đến khi bị anh đè lên bàn, lần này không những cô không kiềm chế được mà ngay cả anh cũng mất kiểm soát.

Tay anh luồn vào váy cô rồi lướt dần lên trên, cuối cùng dừng ở eo cô,

vuốt ve nơi đó. Chu Nghi Ninh cắn môi, nhưng cũng không kiềm được mà kêu thành tiếng, cô biết trong kịch bản không có chi tiết này.

Đôi mắt ướt át của cô nhìn anh, Quý Đông Dương bỗng nhiên cúi đầu hôn lên môi cô, bàn tay cũng dờn đến giữa hai chân cô.

Đến khi cô không thở nổi nữa, anh mới buông cô ra.

Cô có thể cảm nhận được cơ thể của anh phản ứng rất mãnh liệt, lưng anh đổ mồ hôi, mọi thứ đi quá xa với mục đích diễn thử như ban đầu nữa.

Chu Nghi Ninh đột nhiên hỏi: "Quý Đông Dương, trước kia quay cảnh giường chiếu, anh có... phản ứng không?"

Cô nâng eo lên cọ vào anh.

Quý Đông Dương khó khăn tách khỏi người cô, giọng khản đặc, "Không có."

Đây là lần đầu tiên.

"Vậy có diễn thử như thế này không?"

"Có diễn thử, nhưng không như thế này."

Đây cũng là lần đầu tiên.

"Quý Đông Dương."

"Hửm?"

"Em rất vui."

-----oOo-----

Chương 69

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quý Đông Dương chống hai tay lên bàn, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn cô. Cô nằm trên bàn, mái tóc dài tán loạn, mặt đỏ bừng, môi khê cười. Cô ngồi dậy, áp cơ thể mềm mại của mình vào người anh, ghé sát vào tai anh: "Anh dám không? Ở đây?"

Gương mặt Quý Đông Dương thoáng cứng đờ, mắt anh như càng đen hơn cuộn lấy cô. Sau đó, anh mím chặt môi, nhắm mắt lại, ngồi thụp xuống ghế, đưa tay đỡ trán, "Mở cửa ra đi."

Chu Nghi Ninh nhoẻn miệng cười, đúng như dự đoán, Quý Đông Dương thực sự nhìn được.

Cô trượt xuống bàn, hỏi: "Không diễn thử nữa hả?"

Quý Đông Dương nhìn cô bằng ánh mắt cảnh cáo, anh cầm áo lên, những cơ bắp săn chắc nổi lên theo từng cử động của anh. Chu Nghi Ninh chăm chú nhìn anh, cho tới khi ánh mắt lướt xuống nơi đang nhô lên bên dưới eo, xem ra anh đang rất khó chịu. Chờ đến khi anh sửa sang lại quần áo xong, cô mới nuốt nước bọt, mặc áo khoác vào, sửa sang lại một chút rồi đi mở cửa. A Minh đứng ở gần cửa, trông rất giống người gác cửa. Chu Nghi Ninh lại cảm thán, quả thật là trợ lý tốt nhất Trung Quốc.

Mọi người còn đang quay phim, ai cũng bận, không ai chú ý tới tình hình bên này. Cô nói với A Minh: "Anh pha cho anh ấy ly cà phê đi."

A Minh nhìn vào trong, "Ừ."

Chu Nghi Ninh cũng nhìn vào bên trong, nghĩ chắc bây giờ anh không muốn ở chung phòng với cô nên đành đi về phòng nghỉ của mình.

Một lát sau, A Minh bung cà phê tới, "Đông ca, cà phê."

"Ừ."

Quý Đông Dương đón ly cà phê hớp một ngụm, phải dùng hết sức mới đè nén được ham muốn nguyên thủy nhất.

Lúc này, anh thực sự muốn mặc kệ hết tất cả mà ở ngay đây, tại trường quay, chỉ cách nhân viên đoàn phim một cánh cửa mà làm cho xong chuyện dang dở.

Rõ ràng đã hơn ba mươi tuổi nhưng lại như mấy thằng choai choai mới lớn.

Từ khi gặp Chu Nghi Ninh, càng ngày càng có nhiều chuyện khó xảy ra biến thành sự thật.

Sáu giờ chiều, trời sẩm tối.

Chu Nghi Ninh ăn cơm, hóa trang xong thì cũng đã bảy giờ.

Cô mặc cái váy màu đen dài tới cẳng chân để lộ mắt cá chân mảnh khảnh, bên ngoài mặc cái áo khoác dài mỏng. Với thời tiết vào tháng ba ở thành phố S, cô ăn mặc khá mỏng manh, cơ thể nhỏ nhắn đứng dưới toà nhà chờ tới lượt diễn của mình, xung quanh là bảo vệ và nhân viên đoàn phim, máy quay đã được đặt vào vị trí. Lúc này đang giờ tan tầm nên có khá đông nhân viên trong toà nhà và người đi đường vây xem.

Chu Nghi Ninh đứng yên, gió thổi tung làn váy và mái tóc cô, gương mặt cô rất lạnh lùng.

Có người đăng hình của cô lên weibo làm cư dân mạng bàn tán một phen.

"Chu Nghi Ninh đẹp ghê, kiểu càng nhìn càng thấy đẹp ấy, lại còn diễn hay nữa chứ."

"Tạo hình này đẹp quá, tui nghĩ là phim sẽ hay lắm, quan trọng nhất nam chính là Đông ca, hóng quá trời ơi! Không biết bao giờ mới công chiếu nữa."

"Chắc là tháng năm sẽ chiếu đây. Mị cũng thấy Chu Nghi Ninh đẹp, đôi mắt rất quyến rũ, mà cũng kín tiếng, ngoài gia thế ra thì cũng chẳng có tin tức ồn ào nào."

...

Bắt đầu quay từ lúc Chu Nghi Ninh đi vào toà nhà rồi tiến thẳng đến thang máy.

Đẩy cửa phòng làm việc ra, Quý Đông Dương đứng trước cửa sổ sát đất, anh đứng quay lưng về phía cô, phòng không bật đèn, chỉ có ánh đèn bên ngoài chiếu rọi qua ô cửa kính, không gian cực kỳ tĩnh lặng.

Đợi đặt máy quay vào vị trí, toàn bộ nhân viên không có nhiệm vụ đều ra khỏi phòng, Vệ Trung giải thích cảnh quay cho hai người, Chu Nghi Ninh cũng thầm ghi nhớ lại cảnh tượng diễn thử hồi chiều rất nhiều lần. Lúc này ăn cơm, Quý Đông Dương đã nói: "Làm như lúc diễn thử ấy, nhưng phải phối hợp với anh hơn, và nhớ lời anh dặn."

Chu Nghi Ninh hỏi: "Phải chủ động hơn?"

Quý Đông Dương: "Ừ."

Chu Nghi Ninh mím môi nhìn Quý Đông Dương, có thể nhận thấy không chỉ có mình cô căng thẳng. Hai người đã quá thân mật, nên khi đóng cảnh nóng, người khác rất dễ dàng nhận ra quan hệ của họ.

Cuối cùng cô cũng hiểu vì sao lúc trước Quý Đông Dương nói muốn chờ đến khi quay phim này xong. Bởi vì họ đã quá quen thuộc cơ thể của nhau, chỉ cần một động tác nhỏ thôi là có thể châm lửa đối phương.

Vệ Trung để không gian cho hai người trao đổi riêng, Quý Đông Dương không nói gì ngoài câu: "Đừng căng thẳng."

Chính thức quay.

Chu Nghi Ninh được Quý Đông Dương ôm lên bàn, đồ đạc trên bàn rơi tán loạn, cái ly rơi xuống đất vỡ tan tành nhưng không ai quan tâm. Hai người hôn nhau mãnh liệt, đôi chân trần mảnh khảnh của Chu Nghi Ninh quặp lấy hông Quý Đông Dương như phát sáng dưới khung cảnh lò mờ trong phòng làm việc.

Quay cảnh nóng chắc chắn phải lộ da thịt, lúc trước Vệ Trung đã hỏi cô có thể để lộ bao nhiêu, nếu không được thì có thể dùng diễn viên đóng thế, nhưng không có đạo diễn nào thích dùng diễn viên đóng thế, nếu đã là diễn viên chuyên nghiệp thì bất cứ cảnh quay nào, nếu tự quay được thì phải quay. Tất nhiên cũng không thể để lộ quá nhiều, dù sao cũng phải thông qua kiểm duyệt nữa, nhưng đó là lúc sau khi đã qua khâu hậu kỳ, còn trong

quá trình quay thì vẫn phải lộ khá nhiều, tiếp xúc cơ thể cũng nhiều. Vệ Trung nhìn ánh mắt cô, rất chắc chắn là cô không dùng diễn viên đóng thế.

Chu Nghi Ninh quyết đoán từ chối dùng diễn viên đóng thế, đùa à, để diễn viên đóng thế quay cảnh nóng với Quý Đông Dương? Cô sợ mình sẽ không chịu nổi mà nhào lên xé xác diễn viên đóng thế mất.

Dưới sự giúp đỡ của Chu Nghi Ninh, Quý Đông Dương vừa cởi áo vừa dùng một tay cởi dây lưng, quần hơi tuột xuống để lộ cơ bắp và xương hông săn chắc. Dáng anh rất đẹp, Chu Nghi Ninh biết điều đó, và cô cũng biết anh là của cô.

Bùi Diên trở nên điên cuồng, cô cởi áo của Lục Duyên Châu xong thì xé áo mình, Lục Duyên Châu đè tay cô lại, anh hôn lên tai cô làm cô gái đang điên cuồng và gáp gáp trở nên ngoan ngoãn.

Đường cong cơ thể của cô rất đẹp, áo bị kéo xuống bả vai, cần cổ thon ngẩng cao lên, hai bắp chân trắng mịn lộ ra ngoài làn váy, đôi chân thẳng tắp cực kỳ quyến rũ.

Ánh mắt xa xăm nhìn khoảng trời đêm bên ngoài ô cửa kính, dưới ánh đèn rạng rỡ nơi phố thị, cô không tìm thấy mình đang ở đâu, mãi cho đến khi người đàn ông đang áp sát cơ thể vào cô bỗng nhiên hôn lên môi cô, ánh mắt cô mới dần dần có tiêu cực, trong bóng tối, mắt cô chìm vào mắt anh. Rõ ràng rất tối, nhưng cô như thấy được ánh sáng từ đôi mắt ấy.

Bàn tay của Quý Đông Dương chạm vào làn da trần mềm mại nơi eo cô làm anh hơi mất kiểm soát. Lần đầu tiên, trong lúc đang quay phim, anh bị phân tâm bởi những suy nghĩ đen tối của mình.

"Cắt!"

Vệ Trung hô to: "Đông Dương, ánh mắt của cậu không đúng."

Ánh mắt Quý Đông Dương đã lảng tránh sang chỗ khác.

Quý Đông Dương buông Chu Nghi Ninh ra, giọng nói hơi khàn: "Xin lỗi, quay lại đi ạ, lần sau em sẽ không phạm lỗi nữa."

Chu Nghi Ninh cài ba cúc áo lại và kéo váy xuống, cô mím môi nhìn Quý

Đông Dương, trong lòng thấy hơi buồn cười, chắc chắn bây giờ anh đang rất ảo não.

Nghỉ ngơi khoảng mấy phút rồi bắt đầu quay lại.

Quý Đông Dương cởi quần áo của cô, anh rất cẩn thận và tinh tế, anh sẽ che lại những nơi cô không thể để lộ, hai người đổ đầy mồ hôi, hai cơ thể dán chặt nhau, ma sát nhau chỉ cách một lớp vải. Cơ thể cô mềm mại quá. Ở nơi không có ai, giữa hai người là mối quan hệ thân mật nhất.

Trên thế giới này, họ là người thân mật nhất của nhau.

Quý Đông Dương phải mất rất nhiều công sức, dùng hết sự chuyên nghiệp của bản thân mới đè nén sự xúc động trong lòng, khó khăn hoàn thành cảnh quay này.

Chu Nghi Ninh như tấm gỗ trôi lênh đênh trên biển, suy nghĩ còn đang phiêu lãng, cô quay đầu nhìn Quý Đông Dương, anh đã nhanh chóng bỏ tay ra khỏi người cô, nhặt áo khoác nằm trên đất trùm cô lại, nói: "Mặc vào đi."

Anh xoay người đi tới chỗ Vệ Trung, Vệ Trung nhìn anh rồi ném cho anh điều thuốc, cười: "Được rồi, diễn tốt lắm."

Quý Đông Dương nhận điều thuốc, châm lửa, rít mấy hơi liền.

Trương Nhiên tiến lên sửa sang lại cho Chu Nghi Ninh. Xong xuôi, Chu Nghi Ninh cũng đi tới chỗ đạo diễn, nghe mùi thuốc thì thấy hơi thèm. Đạo cụ dành cho Bùi Diên có thuốc, là thuốc lá loại nhẹ thôi, cô lấy bao thuốc đi ra hành lang, châm một điều thuốc.

Không ngờ cảnh giường chiếu lại khó quay đến thế.

Đó là cảnh quay cuối cùng của hôm nay.

Vì còn sớm nên sau khi kết thúc công việc, Vệ Trung mời mọi người ăn khuya. Bọn họ chọn một quán ăn ở gần đó, đoàn phim gồm mấy chục người kéo nhau đi qua đó. Vì hồi chiều quay bên ngoài toà nhà nên có rất nhiều người vây xem, bây giờ vẫn còn có đông fan đứng đợi, thế nên có rất nhiều hình đoàn phim từ toà nhà văn phòng đến quán ăn được đăng lên

weibo.

Nhưng mà... không thấy nam nữ chính đâu cả!

Quý Đông Dương không có thói quen ăn khuya, vả lại gần đây còn tập thể hình nên càng không ăn khuya, Chu Nghi Ninh bảo không đói nên cũng không đi.

Còn A Minh không những đi cùng đoàn phim mà còn nghênh ngang lái xe đến quán ăn. Phóng viên nhận ra xe của Quý Đông Dương nên liên tục bám đuôi, cho đến khi xe dừng lại họ mới phát hiện Quý Đông Dương không có ở trên xe!

Lúc này, Chu Nghi Ninh ngồi ở ghế phụ lái, còn Quý Đông Dương lái xe đến dưới nhà cô.

Chu Nghi Ninh nhìn ra ngoài thăm dò, thấy không có ai cô mới đeo khẩu trang mở cửa ra, Quý Đông Dương cũng đội mũ đeo khẩu trang, hai người cùng nhau xuống xe.

Sau khi hai người vào thang máy, một chiếc xe mở cửa ra, người đó nhìn về phía thang máy với vẻ khiếp sợ.

Vừa vào nhà, còn chưa kịp bật đèn, Chu Nghi Ninh đã vòng tay qua cổ anh, kiễng chân hôn lên môi anh. Quý Đông Dương ôm eo cô, cúi đầu trao cho cô một nụ hôn sâu.

Hai người như bị đè nén đã lâu mới được bộc phát nên đều mất kiểm soát.

Chu Nghi Ninh không ngờ một người lạnh lùng như Quý Đông Dương lại có thể nhiệt tình đến mức này. Hình như đối với cô, sự nhiệt tình của anh là vô hạn.

Hai người ôm hôn nhau từ cửa đi vào nhà rồi cùng ngã xuống sofa. Trong chuyện ấy, Chu Nghi Ninh luôn gấp gấp hơn anh, cô ngồi trên người anh cởi quần áo của mình. Trong bóng tối, cô dò dẫm cơ thể anh. Người anh rất nóng, bàn tay đặt trên eo cô càng nóng hơn nữa, anh vừa chạm vào cô, người cô liền mềm nhũn.

Cô nhanh chóng nghe thấy tiếng cời dây lưng, anh trở người đặt cô xuống dưới thân mình, anh thì thào vào tai cô, giọng nói rất khàn, rất quyến rũ.

Chu Nghi Ninh giơ tay chỉ xuống dưới bàn trà, Quý Đông Dương nhìn theo, vươn tay lấy cái hộp ở đó.

Chu Nghi Ninh kéo tay anh, lấy bao cao su, "Để em mang cho anh."

Vì đã thích ứng với bóng tối, hai người có thể nhìn rõ mặt nhau. Chu Nghi Ninh bắt chước anh dùng miệng xé bao, lần tay xuống dưới người anh, chậm rãi đeo bao vào. Quý Đông Dương khó chịu rên khẽ, cả người căng cứng, cô nhìn anh, bàn tay cứ lần lữa mãi mà không chịu đeo cho xong.

Cô rất rành cách trêu chọc người khác, anh luôn biết điều đó.

Đây là lần đầu tiên Chu Nghi Ninh đeo bao cho anh, bao lại trơn nên qua một lúc lâu mà vẫn chưa đeo được, người Quý Đông Dương như muốn nổ tung, đang lúc định tự làm thì cô cũng đeo xong. Sau đó, cô vịn vai anh, "Em muốn ở trên."

Cô vừa nâng người lên áp sát vào anh thì anh đã siết chặt vòng eo mảnh mai của cô rồi lật người, đỡ cô ngồi lên trên, đồng thời nâng thắt lưng lên đi mạnh vào, hai người cùng thở dốc.

Chu Nghi Ninh há to miệng kêu thành tiếng, cô còn chưa kịp thích ứng với cảm giác căng trướng trong cơ thể thì anh đã vịn eo cô, để cô lên xuống phập phồng trên người anh.

...

Kết thúc.

Quý Đông Dương bật đèn sát đất bên cạnh sofa, ánh mắt cô ướt át và quyến rũ, cô nằm rũ dưới người anh, chẳng còn chút hơi sức.

Anh lau mồ hôi trên mặt cô, cúi đầu hôn lên môi cô, sau đó nhắm mắt lại, kê má mình vào má cô.

Chờ cơn khoái cảm qua đi, cô ôm lấy eo anh, áp đầu vào ngực anh.

Hai người lẳng lặng ôm nhau.

Chu Nghi Ninh nhớ tới một lời thoại trong phim.

Cô hỏi: "Quý Đông Dương, anh yêu em không?"

Trong phim có một câu "Anh yêu em".

Quý Đông Dương nâng người dậy, cúi đầu nhìn cô, mắt anh rất đen, rất sâu, rất tình cảm.

-----oOo-----

Chương 70

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chu Nghi Ninh ngồi trên giường lắng nghe tiếng nước chảy, Quý Đông Dương đang tắm.

Cô đi tới trước tủ, kéo ngăn tủ ra lấy mấy lọ thuốc, đổ lượng thuốc cần uống ra lòng bàn tay, đến lúc định bỏ vào miệng thì chợt nhớ đến giọng nói trầm và nụ hôn dịu dàng của anh, cô rút tờ khăn giấy gói thuốc lại rồi vứt vào thùng rác.

Cửa phòng tắm không khóa, cô vừa vặn một cái là cửa mở ra, người đàn ông bên trong thoáng sửng sốt, nhìn về phía cô.

Cô cởi áo choàng tắm để lộ cơ thể trắng muốt, đôi chân trần tiến về phía vòi sen, cô bị xô ướn sững giống như anh, hai cơ thể dán chặt vào nhau.

Yêu càng nhiều, ham muốn càng nhiều.

Ngày hôm sau có cảnh quay chung với mấy đứa trẻ, bé nhỏ nhất khoảng ba, bốn tuổi, bé lớn nhất cũng chỉ mới bảy, tám tuổi, trừ hai bé lần đầu đóng phim ra, còn lại đều đã đóng phim từ nhỏ, được xưng tụng là những

"ngôi sao nhí". Đây là lần đầu tiên Chu Nghi Ninh tiếp xúc với chúng.

Quý Đông Dương đã diễn cùng bọn trẻ mấy lần, trong đó có một cô bé có đôi mắt rất to, rất tròn, rất đáng yêu, nhưng bé luôn cúi đầu chìm đắm trong thế giới riêng của mình.

Chu Nghi Ninh không dám tiến lại gần, cô hơi sợ khi phải tiếp xúc với bọn trẻ, không như Quý Đông Dương, anh liên tục xoa đầu một bé gái, nói chuyện với bé, dù cô bé không để ý tới anh nhưng anh vẫn không hề tỏ ra khó chịu.

Quay xong, cô bé đó đột nhiên kéo váy Chu Nghi Ninh. Chu Nghi Ninh không đi được, cô quay đầu lại, nhìn thấy bàn tay nhỏ nhắn của cô bé đang sờ hình thêu trên váy cô. Cô không biết phải làm sao, vì không đi được nên chỉ đứng yên đó, cũng không nói gì.

Cô giáo đưa bọn trẻ đến nhanh chóng đi tới xin lỗi cô: "Bé thích bông hoa trên váy cô."

Chu Nghi Ninh "à" rồi mím môi lại, cúi đầu nhìn cô bé.

Cô giáo nói chuyện với cô bé, Chu Nghi Ninh đứng đó nhìn hai cô trò, lòng thầm nghĩ nếu cô bé thích, cô sẽ cắt bông hoa trên váy ra tặng cô bé. Bỗng nhiên cô bé buông tay ra khỏi váy của cô, cô giáo xin lỗi cô thêm lần nữa rồi bế cô bé đi.

Chu Nghi Ninh quay đầu lại, nhận ra mọi người đều đang nhìn cô, Quý Đông Dương cũng nhìn cô, ánh mắt anh hiện lên nét cười.

Phó đạo diễn cười, hỏi: "Nghi Ninh không thích trẻ con à?"

Chu Nghi Ninh chần chừ, lắc đầu: "Không phải ạ."

"Anh thấy em không giống các cô gái khác, bọn họ mà nhìn thấy trẻ con thì sẽ chơi đùa với chúng, anh còn tưởng là em không thích trẻ con cơ."

Chu Nghi Ninh nhìn mấy cô gái trong đoàn phim đang vây quanh mấy diễn viên nhí, cô im lặng một chút rồi mới nói: "Em không biết chơi cùng trẻ con."

Buổi tối, sau khi ăn cơm do đoàn phim phát, Chu Nghi Ninh đi vào phòng nghỉ của Quý Đông Dương. Anh đang đeo bịt mắt nghỉ ngơi.

Cô đi tới gần sờ mặt anh, tay vừa chạm vào má đã bị giữ lại, Quý Đông Dương kéo bịt mắt xuống, nhìn cô, "Không ngủ một lát hả?"

Tối qua hai người ngủ muộn, tối nay còn phải quay cả đêm, anh sợ cô không chịu nổi.

Chu Nghi Ninh lắc đầu, "Không, lát nữa phải quay tiếp, nếu đang ngủ mà bị đánh thức thì khó chịu lắm."

Quý Đông Dương nắm tay cô, đứng dậy pha cà phê.

Chu Nghi Ninh ôm anh từ phía sau, hỏi: "Anh thích trẻ con à?"

Mặc dù ở đoàn phim anh không nói nhiều, tính tình cũng lãnh đạm hơn người ta, nhưng có vẻ như anh rất thích trẻ con, lúc này có mấy diễn viên nhí bám lấy anh, anh còn chơi với chúng một lúc nữa.

Quý Đông Dương khẽ chân chừ, cúi đầu đáp: "Ừ."

Sau đó, anh hỏi lại cô: "Em không thích hả?"

Chu Nghi Ninh dán vào lưng anh, lắc đầu, "Thích, nhưng sợ không nuôi tốt được."

Vừa thích vừa sợ, cô cảm thấy trẻ con rất đáng yêu, và cũng rất yếu ớt.

Quý Đông Dương cười, không nói gì.

A Minh gõ cửa trước khi vào, Chu Nghi Ninh bung ly cà phê đi ra ngoài.

Tối nay đoàn phim phải quay xuyên đêm, lúc Chu Nghi Ninh rời khỏi trường quay thì đã mệt tới mức đi còn không vững, Trương Nhiên lái xe chở cô về đến dưới chung cư.

Chu Nghi Ninh tắm rửa sạch sẽ, vừa ngã xuống giường liền ngủ say.

Một giờ chiều, chuông báo thức reo lên, cô phải dậy để tới trường quay,

hơn mười ngày nữa sẽ đóng máy, đoàn phim phải gấp rút quay cho kịp tiến độ, ai cũng mệt rũ rời.

Một điều bất ngờ là Chu Lợi Huy đến thăm trường quay, còn có Thẩm Ngôn Quân đi cùng ông.

Chu Nghi Ninh đang dựa vào ghế ngủ gà ngủ gật thì Trương Nhiên gọi cô, Thẩm Ngôn Quân định ngăn cô ấy lại nhưng không kịp. Chu Nghi Ninh ngẩng đầu lên, thoáng ngỡ ngàng khi nhìn thấy hai người họ, sau đó nhanh chóng lấy lại vẻ lãnh đạm, "Sao bố lại tới đây?"

Chu Lợi Huy cười: "Bố vừa tham dự một buổi hội thảo, đúng lúc đi ngang qua đây nên ghé vào một lát."

Chu Nghi Ninh không nói gì mà nhìn Thẩm Ngôn Quân.

Thẩm Ngôn Quân cũng yên lặng nhìn cô, anh cảm nhận được sự xa lạ ngày một lớn dần giữa hai người, nó kéo họ càng lúc càng xa nhau, dần biết thế nhưng anh lại không thể cố hết sức để nối lại khoảng cách, bởi anh không muốn ép buộc cô, và kể từ khi biết bệnh tình của cô, anh càng không thể ép buộc cô.

Trước kia anh không hiểu tại sao cô luôn nặng nề hai người không thể chung đôi, cũng không biết vì sao cô chạy trốn khỏi lễ đính hôn. Còn bây giờ thì cái gì cũng rõ ràng hết rồi. Giống như cô đã nói, cô có thể ở bên bất cứ ai nhưng chắc chắn không phải là anh, chỉ khi nào không còn dính líu gì tới nhà họ Chu, Chu Giai Huệ và Hạ Vân, cô mới được sống tự do tự tại nhất.

Sự xuất hiện của Chu Lợi Huy và Thẩm Ngôn Quân gây ảnh hưởng ít nhiều tới tiến độ của đoàn phim, Chu Nghi Ninh nhìn người trong đoàn phim ra đón tiếp, nhíu mày gọi Thẩm Ngôn Quân sang một bên, nói: "Anh tới thì thôi đi, sao còn đưa bố em tới nữa? Anh không biết mỗi lần anh tới là gây ảnh hưởng đến quá trình quay phim à?"

Thẩm Ngôn Quân cười: "Anh đã bảo bọn họ đừng để ý tới bọn anh rồi."

Chu Nghi Ninh liếc mắt, "Vô ích thôi, anh là nhà đầu tư, là Thượng Đế đó có biết không hả?"

Thẩm Ngôn Quân bật cười thành tiếng, sau đó nhanh chóng ngừng cười, giọng điệu thản nhiên kèm theo chút sâu nã: "Anh ở thêm một lát nữa rồi đi. Em quay xong phim này thì sẽ rời khỏi đây hả? Sau này sẽ khó gặp nhau lắm."

Chu Nghi Ninh im lặng một chút, "Đúng vậy." Cô cười, "Em sắp nổi tiếng rồi, sẽ bận lắm."

Thẩm Ngôn Quân chăm chú nhìn cô: "Em muốn nổi tiếng ư?"

Chu Nghi Ninh: "Rất muốn."

Thẩm Ngôn Quân: "Anh biết rồi."

Chu Nghi Ninh trò chuyện với anh thêm một lát rồi đi.

Chu Lợi Huy chỉ đến một lát rồi rời đi, Chu Nghi Ninh đứng trên hành lang ngẩn người nhìn theo lưng của ông. Thời đi học cô thường xuyên gây chuyện nhưng không bao giờ hiệu trưởng mời được ông. Cô và Chu Giai Huệ không học cùng lớp, ngày họp phụ huynh, ông chưa từng đến tham dự vì cô, còn Hạ Vân luôn xuất hiện đúng giờ tại lớp của Chu Giai Huệ. Không ngờ nhiều năm sau, Chu Lợi Huy lại tới trường quay thăm cô.

Ở bên kia, trong một phòng trống, Quý Đông Dương nhìn Thẩm Ngôn Quân, điềm tĩnh hỏi: "Cậu tìm tôi có việc gì?"

Thẩm Ngôn Quân châm điếu thuốc, hỏi anh: "Hút không?"

Quý Đông Dương: "Không."

Thẩm Ngôn Quân biết mình không có nhiều thời gian, sau khi thở ra một làn khói, anh nhìn đối phương: "Anh biết chuyện trước đây của Nghi Ninh không?"

Quý Đông Dương nhìn anh ta, nói: "Biết."

Tại bữa tiệc năm đó của Chu Giai Huệ, Lục Tiêu đã nói một ít, lúc đó anh không để tâm nên không nhớ nhiều, nhưng cũng biết cô không hạnh phúc với gia đình. Cô gặp kẻ cướp ở Anh, nếu anh không xuất hiện, khó mà tưởng tượng ra nổi bọn chúng sẽ làm gì khi không lấy được tiền. Thẻ ngân

hàng của cô bị khóa, rất dễ đoán ai là người khóa, hoặc là bố cô, hoặc là mẹ kế của cô, cho dù là ai khóa thì bố cô cũng đều biết chuyện, vậy chẳng khác nào bị chính bố ruột của mình dồn vào đường cùng, cô đã tuyệt vọng đến nhường nào?

Cho dù là ai thì cũng rất khó chấp nhận chuyện đó. Huống hồ với một người khát khao mái ấm gia đình như Chu Nghi Ninh.

Quý Đông Dương không biết chuyện gì đã xảy ra sau khi cô suýt bắn chết người, nhưng lúc đó cô còn nhỏ, chỉ là cô bé mới mười mấy tuổi, cộng thêm việc cô thay đổi thất thường, dè dặt giấu diếm tâm trạng của mình nên anh cũng đoán được, và cũng cảm nhận được.

Nếu nhắc tới chuyện đó làm cô khó chịu, anh sẽ không hỏi.

Thẩm Ngôn Quân gầy tàn thuốc, giọng nói rất nhỏ, "Vậy anh có biết bệnh của cô ấy không?"

Mấy giây sau, Quý Đông Dương trả lời: "Biết."

Thẩm Ngôn Quân ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh, qua một lúc lâu sau mới hỏi: "Anh biết khi nào?"

Quý Đông Dương: "Sau khi khởi quay phim này, cô ấy hơi khác thường."

Thẩm Ngôn Quân ngỡ ngàng, "Anh đoán mò?"

"Cảm giác." Quý Đông Dương nhìn anh ta, "Nếu cậu muốn nói về chuyện đó thì không cần đâu, bây giờ cô ấy rất tốt."

Dứt lời, anh xoay người mở cửa ra.

Thẩm Ngôn Quân gọi anh: "Đợi đã."

Quý Đông Dương quay đầu lại, Thẩm Ngôn Quân dập tắt điều thuốc, nói: "Anh đã thấy cô ấy phát bệnh chưa? Anh có biết rõ bệnh của cô ấy không? Cô ấy từng suýt giết chết một người khi còn ở Anh, chuyện đó đã trở thành bóng ma tâm lý đối với cô ấy, quá khứ của nữ chính trong phim Khúc mắc rất giống với cuộc sống trước đây của cô ấy, vậy nên có thể một ngày nào đó cô ấy sẽ phát tác bệnh, lẽ như lúc đó anh..."

Anh ta dừng lại một chút, gương mặt rất nghiêm nghị: "Anh xác định là mình sẽ thông cảm cho cô ấy chứ? Và cho dù có thông cảm được, liệu anh có để bụng chuyện đó không?"

Quý Đông Dương cười nhẹ: "Cậu để bụng?"

Thảm Ngôn Quân nhú mày: "Tôi sẽ không để bụng."

Nụ cười biến mất khỏi gương mặt Quý Đông Dương, anh lạnh lùng, "Tôi biết chuyện cô ấy bắn người khác, chính tôi là người đã đưa khẩu súng đó cho cô ấy, bất cứ lỗi lầm nào mà cô ấy phạm phải, bất cứ chuyện gì mà cô ấy đã trải qua, tôi đều có trách nhiệm."

Anh kéo cửa ra, bỏ lại một câu trước khi đi, "Và tôi càng không để bụng."

Nếu lúc ấy anh không đưa khẩu súng cho cô, có lẽ cô đã không bắn người đó, nhưng trên đời này không có chữ "nếu", chuyện gì xảy ra thì cũng đã xảy ra rồi. Như cô đã nói, cô không hối hận khi đã nỏ súng. Nhưng cô sợ, Quý Đông Dương biết chắc chắn lúc đó cô đã sợ.

Vậy thì sao chứ? Anh cũng không hối hận khi đã để lại khẩu súng cho cô, vì nếu không có khẩu súng ấy, nếu cô không bắn người đó bị thương, sẽ xảy ra chuyện gì? Tính cô quyết liệt, nếu thực sự xảy ra chuyện gì, anh không biết cô sẽ trở nên thế nào, nhưng chắc chắn Chu Nghi Ninh sẽ không phải là Chu Nghi Ninh của hiện tại.

Cho dù thế nào đi nữa, Chu Nghi Ninh của bây giờ là một Chu Nghi Ninh tốt nhất.

Thảm Ngôn Quân đứng yên ở chỗ cũ, chờ một lúc sau, anh mới hiểu câu nói của Quý Đông Dương.

Anh biết Chu Nghi Ninh luôn nhớ về một người đàn ông không rõ hình dáng cũng như tên tuổi, người ấy đã giúp cô, khẩu súng đó cũng do người ấy đưa cho cô. Chu Lợi Huy từng kể với anh rằng trước kia, lúc phát bệnh, Chu Nghi Ninh đã liên tục hét toáng lên:

"Mẹ, mẹ tìm giúp con một người đi."

"Bố, bố tìm giúp con một người đi."

"Mẹ, mẹ tìm anh ấy giúp con đi."

Khi đó, ngay cả bố mẹ ruột của mình mà cô cũng không tin tưởng nhưng lại tin một người đàn ông không thấy rõ mặt mũi, đơn giản là vì người ấy đã giúp đỡ cô trong lúc cô tuyệt vọng nhất.

Nhưng rốt cuộc người ấy là ai? Không ai biết hết, ngay cả Chu Nghi Ninh cũng không biết.

Thẩm Ngôn Quân không ngờ cô đã tìm ra được người ấy, và càng không ngờ người ấy lại là Quý Đông Dương.

Thảo nào cô kiên quyết đến thế.

Thẩm Ngôn Quân dựa người vào tường, nở nụ cười chua chát.

Thế sự xoay vần, duyên trời đã định, cầu cũng không được.

Chuyện gì đến sẽ đến, cái gì không phải của mình thì dù có tranh giành cũng chẳng thể nào thuộc về mình.

Chu Nghi Ninh trốn trong phòng nghỉ của Quý Đông Dương học pha cà phê với A Minh. Khi Quý Đông Dương đi vào, cô ngoảnh đầu cười với anh, mắt cong cong, "Em đang học pha cà phê với A Minh."

Tay nghề pha cà phê của A Minh là số một, anh ta còn biết tạo bọt cà phê, có đầy đủ dụng cụ, nhưng vì Quý Đông Dương không quan tâm ly cà phê đẹp hay xấu nên A Minh có rất ít cơ hội để tỏ tài, thế nên cô thấy mới mẻ vô cùng.

Quý Đông Dương thấy cô hào hứng thì buồn cười.

Một lát sau, cô bung ly cà phê đặt trước mặt anh.

Bông hoa được vẽ rất xấu, chỉ có chữ tiếng Anh là có thể đọc ra.

Cô nghênh mặt: "Hơi xấu, đừng chê nhé."

Quý Đông Dương: "Xấu đẹp gì cũng uống cả thôi."

Chu Nghi Ninh: "..."

Lúc rời khỏi trường quay đã mười hai giờ đêm, Chu Nghi Ninh tự lái xe về nhà, đỗ xe xong, cô lấy túi xách đi về phía thang máy.

Đằng sau vang lên tiếng gọi: "Chị."

Chu Nghi Ninh nhíu mày quay đầu lại, Chu Giai Huệ ăn vận đẹp đẽ đang tiến về phía cô.

Kể từ lần trước, Chu Giai Huệ không dám tới tìm cô nữa vì sợ, tuy Chu Nghi Ninh thấy đỡ mệt vì không bị quấy rầy, nhưng trong nội tâm, cô rất khó chịu khi có người biết bệnh của mình.

Cô ghét Chu Giai Huệ, không ai muốn người mình ghét biết được nhược điểm của mình, vì điều đó khiến người ta rất bất an.

Chu Nghi Ninh cực kỳ bài xích Chu Giai Huệ, cô mím chặt môi, lạnh lùng: "Đừng làm tôi buồn nôn."

Cô đi vào thang máy, Chu Giai Huệ cũng đi vào theo.

Chu Nghi Ninh nhíu mày, cười lạnh lùng: "Cô muốn làm gì? Không sợ tôi à?"

Chu Giai Huệ cười, "Gần đây tâm trạng của chị rất tốt mà."

Chu Nghi Ninh lấy điện thoại ra gọi cho Chu Lợi Huy: "Bố, Chu Giai Huệ đang ở nhà con, phiền bố tới dẫn nó về, con không có tâm trạng đối phó với nó."

"Sao chị lại dám mách bố?"

Chu Giai Huệ nóng nảy, nhào lên định giật lấy điện thoại, Chu Nghi Ninh lui về sau, cất điện thoại vào trong túi.

Đình.

Cô đẩy Chu Giai Huệ ra, bước nhanh ra khỏi thang máy, không thềm nói câu nào.

Chuông điện thoại của Chu Giai Huệ lập tức vang lên, là Chu Lợi Huy gọi đến, Chu Giai Huệ không dám từ chối cuộc gọi, "Bố ạ."

Chu Lợi Huy mắng to: "Bố chưa nói hả? Đừng gây phiền hà cho chị con, cũng không được quấy rầy nó."

Chu Giai Huệ sững sờ vì bị ông mắng, cô ta khóc: "Bố, càng ngày bố càng hung dữ với con, có phải giống như mẹ nói là bố sẽ đuổi hai mẹ con con để đón mẹ con chị ta về nhà không?"

Chu Lợi Huy lạnh lùng: "Nói bậy gì đó?!"

Chu Giai Huệ hét lên: "Bố làm vậy thật mà!"

Cô ta cúp điện thoại, giận dữ nhìn về phía Chu Nghi Ninh.

Chu Nghi Ninh mở cửa, đang định vào nhà thì nghe tiếng Chu Giai Huệ la lên: "Đừng nghĩ là tôi không biết cô và Đông ca đang yêu nhau!"

-----oOo-----

Chương 71

Nguồn: EbookTruyen.Me

Toàn thân Chu Nghi Ninh cứng đờ, cô quay lại nhìn Chu Giai Huệ, trong người như có cái gì đó muốn bộc phát, cô cố kìm nén, hỏi: "Cô nói gì?"

Chu Giai Huệ tiến lên, hất cằm: "Tôi thấy chị và Đông ca hẹn hò."

Chu Nghi Ninh mím chặt môi, mặt tái nhợt, tâm trạng cực kỳ bất an, cô lạnh lùng nói: "Thế thì sao? Liên quan gì tới cô?"

Mặt Chu Giai Huệ biến sắc:

"Chu Nghi Ninh, từ nhỏ chị đã thích cướp những thứ mà tôi thích, tôi thích anh Ngôn Quân, chị liền bám lấy anh ấy cả ngày, tôi thích Đông ca, khó khăn lắm mới mời anh ấy tham dự tiệc sinh nhật, chị liền móc mĩa người ta, chị ghét anh ấy lắm mà, sao bây giờ lại yêu anh ấy? Chị cố tình dụ dỗ anh ấy để chọc tức tôi chứ gì? Nhiều chuyện trùng hợp đến thế, chị có chắc là mình không cố ý không?"

Bố cũng vậy, bây giờ bố luôn lo lắng cho chị, thời gian này máng tôi không biết bao nhiêu lần! Mẹ chị ở nước ngoài có tình nhân, nhưng vừa về nước liền dụ dỗ bố, hôm trước bố đã nói muốn ly hôn với mẹ tôi, lý do chắc chắn là vì mẹ chị! Chị và mẹ y như nhau, vừa đê tiện vừa thích giật đồ của người khác!"

Chu Nghi Ninh bất ngờ xông qua tát cô ta một cái, cô ra tay vừa mạnh vừa nhanh làm Chu Giai Huệ lùi về sau mấy bước, mặt lập tức sưng đỏ. Cô ta ôm mặt, đau đến đỏ cả mắt, trùng mắt với Chu Nghi Ninh, ngay sau đó cô ta lao về phía cô. Chu Nghi Ninh bắt lấy tay của cô ta, nghiến răng nói: "Chu Giai Huệ, ai cướp đồ của ai? Thảm Ngôn Quân là của cô? Bố là của cô? Trên người bọn họ dán nhãn là đồ của cô hả?"

Chu Giai Huệ giãy giụa nhưng không được, vung tay còn lại lên nhưng cũng bị Chu Nghi Ninh tóm chặt.

Chu Giai Huệ bị hất về sau, đôi giày cao gót tẹo qua một bên làm cô ta ngã nhào xuống đất.

Từ nhỏ đến lớn, cô ta luôn cao hơn Chu Nghi Ninh, nhưng mỗi lần hai người đánh nhau, rất hiếm khi cô ta giành chiến thắng.

Chu Nghi Ninh cứng đầu, lại khỏe, ánh mắt lạnh lùng, tàn nhẫn, mỗi lần nhìn thấy dáng vẻ đó của cô, cô ta hơi sợ, vì cô ta biết chắc chắn mình đánh không lại.

Chu Giai Huệ cố chịu cơn đau, gượng đứng dậy, cười to: "Cô là kẻ điên! Nếu Đông ca biết cô là kẻ điên, để xem anh ấy có cần cô nữa không!"

Môi Chu Nghi Ninh trắng bệch, cô nắm chặt tay, cố gắng đè nén cảm xúc của mình, nếu tiếp tục thế này nữa, cô e mình sẽ giết chết cô ta mất.

Cô xoay người vào nhà, còn chưa kịp đóng cửa thì Chu Giai Huệ bất ngờ xông lên đẩy cô một cái rất mạnh.

Chu Nghi Ninh không kịp đề phòng, ngã nhào về phía trước, mà phía trước là một hồ nước nhỏ được xây bằng đá do cô thiết kế ở cửa nhà, trong đầu cô chỉ có suy nghĩ duy nhất là không được để đụng vào mặt, trong khoảnh khắc đó, cô lấy tay bảo vệ mặt mình. Cánh tay đụng mạnh vào hồ đá, rất đau, mắt cô đỏ bừng, cố gắng không kêu thành tiếng, cô ôm tay ngồi dậy, mặt không còn chút máu, cắn răng nhìn về phía Chu Giai Huệ. Cô đột ngột đứng lên, đi nhanh vào phòng khách.

Chu Giai Huệ vừa thấy cô lấy con dao từ giỏ trái cây thì hoảng sợ, vội vã bỏ chạy.

Vừa tới cửa thang máy, Chu Giai Huệ nhìn thấy Chu Lợi Huy bước ra, cô ta lập tức chạy tới ôm ông, "Bố, Chu Nghi Ninh điên rồi, chị ta muốn giết con!"

Chu Lợi Huy giật mình, "Con nói sao?"

"Chu Nghi Ninh nổi điên, cầm dao xông vào con!"

Chu Lợi Huy tái mặt, vội vã đi về phía nhà Chu Nghi Ninh, Chu Giai Huệ sợ hãi đi theo sau.

Cửa còn chưa đóng, Chu Nghi Ninh đứng trong nhà, mặt tái nhợt, cô nắm chặt con dao thờ hồn hèn, cố hết sức kiểm soát cảm xúc của mình.

Chu Lợi Huy thấy cô như vậy thì hoảng hốt, định đi vào nhà.

"Đi đi! Đưa Chu Giai Huệ đi đi!"

Cô hét to, đôi mắt đỏ ngầu.

Chu Lợi Huy đứng yên tại chỗ, không dám tiến tới, nói nhỏ nhẹ: "Ninh Ninh, sao con... lại thế nữa... Con bỏ dao xuống đi."

Ánh mắt sợ hãi của Chu Nghi Ninh bỗng trở nên bình tĩnh và lạnh lùng, cô nhìn ông như nhìn một người xa lạ, "Chờ các người đi rồi, tôi sẽ bỏ xuống."

Chu Lợi Huy đau lòng, ông quay đầu nhìn Chu Giai Huệ đang núp ở phía sau, giọng mệt mỏi: "Huệ Huệ, con về trước đi."

"Bố, bố về cùng con đi, chị ta nổi điên sẽ làm người ta bị thương, lỡ bố bị đâm..." Chu Giai Huệ tiến lên kéo cánh tay ông.

Chu Lợi Huy lạnh lùng nói: "Bảo con về thì về đi!"

"Các người đều đi ngay cho tôi!" Chu Nghi Ninh mím chặt môi, "Nếu các người còn không đi thì tôi sẽ báo cảnh sát đấy, bố, bố muốn làm tới bước đường ấy sao?"

Cả người Chu Lợi Huy cứng đờ, qua một lúc lâu, ông thở dài đầy bất lực.

Một phút sau, Chu Lợi Huy chịu thua, xoay người nói gì đó với Chu Giai Huệ.

Trước khi đi, Chu Lợi Huy nói với Chu Nghi Ninh: "Đừng tự làm đau mình, bố sẽ gọi điện cho mẹ con."

Chu Nghi Ninh không nói gì.

Tiếng đóng cửa vang lên, cả thế giới yên tĩnh trở lại.

Bên ngoài cửa sổ không biết đã mưa từ bao giờ, Chu Nghi Ninh ngẩn ngơ lắng nghe tiếng mưa rơi tí tách, mấy phút sau, cô nhấc chân chậm rãi đi về phía sofa, bỏ dao xuống, ngồi phịch xuống sofa, ánh mắt trống rỗng, phẳng lặng, vô thần. Cô không cảm nhận được cơn đau từ cánh tay, chỉ ngẩn ngơ ngồi đó, cho đến khi chuông điện thoại vang lên.

Điện thoại đâu? Ở trong túi xách. Nhưng mà túi xách đâu?

Đợi đến khi cô lấy điện thoại từ trong túi xách ra, chuông đã ngừng. Mấy giây sau, chuông lại vang lên, là điện thoại của Tần Uyên.

Nguyên nhân duy nhất để Tần Uyển còn giữ liên lạc với Chu Lợi Huy là vì cô, nếu không có cô, Tần Uyển sẽ cắt đứt liên lạc với Chu Lợi Huy cả đời. Không ngờ Chu Lợi Huy lại gọi cho Tần Uyển nhanh như vậy. Chu Nghi Ninh nghe máy một cách cứng nhắc.

"Ninh Ninh, con vừa phát bệnh hả?"

"Con không có."

"Con lấy dao xông vào người ta, con... Có phải lúc này không kiểm soát được cảm xúc không? Ninh Ninh..." Tần Uyển nói, "Về đi, về với mẹ, chúng ta tiếp tục điều trị."

Giọng của Chu Nghi Ninh vô cùng yếu ớt, gần như không nghe thấy: "Con không sao, con kiểm soát được mà, con cầm dao chỉ vì muốn dọa Chu Giai Huệ thôi, con sẽ không làm ai bị thương cả, con sẽ không mà."

Tần Uyển im lặng một chút, giọng bà bình tĩnh: "Hai ngày nữa mẹ sẽ về nước."

Chu Nghi Ninh nắm chặt tay, "Đừng, mẹ không cần về đây đâu."

Tần Uyển thở dài, "Mẹ phải về."

Tần Uyển cúp máy.

Chu Nghi Ninh ngồi bệt dưới đất, tay từ từ rũ xuống, sau đó cô ôm mặt, co người lại, giữa màn đêm, trông cô vô cùng cô độc và bất lực.

"Đừng ai trêu nó, trêu nó là chết đó."

"Ác thế thì ai mà dám trêu? Nó liều lắm."

"Chu Nghi Ninh là con điên đó, nó từng suýt giết người nữa cơ, tránh xa nó ra."

...

Qua thật lâu sau, cô mới gượng đứng dậy, cơ thể nhỏ bé lão đảo giống như lúc nào cũng có thể ngã quy xuống.

Cô vào phòng ngủ, đôi tay run rẩy lấy thuốc, vừa nuốt xuống thì ngay lập tức nôn hết ra, cả người xụi lơ nằm trên sàn nhà như người đã chết.

Một lát sau, cô mở mắt ra, nhìn đăm đăm trần nhà.

Điện thoại vang chuông, cô quay đầu sang, nhìn chữ "Quý Đông Dương" trên màn hình, cô hắng giọng mấy cái rồi mới nghe máy.

"Về đến nhà chưa?" Anh hỏi.

Vừa nghe thấy giọng anh, mắt cô liền đỏ ửng, cô hít vào một hơi, "Rồi."

Quý Đông Dương yên lặng vài giây, giọng nói rất nhỏ: "Sao lại khóc?"

Chu Nghi Ninh dùng tay che mắt lại: "Không khóc, lúc nãy bị té nên hơi đau, đợi một lát nữa là ổn thôi."

"Đụng trúng chỗ nào?"

"Cánh tay."

"Sao bắt cần thế?"

"..."

Chu Nghi Ninh ngừng lại, lau nước mắt, hít mũi, nói như không có chuyện gì: "Em không sao, ngày mai đến trường quay sẽ cho anh xem."

Giọng nói yếu ớt của cô rơi vào tai Quý Đông Dương, anh lập tức nhớ tới dáng vẻ đáng thương khóc hoài không dứt của cô trước đây, giọng anh trở nên dịu dàng đến lạ, "Ừ, vậy em ngủ sớm đi."

"Vâng, anh cũng thế nhé." Chu Nghi Ninh ngồi dậy, cúp điện thoại.

Ném điện thoại sang một bên, cô xắn tay áo phải nhìn cánh tay mình, sưng to quá.

Quý Đông Dương nhìn điện thoại, nếu lúc nãy cô làm nũng bảo anh tới đó, chắc chắn anh sẽ đi. Thôi, cô không làm nũng thì anh vẫn đi, nếu không thì

chẳng biết cô ở một mình sẽ khóc đến lúc nào.

Quý Đông Dương lấy cái áo khoác màu đen, vừa chụp chìa khóa ở trên bàn vừa gọi điện thông báo cho A Minh.

Hai mươi phút sau, Quý Đông Dương đứng bên ngoài cửa nhà cô liên tục nhấn chuông nhưng không ai mở cửa.

Anh nhớ lúc trước cô đã nói nơi giấu chìa khóa, anh cúi người, giở tấm thảm lên, không thấy chìa khóa đâu cả, anh lật ngược tấm thảm, thấy dưới mặt trái của tấm thảm được may thêm một miếng vải hình vuông để hở một đầu giống như cái túi. Anh sờ vào miếng vải, tìm thấy chìa khóa rồi.

Quý Đông Dương tưởng tượng ra cảnh cô vá miếng vải để làm túi giấu chìa khóa thì bật cười, nhưng cười xong, anh lại thấy xót xa.

Sau khi mở cửa, Quý Đông Dương cất chìa khóa về chỗ cũ.

Căn hộ này to hơn căn hộ ở thành phố B, phòng khách tối thui, tĩnh mịch, chỉ có đèn trong phòng ngủ phát sáng, Quý Đông Dương đi vào phòng ngủ, thấy đèn nhà tắm bật sáng, anh thở phào nhẹ nhõm.

Chu Nghi Ninh quần khăn tắm đi ra, thấy Quý Đông Dương đứng trước cửa thì sững sờ, cô ấp úng: "Sao anh lại tới đây?"

Cô ngỡ ngàng nhìn anh, "Không đúng, anh vào nhà bằng cách nào?"

Quý Đông Dương nhìn vành mắt đỏ ửng của cô, anh kéo cô tới giường, anh ngồi xuống trước, hai chân mở rộng, để cô ngồi giữa hai chân mình. Anh nâng tay trái của cô lên, không sao hết, anh lại nâng tay phải của cô lên, trên cánh tay bị sưng một cục, xung quanh cũng bị bầm tím hết cả, anh nhíu mày, "Té thế nào?"

Chu Nghi Ninh cúi đầu, "Ồ trước cửa, đụng vào tảng đá, vì lo che mắt."

Quý Đông Dương không nói gì, vẻ mặt nghiêm trọng, giống như không hiểu cô té bằng cách nào mà bị xây xát thế này. Anh nhìn mắt cô, "Lúc này nói không khóc mà."

"Đau quá, không nhịn được."

Quý Đông Dương đứng dậy, "Có hòm thuốc không?"

Chu Nghi Ninh lắc đầu: "Không có."

Quý Đông Dương xoay người định đi ra ngoài nhưng bị Chu Nghi Ninh kéo lại, "Đừng đi, để sáng mai em bảo Trương Nhiên mua."

"Nếu anh không đến thì có phải em sẽ cố chịu đến sáng luôn không?"

Quý Đông Dương nhếch môi, anh đang cố kìm nén cơn giận.

Cô không trả lời, ngậm thừa nhận anh nói đúng.

Quý Đông Dương gỡ tay cô xuống đi ra ngoài, Chu Nghi Ninh hoảng hốt, vội vàng chạy tới ôm anh từ phía sau, "Bây giờ em gọi điện cho Trương Nhiên bảo chị ấy mua giúp, anh đừng đi, khó khăn lắm mới tới được đây, lỡ như ra ngoài mua thuốc bị phát hiện thì sao?"

Quý Đông Dương nhíu mày: "Sợ anh không quay lại nữa?"

Người Chu Nghi Ninh cứng lại, ôm chặt anh hơn.

"Đi mua thuốc hay đến bệnh viện?"

"Thế nào em cũng không cho anh đi, em gọi điện cho Trương Nhiên ngay đây."

Sau một hồi giằng co, Quý Đông Dương đầu hàng.

Chu Nghi Ninh gọi điện cho Trương Nhiên xong thì nhìn sang Quý Đông Dương vẫn im lặng từ nãy giờ, cô đi tới kéo tay anh, "Anh vào nhà bằng cách nào?"

Quý Đông Dương nhìn cô: "Em từng nói với anh chìa khóa được giấu dưới thảm."

Chu Nghi Ninh: "À, em quên mất."

Hơn nửa tiếng sau, Trương Nhiên xách một túi thuốc rất to tới, Quý Đông

Dương mở cửa, vừa nhận túi thuốc vừa cảm ơn cô ấy. Trương Nhiên thoáng sững sốt, "VẬY em về trước đây."

Quý Đông Dương gật đầu, đóng cửa lại rồi đi vào nhà.

Hai người ngồi trên sofa, Chu Nghi Ninh duỗi tay ra, Quý Đông Dương bôi thuốc cho cô.

Một lát sau, anh bỏ miếng bông gòn xuống, ôm cô, chống cằm lên đầu cô, "Nói thật đi, sao mà té? Hôm nay em không mang giày cao gót, ngoài cửa rất khô ráo, không bị đọng nước, cũng không bị chần đồ, em lại có võ nữa, rốt cuộc làm sao mà bị té?"

Chu Nghi Ninh thoáng sững sốt, cô ngoảnh đầu cười với anh: "Anh là thám tử đấy à?"

Quý Đông Dương nhìn cô, Chu Nghi Ninh mím môi, cup mắt xuống, "Do bất cẩn thật mà, hay là em té lại cho anh xem nhé?"

Nói xong, cô định đứng lên.

Quý Đông Dương đè cô lại, gằn giọng: "Điên hả?"

Chu Nghi Ninh sững sờ, người cứng đờ lại trong lòng anh, qua một lúc lâu sau, cô mới nói nhỏ: "Không điên mà..."

Không khí trở nên ngọt ngào, Quý Đông Dương không biết chỉ mới vừa nãy thôi cô bị mắng là "kẻ điên", anh cứ ngỡ vì giọng mình dữ dằn quá nên làm cô gái ngồi trong lòng mình ảm ức. Anh hôn lên tóc cô, sau đó bế cô lên đi vào phòng ngủ.

Chu Nghi Ninh vòng tay qua cổ anh một cách rất tự nhiên, đôi mắt phẳng lặng nhìn anh.

Quý Đông Dương đặt cô xuống giường, giơ tay tắt đèn rồi kéo cô vào lòng mình, nói nhỏ: "Được rồi, ngủ đi."

Chu Nghi Ninh ôm eo anh, gác một chân lên chân anh, nói: "Vâng."

Quý Đông Dương lấy miếng bịt mắt đeo lên, một lát sau, anh tháo bịt mắt

ra, phát hiện Chu Nghi Ninh không ngủ mà đang nhìn mình, "Không ngủ được hả?"

Chu Nghi Ninh lắc đầu, "Anh ngủ đi, em nhìn anh."

Quý Đông Dương: "..."

Mấy giây sau, "Muốn anh dỗ không?"

Chu Nghi Ninh ngạc nhiên, cô không ngờ Quý Đông Dương sẽ nói thế. Cô cười: "Muốn."

Quý Đông Dương nhìn cô trong giây lát, sau đó anh nghiêng đầu hôn lên môi cô.

Tim Chu Nghi Ninh run rên, người cô cũng run rẩy nằm trong lòng anh, trái tim nhũn ra như bị ngâm nước.

Chu Nghi Ninh không ngờ anh sẽ dỗ cô bằng cách này.

-----oOo-----

Chương 72

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chu Nghi Ninh ngủ rất ngon, lúc tỉnh dậy, Quý Đông Dương đã đi rồi, anh còn kê cho cô một cái gối ôm. Chu Nghi Ninh nhìn cái gối nằm trong lòng mình, thấy hơi buồn cười, tâm trạng hôm nay tốt quá.

Lúc đi ra khỏi nhà, cô nhận được điện thoại của Vạn Vi, chị ấy thông báo nhân hàng cô đang đại diện tổ chức các sự kiện mùa xuân, "Chị đã thương lượng với nhân hàng rồi, chúng ta sẽ từ chối mọi hoạt động đến khi đóng máy."

Chu Nghi Ninh hỏi: "Vâng, vậy Thẩm Thanh có tham gia không?"

"Cô ấy là một trong hai người đại diện, vậy nên chắc chắn sẽ tham gia."

"Dạ, em biết rồi."

Vạn Vi cười: "Mấy ngày nữa chị sẽ qua đó một chuyến, đến lúc đó chị về cùng các em luôn."

Vạn Vi nói "các em" là gồm cô và Lục Linh, cả hai đều được Vạn Vi dẫn dắt. Lục Linh ra mắt sớm hơn cô mấy năm, đang là tiểu hoa đán có lượng fan đông đảo, nhưng mãi vẫn chưa có cơ hội bật lên. Trong phim Khúc mắc, cô ấy vào vai nữ thứ làm fans rất bức xúc, cho rằng quản lý thiên vị, còn thương Lục Linh không có hậu thuẫn, nếu không thì đã có thể nhận vai chính cùng Quý Đông Dương, khi đó chắc chắn cô ấy sẽ vụt sáng.

Chu Nghi Ninh không quá quan tâm mình có vụt sáng hay không, đối với cô, danh tiếng chỉ là phù du, Alice từng châm chọc cô là chỉ mới hơn hai mươi tuổi đầu mà cứ như ba mươi.

Trong lúc đợi thang máy, Chu Nghi Ninh gặp Lục Linh và các đồng nghiệp khác, Lục Linh lên tiếng chào cô, cô gật đầu coi như đáp lại.

Hai người không nói gì, Lục Linh cũng không ghét cô ra mặt như trước đây nữa, giống như cô ấy bỗng dưng ngộ ra điều gì đó, thậm chí hôm qua Lục Linh còn bảo trợ lý đưa cho cô một hộp bánh nhỏ. Chu Nghi Ninh chợt nhớ tới hộp bánh còn để trong phòng nghỉ, lúc ra khỏi thang máy, cô gọi Lục Linh lại: "Lục Linh, đợi đã."

Lục Linh quay đầu lại nhìn cô, "Có chuyện gì không?"

Chu Nghi Ninh nhìn cô ấy, Lục Linh bảo trợ lý đi trước.

Hai người đứng trên hành lang, Chu Nghi Ninh nói thẳng: "Gần đây cô bỗng dưng đối xử tốt với tôi làm tôi không quen."

Lục Linh cười: "Không có gì, vào đoàn phim lâu, cảm thấy cô hợp với vai Bùi Diên hơn tôi thôi. Cô diễn vai này rất tốt, đạo diễn Vệ khen cô, Đông ca thích cô, cũng đã công khai khen cô diễn tốt, tôi thừa nhận nếu mình diễn vai này sẽ không thể nào bằng cô nên đành nhận thua thôi. Chúng ta cùng một người quản lý, lúc trước chị Vi đã gọi điện mắng tôi một lần rồi, chị ấy nói đúng, làm người phải biết nhìn xa. Chu Nghi Ninh, tôi rất hiếu kỳ, chẳng lẽ cô chưa từng ghen tị với người khác?"

Chu Nghi Ninh thản nhiên đáp: "Có gì hay mà ghen tị?"

Thật ra hồi nhỏ cô rất ngưỡng mộ các bạn học được bố mẹ quan tâm, nhưng đó là chuyện xa xưa lắm rồi, cô đã quên cảm giác đó từ lâu.

Lục Linh nhìn ra ngoài cửa sổ: "Vậy nên chị Vi mới nói cô biết nhìn xa hơn tôi."

Cô ấy quay lại nhìn Chu Nghi Ninh, nói: "Nói đi cũng phải nói lại, tôi thấy mình may mắn hơn cô nhiều, ít nhất bố mẹ tôi rất yêu thương tôi."

Chu Nghi Ninh sững sốt, cô nhú mày nhìn đối phương, Lục Linh cười, "Yên tâm đi, tôi không nói chuyện của cô cho ai đâu."

Lúc này, nhà họ Chu đang rất nhộn nháo, tối qua Chu Giai Huệ náo loạn cả đêm, sáng nay Hạ Vân dậy chẳng thấy con gái đâu cả, gọi điện cũng không liên lạc được, bà vội vã chạy xuống lầu nói với Chu Lợi Huy đang chuẩn bị đi làm: "Lợi Huy, không thấy Huệ Huệ đâu cả."

Chu Lợi Huy nhú mày: "Nó đi đâu được chứ, đi chơi mấy ngày, hết giận rồi thì sẽ về thôi."

Sắc mặt Hạ Vân rất xấu: "Đúng rồi, bây giờ ngay cả con gái mà mình cũng không quan tâm, chỉ biết lo lắng cho Chu Nghi Ninh thôi. Tối qua mình mắng Huệ Huệ tới tấp như thế thì sao con bé chịu nổi."

Chu Lợi Huy nghiêm mặt, "Tôi mà không mắng nó thì chẳng biết nó còn làm ra chuyện gì nữa. Khi không chạy tới chỗ Ninh Ninh làm gì? Hai đứa nó từ bé đã không hợp nhau, trước kia tôi còn mong hai chị em hòa thuận, nhưng nếu đã không được thì cũng chẳng thể bắt ép. Bây giờ Ninh Ninh đã tìm ra được chuyện nó muốn làm, Huệ Huệ cũng đi làm ở công ty, bình thường hai đứa không có cơ hội đụng mặt nhau, như thế sẽ không thể cãi nhau, nhưng Huệ Huệ đâu nghe lời."

Hạ Vân rất tức giận, nhưng giọng nói lại vô cùng bình tĩnh: "Vậy con nhóc Chu Nghi Ninh cầm dao xông vào Huệ Huệ là đúng? Lỡ như thực sự làm Huệ Huệ bị thương thì phải làm sao? Cùng là con gái của mình mà có sao mình chỉ trách mồi Huệ Huệ?"

Chu Lợi Huy ghen lời, qua một lúc mới nói: "Không giống."

Hạ Vân cười: "Không giống chỗ nào? Bởi vì Chu Nghi Ninh bất thường?"

Chu Lợi Huy chấn động, nhìn bà chăm chăm: "Đừng nói lung tung, bây giờ Ninh Ninh rất bình thường, nó sẽ không làm người khác bị thương."

"Đâu phải nó chưa từng giết người."

"Bà câm miệng lại!" Chu Lợi Huy găm lên, "Tôi sẽ sai người đi tìm Huệ Huệ về, sau này đừng nói bậy bạ nữa."

Hạ Vân sững sờ nhìn Chu Lợi Huy bước nhanh ra khỏi nhà, qua một lúc lâu mới lấy lại tinh thần. Bà quen Chu Lợi Huy từ năm mười tám tuổi, hai người lên lút yêu nhau, sau đó Chu Lợi Huy nghe lời gia đình cưới Tần Uyển, bà bị ép phải chia tay cùng Chu Lợi Huy. Bà hận đến tận xương tủy, nhưng cuối cùng vẫn gả cho ông.

Qua bao nhiêu năm, Chu Lợi Huy luôn đối xử tốt với bà, ông rất hiếm khi to tiếng với bà, nhưng kể từ mấy ngày trước, khi hai người cãi nhau một trận, Chu Lợi Huy đã nói "Nếu không sống được nữa thì chia tay đi!", cộng với thái độ quan tâm mà ông dành cho Chu Nghi Ninh, Hạ Vân luôn canh cánh trong lòng.

Chu Giai Huệ biến mất một ngày một đêm, đến khi trở về thì say khướt, cô ta vịn cửa đi vào nhà, cười rất sảng khoái.

Chu Lợi Huy và Hạ Vân lo lắng không yên hơn một ngày một đêm vội vã đi tới, Hạ Vân đỡ cô ta, trách móc: "Huệ Huệ, con muốn bố mẹ chết vì lo lắng hả? Điện thoại thì tắt, cũng không biết đường gọi về cho mẹ, con có biết cả đêm qua mẹ không ngủ được không hả?"

Chu Giai Huệ nhìn Chu Lợi Huy đứng ở bên cạnh, nắc một tiếng, "Ông không phải là bố tôi, ông không thích tôi, chỉ thích Chu Nghi Ninh thôi!"

Cô ta xoay người ôm lấy Hạ Vân, cười: "Mẹ, chỉ có mẹ là tốt thôi."

Hạ Vân nhìn Chu Lợi Huy một cái, vỗ lưng cô ta, "Được rồi, về nhà là tốt rồi, sau này không được làm thế nữa."

Chu Giai Huệ thực sự rất say, cô ta lảo đảo bước đi, Chu Lợi Huy nhíu mày, "Xem con thành ra cái gì kia, để người ngoài trông thấy người ta lại cười vào mũi cho."

Chu Giai Huệ quay đầu lại, cười khùng khục, "Chê cười? BỐ à, sắp có trận chê cười lớn hơn nữa kia, tất cả mọi người đều sẽ biết..."

Chu Lợi Huy càng nhíu chặt mày: "Nói linh tinh cái gì thế?"

Hạ Vân vỗ vai Chu Giai Huệ, "Được rồi, được rồi. Con bé uống say nói sảng thôi. Chị Trương ơi, xả nước tắm cho cô chủ, nấu trà giải rượu nữa nhé."

Chu Nghi Ninh về nhà lúc chín giờ, Tần Uyên gọi điện thoại tới, bà nói: "Hôm nay mẹ về."

Chu Nghi Ninh nói, "Con đã nói là mẹ không cần về mà."

Tần Uyên cười, tới năm mười bảy tuổi Chu Nghi Ninh mới bắt đầu sống cùng bà, nhưng tính cách của cô rất giống bà, một khi đã quyết định chuyện gì thì khó mà thay đổi, thậm chí cô còn cứng đầu hơn cả bà, "Mẹ phải về xem con thế nào đã, nếu tình hình không tốt thì mẹ sẽ dẫn con về Anh."

Để cô không có cơ hội cãi lại, Tần Uyên lập tức cúp điện thoại.

Tần Uyên rất hối hận khi năm đó không đưa con gái theo, nhưng bà thực sự không ngờ Chu Lợi Huy lại để con gái của bà gọi Hạ Vân là mẹ, năm con gái bảy tuổi, bà muốn dẫn con đi nhưng Chu Lợi Huy không đồng ý, hai người đã cãi cự với nhau suốt một thời gian, cho đến khi đưa con gái mới bảy tuổi lạnh lùng nói với bà: "Tôi không đi cùng bà đâu, bà không phải mẹ tôi."

Câu nói đó đã làm bà tổn thương.

Cho dù bà có nói gì đi nữa, con gái cũng không chịu đi cùng bà, càng không chịu gọi bà là "mẹ", chỉ muốn ở lại với Chu Lợi Huy.

Tần Uyên hết cách đành phải quay về Anh, hằng năm sẽ về nước thăm con một, hai lần, mãi cho đến khi con gái mười bảy tuổi, bà mới phát hiện ra con mình không bình thường, con bé nóng nảy, đánh nhau, đập đồ, thậm chí còn có khuynh hướng chán đời.

Đến lúc đó, bà mới ý thức được một điều, nếu không dẫn cô đi, cô sẽ bị hủy diệt.

Con gái đến Anh cùng bà, bà cố gắng thuyết phục con mình tiếp nhận điều trị, nhưng mỗi lần nhắc tới chuyện đó, cô sẽ nổi giận, đập đồ lung tung.

Quãng thời gian đó, quan hệ của hai mẹ con cứ như hai kẻ xa lạ.

Tần Uyên kiệt sức, bà không quản được con mình nên có một thời gian bà đã mặc kệ, không ngờ sau đó lại xảy ra chuyện lớn.

Suy cho cùng, chính bà và Chu Lợi Huy đã hại con gái của mình.

Chu Nghi Ninh đứng trước cửa sổ sát đất ngẩng đầu nhìn trời, tối nay có mưa, bầu trời không có lấy một ngôi sao. Không hiểu sao cô thấy hơi ngột ngạt.

Lấy chai rượu ra khỏi tủ, cô dựa vào cửa sổ uống chậm, nhớ lúc mình bị cưỡng chế đến bệnh viện.

Tần Uyên nói: "Ninh Ninh, con bị bệnh rồi, nghe lời mẹ nào, chúng ta nằm viện điều trị nhé."

Chu Lợi Huy đứng một bên than thở, Tần Uyên lạnh lùng nhìn ông, "Ninh Ninh bị như thế này cũng do ông cả, nó không muốn về nước thì sao chứ? Ông khóa thẻ của nó làm nó bị kích động, nếu lỡ như xảy ra chuyện gì thì ông tính sao?"

Chu Lợi Huy đứng ở một bên không nói gì, cứ để mặc cho Tần Uyên trút giận.

Chu Nghi Ninh chờ đến lắng nghe họ nói, cuối cùng cô nói, "Được rồi."

Khi đó cô thực sự tuyệt vọng, cảm thấy thế giới này vô cùng ảm đạm, luôn có người giẫm đạp cô, đẩy cô xuống vực sâu.

Mỗi khi sự tuyệt vọng lên đến đỉnh điểm, trong đầu cô lại tự hiện ra hình ảnh giữa lúc cô bị kẻ cướp dồn vào góc tường, có một người đàn ông đánh bật lửa, ngọn lửa nhỏ đó như ánh sáng soi rọi trái tim cô, chỉ cần nhìn thấy ánh sáng đó, cô sẽ sống.

Bây giờ, người đàn ông ấy là của cô.

Cô không thể rời xa anh.

Chu Nghi Ninh đặt ly rượu xuống, đi tắm.

Lúc tắm xong, điện thoại reo chuông, Chu Nghi Ninh nhìn màn hình, là Vạn Vi.

"Chị Vi, sao..."

Vạn Vi cắt ngang lời cô, "Nghi Ninh, em phải nói thật cho chị biết."

Chu Nghi Ninh nghe thấy giọng chị là lạ, cô mím môi: "Đã xảy ra chuyện gì sao?"

Vạn Vi im lặng vài giây, "Tin nóng nhất trên weibo lúc này là em mắc bệnh tâm lý, sống chung với les, có cuộc tình tay ba, từng giết người."

Trong nháy mắt, đầu óc Chu Nghi Ninh hoàn toàn trống rỗng, điện thoại tuột khỏi tay, cả người như bị sét đánh, cứng đờ.

Giọng của Vạn Vi truyền đến.

"Có thật không? Em chưa từng nói với chị những chuyện này, đáng lý ra em phải nói chứ, bây giờ hot search đều là chuyện của em, các trang báo giải trí cũng đồng loạt đăng tin về em, các tòa soạn cũng đã đổi tiêu đề trang nhất cho số báo ngày mai... Em làm sao vậy? Chu Nghi Ninh? Có nghe chị nói gì không? Chuyện này hơi lớn, chị sẽ nghĩ cách giải quyết, em... đừng nghĩ quẩn nhé. Ngày mai chị sẽ đón chuyến bay sớm nhất qua đó. Chị đã bảo Trương Nhiên gọi điện cho A Minh rồi..."

Chu Nghi Ninh không nghe được Vạn Vi nói gì nữa, đầu óc cô là một mảnh mơ hồ, nhưng cũng rất rõ ràng.

Tin tức hot nhất trên weibo, tiêu đề trang nhất của các báo giải trí.

Tất cả mọi người đều biết cô bị bệnh, tất cả mọi người đều biết cô từng giết người, tất cả mọi người đều cười nhạo cô đồng tính, bọn họ lạnh lùng nhìn cô, chế giễu cô, mắng chửi cô, nói cô là kẻ điên, vô liêm sỉ...

Kể cả Quý Đông Dương. Sao anh có thể thích một kẻ điên được chứ?

Tôi qua, anh lạnh lẽo hỏi cô "Điên hả?", anh không biết cô đã từng bị điên.

Không biết Vạn Vi cúp máy từ bao giờ mà chuông điện thoại lại vang lên, Chu Nghi Ninh không để ý tới nó, thân hình lẻ loi lảo đảo đi tới bên cửa sổ, bên ngoài mưa rất to, rèm cửa sổ bị gió thổi tung, tiếng gió rít gào ghê rợn.

Gió thổi tung làn váy đen để lộ thân thể trắng muốt của cô, lúc này, trông cô rất giống một thiên thần bóng tối.

Tiêu đề trên trang nhất các báo:

"Chu Nghi Ninh vào vai chính mình khi bị rối loạn nhân cách phân liệt và rối loạn lưỡng cực trong Khúc mắc, dễ hiểu vì sao được Vệ Trung giao vai."

"Chu Nghi Ninh từng bắn chết người lúc còn ở Anh, sống chung với đồng tính nữ, thường xuyên đến các quán bar dành cho người đồng tính, cuộc sống cực kỳ thối nát."

"Sốc! Chu Nghi Ninh mắc bệnh tâm thần, từng bắn chết người!"

...

Hình ảnh của Chu Nghi Ninh với gương mặt tái nhợt cùng Trương Hội và Alice bị tung lên mạng, bình luận không ngừng tăng lên, ai cũng hoảng

hồn trước tin tức này.

"Giết người? Bệnh tâm thần? Đồng tính? Trời đất ơi!"

"Trời ơi, quá thôi nát, chưa bao giờ thấy nữ diễn viên nào lại có cuộc sống riêng tư thôi nát như vậy! Bắn chết người? Đó là phạm tội đúng không? À không đúng, cô ta bị tâm thần, bệnh nhân tâm thần có kim bài miễn tử, giết người cũng không sao."

"Thật không vậy? Tin này sốc quá, còn sốc hơn nam thân của tui bí mật kết hôn nữa. Quá khứ của Chu Nghi Ninh hỗn loạn thật đấy, quả nhiên showbiz là hồ nước sâu. Mà cô ấy có đắc tội với ai không thế, sao đột nhiên lại bị tung tin này ra?"

"Bây giờ chẳng còn ai quan tâm tin Lục Khôn ngoại tình nữa, Chu Nghi Ninh là ân nhân của anh ta rồi."

...

Sau khi nhận được điện thoại của A Minh, Quý Đông Dương lập tức lên weibo, tuy chỉ nhìn lướt qua nhưng cũng đủ khiến mặt anh tái nhợt, anh đứng bật dậy, "Tớ phải đi trước đây."

Lục Tiêu giật mình: "Chuyện gì thế? Sao gấp vậy? Bố mẹ cậu xảy ra chuyện gì hả?"

Quý Đông Dương: "Không phải."

Anh không có thời gian giải thích, vội vàng chạy xuống lầu, đội mưa chạy ra xe, nhanh chóng nhấn chân ga lái xe đi.

Mưa rất to, từng hạt mưa như cày làm anh thêm hốt hoảng, Chu Nghi Ninh không nghe điện thoại khiến lòng anh như bị lửa đốt.

Chuông điện thoại vang lên không dứt nhưng chủ nhân của nó không thèm đoái hoài.

Cô đứng bên cửa sổ rất lâu, gió đêm làm cả người lạnh cóng, cơn lạnh thấm thấu từ cơ thể vào sâu tận tim.

Không biết qua bao lâu, cô đột ngột xoay người lấy một chai rượu trong tủ ra rồi đập mạnh. Chai rượu vỡ tan tành, rượu loang lổ ra khắp nơi. Cô thấy sáng khoái ghê gớm, cô đập hết chai này đến chai khác, càng đập càng sáng khoái, tiếng chai vỡ khiến cô an lòng đến lạ.

Có người nhấn chuông cửa, sau đó là tiếng đập cửa ầm ầm.

Cô không nghe thấy gì cả mà chỉ đắm chìm trong thế giới hỗn loạn của chính mình.

Sau đó có tiếng vặn khóa cửa.

Chu Nghi Ninh đập chai rượu cuối cùng, đúng lúc này, cửa mở ra.

Người Quý Đông Dương ảm ướt, anh vừa cuống cuồng đi vào nhà liền nhìn thấy cô điên cuồng đập vỡ chai rượu, sàn nhà đầy miếng chai, rượu chảy khắp nơi, cô đứng giữa đống đổ nát, mặt mày tái nhợt, cơ thể run rẩy, mắt cá chân rỉ máu vì bị miếng chai cứa vào...

Chu Nghi Ninh quay đầu lại, mắt cô đỏ ngầu, cả người ngây dại.

Ngay sau đó, cô che mặt hét lên: "Ai bảo anh tới đây? Anh đi ngay đi!"

Cô không muốn anh nhìn thấy dáng vẻ lúc này của mình, cô không muốn anh biết cô là kẻ điên.

Cô ngồi sụp xuống, rúc cả người lại, tựa như đang tìm chỗ ẩn núp.

Gương mặt của Quý Đông Dương cứng đờ, anh biết cô bị bệnh, biết có đôi khi tinh thần của cô sẽ bất ổn, nhưng chưa bao giờ nghĩ đến hình ảnh này. Anh nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn cảnh tượng trước mắt, trái tim đau đớn như bị kim châm.

-----oOo-----

Chương 73

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chu Nghi Ninh co rúc người lại, cô không tìm được chỗ trốn nên chỉ muốn chôn giấu dáng vẻ lúc này của mình mà thôi.

"Anh đi đi... đi đi mà..."

Chỉ cần nghe thấy giọng nói của cô cũng biết cô đang chịu tổn thương như thế nào, Quý Đông Dương nhìn cô, cuộc đời này của anh chưa từng đau lòng như bây giờ.

"Anh không đi đâu cả." Quý Đông Dương cúi đầu đáp, mặc kệ rượu chảy lênh láng trên sàn nhà, anh tiến về phía cô rồi ngồi xuống.

Anh vừa đưa tay chạm vào người cô nhưng lập tức bị cô hất ra, cô giãy giụa khiến mình tự bật ngã ra sau, cô chống tay xuống sàn nhà theo quán tính, nhưng tay lại rơi trúng nơi có miếng chai. Quý Đông Dương vội vàng kéo cô dậy, tay cô rất lạnh, còn tay anh rất ấm. Chu Nghi Ninh run lẩy bẩy, giờ tay che mặt mình, mắt sụp xuống, van nài anh: "Anh đi đi mà."

Dáng vẻ bây giờ của cô chắc là gớm lắm. Cô không muốn anh nhìn thấy cô vào lúc này.

Quý Đông Dương không nói gì, anh kéo tay cô ra, lúc nhìn thấy vết máu trên ngón tay cô thì nhíu chặt mày lại, sau đó bế cô lên đi qua sofa.

Người cô vẫn run rẩy, đầu luôn cúi rất thấp, cơ thể gầy yếu lạnh toát, Quý Đông Dương cúi đầu hôn tóc cô, một nụ hôn vừa thân mật vừa dịu dàng.

Anh đặt cô xuống, định đi lấy hòm thuốc nhưng áo bị kéo lại. Quý Đông Dương quay đầu lại nhìn cô, anh mím môi cúi người xuống bế cô dậy rồi đi vào phòng ngủ, kể cả khi lấy hòm thuốc cũng không buông cô ra.

"Anh thay quần áo được không? Nếu không sẽ làm em lạnh đấy."

Cô chân chờ gật đầu, sau đó được Quý Đông Dương đặt lên giường.

Anh thay quần áo, sau đó tìm áo khoác mặc cho cô.

Chu Nghi Ninh ngẩng đầu, chăm chú nhìn người đàn ông đang lẳng lặng mặc áo cho mình, khuôn mặt điển trai của anh rất ấm áp.

Cơ thể cô dần ấm lên, tâm trạng cũng dần ổn định hơn.

Quý Đông Dương lại bế cô ra sofa, anh đặt cô ngồi lên đùi mình, bắt đầu xử lý vết thương ở tay và mắt cá chân cho cô.

"Đau không?" Anh nói bên tai cô.

Cô lắc đầu.

Ngốc, sao mà không đau cho được? Phải chi cô nói đau thì anh sẽ dễ chịu hơn một chút. Chu Nghi Ninh chưa bao giờ để người khác thực sự nhìn thấy sự yếu đuối của mình, lúc vui cô sẽ trêu đùa anh, lúc đau thì sẽ trốn vào một góc lặng lẽ liếm láp vết thương của mình.

Cô có bề ngoài mạnh mẽ nhất, cũng có trái tim mềm yếu nhất.

Quý Đông Dương thấy cổ họng mình chua xót. Anh rất hối hận, lẽ ra anh phải sớm hỏi cô, lẽ ra phải nói rõ là mình đã biết... Nếu vậy, có lẽ hôm nay cô sẽ không phát bệnh.

Quý Đông Dương xử lý xong tất cả các vết thương trên tay và mắt cá chân cho cô xong thì ôm chặt cô vào lòng. Cô run lên, ngẩng mặt nhìn anh, ánh mắt cô ướt át, mềm mại, những lời muốn nói sao mà khó thốt thành câu quá: "Em... Trước đây em bị bệnh... Ở Anh điều trị mấy năm, lúc em về đây, Mike nói em đã khỏe rồi. Mike là bác sĩ tâm lý mà mẹ tìm cho em... Em không biết sao hôm nay lại thế, em nhìn thấy mấy tin tức trên mạng, tất cả mọi người đều biết em từng bị tâm thần..." Cô nắm chặt áo anh, càng nói càng run: "Em cứ nghĩ là mình đã khỏe rồi, em nghĩ em sẽ kiểm soát được bản thân, nhưng mà... Hôm nay, ai cũng biết trước kia em bị bệnh, anh cũng đọc được rồi phải không? Anh..."

Quý Đông Dương bình tĩnh nhìn cô, kiên nhẫn đợi cô nói xong.

Một lát lâu sau, cô cúi đầu, hỏi, "Anh... có để ý không?"

Có để ý cô như thế này không?

Quý Đông Dương nâng người cô lên, cúi đầu hôn lên môi cô, nhẹ nhàng, triền miên, sau đó lại mút mạnh môi cô. Chu Nghi Ninh run rẩy bởi nụ hôn của anh, lần đầu tiên không biết phải phản ứng thế nào trước nụ hôn của

anh, cho đến khi anh sắp buông ra, cô mới quay lại là chính mình, cô vươn lưỡi ra chạm vào anh.

Rất nhanh sau đó, Quý Đông Dương siết chặt eo cô, làm nụ hôn sâu thêm.

Khi cơ thể bị áp dưới người anh, Chu Nghi Ninh mới xác định Quý Đông Dương đang thực sự ôm lấy mình. Cô ôm cổ anh, nhìn anh không chớp mắt, ánh mắt chưa bao giờ mềm mại và dịu dàng đến thế, "Tại sao?"

Quý Đông Dương cười khẽ, "Em muốn biết đáp án của anh mà."

Trong lúc Chu Nghi Ninh không hiểu gì, Quý Đông Dương đã cúi đầu hôn cô.

Cho dù cô bị bệnh thì cũng không sao, căn bệnh càng làm anh thương cô hơn thôi, khỏe cũng được, bệnh cũng được, đều là của anh cả.

Bây giờ, anh chỉ muốn dùng phương thức cô thích nhất để trấn an cô.

Trong nháy mắt, thế giới như chỉ còn lại hai người.

Làn da trắng tựa tuyết của cô hiện rõ dưới ánh đèn, cô như biến thành một thứ ánh sáng trắng đến lóa mắt, Quý Đông Dương ôm eo cô, làn da mềm mại ấy ngay lập tức đốt lửa trong anh.

Quý Đông Dương cúi đầu hôn cổ cô, Chu Nghi Ninh run rẩy dưới người anh, cô nhắm mắt, luồn tay vào tóc anh, khẽ rên rỉ như đang say.

Quý Đông Dương nhìn cô, anh đè tay cô lại, mười ngón tay đan chặt vào nhau được đặt ở một bên đầu, anh cúi đầu hôn lên ngực cô.

Cơ thể của cô luôn nhạy cảm, hai chân quặp lấy hông anh, "Đừng chờ... Em muốn ngay bây giờ."

Chu Nghi Ninh không biết vì sao mình lại si mê cảm giác mà Quý Đông Dương mang lại cho cô đến thế, nghiện, đúng là cô nghiện rồi, nên cô sợ anh rời bỏ cô.

Trong khoảnh khắc anh tiến vào, cô kêu thành tiếng, ngón tay cào lưng anh, những tiếng ngân nga khe khẽ của cô rót vào tai anh theo từng cử

động của anh.

Quý Đông Dương ôm chặt cô, cúi đầu hôn mạnh lên môi cô.

Điện thoại liên tục reo chuông, nhưng không ai quan tâm.

Cuối cùng cũng yên tĩnh.

Chỉ còn tiếng thở của hai người với nỗi ham muốn trào dâng.

Không chỉ có mỗi cô nghiện mà Quý Đông Dương cũng vậy.

Mặt cô đỏ bừng, ánh mắt mềm mại ướt át, từng tiếng gọi tên anh của cô như rút sạch linh hồn anh.

Chu Nghi Ninh sờ mặt anh, vẻ mặt của anh rất chân thành, mồ hôi từ trán anh rơi xuống mặt cô, thắt lưng anh va chạm mạnh vào thắt lưng cô, lồng ngực phát ra tiếng gầm khe khẽ, đôi mắt đen láy sâu thẳm như biển khóa chặt mắt cô.

Cô bỗng nhiên hiểu được đáp án mà Quý Đông Dương nhắc tới.

Cô hỏi anh.

"Quý Đông Dương, anh có yêu em không?"

"Có."

Cảm giác quen thuộc bủa vây toàn thân, Chu Nghi Ninh quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ, những tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ bật ra khỏi miệng, cơ thể co rút lại.

Bên ngoài mưa không ngừng rơi, trái tim của cô giống như được tắm mưa, mềm tựa nước.

Qua bao nhiêu năm, cuối cùng cô cũng gặp được một người sẽ không bao giờ bỏ rơi cô, mặc kệ chuyện gì xảy ra.

Quý Đông Dương đặt Chu Nghi Ninh đang ngủ say lên giường, tìm điện thoại đi ra ban công gọi cho A Minh. Vừa kết nối, A Minh vội nói: "Đông ca! Hiện tại bên ngoài chung cư của cô Chu đều là phóng viên, bảo vệ đâu cũng không đi, anh đừng ra ngoài nhé! Cũng không biết lúc anh vào có bị chụp không nữa."

Quý Đông Dương nói: "Chắc không đâu, tôi lái xe cũ đến." Anh dừng một chút rồi nói tiếp: "Nếu bị chụp thật cũng không sao."

A Minh sửng sốt: "Nhưng mà..."

Quý Đông Dương: "Tôi sẽ gọi điện cho anh Dương."

Lúc Quý Đông Dương gọi tới, Dương Huân đang tăng ca ở công ty, anh ta tức giận nói: "Tớ biết ngay là cậu sẽ đi tìm Chu Nghi Ninh mà, đang viết thông báo, mấy tin tức về Chu Nghi Ninh bị xóa rồi. Tớ đang lo cho cậu nè, nếu tiêu đề báo ngày mai không phải là bệnh của Chu Nghi Ninh thì cũng là phát hiện quan hệ của cậu và Chu Nghi Ninh, tựa tiêu đề là Quý Đông Dương qua đêm ở nhà Chu Nghi Ninh."

Quý Đông Dương nhìn vào phòng ngủ, thản nhiên nói: "Nếu thế thì nhân cơ hội này công khai luôn."

Dương Huân sửng sốt: "Cậu muốn công khai?"

Quý Đông Dương không trả lời, ý ngầm thừa nhận.

Dương Huân suy tính một chút, "Bây giờ không được, công khai vào thời điểm này có nghĩa là mọi tiêu điểm đều đổ dồn vào cậu, có khả năng đối thủ sẽ tung tin bố mẹ cậu luôn, chắc cậu hiểu rõ lúc đó báo chí sẽ viết gì."

Bố mẹ nghiện ngập, còn bạn gái thì mắc bệnh tâm thần.

Quý Đông Dương nói nhẹ tênh: "Vậy cứ để truyền thông chữa về phía tớ đi, để họ buông tha cho cô ấy."

Cuối cùng Dương Huân cũng hiểu vì sao Quý Đông Dương lại đột nhiên muốn công khai, anh ta nhíu mày: "Không được, tớ không đồng ý, hơn nữa cậu biết ai là người tung tin tức về Chu Nghi Ninh không? Tất cả tin tức đều bị nhà họ Chu và nhà họ Tần xóa hết, chuyện này không đơn giản đâu."

Nếu bây giờ cậu công khai, báo chí và cư dân mạng sẽ nói gì? Nói cậu muốn dựa hơi để nổi tiếng? Hay nói cậu cố tình chứng minh mình không xa không rời dù bạn gái mắc bệnh tâm thần? Hay là nói cậu muốn xây dựng hình tượng người bạn trai tốt?"

Dương Huân không ngờ sẽ có một ngày Quý Đông Dương thiếu tỉnh táo đến nhường này, rốt cuộc Chu Nghi Ninh có ma lực gì mới khiến Quý Đông Dương chìm đắm đến thế?

"Cậu chờ đi, tớ hỏi Vạn Vi tình hình thế nào rồi tính sau."

"Ừ."

Dương Huân đi tìm Vạn Vi, Vạn Vi đang ở phòng bộ phận truyền thông, thực sự mà nói thì cô ấy chưa từng gặp phải chuyện nghiêm trọng thế này nhưng vẫn rất bình tĩnh tìm cách giải quyết. Nếu là trước đây, khi gặp rắc rối, cô ấy sẽ tỏ ra rất bối rối, hỏi anh ta phải giải quyết thế nào, khi đó Vạn Vi vừa bộp chộp vừa nóng nảy. Thời gian quả thật có thể làm thay đổi một con người.

Anh ta đi tới gần: "Sao rồi?"

Vạn Vi không nhìn anh ta: "Không sao, không cần anh quan tâm, anh nên lo cho Quý Đông Dương thì hơn, bên dưới chung cư toàn là phóng viên, làm sao để anh ấy ra khỏi đó là cả một vấn đề."

Dương Huân kéo cô qua một bên, "Ai làm chuyện này?"

Vạn Vi nhìn anh ta, "Tần Sâm nói là cô con gái thứ hai của nhà họ Chu, là em cùng cha khác mẹ của Chu Nghi Ninh."

Dương Huân: "Ra là thù oán của hai chị em."

"Nhà họ Chu và Tần đều sẽ phối hợp với chúng ta, nhưng khi viết xong thông báo, phải đưa cho họ xem trước thì mới được đăng."

"Tôi biết rồi."

"Phải rồi, bố của Chu Nghi Ninh cùng người nhà họ Tần đã biết quan hệ của Quý Đông Dương và Chu Nghi Ninh, sau này nếu tin tức về Quý

Đông Dương bị tung ra thì anh phải thu dọn sạch sẽ đấy."

"..."

Vạn Vi cười to, giẫm giày cao gót bỏ đi.

Dương Huân gọi điện cho Quý Đông Dương: "Chuyện này có nhà họ Chu và nhà họ Tần giải quyết rồi, trước mắt chúng ta đừng làm gì cả."

Lúc này Quý Đông Dương đã bình tĩnh một chút, "Ừ."

Anh cúp điện thoại, quay vào phòng ngủ. Vừa nằm xuống, cơ thể mềm mại của cô liền rúc vào người anh.

Tối qua người trong đoàn phim Khúc mắc cũng đọc được tin tức, ai nấy bàng hoàng mất ngủ cả đêm, đến sáng mọi người đều mang mắt gấu trúc đi làm.

"Không ngờ luôn á, chẳng lẽ Chu Nghi Ninh thực sự là diễn lại chính mình nên mới diễn tốt đến thế?"

"Tớ hết cả hồn, tớ thấy cô Chu tốt lắm, chắc không giết người đâu."

"Không biết có ảnh hưởng đến đoàn phim không, giờ này mà đạo diễn còn chưa tới nữa, hôm nay có quay không ta? Có khi nào là do đoàn phim tung tin để tuyên truyền không?"

"Không đâu, ai lại tung tin nữ chính giết người để tuyên truyền."

...

Một lát sau, Vệ Trung đến, nhìn mọi người: "Hôm nay chúng ta đổi lịch quay, còn nữa, chắc hẳn tối qua mọi người đã biết hết rồi, những tin đó đọc rồi thì quên đi, đừng bàn bạc nhiều."

Vệ Trung nói rất nghiêm nghị, mọi người không dám nói nhiều, lập tức đi làm việc.

Hồi sáng Quý Đông Dương gọi điện cho ông, Vệ Trung không hỏi nhiều, đồng ý cho anh nghỉ một ngày.

Quý Đông Dương tỉnh dậy vào buổi trưa, Chu Nghi Ninh còn ngủ.

Anh vào bếp mở tủ lạnh, bên trong có rất ít nguyên liệu nấu ăn, hầu như toàn là trái cây và rau quả, cô thích ăn trái cây thật đấy. Anh tìm được một túi mì và hai quả trứng, dụng cụ làm bếp còn rất mới, trông giống như chưa được sử dụng bao giờ.

Nấu mì và rán trứng xong, anh định đi gọi cô dậy, nhưng vừa quay đầu liền nhìn thấy Chu Nghi Ninh đi chân trần đứng ở phía sau, tựa như đã vội vã chạy đi tìm anh.

Quý Đông Dương nói với cô: "Mang dép vào rồi đi rửa mặt, xong thì ra ăn một chút."

Chu Nghi Ninh gật đầu, vẻ mặt đã bình tĩnh trở lại, cô đi vào phòng ngủ mang dép, rửa mặt.

Một lát sau, hai người ngồi đối diện nhau trên bàn ăn, Chu Nghi Ninh cắn một miếng trứng rán, khá ngon.

Cô ngẩng đầu, cười với anh: "Sau này không ăn ở ngoài nữa, chỉ ăn mì anh nấu thôi."

Quý Đông Dương cong môi cười, "Ừ."

Cô nói: "Anh nấu mì ngon hơn sủi cảo nhiều."

"Thế hả?"

"Vâng, thật ra em không thích ăn sủi cảo lắm, nhất là sủi cảo đông lạnh."

"Ừ, sau này không ăn sủi cảo nữa."

Chu Nghi Ninh cười, "Hôm nay chúng ta không cần đến trường quay sao?"

Quý Đông Dương: "Ừ, đạo diễn Vệ cho chúng ta nghỉ một ngày."

Hơn nữa bây giờ cũng không đi đâu được, bên ngoài toàn là phóng viên.

Quý Đông Dương nhìn cô: "Từ tối qua đến giờ anh có nhận giúp em mấy cú điện thoại."

Chu Nghi Ninh ngạc nhiên: "Ồ, cảm ơn anh. Mà ai gọi thế?"

"Bố em, Thẩm Ngôn Quân, Alice, Vạn Vi, Tần Sâm."

"Ồ."

Hơn ba giờ chiều, Tần Uyển xuống máy bay. Ở sân bay, nghe thấy có người đang bàn tán về Chu Nghi Ninh, bà đứng lại nghe ngóng, qua một lúc mặt bà biến sắc, kéo một cô gái lại: "Cô vừa nói gì?"

Cô gái giật mình, nhìn bà một lát mới nói: "Tối qua có tin Chu Nghi Ninh bị bệnh tâm thần, từng giết người."

Tần Uyển vốn rất lạnh lùng, bị bà nhìn chăm chăm, cô gái hơi sợ, "Không tin thì cô cứ lên mạng mà xem, nhưng mà bị xóa gần hết rồi, chỉ có trên Baidu là còn mấy bài."

Nói xong, cô gái bỏ chạy.

Tần Uyển kéo vali đi ra khỏi sân bay, lúc lên xe, bà lập tức mở điện thoại. Một phút sau, bà lạnh lùng cất điện thoại, nói với tài xế: "Bác tài, đến khu biệt thự Đông Giang."

-----oOo-----

Chương 74

Nguồn: EbookTruyen.Me

Con mưa mùa xuân như không bao giờ tạnh, Quý Đông Dương và Chu Nghi Ninh ở nhà một ngày, hai người ngồi trên sofa xem phim, Chu Nghi Ninh kể cho anh nghe về bệnh của mình, kể quá trình điều trị của cô khi còn ở Anh, kể chuyện gì đã ra khi cô bắt người kia, cả chuyện về Trương

Hội và Alice nữa.

Cô kể hết cho anh nghe. Cô chưa từng nói với ai về những chuyện này, cô rất muốn quên hết những chuyện đó, mỗi lần nghĩ đến bản thân đã từng điên dại như thế nào, cô đều ước đó không phải là sự thật, cô không muốn thừa nhận người đó là mình. Đến cả những chuyện khó nói nhất, cô cũng kể hết cho anh.

Quý Đông Dương im lặng lắng nghe, tuy gương mặt không biểu hiện gì nhưng thật ra trái tim anh đau buốt không thôi, không ngờ cô đã phải trải qua nhiều chuyện như vậy. Anh ôm cô, hỏi nhỏ: "Nghỉ học một năm hả?"

Chu Nghi Ninh gật đầu: "Vâng."

Quý Đông Dương: "Vì sao sau khi tạm nghỉ học lại về nước?"

Chu Nghi Ninh cựa quậy trong lòng anh, ngẩng đầu nhìn anh, "Về tìm anh."

Quả nhiên là vậy, cô không trở về chỉ để phá hỏng tiệc sinh nhật của Chu Giai Huệ. Quý Đông Dương nhìn cô, nói: "Em tìm được rồi, nhưng lại rất ghét anh."

Tại bữa tiệc sinh nhật ấy, sau khi đỡ cô dậy, câu nói của anh rất đáng ăn đòn, Chu Giai Huệ lại thích anh, cho nên lúc đó cô mới ghét anh, mãi cho đến khi cô về nước hẳn. Thì ra cô đã từng ghét anh.

Chu Nghi Ninh nói: "Lúc đó em không biết là anh mà, nếu em biết thì sẽ không ghét anh đâu."

Nếu biết, cô đã lôi anh lên giường rồi.

Quý Đông Dương như nhìn thấu suy nghĩ của cô, anh cười, nụ cười có hơi xấu xa. Chu Nghi Ninh nhào lên hôn anh, "Vậy còn anh thì sao? Lúc đầu có ghét em không?"

Quý Đông Dương giữ cô ngồi đàng hoàng, "Không."

Không ghét, nhưng cũng không thích.

Chu Nghi Ninh biết anh không biết đỗ dành con gái, nhưng có sao đâu, anh yêu cô là được.

Hơn bốn giờ chiều, Trương Nhiên mua thức ăn và trái cây mang đến, Quý Đông Dương xách mấy cái túi đồ linh tinh đi vào bếp, hỏi: "Bên ngoài chung cư còn phóng viên không?"

Trương Nhiên gật đầu: "Còn, bảo vệ không đuổi đi được, có người còn che ô đi qua đi lại ở gần đây, có rất nhiều xe đỗ bên ngoài, đều là xe của phóng viên cả, không biết có ai giả làm người trong chung cư trà trộn vào đây chưa, lúc này đậu xe em có quan sát một lúc, không phát hiện được gì cả."

Chu Nghi Ninh nhìn cô ấy, "Chị Vi nói tới đây mà, sao không thấy đâu hết?"

Trương Nhiên: "Tới rồi, đang ở trường quay, chị ấy đi cùng anh Dương."

Trương Nhiên nhìn Quý Đông Dương, "Đông ca, nếu anh muốn đi thì đợi đến tối hẵng đi, nhớ gọi trước cho em biết để em còn thăm dò tình hình."

Quý Đông Dương đáp "ừ", không nói gì thêm.

Trương Nhiên thấy không còn chuyện gì nữa nên chỉ ở thêm một lát rồi đi.

Chu Nghi Ninh tới xem nguyên liệu nấu ăn, nhìn anh: "Quý Đông Dương, tối nay anh nấu cơm nhé? Em không biết nấu."

Quý Đông Dương rất hiếm khi nấu cơm, quãng thời gian một năm ở Anh là lúc anh nấu thường xuyên nhất, tay nghề cũng bình thường thôi, "Ừ, nhưng em phải phụ một tay."

Tần Uyển đi tới cổng nhà họ Chu, thím Trương đi ra mở cửa thấy bà thì ngỡ ngàng, lắp bắp: "Bà... bà chủ..."

Tần Uyển đứng bên ngoài, "Mở cửa giúp tôi."

Thím Trương lập tức mở cửa, Tần Uyển nhìn thím, "Tôi không phải bà chủ nhà họ Chu, từ hơn hai mươi năm trước đã không phải rồi, sau này

đừng gọi như vậy nữa."

Thím Trương luống cuống chân tay, "Dạ, dạ."

Tần Uyên giẫm giày cao gót đi vào nhà. Đã mười mấy năm bà không bước vào ngôi nhà này, lần gần nhất là lúc con gái bảy tuổi, bà hỏi thím Trương: "Có đủ người không?"

"Đều ở nhà hết ạ."

"Vậy thì tốt."

Tần Uyên nâng cằm cười khê, đi vào nhà.

Lúc này thím Trương mới kịp phản ứng, xem ra lần này Tần Uyên đến đây không hề yên ả rồi. Tuy bà lớn tuổi, trình độ văn hóa không cao lại không rành internet, nhưng tối qua Chu Lợi Huy rất giận dữ, mắng Chu Giai Huệ đang say khướt một trận toi bời, còn đánh cô ta một bạt tai, bà cũng đã loáng thoáng nghe ra sự việc, cô phụ bếp cũng đã kể cho bà nghe chuyện ở trên mạng.

Hạ Vân chịu đựng bao lâu nay cuối cùng cũng bộc phát mà cãi nhau với Chu Lợi Huy, cả nhà náo loạn nguyên đêm, hôm nay không ai đi làm.

Tối sáng nay trên mặt của Chu Giai Huệ vẫn còn in dấu bàn tay, có thể nhận ra Chu Lợi Huy đã đánh mạnh đến thế nào.

Tần Uyên đi vào nhà nhưng không ai phát hiện, Chu Lợi Huy vẫn còn đang dạy dỗ Chu Giai Huệ: "Lát nữa theo bố đi xin lỗi chị con."

Chu Giai Huệ: "Con không đi! Những tin tức đó là sự thật cả mà, tại sao con phải xin lỗi? Sao chị ta cầm dao xông vào con mà không xin lỗi con?"

Chu Lợi Huy nổi nóng, mắng to: "Mày đi thì đi, không muốn đi cũng phải đi!"

Tần Uyên bật cười.

Chu Giai Huệ nhìn thấy bà như nhìn thấy quỷ, hét toáng lên: "Mẹ, mẹ! Mẹ nhìn ai tới kìa."

Hạ Vân và Chu Lợi Huy cùng nhìn ra cửa, cũng như Chu Giai Huệ, Hạ Vân rất kinh ngạc, chỉ có Chu Lợi Huy là bình tĩnh, dù sao chính ông đã gọi điện cho Tần Uyển, ông biết bà sẽ về, cũng biết bà sẽ không dễ dàng cho qua sự việc lần này, Chu Lợi Huy hiểu rõ hơn ai hết bà là người ghi thù rất lâu.

Đôi mắt lạnh lẽo của Tần Uyển nhìn ba người, bà kiêu ngạo tựa nữ vương, giọng điệu lạnh nhạt: "Các người cho rằng chuyện này chỉ cần xin lỗi là giải quyết xong?"

Hạ Vân nhìn bà, sắc mặt lạnh lùng: "Vốn dĩ tôi cũng sẽ không để Huệ Huệ xin lỗi."

Tần Uyển ngồi xuống sofa, bà mặc cái váy dài màu vàng nhạt, vì ngồi xuống nên mắt cá chân lộ ra ngoài, đôi giày cao gót làm tôn lên sự tao nhã của bà, năm tháng không để lại nhiều vết tích trên gương mặt bà.

Có những người sẽ được thời gian ưu ái, Tần Uyển là một trong số đó.

Chu Lợi Huy nhìn bà, ánh mắt như bùng tĩnh, thật ra ông từng hỏi hận. Sau khi Chu Nghi Ninh xảy ra chuyện ở Anh, trong mấy năm cô tiếp nhận điều trị, mỗi lần sang Anh thăm con ông đều gặp Tần Uyển. Tần Uyển luôn xem ông như người xa lạ, thỉnh thoảng bà đến bệnh viện cùng bạn trai, đó là một người đàn ông cao to, cơ bắp cuộn cuộn, cuộc sống của bà ngày càng thoải mái, vui vẻ, còn ông như mất đi sức lực theo từng ngày.

Năm xưa bố mẹ ông không thích Hạ Vân, kiên quyết phản đối chuyện của hai người, sau một thời gian chống đối bất thành, ông chấp nhận cuộc hôn nhân vì lợi ích. Tần Uyển là người kiêu ngạo, không dục dăng và cũng chẳng lấy lòng ông, trong lúc hai người dần dần thích ứng nhau, Hạ Vân quay lại tìm ông, ôm ông khóc lóc làm ông không có cách nào cự tuyệt.

Chu Lợi Huy thích được phụ nữ sùng bái, còn Tần Uyển thì thích hai người ngang hàng, ông hưởng thụ sự dục dăng của Hạ Vân, đồng thời điên cuồng trong cảm giác chinh phục Tần Uyển. Tần Uyển và Hạ Vân mang thai gần như cùng lúc, ngày Tần Uyển phát hiện ra Hạ Vân đã có bầu hai tháng, đó là lần đầu tiên Chu Lợi Huy chứng kiến Tần Uyển nổi điên. Sau khi náo loạn xong, Tần Uyển bình tĩnh nói: "Tôi muốn ly hôn."

Tối đó ông đưa Hạ Vân về, vì lòng không yên nên bất cẩn xảy ra tai nạn giao thông, Hạ Vân sảy thai.

Khi đó, Tần Uyển đã mang thai bốn tháng, bà không phá thai mà ở nhà dưỡng thai, ông cũng không đi tìm Hạ Vân nữa, lúc đó ông đã quyết định cắt đứt hoàn toàn với Hạ Vân. Tần Uyển nghe ông nói thế thì chỉ lạnh nhạt đáp: "Ừ."

Thời gian đó Chu Lợi Huy vô cùng chiều chuộng Tần Uyển, bà muốn sao trên trời ông cũng tình nguyện hái xuống cho bà, bà không cự tuyệt bất kỳ hành động lấy lòng của ông, vì thế, Chu Lợi Huy cho rằng bà đã tha thứ cho ông, sống hạnh phúc bên nhau chỉ còn là vấn đề thời gian.

Nhưng ông không ngờ bà lại kiên quyết đến thế, bà bỏ lại Chu Nghi Ninh vừa đầy tháng, đi biệt suốt bảy năm trời.

Tần Uyển mới bỏ đi được mấy ngày thì Hạ Vân tới tìm ông, một lần nữa Chu Lợi Huy không thể thoát khỏi cảm giác hư vinh do Hạ Vân mang lại. Hạ Vân nói sẽ nguyện ý nuôi Chu Nghi Ninh cùng ông, xem cô như con ruột, khi Chu Nghi Ninh được hai mươi bốn tháng tuổi, Chu Giai Huệ ra đời.

Tiếng đầu tiên mà Chu Nghi Ninh biết nói là "mẹ", thấy cô gọi Hạ Vân như thế, ông cũng không sửa.

Cho đến khi Chu Nghi Ninh phát bệnh, Chu Lợi Huy mới biết mình đã quá sai lầm. Hạ Vân trút hết mọi tội lỗi lên đầu Tần Uyển cho sự cố sảy thai của mình, bà ta giận cá chém thớt lên người Chu Nghi Ninh, ông không thể tưởng tượng nổi ở sau lưng ông, Hạ Vân đã lạnh nhạt với Chu Nghi Ninh đến nhường nào.

Suốt bảy năm đằng đẵng, Chu Nghi Ninh luôn sống trong sự giả tạo ấy, lúc thì được đối xử rất tốt, lúc lại bị lạnh nhạt, ngôi nhà này phải tồi tệ thế nào mới hại cô thành ra như vậy?

Chu Lợi Huy nhìn Tần Uyển, ông cảm thấy hoảng hốt bởi những chuyện hoang đường năm xưa.

Nhìn thấy vẻ mặt của chồng, Hạ Vân nghiêng răng, sắc mặt càng lúc càng xấu.

Tần Uyên cười: "Nếu đã như vậy thì cũng chẳng có gì để nói nữa."

Bà đứng lên, bất ngờ kéo cổ áo của Chu Giai Huệ, giơ tay tát cô ta một cái rất mạnh khiến ai cũng giật mình.

Má phải của Chu Giai Huệ in dấu bàn tay, nhìn còn rõ ràng hơn dấu tay bên má trái mà Chu Lợi Huy đã tát cô ta tối qua.

Hạ Vân hét to, xông lên, "Đồ điên! Sao lại đánh con gái tôi?"

Tần Uyên giơ tay lên tát vào mặt bà ta, cái tát này còn mạnh hơn cái tát dành cho Chu Giai Huệ. Hạ Vân buộc phải lùi về sau mấy bước, tay ôm mặt nhìn đối phương bằng vẻ khó tin, mắt bà ta đỏ ngầu, sau một lúc, bà ta xông lên như kẻ điên, giơ tay định đánh trả.

Ngay sau đó, tay bà ta bị giữ chặt.

Bà ta quay sang, thấy Chu Lợi Huy đang nhìn mình.

Hạ Vân vừa khóc vừa nói: "Ông làm gì vậy? Con đàn bà đê tiện này vừa đánh tôi đó!"

Vẻ mặt Tần Uyên rất điềm tĩnh: "Cái tát vừa rồi là món nợ năm xưa cô nợ tôi, còn bây giờ vẫn còn thứ cho cô nữa đó."

Chu Giai Huệ định xông tới giúp Hạ Vân nhưng bị Chu Lợi Huy quát: "Ngồi yên đó!"

Chu Giai Huệ cứng đờ tại chỗ, nhìn chằm chằm Tần Uyên.

Hạ Vân bàng hoàng nhìn Chu Lợi Huy, nát ruột nát gan: "Tôi mới là vợ của ông, tôi bị đánh mà ông không lo cho tôi? Chu Lợi Huy, ông có phải là đàn ông không vậy? Vợ con bị đánh mà ông còn bênh người ngoài?"

Chu Lợi Huy bình tĩnh nói: "Bà ấy không phải là người ngoài, bà ấy là mẹ Ninh Ninh."

Tần Uyên nhìn Chu Lợi Huy, bà cười khế, sau đó lấy túi xách trên sofa xoay người bỏ đi, bỏ lại phía sau là tiếng gào khóc la hét của Hạ Vân.

Lúc Tần Uyên nhân chuông cửa, Chu Nghi Ninh và Quý Đông Dương đang ở trong bếp, cô chỉ làm việc vặt phụ giúp anh thôi.

Nghe tiếng chuông cửa, Chu Nghi Ninh quay sang nhìn Quý Đông Dương: "Chắc là mẹ em đến."

Quý Đông Dương mím môi, dùng xẻng đảo thịt trong nồi, điềm tĩnh nói: "Ừ, em ra mở cửa đi."

Chu Nghi Ninh cười, cô kiễng chân hôn cằm anh, nhướn mày: "Anh đừng căng thẳng, nếu mẹ em biết anh là người mà em muốn tìm, mẹ sẽ cảm ơn anh."

Quý Đông Dương nhìn lại cô, cười: "Anh không căng thẳng."

Chu Nghi Ninh vẫn cười, cô lại kiễng chân hôn anh thêm cái nữa. Người đàn ông này đã giúp cô không gặp tổn hại thể xác nào, mặc dù Tần Uyên không nói nhưng trong lòng bà vẫn rất biết ơn.

-----oOo-----

Chương 75

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tần Uyên đi vào nhà đúng lúc Quý Đông Dương đang bung món sườn dọn ra bàn, khi mắt hai người chạm nhau, Tần Uyên sững sốt nhìn về phía Chu Nghi Ninh.

Chu Nghi Ninh nói: "Mẹ, đây là Quý Đông Dương."

Tần Uyên nhúu mày: "Tất nhiên mẹ biết cậu ấy là Quý Đông Dương."

Sau khi xuống máy bay, Tần Uyên liền tới nhà họ Chu, bà vẫn chưa biết quan hệ của Chu Nghi Ninh và Quý Đông Dương, nhưng nhìn tình hình này thì cũng không cần hỏi vì sao anh lại ở đây nữa. Có điều bà thực sự

bất ngờ khi con gái mình hẹn hò với anh.

Quý Đông Dương cũng thoáng ngỡ ngàng, anh không ngờ mẹ của Chu Nghi Ninh lại là nhiếp ảnh gia Joey, anh lớn hơn Chu Nghi Ninh mười tuổi, Tần Uyên không lớn hơn anh bao nhiêu, cộng thêm trông bà còn rất trẻ nên anh khó lòng mà mở miệng gọi "cô" được. Anh nhìn về phía Chu Nghi Ninh, nhận ra cô rất giống mẹ, sao lúc trước anh không nghĩ tới nhỉ? Ngập ngừng một lát, anh nói: "Xin chào Joey."

Chu Nghi Ninh nhìn hai người: "Hai người quen nhau?"

Quý Đông Dương: "Ừ, lúc trước qua Anh chụp quảng cáo, nhiếp ảnh gia là Joey, bọn anh đã hợp tác mấy lần rồi."

Chu Nghi Ninh cũng nhớ ra chuyện anh sang Anh chụp quảng cáo lần trước, cô quay sang nhìn Tần Uyên. Tần Uyên bỏ hành lý xuống, đi tới nhìn bàn ăn, "Thức ăn bình thường quá."

Chu Nghi Ninh hừ nhẹ: "Mẹ có thể ra tiệm ăn."

Quý Đông Dương nói: "Còn rau nữa, cô ngồi xuống trước chờ một lát ạ."

Tần Uyên xụ mặt: "Cậu cứ gọi tôi là Joey thôi."

Quý Đông Dương cười, nói: "Cô là mẹ của Chu Nghi Ninh, gọi Joey e không phải phép."

Tần Uyên: "..."

Chu Nghi Ninh cười, "Con đi xới cơm."

Quý Đông Dương vào bếp xào rau, Chu Nghi Ninh bung cơm ra, Tần Uyên gọi cô, "Con theo mẹ qua đây."

Chu Nghi Ninh biết bà có chuyện cần nói nên ngoan ngoãn đi theo.

Tần Uyên ra phòng khách, nhìn tủ rượu trống rỗng, không khí còn vương mùi rượu, bà đứng trước cửa sổ hút thuốc, cách nhà khói cực kỳ tao nhã, hút được nửa điếu, bà mới quay lại nhìn Chu Nghi Ninh, nói: "Cậu ấy lớn hơn con mười tuổi."

Chu Nghi Ninh không nói gì, Tần Uyển nói tiếp: "Chuyện nhà cậu ấy đã bị tung tin từ lâu, không có lửa làm sao có khói? Gia cảnh cậu ấy không tốt, con đừng hẹn hò cậu ấy nữa, hai đứa không hợp nhau."

Chu Nghi Ninh cười khẽ: "Vậy thì sao? Con yêu anh ấy."

Tần Uyển nhìn Chu Nghi Ninh, lần đầu tiên bà hợp tác cùng Quý Đông Dương là vào tám năm trước, dưới góc độ của nhiếp ảnh gia, ngoại hình và vóc dáng của anh rất hoàn hảo, nhưng quá lạnh lùng, bà thực sự thấy anh không hợp với Chu Nghi Ninh.

"Không tìm cái bật lửa đó nữa hả? Con quên anh ta rồi?"

Lúc mới phát bệnh, Chu Nghi Ninh điên cuồng sưu tầm bật lửa, có nhiều chuyện cô không nói với bà nhưng sẽ nói với Mike, sau đó bà sẽ thông qua Mike để tìm hiểu con gái mình.

"Chính là anh ấy."

Tần Uyển buông tay xuống, ngạc nhiên: "Con nói chàng trai bật lửa chính là Quý Đông Dương?"

Quý Đông Dương đã bê rau ra, anh đứng bên bàn nhìn về hướng này. Chu Nghi Ninh cười với anh, "Là anh ấy."

Tần Uyển đã hiểu ra, không nói gì nữa mà đập tắt thuốc: "Tối qua có uống thuốc không?"

Chu Nghi Ninh: "Có."

Tần Uyển xoay người đi về phía bàn ăn, "Ăn cơm trước đã, mẹ đói rồi."

Quý Đông Dương vừa dọn bát đĩa ra thì hai mẹ con đi tới bàn, ba người cùng ngồi ăn cơm, trong lúc ăn rất ít nói chuyện. Cơm nước xong, Quý Đông Dương dọn bàn ăn, Chu Nghi Ninh đi vào phòng ngủ gọi điện cho Alice.

Chu Giai Huệ tung hình Trương Hội và Alice lên mạng làm bạn bè và người thân của họ đều biết hai người đồng tính, bố mẹ của họ cảm thấy

xấu hổ, lo lắng sẽ bị mọi người xung quanh chỉ trích, mẹ Alice còn bị cao huyết áp phải nhập viện.

Alice đang thu xếp hành lý, hôm nay sẽ về nước.

Chu Nghi Ninh xin lỗi Alice, "Vì tớ mà cậu và Trương Hội bị lôi vô chuyện này."

Giọng Alice nhẹ tênh: "Không sao, thật ra chuyện tớ và Trương Hội yêu nhau chẳng phải bí mật gì, cũng đâu gặp bạn học cũ nữa nên họ nói gì kệ họ, bọn tớ không quan tâm, nhưng mà cậu... Cậu không sao chứ?"

Chu Nghi Ninh biết Alice chỉ đang an ủi cô thôi, cô nhú mày, "Tớ không sao, bố mẹ cậu... Mẹ cậu sao rồi? Khi nào cậu về tớ sẽ đi thăm cô cùng cậu."

"Bố mẹ tớ chỉ có mỗi đứa con là tớ, bọn họ chỉ thấy mất mặt tí thôi, phải nói lần này nhờ có cậu mà chuyện của bọn tớ mới được công khai. Nói thật là ban đầu có hơi sợ, nhưng bây giờ thấy rất nhẹ nhõm. Nếu sau này bố mẹ tớ muốn có cháu ngoại thì tớ cho làm thụ tinh nhân tạo thôi, để bọn họ có đứa cháu lai tây đi." Alice đùa, nói lảng sang chuyện khác, "Tối qua tớ gọi điện cho cậu nhưng Đông ca nghe máy, anh ấy ở nhà cậu hả?"

Chu Nghi Ninh biết Alice không muốn cô suy nghĩ nhiều, cô cũng đành hùa theo bạn mình: "Ừ, từ tối qua tới giờ anh ấy đều ở nhà tớ."

Bên ngoài, Quý Đông Dương vừa ra khỏi phòng bếp, Tần Uyển liền quay đầu nhìn anh, chỉ vào tủ rượu trống rỗng, "Cậu biết bệnh của con bé không?"

Quý Đông Dương: "Biết."

"Chứng kiến nó phát bệnh chưa?"

"Tối qua đã thấy rồi." Quý Đông Dương nghĩ tới dáng vẻ tối qua của Chu Nghi Ninh, giọng anh trầm xuống, "Cháu biết cô muốn nói gì. Trong mắt cháu, cô ấy không phải là bệnh nhân, cô ấy chỉ là người bình thường thôi, nhưng nếu cô ấy là bệnh nhân tâm thần thật thì cháu vẫn cần cô ấy."

Tần Uyển lặng lẽ nhìn anh, một lát sau, bà đứng lên, "Tốt lắm, nhớ lời cậu

nói đó."

Nói xong, bà đi ra cửa lấy vali.

Chu Nghi Ninh ra khỏi phòng không thấy Tần Uyển đâu cả, Quý Đông Dương giải thích: "Cô đi rồi."

Chu Nghi Ninh thấy cứ rờn rợn khi nghe anh gọi Tần Uyển bằng "cô", cô ngòilên ðuì anh, cười: "Mẹ em chỉ lớn hơn anh có mười lăm tuổi thôi, vậy em có nên gọi anh là chú Đông không nhỉ?"

Quý Đông Dương xụ mặt, nhìn cô ðăm ðăm.

Chu Nghi Ninh nhướn mày, "Thôi, em vẫn thích gọi tên anh hơn."

Quý Đông Dương cũng thích cô gọi tên mình, vì như thế sẽ không cảm thấy hai người có sự chênh lệch tuổi tác quá nhiều. Trước mặt người khác, cô luôn gọi anh là Đông ca; khi không có ai, cô sẽ ôm cổ anh, gọi anh là Quý Đông Dương; những ðêm ân ái, khi khoái cảm bủa vây, cô nằm dưới người anh gọi tên anh, ðó là âm thanh mê hoặc nhất trần ðời.

Quý Đông Dương siết eo cô một cái rồi nhẹ nhàng vuốt ve, "Lát nữa anh phải đi rồi, em ở một mình ðược không?"

Chu Nghi Ninh ngả ðầu lên vai anh, "Vâng, không sao ðâu."

Quý Đông Dương nghiêng mặt qua hôn lên má, lên tai, lên cổ cô.

Chu Nghi Ninh ngoảnh ðầu lại, hôn lên môi anh.

Không biết ai châm lửa ai, hơi thở của cả hai dần trở nên nóng bỏng.

Chu Nghi Ninh bị Quý Đông Dương ðè trên sofa.

Chuông ðiện thoại vang lên quấy rầy hai người, Chu Nghi Ninh ðẩy anh, "Điện thoại của em."

Quý Đông Dương cúi ðầu ðáp ừ rồi ðứng dậy đi lấy ðiện thoại cho cô.

Là ðiện thoại của Vạn Vi.

"Chị đang qua đó, hơn mười phút nữa sẽ tới."

"Dạ."

Chu Nghi Ninh ngồi dậy, nhìn anh bằng vẻ tiếc nuối: "Không đủ thời gian."

Quý Đông Dương ghen lời, anh vào bếp uống nước, một lát sau đi ra lấy điện thoại và chìa khóa, cúi đầu nhìn cô, "Anh đi đây."

Chu Nghi Ninh đứng lên, "Em tiễn anh ra cửa."

Chưa đầy nửa phút đã ra tới cửa, Quý Đông Dương nghiêng người hôn lên trán cô. "Được rồi, vào nhà đi."

Vạn Vi nhanh chóng đến nơi, Chu Nghi Ninh rót nước cho chị, Vạn Vi nhìn cô hồi lâu, hỏi: "Hiện tại em có sao không?"

Chu Nghi Ninh không thích người ta nhìn cô bằng ánh mắt khác lạ như thế, cô thản nhiên đáp: "Em rất bình thường."

Vạn Vi nói: "Mẹ em vừa gọi điện cho chị, không ngờ mẹ em lại là Joey."

Chu Nghi Ninh vẫn rất thản nhiên: "Mẹ em là ai có quan trọng không?"

Vạn Vi cười: "Quan trọng chứ, cô bảo chuyện này cứ để cô giải quyết, còn giải quyết thế nào thì mười giờ tối nay sẽ biết, trước mắt chúng ta cứ đợi thôi, em cũng đừng làm gì cả, lúc này tốt nhất là em nên im lặng."

Chu Nghi Ninh không nói gì, cô không đoán được Tần Uyển sẽ làm gì.

Vạn Vi phân tích: "Bố em đã nói chuyện của em cho chị rồi, chị và bộ phận truyền thông đang thảo luận phương án, ban đầu định kiện đối phương tội phỉ báng vì chuyện em bắt người khác là để tự vệ nhưng vì đó là em gái của em nên bố em không đồng ý, ông ấy muốn đôi bên hòa giải, vừa có thể lấy lại danh dự cho em vừa giữ mặt mũi cho nhà em, chẳng hay ho gì khi hai chị em chém giết lẫn nhau."

"Nó không phải em gái em." Chu Nghi Ninh nói.

Vạn Vi nhìn cô, "Nói gì thì nói đây cũng là chuyện của nhà em, bố em còn là nhà đầu tư ban đầu của Khúc mắc nữa, sau đó ông ấy mới giao lại cho Thẩm Ngôn Quân và Lục Tiêu. Đứng trên lập trường của công ty và đoàn phim, chúng ta không thể đắc tội với ông ấy."

Vạn Vi đã tìm hiểu rồi, bố mẹ Chu Nghi Ninh ly hôn khi cô vừa ra đời không bao lâu, chị cũng có nghe nói Joey làm việc rất quyết đoán, không hề kiêng dè điều gì, nên chuyện này để bà giải quyết sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Chu Nghi Ninh hiểu ý Vạn Vi, "VẬY cứ chờ đến mười giờ tối xem sao."

Quý Đông Dương lái xe đến công ty của Lục Tiêu, sau đó Lục Tiêu chờ anh về khách sạn. Trên đường đi, Lục Tiêu hỏi: "Không sao chứ?"

Quý Đông Dương nhắm mắt tựa vào ghế, "Không sao."

"Lúc trước tớ có tìm hiểu về Chu Nghi Ninh, nhưng không nghe ngóng được chuyện cô ấy từng bắn người khác, có nghĩa đó là bí mật, vậy có khi nào là do Chu Giai Huệ tung tin không? Cô ta độc ác thật đấy, ngay cả với chị ruột mà cũng đối xử như thế, đúng là sống lâu quá nên chuyện gì cũng gặp được."

Quý Đông Dương mở mắt ra, cười lạnh nhạt: "Đúng là sống lâu thật."

Lục Tiêu tặc lưỡi: "Mấy ngày trước Chu Lợi Huy còn muốn làm mối cho tớ và Chu Giai Huệ nữa mới ghê, tớ nhìn cô ta là thấy ngứa mắt."

"Vẫn còn tơ tưởng Chu Nghi Ninh?" Quý Đông Dương đột ngột hỏi.

"Đúng là vẫn còn tơ tưởng." Lục Tiêu đùa, "Nhưng con người tớ ấy mà, có đào góc tường nhà ai thì cũng không đào nhà cậu."

Quý Đông Dương cười khẽ, "Cậu có đào cũng không được."

"..."

Lúc sắp đến khách sạn, Lục Tiêu nói: "Bố mẹ cậu không chịu ở yên nữa rồi, mỗi lần tới tới đó, họ cứ coi tớ như không khí ấy, cứ nặng nề đòi gặp cậu."

Gương mặt Quý Đông Dương hiện rõ sự mệt mỏi, nói nhỏ: "Chờ phim đóng máy tớ sẽ tới đó cùng cậu."

Khi anh lên tới phòng khách sạn, Dương Huân và A Minh nhanh chóng qua phòng. Dương Huân hỏi: "Không bị chụp chứ?"

Quý Đông Dương bật máy tính, mở weibo, vào tài khoản của Joey. Hình đại diện là bức ảnh đăng sau một cô bé đang bỏ chạy, đó là bức ảnh đen trắng, cô bé mặc váy xòe, mái tóc tung bay, vừa chạy vừa lau nước mắt, cánh tay nhỏ bé được ống kính bắt được, xung quanh cánh tay như có những ngôi sao sáng lấp lánh, nhìn kỹ có thể thấy được đó là những giọt nước tựa như trên châu lờ lững giữa không trung, chuyện gì đã khiến cô bé trông bi thương đến thế?

Tám năm trước anh đã xem bức ảnh này tại buổi triển lãm ảnh của Joey ở Hongkong, nó từng giúp Joey đạt được giải thưởng quốc tế lớn.

Dương Huân nhìn vào màn hình, "Cậu xem gì thế?"

Quý Đông Dương chăm chú nhìn bức ảnh, rất chắc chắn cô bé trong ảnh là Chu Nghi Ninh.

"Bức ảnh này là kinh điển đấy, mười mấy năm trước Joey gây tiếng vang lớn với bức ảnh này, nghe nói cô bé trong ảnh là con của chị ấy." Dương Huân nói, "Sao đột nhiên xem bức ảnh này thế? Bình thường cậu không lướt weibo mà."

Quý Đông Dương nói: "Cô bé trong bức ảnh là Chu Nghi Ninh."

Dương Huân và A Minh trợn to mắt, Dương Huân thốt lên: "Cậu nói Chu Nghi Ninh là con gái của Joey?"

Quý Đông Dương: "Ừ."

Dương Huân im lặng vài giây rồi nói, "Sốc quá."

Mười giờ tối, nhiếp ảnh gia nổi tiếng Joey đăng một bài viết dài lên weibo.

Joey nói bà là vợ cũ của chủ tịch một tập đoàn lớn ở thành phố S, hai người có chung một đứa con gái, chính là người đã lên hot search vào hôm qua, là tội phạm giết người mà mọi người mắng chửi, Chu Nghi Ninh. Câu từ của Joey vừa điềm đăm vừa sắc bén, bà kể những gút mắt trong mối quan hệ của mình và Chu Lợi Huy cũng như môi trường mà Chu Nghi Ninh sinh sống đã làm cô bị bệnh. Bà nói con gái bà bị bệnh, nhưng không phải là bệnh tâm thần như cư dân mạng đã nói.

Joey thừa nhận mình không có tư cách làm mẹ khi để con gái gọi kẻ thứ ba là mẹ, khi để con gái sống trong một thế giới méo mó. Bà có một nửa trách nhiệm cho căn bệnh của con gái mình.

Nhưng con gái bà xưa nay đều rất lương thiện, về chuyện bắn người khác bị thương ở Anh, cảnh sát có ghi lại hồ sơ về vụ việc này, đó là trường hợp tự vệ chính đáng.

Ngay sau đó, phòng làm việc của Joey đăng văn bản của luật sư lên weibo, nói rõ sẽ kiện người tung tin lên mạng là Chu Giai Huệ cùng các báo đã đăng tin.

Công ty truyền thông Thời Quang nhanh chóng chia sẻ bài viết của Joey, tỏ ý cùng lập trường với Joey.

Ngay lập tức, Joey và Chu Nghi Ninh cùng lên hot search, trên mạng sôi sùng sục.

"Chắc là có nhiều người không biết Joey là ai, để tui phổ cập giáo dục cho. Joey là nhiếp ảnh gia nổi tiếng quốc tế, từng chụp rất nhiều hình cho các nhãn hiệu và ngôi sao quốc tế, trong đó có cả loạt ảnh quảng cáo đẹp ngời ngời của Đông ca được chụp ở Anh cách đây mấy tháng. Mười lăm năm trước, bà đã gây tiếng vang khi nhận được giải thưởng quốc tế lớn với tấm ảnh một bé gái, mọi người có thể lên Baidu để tìm hoặc có thể xem ngay ảnh đại diện weibo của bà, cô bé đó chính là Chu Nghi Ninh."

"Mị mắng Joey được không? Nếu không cần con thì tại sao lại sinh ra? Chu Nghi Ninh bất hạnh tám đời mới có bố mẹ như vậy! Nhìn thôi cũng đau lòng!"

"Cho mì xin một vé để mắg Joey nhé, cả ông bố để tiện nữa, cưới kẻ thứ ba thì thôi đi, còn sinh con gái nữa. Từ nhỏ Chu Nghi Ninh đã bị ngược đãi tinh thần rồi, bây giờ còn bị con gái của kẻ thứ ba làm trầm trọng thêm, lợi dụng bạo lực internet tổn thương Chu Nghi Ninh. Thực sự không biết phải nói gì nữa, chỉ muốn nói mì rất thông cảm và đau lòng cho cô ấy."

"Cả nhà trừ Chu Nghi Ninh ra, ai cũng để tiện. Tui cạn lời thực sự."

...

Dư luận hoàn toàn đổi chiều.

Sau đó, có người nhanh chóng đăng hình của Chu Giai Huệ lên, cô ta thường xuyên ra vào quán bar, mỗi ngày ôm ấp một người đàn ông khác nhau, cư dân mạng tìm được weibo của cô ta, vào xem thì phát hiện cô ta là fan cuồng của Quý Đông Dương, tin tức gì của Quý Đông Dương cũng được cô ta chia sẻ.

Fans của Quý Đông Dương nói: "Thế loại fan này làm mất mặt Đông ca quá!"

Bên dưới bài đăng của Chu Giai Huệ đều là lời mắg chửi.

Quý Đông Dương rất hiếm khi hoạt động trên weibo, nhưng hơn mười giờ tối, anh lại nhấn "Thích" bài viết của công ty truyền thông Thời Quang, đồng thời cũng chia sẻ bài viết này.

Dương Huân không kịp ngăn lại, đỡ trán mắg: "Cậu cũng muốn lên hot search?"

Quý Đông Dương tắt weibo, "Chu Nghi Ninh và tớ cùng là nghệ sĩ của Thời Quang, lại cùng hợp tác đóng phim, fans sẽ hiểu mà."

Hiểu cái rắm! Dương Huân lo sốt vó cả lên.

Quả nhiên, fans nổ tung.

Cũng may là nhiều nghệ sĩ cùng công ty, nhân hàng mà Chu Nghi Ninh đại diện và các diễn viên chính trong đoàn phim Khúc mắc cũng chia sẻ bài

viết nên không có thắc mắc nào về quan hệ của hai người.

Ngày hôm sau, công ty truyền thông Thời Quang trình đơn kiện Chu Giai Huệ với tội phỉ báng lên tòa án.

Chu Nghi Ninh nhận được sự thấu hiểu và thông cảm của cư dân mạng, tỏ ý sẽ ra rạp ủng hộ phim Khúc mắc, rất mong đợi biểu hiện của cô trong bộ phim.

Trong một đêm, weibo của Chu Nghi Ninh tăng thêm một trăm vạn người theo dõi.

Vạn Vi cực kỳ hài lòng với kết quả này, "Mẹ em làm lớn quá, ngay cả chuyện chồng mình ngoại tình mà cũng nói ra."

Chu Nghi Ninh nhìn chị, lòng tự ái của Tần Uyển rất lớn, kết hôn cùng Chu Lợi Huy là vết nhơ lớn nhất trong cuộc đời bà, có lẽ khi đó bà cũng nghĩ sinh con cùng ông cũng là một vết nhơ nên mới không đưa cô đi cùng.

Bài viết của bà vào tối qua khiến cô bất ngờ.

Cô biết mấy năm qua, Tần Uyển muốn bù đắp cho cô, Chu Lợi Huy cũng vậy. Nhưng có chuyện mà Chu Lợi Huy không làm được, còn Tần Uyển lại làm được, bà quyết đoán hơn Chu Lợi Huy nhiều.

Tần Uyển ở cửa phòng, nhìn Chu Lợi Huy đứng bên ngoài, "Có chuyện gì?"

Chu Lợi Huy nhìn bà: "Tôi vào trong nói chuyện được không?"

Tần Uyển tránh sang một bên, "Xin mời."

Chu Lợi Huy đi vào phòng, nhìn theo sau lưng bà, nói một cách mệt mỏi: "Tôi đã nhận được công văn của luật sư rồi, có thể nể mặt tôi mà rút đơn kiện không?"

Tần Uyển như được nghe truyện cười, bà quay đầu lại, lạnh lùng nhìn ông:

"Rút đơn kiện? Ông nghĩ có thể không?"

Chu Lợi Huy biết là không thể, nhưng cho dù Chu Giai Huệ có sai trái thế nào đi chăng nữa thì đó cũng là con gái ông, ông không thể nào bỏ mặc, quan trọng hơn là ông không muốn đối đầu với Tần Uyên, mà cho dù có đối đầu thật, chưa chắc ông sẽ giành chiến thắng, vì lần này ông cùng lúc đối đầu với Tần Uyên, nhà họ Tần và Thời Quang. Ông không có cửa thắng.

Chu Lợi Huy nói: "Dù sao Giai Huệ cũng là con gái của tôi, Tiểu Uyên, em nể mặt tôi một lần được không?"

"Không được." Tần Uyên cắt ngang lời ông, "Chu Giai Huệ là con gái của ông thì liên quan gì tới tôi? Nó ăn hiếp con gái tôi thì tôi sẽ bắt nó phải trả giá, có trách thì chỉ trách Hạ Vân sinh cho ông đứa con gái ngu dốt."

-----oOo-----

Chương 76

Nguồn: EbookTruyen.Me

Câu nói của Tần Uyên làm Chu Lợi Huy cứng họng, đúng vậy, Chu Giai Huệ là con gái của ông và Hạ Vân, liên quan gì tới Tần Uyên?

Không thể cãi lại, mặt Chu Lợi Huy tái nhợt, trong chớp mắt, ông như già đi rất nhiều.

Tần Uyên nâng gương mặt sắc sảo của mình lên, nói một cách điềm đạm: "Nếu rảnh để tới đây thì không bằng tìm luật sư đi, chúng ta gặp nhau trên tòa."

Chu Lợi Huy nhắm hai mắt lại trong phút chốc, cả người rã rời, ông ngăn Tần Uyên đang muốn đi vào phòng, giọng khàn khàn: "Tiểu Uyên, chúng ta nhất định phải như kẻ địch ư? Xem như tôi cầu xin em một lần này thôi, chúng ta đừng như thế mà được không? Lúc đầu nếu em không bỏ đi thì bây giờ sẽ chẳng có Hạ Vân và Giai Huệ. Suốt thời gian qua tôi luôn hối hận..."

Tần Uyên hất tay ông ra, sau đó tát lên mặt ông một cái, "Đừng nhắc về quá khứ với tôi, cái tát này là ông nợ tôi. Ông hối hận là việc của ông, năm đó cho dù ông có quỳ xuống van xin thì tôi cũng sẽ bỏ đi. Hôm nay cũng vậy, cho dù ông quỳ xuống, tôi cũng không rút đơn kiện. Từ lâu tôi và ông đã không còn bất cứ quan hệ nào, càng đừng nói đến tình cảm. Mời về cho!"

Trong cuộc đời mình, Chu Lợi Huy chưa từng gặp người phụ nữ nào sắt đá đến thế, ông mím chặt môi lại.

Tần Uyên ngồi xuống sofa, bà châm điều thuốc, cười trào phúng: "Tôi hiểu việc ông cầu xin cho Chu Giai Huệ, nó là bảo bối của ông và Hạ Vân, nhưng tôi cũng chỉ có một đứa con gái là Ninh Ninh thôi. Còn có một chuyện mà chắc ông đã quên, Ninh Ninh cũng là con của ông."

Chu Lợi Huy không thể nói được câu gì, ông nhìn Tần Uyên tao nhã thờ ra một vòng khói, một phút sau, ông xoay người rời đi.

Về nhà họ Chu, Hạ Vân và Chu Giai Huệ vội vàng đứng lên, Chu Giai Huệ gọi ông: "Bố..."

Hạ Vân vội vã hỏi: "Lợi Huy, sao rồi? Minh có bảo người ta rút đơn kiện không?"

Hạ Vân và Chu Giai Huệ không biết Chu Lợi Huy đi tìm Tần Uyên, bọn họ chỉ nghĩ với thế lực nhà họ Chu thì người đó chắc chắn sẽ rút đơn kiện. Chu Lợi Huy nhìn Chu Giai Huệ, "Bố sẽ tìm luật sư cho con."

Hai mẹ con ngẩn người.

Hạ Vân lắc tay ông, hét lên: "Minh nói gì? Tìm luật sư? Tại sao phải tìm luật sư, không thể rút đơn kiện sao? Nếu lên tòa thì sau này Giai Huệ phải làm sao? Làm sao con nó cưới được người tốt?"

Chu Lợi Huy hất tay bà ta ra, phát tiết hết cơn giận đã cố kìm nén: "Bà nghĩ tôi muốn lên tòa à? Nhà họ Tần, Truyền thông Thời Quang, Tần Uyên cùng hợp lại khởi tố, nhà họ Chu có tiền thì làm được gì? Tôi đi đối đầu với họ được hả? Cho dù đấu thật thì tôi có cửa thắng không? Huống chi Nghi Ninh cũng là con gái tôi, mấy năm nay con bé rất ít khi về nhà, là tự Huệ Huệ đi thách thức con bé chứ có ai ép không? Bà có biết mấy tin

tức trên mạng làm tổn thương con bé đến nhường nào không? Hạ Vân, Huệ Huệ trở thành như bây giờ là do lỗi rất lớn của bà đó, và cả lỗi của tôi nữa."

Sắc mặt Hạ Vân tái nhợt, bà ta run rẩy: "Ý của mình là... chúng ta phải hầu tòa?"

Chu Lợi Huy mệt mỏi: "Tôi sẽ tìm luật sư giỏi nhất."

Chu Giai Huệ bật khóc, "Bố, con không muốn ra tòa đâu."

Chu Lợi Huy quát: "Khóc cái gì mà khóc! Không muốn ra tòa thì sao làm vậy?"

Chu Giai Huệ thút thít: "Con, con giận quá nên chỉ muốn dạy cho chị ta một bài học thôi..."

Chu Lợi Huy nhìn Chu Giai Huệ, bên tai văng vẳng câu nói của Tần Uyển: "Có trách thì trách Hạ Vân sinh cho ông đứa con gái ngu dốt."

Cả đời làm lỗi, bây giờ phải chịu quả báo.

Trên weibo còn chưa lăng xuống thì hình ảnh và clip nhiếp ảnh gia Joey tham gia một sự kiện được đào lên.

Năm đạt được giải thưởng lớn nhờ tám ảnh, Joey không nói gì về bức ảnh, cho đến một lần phỏng vấn vào tám năm trước, bà mới tiết lộ: "Mọi người đừng hỏi nữa, cô bé trong bức ảnh đó là con gái tôi."

Còn về tâm trạng khi chụp tám ảnh và chuyện gì đã khiến một cô bé đau lòng đến thế thì Joey không nói.

Chu Nghi Ninh đọc xong bài viết và bình luận thì tắt weibo, đưa điện thoại cho Trương Nhiên.

Tần Uyển chụp tám ảnh đó lúc cô bảy tuổi, Tần Uyển muốn đưa cô đi, bà xin lỗi cô, hứa sau này sẽ chăm sóc cô thật tốt, cho cô một cuộc sống tốt đẹp hơn, ít nhất là tốt hơn khi sống cùng Chu Lợi Huy.

Tâm trạng lúc đó của Chu Nghi Ninh thế nào? Toàn bộ thế giới đều sụp đổ.

Người cô gọi là mẹ suốt mấy năm qua hóa ra không phải là mẹ cô, lại xuất hiện một cô rất đẹp bảo muốn đưa cô đi, cô trưởng thành sớm, hiểu hết những lời mà Tần Uyển nói, nhưng lại vờ như không hiểu.

Ở nhà họ Chu, Hạ Vân đối xử không tốt với cô, còn bố luôn thiên vị, một đứa trẻ như cô thì làm được gì?

Cô khóc đến xé lòng, Tần Uyển cố gắng ôm lấy cô, mắt bà đỏ ửng: "Đi với mẹ được không con?"

Chu Nghi Ninh lập tức đẩy bà ra, những sợ hãi, đau lòng, ám ức trong cô hoàn toàn bộc phát.

Cô dùng hết sức đẩy Tần Uyển ra, vừa khóc vừa hét: "Cô không phải là mẹ cháu! Cháu không đi theo cô đâu!"

Sau đó, cô bỏ chạy, dù bị tuột giày cũng không quay đầu lại.

Bóng dáng nhỏ bé ấy khiến Tần Uyển đau lòng, bà chưa từng có cảm giác như vậy, ngay cả khi bỏ lại Chu Nghi Ninh lúc trước, bà cũng không đau đớn như bây giờ. Cảm giác như bị róc từng miếng thịt làm bà chết lặng đứng yên ở đó, sau đó bà gơ máy ảnh lên theo bản năng.

Từng có người hỏi Joey hài lòng với tấm ảnh nào nhất? Joey trả lời: "Bóng dáng phía sau đầy bi thương của một cô bé."

Bởi vì bà đã chụp tấm ảnh đó với trái tim như bị xuyên thủng.

Nghỉ ngơi thêm một ngày, cô tới trường quay Khúc mắc để quay tiếp phần cuối.

Hai ngày qua nhân viên đoàn phim cũng theo dõi weibo nhưng không ai nhắc tới chuyện đó trước mặt Chu Nghi Ninh, cô cũng làm như không có gì xảy ra, thản nhiên trò chuyện với mọi người như bình thường. Vệ Trung

nhìn cô mấy lần, cười: "Đi hóa trang đi, sắp quay rồi."

Chu Nghi Ninh mỉm cười: "Dạ, cảm ơn đạo diễn."

Hóa trang xong, cô đi ra địa điểm quay, Quý Đông Dương cũng đã tới, anh nhìn thoáng qua cô rồi đi vào phòng nghỉ.

Cảnh quay giữa Chu Nghi Ninh và Lục Linh kết thúc, Quý Đông Dương đứng ở gần máy quay, Chu Nghi Ninh nhìn xung quanh tìm kiếm, khi mắt hai người chạm nhau, tim cô bỗng đập thành thịch. Lúc trước, giữa hai người như bị ngăn cách bởi một tấm màn mỏng, mọi thứ rất mơ hồ, tuy yêu nhau nhưng không thể nhìn rõ nhau. Còn hôm nay, khi đã chọc thủng được tấm màn đó, cô nhìn thấy anh một cách chân thật nhất.

Cô không còn sợ hãi quá khứ, không còn hoài nghi tương lai nữa. Cô tin rằng trên đời này, không ai tốt hơn anh.

Buổi tối quay cảnh nóng thứ hai và cũng là cuối cùng của phim, rút kinh nghiệm lần trước, Quý Đông Dương và Chu Nghi Ninh quay khá suôn sẻ. Cũng như lần trước, sau khi quay xong, Quý Đông Dương hút điếu thuốc, Chu Nghi Ninh xoa đôi môi sưng đỏ của mình, mặt cô đỏ bừng, thở ra một hơi, lúc đi ra khỏi phòng còn nói với A Minh, "A Minh, pha cho anh ấy ly cà phê."

A Minh làm bậm: "Sức chịu đựng của Đông ca càng lúc càng kém, trước kia dù có quay mấy cảnh này thì anh ấy cũng đâu như vậy!"

Chu Nghi Ninh nhướn mày: "Chuyện này rất bình thường mà."

A Minh: "..."

Quả thật rất bình thường, nhưng gặp tiểu ma nữ liền trở nên bất thường.

Lúc kết thúc công việc đã một giờ sáng, Quý Đông Dương ở phòng nghỉ đợi hai phút liền thấy Chu Nghi Ninh đi vào.

Quý Đông Dương lấy chìa khóa xe, "Anh đưa em về."

Cô nâng mặt lên, nheo mắt cười: "Là do anh muốn ở lại nhà em chứ gì?"

Cô giơ tay sờ vào quần tây của anh, "Nghẹn lắm đúng không?"

"..."

Quý Đông Dương kéo tay cô ra, tay cô rất nhỏ, rất mềm mại, anh chỉ cần nắm tay lại là có thể bao trọn được bàn tay cô, giọng anh rất điềm tĩnh: "Đừng làm loạn, không cần anh đưa về thật hả?"

Chu Nghi Ninh ngừng cười, "Không cần đâu, bên dưới khu chung cư còn có phóng viên, anh về nghỉ ngơi sớm đi."

Hai ngày nay chắc chắn anh không ngủ đủ giấc.

Cô kiễng chân hôn lên môi anh, nhìn vào mắt anh: "Em về đây."

Quý Đông Dương cúi người, ôm chặt cô, nghiêng đầu hôn lên môi cô.

Mấy ngày qua liên tục có chương trình giải trí liên lạc với Vạn Vi để mời Chu Nghi Ninh tham gia chương trình, thậm chí còn hy vọng Joey cũng có thể tham gia, thù lao cực kỳ cao. Vạn Vi không thể quyết định thay Joey, đồng thời chị cũng hiểu tổ chức chương trình sẽ đào sâu cuộc sống riêng tư của Chu Nghi Ninh nên chị tôn trọng ý kiến của cô.

Chu Nghi Ninh nói: "Em không muốn tham gia mấy chương trình kiểu đó."

Vạn Vi: "Chị tôn trọng quyết định của em, nhưng em là diễn viên, phải tham gia tuyên truyền phim Khúc mắc, cũng phải tham gia các hoạt động của nhãn hàng đại diện, chúng ta hoàn toàn không thể ngăn những câu hỏi của phóng viên và người dẫn chương trình."

Chu Nghi Ninh: "Em đã chuẩn bị tinh thần rồi."

"Vậy thì tốt, ngày mai chị sẽ đến tham gia lễ đóng máy phim Khúc mắc."

"Dạ."

Cúp điện thoại, Chu Nghi Ninh nhìn Quý Đông Dương ở phía sau mình, thở dài bất lực, "Quý Đông Dương, hình như em nổi tiếng trước khi phim được chiếu rồi."

Quý Đông Dương đặt kịch bản xuống, "Trước sau gì cũng có ngày này mà."

Chu Nghi Ninh nhướn mày: "Anh tin tưởng em đến thế à? Lúc còn quay Triều đại thái bình, anh đâu ưa gì em, cứ mắng em suốt."

Muốn lời chuyện cũ ra? Quý Đông Dương ngược mắt nhìn cô, "Ai bảo lúc đó em không chuyên nghiệp."

Chu Nghi Ninh không thể phản bác.

Cô xông tới chỗ anh, "Sau khi đóng máy, chắc là chúng ta không được gặp nhau thường xuyên rồi, chị Vạn Vi đang chọn kịch bản mới."

Hai người chẳng thể nào luôn ở cùng một đoàn phim.

Quý Đông Dương nhìn Chu Nghi Ninh, cô nghĩ ngợi nói: "Nhưng vẫn chưa có kịch bản nào thích hợp cả, còn phải tuyên truyền phim nữa, anh thì sao? Chắc chắn có rất nhiều kịch bản được gửi đến cho anh."

"Đúng là rất nhiều." Quý Đông Dương mím môi, "Nhưng anh sẽ nghỉ ngơi một thời gian."

Chu Nghi Ninh ngạc nhiên nhìn anh: "Bao lâu?"

Quý Đông Dương cười: "Chưa biết."

Chu Nghi Ninh cắn môi, qua một lát mới nói: "Mẹ em muốn em sang Anh một thời gian."

Quý Đông Dương suy tư trong chốc lát, hỏi: "Sang Anh điều trị?"

Anh vẫn còn thấy sợ khi nghĩ đến lần phát bệnh của Chu Nghi Ninh, Tần Uyển cũng từng nói với anh là muốn đưa cô sang Anh để điều trị, mặc dù mấy ngày qua tâm trạng của cô rất ổn định nhưng anh không thể nào quên

cô thực sự đã phát bệnh.

Chu Nghi Ninh gật đầu: "Vâng."

Quý Đông Dương vuốt tóc cô, nói: "Cũng tốt."

Ngày 26 tháng 3, đóng máy phim Khúc mắc.

Đoàn phim tổ chức tiệc mừng tại khách sạn, Thẩm Ngôn Quân và Lục Tiêu cũng tham gia. Thẩm Ngôn Quân thấy Chu Nghi Ninh mặc lễ phục hở vai thì đi qua, khi thấy anh đi về phía mình, Chu Nghi Ninh mỉm cười chào anh.

Thẩm Ngôn Quân cúi đầu nhìn cô: "Chùng nào về thành phố B?"

Chu Nghi Ninh nói: "Ngày mai."

Kể từ lúc xảy ra chuyện, Thẩm Ngôn Quân thường xuyên đến trường quay thăm cô, nhưng cô không hề biết vì đa phần anh chỉ đứng từ phía xa ngắm cô một lát rồi đi.

Thẩm Ngôn Quân cười: "Lần sau anh qua đó công tác, em phải mời anh cơm đây."

Chu Nghi Ninh gật đầu, "Chuyện nhỏ."

Quan hệ của họ đã quay trở lại như ban đầu, là mối quan hệ của những người bạn từ thưở ấu thơ, thỉnh thoảng sẽ gặp nhau, ăn với nhau bữa cơm.

Tiệc tùng chắc chắn phải có rượu, Lục Tiêu không những hào phóng mà còn uống rất sảng khoái, anh ta nhìn Quý Đông Dương và Chu Nghi Ninh đang đứng gần nhau, cười: "Cô Chu uống với tôi một ly được không?"

Chu Nghi Ninh không nói nhiều, lập tức nâng ly rượu lên uống cạn.

Lục Tiêu thoáng sửng sốt, anh ta nhìn Quý Đông Dương, thấy bạn mình cúi đầu nhìn Chu Nghi Ninh với vẻ mặt lạnh lùng. Chu Nghi Ninh vội vã nói: "Anh biết là em uống giỏi mà."

Lục Tiêu cười, "Đúng là uống giỏi thật."

Vệ Trung đi tới chào hỏi Lục Tiêu. Lục Tiêu nói: "Hơn hai tháng qua đạo diễn Vệ vất vả nhiều rồi."

Vệ Trung cười: "Mọi người đều vất vả cả."

Vệ Trung nhìn Chu Nghi Ninh, "Nhưng mà vất vả nhất phải kể đến nữ chính của chúng ta."

Quả thật bộ phim này là thử thách rất lớn với Chu Nghi Ninh, áp lực tâm lý mà cô gánh lớn hơn người bình thường rất nhiều, nếu nữ chính không phải là cô, bộ phim này sẽ không xuất sắc như bây giờ.

Chu Nghi Ninh hiểu ý của đạo diễn, nhoẻn miệng cười: "Cảm ơn đạo diễn đã khích lệ."

Vệ Trung cười: "Hy vọng sau này sẽ có cơ hội hợp tác lần nữa."

Đó là câu nói chứng tỏ rằng đạo diễn đã ghi nhận khả năng của diễn viên.

Chu Nghi Ninh nâng ly rượu: "Vâng, cháu xin mời đạo diễn một ly."

Tiệc mừng kết thúc, Chu Nghi Ninh lên xe công ty, hiện tại phóng viên đã biết xe cô, vừa ra khỏi khách sạn liền có hai chiếc xe bám đuôi, Trương Nhiên không có kinh nghiệm bằng A Minh, nhưng gần đây thường xuyên xảy ra tình trạng phóng viên theo dõi nên cô ấy cũng nhận ra: "Bây giờ phóng viên bám đuôi theo em còn nhiều hơn Đông ca nữa."

Chu Nghi Ninh nhìn vào kính chiếu hậu, một chiếc SUV màu đen vừa vượt lên, cô nhận ra đó là chiếc xe cũ mà Quý Đông Dương nhờ Lục Tiêu tìm giúp, cô cười, "Kệ họ đi, dù sao họ cũng không vào được chung cư."

Đợi một lát ở bãi đậu xe dưới tầng hầm, một chiếc SUV màu đen tiến vào, sau đó dừng lại bên cạnh xe cô.

Chu Nghi Ninh nói với Trương Nhiên: "Chị nhìn xem có ai không."

Trương Nhiên nhanh chóng mở cửa xuống xe, một lát sau, cô ấy quay trở lại, còn chưa kịp nói gì thì Quý Đông Dương mở cửa xe đi xuống.

Chu Nghi Ninh nhìn về phía anh, "Thôi, chị về đi, sáng mai tới đón em."

Trương Nhiên gật đầu: "Được."

Chu Nghi Ninh lấy túi xách đi xuống xe, tiến lại gần Quý Đông Dương, khoác tay anh, "Anh ngăn phóng viên lại ạ?"

Quý Đông Dương đáp: "Ừ."

Chu Nghi Ninh liếc mắt: "Anh không sợ bị nhận ra à?"

Quý Đông Dương ôm vòng eo mềm mại của cô đi về phía thang máy, "Không sao, đi thôi."

Chu Nghi Ninh nhìn xung quanh, "Vẫn nên cẩn thận một chút, vừa có scandal của em rồi, nếu bây giờ mà bị phát hiện thì fans sẽ nghĩ chúng ta tuyên truyền cho phim đấy."

Quý Đông Dương lấy tay giữ mặt cô, không cho cô xoay ngang xoay dọc, "Không có ai đâu, đừng nhìn nữa."

"Vâng."

Vừa vào thang máy, cả người Chu Nghi Ninh liền dán sát vào người anh, mặt cô đỏ ửng, hơi thở nồng nàn mùi rượu.

"Quý Đông Dương, nếu em đi Anh, anh có qua đó thăm em không?"

"Có."

Đình.

Quý Đông Dương đỡ eo cô, ôm cô ra ngoài thang máy, Chu Nghi Ninh nói, "Vây được rồi."

Quý Đông Dương khẽ cong môi, anh vừa nâng mắt lên, nụ cười liền biến mất, nhìn Chu Giai Huệ và Hạ Vân đang đứng trước cửa nhà.

Chu Nghi Ninh thấy hành động khác lạ của anh thì cũng ngẩng đầu theo, sau đó nhanh chóng đứng thẳng người, lạnh lùng nói: "Các người tới đây"

làm gì?"

Hạ Vân gượng cười với cô, kéo Chu Giai Huệ một cái. Chu Giai Huệ giùng giăng nhìn cô, "Chị."

Chu Nghi Ninh nhú mày: "Đừng gọi tôi là chị, buồn nôn lắm."

Vẻ mặt Hạ Vân và Chu Giai Huệ tái nhợt, Chu Nghi Ninh lạnh lùng nói: "Tôi biết hai người tới đây làm gì, nhưng tôi sẽ không can thiệp vào những chuyện mà mẹ tôi đã quyết định, mà cho dù mẹ tôi không làm thế thì tôi cũng sẽ làm."

Quý Đông Dương nhìn Chu Nghi Ninh, anh ôm cô đi tới cửa, mở túi xách của cô lấy chìa khóa, hoàn toàn xem như hai người kia không tồn tại.

Chu Giai Huệ cắn môi, từ phía sau kéo tay Chu Nghi Ninh, "Chị ơi, em không muốn ra tòa, chị nói với mẹ chị một tiếng đi, mẹ chị sẽ nghe theo chị mà, chỉ cần rút đơn kiện, chị muốn em làm gì cũng được."

Chu Nghi Ninh hất tay cô ta ra, "Tránh xa tôi ra."

Nói xong, cô đi vào nhà.

Chu Giai Huệ định đi vào theo nhưng Quý Đông Dương đã đưa tay ra chặn ngang khung cửa, cúi đầu lạnh lùng nhìn cô ta.

Chu Giai Huệ sững sờ, ấp úng: "Đông ca..."

Quý Đông Dương thả tay xuống, đang định đóng cửa lại thì Chu Giai Huệ càng bòn chòn, hét lên: "Nếu chị không rút đơn kiện, tôi sẽ tiết lộ quan hệ của chị và Đông ca!"

Quý Đông Dương vịn tay lên cửa, lạnh lùng: "Cứ tự nhiên."

-----oOo-----

Chương 77

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chu Nghi Ninh quay đầu nhìn cửa rồi đi vào phòng tắm. Lúc tắm xong đi ra ngoài, Quý Đông Dương đang ở trong bếp nấu mì, cô đi tới ôm anh, "Nấu cho em hả?"

Quý Đông Dương quay đầu lại nhìn cô, "Ừ, tối nay em chẳng ăn gì cả, toàn uống thôi."

Chu Nghi Ninh nhướn mày, "Nhưng em không đói, ăn khuya mập lắm."

Quý Đông Dương nhéo cánh tay đang ôm eo mình, "Em rất gầy, gần đây lại càng gầy."

Hơn hai tháng nay gần như ngày nào cô cũng ăn cơm cùng anh, cô ăn khá khá mà lại gầy hơn nhiều so với hồi đóng Triệu đại thái bình, lúc bé lên cũng nhẹ hơn rất nhiều, không phải cô gặp trở ngại tăng cân mà vì cô bị áp lực tâm lý. Khó có thể tưởng tượng ra Chu Nghi Ninh đã chịu bao nhiêu áp lực trong quá trình quay phim Khúc mắc.

Chu Nghi Ninh cọ ngực mình lên lưng anh, cô ý nói: "Ngực không nhỏ đi là được rồi."

Quý Đông Dương cứng người, giọng trầm xuống: "Ra bàn ăn chờ đi."

Chu Nghi Ninh cười, nói: "Khó chịu thế?" Nói xong, cô tới bàn ăn ngồi chờ anh.

Một lát sau, Quý Đông Dương đặt bát mì xuống trước mặt cô, "Anh đi tắm đây."

Chu Nghi Ninh kéo anh lại, "Anh ngồi với em đi."

Quý Đông Dương không nói gì, chỉ lẳng lặng ngồi xuống cùng cô.

Mì rất ngon, Chu Nghi Ninh ăn được hơn nửa bát, má đỏ hây hây, trán đổ mồ hôi, một lát sau cô ngẩng đầu lên, "Ăn không hết."

Quý Đông Dương nhìn cô, sau đó kéo cái bát về phía mình. Chu Nghi Ninh tưởng anh định đi rửa bát, nào ngờ anh cầm đũa lên, nhanh chóng ăn hết phần thừa rồi mới đi rửa bát.

Chu Nghi Ninh nhìn phía sau anh, cô mỉm cười, sau đó chạy đi đánh răng rồi lên giường chờ anh.

Một lúc sau, Quý Đông Dương mặc áo choàng tắm đi ra ngoài, anh đứng ở cửa phòng tắm lau tóc, sau đó ném khăn vào phòng tắm rồi đi tới giường nằm đè lên cô. Chu Nghi Ninh ôm cổ anh, hỏi: "Nếu Chu Giai Huệ thực sự tiết lộ chuyện đôi mình thì phải làm sao?"

Chu Nghi Ninh không muốn chuyện hai người bị tiết lộ bởi Chu Giai Huệ. Cô nhìn anh, Quý Đông Dương cúi đầu hôn lên môi cô, nói: "Cô ta không dám đâu."

Chu Nghi Ninh cọ vào đùi anh, nhắm mắt đáp lại nụ hôn của anh.

Nửa phút sau, Quý Đông Dương bỗng nhiên kéo tay cô xuống, Chu Nghi Ninh mở mắt ra, anh nói: "Uống thuốc chưa?"

Chu Nghi Ninh không trả lời, Quý Đông Dương đứng dậy, đi tới kéo ngăn tủ ra, bên trong có mấy lọ thuốc, anh lấy đúng lượng thuốc, đi rót nước rồi quay lại đặt thuốc vào lòng bàn tay cô, "Uống đi."

Chu Nghi Ninh bỏ thuốc vào miệng, đón lấy ly nước, uống xong thì đặt ly lên tủ đầu giường. Quý Đông Dương ngồi bên mép giường, Chu Nghi Ninh vịn vai anh, cô dang chân ngồi lên đùi anh, ghé sát vào anh: "Tiếp tục được chưa?"

Quý Đông Dương ôm eo cô, hôn lên cổ cô, bàn tay vuốt ve thân thể cô, "Ừ."

Cởi áo choàng tắm của nhau ra, Chu Nghi Ninh sờ cơ bụng của anh, sau đó tay dần di chuyển xuống phía dưới, nắm lấy thứ đã sớm có phản ứng. Cô vuốt nó mấy lần, sau đó bắt ngừng ngồi lên.

Quý Đông Dương rên khẽ, anh không kịp ngăn cô lại, thấy cô nhịu mảy, anh giữ chặt eo cô để cô không lộn xộn, giọng khản đặc: "Đau không?"

Chu Nghi Ninh nhắm mắt lại, cả người cứng ngắc, cô thở hắt ra, mở mắt nhìn anh, "Đau, nhưng em thích anh ở bên trong em."

Quý Đông Dương mím chặt môi, đôi mắt chăm chú dõi theo cô, anh nhẹ

nhàng mon trốn thân thể cô để cô dần thích ứng.

Cô ngồi trên đùi anh, hơi thở dồn dập, ánh mắt mơ màng, cặp ngực lên xuống theo chuyển động của cơ thể.

Một lát sau khi cô chậm lại, Quý Đông Dương ôm cô rồi đặt cô nằm bên dưới người mình, anh hôn lên hình con mèo trên ngực cô, sau đó đâm mạnh vào.

...

Kết thúc, Chu Nghi Ninh nhìn anh, ánh mắt cô chăm chú và mềm mại.

Quý Đông Dương lật người nằm xuống bên cạnh cô, ôm cô vào lòng, chờ hô hấp bình thường trở lại mới nói nhỏ: "Anh sẽ đi Anh cùng em."

Chu Nghi Ninh tựa đầu vào cổ anh, không hề thấy bất ngờ, "Vâng."

Quay về thành phố B, Chu Nghi Ninh tới nhà họ Tàn, Tàn Uyển đã ở đó.

Trừ Tàn Uyển và Tàn Sâm ra, không ai trong nhà họ Tàn biết cô bị bệnh, lần này về, ai cũng nhìn cô bằng ánh mắt đau lòng, mẹ nắm tay cô thở dài: "Con bé ngốc nghếch, sao không nói cho mẹ biết? Mấy năm qua khổ sở lắm phải không?"

Chu Nghi Ninh lắc đầu, "Không có, cháu rất tốt, mẹ đừng lo cho cháu."

Cho dù có khổ sở hơn nữa thì cũng qua rồi, bây giờ cô rất tốt.

Mẹ vẫn đau lòng không thôi, "Cháu là cháu gái nhà họ Tàn, sau này nếu có chuyện gì thì cứ dựa dẫm vào nhà họ Tàn."

Chuyện lần này khiến ông cụ Tàn cực kỳ tức giận, mắng Tàn Uyển rất nhiều, tự ý ra nước ngoài thì thôi, lại còn giấu giếm chuyện của Chu Nghi Ninh, làm cháu ngoại ông phải chịu khổ một mình.

Nhưng chuyện này cũng không thể trách Tàn Uyển, cuộc hôn nhân thất bại khiến bà oán hận gia đình vì lúc trước đã ép hôn, bà ra nước ngoài mấy

năm nhưng không về thăm nhà lần nào, quan hệ cha con trở nên rất xấu. Tần Uyển không thích kể khổ với gia đình, Chu Nghi Ninh thừa hưởng tính này của bà, nên cô cũng chưa từng than thở với ai.

Chu Nghi Ninh cười, nói: "Dạ."

Khó khăn lắm mới chờ mợ cảm rằm xong, Chu Nghi Ninh lên sân thượng hít thở không khí, Tần Uyển đi theo, "Đầu tháng sau mẹ về Anh, con đi cùng mẹ, mẹ đã đặt lịch hẹn với Mike rồi."

Chu Nghi Ninh nghĩ ngợi, "Mẹ đi trước đi, cuối tháng con mới qua được, còn phải tuyên truyền cho phim nữa."

Tần Uyển nhìn cô: "Tuyên truyền có Quý Đông Dương là đủ rồi."

Chu Nghi Ninh: "Không được, con muốn ở lại."

Tần Uyển không biết phải làm sao, bà châm thuốc, "Được rồi, mẹ chờ con về cùng."

Nói xong, bà định đi xuống nhà thì bị Chu Nghi Ninh gọi lại, "Mẹ."

Tần Uyển quay đầu lại nhìn cô, Chu Nghi Ninh nói: "Quý Đông Dương sẽ đi Anh cùng con."

Tần Uyển sững sốt, đáp: "Mẹ biết rồi."

Ngày thứ hai trở về thành phố B, Chu Nghi Ninh tham gia sự kiện mùa xuân của nhãn hàng đại diện, cô gặp Thẩm Thanh trong phòng hóa trang, Thẩm Thanh thấy cô thì nói: "Xem ra tình trạng của em không tệ lắm."

Chu Nghi Ninh lạnh nhạt đáp: "Đúng là rất tốt."

Thẩm Thanh cười khẽ: "Chúc mừng em, sau khi công chiếu Khúc mắc, em sẽ nổi tiếng."

Chu Nghi Ninh: "Cảm ơn."

Thẩm Thanh đi ra ngoài, tới cửa thì dừng lại, quay đầu nhìn cô, "Nếu những tin tức trên mạng không phải để lãng xê thì chị rất cảm thông với

em."

Dứt lời, cô ta bỏ đi.

Chu Nghi Ninh nhíu mày, Thẩm Thanh cho rằng tin tức trên mạng là do cô muốn lảng xê? Vì nổi tiếng mà không chừa thủ đoạn? Xem ra thời gian qua Thẩm Thanh sống không tốt lắm nên mới có suy nghĩ đó.

Lúc diễn ra sự kiện không tránh được câu hỏi của phóng viên, ban đầu họ hỏi: "Hiện tại mọi người đều biết nhiếp ảnh gia nổi tiếng Joey là mẹ của cô, vậy việc cô gia nhập showbiz có phải chịu ảnh hưởng từ bà ấy không?"

Chu Nghi Ninh mỉm cười: "Không phải."

"Lúc trước trên mạng có tin tức về bệnh tình và em gái của cô, cư dân mạng rất đau lòng trước tình cảnh của cô, nhưng tới bây giờ cô vẫn chưa lên tiếng về sự việc, cô có muốn nhân lúc này nói câu gì đó với fans không?"

Chu Nghi Ninh vẫn giữ nụ cười trên môi nhưng ánh mắt cô vô cùng lạnh lẽo, người dẫn chương trình thấy thế thì vội vàng giải vây: "Hôm nay là sự kiện của nhãn hàng, mong mọi người đặt câu hỏi liên quan. Nghi Ninh đã dùng sản phẩm mới nhất của chúng tôi rồi đúng không? Cảm giác thế nào?"

Lúc sự kiện kết thúc, điện thoại của cô ở trong tay Trương Nhiên vang chuông, là do Quý Đông Dương gọi đến.

Chu Nghi Ninh xuống sân khấu, Trương Nhiên đi qua nói nhỏ vào tai cô: "Xe Đông ca đang đậu ở bên ngoài, là chiếc Passat màu đen."

Chu Nghi Ninh gật đầu, "Vâng, em biết rồi."

Thay quần áo xong, Chu Nghi Ninh đeo khẩu trang đi xuống bãi đỗ xe dưới tầng hầm, Trương Nhiên cho cô xuống xe ở ven đường rồi lái xe đi, sau đó chiếc xe Passat màu đen nhanh chóng đỗ trước mặt cô, Chu Nghi Ninh vội vàng lên xe.

Thẩm Thanh không thay quần áo vì phải đi ngay cho kịp hoạt động tiếp theo, khi ra đến cửa khách sạn, cô ta lập tức bị fans vây quanh, có fans chờ

Chu Nghi Ninh, nhưng không thấy cô đâu nên cũng chạy lên ngắm Thẩm Thanh.

Thẩm Thanh vừa ký tên cho fans vừa đi ra xe dưới sự hộ tống của vệ sĩ và trợ lý. Cô ta nghiêng đầu nhìn sang một bên, vô tình nhìn thấy Chu Nghi Ninh đứng trên vỉa hè.

Trong khoảnh khắc Chu Nghi Ninh mở cửa xe ra, Thẩm Thanh nhìn thấy sườn mặt quen thuộc ngồi ở ghế lái.

Ba giây sau, cửa xe đóng lại.

Thẩm Thanh sửng sò, thậm nghĩ chắc là mình nhìn nhầm thôi.

-----oOo-----

Chương 78

Nguồn: EbookTruyen.Me

Xe đã tấp vào lề đường nhưng Thẩm Thanh vẫn còn đứng im, gương mặt hiện lên vẻ không thể tin nổi.

"Chị Thanh, chị sao thế?" Trợ lý thắc mắc.

Thẩm Thanh sực tỉnh, qua một lát mới nói: "Không sao."

Lên xe, Thẩm Thanh vẫn không dám tin, Quý Đông Dương chọn Chu Nghi Ninh? Tại sao? Bởi vì cả hai cùng đóng chung phim Khúc mắc? Không đúng, Quý Đông Dương không phải là người sẽ yêu nữ diễn viên cùng đóng chung phim, nếu không thì lúc trước cô ta đã chẳng phải vô cùng vất vả mới theo đuổi được anh.

Thẩm Thanh đau khổ che mặt, nếu ban đầu cô ta không đề nghị chia tay, vậy người mà bây giờ anh đến đón sẽ là cô ta chứ không phải Chu Nghi Ninh.

Trợ lý dè dặt hỏi: "Chị Thanh, chị sao thế? Chị không khỏe ở đâu hả?"

Thẩm Thanh ngẩng đầu, giọng hơi khàn: "Không sao, chị hơi mệt thôi."

Trợ lý cười, "VẬY chị ngủ một lát đi, tới nơi em sẽ gọi."

Chu Nghi Ninh nhìn Quý Đông Dương, "Chúng ta đi đâu đây?"

Kể từ khi Tần Uyển đăng bài weibo, cô luôn bị phóng viên theo dõi, ngay cả căn hộ ở thành phố B cũng bị phát hiện, làm Quý Đông Dương cũng không thể về đó.

Quý Đông Dương nhìn thẳng đường: "Đến đường Vân Tây."

Chu Nghi Ninh: "Là chỗ chúng ta đón tết?"

Quý Đông Dương: "Ừ."

Về đến nhà, Chu Nghi Ninh phát hiện tủ lạnh chất đầy đồ, có rất nhiều thức ăn, Quý Đông Dương thấy cô lục tủ lạnh thì hỏi: "Đói bụng hả?"

Chu Nghi Ninh ngoảnh đầu lại, "Không có, em chỉ xem thử thức ăn có đủ cho hai ngày không thôi."

Quý Đông Dương nhướn mày: "Em muốn ở trong nhà suốt hai ngày?"

Chu Nghi Ninh được nghỉ hai ngày, vẫn chưa tới thời gian truyền truyền phim, Quý Đông Dương cũng đang trong kỳ nghỉ, bây giờ anh còn rảnh hơn cô nữa. Chu Nghi Ninh trả lời như đó là điều hiển nhiên: "Chúng ta còn chỗ để đi à?"

Ra ngoài rất dễ bị bọn chó săn bám đuôi, hơn nữa cô cũng thích ở nhà cùng anh.

Quý Đông Dương: "Có thể đi leo núi."

Chu Nghi Ninh nghĩ ngợi, "Cũng được."

Sáng ngày hôm sau, hai người đi leo núi, vẫn là ngọn núi lần trước, những cành cây khô héo giờ đã lấm tấm những chồi xanh, khắp nơi đều ngập tràn

nhựa sống. Hôm nay Chu Nghi Ninh không bảo Quý Đông Dương công nữa mà tự đi lên đỉnh núi. Khi đứng ở nơi cao nhất, cô hít sâu một hơi, nhìn về phía thung lũng, "Quý Đông Dương, anh giữ em lại đi."

Quý Đông Dương tiến tới, ôm eo cô từ phía sau, "Thích nơi này không?"

Chu Nghi Ninh gật đầu, "Có, thích lắm."

Từ lần trước đã thích.

Một lát sau, Chu Nghi Ninh xoay mặt lại nhìn anh, "Nếu có kịch bản như Đen trắng, anh có đóng nữa không?"

Quý Đông Dương cúi đầu nhìn cô, "Không."

Chu Nghi Ninh nhíu mày: "Tại sao?"

Quý Đông Dương kéo cô lùi lại một chút, nói: "Vì anh không đóng hai phim cùng một đề tài, anh sẽ không đóng vai cảnh sát phòng chống ma túy thêm lần nào nữa."

Chu Nghi Ninh nhìn anh, rất muốn hỏi có phải là vì bố mẹ anh không, nhưng cô không tài nào hỏi được.

Bên dưới chân núi, ở trong xe, Chu Nghi Ninh dang chân ngồi trên đùi anh, hoàn thành việc lần trước chưa làm xong.

Bên ngoài cửa sổ, ánh mặt trời rất rạng rỡ, mọi thứ như được hồi sinh.

Quý Đông Dương nhìn Chu Nghi Ninh mềm mại tựa áng mây trên trời, anh có cảm giác như mình sẽ chết ở đây mất, Chu Nghi Ninh cũng thế. Trong giây phút cuối cùng, khoái cảm như cơn sóng cuốn trôi tất cả, vô cùng mãnh liệt, vô cùng dài lâu. Rất lâu sau, Quý Đông Dương mới ôm Chu Nghi Ninh đang dựa vô lăng vào lòng, hôn lên má cô.

Sau một lúc nữa, Quý Đông Dương chậm rãi mở miệng: "Anh, đạo diễn Vệ và Hoa Thần đã bàn bạc rồi, em không cần tham gia tuyên truyền đâu, ngày mai anh sẽ đưa em đi Anh, ở đó hai ngày rồi về. Chờ tuyên truyền xong, anh lại sang đó với em."

Anh vừa nói vừa mặc áo ngực cho cô, sau đó mặc áo len rồi sửa sang lại váy cho cô.

Tần Sâm biết rõ bệnh tình của Chu Nghi Ninh, bên phía Hoa Thần, chỉ cần anh ấy nói một tiếng thì cô hoàn toàn có thể không tham gia tuyên truyền, mà Tần Uyên và ông cụ Tần đều không muốn cô tham gia tuyên truyền, chỉ cần Hoa Thần đồng ý, bên phía đoàn phim và Vệ Trung sẽ rất dễ bàn bạc. Có điều cô không ngờ Quý Đông Dương cũng muốn vậy.

Chu Nghi Ninh mím chặt môi, cơ thể vẫn chưa hoàn toàn qua cơn khoái cảm, cô nhìn thẳng anh, "Tại sao em phải đi trước?"

Quý Đông Dương vuốt tóc cô, anh ấn đầu cô tựa vào vai mình, "Lâu nhất là hai mươi ngày sau anh sẽ qua Anh với em."

Chu Nghi Ninh mở cửa xe ra, trượt xuống khỏi người anh, đi ra khỏi xe.

Quý Đông Dương nhanh chóng cài dây lưng, đi theo xuống xe, kéo cô lại.

Chu Nghi Ninh quay đầu nhìn anh, hít sâu vài hơi, ánh mắt lạnh lẽo: "Anh thực sự muốn em đi trước?"

Quý Đông Dương nhìn mắt cô, kéo cô vào lòng, "Ừ, Vạn Vi cũng đồng ý rồi."

Chu Nghi Ninh ngẩng mặt lên, "Em không đi. Cho dù có đi cũng không phải là ngày mai."

Quý Đông Dương dờn mắt, không biết nên làm gì: "Được rồi, không đi thì không đi."

Trên đường về, trời đổ mưa, ông trời thay đổi nhanh thật đấy, mới hai tiếng trước còn nắng to, bây giờ đã mưa rồi.

Chu Nghi Ninh nhìn ra ngoài cửa sổ, nước mưa rơi lộp độp trên cửa sổ xe, một lát sau, cô quay đầu lại nhìn anh: "Đầu tháng sau em sẽ về cùng mẹ, anh không cần phải đưa em đi đâu."

Quý Đông Dương: "Ừ."

Hai người không nhắc đến chuyện này nữa, Chu Nghi Ninh cũng không hỏi gì nữa, ngày hôm sau làm việc theo lịch trình mà Vạn Vi đã sắp xếp, thời gian gặp Quý Đông Dương càng ngày càng ít, chỉ liên lạc với nhau bằng cách gọi điện và nhắn tin.

Quý Đông Dương về thành phố H, Lục Tiêu đi đón anh.

Lục Tiêu khoác tay lên vai anh: "Ăn cơm trước hay qua đó luôn?"

Quý Đông Dương nói: "Ăn cơm trước đi, tối hẵng qua, chuyện bên đó xử lý lâu lắm."

Không phải là xử lý lâu, mà là không có cách nào để xử lý.

Lục Tiêu thở dài: "Ừ, ăn cơm trước đã."

Thành phố H là nơi mà Quý Đông Dương ra đời, anh lớn lên ở đây, tốt nghiệp trung học cũng ở đây. Sau khi tốt nghiệp trung học, anh đi làm xa quê, mấy năm nay càng ngày càng ít về, mà mỗi lần về cũng không ở lâu, nơi này chẳng có gì để anh lưu luyến.

Lục Tiêu nhìn gương chiếu hậu, nhú mày nói: "Đằng sau có một chiếc xe cứ đi theo chúng ta từ sân bay."

Quý Đông Dương nhìn vào gương chiếu hậu, thản nhiên nói: "Để họ đi theo đi."

Lục Tiêu nhìn anh, "Cậu xác định là không cần cắt đuôi?"

"Có cắt đuôi cũng chẳng được gì, cắt đuôi được chiếc này thì cũng có người rình rập ở chỗ khác thôi, đường nào cũng bị chụp."

"Mẹ nó, vậy cậu đừng đi nữa, kéo bị chụp thì phiền."

Quý Đông Dương hạ cửa sổ xe xuống, "Nhất định phải đi, không thể giấu cả đời được, bọn họ sẽ không tung tin vào lúc này đâu."

Lục Tiêu nhú mày: "Vậy họ sẽ đợi đến lúc nào?"

Quý Đông Dương: "Trước khi phim được khởi chiếu."

Lục Tiêu chửi thề, đấm một cái lên vô lăng: "Vậy chẳng phải là muốn hủy hoại cậu sao? Mẹ nó, ông đây đã bỏ một đồng tiền đầu tư vô phim rồi, bọn họ không những muốn hủy hoại cậu mà còn muốn đốt tiền của tớ nữa! Tớ không đồng ý."

Quý Đông Dương cười, "Cậu yên tâm đi, doanh thu sẽ tốt thôi, cậu không chịu thiệt đâu, mục tiêu của họ là tớ, khi hình tượng của tớ sụp đổ thì sẽ không nhận được giải thưởng."

Lục Tiêu không biết nên nói gì, chỉ biết an ủi anh: "Chả sao, cậu có đây cúp rồi."

Quý Đông Dương cười.

Ăn cơm xong, Quý Đông Dương về khách sạn nghỉ ngơi, tới buổi tối thì đi ra ngoài cùng Lục Tiêu.

Lục Tiêu đã chuẩn bị xong xuôi, bố mẹ Quý Đông Dương chờ anh từ sáng, khi anh vừa tới nơi, ông Quý liền mắng: "Thằng bất hiếu! Bây giờ mới tới, có phải định chờ tao chết rồi thì mày mới chịu tới thăm tao không?"

Quý Đông Dương đứng ngoài cửa, lạnh lùng nhìn ông, "Nếu ông không hút chích thì không chết sớm vậy đâu."

Đây không phải là lần đầu tiên ông bà Quý vào trại cai nghiện, mấy năm qua Quý Đông Dương không hề chu cấp đồng nào cho họ, họ sống dựa vào số tiền trước đây đã lấy từ Quý Đông Dương, sống cuộc sống sung túc, nào chịu khổ như bây giờ. Tính tình càng lúc càng nóng nảy, không chịu phối hợp cai nghiện, nhất là ông Quý, gặp ai cũng mắng chửi.

Ông Quý vẫn tiếp tục mắng, bà Quý cũng bắt chước mắng theo, càng mắng càng khó nghe, Lục Tiêu giận đến xanh mặt, cha mẹ gì mà khôn nạn quá thể! Xui tám đời mới làm con họ.

Lục Tiêu quay sang nhìn Quý Đông Dương, anh vẫn lạnh lùng như cũ, tựa như hai người ở trước mặt không phải là bố mẹ mình. Anh ta thấy Quý Đông Dương cái gì cũng tốt, chỉ có một cái không tốt là có loại bố mẹ này thôi. Có một ngày chính họ sẽ hại anh.

Chờ bọn họ mắng xong, Quý Đông Dương mới lạnh nhạt nói: "Tôi tới thăm bố mẹ như bố mẹ mong muốn rồi đó, xong rồi thì tôi đi đây. Lục Tiêu, về thôi."

Lục Tiêu sững sốt, há? Bây giờ về?

Quý Đông Dương nói: "Có về không?"

Lục Tiêu vội đáp: "Về chứ."

Ông bà Quý thấy thế thì luống cuống, vội vã nắm song sắt nói, "Không được, mày muốn đi thì phải đưa bọn tao đi cùng."

Quý Đông Dương không ngoảnh đầu lại.

Ra khỏi trại cai nghiện, Lục Tiêu mắng: "Mẹ nó, cậu tới đây để nghe chửi há?"

Quý Đông Dương nhìn cậu bạn: "Nếu không thì sao? Thả bọn họ ra ngoài?"

Lục Tiêu: "Không phải. Vậy cậu tới đây làm gì?"

Quý Đông Dương nói: "Thì cậu bảo bọn họ náo loạn, đòi phải gặp tớ mà. Tớ đến một lần rồi thôi, không thể trốn tránh cả đời được."

Lục Tiêu châm thuốc, đưa cho Quý Đông Dương một điếu, giận dữ nói: "Không biết họ có phải là bố mẹ ruột của cậu không nữa, ngàn đời mới thấy loại bố mẹ xuất sắc như thế này đấy."

Quý Đông Dương cười chua chát, nhìn về chiếc Jeep màu đen đậu cách đó không xa, mở cửa lên xe, "Đi thôi."

Sáng hôm sau Quý Đông Dương rời khỏi thành phố H, Dương Huân và A Minh cùng tới sân bay đón anh. Trên đường về, Dương Huân đỡ trán thở dài, nói: "Cứ đợi thôi, chắc là trước khi chiếu phim."

Quý Đông Dương đeo bịt mắt lên, tựa vào lưng ghế, cúi đầu đáp ừ.

Dương Huân nói: "Ngày mai đoàn phim Khúc mắc sẽ có buổi tuyên truyền đầu tiên ở thành phố C, nếu Chu Nghi Ninh chỉ tham gia một buổi này thôi thì cậu phải di chuyển đến rất nhiều thành phố đó."

Quý Đông Dương: "Tớ biết."

Dương Huân thấy anh đã kiên quyết thì cũng không nói gì nữa.

Quý Đông Dương về nhà, vừa mở cửa ra liền nhìn thấy Chu Nghi Ninh đứng ở gần sofa thì sững sốt. Chu Nghi Ninh ngoảnh đầu lại, cười với anh: "Anh về rồi ạ?"

Quý Đông Dương đặt vali xuống, đi tới ôm cô, chống cằm lên vai cô, "Đến lúc nào thế?"

"Hồi sáng."

"Lâu thế à, sao không gọi cho anh?"

Chu Nghi Ninh lắc đầu, "Em hỏi A Minh rồi, nên biết giờ anh về."

Một lát sau, cô nghiêng đầu nhìn anh: "Anh không đi tắm hả?"

Quý Đông Dương nhìn cô, vuốt tóc cô, "Anh đi tắm đây, lát nữa đưa em ra ngoài ăn."

Chu Nghi Ninh gật đầu.

Trong lúc Quý Đông Dương tắm, Chu Nghi Ninh đặt thức ăn ngoài.

Đợi anh tắm xong, Chu Nghi Ninh kéo anh, "Em đặt thức ăn ngoài rồi, chúng ta ăn ở nhà thôi."

Quý Đông Dương ngừng lau tóc, "Không muốn ra ngoài ăn hả?"

Chu Nghi Ninh ôm cổ anh, kiễng chân hôn lên yết hầu anh, cô há miệng ngậm một cái, sau đó nâng mắt nhìn anh: "Không muốn, lãng phí thời gian."

Ban đêm, Chu Nghi Ninh gỡ cánh tay Quý Đông Dương đang khoác lên hông mình ra, cô ra ban công gọi điện cho Tần Uyển.

"Mẹ, mấy hôm nữa con sẽ sang Anh cùng mẹ."

"Tốt lắm."

Tần Uyển không hỏi nhiều, hai người cúp điện thoại, Chu Nghi Ninh xoay người định đi vào phòng thì thấy Quý Đông Dương đứng ở cửa nhìn cô.

Cô cười với anh: "Làm anh thức giấc hả?"

Quý Đông Dương không ngủ sâu, lúc cô đứng dậy thì anh liền tỉnh. Anh biết cô luôn chờ anh giải thích, nhưng anh vẫn không nói gì cả.

Quý Đông Dương đi ra ban công, mím môi thành một đường thẳng, Chu Nghi Ninh hỏi anh: "Anh có muốn nói gì với em không?"

Cô chờ một câu nói của anh, nên mới đợi đến giây phút cuối cùng mới gọi cho Tần Uyển, nói rằng cô sẽ về cùng bà.

Quý Đông Dương nắm tay cô, kéo cô vào lòng, "Chừng nào đi? Đặt vé chưa?"

Tim Chu Nghi Ninh đau nhói, cô lắc đầu: "Vẫn chưa."

Quý Đông Dương nói: "Để anh đặt, xong rồi sẽ đưa vé cho em."

"Không..." Chu Nghi Ninh từ chối theo bản năng, nhưng khi ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt của anh, cô nói, "Vâng."

-----oOo-----

Chương 79

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chu Nghi Ninh từ chối tham gia tuyên truyền Khúc mắc, cũng như sẽ không tham gia lễ công chiếu phim.

Trước đó, vụ án của Chu Giai Huệ cũng đã mở phiên tòa ở thành phố B, Chu Nghi Ninh và Tần Uyển cùng ra tòa, hai người lạnh lùng nhìn về phía Chu Lợi Huy và Hạ Vân ngồi ở đằng sau bị cáo Chu Giai Huệ.

Chu Lợi Huy cũng nhìn hai người, gương mặt đầy vẻ bất lực và khổ sở. Cuối cùng ông vẫn không tránh khỏi số phận, vẫn phải đứng khác chiến tuyến cùng hai mẹ con họ.

Mặc dù mời luật sư danh tiếng nhưng việc Chu Giai Huệ xúc phạm danh dự của Chu Nghi Ninh là sự thật không thể chối cãi, càng tranh luận, Chu Giai Huệ càng rơi vào thế bí, cô ta gần như sụp đổ, chỉ vào Chu Nghi Ninh, vừa khóc vừa hét: "Cô ta thì sao? Cô ta chĩa dao vào tôi, chuyện đó không được tính là làm tổn hại tinh thần tôi ư?"

Cô ta đã quên mất rằng thời gian trước chính cô ta đăng weibo nói Chu Nghi Ninh mắc bệnh tâm thần, mà bệnh nhân tâm thần sẽ không kiểm soát được hành động của mình, thậm chí cũng sẽ không bị chịu trách nhiệm trước pháp luật nếu đã thương người khác.

Cuối cùng tòa phán quyết Chu Giai Huệ bị một năm hai tháng tù giam.

Chu Lợi Huy ngả người ra lưng ghế, giơ hai tay ôm mặt, Hạ Vân và Chu Giai Huệ ôm nhau khóc, Hạ Vân lay vai Chu Lợi Huy, "Không được! Tuyệt đối không được!"

Chu Lợi Huy nhìn Tần Uyển, còn Tần Uyển chỉ cười lạnh nhạt. Người phụ nữ này tàn nhẫn quá.

Chu Nghi Ninh chỉ muốn mau chóng rời khỏi đây, cô bước nhanh ra ngoài, Chu Giai Huệ lao ra kéo cô lại, vừa van xin vừa la mắng, Trương Nhiên vội vàng tách cô ta ra rồi đứng chắn trước mặt Chu Nghi Ninh. Hạ Vân vội vàng chạy tới, Chu Lợi Huy giữ chặt Chu Giai Huệ, tức giận mắng: "Làm gì thế hả?"

Chu Giai Huệ gào khóc: "Con không muốn ngồi tù! Bố ơi... Con muốn kháng án!"

Tần Uyển vô cảm nhìn bọn họ, giống như đang xem một vở hài kịch tẻ nhạt.

Chu Nghi Ninh lãnh đạm: "VẬY cô kháng án đi."

Dứt lời, cô xoay người bỏ đi.

Chu Nghi Ninh tham gia buổi tuyên truyền phim đầu tiên ở thành phố B, phóng viên liên tục hỏi cô các vấn đề như nguyên nhân nhận vai, hoàn cảnh gia đình, quan hệ với nhiếp ảnh gia Joey... khiến cô trở thành trung tâm của đoàn phim, ngay cả Quý Đông Dương cũng không được hỏi nhiều như cô.

"Nghe nói cô Chu sẽ không tham gia các buổi tuyên truyền sau này, nguyên nhân có phải là vì bệnh tình không?"

"Có phải vì Joey mà quan hệ của cô và em gái không tốt không? Nghe nói hai ngày trước đã mở phiên tòa, cô có thể tiết lộ một chút về kết quả không?"

"Có phải cô đã diễn chính bản thân mình trong Khúc mắc không?"

...

Bị hỏi một đồng câu hỏi, Chu Nghi Ninh khẽ nhú mày, chỉ trả lời một vài câu: "Hiện tại tôi rất khỏe, đã khỏi bệnh từ lâu rồi. Trong phim Khúc mắc, quả thật có vài tình tiết giống với chuyện trước đây của tôi, đây là một bộ phim hay, hy vọng mọi người ra rạp ủng hộ."

Phóng viên còn định hỏi tiếp thì Quý Đông Dương nhấn mạnh: "Xin mọi người hãy hỏi những vấn đề liên quan đến bộ phim."

Lúc này phóng viên mới chịu đặt câu hỏi cho những diễn viên khác.

Buổi tuyên truyền đầu tiên kết thúc, đoàn phim cùng nhau ăn cơm, Chu Nghi Ninh vào nhà vệ sinh, Lục Linh cũng đi cùng.

Hai người đứng trước bồn rửa tay, Lục Linh nhìn cô: "Mấy ngày nữa cô qua Anh hả?"

Chu Nghi Ninh nhìn lại cô ấy: "Ừ, có chuyện gì không?"

Lục Linh cười, lắc đầu: "Không có gì, chỉ hỏi vậy thôi."

Cô ấy lấy một thứ từ trong túi ra: "Đây là đồ do giám đốc Thẩm nhờ tôi đưa cho cô."

Chu Nghi Ninh nhìn tay Lục Linh. Lần đầu tiên Lục Linh gặp Thẩm Ngôn Quân chắc là lần ở nhà hàng sau buổi chụp hình cho tạp chí hồi năm ngoái. Thẩm Ngôn Quân thường xuyên đến trường quay, thỉnh thoảng anh cũng tham gia mấy buổi liên hoan của đoàn phim, anh cũng có mặt tại bữa tiệc mừng công, nhưng Chu Nghi Ninh không hề thấy Lục Linh và anh thân thiết với nhau nên lúc này cô rất ngạc nhiên: "Cô thân với Thẩm Ngôn Quân lắm hả?"

Lục Linh nói: "Không thân lắm, ra đây rồi nói."

Hai người đứng trên hành lang, Lục Linh thấy không có ai mới nói: "Đêm tổ chức tiệc mừng công, giám đốc Thẩm muốn tự tay đưa đồ cho cô, nhưng thấy cô và Đông ca cùng đi vào thang máy nên thôi, đúng lúc ấy tôi đứng gần đó nên anh ấy mới đưa đồ cho tôi. Anh ấy nói cũng không phải cái gì đặc biệt, nhờ tôi đưa cho cô, nhưng gần đây tôi không gặp cô nên vẫn chưa đưa được."

Chu Nghi Ninh nhận lấy quyển album ảnh từ tay cô ấy: "Cảm ơn."

"Đừng khách sáo." Lục Linh nghĩ đến khuôn mặt buồn bã của Thẩm Ngôn Quân, cô ấy nhìn Chu Nghi Ninh, cô ấy không hiểu lắm, tính của Chu Nghi Ninh không hẳn là quá tốt, lại mắc bệnh tâm lý, tại sao lại được một người thích đến nhường đó?

"Có rất nhiều người đoán ra quan hệ của cô và Đông ca, chỉ là họ không nói thôi."

"Thế à? Vậy thì cảm ơn mọi người."

Chu Nghi Ninh xoay người định bỏ đi, nhưng Lục Linh bắt ngờ gọi cô lại, nói: "Thật ra... tôi thấy giám đốc Thẩm rất tốt."

Chu Nghi Ninh sửng sốt, hỏi ngược lại: "Quý Đông Dương không tốt

sao?"

Lục Linh: "Tất nhiên là anh ấy rất tốt, nhưng mà... giám đốc Thẩm thích cô nhiều lắm, trông anh ấy rất đau khổ."

Chu Nghi Ninh cười: "Cô thích Thẩm Ngôn Quân?"

Lục Linh cắn môi không trả lời, Chu Nghi Ninh nói: "Thích thì theo đuổi đi, anh ấy chưa có bạn gái đâu."

Nói xong, cô bỏ đi.

Ăn cơm với đoàn phim xong, Chu Nghi Ninh và Quý Đông Dương cùng về nhà, ngày mai bọn họ sẽ lên đường đi Anh.

Về đến nhà, Chu Nghi Ninh ngồi trên sofa xem album ảnh do Thẩm Ngôn Quân đưa, đa số là hình của cô khi còn bé. Trong quãng thời gian không có Tần Uyển, không có ai ghi lại quá trình trưởng thành của cô, hình ít dần qua mỗi năm, bình thường bác gái Thẩm nhà hàng xóm chụp hình cho cả đám thì cũng chụp riêng cho cô mấy tấm, thế nên ở nhà họ Thẩm có rất nhiều hình của cô, tất cả đều được Thẩm Ngôn Quân đóng thành tập.

Mục đích Thẩm Ngôn Quân làm quyển album này là để sau khi cô gả cho anh, hai người sẽ cùng nhau xem. Nhưng cô sẽ không bao giờ gả cho anh, vậy nên anh đưa nó cho cô.

Quý Đông Dương ngồi xuống bên cạnh, Chu Nghi Ninh giở quyển album lên trước mặt anh: "Muốn xem không?"

Quý Đông Dương nhận lấy quyển album, lật từng trang từng trang, cô bé trong ảnh rất đáng yêu, rất xinh xắn.

Chu Nghi Ninh hào hứng ôm cổ anh: "Hồi bé em xinh không?"

Anh gật đầu: "Có, đáng yêu lắm."

Sau này có con gái giống cô thì tốt quá.

Đóng quyển album lại, Quý Đông Dương nhìn cô: "Thu xếp hành lý xong hết chưa?"

Chu Nghi Ninh gật đầu: "Rồi, cũng không đem gì nhiều, bên đó có sẵn quần áo rồi, không thì mua mới cũng được."

Quý Đông Dương: "Ừ."

Quý Đông Dương chỉ ở đó vài ngày nên cũng không mang gì nhiều, chỉ xếp theo mấy bộ quần áo.

Đến Anh, Chu Nghi Ninh đưa anh đến nhà mình, vừa mở cửa vừa nói: "Căn hộ này là do mẹ em mua cho em, vì để tĩnh dưỡng nên hoàn cảnh tốt lắm."

Vì gần một năm không có ai ở nên nhà phủ đầy bụi.

Quý Đông Dương mở toàn bộ cửa sổ ra, Chu Nghi Ninh tìm chổi và khăn lau, sau một tiếng cả hai cùng dọn dẹp, căn hộ đã ở được.

Quý Đông Dương tựa vào cửa sổ nhìn ra ngoài, Chu Nghi Ninh đi tới ôm anh, "Không tắm hả?"

"Em tắm trước đi." Anh nói.

Mắt Chu Nghi Ninh sáng rỡ, cô kiễng chân ghé vào tai anh, mời mọc: "Cùng tắm nhé?" Cô ngừng lại một chút rồi nhỏ nhẹ nói tiếp: "Ở đây tốt quá, buổi tối chúng ta có thể đi dạo phố, không cần lo lắng bị nhận ra hay bị chụp hình."

Quý Đông Dương bị cô trêu chọc khiến đầu óc nghĩ lung tung, anh kéo tay cô xuống, nhìn cô nói: "Chờ em về nước, chúng ta sẽ công khai."

Chu Nghi Ninh nhìn anh: "Anh muốn công khai?"

Quý Đông Dương nói: "Ừ, không muốn giấu nữa."

Có điều trước đó anh phải giải quyết xong chuyện của bố mẹ đã, anh không muốn kéo cô vào chuyện đó, anh sợ sẽ làm ảnh hưởng đến tâm trạng của cô.

Chu Nghi Ninh nói: "Vâng."

Hai người ngủ một giấc, khi tỉnh lại trời đã tối, Quý Đông Dương bật đèn đầu giường, nhìn đồng hồ, bảy giờ rưỡi rồi.

Chu Nghi Ninh mơ mơ màng màng ôm anh: "Mấy giờ rồi?"

Quý Đông Dương ngồi dậy, "Bảy giờ rưỡi, chúng ta đi ra ngoài ăn đi."

Chu Nghi Ninh dụi mắt, kéo tay anh ngồi dậy, vừa nheo mắt vừa cười. Cô vén chăn xuống giường, cơ thể mềm mại hoàn toàn bại lộ trước mặt anh, bên hông còn có dấu vết do anh lưu lại. Cô mặc đồ lót, mở tủ lấy hai cái váy ra hỏi anh: "Mặc cái nào đây?"

Quý Đông Dương giơ tay chỉ: "Màu trắng."

Chu Nghi Ninh bĩu môi, quyết định chọn cái váy màu xanh dương. Quý Đông Dương cười, mặc quần áo rồi đi rửa mặt, sau đó ra sofa chờ cô.

Mấy phút sau, Chu Nghi Ninh đi ra khoác tay anh, "Đi thôi."

Hai người không gọi xe mà đi bộ tới nhà hàng ở gần đó ăn tối, ăn xong thì đi dạo. Cô đi trước mặt anh, gió thổi bay mái tóc và làn váy của cô, trông cô tựa như một đóa hoa mới nở trên đỉnh núi, đầy tự do tự tại. Cô mỉm cười nhìn anh.

Quý Đông Dương đút tay vào túi quần, đứng một chỗ nhìn cô, tim đập loạn nhịp.

Ngày hôm sau, Quý Đông Dương đi cùng Chu Nghi Ninh tới gặp Mike, Mike ôm và hôn lên má Chu Nghi Ninh, cười thân thiện: "Khỏe không?"

Chu Nghi Ninh cười: "Rất khỏe."

Mike lắc đầu: "Anh nghe Joey nói rồi, em không thành thật chút nào."

Chu Nghi Ninh cười, lúc này Mike mới nhìn về phía Quý Đông Dương đứng ở sau cô, nhưn một bên lông mày: "Anh ta là ai thế?"

Chu Nghi Ninh bỗng nhiên như biến thành cô gái dễ xấu hổ, cô ghé vào tai anh ta nói nhỏ: "Anh chàng bật lửa của em."

Mike vô cùng bất ngờ, cũng rất vui, "Ôi trời ơi, em tìm được anh ta thật hả?"

Hai người nói chuyện với nhau bằng tiếng Anh, Quý Đông Dương nhìn Chu Nghi Ninh, lúc này cô nói "Anh chàng bột lửa của em", xem ra còn có nhiều chuyện mà anh không biết.

Chu Nghi Ninh không ngại có Quý Đông Dương ở trong phòng khi Mike hỏi bệnh tình của cô. Lúc cô đi vệ sinh, Quý Đông Dương và Mike chuyện trò đôi câu, Mike nói: "Có thể thấy cô ấy rất yêu anh, cũng rất y lại vào anh, tôi nghĩ chỉ cần có anh, lúc nào tâm trạng của cô ấy cũng sẽ vui vẻ."

Quý Đông Dương cười rồi hỏi những vấn đề cần lưu ý thường ngày, cách để tránh kích động cô, Mike rất nhiệt tình giải đáp cho anh.

Chu Nghi Ninh quay lại, trò chuyện thêm một lát nữa với Mike.

Về nhà, Quý Đông Dương hỏi; "Anh chàng bột lửa?"

Chu Nghi Ninh buông tay anh ra, cô đi vào phòng sách nhỏ bên cạnh phòng ngủ, ôm một cái rương đi ra, mở ra cho anh xem. Trong rương toàn là bột lửa, đều là những cái rất đắt tiền hoặc là hàng giới hạn số lượng. Quý Đông Dương giật mình, nhìn cô: "Mấy năm nay sưu tầm được nhiều đây?"

Chu Nghi Ninh gật đầu, những lúc không đập đồ, chỉ có sưu tầm bột lửa mới làm cô bình tĩnh, thấy vậy Mike cũng khuyến khích cô sưu tầm, dù sao đây cũng không phải là chuyện xấu, cứ coi như sở thích là được.

Quý Đông Dương: "..."

Hồi lâu sau, anh kéo cô lại gần, "Cái bột lửa kia chỉ là loại bình thường thôi."

"Ồ."

"Nếu em thích, anh sẽ tìm xem có cái nào giống vậy không."

"Vâng." Chu Nghi Ninh gật đầu, "Nếu không có thì thôi."

Quý Đông Dương: "Anh sẽ tìm.""

Hai ngày sau đó, trừ việc đi đến chỗ Mike tiếp nhận điều trị cùng Chu Nghi Ninh, Quý Đông Dương dành thời gian còn lại để đi tìm cái bật lửa, đến đêm cuối cùng cũng tìm thấy trong một siêu thị nhỏ. Siêu thị này do người Hoa mở, cô chủ nhận ra anh, kích động nói to: "Đông ca, là anh đúng không?"

Quý Đông Dương gật đầu, cô chủ vô cùng phấn khích, cô ấy xin được chụp ảnh chung, Quý Đông Dương đồng ý.

Cô chủ đăng hình lên mạng, thế là fans trong nước nhanh chóng biết Quý Đông Dương đang ở Anh.

"Đông ca đến Anh làm gì thế? Chụp hình?"

"Không phải, lịch trình gần đây của Đông ca không có việc gì phải đến Anh hết, chắc là chuyến đi riêng tư thôi."

"Đừng nói là đi hẹn hò nhé? À đúng rồi, hình như Chu Nghi Ninh cũng đang ở Anh đúng không?"

"Đừng đoán mò có được không hả trời? Chỉ là đi Anh thôi mà."

...

Chu Nghi Ninh nhận lấy cái bật lửa từ anh, cô sờ đủ đường vân của cái bật lửa rồi mới chịu cất vào cái rương trong phòng sách. Cô xoay người lại ôm anh, lưu luyến: "Ngày mai anh phải về rồi."

Quý Đông Dương vuốt tóc cô, "Ừ, em phải nghe lời Mike đây."

Cô gật đầu: "Vâng. Ngày công chiếu phim em sẽ về."

"Không cần đâu, xong việc anh sẽ lại sang đây."

Chu Nghi Ninh không nói gì, Quý Đông Dương cúi xuống nhìn thẳng vào mắt cô, Chu Nghi Ninh chăm chú nhìn anh một lát, sau đó ngẩng đầu hôn anh.

Hai người dựa vào mép bàn hôn nhau say đắm, vì là đêm chia xa nên vô cùng nhiệt tình.

Sau khi Quý Đông Dương về nước, hình của anh ở sân bay bị tung ra, anh chỉ đi một mình, không đưa theo cả trợ lý và quản lý khiến ai cũng thắc mắc, rốt cuộc Đông ca đi Anh làm gì?

Bộ phim quyết định khởi chiếu vào ngày 20 tháng 5, trừ Chu Nghi Ninh ra, đoàn phim vô cùng bận rộn đi tuyên truyền ở khắp nơi. Chu Nghi Ninh đóng vai giống với bản thân, lúc trước thu hút báo giới rất nhiều, mà chính cô cũng rất đặc biệt; Quý Đông Dương diễn vai nam chính; Vệ Trung đã chuẩn bị trong suốt ba năm... chỉ cần nhiều đó thôi cũng đủ khiến khán giả cực kỳ mong đợi, bộ phim nổi tiếng ngay trước khi khởi chiếu, đây là điều rất áp lực với các bộ phim được chiếu cùng thời điểm.

Cuộc cạnh tranh ngày càng khốc liệt, cách ngày khởi chiếu một tuần, điều mà Dương Huân lo lắng đã xảy ra.

Đầu tiên là một blogger nổi tiếng đã tung hình ảnh và clip Quý Đông Dương ra vào trại cai nghiện, sau đó là hình ảnh hồi xưa của bố mẹ Quý Đông Dương cùng hình ngày bị đưa vào trại cai nghiện.

"Quý Đông Dương vào trại cai nghiện để thăm ai? Lấy hình tượng chính trực lừa dối fans trong suốt thời gian qua."

"Bằng chứng bố mẹ Quý Đông Dương nghiện ngập, không phải lời đồn."

"Xác nhận mấy năm trước có tin bố mẹ Quý Đông Dương hút thuốc phiện là sự thật, hình tượng của Quý Đông Dương sụp đổ."

-----oOo-----

Chương 80

Nguồn: EbookTruyen.Me

Theo tin tức, bố mẹ anh vốn không phải là người tốt đẹp gì, đây không phải là lần đầu tiên họ vào trại cai nghiện, năm ngoái đội cảnh sát phòng

chống ma túy địa phương đã bắt được một kẻ buôn bán ma túy họ Quý, liệu có liên quan gì tới bố mẹ và bản thân Quý Đông Dương không? Kể từ khi Quý Đông Dương gia nhập vào giới giải trí, bố mẹ của Quý Đông Dương luôn thất nghiệp, vậy lấy tiền đâu ra? Sống trong gia đình như vậy từ nhỏ, liệu Quý Đông Dương có bị ảnh hưởng không? Hay chính anh có từng hút thuốc phiện không?

Mĩa mai nhất là Quý Đông Dương giành được giải thưởng Nam diễn viên xuất sắc nhất lần đầu tiên trong sự nghiệp nhờ vào vai cảnh sát phòng chống ma túy trong phim Đen trắng, anh lại từng tham gia tuyên truyền phòng chống ma túy, xây dựng hình tượng chính trực, vậy tại sao không ngăn cản bố mẹ mình?

Trước đây, Quý Đông Dương chưa bao giờ xuất hiện tại trại cai nghiện, tất cả đều nhờ người bạn thân họ Lục của mình, quản lý của Quý Đông Dương là Dương Huân và họ Lục cũng thường xuyên gặp nhau, còn có hình chụp hai người họ uống cà phê với nhau, điều đó chứng tỏ quan hệ của họ rất tốt. Về phần vì sao họ Lục lại tốt với Quý Đông Dương thì nghe nói hai người là bạn thân lâu năm, nhờ Quý Đông Dương góp vốn giúp đỡ trong kinh doanh mà họ Lục mới được như ngày hôm nay.

Có lẽ Quý Đông Dương cũng rất sợ chuyện bị lộ tẩy, nếu không thì sao không dám tự mình đến trại cai nghiện.

Vồn vẹn một đêm, weibo, tianya, baidu, diễn đàn, báo mạng đều đưa tin về Quý Đông Dương, gần như tất cả những người có liên quan đến Quý Đông Dương đều bị lôi vào, thậm chí còn có ảnh từ rất lâu rồi cũng bị đào lên, bộ phận truyền thông muốn xóa cũng không xóa nổi.

Rõ ràng đây là một âm mưu đã được lên kế hoạch bài bản.

Dương Huân giận đến mức suýt thì đập máy tính, mắng: "Mẹ nó! Muốn chúng ta phải chết hết đây mà!"

Dù đã chuẩn bị tình huống xấu nhất, nhưng khi thật sự xảy ra, mọi người vẫn không kịp đối phó.

Quý Đông Dương đặt điện thoại xuống, anh bình tĩnh hơn Dương Huân rất nhiều, vì cúi đầu nên không nhìn rõ biểu cảm trên gương mặt anh.

A Minh đứng bên cạnh nắm chặt tay lại, Vạn Vi cũng tức giận y như Dương Huân: "Chuyện này chắc chắn là do bên Tân Thần Quốc Tế làm, doanh thu phim mới của Lê Tranh không được như kỳ vọng, chỉ sợ không hòa vốn nổi, năm ngoái Tiêu Nghệ lại từ chối gia hạn hợp đồng với bên đó để ký hợp đồng với Thời Quang nên thù mới hận cũ đây mà. Chu Nghi Ninh thể hiện rất xuất sắc trong các đoạn giới thiệu phim Khúc mắc, bọn họ cũng không làm được gì em ấy, chỉ có thể ra tay với Quý Đông Dương thôi. Có lẽ bọn họ không muốn cả ảnh đế, ảnh hậu đều ở Thời Quang."

A Minh mắng: "Quá hèn hạ."

Tổng giám đốc của Công ty Truyền thông Thời Quang đi vào, nhìn mọi người: "Tân Thần Quốc Tế dùng thủ đoạn hèn hạ không phải chuyện ngày một ngày hai, Dương Huân đã nghĩ ra đối sách chưa?"

Dương Huân nhìn Vạn Vi: "Công khai quan hệ của Quý Đông Dương và Chu Nghi Ninh. Chu Nghi Ninh là nữ chính phim Khúc mắc, lúc trước có rất nhiều tin tức gây chú ý, trong quãng thời gian tuyên truyền phim cô ấy không xuất hiện khiến khán giả tò mò, phóng viên luôn tìm tin tức của cô ấy. Nếu cô ấy xuất hiện với thân phận là bạn gái của Đông Dương, chắc chắn sẽ tạo ra một tin tức lớn, ít nhất có thể đi dờn một nửa sự chú ý của truyền thông và cư dân mạng, như vậy chúng ta sẽ có thời gian để giải quyết."

Vạn Vi gật đầu: "Lát nữa em sẽ gọi điện cho Chu Nghi Ninh."

Lúc này, Quý Đông Dương luôn im lặng nãy giờ đột ngột lên tiếng: "Không được, tôi phản đối."

Mọi người sửng sốt, Thời Vực hỏi: "Tại sao?"

Quý Đông Dương đứng lên, vẻ mặt kiên định: "Cô ấy đang tĩnh dưỡng, tôi không muốn bất cứ chuyện gì quấy rầy cô ấy."

Dương Huân nhíu mày: "Đừng quên Chu Nghi Ninh cũng lên mạng, cô ấy sẽ đọc được tin tức, nếu cô ấy đồng ý..."

Quý Đông Dương ngắt lời anh ta: "Tôi không đồng ý."

Không khí trở nên nặng nề, trong nhất thời không ai nói gì, Thời Vực nhìn

Dương Huân: "Còn phương án hai thì sao?"

Dương Huân: "Tiêu Nghệ sắp kết hôn, trước hết công bố tin đính hôn."

Vạn Vi: "Nhưng năm nay Tiêu Nghệ không có một tác phẩm nào, độ chú ý thấp hơn năm ngoái rất nhiều, không biết có đủ để hấp dẫn người khác không."

Thời Vực suy nghĩ, nói: "Tuy năm nay Tiêu Nghệ có ít tin tức nhưng vẫn thu hút rất nhiều sự chú ý, trước hết cứ làm vậy đi."

Vạn Vi gật đầu, "Được, chuyện này cứ giao cho em."

Vạn Vi nhanh chóng liên lạc với quản lý của Tiêu Nghệ là Lục Tinh, sau khi bàn bạc xong xuôi, chị liền liên lạc với các bên truyền thông.

Phòng làm việc của Dương Huân chỉ còn lại Quý Đông Dương, Dương Huân hít sâu một hơi để đè nén cơn giận, nói: "Chắc chắn Chu Nghi Ninh sẽ đồng ý với đề nghị của tớ, tại sao cậu lại không chịu? Cậu cảm thấy một người đàn ông dựa vào người phụ nữ của mình để lấy lại danh tiếng là rất đáng xấu hổ?"

Quý Đông Dương nhún mày: "Chuyện này không liên quan đến cô ấy, tớ chỉ không muốn ảnh hưởng đến tâm trạng của cô ấy thôi, không hơn."

Dương Huân chỉ vào anh, cực kỳ tức giận: "Được lắm, vậy cậu tự thu dọn cục diện rối rắm này đi."

Dương Huân xoay người định bỏ ra ngoài, Quý Đông Dương nói: "Ngày mai mấy giờ họp báo?"

"Mười giờ sáng, cậu chuẩn bị đi, cái gì không nên nói thì đừng nói, đôi khi cậu thành thật quá, chỗ nào trong showbiz cũng đều giả dối cả, cậu muốn kín tiếng nhưng người khác không đồng ý đâu."

"Tớ chỉ không muốn lừa dối fans thôi."

Dương Huân không còn gì để nói, bỏ ra ngoài.

Tiêu Nghệ vô cùng phối hợp, gửi cho bọn họ video và hình chồng sắp cưới

cầu hôn mình. Dương Huân đi tới chỗ Vạn Vi: "Sao rồi?"

Vạn Vi không ngẩng đầu lên: "Đã liên hệ với bảy tòa soạn báo, trên weibo, tianya, baidu đều có người của chúng ta, chín giờ tối nay sẽ cùng lúc đăng tin, tạm thời tránh gió được một buổi tối, đợi tới buổi họp báo sáng mai rồi tính tiếp."

Dương Huân: "Cảm ơn."

Vạn Vi nhìn anh ta: "Không có gì phải cảm ơn cả, lúc trước anh giúp đỡ tôi rất nhiều, bây giờ tôi chỉ trả lại thôi." Chị nói lảng qua chuyện khác, "Quý Đông Dương vẫn không đồng ý công khai?"

Dương Huân gật đầu: "Ừ, anh đã thuyết phục cậu ấy suốt một tháng nay rồi mà cậu ấy vẫn không mảy may dao động."

Lúc này, trên weibo nổ tung.

"Lúc đóng vai cảnh sát phòng chống ma túy trong Đen trắng, Quý Đông Dương có nghĩ tới bố mẹ mình cũng đang nghiện ngập không? Lúc tham gia tuyên truyền phòng chống ma túy, anh ta đã can ngăn bố mẹ mình chưa? Thảo nào mấy năm qua anh ta cực kỳ kín tiếng, thì ra là sợ bị lộ tẩy! Ta nói không có lừa làm sao có khói, hóa ra chuyện này là thật."

"Giấu giếm bao nhiêu năm đã kiếm đủ tiền chưa? Mà chắc là tiền đưa cho bố mẹ mua ma túy hết rồi nhỉ? Tiếc mớ tiền vé của mì quá, bị công nạp cho con nghiện hết rồi."

"Chỉ có hình thôi, ra vào trại cai nghiện cũng đâu hoàn toàn chứng tỏ điều gì đúng không?"

"Đúng vậy, ai ra vào trại cai nghiện thì bố mẹ người đó đều bị nghiện hết hả? Năm nào Đông ca cũng bận quay phim, một năm về nhà được mấy lần? Cho dù bố mẹ anh ấy nghiện thật thì liên quan gì tới anh ấy, có phải là anh ấy hút ma túy đâu! Mà nếu thật sự là Đông ca đưa tiền cho bố mẹ thì đã sao? Mấy năm qua Đông ca làm từ thiện ít lắm hả? Cháy nổ, động đất, lũ lụt, viện mồ côi,... mấy người có giỏi thì tính coi thử anh ấy đã quyên góp bao nhiêu?"

"Bố mẹ Đông ca hút thuốc phiện thì liên quan gì tới anh ấy? Anh ấy đâu

có hút!"

...

Fans Quý Đông Dương rất đông, đa số đều tỏ ý không tin, Quý Đông Dương là người chính trực, chắc chắn sẽ không hút ma túy theo bố mẹ.

Trong lúc bộ phận truyền thông của Thời Quang và fans đang chiến đấu hăng hái thì một tin tức lại bị tuồn ra.

Đó là bệnh án tại trại cai nghiện của bố mẹ Quý Đông Dương, lần cai nghiện đầu tiên là sáu năm trước, lần gần đây nhất đã là lần thứ ba rồi, mấy ngày trước vừa kết thúc đợt cưỡng chế cai nghiện.

Dương Huân đọc tin này thì mềm nhũn cả tay chân.

Quý Đông Dương đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, nhìn tin tức không ngừng tuồn ra trên mạng, ngoài gương mặt lạnh lẽo ra, anh không có bất cứ sự hoảng loạn nào.

Quý Đông Dương dần bị cư dân mạng hoài nghi, một bộ phận fan đã im lặng để thể hiện sự thất vọng, trên mạng bắt đầu có tin đồn bố mẹ Quý Đông Dương nghiện ma túy từ khi anh còn nhỏ, Quý Đông Dương sống trong môi trường như vậy thì chắc chắn đã dùng rồi.

Hầu hết nhân viên công ty đều làm việc, tung ra rất nhiều kế sách, ngay cả tin Tiêu Nghệ tuyên bố kết hôn cũng chỉ có hiệu quả trong thời gian ngắn, sáng hôm sau nơi nơi vẫn là tin về Quý Đông Dương.

Họp báo được diễn ra đúng giờ, chuyện gì nên làm sáng tỏ, nên nói thật đều được công bố hết.

Bố mẹ Quý Đông Dương nghiện ma túy là thật, nhưng khi Quý Đông Dương phát hiện là sau khi đã chiếu phim Đen trắng, trước đó Quý Đông Dương không hề biết gì cả, đặc biệt là không có chuyện Quý Đông Dương đưa tiền cho bố mẹ mua thuốc, từ sau khi biết bố mẹ nghiện ma túy, anh không hề đưa tiền cho họ, mà còn cưỡng chế đưa họ đi cai nghiện.

Những lời đó không thể thuyết phục hoàn toàn công chúng, các tin đồn vẫn tiếp tục lan truyền, đa phần đều nói Quý Đông Dương kín tiếng nhiều

năm là vì sợ bị đào ra chuyện của bố mẹ.

Fans tỏ ý tin tưởng Quý Đông Dương, cho dù xảy ra chuyện gì thì vẫn ủng hộ anh, còn antifans và người qua đường thì lên tiếng sẽ tẩy chay phim của Quý Đông Dương, nhất quyết không để anh lấy tiền của họ để nuôi con nghiện.

Tình hình doanh thu phim Khúc mắc rất đáng ngại.

Vẫn còn trong thời gian tuyên truyền phim, khắp nơi toàn là phóng viên, Quý Đông Dương vừa xuất hiện liền bị phóng viên bao vây.

Thứ tư ra sân bay, vừa trốn được một nhóm phóng viên, Dương Huân và Quý Đông Dương vội vã lên xe, Dương Huân nhớ tới việc Quý Đông Dương nói "lui về hậu trường" vào tối qua thì lại muốn giết người, anh ta cảnh cáo thêm lần nữa: "Quý Đông Dương, tớ nói với cậu rồi đấy, nếu cậu dám nói câu đó thêm lần nữa thì tớ sẽ giết cậu!"

Quý Đông Dương nhìn anh ta, bình tĩnh nói: "Đó là chuyện sớm muộn thôi, tớ có kế hoạch của mình, cho dù không phải bây giờ thì sau này cũng sẽ dần dần giảm lượng công việc."

Dương Huân biết Quý Đông Dương muốn làm đạo diễn, mấy năm qua, trong thời gian nghỉ ngơi, anh đều đi học làm đạo diễn, "Tớ biết, nhưng không phải là bây giờ."

Dương Huân còn muốn nói gì nữa nhưng điện thoại cá nhân của Quý Đông Dương reo chuông.

Quý Đông Dương nhìn màn hình, là Chu Nghi Ninh.

Chu Nghi Ninh không nói gì, chỉ hỏi: "Anh khỏe không?"

Quý Đông Dương cười: "Rất khỏe, còn em thì sao, có nghe lời Mike không?"

"Có." Đây là lời nói dối, cô có hẹn với Mike vào sáng mai, nhưng bây giờ cô đang trên đường ra sân bay, ngày mai phải lỡ hẹn rồi.

"Vậy thì tốt." Quý Đông Dương nghe thấy tiếng còi xe, nhú mày hỏi,

"Đang ở ngoài đường?"

Chu Nghi Ninh đóng cửa xe lại, "Vâng, em có hẹn ăn tối với Alice."

Quý Đông Dương nói: "Ừ."

Hai người cúp máy, Chu Nghi Ninh nhú mày, cô không hỏi thì anh cũng không biết đường nói với cô hả? Cô đã gọi điện cho A Minh và Vạn Vi nên biết rất rõ tình hình bây giờ.

Dương Huân nhìn anh: "Chu Nghi Ninh có về nước không?"

Mấy ngày nữa công chiếu phim, Dương Huân hy vọng Chu Nghi Ninh sẽ về kịp để di dời sự chú ý của công chúng từ bố mẹ Quý Đông Dương sang chuyện tình cảm của anh, bây giờ có làm gì cũng không được nữa, chỉ chờ thời gian có thể xóa nhòa mọi chuyện thôi.

Chuyện này ảnh hưởng rất lớn đến Quý Đông Dương, các nhãn hàng đại diện đã hủy hợp đồng, mấy bộ phim tìm anh làm nam chính cũng không còn nữa.

Quý Đông Dương: "Không về."

Chờ chuyện bên này kết thúc, anh sẽ sang Anh gặp cô.

Chu Nghi Ninh làm xong thủ tục lên máy bay, cô lấy điện thoại ra lướt weibo.

Có một tài khoản kèm V(1) đăng một bài dài.

(1) Tài khoản weibo kèm theo chữ V là tài khoản đã được chứng thực, xác nhận thân phận.

"Quý Đông Dương bắt đầu quay phim từ năm mười lăm tuổi, lúc ấy vì chưa đủ tuổi công dân nên đều do bố mẹ ký hợp đồng thay, tiền kiếm được chắc chắn cũng do bố mẹ lấy hết. Năm mười tám tuổi, Quý Đông Dương chính thức ký hợp đồng với Tân Thần Quốc tế, vì chưa đủ mười tám tuổi theo giấy tờ nên hợp đồng vẫn do bố mẹ ký thay, thời hạn từ mười tám cho

đến hai mươi lăm tuổi, kéo dài tám năm. Nhưng hợp đồng đó là một cái bẫy, thù lao mà Quý Đông Dương nhận được rất ít, đa số đều vào túi của bố mẹ. Sau đó, khi gần tới hạn hợp đồng, Quý Đông Dương muốn hủy hợp đồng, Tân Thần Quốc Tế đã ra sức chèn ép anh, sau cùng, Quý Đông Dương phải bồi thường rất nhiều tiền mới có thể hủy hợp đồng."

Cuối cùng, người viết nói: "Hy vọng mọi người hãy tỉnh táo một chút. Quý Đông Dương là Quý Đông Dương, bố mẹ của anh là bố mẹ của anh, nếu được lựa chọn, không ai muốn bố mẹ mình là người như vậy cả."

Blogger này vô cùng lý trí, nhận được rất nhiều lượt chia sẻ của các nghệ sĩ, bloggers và fans.

Tiếng thông báo vang lên, Chu Nghi Ninh cất điện thoại, đeo ba lô đi vào cửa kiểm tra an ninh.

Máy bay hạ cánh xuống thành phố B, Chu Nghi Ninh gọi điện cho A Minh: "Bây giờ mọi người đang ở đâu?"

A Minh: "Ở thành phố C, sáng mai sẽ về để dự buổi công chiếu vào buổi tối."

Chu Nghi Ninh: "Ừ, tôi biết rồi."

Cúp máy, Chu Nghi Ninh đặt vé máy bay đi thành phố C.

-----oOo-----

Chương 81

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chu Nghi Ninh đến nơi lúc hơn chín giờ tối, cô gọi điện cho A Minh: "Mọi người đang ở đâu?"

A Minh rất vui: "Cô Chu tới rồi à?"

"Ừ." Chu Nghi Ninh đeo khẩu trang, đội mũ, kéo vali đi ra ngoài, "Mọi người ở khách sạn nào? Tôi đến đó ngay."

A Minh nói: "Đông ca đang ghi hình, bọn tôi ở khách sạn Khải Duyệt, cô về nghỉ ngơi trước đi."

Chu Nghi Ninh nghĩ ngợi một chút: "Ừ, anh có nói cho anh ấy biết không?"

A Minh: "Không có, đâu dám nói!"

Chu Nghi Ninh cười, "Ừ, tôi biết rồi, anh ấy ở phòng nào?... Ừ, được rồi, anh bảo Dương Huân tới gặp tôi trước nhé."

Cúp máy, Chu Nghi Ninh bắt xe đến khách sạn Khải Duyệt, tắm rửa xong, cô vừa sấy tóc vừa đọc tin nhắn wechat của A Minh: Bọn tôi bắt đầu ra khỏi đài truyền hình về khách sạn.

Chu Nghi Ninh mở vali, treo quần áo vào tủ, cô chọn cái váy liền thân gợi cảm nhất, màu đen, hở lưng, cổ rất thấp. Thay đồ trang điểm xong, cô lấy bộ tóc giả của Alice đội lên đầu. Bộ tóc giả này là do Alice mua để tham dự một bữa tiệc, rất ngắn.

Dương Huân và A Minh gõ cửa đúng lúc Chu Nghi Ninh đang đeo hoa tai, cô cầm hoa tai đi ra mở cửa, Dương Huân và A Minh nhìn thấy cách ăn mặc của cô thì sững sờ, A Minh trợn to mắt: "Cô Chu cắt tóc rồi hả?"

Chu Nghi Ninh trêu anh: "Ừ, không nhận ra tôi hả?"

A Minh choáng váng, mới một tháng không gặp mà Chu Nghi Ninh đẹp lên rất nhiều, thế là anh ta lại ngắm thêm một chút, "Vẫn nhận ra, nhưng nhìn đằng sau thì chắc chắn không biết là ai."

Dương Huân đằng hắng: "Đi vào phòng rồi nói."

Chu Nghi Ninh gật đầu, lúc cô xoay người đưa tấm lưng trần về phía hai người, A Minh lập tức nhìn thẳng về trước, tiểu ma nữ ăn mặc như thế này là để quyến rũ Đông ca ư? Chu Nghi Ninh đi tới trước gương đeo chiếc khuyên tai còn lại, nhìn Dương Huân, hỏi: "Anh định công khai thế nào?"

Dương Huân nói: "Tôi định bảo cô ngày mai đi ra sân bay đón người, sau đó sẽ sắp xếp phóng viên chụp hình, nhân tiện công bố luôn. Nhưng nếu

cô đã đến đây rồi thì đổi sang cách khác."

Chu Nghi Ninh nhướn mày, khẽ nâng cằm: "Em có ý này."

Nghe Chu Nghi Ninh nói xong, Dương Huân ngạc nhiên nhìn cô, cô gái này đang nghĩ gì đó?

Chu Nghi Ninh: "Chẳng phải anh muốn làm to chuyện này để dè vu kia xuống ư? Làm thế thì đủ chấn động rồi đấy."

A Minh trợn mắt há mồm, chẳng người bình thường nào nghĩ ra cách đó đâu, anh ta phục Chu Nghi Ninh sát đất.

Quý Đông Dương dựa vào sofa lật qua lật lại điện thoại, hai ngày nay anh không gọi được cho Chu Nghi Ninh, từ tối qua đến nay điện thoại cô luôn trong trạng thái tắt máy, hồi chiều cô cũng chỉ gửi cho anh một tin nhắn, điều này khiến anh bất an.

Anh đọc đi đọc lại tin nhắn, gọi lại cho cô, cuối cùng cũng kết nối được rồi. Nhưng không có ai nghe máy.

Quý Đông Dương mím chặt môi, cô giận ư? Giận vì anh không nói gì với cô.

Anh đi tới gõ cửa phòng A Minh, A Minh mở cửa: "Đông ca sao thế?"
Tiểu ma nữ còn chưa đi tìm anh ấy ư?

Quý Đông Dương đi vào phòng, quay người nhìn anh ta: "Cậu nói thật cho tôi biết đi, có phải Chu Nghi Ninh đã hỏi gì cậu không? Cậu trả lời thế nào?"

A Minh bị Quý Đông Dương nhìn thẳng, qua mấy giây chống đỡ, cuối cùng anh ta đành nói thật: "Cô ấy hỏi tình hình hiện tại thế nào, em nói theo sự thật, sau đó cô ấy không nói gì."

Mà chỉ về nước thôi.

A Minh hơi sốt ruột, sợ lát nữa Chu Nghi Ninh tới gõ cửa phòng Quý Đông Dương mà không có ai thì hỏng bét, "Đông ca, em thật sự không nói gì khác nữa, hay là anh gọi điện cho cô ấy đi?"

Gương mặt Quý Đông Dương không có biểu cảm gì, anh gật đầu, cầm điện thoại đi ra ngoài.

Lúc lấy thẻ phòng, anh lấy nhầm cả thẻ phòng và tờ danh thiếp rồi bất cẩn làm rơi tờ danh thiếp xuống đất. Quý Đông Dương cúi xuống nhặt tấm danh thiếp, điện thoại báo có tin nhắn mới, Quý Đông Dương mở ra, là Chu Nghi Ninh gửi tới: Ngủ chưa?

Cô gái này làm gì không gọi điện mà chỉ gửi tin nhắn?

Nhưng anh vẫn thờ phào nhẹ nhõm.

Quý Đông Dương cầm danh thiếp đứng dậy, bấm nút gọi cho Chu Nghi Ninh, lần này cô nghe máy rất nhanh, hỏi anh: "Vẫn chưa ngủ hả?"

Quý Đông Dương mở cửa đi vào phòng, giọng nghiêm nghị: "Chưa, hai ngày nay em làm gì?"

Chu Nghi Ninh tựa vào cửa phòng tấm ngắm mình trong gương, cô cong môi cười, nói dối: "Không có gì, hôm nay đi gặp Mike, em được giảm lượng thuốc rồi."

Câu sau là thật, thời gian qua ở Anh, tâm trạng cô rất ổn định, trừ việc không thể gặp anh ra, hầu hết thời gian cô sống rất vui vẻ.

Quý Đông Dương rót nước, cởi hai cúc áo, uống cạn ly nước, "Vây thì tốt, nửa tháng nữa anh sang đó với em."

Chu Nghi Ninh: "Em không đợi nổi."

"..."

Chu Nghi Ninh nói thêm: "Em nhớ anh lắm."

Một lúc sau, giọng nói của Quý Đông Dương có phần bất lực: "Ráng chờ một chút nữa thôi."

Chu Nghi Ninh vui vẻ, "Được rồi."

Cúp điện thoại, Chu Nghi Ninh soi gương sửa sang kiểu tóc, hơn một tháng không gặp, cô thực sự rất nhớ anh.

Quý Đông Dương vừa vào phòng tắm mở nước nóng chuẩn bị tắm thì nghe thấy tiếng gõ cửa, anh mặc áo choàng tắm vào, đi ra mở cửa.

Ngoài cửa, Chu Nghi Ninh với mái tóc ngắn xinh đẹp sờ hoa tai chăm chú nhìn anh, cô khẽ nâng mắt lên, thấy anh đứng sững sờ thì giờ tay đẩy ngực anh, cô tiến vào phòng, đóng cửa lại, dựa lưng lên cửa, chọt ngón tay vào lồng ngực săn chắc của anh, "Không mặc đồ tử tế mà đã ra mở cửa, giỏi lắm."

Quý Đông Dương chăm chú nhìn cô, anh giữ bàn tay lộn xộn của cô lại, nhíu mày nói: "Sao về mà không nói với anh?"

Chu Nghi Ninh nâng cằm, nói một cách đương nhiên: "Nói với anh để anh không cho em về à?"

Quý Đông Dương không trả lời, anh giờ tay vuốt tóc cô, vuốt được một nửa thì anh gỡ mái tóc giả của cô ra, mái tóc thật lập tức đổ xuống, xõa trên vai cô.

Chu Nghi Ninh: "..."

Cô cào tóc mình, vô tội nhìn anh: "Tóc ngắn không đẹp sao?"

Quý Đông Dương vuốt mái tóc dài của cô, nói: "Tóc giả cứng lắm."

Anh vừa sờ liền biết đó là tóc giả.

Chu Nghi Ninh: "..."

Quý Đông Dương nói xong thì xoay người đi vào phòng tắm, Chu Nghi Ninh ôm anh từ phía sau: "Anh giận hả?"

Quý Đông Dương hít sâu một hơi, kiềm chế nỗi xúc động dâng lên trong lòng: "Không có."

Chỉ giận trong một giây thôi, khi thấy cô đứng trước mặt, sau nhiều ngày không gặp, cho dù có muốn giận cỡ nào thì cũng chẳng giận nổi.

Quý Đông Dương siết chặt cánh tay cô đang ôm hông mình, "Anh đi tắm đã, ngoan nào."

Chu Nghi Ninh ngoan ngoãn buông tay ra, "Em ở đây chờ anh."

Quý Đông Dương: "Ừ."

Chu Nghi Ninh đi một vòng quanh phòng rồi ngồi xuống sofa đợi anh, sau đó lấy cái lược ở trong túi xách ra chải tóc qua một bên, để lộ cằm cổ xinh xắn.

Đợi thêm lát nữa, tiếng nước trong phòng tắm ngừng lại.

Chu Nghi Ninh đi tới gõ cửa một cái, không đợi anh đáp lời liền mở cửa ra, trong phòng không có hơi nước, anh tắm nước lạnh.

Quý Đông Dương quấn khăn tắm bên hông, cơ bụng săn chắc lộ ra trước mặt cô. Chu Nghi Ninh đi vào ôm anh, người anh mát quá, ôm vào buổi tối mùa hè thế này thật thoải mái, cô ngẩng đầu nhìn anh: "Nhớ em không?"

Anh không trả lời, đôi mắt đen như mực cuốn lấy cô.

Bàn tay Chu Nghi Ninh lướt từ cơ bụng của anh xuống phía dưới, nắm chặt, làm anh có những phản ứng nguyên thủy nhất.

Quý Đông Dương thở nặng nề.

Ngay sau đó, anh áp cô vào bức tường lát gạch men mát lạnh, Chu Nghi Ninh khẽ run rẩy, Quý Đông Dương đặt tay ở eo cô, sau đó lướt trên tấm lưng trần mềm mại, anh cúi đầu chăm chú nhìn thẳng vào mắt cô, tay lướt từ eo lên vai, không hề có trở ngại, đâu đâu cũng mịn màng.

Tiếp theo, tay anh đặt lên một bên ngực cô. Không có áo ngực. Yêu tinh.

Chu Nghi Ninh kiễng chân hôn lên môi anh, Quý Đông Dương phối hợp cúi người xuống, hôn cô mãnh liệt.

Vì đã lâu không gặp nhau nên hai người hoàn toàn mất kiểm soát.

Chu Nghi Ninh lắc lư thân thể trong lòng anh, cô ôm cổ anh rồi nhảy lên người anh, đôi chân mảnh mai vòng qua hông anh, Quý Đông Dương đỡ lấy hông cô.

Anh áp chặt cô vào tường, say mê hôn lên mặt, lên cổ cô, bàn tay đi xuống phía dưới, vừa chạm vào nơi đó liền nghe thấy tiếng rên rỉ của cô, anh chẳng làm nổi màn dạo đầu nữa, anh thực sự rất muốn cô.

Anh vén chiếc quần chữ T sang một bên, mạnh mẽ đi vào, đâm mạnh mấy cái, cô ôm cổ anh, rên rỉ.

Cơ thể của anh trở nên nóng hổi, anh cử động điên cuồng, Chu Nghi Ninh nhìn anh bằng đôi mắt ướt át, cô gọi tên anh: "Quý Đông Dương."

Quý Đông Dương chậm lại, anh điều chỉnh hơi thở, giọng khàn khàn: "Ừ."

Chu Nghi Ninh hỏi: "Cảm giác thế nào?"

Quý Đông Dương nhắm mắt, anh không trả lời, bên dưới cử động mạnh hơn, hơi thở của Chu Nghi Ninh trở nên dồn dập, không hỏi gì nữa.

Cô giống như con gấu túi run rẩy đu trên người anh.

Quý Đông Dương ôm cô ra ngoài, anh đặt cô xuống giường, đâm mạnh vào, Chu Nghi Ninh ngửa đầu, đầu ngón tay cào lưng anh, kêu một tiếng dài, đôi mắt đỏ hoe, giọng nói mềm mại: "Anh nhẹ một chút."

Đã lâu không gặp, Quý Đông Dương không chịu nổi dáng vẻ quyến rũ chết người này của cô, anh lấy bịt mắt đeo lên cho cô mặc kệ sự chống cự của cô, sau đó hôn lên môi cô.

Khi mọi thứ tối thui, chỉ còn nghe thấy tiếng thở dốc của anh, thân thể của cô càng nhạy cảm, tê dại.

Chu Nghi Ninh có cảm giác mình giống như một con thuyền trôi lênh đênh giữa những con sóng dưới trời bão, cô nghĩ mình sẽ chết mất.

Sáng hôm sau, chuông báo thức vừa vang lên, Quý Đông Dương liền tỉnh giấc, lát nữa phải ra sân bay.

Tối qua có Chu Nghi Ninh ở đây nên anh mất kiểm chế, chỉ ngủ khoảng hai, ba tiếng nhưng không hề thấy mệt mỏi. Tất cả những căng thẳng, bất lực, phiền não... mấy ngày qua đã biến mất sau tối qua.

Chu Nghi Ninh không được như anh, cô nằm lì trên giường, Quý Đông Dương vuốt tóc cô, hỏi: "Về cùng anh không?"

Chu Nghi Ninh đá anh một cái: "Không."

Cô ngồi lâu trên máy bay, hai buổi tối không ngủ đủ giấc nên bây giờ chẳng muốn nhúc nhích.

Quý Đông Dương cười: "Anh phải về, lát nữa trả phòng sẽ có người lên dọn phòng, em xác định là muốn ở đây?"

Chu Nghi Ninh trừng anh, chống người bò dậy, vò đầu phiền não: "Em về phòng em."

Quý Đông Dương lấy bộ quần áo trong tủ ra ném qua cho cô, "Mặc cái này."

Chu Nghi Ninh nhìn cái áo thun, không nói gì mà mặc vào, tối hôm qua anh nói: "Sau này đừng ăn mặc hở hang ở bên ngoài nữa."

Cô mặc hở hang và không mặc áo ngực cũng chỉ cho anh ngắm thôi. Lúc xuống giường, cô suýt bị khuy gối, nhặt cái quần trên giường mặc vào rồi nhét vạt áo thun vào quần, cô nhìn gương sửa sang lại một chút, được rồi.

Quý Đông Dương dựa tường nhìn cô. Chu Nghi Ninh sửa sang bản thân xong thì mang giày cao gót vào, nhìn anh, "Em đi đây."

"Khoan đã." Quý Đông Dương gọi cô lại, "Chờng nào về thành phố B?"

Chu Nghi Ninh không quay đầu lại: "Chưa biết."

Cô mở cửa ra nhìn xung quanh, vì còn rất sớm nên hành lang không có ai,

đúng lúc nhìn thấy A Minh, A Minh vội ngoắc tay với cô, ý bảo đi nhanh lên.

Chu Nghi Ninh đi ra ngoài, vừa lấy thẻ phòng trong túi vừa đi về phòng mình ở cuối hành lang.

Quý Đông Dương thu xếp, rửa mặt xong xuôi thì A Minh gõ cửa, "Đông ca, đi được chưa? Đến giờ rồi."

Quý Đông Dương đi ra cửa: "Ừ, đi thôi."

Trên đường đi, Dương Huân luôn nhìn điện thoại, anh ta đang canh thời gian.

Tám giờ rưỡi.

Weibo có tin gây chấn động cả giới giải trí.

Quý Đông Dương nhặt một tấm thẻ trước cửa phòng khách sạn, sau đó vừa nhìn tấm thẻ vừa gọi điện thoại, chưa tới mười phút sau, một cô gái ăn mặc nóng bỏng tiến vào phòng của anh để Quý, cả đêm không ra ngoài!

Mẫu truyện nhỏ:

Quý Đông Dương quay phim ở xa, Chu Nghi Ninh đi thăm anh, lúc xuống máy bay đã rất khuya rồi, giờ này chắc Quý Đông Dương đang ngủ. Cô gọi điện thoại cho anh, rất lâu sau mới có người nghe máy, giọng anh khàn khàn: "Ai đó?"

Cô đổi giọng, ngọt ngào hỏi: "Anh ơi, anh có cần phục vụ phòng không?"

Quý Đông Dương bị đánh thức nên rất bực bội: "Không cần."

Điện thoại lại reo chuông, Quý Đông Dương không những không nghe máy mà nhấn từ chối cuộc gọi luôn.

Sau đó có người gõ cửa.

Phiền quá! Quý Đông Dương vén chăn lên đi ra mở cửa, vừa định nổi giận nhưng khi nhìn thấy người phụ nữ trước mặt thì anh ngăn người, Chu Nghi

Ninh nhìn anh bằng vẻ sâu xa, "Không muốn phục vụ phòng thật à?"

Quý Đông Dương chăm chú nhìn cô, nghiêng người để cô vào. Chu Nghi Ninh vào phòng, Quý Đông Dương đóng cửa lại, cô ôm cổ anh hỏi: "Có cần không? Không cần thì em đi đây."

Quý Đông Dương kéo tay cô, ôm cô vào lòng, cười hỏi: "Đi đâu?"

Ai nói không cần?

-----oOo-----

Chương 82

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chuyện bố mẹ Quý Đông Dương nghiện ma túy còn chưa giảm nhiệt, hiển nhiên đối phương không muốn để mọi chuyện lắng xuống, không chịu buông tha cho anh, cách đây bữa nửa tháng là tung tin xấu về anh. Cũng may có rất nhiều fan tinh táo nhận ra có người đang nhắm vào Quý Đông Dương, fans tỏ ý sẽ luôn ủng hộ anh, không thể lựa chọn bố mẹ không phải là lỗi của anh.

Chuyện này Quý Đông Dương không có lỗi, nhưng là người của công chúng, mỗi khuyết điểm sẽ bị phóng đại ra gấp trăm nghìn lần, dư luận đứng về phía nào thì phía ấy sẽ thắng, nhưng vẫn có nhiều người không hiểu được điều đó.

Trong thời gian ngắn không thể làm biến mất thành kiến trong lòng khán giả, chỉ có thể chờ thời gian xóa nhòa mọi chuyện, hoặc đòi sự chú ý của công chúng.

Chuyện tình cảm cá nhân của Quý Đông Dương luôn bị dòm ngó, tin bí mật kết hôn không phải chỉ có một, hai lần, công ty chưa bao giờ làm rõ nên khiến mọi người nghi ngờ.

Dương Huân đã hẹn với phóng viên thân thiết là chín giờ tung tin, nhưng bây giờ mới chỉ tám giờ rưỡi thôi!

Vội vàng mở bài đăng ra, là một phóng viên của tờ báo khác, bài viết ngập tràn sự khinh bỉ, nói Quý Đông Dương chẳng phải hạng tốt đẹp gì, chuyện bố mẹ nghiện ngập bị tung ra chắc là làm anh ảm ức lắm, áp lực nhiều lắm nên mới gọi gái để giải tỏa nhỉ?

Video hơi mờ, hình cũng không rõ, hiển nhiên là quay lén, dù thế nhưng tin này vẫn là một quả bom ném vào giới giải trí.

"Trời phạt ơi! Thiệt luôn đó hả? Tại sao lại nói là Đông ca gọi gái? Không thể là bạn gái được hả?"

"Nếu là bạn gái, vậy tâm thế là sao? Hơn nữa có cô bạn gái nào ăn mặc như thế không? Lộ nguyên cái lưng luôn! Nhìn từ phía sau có khác gì không mặc đồ không? Gọi gái thì phải nói là gọi gái thôi, phủ nhận gì nữa, showbiz lúc nào chẳng loạn, anh ta cũng chẳng phải là nam diễn viên đầu tiên gọi gái."

"Không thể phủ nhận là dáng cô này đẹp khủng khiếp, không biết hàng cực phẩm này có giá bao nhiêu một đêm nhỉ? Cầu giới thiệu, tui online chờ!"

"Không thấy rõ mặt gì hết. Dáng quá đẹp, chắc không phải là lần đầu đâu, hình tượng không gần nữ sắc của Quý Đông Dương sụp đổ hoàn toàn rồi!"

...

Chuyện này được lan truyền với tốc độ chóng mặt, khắp nơi đều là tin tức và hình ảnh Quý Đông Dương gọi gái, nhưng không ai biết cô gái đó là ai.

Xe dừng lại ở sân bay, Dương Huân vừa xuống xe liền nhận được điện thoại của anh bạn phóng viên Lục, anh ta rất khó chịu: "Chẳng phải đã nói tin độc quyền ư? Sao để cho người khác đăng trước?"

Dương Huân đau đầu: "Tôi cũng không biết có người lén theo dõi."

Phóng viên Lục: "Sớm biết thế thì tôi qua đã đăng rồi, khó khăn lắm mới có tin độc quyền."

Dương Huân suy nghĩ, nói: "Anh chờ điện thoại của tôi, tôi sẽ trả lại anh một tin độc quyền khác."

A Minh đi làm thủ tục lên máy bay, Quý Đông Dương ngồi trên xe chờ một lát, lúc vừa xuống xe liền bị chụp hình, Dương Huân nhíu mày: "Đúng là âm hồn không tan, đi đâu cũng có chó săn."

Quý Đông Dương không để ý lắm, anh đề thấp vành mũ đi về phía trước, anh vẫn chưa biết tin tức trên mạng.

Cho đến khi nghe thấy ai đó hét to: "Gì cơ? Đông ca của tao gọi gái?!!!!!"

Tiếng nói đó rất to, còn vang dội hơn loa thông báo ở sân bay nữa, mọi người ở gần đó đều nghe thấy, ai cũng đi chậm lại, tiếng bàn tán vang lên xôn xao.

Quý Đông Dương chợt dừng lại, anh sững sốt, nhíu mày ngoảnh đầu nhìn Dương Huân, "Xảy ra chuyện gì?"

Dương Huân nghĩ thầm: Hồng bét.

"Không có gì, cậu nghĩ nhiều rồi, đợi lát nữa nói sau, nhanh lên, kéo bị bao vây đó."

Vừa dứt lời, lập tức có fan tinh mắt nhận ra anh, hoảng hốt gọi to: "Đông ca, Đông ca!"

Không đi tiếp được nữa, Quý Đông Dương đành phải đi chậm lại vẫy tay chào fans, A Minh đã làm xong thủ tục lên máy bay, anh ta vội vã chạy tới bảo vệ Quý Đông Dương: "Đông ca, đi bên này, mọi người đừng chen lấn, Đông ca phải vào cửa kiểm tra an ninh rồi."

Có người la, có người mắng: "Cầm tiền của fans cho bố mẹ đi hút chích, bây giờ thì gọi gái, có biết xấu hổ không hả?"

Quý Đông Dương dừng hẳn lại, anh nhìn qua chỗ phát ra giọng nói, Dương Huân nhíu mày.

Bảo vệ sân bay lập tức chạy tới để duy trì trật tự, A Minh và một trợ lý khác mở đường cho Quý Đông Dương đi vào cửa kiểm tra an ninh.

Sau khi lên máy bay, Quý Đông Dương nhìn Dương Huân ở bên cạnh, hỏi

bằng giọng nghiêm nghị: "Xảy ra chuyện gì?"

Chuyện càng to càng càng có lợi, Dương Huân nhìn anh: "Tôi qua Chu Nghi Ninh vào phòng cậu bị chụp lén, bây giờ trên mạng đều nói cậu gọi gái."

Quý Đông Dương nhíu chặt lông mày, "Gọi... gái?"

Dương Huân: "Ừ, tôi qua Chu Nghi Ninh để tóc ngắn, ăn mặc nóng bỏng, lại không chụp được mặt nên..." Anh ta dừng lại, nhớ tới một chuyện, "Cậu nhật cái gì thế?"

Không ngờ còn có chi tiết ngoài dự tính thế này.

Quý Đông Dương thấy đau đầu, anh xoa ấn đường: "Danh thiếp của đạo diễn Chương đưa cho tớ, trên đó có số điện thoại của thầy ông ấy, lúc lấy thẻ phòng thì bị rơi nên mới cúi xuống nhặt, sau đó thì gọi điện cho Chu Nghi Ninh."

Không ngờ phóng viên lại có trí tưởng tượng phong phú đến thế. Gọi gái? Anh điên mới gọi gái!

Dương Huân đã hiểu, sao mà trùng hợp quá thế, "Chờ xuống máy bay rồi tính tiếp, bây giờ có nói cũng không giải quyết được gì."

Cứ để cho tin giật gân này kéo dài thêm mấy tiếng nữa đi.

Chu Nghi Ninh ngủ tới mười hai giờ trưa mới dậy, việc đầu tiên là lấy điện thoại lướt mạng, quả nhiên tất cả các tiêu đề đều là Quý Đông Dương gọi gái, video và hình ảnh không thấy rõ mặt cô, cư dân mạng đang sôi nổi đoán xem cô gái đó là ai.

Lúc trước điện thoại tắt chuông, bây giờ mở ra mới biết có mười mấy cuộc gọi nhỡ và chín mươi chín tin nhắn wechat.

Hầu như đều hỏi cô: "Quý Đông Dương gọi gái?!!! Em/cậu bị đá?!!!"

Chu Nghi Ninh gọi điện thoại cho Vạn Vi: "Cô gái trong phòng Quý Đông

Dương tối qua là em."

Vạn Vi thở phào nhẹ nhõm: "Chị biết rồi, mà chừng nào em về đây?"

Chu Nghi Ninh: "Chiều nay, năm giờ ra sân bay, em đã gọi Trương Nhiên đến đón rồi."

Vạn Vi: "Ừ."

Cúp máy, Chu Nghi Ninh rời giường thu xếp hành lý, thay quần áo, ăn trưa trong khách sạn, thấy sắp đến giờ thì trang điểm, đeo kính đi xuống lầu làm thủ tục trả phòng.

Trả phòng xong, Chu Nghi Ninh kéo vali ra khỏi khách sạn.

Đằng sau có người bàn tán: "Vừa rồi có phải là Chu Nghi Ninh không?"

"Tớ thấy giống giống."

Trên máy bay, Chu Nghi Ninh nghe thấy có người bàn tán chuyện Quý Đông Dương gọi gái, cô cười, đeo bịt mắt rồi ngủ.

Ở bên này, Quý Đông Dương và Dương Huân tham gia sự kiện xong thì quay về công ty lúc năm giờ chiều, Dương Huân nói: "Hay là nhân cơ hội này công khai quan hệ của cậu và Chu Nghi Ninh đi?"

Tất nhiên Quý Đông Dương đã nghĩ tới chuyện công khai, nhưng không phải với tình huống xấu như thế này, cô không đáng bị đối xử như vậy. Anh ngã lên sofa, mệt mỏi nói: "Cậu để tớ suy nghĩ."

Dương Huân không sao hiểu nổi, chỉ công khai thôi mà, sao anh phải đắn đo như vậy làm gì? Tình hình này không thể không công khai, đâu thể để Chu Nghi Ninh bị hiểu lầm là gái gọi được, đúng không?

Yên tĩnh một lát, Dương Huân nói: "Cậu nghỉ ngơi một lát đi, tối nay phải dự lễ công chiếu phim."

Chu Nghi Ninh vừa xuống máy bay liền đăng weibo.

Chu Nghi Ninh V: Từ bao giờ bốn tiêu thư biến thành gái vậy? Quý Đông Dương đâu, anh mau ra đây nói rõ ràng cho em!

Weibo của cô luôn được Vạn Vi quản lý, chưa tới hai triệu fans, ít sự chú ý nên tương tác khá chậm, đợi đến khi fans kịp phản ứng thì cô đã rời khỏi sân bay.

Trên đường cô về công ty, các blogger và diễn đàn đã rối thành một nùi, ai cũng rối rít chia sẻ bài đăng của Chu Nghi Ninh: Má ơi! Tui bị hoa mắt chẳng? Cô gái ở trong phòng Quý Đông Dương tối qua không phải là gái gọi mà là Chu Nghi Ninh?

Tin tức này nhanh chóng được lan truyền rộng rãi.

Fans điên hết rồi.

"Amen! Chuyện gì đây? Đông ca và Chu Nghi Ninh hẹn hò? Tui không tin!!!"

"Cô gái nóng bỏng tối qua là Chu Nghi Ninh? Chẳng phải Chu Nghi Ninh đang ở Anh ư? Thật hay giả vậy?"

"Thật đấy, thật đấy. Có người vừa đăng hình Chu Nghi Ninh ở sân bay thành phố C, cũng có cả hình chị ấy ở sân bay thành phố B nữa, đúng là Chu Nghi Ninh rồi."

"Chu Nghi Ninh khí phách quá, dùng cách này để tuyên bố Đông ca là của cô ấy. Tự dưng thấy thích quá trời ơi!!!"

"Chu Nghi Ninh nhỏ hơn Đông ca mười tuổi đúng không? Hơn nữa cô ấy còn bị bệnh tâm lý mà. Đông ca có bố mẹ như vậy rồi mà đến cả bạn gái cũng bị bệnh, tội ảnh dữ."

...

Hình ảnh Chu Nghi Ninh ở sân bay nhanh chóng được lan truyền trên weibo, chứng minh cô đã thực sự về nước, cũng từng ở khách sạn Khải Duyệt, nhưng vẫn có fans không muốn tin, nói phải chờ Quý Đông Dương xác nhận.

Quý Đông Dương đang viết bài đăng weibo, điện thoại bỗng nhận được thông báo. Anh chỉ cài nhận thông báo từ một người, anh lập tức mở ra xem.

Toàn thân Quý Đông Dương cứng đờ, anh không dám tin mà nhìn chăm chăm bài viết đó. Anh biết weibo của Chu Nghi Ninh do Vạn Vi quản lý, nhưng bài viết này hoàn toàn là giọng điệu của Chu Nghi Ninh, cô dùng cách này để công khai quan hệ của hai người.

Còn trước cả khi anh đăng bài.

Trong lúc anh chật vật, bê bết nhất, cô công khai quan hệ của hai người.

Bây giờ, Quý Đông Dương mới hiểu được mục đích của cô. Chu Nghi Ninh trở về không chỉ vì nhớ anh, mà cô muốn đứng bên cạnh anh, mặc kệ phong ba bão táp, mặc kệ con đường chông gai phía trước, cô cũng không nề hà.

Trái tim Quý Đông Dương nóng lên, anh nhìn chăm chăm ảnh đại diện của cô.

Dương Huân đẩy cửa đi vào, "Cậu xem weibo của Chu Nghi Ninh chưa?"

Quý Đông Dương chậm rãi nhìn Dương Huân, hỏi: "Có phải các cậu đã bàn chuyện này với cô ấy rồi không?"

Dương Huân không phủ nhận, "Đây là ý của Chu Nghi Ninh, mặc dù ngoài dự tính nhưng hiệu quả rất tốt, công chúng đã dời sự chú ý lên chuyện tình cảm của cậu. Nếu tiểu ma nữ đã đăng weibo thông báo với thế giới thì có phải là cậu cũng nên đáp lại không?"

Quý Đông Dương ngả người ra sau, anh nhìn lên trần nhà, thở ra một hơi, "Đáng lẽ cậu phải nói trước với tớ một tiếng."

Dương Huân muốn bùng cháy: "Hơn một tháng trước tớ đã thương lượng với cậu rồi mà cậu có chịu đâu."

"Tớ nói chuyện tối qua kìa."

Nhẽ ra chuyện này không nên để cô lên tiếng trước.

Dương Huân hiểu ý Quý Đông Dương, anh ta cười: "Không sao, cũng như nhau cả thôi."

Anh ta rất tán thưởng phong cách làm việc của Chu Nghi Ninh.

Quý Đông Dương mở weibo, xóa dòng chữ đang ghi, gõ lại dòng khác.

Chu Nghi Ninh về công ty, A Minh nhìn thấy cô liền nói: "Đông ca ở trong phòng nghỉ."

Chu Nghi Ninh gật đầu: "Vâng."

Cô đẩy cửa đi vào, Quý Đông Dương đứng đưa lưng về phía cửa nhìn ra cửa sổ, anh ngoảnh đầu nhìn cô, đôi mắt đen láy trầm tĩnh như nước.

Chu Nghi Ninh từ từ đi về phía anh: "Anh có đang nghĩ về em không?"

Quý Đông Dương: "Có."

Đây là lần đầu tiên anh thẳng thắn như vậy, Chu Nghi Ninh nắm tay anh, "Anh nghĩ gì?"

Quý Đông Dương nói: "Anh nghĩ vì sao trên đời này lại có người phụ nữ như em?"

Cái gì cũng tốt, giống như sụn sườn khảm vào cơ thể anh, khiến anh không thể nào ngừng yêu cô.

-----oOo-----

Chương 83

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chu Nghi Ninh nhìn thẳng vào anh, cẩn thận ngẫm nghĩ lời anh nói, cô cọ vào người anh, đáp: "Vì trên đời này có người đàn ông như anh."

Cho nên cô mới là người phụ nữ như thế.

Mắt Quý Đông Dương nóng lên, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi bỗng muốn khóc chỉ vì câu nói của cô. Anh tự cười mình, giơ tay ôm cô vào lòng, sau đó cúi đầu hôn cô, ánh mắt anh sâu thẳm, đầu lưỡi xộc vào đến tận vòm họng cô, nụ hôn của anh khiến lưỡi cô mềm nhừ. Anh nâng mặt cô làm nụ hôn sâu thêm, nụ hôn của anh như chạm vào tim cô, khiến tim cô run rẩy.

Bên ngoài, Trương Nhiên và A Minh khó xử nhìn nhau.

A Minh đặng háng, đi gõ cửa: "Đông ca, chúng ta phải đi thôi."

Một lúc lâu sau, Quý Đông Dương mới rời khỏi môi cô, anh sờ má cô, giọng khàn khàn: "Về nhà chờ anh, nhé?"

Chu Nghi Ninh nhìn thẳng vào mắt anh, nói: "Em đi cùng anh."

Quý Đông Dương nắm tay cô, "Được."

Đoàn phim không biết Chu Nghi Ninh về, ngay cả Vạn Vi cũng chỉ mới biết thôi nên chị không sắp xếp hoạt động cho cô. Hiện tại mọi thứ cứ rối tung cả lên, có cảm giác như thiên hạ đại loạn.

Tên của hai người cùng lên hot search, đồng thời, Khúc mắc cũng được lên hot search.

Đoàn người vừa ra khỏi tòa nhà công ty liền bị phóng viên bao vây, trợ lý và vệ sĩ đi trước mở đường, Quý Đông Dương che chắn cho Chu Nghi Ninh đi ở giữa, Dương Huân nói to: "Mọi người đừng vội phỏng vấn, bây giờ chúng tôi phải đến rạp chiếu phim để làm lễ công chiếu, xin mọi người nhường đường cho."

"Đông ca, anh và Chu Nghi Ninh bắt đầu hẹn hò từ khi nào?"

"Tôi qua Chu Nghi Ninh đội tóc giả ư? Hay đó là người khác? Có phải do cô muốn giải vây cho anh ấy không?"

"Đúng vậy, đây có phải là sách lược của công ty không?"

...

Quý Đông Dương ôm Chu Nghi Ninh bỗng dừng chân lại, anh quét mắt từ trái sang phải, chọn cái micro thấy vừa mắt nhất.

Phóng viên bỗng nhiên yên tĩnh lại, giờ máy quay về phía Quý Đông Dương và Chu Nghi Ninh. Quý Đông Dương nói bằng giọng điềm tĩnh nhất có thể: "Tôi nói là cô ấy thì chính là cô ấy, gọi gái chỉ là hiểu làm thôi."

Chu Nghi Ninh trợn to mắt, cũng nhận lấy một cái micro: "Tôi qua đúng là tôi đội tóc giả."

Trả micro lại, cô ngẩng đầu cười với anh, Quý Đông Dương đưa micro cho Dương Huân, thừa dịp phóng viên còn đang ngỡ ngàng, anh ôm Chu Nghi Ninh bước nhanh đi.

Rất nhanh sau đó, đoạn clip này được đăng lên mạng.

Chu Nghi Ninh ngồi trên xe chuyên dụng của công ty thay quần áo, thợ trang điểm cũng nhanh chóng trang điểm cho cô.

Trương Nhiên và Vạn Vi ngồi phía trước, Trương Nhiên vô cùng kích động: "Lúc này Đông ca đẹp trai quá, đăng bài weibo công khai tuy đơn giản nhưng vô cùng cảm động, kiểu này thì antifans và báo chí cũng hết đường nói."

Vạn Vi cười, quay đầu nhìn Chu Nghi Ninh: "Em đọc weibo của Quý Đông Dương chưa?"

Thợ trang điểm đang kẻ mắt cho Chu Nghi Ninh, cô chớp mắt, thợ trang điểm vội nói: "Đừng chớp mắt."

Chu Nghi Ninh ổn định tâm trạng, nói: "Đọc rồi."

Hơn nửa tiếng trước, Quý Đông Dương đăng weibo.

Quý Đông Dương V: Là em. Cũng chỉ có em.

Đây là câu vừa đáp lại tin đồn gọi gái, đồng thời cũng là câu trả lời cho

Chu Nghi Ninh. Không nằm ngoài dự đoán, tin này còn chấn động hơn cả "Bố mẹ Quý Đông Dương hút ma túy" và "Quý Đông Dương gọi gái" rất nhiều.

Đây là lần đầu tiên Quý Đông Dương công khai hẹn hò trong suốt mười tám năm hoạt động nghệ thuật, người yêu của anh hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của fans, cô ấy không những là cô gái chưa bao giờ có tin đồn với anh mà thời gian trước còn có tin mắc bệnh tâm thần và bắn người khác bị thương, cô ấy là Chu Nghi Ninh. Cô còn rất trẻ, rất hoang dã, hoàn toàn khác với hình tượng Đông tầu mà mọi người tưởng tượng. Nhưng Quý Đông Dương thích cô, tuy anh đăng weibo ngắn gọn nhưng có thể cảm nhận được tình cảm sâu đậm của anh.

"A a a a a, Đông ca của tao có bạn gái thật rồi! Cứ như đang nằm mơ í! Tim tao lạnh quá hu hu."

"Đông ca thích kiểu giống tiêu yêu tinh này thật hả? Nói thật là tui cũng thích, nhưng bệnh tình của Chu Nghi Ninh có ổn không? Thấy lo quá."

"Đông ca nói ngắn gọn nhưng cực kỳ cảm động!"

"Có vẻ như ít người hiểu sáu chữ của Đông ca nhỉ, để mị giải thích cho. Ý của Đông ca là: Tối qua người trong phòng tôi là cô ấy. Cuộc đời này cũng chỉ có cô ấy thôi."

...

Tối rạp chiếu phim, Chu Nghi Ninh nhắc váy xuống xe, Quý Đông Dương đứng ở một bên tiến về phía cô, Chu Nghi Ninh khoác tay anh, cười với anh.

Chu Nghi Ninh xuất hiện tại buổi công chiếu phim là một bất ngờ, cộng thêm việc hai người công khai hẹn hò nên có thể nói sự xuất hiện của cô là cú nổ. Fans liên tục la hét, máy quay không ngừng đuổi theo bọn họ, cho đến khi phim chiếu xong, mọi người vẫn cực kỳ nhiệt tình.

Cùng lúc đó, video và hình ảnh được một blogger nổi tiếng đăng lên mạng, dòng trạng thái rất ấn ý: Thì ra khi yêu, Quý Đông Dương sẽ như thế này đây.

Trong mắt cô chỉ có anh, trong mắt anh chỉ có sự dung túng.

Tiệc mừng kết thúc, Chu Nghi Ninh và Quý Đông Dương cùng lên một chiếc xe, suốt đoạn đường đều bị phóng viên bám đuôi.

Vừa vào nhà, Quý Đông Dương liền đè cô lên cửa, nghiêng người hôn cô.

Chu Nghi Ninh hất đôi giày cao gót ra, cô nhảy lên người anh, cô ôm đầu anh, cúi người đáp lại nụ hôn của anh. Hơi thở của hai người trở nên dồn dập, Quý Đông Dương cẩn nhẹ môi cô, xoay người ôm cô đi về phía sofa, sau đó chống người lên nhìn cô.

Trong nhà không bật đèn, chỉ có ánh trăng chiếu rọi vào nhà.

Quý Đông Dương hỏi: "Nhìn thấy câu trả lời của anh chưa?"

Chu Nghi Ninh nhìn anh: "Thấy rồi."

Quý Đông Dương cúi đầu đáp ừ, hôn cô lần nữa.

Chu Nghi Ninh bỗng nhiên nghiêng mặt qua một bên rồi lại nhìn thẳng vào anh, "Em cũng vậy."

Cuộc đời này cũng chỉ có anh.

Ngày hôm sau, Truyền thông Thời Quang đăng một thông báo dài, nói Quý Đông Dương và Chu Nghi Ninh thực sự đang yêu nhau, đã hẹn hò được nửa năm, gọi gái chỉ là hiểu lầm, hy vọng mọi người cho họ không gian riêng tư.

Doanh thu phòng vé phim Khúc mắc trong ngày đầu tiên không được khả quan lắm, ngày thứ hai cũng vậy, đến ngày thứ ba thì bất ngờ tăng cao. Càng ngày càng có nhiều nhận xét về bộ phim, fans khen tới tấp, cư dân mạng bàn tán sôi nổi, báo chí liên tục đưa bài. Diễn viên chính yêu nhau, Chu Nghi Ninh có những nét tương đồng với nhân vật nữ chính, Quý Đông Dương là diễn viên thực lực, đây thật sự là một bộ phim rất đáng xem. Bộ phim nói về một hiện thực xã hội, trầm cảm, tự kỷ ở trẻ em, càng ngày càng có nhiều người mắc bệnh tâm lý. Tuy đề tài nặng nề, u ám

nhưng vô cùng lôi cuốn, Vệ Trung đã tạo ra một kiệt tác.

Có nhiều người ban đầu tuyên bố tẩy chay phim nhưng khi thấy quá nhiều lời khen ngợi dành cho bộ phim thì cũng rồi rít ra rạp.

Tài năng Quý Đông Dương không có gì để bàn cãi, diễn xuất của Chu Nghi Ninh cũng gây bất ngờ lớn.

Tóm lại, Khúc mắc đã vượt qua giai đoạn khó khăn.

"Diễn xuất của Chu Nghi Ninh rất tốt, không biết là do đồng cảm với nhân vật hay là cô ấy thực sự có tài nữa."

"Đúng là rất bất ngờ, cô ấy diễn vai Bùi Diên không gượng gạo chút nào khiến khán giả nghĩ đó thực sự là Bùi Diên, không biết trước kia cô ấy có giống như vậy không nữa. Bùi Diên là cô gái có độc, biết rõ cô bị bệnh nhưng vẫn không thể không yêu cô ấy, tựa như Quý Đông Dương và Chu Nghi Ninh ở ngoài đời. Tui thành fan của cô ấy mất rồi."

"Mấy người vin vào cố bố mẹ Đông ca hút thuốc phiện mà mắng Đông ca ấy, chắc nào bị vớt ra Thái Bình Dương rồi nhỉ? Đông ca là người luôn cố gắng và chính trực, bao nhiêu năm qua mấy người còn chưa nhận ra hả?"

"Đông ca chỉ muốn yên ổn đóng phim thôi, không ai có thể lựa chọn bố mẹ, xin mọi người buông tha cho anh ấy đi, hãy để anh ấy và Chu Nghi Ninh hạnh phúc bên nhau!"

...

Trong suốt nửa tháng sau đó, hầu như ngày nào Quý Đông Dương và Chu Nghi Ninh cũng chiếm tin tức đầu đề của các bản tin, hình ảnh hai người quay Triều đại thái bình bị đào mộ, chỉ chuyện này thôi cũng khiến cư dân mạng xôn xao suốt mấy ngày, không ngờ hai người lại có mờ ám sớm đến thế.

Chu Nghi Ninh thực sự cảm nhận được hèn hò với ảnh đế là chuyện phiền phức như thế nào, dù muốn kín đáo cũng không kín đáo nổi.

Quý Đông Dương thấy cô xoay qua xoay lại trên sofa lướt weibo thì cũng đi tới ngồi xuống bên cạnh, "Chán lắm hả?"

Chu Nghi Ninh: "Bình thường."

Cô quay đầu nhìn anh: "Đúng rồi, Vạn Vi nhận cho em một kịch bản, vai nữ chính, của đạo diễn Phùng Chinh."

Phùng Chinh là đạo diễn lão làng, so với các đạo diễn trẻ, ông chỉ thích quay phim nghệ thuật, kịch bản phim của ông cũng rất trù tượng.

Quý Đông Dương nhú mày: "Đã nói ba tháng tới không làm việc rồi mà."

Ngay ngày đầu tiên Chu Nghi Ninh về nước, anh đã gọi điện cho Mike, Mike hy vọng Chu Nghi Ninh sẽ tiếp tục điều trị, đúng lúc mấy tháng sau không quay phim nên anh có thể đi cùng cô.

Chu Nghi Ninh cắn môi dưới, "Cũng không phải quay ngay bây giờ, tháng tám mới khai máy, còn hơn hai tháng nữa lận."

Không phải lúc nào cũng lấy được kịch bản hay, Quý Đông Dương hiểu điều đó, "Nếu em thích thì nhận đi."

Chu Nghi Ninh: "Lúc em quay phim thì anh đi Mỹ đúng không?"

Quý Đông Dương đã lên kế hoạch đi Mỹ học vào nửa năm sau.

"Ừ."

"Anh có về thăm em không?"

"Có."

"Vậy thì được, em sẽ gọi điện báo với chị Vi."

Vạn Vi nói qua điện thoại: "Chị đã xem kịch bản rồi, Phùng Chinh cũng rất hài lòng với em, đi thử vai cho có lệ thôi, nếu không có sự cố gì thì vai này chắc chắn thuộc về em."

Chu Nghi Ninh: "Dạ, em sẽ chuẩn bị kỹ lưỡng."

Vạn Vi: "Lát nữa chị sẽ gửi kịch bản cho em, em đọc đi nhé, buổi thử vai

sẽ diễn ra sau lễ trao giải. Còn một tuần nữa là tới lễ trao giải rồi, em phải chuẩn bị thật tốt đây."

Chu Nghi Ninh cười: "Chuẩn bị cái gì? Chị nghĩ em có thể nhận được giải thưởng ư?"

Vạn Vi cũng cười: "Trực giác báo là có thể."

Tổng doanh thu mà Khúc mắc mang về là 1,8 tỷ tệ, đối với phim điện ảnh Hoa ngữ, đây là thành tích rất tốt, weibo của Chu Nghi Ninh tăng lên tới tám trăm vạn lượt theo dõi, có lẽ hơn một nửa là nhờ công của Quý Đông Dương.

Với tư cách là nhà đầu tư, Lục Tiêu và Thẩm Ngôn Quân lã to, trước lễ trao giải hai ngày, Lục Tiêu và Thẩm Ngôn Quân đều tới thành phố B để tổ chức tiệc chúc mừng đoàn phim.

Lục Tiêu và Quý Đông Dương đứng ở một góc, Lục Tiêu nói: "Chuyện kia xử lý sao rồi?"

Ý anh ta là chuyện bỏ mẹ Quý Đông Dương nghiện ma túy.

Quý Đông Dương: "Không sao cả, vẫn có người bàn tán, không tránh được."

Nếu không phải Chu Nghi Ninh dùng cách đó công khai quan hệ hai người, chuyện đó sẽ không dễ dàng trôi qua như vậy.

Lục Tiêu nhớ tới vụ gái gọi, bật cười: "Chu Nghi Ninh đúng là biết gây thu hút với người khác."

Quý Đông Dương liếc Lục Tiêu, anh ta xòe tay: "Hiện tại tớ chỉ tán thưởng cô ấy thôi, cậu đừng nhìn tớ bằng ánh mắt cảnh cáo đó, góc tường nhà cậu chắc thế mà, tớ đâu ngu mà đụng vào."

Lục Tiêu nâng cằm về phía đối diện, "Cậu nên đề phòng Thẩm Ngôn Quân thì hơn."

Quý Đông Dương nhìn sang, nheo mắt lại. Thẩm Ngôn Quân đứng trước mặt Chu Nghi Ninh, không biết anh ta nói gì mà Chu Nghi Ninh cười rất

vui vẻ, cô còn chỉ về phía bên cạnh.

Như cảm nhận được ánh nhìn của anh, cô quay đầu về phía anh, sau đó nói gì đó với Thẩm Ngôn Quân rồi đi về phía anh.

-----oOo-----

Chương 84

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chu Nghi Ninh đứng trước mặt Quý Đông Dương, cô cười với anh rồi nhìn về phía Lục Tiêu: "Xin chào giám đốc Lục."

Lục Tiêu khoát tay: "Đừng gọi tôi như vậy, tôi và Quý Đông Dương thân nhau lắm, cô cứ gọi tên tôi thôi, hay gọi bằng anh cũng được."

Chu Nghi Ninh: "Được rồi, Lục Tiêu."

Lục Tiêu vui vẻ: "Lúc này trước mặt mọi người cô gọi cậu ta là Đông ca, tôi cùng tuổi với cậu ta, vì thế hẳn cô cũng nên gọi tôi bằng anh nhỉ?"

Ở đoàn phim, bất cứ ai nhỏ tuổi hơn Quý Đông Dương đều gọi anh là Đông ca nên cô cũng quen gọi như vậy, nếu không thì cô sẽ thành người khác biệt mất. Chu Nghi Ninh nói: "Lúc ở riêng tôi không gọi anh ấy như vậy."

Lục Tiêu hứng thú: "Vậy gọi là gì? Chú hả?"

Chu Nghi Ninh bật cười, Quý Đông Dương xụ mặt, "Cậu nói nhiều quá đó."

Mặc dù Quý Đông Dương không nói nhưng Chu Nghi Ninh biết anh khá để ý đến sự chênh lệch tuổi tác giữa hai người. Chu Nghi Ninh chỉ các cô gái trong sảnh: "Giám đốc Lục, ở đây có nhiều người đẹp lắm, anh có chấm ai không?"

Lục Tiêu cười lắc đầu, nhìn cô rồi chỉ sang Lục Linh đang đứng trước mặt Thẩm Ngôn Quân, nói với vẻ bất lực: "Người vừa mắt đã có chủ."

Chu Nghi Ninh cũng nhìn về phía đó, không nói gì trong giây lát, Lục Tiêu và Quý Đông Dương rất khác nhau, chẳng biết làm sao mà thành bạn thân được nữa, "Vậ anh nhìn người khác xem sao."

Thời gian này bị gia đình giục cưới phát sợ, nhưng Lục Tiêu cũng không bài xích lắm, anh ta chỉ về một phía, "Quản lý của cô thế nào? Mạnh mẽ, giỏi giang, đừng nói cũng là hoa có chậu nhé?"

Chu Nghi Ninh và Quý Đông Dương nhìn nhau, Quý Đông Dương thản nhiên nói: "Gần đây anh Dương đang muốn tái hợp với cô ấy, nếu cậu có hứng thú thì cạnh tranh đi."

Lục Tiêu sững sốt: "Tái hợp?"

Quý Đông Dương: "Ừ, cô ấy là vợ cũ của anh Dương."

Lục Tiêu: "..."

Chu Nghi Ninh nghĩ chắc Lục Tiêu phải ế thêm mấy năm nữa.

Buổi sáng hôm lễ trao giải, Chu Nghi Ninh và Quý Đông Dương cùng về thành phố S để tham dự.

Hai người đều mang kính râm xuất hiện cùng nhau ở sân bay khiến mọi người hỗn loạn, trợ lý và vệ sĩ phải bảo vệ hai người đi bằng cửa VIP rồi vào phòng chờ VIP, fans chụp được rất nhiều hình của hai người, còn chưa lên máy bay mà tên cả hai đã chễm chệ ngồi trên bảng hot search.

Oan gia ngõ hẹp! Trong phòng chờ VIP, họ gặp Lê Tranh của Tân Thần Quốc Tế, chính là người năm ngoái chiến thắng Quý Đông Dương ở hạng mục Nam diễn viên xuất sắc nhất, đằng sau anh ta là người quản lý và ê-kip của anh ta.

Chuyện bố mẹ Quý Đông Dương nghiện ma túy là do Tân Thần Quốc Tế giật dây, Truyền thông Thời Quang và Tân Thần Quốc Tế chưa bao giờ vừa mắt nhau, nguyên nhân đầu tiên là Thời Quang đã giành được Quý Đông Dương từ tay Tân Thần Quốc Tế, sau đó, các ngôi sao của bên đó cũng không ký tiếp hợp đồng mà đầu quân cho Thời Quang hoặc tự lập phòng làm việc riêng, thù mới hận cũ, thế là họ đem tất cả lỗi lầm đổ lên

đầu Quý Đông Dương. Tháng ba năm nay, phim điện ảnh Phách vương của Lê Tranh không đạt được doanh thu mong muốn, tổng doanh thu chỉ đạt được 450 triệu nhưng kinh phí của phim đã lên tới 350 triệu, bị phê bình là một trong những phim tệ nhất năm nên rất khó để lấy được giải thưởng, điều này khiến fans của anh ta cực kỳ thất vọng.

Trước khi Khúc mắc khởi chiếu, nhiều blogger và cư dân mạng đã đoán Nam diễn viên xuất sắc nhất năm nay sẽ là cuộc cạnh tranh giữa ba người Quý Đông Dương, Liêu Nghị và Hồ Dương, còn Lê Tranh thì e rằng còn chẳng được đề cử.

Đối với Tân Thân Quốc Tế, giải thưởng thuộc về ai cũng được, miễn không phải là Quý Đông Dương.

Cho dù cạnh tranh quyết liệt, nhưng khi gặp nhau thì vẫn phải giả vờ thân thiện, Dương Huân chào hỏi quản lý của Lê Tranh là Mạnh Kỳ: "Trùng hợp quá."

Mạnh Kỳ cười: "Trùng hợp thật, các anh cũng đi chuyên bay này để đến tham dự lễ trao giải hả?"

Dương Huân cũng cười: "Đúng vậy."

Mạnh Kỳ nhìn Chu Nghi Ninh: "Cô Chu vô cùng có tiềm năng, hôm nay chắc chắn sẽ nhận được giải thưởng."

Dương Huân vẫn mỉm cười, lời của Mạnh Kỳ có ẩn ý cả, chị ta chỉ nói Chu Nghi Ninh có thể nhận được giải thưởng chứ không đoán hoài gì tới nam chính Quý Đông Dương.

Vạn Vi liếc chị ta: "Hy vọng chị nói đúng."

Lên máy bay, mấy người bên công ty kia ngồi ở khoang khác, chờ đến khi yên vị xong, một nữ tiếp viên hàng không đi tới, nhìn Chu Nghi Ninh và Quý Đông Dương, lịch sự hỏi: "Đông ca, Nghi Ninh, chụp chung với em một tấm hình được không ạ?"

Chu Nghi Ninh nhìn Quý Đông Dương rồi cười với nữ tiếp viên hàng không: "Được chứ."

Hai người là người yêu, lại là nam nữ chính của bộ phim vừa gây tiếng vang, mấy cô nàng tiếp viên hàng không hào hứng đi tới xin chụp ảnh chung, nhìn bên này náo nhiệt, phía Lê Tranh hơi bối rối.

Nữ tiếp viên hàng không cuối cùng là fan trung thành của Quý Đông Dương, sau khi chụp chung với hai người xong, cô ấy nhìn Chu Nghi Ninh: "Tôi có thể chụp riêng với Đông ca một tấm được không?"

Chu Nghi Ninh cười: "Chuyện này cô phải hỏi anh ấy chứ."

Quý Đông Dương mỉm cười: "Được."

Chu Nghi Ninh nhường chỗ ngồi cho nữ tiếp viên hàng không, chụp hình xong, cô ấy ôm điện thoại cười hạnh phúc, mắt sáng rực nhìn Quý Đông Dương: "Đông ca, em tin anh sẽ giành được giải thưởng, còn về những tin tức trên mạng thì em tin các fan khác cũng sẽ giống em, chúng em luôn luôn ủng hộ và tin tưởng anh."

Quý Đông Dương ngỡ ngàng, mỉm cười: "Cảm ơn các em."

Chờ nữ tiếp viên đi, Chu Nghi Ninh ngồi xuống, quay đầu nhìn anh: "Trêu hoa ghẹo nguyệt."

Đi đâu cũng có một đám con gái gọi anh là Đông ca, hậu cung của anh không lồ thật đấy.

Quý Đông Dương cười, "Chỉ là fan thôi mà."

Chu Nghi Ninh: "Em biết."

Cô nói thật.

Có rất nhiều fans chờ ở sân bay, bất kể là fans của ai cũng sẽ hỗn loạn, lần đầu tiên Chu Nghi Ninh gặp trường hợp thế này, Quý Đông Dương ôm chặt cô, an toàn lên xe nhờ sự bảo vệ của trợ lý và vệ sĩ.

Sau khi về khách sạn, trên weibo có một bài viết đang rất hot, bài viết liệt kê những scandal trong năm qua của nghệ sĩ như ngoại tình, hút ma túy, gọi gái... dù những diễn viên này tài năng đến đâu nhưng cũng không thể đạt được giải thưởng, vì diễn viên là người của công chúng, phải làm tấm

gương tốt.

Trong đó cũng có tên Quý Đông Dương.

Đông cung không phục: "Đông ca của tao có scandal gì? Anh ấy hút thuốc phiện? Anh ấy ngoại tình? Hay anh ấy gọi gái?"

Cư dân mạng nói: "Anh ta không hút nhưng để cho bố mẹ mình hút, ai nói anh ta không gọi gái? Chẳng phải phải lúc trước đã gọi Chu Nghi Ninh đó sao?"

Đông cung lập tức phản công: "Bố mẹ Đông ca hút thuốc phiện thật nhưng trước kia anh ấy có biết đâu, sau khi biết anh ấy cũng đã ép họ đi cai nghiện còn gì, chuyện này không phải lỗi của anh ấy. Gọi gái? Gọi bạn gái mình là sai hả? Có thằng nào gọi gái mà chỉ gọi một người cả đời không?"

Fans của Chu Nghi Ninh cũng không phục: "Nè nè, đừng gọi Nghi Ninh nhà tao là gái nhé, Nghi Ninh là Đông tẩu đấy."

Bài viết khiến cư dân mạng bàn tán xôn xao, chuyện bố mẹ Quý Đông Dương hút ma túy lại bị bới ra, ngay cả chuyện gọi gái vợ vẫn cũng bị nhai lại, mặc dù Quý Đông Dương không đụng tới ma túy nhưng chắc chắn anh sẽ bị ảnh hưởng. Chu Nghi Ninh rất lo lắng, cô hỏi Dương Huân: "Anh Dương, chuyện này có ảnh hưởng đến việc nhận thưởng của Quý Đông Dương không?"

Dương Huân đẩy gọng kính râm, "Không biết ban giám khảo sẽ chăm theo tiêu chí gì, nếu xét theo tính công bằng thì sẽ không ảnh hưởng, nhưng ban giám khảo cũng sẽ tham khảo ý kiến của công chúng, nếu trước buổi lễ mà có scandal, cho dù diễn tốt đến đâu đi nữa thì cũng khó mà nhận được giải thưởng."

Thấy sắc mặt nghiêm trọng của Chu Nghi Ninh, Dương Huân nói tiếp: "Nhưng người hút ma túy không phải là Đông Dương, hiện tại có rất nhiều fans thông cảm, có điều sự tồn tại của bố mẹ cậu ấy quả thực rất khó nói."

Bây giờ, chỉ có thể đợi kết quả thôi.

Chu Nghi Ninh nhìn Quý Đông Dương, gương mặt của anh rất điềm tĩnh, giống như nhận được giải thưởng hay không cũng chẳng sao.

Chu Nghi Ninh ở cùng phòng với Quý Đông Dương, chờ Dương Huân rời khỏi phòng, Chu Nghi Ninh hỏi anh: "Anh không để ý hả?"

Quý Đông Dương im lặng một chốc rồi nói: "Để ý."

Sao mà không để ý cho được, đó là vinh quang của người diễn viên.

"Nhưng để ý cũng vô ích, lo lắng cũng chẳng có tác dụng gì, chúng ta không thể quyết định kết quả, vậy thì cứ đợi đến tối nay thôi. Nhận được giải thưởng sẽ rất vui, còn nếu không nhận được thì cũng không có gì để tiếc nuối, anh đã cố gắng hết sức rồi, thực lực của diễn viên không nhất thiết phải chứng minh bằng giải thưởng."

Giọng anh rất bình thản, Chu Nghi Ninh chăm chú nhìn anh.

Quý Đông Dương cong môi, kéo cô lại gần, "Nói về em đi."

Chu Nghi Ninh mù mờ: "Nói cái gì về em?"

Quý Đông Dương: "Giải diễn viên mới xuất sắc nhất."

"Anh nghĩ em có cơ hội nhận được giải thưởng đó?"

"Ừ."

Giải Nữ diễn viên xuất sắc nhất thì hơi khó, cư dân mạng đều cho rằng cô diễn theo kinh nghiệm của bản thân, yếu tố này có thể ảnh hưởng đến tiêu chí tố chất chuyên nghiệp của diễn viên, nhưng giải Diễn viên mới xuất sắc nhất thì cô hoàn toàn có cơ hội.

Chu Nghi Ninh ngồi lên đùi anh, choàng tay qua cổ anh, "Thế thì tốt quá, trong hai người chúng ta, phải có ít nhất một người nhận được giải thưởng."

Quý Đông Dương cười, không nói gì.

Chu Nghi Ninh: "Sau buổi lễ trao giải, em sẽ về Anh."

Quý Đông Dương: "Ừ, anh đi cùng em."

Chu Nghi Ninh đang định nói tiếp thì điện thoại reo chuông, là Chu Lợi Huy gọi đến.

Gần đây ông rất bận rộn việc kháng án cho Chu Giai Huệ, chuyện này luôn do Tần Uyên xử lý dù bà đã về Anh. Cô không hỏi Tần Uyên kết quả kháng án, cũng không liên lạc với Chu Lợi Huy, tựa như kể từ ngày mở phiên tòa, quan hệ của hai bố con đã chấm dứt. Ngoài việc có cùng chung huyết thống ra, quan hệ giữa hai bố con Chu Nghi Ninh và Chu Lợi Huy sẽ không bao giờ hàn gắn được nữa.

Chu Nghi Ninh bắt máy, gọi: "Bố ạ."

Chu Lợi Huy im lặng mấy giây mới nói: "Ninh Ninh, đợt này con ở đây lâu không?"

"Khoảng hai, ba ngày." Chu Nghi Ninh hỏi, "Có chuyện gì không?"

Chu Lợi Huy: "Bố biết bố không phải là người cha tốt, qua bao nhiêu năm vẫn không làm được gì cho con, con không muốn nhận người bố này cũng là điều dễ hiểu, nhưng cuối cùng con vẫn là con gái bố. Hiện giờ con đang yêu Quý Đông Dương, bố muốn... khi nào rảnh thì chúng ta cùng ăn bữa cơm, để bố được gặp bạn trai con."

Chu Nghi Ninh không trả lời, Chu Lợi Huy thở dài: "Bố vẫn chưa kháng án cho Giai Huệ, là do bố không dạy dỗ nó nên người, để nó được dạy dỗ lại cũng tốt."

Chu Nghi Ninh nói: "Đó là chuyện của nhà bố."

Chu Lợi Huy: "Ăn một bữa cơm với bố nhé, đưa Quý Đông Dương đi cùng nữa."

Im lặng một lúc lâu, Chu Nghi Ninh nói: "Đề con suy nghĩ đã."

Cúp máy, Chu Nghi Ninh nhìn Quý Đông Dương: "Bố em muốn cùng ăn bữa cơm, ông ấy muốn gặp anh."

Quý Đông Dương biết quan hệ của cô với bố mẹ không tốt, đặc biệt là Chu Lợi Huy, "Em muốn đi không?"

Chu Nghi Ninh dựa vào vai anh, nói nhỏ: "Ông ấy là bố em, nếu không có Chu Giai Huệ, có lẽ ông ấy sẽ rất thương em, từ nhỏ đến lớn ông ấy chưa bao giờ keo kiệt chuyện tiền bạc với em, chỉ là ông ấy không đủ thương em, cũng không đủ quan tâm em thôi. Hồi nhỏ em rất buồn, nhưng bây giờ thì chẳng có cảm giác gì nữa, sau này một năm cũng chẳng gặp được mấy lần."

Quý Đông Dương vuốt tóc cô, "Nếu em muốn thì chúng ta đi."

Chu Nghi Ninh ngẩng đầu nhìn anh, "Vâng."

A Minh gõ cửa: "Đông ca, phải thay quần áo rồi."

Trương Nhiên: "Nghi Ninh, thợ trang điểm tới rồi."

-----oOo-----

Chương 85

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chu Nghi Ninh đi đến phòng khác để thay quần áo và trang điểm, thợ trang điểm và trợ lý của mình ở ngoài cửa cẩn thận mang tây trang đi vào phòng Quý Đông Dương.

Thợ trang điểm cho Chu Nghi Ninh là Ken – người đã trang điểm cho cô hồi quay quảng cáo cho nhãn hàng đại diện. Anh ta và trợ lý ở trong phòng đợi Chu Nghi Ninh, lúc thấy Chu Nghi Ninh đi vào thì cười: "Tôi thấy cô để tóc ngắn cực kỳ đẹp."

Chu Nghi Ninh không ngờ câu đầu tiên mà Ken nói sẽ là câu này, cô bật cười: "Thế à? Tôi đang định đổi kiểu tóc."

Nhưng hình như Quý Đông Dương không thích tóc ngắn?

Ken gật đầu: "Thật, trông vừa hoạt bát vừa gợi cảm."

Sau đó, Ken luôn miệng khen cô để tóc ngắn rất đẹp, bảo cô nhất định phải

cắt tóc.

Một tiếng sau, Quý Đông Dương mặc tây trang màu đen được đặt may riêng đi vào, anh thắt cà vạt màu xanh dương, trông cực kỳ đỉnh đạc và đẹp trai. Ken đang làm tóc cho Chu Nghi Ninh, lúc nhìn thấy Quý Đông Dương thì vỗ tay: "Hôm nay Đông ca đẹp trai quá, anh chờ một lát nhé, em bảo đảm sẽ trả lại cho anh một cô bạn gái lộng lẫy bốn phương."

Quý Đông Dương nhìn Chu Nghi Ninh trong gương, mỉm cười: "Cảm ơn."

Hơn một tiếng sau, Chu Nghi Ninh đứng lên, Ken chỉnh lại váy cho cô, Chu Nghi Ninh nhìn Quý Đông Dương, nhướn mày hỏi: "Đẹp không?"

Cô mặc váy dạ hội màu xanh dương, màu son đang là màu thịnh hành nhất, trang điểm không quá đậm, búi cao tóc, trông rất sang trọng nhưng cũng không kém phần trẻ trung.

Quả thật vô cùng lộng lẫy. Quý Đông Dương chăm chú nhìn cô, chậm rãi gật đầu, đáp ừ bằng giọng mũi.

Ken đắc ý nhìn thành quả của mình, vỗ tay, "Khoan đã."

Ken cài một cái kẹp cùng màu với cà vạt của Quý Đông Dương lên tóc Chu Nghi Ninh, sau đó lùi về sau mấy bước nhìn hai người, vỗ tay tán thưởng: "Hoàn hảo."

Chu Nghi Ninh cảm ơn Ken, anh ta cười: "Đừng khách sao, chúc hai người nhận được giải thưởng, lần sau chung ta lại làm việc cùng nhau."

Trên đường đi, Quý Đông Dương nắm chặt tay cô, "Căng thẳng hả?"

Đây là lần đầu tiên Chu Nghi Ninh tham dự một lễ trao giải, nhưng điều khiến cô căng thẳng là không biết Quý Đông Dương có nhận được giải hay không. Trước kia vì quan hệ giữa cô và Chu Giai Huệ, cô chưa bao giờ quan tâm tới việc liệu Quý Đông Dương có thắng giải hay không, anh có bao nhiêu giải thưởng đều không liên quan tới cô. Nhưng bây giờ thì khác. Cô muốn tận mắt chứng kiến cảnh anh nhận giải thưởng.

Quý Đông Dương như nhìn thấu suy nghĩ của cô, anh siết chặt tay cô, nói: "Đừng lo, sau này sẽ còn nhiều cơ hội."

Chu Nghi Ninh nghiêng đầu qua, "Vâng."

Xe dừng lại, có người đi tới mở cửa xe, xung quanh lập tức chĩa máy ảnh về phía này. Quý Đông Dương vừa xuống xe, tiếng máy ảnh liên vang lên không ngớt, Chu Nghi Ninh nâng váy xuống xe, khoác tay Quý Đông Dương bước lên thảm đỏ, đèn flash không ngừng đuổi theo hai người.

Khán giả liên tục la hét, có người gọi Đông ca, Chu Nghi Ninh nhìn về phía đó, sau đó nghe thấy tiếng có người gọi tên mình.

Đột nhiên có người hét to: "Quý Đông Dương rút đi! Không ai chào đón loại người đưa tiền cho bố mẹ hút chích đâu!"

Toàn thân Chu Nghi Ninh chấn động khi nghe thấy tiếng "Cút", cô khẽ dừng lại, tay níu chặt áo Quý Đông Dương. Quý Đông Dương cũng sững sờ một giây, nhưng chỉ đứng một giây thôi, sau đó anh giơ tay kia vỗ bàn tay cô, "Không sao đâu, em mà nắm nữa là nhãn áo anh đấy."

Ngay sau đó, lại có người hét to, fans Quý Đông Dương thấy thế thì cãi nhau với người đó, khu dành cho khán giả vốn dĩ đã hỗn loạn nay càng trở nên hỗn loạn, thậm chí còn có mấy cô gái nắm tóc nhau, rồi biến thành đánh nhau lúc nào không hay.

Hiện trường vô cùng hỗn loạn.

Quý Đông Dương nhíu chặt mày, anh sợ fans bị thương, định đi về phía đó thì Dương Huân ngăn lại, "Hai người vào trước đi, có bảo vệ lo rồi."

Mấy bảo vệ nhanh chóng xông tới tách đám đông ra, phải mất mười phút mới đưa được người gây rối đi ra ngoài.

Chu Nghi Ninh nghiêng rặng, ngực phập phồng vì giận, tay vẫn níu chặt tay áo Quý Đông Dương, lúc sắp tới phong nền được dựng trên thảm đỏ, Vệ Trung dẫn các diễn viên trong đoàn phim Khúc mắc đi tới tụ họp cùng hai người. Gương mặt của Quý Đông Dương vẫn điềm tĩnh, anh cúi đầu nói nhỏ vào tai Chu Nghi Ninh: "Có phóng viên chụp hình, đừng xụ mặt nữa."

Chu Nghi Ninh ngẩng đầu nhìn anh, anh giống như không bị ảnh hưởng gì. Quý Đông Dương cười với cô, lòng thầm thở dài, anh biết cô sẽ bị ảnh

hưởng mà.

Lúc người dẫn chương trình giới thiệu đoàn phim Khúc mắc, Quý Đông Dương nửa ôm người Chu Nghi Ninh đi tới ký tên lên phong nền.

Nữ MC cười: "Hôm nay Đông ca đẹp trai quá, Nghi Ninh cũng rất đẹp, hai người xứng đôi lắm."

Quý Đông Dương mỉm cười: "Cảm ơn."

Chu Nghi Ninh hít sâu một hơi rồi nở nụ cười, nam MC nhìn Chu Nghi Ninh: "Khúc mắc vô cùng xuất sắc, vai Bùi Diên khiến người ta vừa yêu vừa ghét vừa đau lòng."

Chu Nghi Ninh cười, cũng không nhiều lời, "Cảm ơn."

Máy quay hướng về hai người, Quý Đông Dương ôm eo cô xoay người, chờ bọn họ chụp hình xong thì đưa cô đi vào trong.

Vạn Vi đi tới nói với Chu Nghi Ninh: "Em cười lên đi, đừng để người khác nghĩ em chảnh chọe."

Vì tâm trạng không tốt nên Chu Nghi Ninh không cười nổi, cô im lặng một lát rồi nói, "Em biết rồi."

Quý Đông Dương nói với Vạn Vi: "Để tôi nói chuyện với cô ấy."

Quý Đông Dương kéo cô tới một góc không có máy quay, anh cúi đầu nhìn cô, "Anh không quan tâm tới kết quả thật mà, em đừng để chuyện đó ảnh hưởng tới mình, được chứ? Không thắng giải cũng không sao, sẽ còn có cơ hội khác, năm sau, năm sau nữa, hay ba năm nữa, chắc chắn sẽ có cơ hội mà."

Chu Nghi Ninh ngẩng đầu nhìn anh.

Quý Đông Dương nói tiếp: "Mấy ngày nữa chúng ta qua Anh rồi, tới lúc đó hãy rút hết những chuyện này ra sau đầu đi nhé."

"Hửm?" Anh nói bằng giọng mũi.

Chu Nghi Ninh mím chặt môi, đáp nhỏ: "Vâng."

Quý Đông Dương nắm tay cô quay lại chỗ ngồi. Quý Đông Dương gia nhập làng giải trí đã lâu nên quen biết rất nhiều, liên tục có đạo diễn và nghệ sĩ đi qua bắt tay anh, không cần anh giới thiệu, ai cũng biết Chu Nghi Ninh, không ngừng có người trên chộc vụ gái gọi, tâm trạng Chu Nghi Ninh dần dần thả lỏng, thoải mái nói chuyện với bạn của anh.

Càng sắp tới giờ diễn ra lễ trao giải, tâm trạng của mọi người cũng càng hồi hộp theo tiếng nhạc, đèn tối dần, MC đứng trong cánh gà chờ tới giờ.

Tiếng nhạc mở màn vang lên, MC đi ra giữa sân khấu, ban tổ chức ngồi vào hàng ghế đầu, lễ trao giải chính thức bắt đầu.

Trao một loạt giải thưởng, chỉ còn lại hai giải quan trọng là nam, nữ diễn viên xuất sắc nhất.

Chu Nghi Ninh không được giải Diễn viên mới xuất sắc nhất như trong dự tính nhưng lại bất ngờ được đề cử ở hạng mục Nữ diễn viên xuất sắc nhất nên tâm trạng vô cùng căng thẳng. Nhưng cô biết giải thưởng này quá xa xôi với cô, đặc biệt là khi nhìn những cái tên cùng được đề cử, cô cảm thấy cơ hội của mình rất thấp.

Cô chăm chú nhìn MC trên sân khấu, chỉ chờ giải Nam diễn viên xuất sắc nhất thôi.

Quý Đông Dương nắm tay cô, Chu Nghi Ninh quay đầu lại nhìn anh, anh nhìn lên sân khấu, gương mặt rất điềm tĩnh.

Trên mạng, cư dân mạng xem trực tiếp cũng bàn tán rối rít:

"Không biết Đông ca có thắng giải không, nếu Đông ca không giành chiến thắng thì quá bất công, đâu phải là anh ấy hút ma túy, không thể nói anh ấy là diễn viên gây ảnh hưởng xấu được!"

"Lúc đi thăm đồ còn nghe ai đó hét lên bảo Quý Đông Dương rút đi, không biết là thật hay do ai sắp xếp nữa. Tiêu chí bình chọn Nam diễn viên xuất sắc nhất được xét trên nhiều phương diện, chuyện bố mẹ Quý Đông Dương nghiện ngập là sự thật, hơn nữa việc này còn bị bùng ra trước khi phim được khởi chiếu nên chắc chắn là sẽ ảnh hưởng. Mọi người còn nhớ

chuyện sáu năm trước không? Lúc đó sự việc không rùm beng như bây giờ là vì không có bằng chứng xác thực, nhưng cũng đủ để Quý Đông Dương phải lánh đi suốt một năm. Lần này mọi việc đã rõ ràng, cộng thêm lúc trước có sự việc một lễ trao giải ủng hộ nghệ sĩ có scandal nên bây giờ ban tổ chức có áp lực rất lớn, cho dù ban giám khảo muốn cho Quý Đông Dương đoạt giải thì cũng phải đắn đo nhiều. Tớ nghĩ hôm nay Quý Đông Dương sẽ không thắng giải đâu."

"Nhảm nhí! Đông ca không thắng thì ai thắng? Chẳng lẽ cho Lê Tranh ế vé?"

"Vẫn còn Liêu Nghị mà. Phim mới của Liêu Nghị rất hay, tuy diễn xuất không bằng Quý Đông Dương nhưng cũng khá tốt."

...

MC trêu đùa mấy câu xong thì mời Thẩm Thanh lên trao giải. Thẩm Thanh nhìn xuống khán đài, không biết ánh mắt rơi lên người Quý Đông Dương hay Chu Nghi Ninh ngồi ở bên cạnh anh mà nụ cười thoáng cứng đờ.

Màn hình chiếu clip những nữ diễn viên được đề cử. Xong xuôi, Thẩm Thanh tuyên bố người chiến thắng: "Tôi xin tuyên bố... Nữ diễn viên xuất sắc nhất là... Chu Nghi Ninh trong phim Khúc mắc!"

Ánh đèn lia tới vị trí của Chu Nghi Ninh. Cô ngỡ ngàng, phản ứng đầu tiên là quay sang nhìn Quý Đông Dương, anh đang cười.

Quý Đông Dương buông tay cô ra, cúi người ôm cô, nói nhỏ vào tai cô: "Lên sân khấu nhận giải thưởng đi."

Vì quá bất ngờ nên mọi người xung quanh cũng sững sờ, qua một lúc khán đài mới vang lên tiếng vỗ tay.

Vệ Trung đứng dậy ôm cô, các diễn viên của đoàn phim ngồi gần đó cũng rới rít ôm cô, Chu Nghi Ninh vẫn nhìn anh, từ từ đứng lên. Vạn Vi đã chuẩn bị bài phát biểu cho giải Diễn viên mới xuất sắc nhất, nhưng không ngờ Chu Nghi Ninh lại đạt được giải Nữ diễn viên xuất sắc nhất.

Chu Nghi Ninh nâng váy đi lên sân khấu, dưới ánh đèn vinh quang, cô nhìn xuống người đàn ông xa xa ở dưới khán đài. Người đàn ông ấy cũng

đang mỉm cười nhìn cô, ánh mắt đen láy sâu thẳm lặng lẽ truyền sức mạnh cho cô.

Máy quay quay cận cảnh Quý Đông Dương ba giây rồi mới quay lại sân khấu.

Thắm Thanh ôm Chu Nghi Ninh, nói nhỏ: "Chúc mừng em." Sau đó đưa cúp cho cô.

Cúp nặng quá. Chu Nghi Ninh nhìn Thắm Thanh, "Cảm ơn."

Chu Nghi Ninh xoay người đứng trước micro, nhìn thẳng xuống khán đài, hít sâu một hơi, "Cảm ơn ban tổ chức, cảm ơn mọi người, cảm ơn đạo diễn, đoàn phim, công ty và ê-kíp của tôi, đây là một bất ngờ rất lớn với tôi. Tôi không rõ tiêu chí chọn ra người thắng giải của ban tổ chức là thế nào, trước khi diễn ra buổi lễ, ê-kíp của tôi đã phân tích rằng trong Khúc mắc, vì cuộc sống của nhân vật có những nét tương đồng với cuộc đời thật của tôi nên sẽ rất ảnh hưởng đến kết quả, vì thế chúng tôi không hề dám nghĩ sẽ nhận được giải thưởng này mà chỉ hy vọng vào giải Diễn viên mới."

Cô ngừng lại một chút, "Nhưng cuối cùng tôi lại giành được giải thưởng này."

Chu Nghi Ninh nhìn về phía Quý Đông Dương ở bên dưới khán đài, cô nhướn nhẹ lông mày, nhìn tới bàn ban tổ chức với vẻ bất cần, "Trước khi quay Khúc mắc, tôi đã từng có suy nghĩ rút lui, trong quá trình quay có những lúc tôi nghĩ mình sẽ điên mất, thực sự mọi việc đã rất khó khăn với tôi. Nếu không có Quý Đông Dương, tôi sẽ không thể nào nhận được tràng pháo tay của mọi người."

Cô giơ cúp lên, nhìn người đàn ông bên dưới, nói: "Vinh quang của tôi thuộc về anh ấy."

"Cảm ơn." Cô cúi đầu.

Khán đài vang lên tiếng vỗ tay như sấm.

Chu Nghi Ninh mang cúp đi xuống, lúc tới bên cạnh Quý Đông Dương, cô cười, "Giải thưởng của chúng ta."

Hội trường xôn xao.

Cư dân mạng đang xem trực tiếp lập tức phân tích: "Lời của Chu Nghi Ninh sâu xa quá. Cô ấy nghĩ có thể mình sẽ không đoạt giải vì diễn vai giống cuộc đời của mình, nhưng không ngờ ban giám khảo không hề quan tâm tới điều đó mà vẫn trao giải thưởng cho cô ấy, điều này có nghĩa là ban giám khảo rất công bằng. Như vậy, nếu Nam diễn viên xuất sắc nhất không phải là Quý Đông Dương thì sẽ khiến ban giám khảo lúng túng. Chu Nghi Ninh to gan quá, tui thích!"

MC bối rối nhìn về phía ban tổ chức nhưng họ không có phản ứng gì vì dù sao cũng đang trực tiếp, không thể để xảy ra sai sót nào. MC nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, mời khách mời lên trao giải.

Cuối cùng, khách mời tuyên bố người nhận được giải thưởng Nam diễn viên xuất sắc nhất là: "Liêu Nghị!"

Chu Nghi Ninh siết chặt chiếc cúp trong tay mình, cô quay sang nhìn Quý Đông Dương. Quý Đông Dương như đã biết trước kết quả, vẻ mặt anh rất điềm tĩnh, bình thản vỗ tay chúc mừng.

Trái tim Chu Nghi Ninh như bị đào mất, lồng ngực trống rỗng.

Lễ trao giải kết thúc, Chu Nghi Ninh bị phóng viên vây quanh phỏng vấn, các câu hỏi không ngừng truyền vào tai cô.

"Lần đầu đóng phim điện ảnh đã nhận được giải thưởng, với khởi đầu tốt như thế này, sau này cô có dự tính gì? Cảm xúc của cô bây giờ như thế nào?"

"Cô có tiếc nuối khi Quý Đông Dương không giành được giải thưởng không?"

"Phát biểu trên sân khấu là lời thật lòng của cô hay do công ty yêu cầu? Cô không lo đắc tội với ban tổ chức ư?"

...

Chu Nghi Ninh trả lời từng câu một, câu hỏi của phóng viên càng lúc càng

khó, Chu Nghi Ninh trả lời càng lúc càng sắc bén.

Cuối cùng Vạn Vi phải tới giải vây.

Quý Đông Dương cũng bị phóng viên bao vây: "Đông ca, anh có thể phát biểu cảm giác vào lúc này không? Bạn gái giành được giải thưởng danh giá nhất, còn anh thì vẫn vô duyên với chiếc cúp Nam diễn viên xuất sắc nhất, anh có thấy tiếc nuối không?"

Quý Đông Dương dừng lại, nhìn thẳng vào ống kính, nói: "Tôi không có gì để tiếc nuối cả, tôi rất mừng cho cô ấy."

"Mặc dù giành được giải thưởng nhưng diễn xuất của cô ấy có chênh lệch rất lớn với anh, anh nghĩ sao về điều này?"

Quý Đông Dương trả lời: "Thành tựu của tôi, vinh quang từ trước kia cho đến sau này của tôi đều thuộc về cô ấy."

-----oOo-----

Chương 86

Nguồn: EbookTruyen.Me

"Vinh quang của tôi thuộc về anh ấy."

"Thành tựu của tôi, vinh quang từ trước kia cho đến sau này của tôi đều thuộc về cô ấy."

Hai câu này nhanh chóng tạo nên một làn sóng trên mạng xã hội.

"Người đàn ông như Đông ca thực sự khiến người ta rung động mà, mỗi lần Chu Nghi Ninh nói gì thì anh ấy đều đáp lại mạnh mẽ hơn cô ấy nữa. Đây chính cách mà người đàn ông đáp lại người phụ nữ của mình, nghe cũng chiều thế không biết."

"Đây là điều Nghi Ninh đáng được nhận. Thời điểm công khai quan hệ của hai người hoàn toàn không có lợi cho cô ấy. Mọi người còn nhớ chuyện Thẩm Thanh không? Sáu năm trước có tin Đông ca và Thẩm Thanh yêu

nhau, nhưng khi Đông ca có scandal, Thẩm Thanh liền chia tay với anh ấy, chắc chắn là do sợ liên lụy."

"Tui rất thích tính cách của Chu Nghi Ninh, cực kỳ khí phách, Đông ca đáp lại cô ấy còn khí phách hơn, tui ủng hộ CP này."

Sau lễ trao giải, Chu Nghi Ninh và Quý Đông Dương chiếm hầu hết các bản tin, bài phát biểu của Chu Nghi Ninh vô cùng thu hút fans, cư dân mạng cảm thấy cô rất to gan khi dám ngang nhiên nói ban tổ chức không công bằng, có nhiều người bắt đầu bênh vực Quý Đông Dương, không ai quan tâm đến giải thưởng của Liêu Nghị mà chỉ cảm thấy đáng tiếc cho Quý Đông Dương.

Tiệc không? Quý Đông Dương nghĩ kể từ lúc Chu Nghi Ninh nói rằng anh xứng đáng nhận được giải thưởng, nói rằng vinh quang của cô thuộc về anh thì anh còn gì để tiếc nuối.

Tại buổi tiệc mừng sau lễ trao giải, Chu Nghi Ninh và Quý Đông Dương ngồi cùng một bàn, vì cô là người đoạt giải nên có rất nhiều người tới bắt chuyện, sau một hồi, cô kiếm cớ đi vệ sinh mới được thoát thân một chút. Ra khỏi nhà vệ sinh, cô gặp Thẩm Thanh ở bên ngoài sảnh tiệc.

Hai người nhìn nhau mấy giây, Chu Nghi Ninh cười xã giao với cô ta rồi đi lướt qua.

Thẩm Thanh xoay người lại: "Đợi đã."

Chu Nghi Ninh ngoảnh đầu lại: "Chị Thanh có chuyện gì ư?"

Thẩm Thanh nhìn cô: "Chúng ta... nói chuyện một lúc đi."

"Nói về cái gì?"

"Quý Đông Dương."

Chu Nghi Ninh cười: "Chúng ta nói về anh ấy? Tôi hiểu rõ anh ấy hơn chị, nên không cần phải nói gì đâu."

Dứt lời, cô đi vào hội sảnh.

Sắc mặt Thẩm Thanh rất phức tạp, nhìn theo tấm lưng kiêu ngạo của Chu Nghi Ninh, cô ta vừa không cam tâm vừa hâm mộ, hâm mộ cô không chút sợ hãi, không hề chùn bước nên cuối cùng mới có được Quý Đông Dương.

Thẩm Thanh bản thân đứng tại chỗ, một lát sau đi tới một góc hút thuốc.

Đúng lúc này cô ta gặp Quý Đông Dương, đằng sau anh còn có cậu trợ lý A Minh. Mắt hai người chạm nhau, Quý Đông Dương điềm tĩnh nhìn cô ta rồi gật đầu chào, bước chân vẫn không hề dừng lại. Thẩm Thanh lúng túng, nhưng cuối cùng vẫn lên tiếng gọi anh: "Đông Dương."

Quý Đông Dương quay đầu lại: "Có việc gì?"

Thẩm Thanh nhìn xung quanh rồi nhìn A Minh, "Em nói riêng với anh mấy câu được không? Không làm mất thời gian của anh đâu, chỉ mấy phút thôi."

Quý Đông Dương đứng lại, lạnh nhạt nói: "Cô nói đi."

A Minh thấy tình hình như vậy thì nói: "Đông ca, em vào trong chờ anh."

Quý Đông Dương gật đầu, A Minh nhanh chóng rời đi.

Lúc sắp tới cửa, A Minh quay đầu lại, có nên nói cho tiểu ma nữ biết không nhỉ?

Thẩm Thanh nhìn anh, cảm thấy rất khó để mở lời, nhưng nếu không nói thì sẽ mãi mãi không cam tâm, cô ta hít sâu một hơi rồi nói: "Nếu như, em nói là nếu như, nếu như lúc đầu em không hề do dự mà ở bên anh như Chu Nghi Ninh thì có phải chúng ta sẽ..."

Quý Đông Dương cắt đứt lời cô ta: "Chuyện này không có nếu như."

Sắc mặt Thẩm Thanh tái nhợt nhìn anh.

Quý Đông Dương: "Cô ấy không giống cô. Nếu cô muốn nói chuyện này thì không cần phải nói nữa đâu, tôi đi đây."

Thẩm Thanh đứng tại chỗ, một lúc lâu sau mới tỉnh lại.

Bữa tiệc kết thúc, Chu Nghi Ninh và Quý Đông Dương không về khách sạn vì bên ngoài khách sạn có rất nhiều phóng viên. Chu Nghi Ninh bảo A Minh đưa họ về nhà cô, đến khu chung cư mới phát hiện ở đây cũng có phóng viên chờ sẵn, cũng may có bảo vệ ngăn họ lại nên hai người mới thuận lợi vào nhà.

Chu Nghi Ninh đặt cốc lên bàn, quay người lại hỏi anh: "Anh cất cốc ở đâu?"

Quý Đông Dương đóng phim mười mấy năm, giải thưởng lớn nhỏ không đếm xuể, Chu Nghi Ninh tới hai căn hộ của anh nhưng không thấy cốc đâu hết.

Quý Đông Dương: "Hôm nào sẽ dẫn em đi xem."

Chu Nghi Ninh bĩu môi: "Rốt cuộc anh có mấy căn nhà?"

Quý Đông Dương cười: "Năm."

"... Được rồi."

Thấy cô ngẩn người nhìn cốc, Quý Đông Dương ôm cô từ phía sau: "Đang nghĩ gì thế?"

Chu Nghi Ninh thành thật: "Nếu tối nay anh cũng chiến thắng thì tốt biết mấy."

"Đã thông nhất là không nói tới việc này nữa rồi mà."

"Vâng, không nói nữa." Chu Nghi Ninh xoay người lại trong lòng anh, nâng cằm lên, "Vậy nói về chuyện Thẩm Thanh nói gì với anh đi."

A Minh lẩm mồm.

Quý Đông Dương nhìn cô, không thể nói dối nên đành kể hết cho cô nghe.

Chu Nghi Ninh cắn môi dưới, vòng tay qua cổ anh, "Vậy anh trả lời thế nào?"

Quý Đông Dương: "Anh nói không có nếu như."

"Vậy nếu có nếu như thì sao?"

Mỗi khi phụ nữ so đo thì chẳng ai đỡ nổi.

Trước khi cô hỏi, thực sự Quý Đông Dương chưa từng nghĩ đến nếu có "nếu như" thì sao. Khoảng thời gian anh và Thẩm Thanh hẹn hò không dài, còn đang trong quá trình bồi dưỡng tình cảm, nhưng không thể phủ nhận anh thực sự nghiêm túc trong mối quan hệ đó. Lúc Thẩm Thanh muốn chia tay, anh rất tôn trọng quyết định của cô ấy chứ không hề níu kéo, bởi vì khi đó anh hiểu trong hoàn cảnh của Thẩm Thanh, sự nghiệp quan trọng hơn tình yêu.

Quý Đông Dương im lặng một lát rồi cúi đầu hôn lên trán cô, "Em và cô ấy khác nhau, không so sánh được."

Cô hỏi tiếp: "Khác chỗ nào?"

"Em cần anh."

Thẩm Thanh có thể dễ dàng buông tay là vì anh không đủ quan trọng, ít nhất trong lúc đó anh không quan trọng bằng sự nghiệp của cô ấy. Cô ấy không cần anh.

Chu Nghi Ninh thì khác, cô cần anh, cô không thể rời xa anh, cô yêu anh.

"Còn gì nữa không?" Cô không muốn buông tha dễ dàng cho anh.

Quý Đông Dương cười, nói: "Anh cũng cần em."

Chu Nghi Ninh nhoẻn miệng cười, rời khỏi lòng anh, "Em đi tẩy trang, tắm rửa đây."

Đêm khuya, hai người ôm nhau ngủ, Chu Nghi Ninh nằm trên ngực anh, nói nhỏ: "Em xin lỗi, hôm nay trên sân khấu em thiếu suy nghĩ quá, chẳng may ảnh hưởng đến anh..."

Quý Đông Dương cup mắt nhìn cô: "Đừng nói xin lỗi với anh."

Chu Nghi Ninh ngẩng đầu, Quý Đông Dương nói tiếp: "Không có ảnh

hưởng gì đâu, em yên tâm."

Chu Nghi Ninh cọ đầu vào ngực anh, đáp, "Vâng."

Tối hôm sau, Chu Nghi Ninh hẹn Chu Lợi Huy ăn cơm, vẫn là nhà hàng họ thường tới.

Chu Lợi Huy tới trước giờ hẹn nửa tiếng nên khi Chu Nghi Ninh và Quý Đông Dương tới nơi thì ông đã ngồi chờ gần nửa tiếng rồi. Ông đứng lên, mỉm cười nhìn Chu Nghi Ninh: "Con tới rồi đó à, bố đã gọi mấy món con thích rồi, Quý..."

Quý Đông Dương: "Chào chú, chú gọi tên cháu là được rồi ạ."

"Được." Chu Lợi Huy cười, "Đông Dương, cháu thích ăn gì thì gọi thêm nhé."

Nhân viên phục vụ không ngờ lại gặp hai người đang nằm trên hot search là Chu Nghi Ninh và Quý Đông Dương, cô nàng đỏ mặt nhìn Quý Đông Dương, đưa thực đơn lên.

Quý Đông Dương gọi thêm vài món rồi trả lại thực đơn cho nhân viên phục vụ, "Được rồi, mấy món đó thôi."

Nhân viên phục vụ đỏ mặt cầm thực đơn ra ngoài, suýt thì hét toáng lên rồi, giọng Đông ca hay quá, anh ấy đang ra mắt bố của Nghi Ninh ư? Chẳng lẽ Đông ca sắp kết hôn? Ôi ôi ôi, đau lòng quá!

Chu Lợi Huy quan sát Quý Đông Dương, Chu Nghi Ninh gọi ông: "Bố."

Chu Lợi Huy nhìn cô: "Chùng nào về bên kia?"

"Sáng mai ạ."

"Thời gian tới có bận lắm không? Đừng để mệt quá con nhé."

"Không bận lắm ạ, con sẽ nghỉ ngơi một thời gian ngắn."

"Lại sang Anh hả?"

"Mấy ngày nữa sẽ qua đó."

Chu Lợi Huy bỗng không biết phải nói gì, qua một lát mới hỏi: "Con đi một mình?"

Quý Đông Dương trả lời thay cô: "Cháu đi cùng cô ấy."

Chu Lợi Huy sửng sốt, ông mỉm cười: "Thế thì tốt quá."

Chu Lợi Huy không hỏi chuyện nhà Quý Đông Dương, càng không đề cập đến công việc của anh. Anh là diễn viên mà Chu Giai Huệ thích nhất, từ nhỏ Chu Giai Huệ đã lải nhải bên tai ông Đông ca thế này Đông ca thế kia, đôi khi có Chu Nghi Ninh, cô ta còn nói hăng hơn. Sinh nhật mười tám tuổi của Chu Nghi Ninh, để làm con gái vui vẻ, ông đã nhờ Lục Tiêu mời Quý Đông Dương đến bữa tiệc. Thế nên ông chẳng xa lạ gì Quý Đông Dương, có điều ông hoàn toàn không ngờ anh và đứa con gái còn lại của mình lại yêu nhau.

Ông có thể nhận thấy đây là một chàng trai rất đáng để tin cậy.

Thức ăn được đưa lên đầy đủ.

Hai người đàn ông thay phiên nhau gấp thức ăn cho Chu Nghi Ninh. Chu Nghi Ninh nhìn họ, cô không nói gì mà chỉ vui đầu ăn cơm.

Vốn dĩ giữa cô và Chu Lợi Huy không có gì nhiều để nói, quan hệ của hai bố con rất lạnh nhạt, sau chuyện của Chu Giai Huệ thì càng nhạt nhẽo hơn.

Còn Chu Lợi Huy thì sao? Lúc con gái còn nhỏ rất cần ông thì ông không quan tâm, đến khi cô trưởng thành, có sự nghiệp, có người yêu thì ngoài thân phận ông bố trên giấy tờ ra, ông chẳng có tư cách gì để can dự vào chuyện của cô, càng không có tư cách đồng ý hay phản đối, những điều ông có thể cho cô thì cô đã không cần nữa rồi.

Từ tận đáy lòng ông dâng lên nỗi xót xa, không ngờ về già ông phải trả giá cho sai lầm thời trai trẻ.

Cơm nước xong, Quý Đông Dương đi thanh toán.

Chu Lợi Huy nhìn Chu Nghi Ninh đứng đối diện mình, "Quý Đông Dương đối xử với con rất tốt."

Chu Nghi Ninh: "Vâng."

Chu Lợi Huy thở dài: "Lúc trước bố ép con đính hôn với Thẩm Ngôn Quân là bố không đúng."

Chu Nghi Ninh không đáp lời, Chu Lợi Huy nói tiếp: "Không ngờ bây giờ con gái của bố lại trở thành diễn viên, vậy cũng tốt lắm, sau này bố muốn nhìn con là có thể thấy con trên ti vi rồi. Khi nào về lại đây thì ăn với bố bữa cơm nhé?"

Chu Nghi Ninh nhìn ông, mới chỉ mấy tháng thôi mà tóc ông đã bạc đi nhiều, ông không nhuộm lại tóc nên trông già hơn nhiều lắm, nhưng nhờ vậy mà trông ông có phần thân thiết hơn so với vị chủ tịch tập đoàn uy nghiêm trước kia.

Giống như một người bố.

Lòng cô vẫn bình thản như cũ, đối với cô, tình thương của cha là một thứ xa xỉ thườ còn ấu thơ thì nay đã biến thành thứ có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Quý Đông Dương đẩy cửa vào, Chu Nghi Ninh đứng lên, "Vâng."

Cô nhìn Chu Lợi Huy, ánh mắt điem tĩnh xa cách: "Bố, tui con về đây."

Tim Chu Lợi Huy chùn xuống, giọng khàn khàn: "Ừ."

Quý Đông Dương lễ phép gật đầu chào ông: "Tạm biệt chú ạ."

Chu Lợi Huy nhìn con gái nắm tay Quý Đông Dương ra về mới chợt nhận ra mình đã gây ra rất nhiều lỗi lầm...

Sau khi lên xe, Quý Đông Dương vuốt tóc Chu Nghi Ninh, cô cười: "Anh thấy anh có may mắn không, cửa của bố mẹ em dễ qua quá mà."

Quý Đông Dương cười: "Vô cùng may mắn."

Chu Nghi Ninh buồn cười, một lát sau cô hỏi: "Vậy... em có cần phải gặp bố mẹ anh không?"

Quý Đông Dương im lặng, nổ máy xe rồi mới nói, "Đề sau đi. Bọn họ mới ra khỏi trại cai nghiện, sợ rằng sẽ nổi nóng với em."

Anh không muốn như vậy.

Huống chi trước giờ họ đều mặc kệ chuyện của anh, nên cũng không cần thiết phải đưa cô về chịu cơn giận của họ.

Chu Nghi Ninh nhìn anh, "Quý Đông Dương, sau này chúng ta sẽ có con đúng không?"

Quý Đông Dương siết chặt vô lăng, mắt nhìn thẳng, "Chỉ cần em thích, chúng ta sẽ có."

Chu Nghi Ninh: "Nếu em không thích thì sao?"

Quý Đông Dương: "Vậy thì chúng ta sẽ nuôi mèo."

Chu Nghi Ninh: "..."

Mèo có thể so sánh với con đực sao?

Sáng hôm sau, hai người rời khỏi thành phố S.

Xuống máy bay, bên ngoài có một nhóm fan và phóng viên đứng đợi.

Khó khăn lắm mới ra khỏi sân bay, Quý Đông Dương tự lái xe về, vòng vèo mấy con đường mới cắt đuôi được bọn chó săn.

Quý Đông Dương đỗ xe ở trong một căn biệt thự, Chu Nghi Ninh trợn mắt, cầm chiếc cúp xuống xe nhìn căn biệt thự ba tầng rồi nhìn Quý Đông Dương đang lẩy hành lý, "Quý Đông Dương, anh còn có căn nhà to thế này cơ á?"

Quý Đông Dương nhìn cô, "Ừ, lúc mua không đắt lắm."

Chu Nghi Ninh rất bất ngờ, Lục Tiêu luôn khinh thường Quý Đông Dương không có đầu óc kinh doanh, càng lười đầu tư, trừ mấy căn nhà ra thì chẳng còn nghề phụ nào, Lục Tiêu còn đặc ý nói: "Nếu không phải tôi vay tiền cậu ta, sau đó tôi ăn nên làm ra, đề nghị cậu ta đầu tư thì bây giờ cậu ta đào nghề tay trái ở đâu ra, đi đâu lấy hoa hồng hằng năm?"

"Anh rất tinh mắt đấy."

Giá chỗ này đã tăng gấp mấy lần thời điểm mua.

Quý Đông Dương thành thật nói: "Dương Huân bảo mua đây."

Quý Đông Dương xách hành lý đi trước, Chu Nghi Ninh đi sau anh.

"Anh mua nhà lớn thế này để làm gì?"

"Nuôi mèo."

"..."

-----oOo-----

Chương 87

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chu Nghi Ninh vào phòng sách chiêm ngưỡng các giải thưởng lớn nhỏ của Quý Đông Dương, đó là vinh quang suốt mười mấy năm qua của anh. Cô đặt chiếc cúp của mình sang một ô khác, so với anh, cô chỉ có một cái thôi, cô đơn quá.

Quý Đông Dương dựa vào mép bàn, anh dang hai chân ra, kéo cô vào đứng giữa hai chân mình, chân phải co lên để cô dựa vào, "Xem xong chưa?"

Chu Nghi Ninh nhìn hai hàng cúp, thở dài: "Nhiều quá."

Quý Đông Dương: "Sau này em cũng vậy thôi."

Chu Nghi Ninh nhìn anh: "Chẳng phải anh đã nói vinh quang từ trước kia cho đến sau này của anh đều thuộc về em sao? Những chiếc cúp này không thuộc về em hử?"

Quý Đông Dương bật cười, "Em nói đúng lắm."

Chu Nghi Ninh nhướn người lên hôn anh, cô vừa chạm vào môi anh thì điện thoại reo chuông, Quý Đông Dương giữ gáy cô hôn cô một cái thật mạnh rồi mới buông cô ra.

Chu Nghi Ninh cười, đi nghe điện thoại.

Vạn Vi: "Tới nơi chưa? Đừng quên chương trình chiều nay đây."

"Dạ, em nhớ rồi." Chu Nghi Ninh nói, "Lát nữa em sẽ tự lái xe đi."

Cúp máy, Chu Nghi Ninh đi ra ngoài tìm anh, phòng tắm vang lên tiếng nước, Quý Đông Dương đang tắm.

Chu Nghi Ninh đi tới một phòng tắm khác, lúc cô tắm xong đi ra, Quý Đông Dương đang nấu cơm, Chu Nghi Ninh mặc đồ ngủ của anh, bộ đồ rộng thùng thình càng làm cô thêm nhỏ nhắn.

Cô ôm anh từ phía sau, "Lát nữa em phải đi ghi hình."

Quý Đông Dương: "Anh biết, em có nói rồi."

"Trong tuần tới em bận lắm, vừa nhận được giải thưởng, điện thoại của Vạn Vi muốn nổ tung luôn rồi, có một số việc không thể từ chối, còn mấy nhãn hàng muốn hợp tác thì đa phần đều từ chối cả rồi." Có thể nói cô là trường hợp "nổi tiếng sau một đêm", cô liên tục nhận được lời mời quay quảng cáo, tham gia chương trình truyền hình, tham gia sự kiện... làm Vạn Vi bận muốn điên.

"Anh biết, nếu đôn việc nhiều quá thì qua tháng tám em sẽ bận lắm đây."

"Vâng, anh không bận thật tốt quá."

Quý Đông Dương cười, "Rửa rau đi."

Chu Nghi Ninh xắn tay áo lên đi rửa rau: "Ai mua thức ăn thế?"

Quý Đông Dương: "Anh có thuê người giúp việc theo giờ, sẵn tiện nhờ thím ấy mua giùm luôn."

"Ồ, vậy mấy ngày sau chúng ta cũng ở đây ư?"

"Tùy em."

Rửa rau xong, Chu Nghi Ninh đi thăm quan nhà anh, nơi này rất thích hợp để nuôi thú cưng. Nuôi mèo ư... Kể từ khi Cầu Long bị vớt, vô số lần Chu Nghi Ninh muốn nuôi một con khác nhưng cuối cùng vẫn không nuôi, vì cô sợ mình sẽ không chăm sóc tốt cho nó, sợ mình sẽ làm hại thêm một sinh mạng.

Thật ra đó luôn là nút thắt trong lòng cô. Quý Đông Dương bảo sẽ nuôi mèo cùng cô, có vẻ như sẽ tốt thôi nhỉ?

Sau khi đi dạo hết tầng ba, cô quay trở lại phòng ngủ chính ở tầng hai.

Lúc thay quần áo, Chu Nghi Ninh chăm chú nhìn hình xăm con mèo trên ngực mình, mỗi khi ân ái, Quý Đông Dương rất thích hôn lên hình xăm này.

Quý Đông Dương nấu ba món đơn giản, ra phòng khách không thấy cô đâu thì lên phòng ngủ chính tìm cô.

Trước mắt anh là đường cong gợi cảm của cô gái trẻ, tay cô nhẹ nhàng vuốt ve hình xăm trên ngực, khi nhận ra có người đang nhìn mình, cô ngoảnh đầu lại.

Quý Đông Dương đi tới phía sau cô, ôm vòng eo mềm mại của cô.

Bàn tay thô ráp của đàn ông nhẹ nhàng vuốt ve bụng cô, Chu Nghi Ninh khẽ thở dốc, nhìn vào đôi mắt đen láy của anh trong gương, nhưng vì cô đang trong kỳ kinh nguyệt nên Quý Đông Dương không làm gì mà nhanh chóng buông cô ra, nói nhỏ: "Thay quần áo rồi xuống ăn cơm."

Anh ra khỏi phòng, Chu Nghi Ninh ngoảnh đầu nhìn anh một cái rồi thay quần áo, sau đó đi xuống lầu.

Ăn cơm xong, Chu Nghi Ninh phải đi làm, trừ một hợp đồng quảng cáo đã ký lúc trước ra, Quý Đông Dương không nhận thêm việc mới nên rất rảnh.

Chu Nghi Ninh bận rộn suốt gần hai tuần, bay tới bay lui mấy thành phố mới hoàn thành hết công việc.

Sau khi công khai hẹn hò và nhận được giải thưởng, cô trở nên rất hot, trong thời gian này có rất nhiều hợp đồng được gửi tới cho cô.

Quý Đông Dương thì giống như sáu năm trước, hoàn toàn ở ẩn, nếu không phải thỉnh thoảng chụp được hình ảnh cùng đi ăn với Chu Nghi Ninh thì mọi người sẽ tưởng anh đã ra nước ngoài.

Fans giải thích: Sau khi quay phim xong thì Đông ca sẽ nghỉ ngơi một thời gian, không có tin tức gì là điều bình thường, vậy mới là Đông ca!

Có điều ngày hôm sau, việc Quý Đông Dương và Chu Nghi Ninh đi Anh liền lên hot search.

Xuống máy bay.

Chu Nghi Ninh vui vẻ đi trước, ngoảnh đầu lại: "Anh ở đây một tháng hả?"

Quý Đông Dương gật đầu, bước nhanh về phía cô, "Em muốn làm gì không?"

Chu Nghi Ninh: "Muốn hẹn hò."

Ở nước ngoài sẽ không có phóng viên bám đuôi, muốn đi đâu thì đi đó, không phải sợ bị chụp ảnh.

"Chúng ta đi du lịch nhé." Anh đề nghị.

"Khoan đã, để em suy nghĩ chúng ta nên đi đâu." Chu Nghi Ninh không có hứng đi du lịch lắm, mấy năm qua cô đi rất nhiều nơi, có khi là đi cùng Trương Hội và Alice, có khi đi một mình, vì Tần Uyển không cho cô đi một mình nên những lúc đó hai mẹ con thường xuyên cãi nhau.

Quý Đông Dương cười: "Ừ, vậy em cứ từ từ suy nghĩ."

Hai người vừa tới nơi, Alice liền gọi điện cho cô, "Ngày mai cùng ăn cơm nhé? Để Đông ca mời!"

Ấy... hình như Quý Đông Dương còn chưa có cơ hội mời bạn cô ăn cơm.

Chu Nghi Ninh đồng ý: "Ok."

Cúp điện thoại, cô nhìn Quý Đông Dương: "Alice bảo anh mời cơm."

Quý Đông Dương không có ý kiến: "Ừ, có điều chiều nay phải đến chỗ Mike trước đã."

Chu Nghi Ninh muốn nói bây giờ mình rất ổn nhưng khi nhìn gương mặt nghiêm túc của Quý Đông Dương, cô đành phải nghe lời anh.

Khi đến gặp Mike, Chu Nghi Ninh hỏi: "Em ngừng thuốc được chưa ạ? Em thấy em khá hơn rất nhiều rồi, không cần phải uống thuốc nữa đâu."

Mike hỏi thêm mấy câu, Chu Nghi Ninh đều thành thật trả lời, nhưng lòng tin của Mike dành cho cô rất thấp, cô từng trốn điều trị, bỏ uống thuốc, nói dối nên Mike thường mắng cô là đứa trẻ không biết nghe lời. Thế nên, lần này Mike nhìn Quý Đông Dương để xác nhận.

Quý Đông Dương nhìn cô một cái rồi nói với Mike: "Cô ấy không nói dối."

Mike cười to: "Ok."

Mike nói: "Mấy năm qua chưa từng thấy cô ấy ngoan ngoãn như vậy, chuyện này có công rất lớn của anh Quý đấy."

Hôm sau có hẹn ăn tối cùng Trương Hội và Alice, Alice vừa thấy cô liền ôm chầm lấy: "Cô nàng diễn viên của tớ đây rồi! Cậu tuyệt quá!"

Chu Nghi Ninh cũng rất vui, dang tay ôm lại cô ấy.

Alice nhìn Quý Đông Dương, "Đông ca, tuy rất tiếc khi anh không giành được cúp nhưng trong lòng em, anh là Nam diễn viên xuất sắc nhất. Bật mí với anh thật ra em là fan của anh, có điều trước kia Nghi Ninh không thích anh nên em cũng phải giả vờ không thích anh để tránh làm cậu ấy kích động."

Chu Nghi Ninh: "..."

Đúng là trước kia bệnh của cô nghiêm trọng thật, nhưng đâu bắt buộc người xung quanh phải có sở thích như mình.

Alice lè lưỡi: "Tớ sợ cậu bị kích động mà."

Quý Đông Dương vừa cười vừa nhìn các cô đùa giỡn, anh đưa thực đơn qua, "Mấy em thoải mái chọn món nhé."

Alice: "Tất nhiên rồi, sao bọn em khách sáo với hai người được."

Alice rất hoạt bát, còn Trương Hội khá ít nói, Alice kể rất nhiều chuyện trước kia, tuy vẻ mặt của Quý Đông Dương vẫn bình thản như mọi khi nhưng anh nghe rất chăm chú.

Ăn cơm xong, Alice muốn đi dạo phố, cô ấy do dự nhìn Quý Đông Dương.

Quý Đông Dương sợ mấy cô gái ngại anh nên siết chặt tay Chu Nghi Ninh rồi nói: "Anh về trước đây."

Chu Nghi Ninh suy nghĩ một chút, gật đầu: "Vâng."

Chu Nghi Ninh, Trương Hội và Alice đến trung tâm thương mại, Alice mua rất nhiều đồ. Lúc ra khỏi cửa trung tâm thương mại, ba người gặp mấy du học sinh, các bạn du học sinh rất phấn khích: "A, kia là Chu Nghi Ninh đúng không?"

"Hình như là chị ấy đó! Hai hôm trước còn có tin chị ấy và Đông ca tới Anh mà."

"Đúng rồi, đúng rồi. Thế Đông ca đâu?"

Cũng may đây là ở Anh nên sẽ không bị vây quanh. Chu Nghi Ninh thoải

mái thừa nhận, về phần Quý Đông Dương, cô nói: "Bây giờ anh ấy không đi với chị."

Các bạn du học sinh tỏ ra tiếc nuối, nhưng cũng nhanh chóng cười tươi, xin chữ ký và chụp ảnh cùng cô.

Lúc rời đi, cô nghe loáng thoáng: "Phải chi có Đông ca, nếu được chụp ảnh cùng vợ chồng Đông Ninh thì cuộc đời này chẳng có gì để tiếc nuối nữa."

Alice cười, nhìn Chu Nghi Ninh: "May mà không phải ở trong nước, nếu không thì tớ và Trương Hội phải làm vệ sĩ cho cậu rồi."

Trương Hội: "Cậu ấy mà phải cần đến em bảo vệ?"

Alice: "Ừ ha, quên mất."

Trương Hội nhìn đồng hồ: "Còn sớm, con mèo nhà Lucy vừa sinh bốn đứa, cậu có muốn tới xem không?"

Chu Nghi Ninh chân chờ.

Alice phấn khích nói to: "Đi thôi đi thôi, Lucy còn hứa cho tớ một con nữa."

Ba người đi tới nhà Lucy xem mèo, Chu Nghi Ninh chăm chú nhìn mấy con mèo nho nhỏ, khi nhớ tới lời Quý Đông Dương bảo sẽ nuôi mèo, lòng cô cảm thấy ấm áp.

Ngày hôm sau, khi cùng Quý Đông Dương đi ngang qua một cửa tiệm thú cưng, Chu Nghi Ninh dừng lại nhìn vào trong.

Ngay sau đó, Quý Đông Dương nắm tay cô đi vào.

Quý Đông Dương không am hiểu về mèo, chỉ biết có rất nhiều giống mèo. Cửa tiệm rất lớn, có rất nhiều giống mèo với đủ màu lông, Quý Đông Dương hỏi: "Thích con màu gì?"

Chu Nghi Ninh không nói gì mà chỉ nhìn chăm chăm một con mèo Bombay(1), Cầu Lông cũng thuộc giống mèo này.

(1) Mèo Bombay: còn được gọi là mèo Mun Ấn Độ, là giống mèo lai có bộ lông màu đen tuyền, rất thân thiện, lanh lợi và tình cảm.

Quý Đông Dương tiến lên, nhân viên là một cô gái xinh xắn, cô nhìn vị khách châu Á điển trai, nhiệt tình giới thiệu bằng tiếng Anh: "Đây là mèo lông ngắn Anh(2)."

(2) Mèo lông ngắn Anh: còn được gọi là mèo AIn, có thân hình mũm mĩm đáng yêu, tính lười biếng và khá dễ nuôi.

Quý Đông Dương nhìn mấy con vật mềm mại kia rồi quay đầu lại nhìn cô: "Con này được không?"

Chu Nghi Ninh sực tỉnh, cô nhìn theo ngón tay anh, là con mèo lông ngắn Anh có màu đen.

"Nuôi thật hả anh?"

"Em thích mà."

Anh nói rất hiển nhiên, Chu Nghi Ninh đắn đo: "Nhưng em sợ em nuôi không tốt."

Quý Đông Dương đi tới ôm eo cô, đẩy cô tới gần con mèo, "Anh sẽ giúp em."

Câu Lông bị vớt lúc nó còn nhỏ, hình xăm trên ngực cô là một con mèo đen nho nhỏ, Quý Đông Dương không biết nó là giống mèo nào, chỉ thấy rất giống với con này, "Con này nhé?"

Trong lúc Chu Nghi Ninh còn đang hoảng hốt, Quý Đông Dương đã trao đổi với nhân viên.

Nhân viên ôm mèo đặt vào lòng anh.

Quý Đông Dương hỏi rất nhiều kiến thức nuôi mèo, nhân viên nhiệt tình hướng dẫn cho anh, cuối cùng nhìn Chu Nghi Ninh luôn đứng đằng sau luôn im lặng với vẻ mặt nghiêm túc, thậm chí còn có phần ngơ ngác, cô nhân viên hỏi nhỏ: "Vợ anh có vẻ không vui lắm, cô ấy không thích mèo"

ạ?"

Vợ anh...

Quý Đông Dương quay đầu nhìn Chu Nghi Ninh, rồi mỉm cười với cô nhân viên: "Không, cô ấy rất vui, cũng rất thích."

Nhân viên gật đầu, "Vậy thì tốt quá."

Dưới sự giới thiệu của nhân viên, Quý Đông Dương mua đầy đủ vật dụng nuôi mèo, ánh mắt Chu Nghi Ninh luôn dõi theo thân hình cao ráo của anh, cho đến khi anh nhét con mèo vào lòng cô, con mèo nhỏ ngộ nghĩnh kêu "meo meo".

Cô luống cuống ôm chặt nó, sau đó ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt đang cười của anh, "Anh phải cầm đồ, nên em ôm mèo đi nhé."

Nhân viên vẫn nghĩ Chu Nghi Ninh không thích mèo nên đi qua nói với cô: "Con mèo này đáng yêu lắm, qua vài ngày chắc chắn cô sẽ thích nó."

Chu Nghi Ninh không trả lời mà chỉ nhìn cô ấy. Cô ấy mỉm cười, nháy mắt với cô.

Nửa tiếng sau, ngôi nhà có thêm một con mèo, Chu Nghi Ninh ôm mèo đi theo sau Quý Đông Dương tìm chỗ cho nó, cuối cùng anh quyết định đặt ổ mèo ở phòng khách, xong xuôi, anh đứng dậy nhìn cô, "Đặt nó xuống xem sao."

Chu Nghi Ninh nghe lời anh, ngồi xuống đặt con mèo vào ổ, nó xoay vòng vòng trong ổ rồi nhảy ra ngoài.

Quý Đông Dương nhìn con mèo đi loanh quanh trong nhà, sau đó mặc kệ nó, anh kéo cô ngồi xuống sofa, "Thích không?"

Chu Nghi Ninh nhìn theo con mèo, "Thích."

Một lát sau, cô nhìn anh: "Chúng ta nuôi mèo thật hả? Nhưng mà... chúng ta thường xuyên vắng nhà, làm sao đây?"

Họ là diễn viên, thường xuyên đi đến tỉnh thành khác quay phim suốt mấy

tháng, thời gian ở nhà vô cùng ít ỏi, sao mà chăm mèo đây?

Quý Đông Dương đã suy nghĩ về vấn đề này, "Thời gian này chúng ta đều rảnh, sau này nếu chúng ta không ở nhà thì sẽ thuê người chăm sóc nó, hoặc gửi nó ở nhà bạn cũng được, anh có mấy người bạn nuôi mèo, anh hỏi rồi, họ sẵn lòng chăm nó giúp mình."

Chu Nghi Ninh không ngờ anh lại chu đáo như vậy, cô dang chân ngồi lên đùi anh, nghiêm túc nhìn anh: "Quý Đông Dương, đừng nói là anh thực sự nuôi mèo thay con nhé?"

Quý Đông Dương xoa đầu cô, "Tùy em."

Anh không quá cưỡng cầu chuyện con cái, vì anh biết Chu Nghi Ninh vẫn chưa sẵn sàng.

Chu Nghi Ninh im lặng một lát rồi tựa đầu lên vai anh, "Em sẽ nuôi mèo cùng anh. Quý Đông Dương, anh chờ em một thời gian nhé, em sẽ sinh con cho anh."

Chờ cô chuẩn bị làm mẹ xong, cô sẽ nuôi mèo, nuôi con cùng anh.

Nhưng không phải bây giờ.

Cô không muốn làm người mẹ vô trách nhiệm, cô muốn con của họ nhận được những điều tốt đẹp nhất thế gian.

Quý Đông Dương đáp nhỏ: "Được."

Chu Nghi Ninh vuốt ve khuôn mặt anh, cúi đầu hôn lên môi anh, tư thế này quá dễ châm lửa. Cúc áo sơ mi của cô bị cởi ra, làn môi Quý Đông Dương chậm rãi trượt xuống hình xăm con mèo trên ngực cô, hôn nhẹ lên đó.

Ngay sau đó, thành viên mới bỗng nhảy lên đùi anh, quấy rầy hai người đang đắm chìm trong ham muốn.

Chu Nghi Ninh giật mình, nhanh chóng đẩy Quý Đông Dương ra, "A, chúng ta quên đặt tên cho mèo rồi."

Quý Đông Dương: "..."

-----oOo-----

Chương 88

Nguồn: EbookTruyen.Me

Chu Nghi Ninh đặt tên cho con mèo là Cà Phê, đơn giản là vì nó có bộ lông màu đen, và Quý Đông Dương thích uống cà phê.

Chu Nghi Ninh biến thành nô lệ của mèo, vinh quang trở thành nhân viên dọn phân cho nó, ngày ngày chơi với mèo quên trời quên đất, có cô, hầu như Quý Đông Dương chẳng cần chăm sóc gì nó cả. Nhưng có điều con mèo đó rất thích chọc tức anh, mỗi lần anh và Chu Nghi Ninh ngồi trên sofa làm gì thì nó sẽ tới quấy rầy, buổi tối cũng đòi vào phòng ngủ, nếu anh không cho, nó sẽ kêu suốt cả tiếng.

Chu Nghi Ninh muốn cho Cà Phê vào phòng ngủ nhưng Quý Đông Dương không đồng ý, thế là hai người cãi cọ một hồi, Quý Đông Dương nói: "Cà Phê có ổ của mình, buổi tối nó phải ngủ chỗ của nó chứ không được ngủ cùng chúng ta, tránh quen thành thói."

Quý Đông Dương thích sạch sẽ, anh có thể nuôi mèo, chơi với mèo, nhưng không thể cho mèo nằm trên giường mình, quan trọng nhất là nó sẽ làm phiền hai người.

Cuối cùng, kết quả của cuộc tranh luận là Chu Nghi Ninh được phép chơi với mèo ở trên giường, nhưng không được cho nó ngủ cùng.

Quý Đông Dương không ngờ nuôi mèo lại phiền phức đến thế, Chu Nghi Ninh hỏi anh: "Em có phiền phức không?"

Quý Đông Dương cười, không trả lời.

Chu Nghi Ninh nhét Cà Phê vào lòng anh, cô chăm chú nhìn nó, "Anh xem nè, Cà Phê nặng hơn đấy."

Lúc mới nuôi nó rất nhỏ, chỉ sau một tháng thì nó lớn hơn nhiều, đang có

khuynh hướng biến thành con mèo ú.

Cà Phê nằm co người lại trong lòng Quý Đông Dương. Quý Đông Dương gỡ bụng nó, nó nhắm mắt lại hưởng thụ, Quý Đông Dương thấy buồn cười.

Một lát sau, Chu Nghi Ninh ôm Cà Phê đặt sang một bên rồi dang chân ngồi lên đùi Quý Đông Dương, ôm cổ anh, "Ngày mai anh phải đi rồi."

Ngày mai Quý Đông Dương sẽ đi Mỹ, hai tuần nữa Chu Nghi Ninh cũng phải về nước để chuẩn bị quay phim mới. Từ lúc quen nhau đến nay, hai người ở cùng một đoàn phim, hầu như chưa xa nhau lâu bao giờ, bây giờ đột nhiên phải xa nhau mấy tháng nên cảm thấy vô cùng khó chịu. Quan trọng nhất là Quý Đông Dương cũng sẽ đem Cà Phê theo! Cô không có thời gian chăm sóc nó nên đành giao nó cho anh.

Quý Đông Dương như cười như không nhìn cô: "Em không nỡ xa anh hay không nỡ xa Cà Phê?"

Chu Nghi Ninh lập tức trả lời: "Không nỡ xa cả hai."

Quý Đông Dương cười khẽ: "Khi nào rảnh anh sẽ về thăm em."

Chu Nghi Ninh: "Còn Cà Phê thì sao?"

Quý Đông Dương: "Nó không về cùng được."

Mang nó từ Anh sang Mỹ vốn đã rất phiền phức, thế nên chắc chắn anh không thể mang theo nó khi về nước thăm cô, Chu Nghi Ninh cười: "Được rồi, vậy anh phải chăm sóc nó thật tốt đấy."

Quý Đông Dương nhìn cô, ôm cô vào lòng, "Em phải biết tự chăm sóc bản thân đấy."

Chu Nghi Ninh gật đầu, "Vâng, anh cũng vậy."

Ban đêm, hai người ngồi ôm nhau trên sofa xem phim, nhưng vì là buổi tối trước khi xa nhau nên chẳng ai có tâm trạng xem phim. Quý Đông Dương say đắm hôn người trong lòng mình, Chu Nghi Ninh luôn giỏi đốt lửa, tay cô luồn vào trong áo anh, còn Cà Phê liên tục cọ đầu vào chân họ, thỉnh

thoảng kêu meo meo, tự chơi một mình rất vui vẻ.

Quý Đông Dương không quan tâm tới nó, nhưng Chu Nghi Ninh hơi mất tập trung. Ngay sau đó, anh mở mắt ra nhìn cô, mút mạnh môi cô. Chu Nghi Ninh bị đau, cô trừng anh, đôi tay đang ôm cổ anh ghì chặt, mãnh liệt hôn trả lại anh, còn cắn anh để trả thù.

Tiếng thở dốc nặng nề.

Cà Phê càng chơi càng vui.

Quý Đông Dương bế cô dậy, đi vào phòng ngủ.

Cà Phê đi vào theo, sau đó nó nhanh chóng bị ném ra ngoài, chỉ đành đứng bên ngoài vừa cào cửa vừa kêu meo meo.

"Cà Phê kêu ở ngoài kia."

"Chẳng lẽ em muốn cho nó vào để kêu thi với em?"

"..."

Sau khi Quý Đông Dương đi Mỹ, Chu Nghi Ninh cũng về nước. Vạn Vi thấy cô về liền sắp xếp công việc cho cô. Chu Nghi Ninh cực kỳ bận rộn, đến mức khi ở trên xe di chuyển đến địa điểm làm việc thì cô hoặc là ngủ bù, hoặc là đọc kịch bản. Ngày 6 tháng 8, bộ phim Kể tình nghi được khai máy.

Ngày nào Chu Nghi Ninh cũng bận rộn quay phim, Quý Đông Dương ở Mỹ rảnh rỗi hơn cô rất nhiều, trừ học hành ra, anh không đi cà phê với bạn thì cũng chỉ chơi với mèo. Chu Nghi Ninh hỏi mới biết hóa ra anh cũng quen với mấy ngôi sao Hollywood. Kể ra cũng đúng thôi, mấy năm qua Quý Đông Dương tham gia rất nhiều sự kiện và lễ trao giải phim Hollywood, anh quen bạn ở đó cũng là điều bình thường. Có điều anh chưa bao giờ đăng lên weibo, nên ngay cả fans cũng không biết anh có quan hệ tốt với mấy ngôi sao quốc tế đó.

Chu Nghi Ninh: "Anh chụp cho em xem tấm hình được không?"

Một lát sau, Quý Đông Dương gửi cho cô mấy tấm hình.

Chu Nghi Ninh chăm chú nhìn gương mặt châu Á duy nhất trong hình, anh vẫn đẹp trai ngời ngời, có lẽ vì đang trong kỳ nghỉ, có lẽ vì năm tháng, có lẽ vì cô, có lẽ vì Cà Phê mà đôi mắt anh rất ấm áp, nơi đáy mắt hiện lên nét cười chân thành.

Chu Nghi Ninh cứ ngẩn ngơ nhìn tấm hình, một lát sau mới cười, nhắn tin cho anh: Quý Đông Dương, anh... ờ thì, mập hơn rồi.

Quý Đông Dương: Ừ, gần đây tập thể hình với bạn.

Chu Nghi Ninh lập tức nhắn lại: Anh tuyệt đối không được biến thành người có cơ bắp cuộn cuộn như mấy ông bạn vùng Trung Đông của anh đâu nhé. Em không thích đâu.

Cô thích thân hình cao ráo, cân đối, săn chắc, không quá cơ bắp của anh, chứ kiểu cơ bắp cuộn cuộn, cánh tay còn to hơn đầu cô nữa, trông xấu lắm.

Quý Đông Dương bật cười, gọi điện thoại cho cô.

Anh cười nhỏ: "Không đâu."

Chu Nghi Ninh hằm hừ: "Tốt nhất là không."

Cô hỏi tiếp: "Cà Phê khỏe không?"

Quý Đông Dương liếc con mèo bên chân mình, nói: "Mập ú."

Chu Nghi Ninh cười to, hai người trò chuyện thêm một lát nữa, Chu Nghi Ninh hỏi: "Cuối tháng này anh về không?"

Quý Đông Dương nhướn mày: "Muốn anh về?"

Chu Nghi Ninh: "Sinh nhật anh."

Quý Đông Dương lại nhìn con mèo quanh quẩn bên chân mình, "Anh sẽ cố gắng."

Anh không quan tâm đến sinh nhật mình, có hay không cũng chẳng sao, nếu sinh nhật rơi trúng dịp quay phim, đoàn phim sẽ tổ chức sinh nhật cho anh, còn khi ở một mình, anh cũng chẳng nhớ.

Sinh nhật chỉ là cái có mà thôi, đã gần hai tháng hai người không gặp nhau rồi.

Ngày 20 tháng 9, Quý Đông Dương về nước, đến trường quay thăm cô.

Sau lễ trao giải, Quý Đông Dương không ở trong nước, lần này vừa về nước liền bị phóng viên bám đuôi.

Hôm đó hai người lên hot search, weibo sôi sùng sục.

"Quý Đông Dương về nước thăm Chu Nghi Ninh, ở trong khách sạn ba ngày hai đêm."

"Quý Đông Dương về nước đón sinh nhật 34 tuổi đầy ngọt ngào cùng bạn gái."

"Lý do Quý Đông Dương biến mất suốt mấy tháng qua."

...

Ngày thứ ba, Chu Nghi Ninh dậy sớm đến trường quay, chiều nay Quý Đông Dương sẽ bay, Chu Nghi Ninh không có thời gian tiễn anh.

Quý Đông Dương ngồi trên giường nhìn cô thay quần áo với tốc độ chóng mặt, sau đó nhìn cô ném một đồng đô vào túi xách.

Cô không đem theo ví tiền. Trước kia, vì đem tới mấy xấp tiền nên không thể bỏ vào ví, sau này, sau khi bị Quý Đông Dương ép bỏ thói quen mang theo tiền mặt, cô cũng vẫn không có thói quen mang theo ví. Lần này về nước, anh mua ví tiền tặng cô. Chu Nghi Ninh nhìn cái ví hiệu LV(1), giá cả chẳng thân thiện chút nào.

(1) LV: viết tắt của Louis Vuitton, là một trong những hãng thời trang nổi tiếng nhất thế giới.

Quý Đông Dương đi tới xếp tiền ngay ngắn rồi nhét vào ví cho cô.

Chu Nghi Ninh ngẩng đầu nhìn anh, cô nhướn mày cười, cất ví vào bao lô, "Em đi đây."

Quý Đông Dương gật nhẹ đầu: "Ừ."

Anh tựa vào mép bàn nhìn cô đi ra cửa. Lúc cầm nắm tay cửa, Chu Nghi Ninh bỗng xoay người chạy về phía anh. Quý Đông Dương giống như đã sớm đoán trước, anh dang hai tay chờ cô nhảy lên người mình rồi một tay đỡ hông, một tay ôm eo cô. Anh xoay người đặt cô lên bàn, cúi đầu hôn cô.

Mấy phút sau, Chu Nghi Ninh dựa vào ngực anh thở khe khẽ, giọng nói mềm mại: "Khi nào về nữa?"

Hai người kê trán nhìn nhau, anh nói: "Cuối tháng sau."

Chu Nghi Ninh gật đầu: "Vâng."

Cô trượt xuống bàn, đẩy anh ra, "Em phải đến trường quay đây."

Quý Đông Dương vuốt tóc cô, "Ừm."

Ban đêm, khi Chu Nghi Ninh về khách sạn, Quý Đông Dương đã đi rồi.

Phải đợi tới cuối tháng sau.

Cuộc sống bận rộn trôi qua, mỗi ngày là một niềm vui thú.

Đến gần cuối năm, ngày Quý Đông Dương về càng lúc càng gần. Nửa năm qua, anh ở Anh hơn một tháng, về nước hai lần, quay một quảng cáo và chụp ảnh bìa cho hai tạp chí, ngoài những thông tin đó ra, anh cực kỳ bí ẩn, không ai biết anh ra nước ngoài làm gì, càng không biết khi nào anh về nước. Tuy nhiên, phóng viên rất thông minh, họ biết chỉ cần bám theo Chu Nghi Ninh thì sẽ biết tung tích của Quý Đông Dương.

Quả nhiên, tối ngày 31 tháng 12, Chu Nghi Ninh ra sân bay đón người.

Sau nửa tiếng chờ đợi, cuối cùng Chu Nghi Ninh cũng thấy bóng dáng cao ráo quen thuộc đi ra, sau anh còn có A Minh và Dương Huân.

Vì thông tin được giữ kín nên không có fans ra sân bay đón anh.

Chu Nghi Ninh mở cửa xe, chạy về phía anh.

Quý Đông Dương bước nhanh hơn, lúc Chu Nghi Ninh nhảy lên người anh, anh vút hết mấy thứ cầm trong tay xuống đất.

Cà Phê nằm trong lòng bị lộn mấy vòng, chỉ biết âm ỨC kêu meo meo.

Chu Nghi Ninh nghe tiếng kêu mới nhớ ra là anh đem Cà Phê về, thế là cô vội vàng tụt xuống khỏi người anh, ngồi xuống để xem con mèo, lúc bé lên mới thấy nó nặng hơn rất nhiều, nó đã trở thành cục lông mềm mại rồi.

Quý Đông Dương cũng ngồi xuống, nếu không phải vì nó thì anh đã về trước một tuần rồi.

Chu Nghi Ninh vuốt bộ lông mềm mại của con mèo, cười với anh: "Cà Phê Mập quá, anh nuôi sao hay thế?"

Quý Đông Dương nhú mày: "Mập lắm hả?"

Cũng không mập lắm, chỉ trông mũm mĩm thôi, nhưng rất đáng yêu.

Quý Đông Dương cong môi cười, kéo cả cô và mèo đứng dậy, "Về nhà rồi nói sau."

Chu Nghi Ninh gật đầu, ôm Cà Phê ngồi ở ghế sau xe, A Minh bỏ hành lý vào cốp xe xong thì đi lên lái xe.

Dương Huân nhìn Vạn Vi đứng cách đó không xa, anh ta nói với Quý Đông Dương: "Ngày mai tới công ty nhé."

Quý Đông Dương: "Ừ."

Sau đó, anh lên xe.

A Minh biết có phóng viên đang theo dõi, "Đông ca, tối nay ở đâu?"

Chu Nghi Ninh: "Đến nhà tôi."

Như nhau cả thôi, anh cũng có căn hộ ở đối diện nhà cô, gần đây cô luôn ở đó.

Quý Đông Dương: "Nghe theo cô ấy đi."

A Minh cảm thấy như mình đang bị ngược đãi(2), "Dạ."

(2) Ý của A Minh là hai người ngọt ngào trong khi anh ta ế chồng gọng nên cảm giác như bị ngược đãi.

Về đến nhà đã gần mười giờ, căn hộ của Quý Đông Dương được thường xuyên quét dọn nên có thể ở ngay được, anh đứng trước cửa hỏi: "Ở nhà nào?"

Chu Nghi Ninh ấn mật mã nhà anh, "Ồ của Cà Phê ở bên này."

Nên tôi nay ở nhà anh.

Quý Đông Dương sắp xếp hành lý, Chu Nghi Ninh ở ngoài phòng khách chơi với Cà Phê. Cà Phê rất dễ thích nghi hoàn cảnh, Chu Nghi Ninh thấy nó nhìn dáo dác thì bật cười.

Hơn nửa tiếng sau, phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy.

Chu Nghi Ninh ôm Cà Phê xuống khỏi đùi mình, cô đi vào phòng ngủ, Cà Phê nghênh ngang đi vào theo.

Cô muốn đón sinh nhật anh, cho nên anh về nước.

Sắp đến sinh nhật cô, cho nên anh về nước.

Không biết có quà hay không.

Lúc trước, khi mới yêu nhau, Quý Đông Dương không tặng quà cho cô, cô cũng không quan tâm. Hai người đều không phải kiểu người coi trọng hình thức, cũng không theo đuổi sự lãng mạn, tất cả đều để diễn ra theo tự nhiên. Món quà đầu tiên mà anh tặng cô là Cà Phê, món quà thứ hai là ví tiền hồi lúc anh về nước, lần gần đây nhất là túi xách, lần này... không phải cũng là túi xách chứ?

Chu Nghi Ninh mở tủ quần áo, không có, nhìn bàn ghế trong phòng, cũng không có.

Cô không hề thất vọng, tuy cô đã chuẩn bị quà năm mới cho anh. Đây là lần đầu tiên cô tặng quà cho anh.

Nhân lúc anh tắm, Chu Nghi Ninh về nhà mình lấy quà, khi quay lại, Quý Đông Dương đã tắm xong, anh đang cầm khăn lau tóc, lặng lẽ nhìn cô.

Chu Nghi Ninh giấu tay ra sau lưng, cô định nói chuyện thì điện thoại của anh reo chuông.

Quý Đông Dương lấy điện thoại ở trên bàn trong phòng khách, anh nhìn màn hình rồi đi ra ban công nghe máy.

Chu Nghi Ninh nhìn lưng anh, sau đó đi vào phòng ngủ, cô kéo ngăn thứ hai của cái tủ đầu giường ra, lúc định bỏ đồ vào thì tay bỗng dừng lại, mắt nhìn chăm chăm ngăn tủ.

Bên trong có một chiếc hộp vuông nho nhỏ.

Cô cất đồ vào, sau đó cầm lấy cái hộp lên, mở ra.

Cô lấy nó ra, chăm chú nhìn một lát rồi mới từ từ đeo vào ngón vô danh của mình, rất đẹp, rất vừa vặn, cô rất thích.

Cô chợt nghe thấy tiếng bước chân và giọng nói không vui của anh: "Cà Phê, đi ra ngoài mau."

Chu Nghi Ninh vội vàng đẩy ngăn kéo lại, chiếc nhẫn vẫn nằm trên ngón vô danh, cô nắm chặt bàn tay, đứng lên nhìn anh.

Cà Phê và người đàn ông ấy đang đấu trí đấu dũng với nhau. Một phút sau, Cà Phê bại trận.

Cửa được đóng lại.

Chu Nghi Ninh cười, đòi lại công bằng cho Cà Phê: "Tối nay nó tới nhà mới, anh làm vậy tàn nhẫn với nó quá."

Người đàn ông ấy khẽ nhoẻn miệng cười, anh không nói gì, thân hình cao lớn tiến về phía cô, sẵn tiện anh giơ tay tắt đèn, trong phòng chỉ còn bật đèn bàn..

Chu Nghi Ninh ngẩng mặt lên nhìn anh. Ngay sau đó, cô bị đẩy xuống giường, một cơ thể đè lên cô.

Tay phải của cô vuốt ve bụng, lồng ngực, cánh tay anh, cơ bắp trên người anh săn chắc hơn trước rất nhiều, vì hồi nãy Quý Đông Dương mặc quần áo nên cô không nhìn ra, bây giờ mới phát hiện dáng người anh thay đổi nhiều lắm, nhưng vẫn còn nằm trong phạm vi cô thích.

Cô rất thích cơ bắp săn chắc trên người anh nên tay không ngừng vuốt ve.

Ngay sau đó, hai chân cô bị tách ra.

Ham muốn bủa vây cô, gương mặt trắng nõn mịn màng ửng đỏ, ánh mắt ướt át mềm mại nhìn thẳng vào mắt anh.

Quý Đông Dương cúi đầu nhìn hình xăm trên ngực cô, bên trên con mèo có thêm chữ cái tiếng Anh, là viết tắt tên anh. Anh cúi người nhẹ nhàng hôn lên đó.

Chu Nghi Ninh: "Xăm vì anh đó."

Anh đáp: "Ừm."

Anh biết.

"Đau không?"

"Không sao, vẫn chịu được."

"Ừ, sau này đừng xăm nữa."

Anh chôn đầu vào ngực cô, giọng nói khàn khàn, bàn tay lướt dọc người cô.

Cô đồng ý với anh.

Lúc ngón tay của anh đâm vào, cô khẽ thở dốc.

Anh đè tay cô lại ở bên gối theo thói quen, lúc mười ngón tay đan vào nhau, Quý Đông Dương đang ở trên người cô bỗng ngừng lại, đôi mắt đen láy nhìn ngón tay nhỏ nhắn của cô, nơi ấy đang đeo một chiếc nhẫn.

Anh nheo mắt lại, chậm rãi nhìn về phía cô.

Chu Nghi Ninh bị anh nửa vào nửa không nên rất khó chịu, cô cọ hai chân vào hông anh, nâng mạnh eo lên nhưng Quý Đông Dương vẫn bất động, chăm chú nhìn cô.

Chu Nghi Ninh không chịu nổi nữa, cô nhìn anh, làm nũng: "Em thích lắm."

Ngay sau đó, anh đẩy mạnh vào.

Chu Nghi Ninh cong lưng lên, "Á... Anh..."

Cô không thốt nổi thành lời.

Cơ thể như bị nhấn chìm bởi những cơn sóng, hết cơn sóng này đến cơn sóng khác.

Lúc kết thúc đã là hai tiếng sau.

Chu Nghi Ninh mềm oặt bên dưới người anh, hưởng thụ dư âm của cơn khoái cảm.

Quý Đông Dương nằm đè lên cô, anh vẫn còn bên trong cơ thể cơ, anh cầm tay cô đưa lên môi, hôn nhẹ lên chiếc nhẫn, đôi mắt vừa đen láy vừa sâu thẳm, tiếng nói trầm thấp dịu dàng:

"Năm sau kết hôn, nhé?"

"Vâng."

Chu Nghi Ninh đồng ý không chút do dự.

Khi tỉnh dậy vào ngày hôm sau, Chu Nghi Ninh hỏi: "Anh định cầu hôn như thế nào?"

Quý Đông Dương: "Vẫn chưa nghĩ ra."

Sau đó, cô nhìn thấy trên tờ giấy lịch trình của anh, tháng 8 được ghi phép kèm theo dòng ghi chú do anh viết: Đóng máy phim, đưa em đi du lịch.

Trước tết, Quý Đông Dương đưa Chu Nghi Ninh về thành phố H tham dự hôn lễ của Lục Tiêu. Vợ Lục Tiêu là đối tượng xem mắt của anh ta, rất đẹp.

Lục Tiêu trêu: "Khi nào đến lượt hai người?"

Quý Đông Dương trả lời rất thản nhiên: "Sắp rồi."

Sau hôn lễ Lục Tiêu một ngày, Quý Đông Dương đưa Chu Nghi Ninh về nhà bố mẹ anh. Trên đường đi, biểu cảm của anh rất lãnh đạm, Chu Nghi Ninh nắm tay anh, "Anh không muốn em gặp bố mẹ anh ư?"

Quý Đông Dương nhìn cô: "Không phải. Hứa với anh là lát nữa, cho dù họ nói gì thì em cũng đừng để ý, nhé?"

Chu Nghi Ninh đã nghe Lục Tiêu nói tính tình của bố mẹ Quý Đông Dương rất xấu, họ đối xử với Quý Đông Dương cũng rất tệ. Mấy năm qua, vì chuyện nghiện ngập của họ mà Quý Đông Dương cũng trở nên nhẫn tâm với họ, vậy là bọn họ càng tệ hơn, nhưng sau chuyện lần trước, họ đã an phận hơn rất nhiều, không dám đụng vào ma túy nữa.

Chu Nghi Ninh: "Vâng."

Cô chưa bao giờ cột chung bố mẹ anh và anh lại với nhau. Cho dù bố mẹ anh tệ hại ra sao, anh cũng vẫn mãi là người đàn ông tốt nhất.

Đến nhà họ Quý, Quý Đông Dương bấm chuông cửa, đợi một lát thì bà Quý ra mở cửa. Bà nhìn Quý Đông Dương và Chu Nghi Ninh đứng bên cạnh anh.

Chu Nghi Ninh lễ phép chào hỏi: "Cháu chào cô ạ."

Bà Quý cười: "Ừ, vào nhà đi."

Quý Đông Dương nắm tay Chu Nghi Ninh đi vào nhà.

Quý Đông Dương nhìn xung quanh: "Ông ấy đâu?"

Bà Quý: "Đi mua rượu rồi."

Bà Quý nhìn Chu Nghi Ninh: "Cô biết cháu, cháu là diễn viên, cô đã nhìn thấy cháu trên ti vi rồi, bố cháu là chủ tịch của tập đoàn Chu thị, mẹ cháu là nhiếp ảnh gia."

Chu Nghi Ninh gật đầu: "Dạ."

Bà Quý cười: "Tốt quá, cháu và Quý Đông Dương yêu nhau tốt lắm."

Một lát sau, bà Quý xuống bếp nấu cơm tối.

Chu Nghi Ninh nghĩ có lẽ bố mẹ anh cũng không đến nỗi quá tệ hại.

Một lát sau, cửa mở ra, một người đàn ông hơn sáu mươi tuổi đi vào, ông khá cao, mắt hơi đục, xét về ngoại hình, Quý Đông Dương không hề giống ông.

Ông nhìn Chu Nghi Ninh và Quý Đông Dương ngồi trên sofa, vừa mở miệng liền nói: "Thằng nhãi khôn kiếp, mà còn biết đường về đây à? Tao cứ tưởng mày quên mất tao là bố mày rồi chứ! Con bé này là con gái của nhà họ Chu ở thành phố S đúng không? Thiên kim tiểu thư cơ đấy. Một mình mày cũng kiếm bộn tiền rồi, vậy mà còn kiếm con bồ giàu có nữa chứ..."

Không đợi ông ta nói xong, Quý Đông Dương đứng lên, lạnh lùng ngắt lời ông: "Ông nói đủ chưa?"

Ông Quý nổi giận: "Mày dám ăn nói với bố mày thế hả?"

Bà Quý vội vàng chạy ra từ phòng bếp, kéo ông ta lại: "Con hiếm khi về

nhà một lần, ông cho tôi yên có được không?"

Ông Quý làm bầm một hồi lâu rồi mới chịu im.

Bữa cơm chẳng mấy vui vẻ.

Lúc về, Chu Nghi Ninh nhìn Quý Đông Dương, cô đau lòng ôm anh: "Em không ngờ bố anh lại như vậy."

Cũng may mẹ anh vẫn còn che chở cho anh.

Nhưng bố anh chẳng giống một người cha chút nào.

Quý Đông Dương im lặng một lát rồi nói: "Ông ấy không phải bố ruột của anh."

Chu Nghi Ninh mở to mắt nhìn anh, Quý Đông Dương mím môi, sau đó nhếch môi cười, nói một cách mỉa mai: "Sáu, bảy năm trước anh mới biết, lúc mẹ anh cưới ông ấy, bà đã mang thai rồi."

Hồi anh còn bé, ông ta đối xử với mẹ con anh rất tốt, nhưng anh càng lớn, tính tình ông ta càng ngày càng nóng nảy, suốt ngày cờ bạc rượu chè, có đôi khi còn đánh anh.

Lúc đó, Quý Đông Dương nghĩ dù sao ông cũng là bố mình nên anh luôn chịu đựng. Lớn lên, anh rất cao làm ông ta cũng khó mà đánh được anh, khi anh đi đóng phim kiếm ra tiền, ông ta lại đối xử tốt với anh.

Cho đến sáu, bảy năm trước, lần đầu tiên Quý Đông Dương phát hiện họ hút thuốc phiện, anh nổi giận, lời qua tiếng lại, hai người họ lở miệng, anh mới biết được sự thật.

Chu Nghi Ninh nhìn anh. Anh là người trưởng thành, là đàn ông ba mươi bốn tuổi. Anh không cần cô an ủi. Anh chỉ đang nói sự thật cho cô biết thôi.

Chu Nghi Ninh ôm anh, cọ nhẹ đầu vào lồng ngực anh, giống như một con mèo.

Quý Đông Dương vuốt tóc cô, "Ra sân bay thôi."

Vốn dĩ anh không muốn cho cô biết những chuyện không vui này.

Sau này, chỉ cần cô ở bên cạnh anh là đủ rồi.

Sắp qua năm mới, Chu Nghi Ninh thấy Quý Đông Dương cầm kịch bản, cô ngó qua, tên là Cuộc chiến chống khủng bố.

Quý Đông Dương hươ hươ kịch bản trong tay: "Muốn đọc không?"

Chu Nghi Ninh gật đầu, Quý Đông Dương đưa kịch bản cho cô.

Đây là bộ phim về chủ nghĩa đàn ông, rất nhiệt huyết.

Bỗng nhiên, cô nghe Quý Đông Dương nói: "Anh có đề cử em với đạo diễn, tuy không có nhiều đất diễn lắm nhưng cũng xuất hiện nhiều nhất trong dàn nhân vật nữ."

Chu Nghi Ninh ngẩng đầu, nháy mắt với anh: "Anh có thường đề cử nữ diễn viên với đạo diễn không?"

Quý Đông Dương cười: "Lần đầu tiên."

Chu Nghi Ninh cũng cười, "Có cần thử vai không?"

Quý Đông Dương: "Có."

Anh đứng lên, vỗ đầu cô: "Vì thế em phải cố gắng lên."

Chu Nghi Ninh: "..."

Qua vòng thử vai, Chu Nghi Ninh mới biết dàn diễn viên của phim, chính là những người trong bức ảnh mà anh cho cô xem, trong đó có một siêu sao Hollywood, đây là tác phẩm hợp tác giữa hai đạo diễn Trung Quốc và Mỹ.

Sau khi cảm thán, Chu Nghi Ninh lập tức cảm thấy căng thẳng, cô kích động chạy tới trước mặt anh.

"Sao anh không nói cho em biết sớm?"

"Bây giờ biết cũng như nhau mà."

"... Thảo nào nửa năm nay anh cố gắng tập thể hình."

Gần một năm nay anh không nhận kịch bản mới, hại cô cứ lo lắng sự nghiệp của anh bị ảnh hưởng.

Quý Đông Dương dựa vào lan can ngoài ban công, ánh nắng xuyên qua ô cửa kính chiếu vào nhà, khung cảnh an nhàn ấm áp, thời gian như ngừng trôi.

Anh cười.

Chu Nghi Ninh nhìn anh. Cô chợt nhớ tới lúc đầu, cô từng nguyên rửa anh cô độc tới già. Còn hôm nay, cô muốn đi theo người đàn ông này, cùng nắm tay nhau đến già.

-----oOo-----

Chương 89: Ngoại truyện 1 - Ngọt ngào lĩnh giấy kết hôn

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tháng 8, phim Cuộc chiến chống khủng bố đóng máy, hai người được nghỉ ngơi một thời gian. Quý Đông Dương và Chu Nghi Ninh đi du lịch ở Bắc Âu hơn mười ngày, xem như hưởng tuần trăng mật sớm, vì một thời gian nữa phải tuyên truyền phim, hai người sẽ cực kỳ bận rộn, Quý Đông Dương còn muốn chuẩn bị hôn lễ.

Bọn họ đi New Zealand, vì đang tháng 8 nên có thể trượt tuyết, Cà Phê được giao cho A Minh chăm sóc.

Chu Nghi Ninh trượt tuyết rất giỏi, ban đầu Quý Đông Dương còn tưởng cô không biết trượt, không ngờ thoáng cái đã vượt qua anh, anh cười nhẹ, thở ra một hơi trắng rồi đuổi theo cô.

Chu Nghi Ninh quay đầu, cô cười to, tăng tốc, nhưng chẳng bao lâu đã bị Quý Đông Dương đuổi kịp. Anh dừng ở trước mặt cô, lấy kính trượt tuyết xuống, Chu Nghi Ninh cũng dừng lại, hỏi: "Sao thế?"

Quý Đông Dương: "Học lúc nào thế?"

Cô chưa từng nói cô biết trượt tuyết.

Chu Nghi Ninh cũng lấy kính trượt tuyết xuống: "Hồi hai mươi tuổi."

Lúc đó cô đi khắp thế giới, đến rất nhiều nơi, cô học trượt tuyết, leo núi, thậm chí là đua xe. Khi xưa cô đã nghĩ chắc chắn người ấy không phải là dân văn phòng bình thường, vì người ấy dám cướp súng từ kẻ cướp, đối với cô, người ấy là anh hùng.

Năm mười chín tuổi, cô về nước nhưng không tìm được người ấy, vậy là cô đã đi khắp thế giới, thứ nhất là giải tỏa tâm trạng, thứ hai là vì hy vọng một ngày nào đó cô sẽ gặp lại người ấy. Không ngờ người ấy lại là người cô thường xuyên nhìn thấy trên ti vi lúc nhỏ, và là người mà cô rất ghét.

Hôm nay, người ấy đã trở thành người đàn ông của cô.

Duyên phận là thứ rất kỳ lạ.

Quý Đông Dương cởi găng tay, sờ gương mặt lạnh như băng của cô, "Lạnh không?"

Chu Nghi Ninh lắc đầu, nụ cười lan lên đến mắt, nói, "Đuổi theo em đi."

Dứt lời, cô liền nhanh chóng trượt đi.

Cuối cùng, hai người ngã trong đống tuyết, hôn nhau say đắm.

Tháng 9 về nước, hai người bận rộn làm việc.

Ngày sinh nhật ba mươi lăm tuổi của Quý Đông Dương, anh được nghỉ, Chu Nghi Ninh thu xếp với Vạn Vi, thế nên ngày hôm đó cả hai đều ở nhà

ngủ ngon.

Tối qua Quý Đông Dương về nước muộn, Chu Nghi Ninh ngủ dậy trước anh, cô nâng cằm nhìn anh, cọ nhẹ chân vào đùi anh, buổi sáng đàn ông rất dễ thức giấc.

Thời gian này cực kỳ bận, Quý Đông Dương không ngủ đủ giấc, bị cô phá giấc ngủ nên hơi khó chịu, anh nhìn cô chăm chăm.

Chu Nghi Ninh vẫn như trước kia, cô ghé vào tai anh nói nhỏ: "Khó chịu thì xả lên người em nè."

Ngay sau đó, cô bị anh đè lên.

Sau khi kết thúc, hai người tắm rửa sạch sẽ, Chu Nghi Ninh ngồi trên sofa nhắm mắt nghỉ ngơi.

Quý Đông Dương đi ra khỏi phòng bếp: "Qua ăn sáng."

Chu Nghi Ninh liếc anh: "Quý Đông Dương, sáng qua cũng ăn sủi cảo rồi, ngày mai đổi món được không?"

Quý Đông Dương nhìn cô, kéo ghế ngồi xuống, "Được, nhưng hôm nay phải làm chuyện này với anh trước đã."

Chu Nghi Ninh đi tới, "Chuyện gì thế?"

Quý Đông Dương nhét đũa vào tay cô, nhìn chiếc nhẫn trên tay cô: "Đến ủy ban nhân dân, ngày 30 tháng 12 năm ngoái em đeo nhẫn rồi, hôm nay đẹp trời, chúng ta đều được nghỉ, thích hợp để kết hôn."

Cô nhìn chiếc nhẫn được đeo vào ngày 30 tháng 12 năm ngoái, cúi đầu bật cười.

Ăn sáng xong, Chu Nghi Ninh thay quần áo, cô mặc áo sơ mi trắng giống Quý Đông Dương, phối với chiếc váy ngắn màu đen, trang điểm tỉ mỉ, đứng ở cửa xoa đầu Cà Phê, "Ngoan ngoãn giữ nhà nghe chưa?"

Cà Phê bám lấy cô kêu "meo meo", liên tục cọ vào người cô, hai chân cào nhẹ giày cô.

Quý Đông Dương kéo cô đứng lên, "Đi thôi."

... Sao cứ thấy anh gấp gáp thế nhỉ?

Nửa tiếng sau, một chiếc SUV màu đen đỗ ở ven đường, Quý Đông Dương vượt tốp cô, "Xuống xe thôi."

Chu Nghi Ninh nghiêng đầu nhìn anh, ngay cả ấn đường của anh cũng hiện lên sự vui vẻ, "Vâng."

Hôm nay không phải là ngày đặc biệt nên ủy ban nhân dân khá vắng, chỉ có mấy đôi xếp hàng chờ đăng ký kết hôn.

Suốt mấy tháng Chu Nghi Ninh đeo nhẫn, báo chí luôn đưa tin hai người đã lĩnh giấy kết hôn nhưng mãi mà không có hình, sau đó lại nói Chu Nghi Ninh đã nhận lời cầu hôn của Quý Đông Dương, vẫn không có hình, tóm lại, không có bằng chứng xác thực nào cả.

Có điều ở rất nhiều sự kiện, Chu Nghi Ninh vẫn đeo chiếc nhẫn ở ngón vô danh.

Cho dù có cầu hôn hay không, đã lĩnh giấy kết hôn hay chưa, mọi người đều cảm thấy đó chỉ là chuyện sớm muộn thôi.

Hai người ngồi xuống ở hàng ghế đầu tiên, Quý Đông Dương lấy kính râm ra, nhân tiện tháo kính của cô xuống luôn. Đôi mắt rục rờ tựa ánh sao của cô chiếu thẳng vào anh.

Cô hỏi: "Anh hỏi hộp không?"

Quý Đông Dương cười: "Không. Em hỏi hộp?"

Chu Nghi Ninh lắc đầu: "Không có."

Chỉ cần là anh, dù làm chuyện gì, cô cũng rất bình thản mong đợi.

Gần đến lượt của họ rồi.

Phía trước có một đôi không biết vì sao mà đột nhiên cãi nhau, cô gái tức

giận: "Nhà của anh đâu có đứng tên em! Tại sao cứ bắt em phải làm cái này cái kia?"

Chàng trai đứng bên cạnh cô ấy nói: "Đó là tài sản trước hôn nhân, anh mua nhà trước khi chúng ta kết hôn mà, thêm người đứng tên phiền phức lắm."

Cô gái gầm gừ: "Phiền phức? Sao anh không thấy phiền phức khi cưới em luôn đi?"

...

Hai người cứ đứng đó cãi nhau, nhân viên khuyên mấy câu nhưng không được, đành đứng yên nhìn họ.

Quý Đông Dương nhíu mày, giơ tay nhìn đồng hồ, sắp tới giờ nghỉ làm rồi.

Ngay lập tức, anh kéo Chu Nghi Ninh đứng dậy, nắm tay cô đi tới trước.

Hai người vừa đứng lên liền có người hít sâu một hơi, sau đó có một cô gái chỉ về phía hai người, lắp bắp: "Đông, Đông ca..."

Quý Đông Dương gật đầu với cô ấy rồi dẫn Chu Nghi Ninh đi lên, Chu Nghi Ninh mù mờ nhìn anh, không biết anh định làm gì.

Hai người tiến tới chỗ cặp đôi đang cãi nhau.

Quý Đông Dương tới trước mặt cô gái, khí thế của anh khiến người khác không thể làm lơ, anh vừa đứng trước mặt, cô gái nhìn qua, sau đó trợn mắt há mồm, quên mất rằng mình còn đang bận cãi nhau.

Giọng Quý Đông Dương rất trầm: "Nếu hai người còn chưa bàn bạc kỹ càng thì có thể nhường chỗ cho chúng tôi không?"

Chu Nghi Ninh sửng sốt, không ngờ anh lại nói thế, cô cúi đầu bật cười.

Cuối cùng cô gái cũng lấy lại tinh thần, run rẩy nói: "Đông ca... Nghi Ninh... Anh, hai người... hôm nay đăng ký kết hôn?"

Quý Đông Dương gật đầu, mỉm cười: "Đúng vậy, nhưng chờ các bạn lâu quá."

Cô gái vội vàng đứng qua một bên, lúc này Đông ca và Nghi Ninh nhìn thấy cô cãi nhau? Xấu hổ quá đi mất! Không muốn gặp ai nữa đâu! Cô nàng đám chồng sắp cưới của mình một cái rẽ mạnh, ánh mắt như muốn nói: Tại anh cả đấy!

Nhân viên là một cô gái khoảng hơn hai mươi tuổi, cô nàng đã ngây ra như phỗng.

Quý Đông Dương đỡ Chu Nghi Ninh ngồi xuống, nói với nhân viên: "Xin chào, chúng tôi muốn đăng ký."

Nhân viên vội vã đưa mẫu đăng ký, "Vâng... À, được... Trước hết xin điền vào đơn này."

Cô nàng vỗ ngực hít sâu một hơi, dáo dác nhìn xung quanh, ngó Chu Nghi Ninh rồi lại dòm Quý Đông Dương, lúc này là Đông ca gấp gáp đòi đăng ký đúng không? Đúng thế không? Trời ạ! Không ngờ hai người bị báo chí tung đủ tin đồn cưới hỏi mà vẫn luôn im lặng, thì ra là chờ tới ngày hôm nay!

Quý Đông Dương nhanh chóng điền xong, nghiêng đầu nhìn Chu Nghi Ninh, hỏi nhỏ: "Xong chưa em?"

Chu Nghi Ninh cọ cây bút và cầm, đáp nhỏ: "Sắp rồi."

Đằng sau đang có người quay phim, chụp hình lại.

Có thể đoán được một đám fans đang trên đường chạy đến ủy ban nhân dân.

Quý Đông Dương đưa đơn của hai người cho nhân viên, tay cô nàng run run, nhìn Quý Đông Dương: "Đông ca, em là fan của anh! Không ngờ có ngày em lại tự tay làm thủ tục kết hôn cho nam thần của mình, em kích động quá! A, hôm nay cũng là sinh nhật anh... Chúc mừng sinh nhật Đông ca."

Vừa đau lòng vừa kích động...

Cảm giác hạnh phúc trong đau khổ là thế này đây!

Quý Đông Dương mỉm cười: "Cảm ơn."

Hai người chưa chụp hình nên còn phải lên lầu chụp hình, thế là lại gây ra một trận xôn xao.

Dùng hết sức dán hình, đóng dấu mộc, khi cầm hai tờ giấy kết hôn đỏ rực, nhân viên vừa kích động vừa trịnh trọng nói: "Đông ca, Nghi Ninh, chúc hai người tân hôn vui vẻ."

Quý Đông Dương cười rạng rỡ, là nụ cười tiêu chuẩn để lộ tám cái răng, "Cảm ơn em."

Chu Nghi Ninh rất ít khi thấy anh cười như vậy nên cũng vui lây, cô mím môi, độ cong nơi khóe môi càng lúc càng lớn.

Hai người làm xong thủ tục thì chuẩn bị về.

Cô gái lúc này kéo chồng sắp cưới ngồi xuống bàn đăng ký, "Chúng tôi suy nghĩ kỹ rồi, bây giờ, lúc này, lập tức kết hôn! Cho tôi xin đơn đăng ký."

Chồng sắp cưới của cô ấy ngỡ ngàng: "Không bàn chuyện đứng tên nhà nữa à?"

Cô gái: "Mặc kệ, kệ hết! Hôm nay em phải kết hôn, em muốn hằng năm đều tổ chức kỷ niệm ngày cưới cùng Đông ca và Nghi Ninh. Bọn họ rất hạnh phúc, Đông ca là người đàn ông tốt, lại đăng ký trước chúng ta, nếu anh dám phản bội em, anh sẽ..."

Chồng sắp cưới của cô nàng vội nói: "Được rồi được rồi, kết hôn thôi, em nghĩ nhiều quá."

Chu Nghi Ninh nghe rõ đoạn đối thoại của họ, cô cầm tờ giấy đỏ trong tay, ngẩng đầu nhìn Quý Đông Dương, "Ha ha."

Quý Đông Dương vuốt tóc cô, vòng tay ôm cô đi ra ngoài, cúi đầu nói, "Cười ngốc cái gì đấy."

Chu Nghi Ninh ôm tay anh, "Anh cười với em đi, cười như lúc nãy ấy."

Quý Đông Dương: "Cười thế nào?"

Chu Nghi Ninh: "Lộ tám cái răng."

Quý Đông Dương: "..."

Tin hai người đăng ký kết hôn nhanh chóng lên hot search, có kèm hình làm bằng chứng.

Trước cửa ủy ban nhân dân, có rất nhiều người đứng chờ, hai người nhanh chóng lên xe, Quý Đông Dương chợt nhớ tới lời cô gái lúc nãy, anh nhìn Chu Nghi Ninh: "Phải làm thủ tục sang tên."

Chu Nghi Ninh không hiểu: "Sang tên gì cơ?"

Quý Đông Dương: "Nhà cửa, và cả cổ phần bên Lục Tiêu nữa."

Chu Nghi Ninh sững sốt, sau đó nhướn mày, giọng điệu vô cùng khiêu khích: "Chú Quý à, em thấy em cũng giàu có lắm, không cần phải phiền phức vậy đâu."

Chú Quý???

Ngực Quý Đông Dương như bị nghẹn lại, anh nhướn mày nhìn cô, trầm giọng hỏi: "Em gọi anh là gì?"

Chu Nghi Ninh cười, không trả lời.

Quý Đông Dương cười giận dữ, hươu tờ giấy màu đỏ trước mặt cô: "Bà Quý à, tôi là chồng của bà đây."

Chu Nghi Ninh cười giảo hoạt, chồm tới hôn lên má anh, ghé vào tai anh gọi: "Vâng, ông xã."

Quý Đông Dương nhích tới gần, nghiêng mặt nhìn cô, nụ cười dâng lên trong ánh mắt.

Hai người nhìn nhau cười, họ đã có nhau để bầu bạn trên suốt đoạn đường dài sau này.

Hôm đó, weibo sôi sùng sục, đâu đâu cũng là tin kết hôn của hai người.

Chu Nghi Ninh đăng giấy kết hôn lên weibo.

Chu Nghi Ninh V: Vâng, tôi và anh đã kết hôn.

Kèm theo tám hình hai tờ giấy màu đỏ.

Quý Đông Dương chia sẻ bài viết của cô: Vâng, em đã gả cho tôi.

-----oOo-----

Chương 90: Ngoại truyện 2 - Mang thai

Nguồn: EbookTruyen.Me

Năm sau, vào ngày 6 tháng 3, Quý Đông Dương và Chu Nghi Ninh đã tổ chức hôn lễ lãng mạn và ấm áp tại một tòa lâu đài cổ ở Anh.

Hai người không thích khoe khoang tình cảm, ngày thường cũng rất kín tiếng nên hôn lễ được tổ chức riêng tư, mời rất ít bạn bè trong giới, hoàn toàn không mời đại diện nào bên phía truyền thông, fans biết hai người tổ chức hôn lễ thông qua mấy tấm ảnh cưới và địa điểm tổ chức lễ cưới được đăng trên weibo của cô dâu, chú rể, ngoài ra thì chỉ biết mò vào weibo của khách mời tham dự hôn lễ để lượm ít hình.

Fans đã quen với phong cách của Quý Đông Dương nên cũng đoán được anh sẽ tổ chức hôn lễ riêng tư.

"May mà Đông ca không bí mật kết hôn, thấy những tấm hình này cũng đủ mãn nguyện rồi, Đông ca đẹp trai quá, Nghi Ninh cũng rất xinh gái."

"Càng nhìn càng thấy hai người xứng đôi, a a a a a, hâm mộ Nghi Ninh vì được gả cho người đàn ông tốt như Đông ca quá! Chắc chắn kiếp trước cô ấy đã cứu được cả ngân hà!"

"Có cảm giác như từ khi ở bên cạnh Chu Nghi Ninh, Đông ca thích cười hơn hẳn. Bà con nhìn đi, trước kia có bao giờ thấy Đông ca cười như vậy không? Ngọt ngào chết mất."

"Chúng kiến Đông ca kết hôn thì cuộc đời này chẳng còn gì đáng tiếc nữa! Hóng Chu Nghi Ninh sinh em bé!"

...

Sau hôn lễ, Quý Đông Dương và Chu Nghi Ninh chỉ được nghỉ ngơi vài ngày trước khi bắt đầu làm việc trở lại. Bộ phim điện ảnh Cuộc chiến chống khủng bố sẽ được khởi chiếu toàn quốc vào ngày 20 tháng 3, bọn họ phải đi tuyên truyền, nhưng may mắn là hai người không phải xa nhau, cho dù bận rộn hay mệt mỏi cỡ nào thì cũng có thể ở bên nhau, chỉ cần vậy là đủ.

Trên poster phim, Quý Đông Dương và siêu sao Hollywood chiếm vị trí rất lớn, Chu Nghi Ninh chỉ chiếm một góc nhỏ.

Bộ phim này có sự tham gia của siêu sao Hollywood, cũng là tác phẩm quan trọng để Quý Đông Dương tiến vào Hollywood, tuy phần diễn của Chu Nghi Ninh không nhiều nhưng là người có nhiều đất diễn nhất phim trong dàn nhân vật nữ, với bộ phim hội tụ những anh chàng nam tính ngời ngời, sự tồn tại của cô là điểm rất dịu dàng của bộ phim.

Vạn Vi vô cùng hưng phấn: "Hai năm nay chắc chắn là đỉnh cao trong sự nghiệp của em."

Dương Huân: "Quý Đông Dương cũng vậy."

Ý của hai người quản lý là hy vọng bọn họ chưa sinh con sớm, chờ mấy năm nữa rồi tính tiếp.

Chu Nghi Ninh không nói gì, cô và Quý Đông Dương đã ở bên nhau hai năm, kết hôn cũng gần nửa năm rồi. Cô từng nói chờ cô chuẩn bị xong, cô sẽ sinh con cho Quý Đông Dương.

Về chuyện con cái, Quý Đông Dương chưa từng đề cập, ở nhà có Cà Phê, Chu Nghi Ninh rất cưng chiều nó, đến mức đôi khi còn làm anh cảm thấy chỉ cần nuôi mèo là đủ rồi. Cô vẫn chưa tới hai mươi sáu tuổi, cô còn có

công việc và ước mơ của mình, Quý Đông Dương có thể chờ.

Cuộc chiến chống khủng bố lập kỷ lục doanh thu từ trước tới nay, hiệu ứng 3D nhận được phản ứng tích cực của khán giả trong nước, đã lâu rồi không có phim về chủ nghĩa anh hùng xuất sắc đến thế, chỉ trong một tuần ngắn ngủi, doanh thu đã lên tới một trăm triệu nhân dân tệ, dự đoán doanh thu thấp nhất sẽ là hai tỷ nhân dân tệ. Hai năm trước Quý Đông Dương đã để vụt mất giải Nam diễn viên xuất sắc nhất, nhưng năm nay giải thưởng đó chắc chắn thuộc về anh.

Cuối tháng tư, Cuộc chiến chống khủng bố đạt doanh thu 2,63 tỷ nhân dân tệ, trở thành huyền thoại doanh thu phòng vé. Bộ phim được nhiều nước mua về chiếu, cái tên Quý Đông Dương xuất hiện ở khắp nơi.

Tại tiệc chúc mừng, Chu Nghi Ninh uống say, Quý Đông Dương đưa cô về nhà, bế cô đặt lên giường.

Chu Nghi Ninh kéo anh lại, "Quý Đông Dương, anh đi đâu thế?"

Quý Đông Dương cúi đầu nhìn cô: "Xả nước cho em tắm."

Ngón tay mảnh mai của Chu Nghi Ninh cào nhẹ lên tay anh, giọng nũng nịu: "Anh bế em vào đi."

Quý Đông Dương cúi người bế cô, Chu Nghi Ninh ôm lấy cổ anh, thổi hơi vào tai anh, người Quý Đông Dương cứng đờ, nhìn cô, khi vào phòng tắm thì đặt cô lên bồn rửa tay.

Chu Nghi Ninh đứng đưa chân, nhìn Quý Đông Dương xả nước.

Một lát sau, Quý Đông Dương đứng thẳng người lên, bế cô xuống, "Được rồi, tắm đi."

Nói xong, anh xoay người định ra ngoài.

Chu Nghi Ninh kéo anh lại, vòng tay ôm lấy hông anh, nhẹ nhàng vuốt ve lưng anh, "Tắm với em."

Mỗi khi cô chủ động, anh chưa bao giờ chống cự nổi.

Quý Đông Dương không có thói quen tắm bồn, hai người trần truồng đứng dưới vòi sen, cơ thể ướt đẫm dán chặt vào nhau, lúc tên đã lên cung, Quý Đông Dương bế cô ra phòng ngủ, Chu Nghi Ninh hôn lên yết hầu anh, "Sao chưa vào?"

Quý Đông Dương mím chặt môi, giọng khàn khàn: "Lấy bao."

Chu Nghi Ninh nhanh chóng được đặt lên giường, Quý Đông Dương đè lên người cô, gơ tay tìm bao, lúc đang định đeo vào thì Chu Nghi Ninh giữ tay anh lại, giật lấy cái bao rồi vứt vào thùng rác, hai chân quặp lấy hông anh, nâng người mình lên, gơ tay ôm cổ anh. Cô ghé vào tai anh nói nhỏ: "Đừng đeo, nếu có thai thì em sinh cho anh."

Quý Đông Dương cúi đầu nhìn cô, cổ họng thít chặt: "Em chắc chắn chứ?"

Chu Nghi Ninh nhìn anh: "Anh muốn có con mà, đúng không?"

Quý Đông Dương nhắm mắt lại, cúi đầu hôn môi cô rồi mở mắt ra nhìn cô, "Quan trọng là em có muốn không."

Chu Nghi Ninh nâng eo lên cọ vào anh.

"Tới đi." Giọng cô rất khêu gợi.

Ngay sau đó, eo cô bị một bàn tay to ôm lấy, trong nháy mắt cơ thể căng cứng.

Chu Nghi Ninh kêu to một tiếng, qua một lát mới nói: "Anh... Chú Quý à! Lúc anh kích động có thể nhẹ nhàng một chút được không?"

"..."

Người đàn ông bên trên cô đâm mạnh vào như đang trừng phạt cô, "Em gọi gì?"

"Chú... Quý..."

"Gì cơ?" Lại mạnh hơn.

"A... Quý Đông Dương! Anh mà không nhẹ nhàng... em sẽ ly hôn với anh

đó!"

"..."

Từ sau đêm đó, hai người không dùng biện pháp phòng tránh nữa, công việc vẫn bận rộn, Cuộc chiến chống khủng bố đạt được thành tích tốt nên càng khiến Quý Đông Dương bận rộn hơn trước, lịch trình của Chu Nghi Ninh cũng tương đối dày, hai người phải di chuyển đủ nơi, một tháng ở bên nhau chưa tới mười ngày.

Sắp tới lễ trao giải, chuyện bố mẹ Quý Đông Dương nghiện ma túy lại bị đào lên, nhưng dù sao cũng là chuyện năm ngoái nên cũng không gây ra bao nhiêu sóng gió, cộng thêm thành công của bộ phim Cuộc chiến chống khủng bố mà rất nhiều người trở thành fan của Quý Đông Dương, và cả cái danh người chồng mẫu mực nữa nên hình tượng người đàn ông tốt của anh khó mà lung lay.

Đầu tháng sáu, còn mười ngày nữa là tới lễ trao giải, Chu Nghi Ninh giật mình khi nhớ ra tháng này mình chưa có kinh.

Trương Nhiên đi mua mấy cây que thử thai về: "Chị không biết loại nào mới chính xác nhất nữa, em thử hết xem sao."

Chu Nghi Ninh gật đầu, cầm mấy cây que thử thai vào phòng vệ sinh.

Trương Nhiên đứng bên ngoài chờ, cô nàng vô cùng sốt ruột, vừa mong Chu Nghi Ninh có thai lại vừa sợ cô mang thai. Vạn Vi hy vọng Chu Nghi Ninh không sinh con sớm, cô đang đứng trên đỉnh cao sự nghiệp, nếu bây giờ sinh con thì chắc chắn sự nghiệp của cô sẽ bị ảnh hưởng. Nhưng cũng không hẳn, vì sau khi sinh con cũng có thể quay trở lại làm việc, giống như Cảnh Tâm hay Đỗ Viện Viện, tuy đã sinh con nhưng họ vẫn vô cùng nổi tiếng.

Đợi rất lâu, Chu Nghi Ninh mới ra khỏi phòng vệ sinh.

Trương Nhiên vội vã hỏi: "Có không?"

Chu Nghi Ninh giơ cây que thử thai lên, hai vạch, cô nói nhỏ: "Không ngờ

lại nhanh thế."

Bình thường Quý Đông Dương rất cẩn thận, có đôi khi không kiểm chế được nhưng đến cuối cùng anh vẫn giữ được tỉnh táo, lúc trước chưa bao giờ xảy ra sự cố, còn bây giờ không ngờ lại nhanh như vậy.

Trương Nhiên sững sốt hồi lâu, cô nàng không biết Chu Nghi Ninh đang vui hay buồn, có cần đưa bé hay không, do dự trong chốc lát, cô ấy hỏi: "Vậy... có cho Đông ca biết không?"

Quý Đông Dương đang ở nước ngoài, Chu Nghi Ninh mím môi, suy nghĩ một chút rồi trả lời: "Không vội."

Còn mấy ngày nữa sẽ diễn ra lễ trao giải, nếu không có gì bất ngờ, chắc chắn Quý Đông Dương sẽ giành giải Nam diễn viên xuất sắc nhất, chiếc cúp này rất quan trọng với anh.

Trương Nhiên: "Còn chị Vi thì sao?"

Chu Nghi Ninh: "Tí nữa em sẽ gọi điện cho chị ấy. Chị phải hứa với em là đừng nói chuyện này với ai cả, nhất là A Minh."

Trương Nhiên vội vàng gật đầu, "Ừ, chị biết rồi."

A Minh mà biết thì chắc chắn chuyện này chẳng giấu nổi. Cho nên... rốt cuộc là có cần đưa bé hay không?

Sau khi Vạn Vi biết Chu Nghi Ninh mang thai, chị lập tức chạy tới nhà.

Các nghệ sĩ nữ khác chỉ mong sao được lên báo thật nhiều để nổi tiếng, còn Chu Nghi Ninh thì ngược lại, không những bắt chước Quý Đông Dương cực kỳ kín tiếng mà bây giờ còn mang thai, điều này có nghĩa là trong một năm tới phải giảm lượng công việc, nhân hàng đại diện không biết có chịu gia hạn hợp đồng không đây... Thật là! Sao lại bất cẩn thế chứ?

Câu đầu tiên Chu Nghi Ninh nói khi thấy Vạn Vi là: "Em sẽ sinh con."

Không nằm ngoài dự đoán.

Chu Nghi Ninh nói tiếp: "Chị Vi, em xin lỗi."

Việc đã đến nước này rồi thì Vạn Vi còn nói được gì nữa. Chờ một lúc, chị mới nói: "Được rồi, chị sẽ giảm lượng công việc của em, nhưng có mấy việc không hủy được, trong hai tháng đầu tiên chưa thấy bụng thì tranh thủ quay quảng cáo, chụp tạp chí, em sẽ phải vất vả đấy."

Chu Nghi Ninh gật đầu, cô đã chuẩn bị tinh thần rồi.

Nửa đêm, Quý Đông Dương về thành phố B để chuẩn bị cho buổi lễ trao giải được diễn ra vào vài ngày nữa.

Hai vợ chồng đã mấy ngày không gặp nhau, Chu Nghi Ninh ngủ say sưa, cô nằm một bên giường, bên cạnh đặt cái gối ôm. Bình thường lúc anh không có ở nhà, Cà Phê sẽ chiếm vị trí của anh, nhưng tối nay cô không cho nó vào phòng ngủ.

Cà Phê đi theo vào phòng ngủ, chẳng bao lâu sau đã bị Quý Đông Dương ném ra ngoài.

Anh ngồi trên giường ngắm gương mặt say ngủ của cô.

Trong phòng hơi nóng, trán cô lấm tấm mồ hôi.

Quý Đông Dương dùng tay nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán cô, Chu Nghi Ninh nhú mày, nhưng không tỉnh dậy mà ôm gối chặt hơn.

Quý Đông Dương ngồi nhìn cô một lát rồi mới đứng dậy đi tắm.

Anh tắm nước lạnh nên người hơi lạnh.

Anh ôm cô từ phía sau, cô nhanh chóng tự động xoay người lăn vào lòng anh, sau khi tìm được tư thế thoải mái, cô ngủ càng ngon.

Quý Đông Dương cong môi cười, anh cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, Chu Nghi Ninh mới phát hiện anh đã về, cô vừa mở mắt ra liền thấy anh chăm chú nhìn mình nên có hơi mơ màng.

"Anh nói hôm nay mới về mà."

"Dậy rồi hả?"

Hai người nói cùng lúc.

Quý Đông Dương: "Xong việc sớm, hơn một giờ sáng anh mới về tới nhà, em ngủ rất say."

Chu Nghi Ninh gật đầu, rúc đầu vào ngực anh, "Công việc nhiều quá, em mệt."

"Hôm nay không làm việc hả?"

"Có, tám giờ rưỡi Trương Nhiên sẽ tới đón em."

Cô nhìn đồng hồ, bảy giờ rưỡi rồi.

Quý Đông Dương cũng có việc, anh vén mái tóc rối bù của cô, hỏi: "Bữa sáng muốn ăn gì?"

Chu Nghi Ninh: "Sữa và bánh mì."

"Ừ."

Anh nói, vén chăn ra, "Rửa mặt đi."

Anh ra khỏi phòng ngủ, Chu Nghi Ninh ôm chăn chợp mắt, chờ mấy ngày nữa cô sẽ nói cho anh biết.

Mấy ngày sau, họ tới thành phố S tham dự lễ trao giải.

Buổi lễ vừa bắt đầu, Chu Nghi Ninh lập tức căng thẳng, cô còn hồi hộp hơn cả năm ngoái.

Cô sờ bụng theo bản năng, lòng thầm cầu nguyện: Cục cưng à, chắc chắn bố con sẽ giành được giải thưởng.

Quý Đông Dương nhích tới, nói nhỏ vào tai cô: "Bụng khó chịu hả?"

Chu Nghi Ninh giật mình, nhanh chóng lắc đầu: "Không có."

Đúng lúc này, khách mời tuyên bố Nam diễn viên chính xuất sắc nhất. Mọi người bắt giắc đồ dòn ánh mắt về phía Quý Đông Dương, khách mời ngừng lại vài giây, sau đó hô to tên Quý Đông Dương, trong chớp mắt, tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Quý Đông Dương vẫn còn kê gân tai Chu Nghi Ninh, Chu Nghi Ninh mừng rỡ quay đầu qua, nở nụ cười rạng rỡ, khoảng cách giữa hai người rất gần. Rất tự nhiên, Quý Đông Dương hôn nhẹ lên má cô, sau đó bình tĩnh đứng lên, giữa tiếng hoan hô của mọi người, thân hình cao ráo bước lên sân khấu.

Chu Nghi Ninh sờ má mình, đây là lần đầu tiên anh có hành động thân mật như thế ở nơi công cộng, chẳng lẽ anh quên đang truyền hình trực tiếp rồi ư? Cô cười khẽ, vừa vỗ tay thật mạnh theo mọi người vừa nhìn người đàn ông điển trai, đỉnh đặc trên sân khấu. Trước kia, anh như ngọn lửa, cho cô hy vọng trong lúc khổ sở. Bây giờ, khi tất cả chuyện buồn đã qua, anh cho cô bình an và hạnh diện.

Đó là người đàn ông của cô.

Buổi tối, quay về khách sạn.

Quý Đông Dương hôn cô, tay luồn vào váy cô, chống nửa người cúi đầu nhìn cô: "Phần thưởng là gì?"

Mấy ngày qua cô luôn từ chối anh, cô nói nếu anh giành được cúp, cô sẽ thưởng cho anh.

Dựa theo phong cách làm việc của cô, anh đoán: "Em?"

Chu Nghi Ninh nheo mắt, ánh mắt cô ướt át mềm mại, đuôi mắt hơi xéch cực kỳ quyến rũ. Cô ngẩng đầu, ghé vào tai anh nói khẽ:

"Quý Đông Dương, nếu trong năm tới, eo của em phát phì thì anh có thất vọng không?"

Quý Đông Dương sững sốt, ngay sau đó, khi đã kịp phản ứng, đáy mắt anh không thể che giấu nỗi niềm vui, thậm chí anh còn trợn to mắt.

Chu Nghi Ninh chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ này của anh, cô bật cười thành tiếng: "Anh cuồng eo mà."

Quý Đông Dương nhanh chóng khôi phục lại dáng vẻ như thường ngày, nhưng trong ánh mắt là sự dửng dưng vô hạn, "Không thất vọng. Anh rất vui."

-----oOo-----

Chương 91: Ngoại truyện 3 - Sinh con, nuôi con

Nguồn: EbookTruyen.Me

Ngày hôm sau, hình ảnh Quý Đông Dương đưa Chu Nghi Ninh đến bệnh viện bị tung lên mạng, các trang báo mạng, hot search weibo đều nói ảnh để Quý sắp làm cha.

Là người của công chúng nên việc gì cũng bị dòm ngó, Quý Đông Dương và Chu Nghi Ninh đều ngó lơ đến mấy tin tức đó.

Chu Nghi Ninh mang thai, Cà Phê là một vấn đề vì nuôi thú cưng không tốt đối với phụ nữ có thai.

Quý Đông Dương vốn định đưa Cà Phê đến nhà bạn, nhờ bạn chăm sóc nó một năm, sau đó sẽ đón về, nhưng Chu Nghi Ninh không đồng ý: "Không được, Cà Phê cũng là người nhà của chúng ta, em không nỡ... Không sao đâu mà, thiếu gì người mang thai cũng nuôi mèo, nuôi chó, đâu có ai bị gì đâu."

Quý Đông Dương đỡ trán, sau khi mang thai, cô càng bướng bỉnh hơn trước, nói thế nào cũng không chịu hiểu, Quý Đông Dương đành thỏa hiệp: "Chúng ta dọn sang nhà đối diện nhé, để Cà Phê ở bên này."

"Thế bên này chỉ có mỗi một người là Cà Phê thôi à?"

"Nó là mèo."

"Mèo cũng không được."

"..."

Cuối cùng, Quý Đông Dương cho phép cô mỗi ngày đều được sang thăm Cà Phê, còn anh sẽ chịu trách nhiệm chăm sóc nó, Chu Nghi Ninh cũng đồng ý. Quý Đông Dương nhanh chóng dọn quần áo của hai người sang căn hộ đối diện, tử rượu của Chu Nghi Ninh cũng bị dọn sạch, hai người tạm thời dọn qua bên này, còn Cà Phê bị bỏ lại bên kia.

Chu Nghi Ninh nuôi mèo riết rồi nuôi nó giống cô luôn, đó là rất biết cách làm khổ người khác.

Buổi tối đầu tiên, Cà Phê cào nát cái sofa bằng da thật màu trắng.

Hết cách, thế là mỗi tối đợi Chu Nghi Ninh ngủ, Quý Đông Dương phải sang căn hộ đối diện chơi với Cà Phê hơn một tiếng, Cà Phê cuộn tròn người nằm trên đùi anh, vừa ầm ức kêu meo meo vừa cọ vào người anh.

Quý Đông Dương vuốt đầu nó, "Ráng đợi nhé, sau này tụi tao sẽ cho mày ở cùng, bây giờ phải để mày chịu khổ một thời gian rồi."

Cà Phê vẫn ầm ức, cứ cọ vào người anh không ngừng, như phản đối điều anh nói.

Cứ như thế qua một thời gian dài, Cà Phê mới quen.

Quý Đông Dương giảm bớt lượng công việc, một tháng ở nhà ít nhất hai mươi ngày, anh thuê người về nấu cơm cho Chu Nghi Ninh, người đó nấu cơm xong thì sẽ đi vì Chu Nghi Ninh không thích có người lạ ở trong nhà.

Hai người chưa kịp chuẩn bị cho việc cô mang thai, nhưng may là bình thường Quý Đông Dương không hút thuốc lá, cũng rất ít uống rượu; Chu Nghi Ninh cũng dần cai thuốc lá sau khi quay xong phim Khúc mắc, nhưng vẫn không bỏ được rượu, lúc đi liên hoan cùng đoàn phim, cô sẽ uống một chút, thỉnh thoảng ở nhà cũng sẽ uống dăm ba ly.

Lúc trước nghe Trương Nhiên nói chị họ của chị ấy phải thả cửa nửa năm mới mang thai nên Chu Nghi Ninh không ngờ mình sẽ có nhanh như vậy, chỉ mới mấy ngày thôi mà đã...

Ba tháng sau, Quý Đông Dương đưa Chu Nghi Ninh đến bệnh viện khám thai, thai nhi rất khỏe mạnh, không có vấn đề gì, lúc này cả hai mới yên tâm.

Lần này, hai người lại lên hot search.

Quý Đông Dương đăng weibo, anh không muốn lần nào đưa vợ đi khám cũng bị lên báo.

Quý Đông Dương V: Cảm ơn mọi người đã quan tâm và chúc phúc, cũng hy vọng mọi người cho chúng tôi không gian riêng tư.

Ý là thừa nhận Chu Nghi Ninh mang thai.

Fans bùng cháy.

"Ôi trời ôi trời ôi trời, Đông ca sắp làm bố rồi trời ơi! Nghi Ninh là cô gái tốt, hiếm có nữ diễn viên nào chịu sinh con khi còn trẻ như vậy lắm."

"Nghi Ninh còn rất trẻ, hơn nữa cũng đang trên đỉnh cao sự nghiệp, chắc chắn chị ấy yêu Đông ca nhiều lắm, nhưng mà Đông ca đã 36 tuổi rồi, đến tuổi làm bố rồi, a ha ha ha! Tự dưng em nghĩ tới từ "già", xin đừng đánh em."

"Đông ca vừa đẹp trai vừa quyến rũ, già chỗ nào?"

"Đông ca thích con trai hay con gái nhỉ? Cảnh Tâm sinh Tiểu Bình Hoa, nếu Nghi Ninh sinh Tiểu Đông ca thì có được một đôi rồi!"

"Chồng của Cảnh Tâm, tức Tần Sâm, là anh họ của Nghi Ninh, mà lại đi nói với tao là con của họ thành một đôi? Mà thấy mà ngu chưa?"

...

Từ New York về đến nhà là sáu giờ sáng, anh bỏ vali xuống đi vào phòng

ngủ.

Chu Nghi Ninh nằm nghiêng ngủ say sưa, bụng cô đã lộ rõ, lúc trước cô ghen rất trầm trọng, không ăn được gì nên không béo lên miếng nào, sau ba tháng cô mới bắt đầu có da có thịt hơn một chút. Quý Đông Dương xoa nhẹ bụng cô, từ khi mang thai, da của cô mềm mại hơn rất nhiều.

Anh ngồi bên mép giường nhìn cô rất lâu, nhìn kiểu nào cũng không thấy chán.

Một lúc lâu sau, Chu Nghi Ninh giơ tay dụi mắt, vừa mở mắt ra liền nhìn thấy Quý Đông Dương ngồi trên sofa ngắm cô, cô giật mình.

Quý Đông Dương qua đỡ cô ngồi dậy, ngồi xuống bên cạnh rồi xoa bụng cô, "Mấy ngày nay có khó chịu ở đâu không?"

Chu Nghi Ninh lắc đầu: "Không có, sao anh về sớm thế?"

Quý Đông Dương nhìn cô: "Anh không an tâm để em ở nhà một mình."

Chu Nghi Ninh cười, "Em đói."

"Ừ." Anh đứng lên, "Anh đi nấu bữa sáng cho em."

Hai người ngồi đối diện nhau ăn sáng. Ăn xong, Quý Đông Dương đi tắm, lúc Chu Nghi Ninh xếp quần áo cho anh, cô phát hiện ra kịch bản mới, anh chuẩn bị đóng phim mới ư?

Thông thường Quý Đông Dương một năm sẽ đóng một phim, năm nay anh còn chưa đóng phim nào.

Quý Đông Dương tắm xong đi ra thì thấy cô đang ngồi trên sofa đọc kịch bản mà Dương Huân lén bỏ vào vali của anh. Chu Nghi Ninh ngẩng đầu, "Kịch bản này hay lắm, anh có nhận không?"

Quý Đông Dương: "Không nhận."

Chu Nghi Ninh khó hiểu: "Tại sao?"

Quý Đông Dương vút khăn qua một bên, "Trước khi em sinh, anh sẽ

không nhận phim nào cả."

"Không sao đâu mà, em ở một mình được, nếu anh không yên tâm thì em về nhà họ Tần." Mẹ luôn lo cho cô, cứ bảo cô về đó ở.

Quý Đông Dương đi tới, ôm cô ngồi lên đùi mình, đặt tay lên bụng cô, "Chúng ta chỉ sinh đứa này thôi nên cho dù kịch bản hay đến đâu anh cũng không nhận, anh sẽ đồng hành cùng em trong suốt chặng đường sinh con."

Mắt Chu Nghi Ninh lập tức ngập nước. Cô không thích khóc nên rất ít khóc, nhưng kể từ khi mang thai, cô trở nên rất nhạy cảm, chỉ một câu đùa dàng của anh thôi cũng làm cô cảm động khôn nguôi.

Trên thế giới này, chỉ có anh biết cô cần gì nhất.

"Sao lại khóc?" Quý Đông Dương cúi đầu nói.

"Đâu có khóc."

"..." Thôi được rồi.

Chu Nghi Ninh ngả đầu lên vai anh, "Quý Đông Dương, anh thích con trai hay con gái?"

"Con trai."

"... Tại sao?" Cô cứ nghĩ anh sẽ thích con gái.

"Con trai khỏe, sau này nếu anh không có ở nhà thì còn có con giúp em làm việc."

"... Con còn chưa ra đời mà đã anh đã muốn sai bảo nó rồi." Chu Nghi Ninh nói tiếp: "Con trai hay con gái gì cũng được, em thích hết."

Quý Đông Dương cười, nhẹ nhàng xoa bụng cô, "Ừ, anh cũng vậy."

Chu Nghi Ninh ôm cổ anh, khẽ cười, hỏi: "Vậy anh thương em hay thương con?"

Vấn đề này rõ ràng đã làm khó được anh.

Quý Đông Dương mím môi, chăm chú nhìn cô, mắt anh hiện lên nét cười.

"Không nói à..." Cô trượt xuống khỏi chân anh, "Vậy em đi chơi với Cà Phê đây."

Quý Đông Dương kéo tay cô, Chu Nghi Ninh vui mừng quay đầu lại.

Anh nói: "Anh đi cùng em."

Cô: "..."

Hừ.

Rạng sáng ngày 18 tháng 1 của năm sau, Chu Nghi Ninh thuận lợi sinh cậu con trai nặng 3kg, Quý Đông Dương tự tay cắt cuống rốn cho con.

Cậu bé có đôi mắt giống hệt Chu Nghi Ninh, còn mũi, miệng, lông mày thì giống Quý Đông Dương, không thể nghi ngờ cậu bé có gương mặt siêu cấp.

Đôi khi Chu Nghi Ninh nhìn Quý Đông Dương bế con, cô lại thấy buồn cười, cậu nhóc trông nhỏ xíu khi nằm trong vòng tay anh.

Động tác bế con của anh rất thành thạo, thay tã cho con cũng thành thạo hơn cả cô.

Chu Nghi Ninh nghĩ nếu không có Quý Đông Dương, có lẽ cô sẽ không biết phải chăm con như thế nào.

Cô đặt tên ở nhà cho con là Leng Keng, hy vọng con trai mình sẽ ngay thẳng như những thanh sắt kêu leng keng.

Chu Nghi Ninh không béo lên nhiều lắm, chỉ khoảng ba, bốn tháng sau khi sinh con, dáng người cô đã gần như quay trở lại với lúc trước khi mang thai, tay chân nhỏ nhắn, chỉ có eo là vẫn chưa được như trước đây.

Buổi tối, sau khi ân ái.

Chu Nghi Ninh cọ nhẹ người anh: "Eo em to không?"

Giọng Quý Đông Dương khàn khàn: "Không."

Chu Nghi Ninh không quan tâm tới lời anh, phụ nữ rất để ý tới gương mặt và vóc dáng của mình, sau khi hồi phục sức khỏe hoàn toàn, cô bắt đầu tập thể hình, lúc nhóc Leng Keng biết bò thì dáng cô đã khôi phục như ban đầu, thoát nhìn còn quyến rũ hơn trước kia nữa.

Nhìn nhóc Leng Keng đang bò trên sàn nhà, Chu Nghi Ninh kéo tay Quý Đông Dương đặt ngang eo mình, ghé vào tai anh nói nhỏ: "Giống trước kia rồi đúng không?"

Quý Đông Dương có phần bất lực, không thể làm gì khác hơn ngoài việc gật đầu: "Ừ."

Bây giờ, đối với anh, cô như thế nào cũng đẹp.

Cuối cùng Chu Nghi Ninh cũng hài lòng.

Nhóc Leng Keng bò tới trước mặt hai người, kêu bi ba bi bô bên dưới chân họ, Quý Đông Dương cười, ôm cậu đặt lên đùi mình, nựng gương mặt trắng trẻo của cậu.

Nhóc Leng Keng đói bụng nên cứ ngo nguậy lung tung.

Chu Nghi Ninh sờ đầu con, "Em đi pha sữa, lát nữa anh dỗ con ngủ nha."

Quý Đông Dương: "Ừ."

Chu Nghi Ninh pha xong bình sữa cho nhóc Leng Keng, Quý Đông Dương đỡ bình sữa, cậu nhóc giơ hai tay ôm bình, chậm rãi bú bình sữa, trông chẳng giống như đang đói tí nào cả. Chu Nghi Ninh chăm chú nhìn con, "Quý Đông Dương, có khi nào con giống anh hồi nhỏ không? Cứ làm lì lì."

Quý Đông Dương nhìn cô, anh rất ít khi hỏi chuyện hồi bé của cô, anh có thể tưởng tượng ra tuổi thơ của cô, chắc chắn không vui vẻ gì, nếu không thì cô cũng không bị bệnh.

Anh vòng một tay ôm cô, chống cằm lên đầu cô: "Em thì sao? Hồi bé thích gì?"

Chu Nghi Ninh cúi đầu, tuổi thơ của cô chẳng vui chút nào, cô thích gì nhất? Ghét gì nhất nhỉ? Cô cố nhớ lại, "Hồi bé em thích có nhiều bạn, vì rất náo nhiệt."

Đúng vậy, hồi bé cô thích náo nhiệt, thích được người khác nói chuyện với cô, chơi với cô.

Quý Đông Dương vuốt tóc cô, "Mấy hôm nữa chúng ta dẫn con đi chơi nhé."

Chu Nghi Ninh: "Đi đâu?"

"Em muốn đi đâu?"

"Em muốn đến nhà Cảnh Tâm, Tiểu Bình Hoa nhà chị ấy đáng yêu lắm, à đúng rồi, nghe nói chương trình Bố ơi, mình đi đâu thế muốn mời anh họ em và Tiểu Bình Hoa tham gia đó, cũng có nhiều fan muốn anh dẫn con mình tham gia... ừm, để họ xem con mình phun sữa..."

Vừa dứt lời, nhóc Leng Keng liền phun ra một ngụm sữa, sau đó cậu nhóc tự làm mình bị sặc...

Cậu nhóc ho sặc sụa, Quý Đông Dương vội vàng lấy bình sữa ra, vỗ lưng cậu, "Hấp tấp quá."

Chu Nghi Ninh nhanh chóng lấy khăn lau miệng cho con, Quý Đông Dương bế con đứng dậy, "Anh đi thay đồ cho con."

Chu Nghi Ninh đi cùng, Quý Đông Dương thay quần áo cho con xong thì đưa con cho Chu Nghi Ninh bế, "Anh đi tắm đã, thằng nhãi phun hết lên người anh rồi."

Chu Nghi Ninh đi tới gần ngửi ngực anh, cười khẽ: "Bảo mẫu đích thực đây rồi."

Quý Đông Dương cong môi cười, xoa đầu con rồi đi vào phòng tắm.

"Cục cưng à, con thương bố không?"

Cậu nhóc vẫy tay loạn xạ, miệng bi ba bi bô.

"Thương đúng không?" Chu Nghi Ninh hôn nhẹ lên má cậu.

Một thời gian sau, Tần Sâm và Tiểu Bình Hoa tham gia chương trình, cô bé Tiểu Bình Hoa đáng yêu vô cùng.

Quý Đông Dương và Chu Nghi Ninh cùng xem với nhau, Chu Nghi Ninh hỏi anh: "Nếu chương trình mời anh thì anh có dẫn con tham gia không?"

Quý Đông Dương: "Không."

Biết ngay mà, Chu Nghi Ninh không hề bất ngờ.

Nhóc Leng Keng đã có thể đi được vài bước, trong lúc bố mẹ xem ti vi, cậu nhóc không khóc không la gì hết mà tự chơi một mình. Một lúc sau, cậu nhóc đứng dậy từ từ bước đi, Chu Nghi Ninh vỗ tay: "Con trai, qua đây nào."

Nhóc Leng Keng dờn tầm mắt nhìn về phía bố mình. Cậu nhóc rất dũng cảm bước đi, sau đó cơ thể nhỏ bé đổ nhào về phía trước. Quý Đông Dương nhanh tay lẹ mắt đỡ được con, ôm con đặt lên đùi mình.

"Bố... bố..."

Bỗng nhiên vang lên giọng nói bập bẹ non nớt.

-----oOo-----

Chương 92: Ngoại truyện 4 - Một nhà bốn người

Nguồn: EbookTruyen.Me

Quý Đông Dương sững sốt nhìn chằm chằm cậu nhóc rồi lại quay sang nhìn Chu Nghi Ninh. "Con vừa gọi bố đúng không em?"

Chu Nghi Ninh cũng rất bất ngờ khi nhóc Leng Keng lại đột nhiên gọi bố, cô tròn to mắt, "Hình như vậy."

Quý Đông Dương cười, ôm con lên đùi mình, sờ đầu con, "Nào, gọi lại đi con."

Nhóc Leng Keng rất hăng hái, cậu nhóc đứng lên đùi bố, hươ tay loạn xạ, bập bẹ: "Bố... bố... bố..."

Trên ti vi đang phát hình ảnh Tiểu Bình Hoa đuổi theo Tần Sâm để lấy chocolate, cô bé liên tục gọi bố. Chu Nghi Ninh nâng cằm lên, hình như đã hiểu: "Chắc là Leng Keng bắt chước trên ti vi thôi, chứ con không biết đang gọi ai đâu."

Quý Đông Dương: "..."

Một lát sau, anh tắt ti vi, dỗ con, "Lúc này con gọi sao?"

Nhóc Leng Keng bò qua đùi anh tới chỗ mẹ, cười rộ để lộ mấy cái răng xinh xinh, giọng non nớt: "Me... me..."(1)

(1) Vì Leng Keng nói không rõ nên gọi "me" chứ không phải "mẹ".

Tấm lòng người mẹ của Chu Nghi Ninh bùng cháy, cô ôm hôn con mấy cái, vì ôm hơi chặt nên cậu nhóc khó chịu, vậy là cắn lên vai cô. Trẻ con không biết nặng nhẹ, nên khi bị cậu cắn, Chu Nghi Ninh ré lên, nhãn mặt gỡ con ra.

Quý Đông Dương bế con rồi nhìn vai cô, nhíu mày hỏi: "Đau không?"

Chu Nghi Ninh lắc đầu: "Không sao."

Nhóc Leng Keng đang mọc răng, cậu nhóc rất ít khi cắn người khác, Quý Đông Dương bị cậu cắn mấy lần, còn Chu Nghi Ninh thì đây là lần đầu tiên, cô lấy miếng bánh quy nhỏ nhét vào miệng con, răn dạy: "Sau này không được cắn người khác thì mẹ mới cho con ăn bánh, nghe chưa?"

Nhóc Leng Keng được đút bánh nên rất vui, cậu hào hứng nhún nhảy, sau đó đòi xuống sàn nhà.

Quý Đông Dương đặt con xuống rồi ôm vai Chu Nghi Ninh, anh xoa hai đầu răng nhỏ trên vai cô.

Nhóc Leng Keng bò tới chỗ hộp bánh, lấy bánh quy từ trong hộp ra ăn nhưng bất cẩn làm đổ, thế là bánh văng tứ tung.

Quý Đông Dương đau đầu, anh đi tới dọn dẹp, gần đây cậu nhóc quậy quá.

Chu Nghi Ninh mím môi, bế con lên, "Em đưa con qua chơi với Cà Phê."

Chu Nghi Ninh vừa mở cửa nhà đối diện, Cà Phê liền chạy ra nghênh đón, nó lười nhác đuổi người trước mặt cô. Chu Nghi Ninh cười, cô đặt Leng Keng xuống sofa, Cà Phê lập tức nhảy lên.

Leng Keng rất thích Cà Phê, cậu sờ lông nó, bi ba bi bô, một lát sau, tay cậu lướt xuống đuôi Cà Phê, vuốt hết lần này tới lần khác, liên tục bật cười khanh khách.

Quý Đông Dương đi qua nhà, Chu Nghi Ninh nhân cơ hội này liền hỏi: "Cà Phê qua ở với chúng ta được không?"

Quý Đông Dương nói: "Đợi Leng Keng thôi nôi đã."

Cà Phê quấy đuôi, quét đuôi qua mặt cậu chủ làm Leng Keng bị nhột, cậu càng cười nhiều hơn, quay đầu nhìn thấy bố mình, mở to mắt kêu mấy tiếng.

Chu Nghi Ninh khó hiểu: "Con nói cái gì thế anh?"

Quý Đông Dương cúi người xuống nhìn con: "Gọi bố bằng gì?"

Leng Keng ngừng cười, nhìn gương mặt mong đợi của bố, cậu cất giọng non nớt: "Bố... bố..."

Quý Đông Dương cười, lấy hộp cá khô ra cho con chơi, Leng Keng ôm hộp cá, phấn khích lắc lư. Quý Đông Dương đặt con xuống sàn nhà, Cà Phê vừa nghe mùi cá khô liền lập tức chạy tới, nằm trước mặt cậu chủ để chờ được cho ăn.

Chu Nghi Ninh sức tỉnh, nhìn Quý Đông Dương: "Sao anh biết con muốn

lấy hộp cá?"

Con không biết nói, chỉ bi ba bi bô, nhiều lúc cô không hiểu con muốn cái gì, nhưng hầu như lần nào Quý Đông Dương cũng đoán được.

Nhóc Leng Keng ngồi dưới sàn nhà đút cá cho Cà Phê ăn.

Quý Đông Dương: "Đoán."

Chu Nghi Ninh: Hóa ra ảnh để biết ngôn ngữ của người ngoài hành tinh.

Sau khi Leng Keng tròn một tuổi, Quý Đông Dương đồng ý cho Cà Phê ở cùng bọn họ, con trai đã biết nói, gọi bố mẹ rất rõ, cũng nói được mấy câu đơn giản, cậu nhóc tiếp thu rất nhanh.

Chu Nghi Ninh nhìn con lớn lên từng ngày, rất có cảm giác thành tựu. Ban đầu con trai chỉ là một hình hài nhỏ xíu, bây giờ đã biết nói biết đi rồi.

Chu Nghi Ninh và Quý Đông Dương thỏa thuận là trước khi Leng Keng đi nhà trẻ, hai người sẽ không làm việc cùng một lúc, cả hai không thể cùng đi xa quay phim, bố con ở nhà một mình với bảo mẫu và cô giúp việc được.

Quý Đông Dương có nhiều thời gian rảnh rỗi hơn Chu Nghi Ninh, cho nên thời gian Leng Keng ở cùng bố nhiều hơn mẹ. Ngoài hai bố con còn có một con mèo, trên căn bản là Leng Keng chơi với mèo, Quý Đông Dương ngồi ở một bên, trong tay là kịch bản, sách hoặc máy tính, anh vừa làm việc vừa trông con.

Mấy tháng nay Chu Nghi Ninh quay phim ở Hoàn Kiếm, một tháng cô về nhà nhiều nhất hai lần, mỗi tháng Quý Đông Dương sẽ đưa Leng Keng đến phim trường thăm cô một vài lần, mỗi lần ở lại vài ngày, lần nào cũng bị phóng viên chụp ảnh, may mà phóng viên còn biết đường làm mờ mặt Leng Keng.

Chương trình Bố ơi, mình đi đâu thế từng liên lạc với Dương Huân để ngỏ lời mời ảnh để Quý và con tham gia chương trình, nếu năm nay không được thì chờ đến sang năm cũng được. Nhóc Leng Keng lớn hơn con trai

của Cảnh Tâm một tuổi, nếu năm sau Tần Sâm và Quý Đông Dương cùng tham gia chương trình thì chắc chắn tỷ suất người xem sẽ rất khủng.

Quý Đông Dương: "Không tham gia."

Nhóc Leng Keng hai tuổi rưỡi chạy tới, "Bố ơi, chừng nào mẹ về?"

Quý Đông Dương dời mắt từ màn hình máy tính về phía con trai mình, "Tháng này mẹ không được nghỉ ngày nào hết."

Leng Keng: "Thế bố có dẫn con đi thăm mẹ không?"

Quý Đông Dương đặt máy tính qua một bên, Leng Keng chủ động bò lên đùi bố. Quý Đông Dương hỏi: "Con muốn đi không?"

Leng Keng gật mạnh đầu: "Muốn."

Quý Đông Dương nhớ tới câu mà Chu Nghi Ninh đã nói qua điện thoại vào tối qua, anh cười, vừa cầm chuột máy tính vừa ôm con. Anh mở trang mạng xem vé máy bay, Leng Keng rất quen với giao diện trang mạng này, mắt cậu nhóc sáng lên: "Bố ơi, chừng nào chúng ta đi?"

Quý Đông Dương nhún chuột, "Tối nay."

Leng Keng vui vẻ tuột xuống chân anh, ôm lấy Cà Phê đang cuộn tròn dưới sàn, "Vậy còn Cà Phê ạ?"

"Nó không đi được."

"Khi nào nó đi được ạ?"

"Không khi nào cả, nó phải trông nhà."

"Ồ..."

Cà Phê âm ỨC kêu meo meo.

Quý Đông Dương nhìn đồng hồ, bế con đi vào phòng trẻ em, "Con phải ngủ trưa rồi."

Leng Keng lắc người, "Nhưng mà bố ơi, con không muốn ngủ."

"Không muốn ngủ cũng phải ngủ." Không cho phép thương lượng.

"Nhưng con không buồn ngủ."

"Không ngủ trưa sẽ bị lùn, con sắp đi nhà trẻ rồi, lỡ con bé nhất trong lớp thì sao? Mẹ sẽ lo lắng."

"Dạ vâng..."

Từ trước đến nay, Leng Keng luôn tin tưởng lời bố nói, cho đến ba tháng sau, khi cậu đi nhà trẻ mới phát hiện mình là đứa cao nhất lớp, trong thoáng chốc, cậu có cảm giác bị bố lừa.

Năm giờ chiều, Quý Đông Dương dẫn con ra sân bay.

Hai bố con đội mũ màu đen cùng nhãn hiệu, kéo thấp vành mũ. Hai cái mũ này là do Chu Nghi Ninh mua, cô rất thích mua đồ đôi cho hai bố con: mũ, kính râm, quần áo, vân vân... Lúc đầu Quý Đông Dương không thích lắm, nhưng sau cũng quen.

Hình ảnh Quý Đông Dương bế Leng Keng ra sân bay nhanh chóng được tung lên mạng.

Mỗi lần nhìn thấy Quý Đông Dương bế con ra sân bay, fans vô cùng hào hứng.

"Hình ảnh Đông ca bế con đẹp quá, đẹp không tả nổi luôn í!"

"Không biết Đông ca và Nghi Ninh có sinh thêm bé nữa không nhỉ? Vote sinh thêm công chúa. Không biết công chúa nhà Đông ca sẽ trông thế nào nhỉ? Chắc chắn là một cô bé vô cùng đáng yêu."

"Mặc dù đã che mắt mắt nhưng vẫn có thể nhận ra cậu bé là Tiểu Đông ca, mười mấy năm sau sẽ là một anh chàng siêu đẹp trai."

"Chu Nghi Ninh đúng là người thắng cuộc trong cuộc đời này rồi! Hâm mộ phát khóc."

...

Tối qua gọi điện cho Quý Đông Dương, Chu Nghi Ninh đã hỏi anh: "Anh nhớ em không?"

Quý Đông Dương cười nhẹ, không trả lời.

Chu Nghi Ninh cũng quen rồi, không ngờ ngày hôm sau anh lại đưa con tới thăm cô. Anh không hề báo trước, là do Trương Nhiên lướt weibo thấy hình nên cô mới biết.

Ảnh đế Quý vẫn kín miệng thật đấy.

Tối nay cô phải quay tới chín giờ mới xong.

Chu Nghi Ninh về khách sạn, Quý Đông Dương đang xem hoạt hình cùng Leng Keng, chín giờ Leng Keng đã buồn ngủ, bây giờ gần mười giờ rồi nên cậu rất mệt, dựa vào lòng bố mà mắt cứ lim dim, phải cố gắng dõ dỏi lắm để đợi mẹ về rồi mới đi ngủ.

Chu Nghi Ninh gọi nhỏ: "Leng Keng." Rồi đón lấy con từ tay Quý Đông Dương.

Leng Keng: "Mẹ!"

Chu Nghi Ninh hôn lên má cậu, cười hỏi: "Buồn ngủ rồi đúng không?"

Leng Keng gật đầu: "Con và bố đều đợi mẹ về."

Chu Nghi Ninh nhìn Quý Đông Dương, Quý Đông Dương cũng nhìn lại cô. Chu Nghi Ninh bế con lên giường, "Muộn rồi, hôm nay ngủ trước đã, sáng mai mẹ không làm việc, chúng ta đi chơi nhé."

Quý Đông Dương đi tới, đưa đồ ngủ cho cô, "Để anh, em đi tắm đi."

Chu Nghi Ninh lắc đầu, "Hơn một tuần không gặp Leng Keng rồi, em chờ con ngủ rồi tắm sau."

Quý Đông Dương gật đầu, bên tai là giọng nói êm ái của cô, cô đang kể chuyện cho Leng Keng nghe.

Dưới ngọn đèn vàng ấm áp, sườn mặt cô rất dịu dàng, ánh mắt cũng dịu dàng.

Mỗi lần nhìn thấy cô như vậy, Quý Đông Dương cảm thấy mình vô cùng may mắn.

Một lát sau, Chu Nghi Ninh quay đầu lại, nói nhỏ: "Leng Keng ngủ rồi."

Quý Đông Dương gật đầu, Chu Nghi Ninh cầm đồ ngủ đi tới trước mặt anh, gửi người anh. Quý Đông Dương ôm vòng eo mềm mại của cô, khẽ vuốt ve lên đó, Chu Nghi Ninh kiễng chân hôn nhẹ lên môi anh rồi ôm cổ anh, sau đó nhảy lên người anh, đôi chân dài thẳng tắp quấn quanh hông anh, Quý Đông Dương đỡ hông cô.

Cô thổi hơi vào tai anh: "Vô phòng tắm đi anh." Sau đó nghiêng đầu hôn lên môi anh.

Quý Đông Dương ôm cô, vừa hôn cô mãnh liệt vừa đi vào phòng tắm.

Buổi chiều Chu Nghi Ninh phải quay phim nên hai người chỉ dẫn Leng Keng đi chơi ở gần đó, gặp fans xin chụp ảnh chung thì cũng đồng ý, có điều không tháo kính râm của Leng Keng ra.

Fans ngó nhan sắc của Leng Keng mà phát thèm, muốn ôm Tiểu Đông ca quá đi mất!

Leng Keng đã sớm quen với tình huống này nên khi thấy mọi người xúm quanh cậu thì cậu cũng không hề lúng túng hay ngượng ngùng.

Buổi trưa, Quý Đông Dương đưa hai mẹ con tới nhà hàng ở gần đó ăn cơm, họ chọn phòng riêng.

Chu Nghi Ninh gọi món xong, hai tay chống cằm nhìn hai bố con, khoe môi cong cong, "Lần này ở mấy ngày?"

Quý Đông Dương nhip ngón tay lên bàn, "Năm ngày."

Chu Nghi Ninh gật đầu: "Đúng lúc sắp tới em được nghỉ một ngày, về chung với hai bố con luôn."

Leng Keng không ngồi thẳng mà dựa đầu vào người bố, phân khích: "Thật không ạ? Mẹ về mấy ngày?"

Chu Nghi Ninh áy náy: "Mẹ chỉ ở nhà được hai buổi tối thôi."

Leng Keng nắm vạt áo của bố, "Không sao ạ, bố sẽ lại dẫn con đi thăm mẹ."

Chu Nghi Ninh nhìn Quý Đông Dương, sau khi cô xong phim này thì phim mới của anh cũng chuẩn bị khai máy.

Thức ăn được đưa lên đầy đủ.

Chu Nghi Ninh gấp đùi gà cho Leng Keng, Leng Keng không thích đùi gà lắm nhưng vì mẹ gấp nên cậu vẫn ăn hết.

Chu Nghi Ninh gấp nắm mè xào rau củ, nhưng vô ý gấp nhiều cà rốt. Qua bao nhiêu năm, cô vẫn không thích cà rốt, thế là cô lựa cà rốt ra theo thói quen, tất cả đều bỏ vào chén của Quý Đông Dương.

Quý Đông Dương gấp nắm mè và cà rốt cho Leng Keng, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy chén của mình có thêm mấy miếng cà rốt, anh lẳng lặng nhìn cô.

Leng Keng dùng đôi đũa dành cho trẻ con mà Chu Nghi Ninh vừa mua cho cậu. Cậu giống mẹ, không thích ăn cà rốt, vì thế khi nhìn thấy mẹ gấp cà rốt bỏ vào chén của bố, cậu liền nâng đũa lên, cẩn thận gấp cà rốt định bỏ vào chén của bố.

Quý Đông Dương nghiêm nghị nhìn cậu.

Leng Keng ngẩng đầu thấy ánh mắt của bố thì đôi đũa liền dừng lại giữa không trung, tay sắp không cầm nổi đũa nữa rồi...

Hai bố con đối mắt với nhau. Không khí bỗng trở nên yên tĩnh lạ kỳ. Một chiếc đũa rơi xuống, cà rốt cũng rớt xuống bàn.

Quý Đông Dương gấp cà rốt mà Chu Nghi Ninh bỏ vào chén anh qua chén Leng Keng, "Ăn đi, không được kén ăn."

Leng Keng buông chiếc đũa còn lại xuống, nhìn mẹ, "Mẹ cũng đâu có ăn."

Quý Đông Dương từ từ nhìn về phía Chu Nghi Ninh, mắt hiện lên nét cười, ánh mắt của anh như đang nói: Xem con học thói xấu của em kìa.

Chu Nghi Ninh quay đầu đi, giả vờ nhìn ra cửa sổ.

"Mẹ không thích ăn nên con phải ăn nhiều."

Leng Keng nghiêng đầu nhìn mẹ, gật đầu thỏa hiệp: "Dạ, cũng được."

Lời tác giả:

Gia huấn nhà họ Quý: Món gì Nghi Ninh không thích ăn thì hai bố con phải ăn nhiều vào.

-----oOo-----

Chương 93: Ngoại truyện 5 - Nhật ký của con

Nguồn: EbookTruyen.Me

Tháng 7, Chu Nghi Ninh hoàn thành bộ phim, lúc về thành phố B thì gặp Lục Tiêu tới nhà chơi.

Vợ Lục Tiêu là người thành phố B, đợt này họ dẫn bé Gạo về thăm ngoại. Con gái Lục Tiêu vừa tròn một tuổi, chỉ biết gọi bố mẹ, vẫn chưa biết đi. Cô bé rất đáng yêu, làm Lục Tiêu cười cả ngày. Lúc này, anh ta cười nhạo Quý Đông Dương: "Hâm mộ không? Con gái vừa xinh xắn vừa đáng yêu."

Quý Đông Dương đang đùa với bé Gạo, nói thản nhiên: "Không hâm mộ, sau này con gái của cậu kết hôn thì cậu sẽ khóc thôi."

Một câu đâm trúng chỗ đau của Lục Tiêu, anh ta giận dữ: "Con gái của tớ không lấy chồng đâu!"

Quý Đông Dương: "Ồ, chắc không?"

Lục Tiêu trừng bạn mình. Đừng thấy Quý Đông Dương điềm đạm mà làm, nếu cậu ta muốn chọc tức ai thì người đó chỉ có nước tức chết.

Chu Nghi Ninh cũng tới nựng bé Gạo, mắt cô bé tròn xoe y như búp bê, đáng yêu vô cùng. Lục Tiêu nói: "Em bé bé giúp anh một lát với, anh và Quý Đông Dương bận tí việc."

Chu Nghi Ninh cười, cô bế bé Gạo đi tới sofa.

Leng Keng cũng đi theo, cậu chăm chú nhìn cô bé, "Mẹ ơi, em nhỏ xíu xiu."

Chu Nghi Ninh bật cười: "Hồi bé con cũng nhỏ xíu xiu."

Leng Keng: "Bây giờ con lớn rồi nè."

Quý Đông Dương liếc cậu, "Còn lâu con mới lớn."

Leng Keng nhìn cánh tay bắp chân nho nhỏ của mình rồi lại nhìn ông bố cao lớn, lặng lẽ gật đầu: "Dạ vâng."

Bé Gạo mút ngón tay út của mình, mắt chớp chớp, đôi lông mi hệt như cánh bướm, Chu Nghi Ninh hôn cô bé, "Này Lục Tiêu, để con gái anh làm con dâu nuôi từ bé nhà em đi, em và Quý Đông Dương sẽ nuôi giúp anh."

Lục Tiêu: "..."

Quý Đông Dương vừa nói sau này con gái của anh ta phải lấy chồng thì bây giờ đã có người đặt cọc rồi.

Anh ta phản đối! Có là con trai của anh để và diễn viên nổi tiếng thì cũng phản đối!

Leng Keng dùng cả tay cả chân để leo lên sofa, cậu ngồi bên cạnh mẹ, hỏi rất chi là ngây thơ: "Mẹ ơi, con dâu nuôi từ bé là gì ạ?"

Chu Nghi Ninh nhìn con, ờ thì... phải trả lời sao đây? Cô nhìn Quý Đông Dương cầu cứu.

Quý Đông Dương ngoắc tay với con, cậu bé lập tức bò xuống ghế, mang dép vào rồi chạy qua, "Bố."

Quý Đông Dương lấy quả táo trên bàn đưa cho cậu: "Đi rửa táo cho mẹ."

Leng Keng nghiêng đầu, đón lấy quả táo: "Dạ."

Cậu bé ôm quả táo vào bếp, trong bếp có một bồn rửa tay rất thấp, là do Quý Đông Dương đã cho lắp đặt riêng cho Leng Keng. Cậu bé nghiêm túc rửa táo, một lát sau, cậu ôm quả táo đi ra ngoài, đưa cho Chu Nghi Ninh: "Mẹ ơi, cho mẹ nè."

Chu Nghi Ninh nhận quả táo, hôn lên má cậu, "Cảm ơn cục cưng."

Nhóc Leng Keng bị bố chinh nên đã quên mất cậu muốn biết con dâu nuôi từ bé là gì.

Quý Đông Dương và Lục Tiêu vào phòng sách bàn công chuyện.

Bé Gạo mở to mắt nhìn chăm chăm quả táo trên tay Chu Nghi Ninh, Chu Nghi Ninh đặt bé Gạo xuống sofa, nói với Leng Keng: "Con trông em nhé, đừng để em té."

Leng Keng gật đầu: "Dạ."

Chu Nghi Ninh đi lấy dao trái cây cắt táo.

Lúc quay lại, cô nhìn thấy bé Gạo đang cắn Leng Keng, cô bé đã bò ra tới mép sofa, Leng Keng đứng chặn lại, cậu giãy ra nhưng không dám giãy mạnh, đành để mặc bé Gạo gặm má mình.

Chu Nghi Ninh: "..."

Cô vội vàng đi qua tách hai đứa bé ra, nhìn mặt con mình, trên má cậu in hai dấu răng nhỏ nhỏ, quanh má toàn nước bọt. Cô đau lòng lau mặt cho cậu: "Đau không con?"

Leng Keng nhú mày, cậu càng lớn càng giống Quý Đông Dương. Cậu lắc đầu, giọng nói tuy non nớt nhưng hùng hồn: "Không đau lắm ạ."

Chu Nghi Ninh ôm đầu số là bé Gạo lên đùi, đưa cho bé một miếng táo, cô bé lập tức cười vui vẻ bỏ miếng táo vào miệng cắn từng miếng.

Chu Nghi Ninh vừa bế bé Gạo vừa dẫn Leng Keng đi rửa mặt, cũng may bé Gạo không cắn mạnh lắm, qua một lát má của Leng Keng đã hết đỏ, dấu răng cũng mờ đi nhiều.

Có điều hình như cô bé rất thích cắn Leng Keng.

Một lát sau, Leng Keng không thích chơi với cô bé nữa mà chạy qua chỗ khác chơi một mình.

Bé Gạo rất ham vui, tuy cô bé chỉ đi được vài bước nhưng bò rất nhanh, cô bé nhanh chóng bò tới trước mặt Leng Keng, ngồi thẳng dậy, miệng bi ba bi bô không ngừng.

Leng Keng nhú mày nhìn bé Gạo rồi lại nhìn mẹ mình.

Chu Nghi Ninh cười: "Bé Gạo muốn chơi với con đó, con chơi với em một lát nhé."

Đúng là một cô nhóc ham vui.

Leng Keng miễn cưỡng chơi với bé Gạo theo lời mẹ, dù sao chú Tiêu cũng rất tốt với cậu, nên cậu chơi với em một lát cũng không sao.

Bé Gạo đang mọc răng nên rất thích cắn, lúc thì cắn người khác, lúc thì cắn đồ vật. Cô bé hết gặm đồ chơi tới gặm điều khiển ti vi, không thì cũng cắn Leng Keng, miệng không ở không được, vì đầu của cô nhóc nhỏ và mềm quá nên Leng Keng không dám đẩy mạnh ra.

Trong lúc Chu Nghi Ninh vào bếp nấu mì, Leng Keng bị cắn không biết bao nhiêu lần.

Từ nhỏ Leng Keng đã không thích khóc nên dù bị cắn cũng không kêu ca gì mà chỉ im lặng chịu đựng.

Khi Chu Nghi Ninh bung mì đi ra thì nhìn thấy bé Gạo đang gặm cánh tay của Leng Keng.

"..."

Con gái của Lục Tiêu tuổi chó hả trời?

Chu Nghi Ninh kiểm tra tay Leng Keng, "Đau không con trai?"

Giọng Leng Keng nghẹn ngào nhưng vẫn lắc đầu phủ nhận: "Con không đau ạ."

Chu Nghi Ninh nhìn cậu bé, tính tình cứ thích tự chịu đựng một mình này y như Quý Đông Dương, không tốt chút nào.

Trong lúc cho hai đứa bé ăn mì, Quý Đông Dương và Lục Tiêu đi ra khỏi phòng sách, Chu Nghi Ninh nói với Lục Tiêu: "Con anh thích cắn người khác quá đó."

Lục Tiêu cười vui vẻ: "Em bị cắn hả?"

Anh ta giơ tay ra khoe, "Nhìn nè, đều do bé Gạo nhà anh cắn đó."

Chu Nghi Ninh cạn lời, có gì hay mà khoe vậy nè trời.

Lục Tiêu ôm bé Gạo, hôn mạnh lên má bé, vì cằm anh ta lồm chồm râu nên bị bé Gạo đẩy mặt ra, cô bé ngoảnh mặt sang một bên.

Lục Tiêu càng cười sung sướng hơn, sau đó hỏi: "Nhà em có sữa bột không?"

Anh ta có đem theo bình sữa của bé Gạo nhưng lại quên mang hộp sữa.

Chu Nghi Ninh hỏi: "Bé Gạo uống loại sữa gì? Uống cùng loại với Leng Keng có được không?"

Lục Tiêu: "Được chứ, sữa của Leng Keng cũng là do anh mua ở Hà Lan về mà."

Cô nhìn Quý Đông Dương, sữa bột của con đều do anh lo, cô cũng không hỏi anh mua ở đâu, chỉ nghĩ là anh nhờ A Minh mua giúp.

Nhắc tới đây thì Lục Tiêu lại bực: "Lúc Leng Keng mới mấy tháng, anh đi Hà Lan công tác, lúc về đem theo bầy, tám lon sữa bột làm nhân viên kiểm tra an ninh cứ tưởng anh buôn lậu, anh đường đường là tổng giám đốc mà hành lý bị lục tung hết luôn, mất hết cả mặt mũi."

Chu Nghi Ninh: "..."

Lục Tiêu nói tiếp: "Ở đâu mà chẳng có sữa bột, cứ phải bảo anh mang về mới chịu cơ."

Chu Nghi Ninh nhìn Quý Đông Dương, thần sắc anh rất lạnh nhạt, hờ hững, anh thực sự nhờ Lục Tiêu mua sữa giùm?

Để xin lỗi, Chu Nghi Ninh đi pha sữa cho bé Gạo.

Cô thử nhiệt độ rồi mới đưa bình sữa cho bé Gạo. Bé Gạo ôm bình sữa bú chụt chụt, nhưng chẳng được bao lâu, cô bé lại bắt đầu cắn núm vú cao su, bàn tay giằng bình sữa ra, trông vô cùng... bạo lực.

Leng Keng nhìn chăm chăm bé Gạo, nghĩ thầm trong bụng: May mà mẹ không sinh em gái, vừa phiền phức muốn chết vừa thích cắn người khác.

Hơn bốn giờ chiều, Lục Tiêu bế con về nhà, trước khi đi, bé Gạo cứ nắm áo Leng Keng la khóc không chịu về.

Lục Tiêu khó chịu, bế con vội vã đi về.

Leng Keng chạy vào phòng sách tìm bố, gục đầu lên chân bố.

Quý Đông Dương bế con lên, Leng Keng hỏi rất nghiêm túc: "Bố ơi, sau này nhà chúng ta có em gái không ạ?"

Quý Đông Dương sững sốt, "Không có."

Leng Keng gãi ót mình, thở phào nhẹ nhõm: "Con yên tâm rồi."

Quý Đông Dương nhướn mày, "Con yên tâm cái gì?"

Leng Keng nói rất nghiêm túc: "Em gái cứ cắn thôi, con không thích."

Quý Đông Dương nhìn cậu, rất muốn nói là hồi bé cậu cắn người khác cũng không ít đâu, nhưng vậy thì không tốt lắm, thà thế này còn hơn cậu đòi có em gái.

Anh và Chu Nghi Ninh thực sự chỉ muốn có một đứa con thôi, Chu Nghi Ninh sợ không chăm sóc tốt cho cả hai đứa, đối với cô, con cái là phần trách nhiệm lớn lao, cô chưa bao giờ thôi lo lắng, sợ sẽ không chăm sóc tốt cho con, sợ con sẽ thiếu thốn.

Từ lúc mang thai cho đến bây giờ đã hơn ba năm, cô hy sinh rất nhiều, sự nghiệp đang trong thời kỳ đỉnh cao bị ảnh hưởng nặng nề vì mang thai; sau khi sinh con, cô cũng không vội đi làm, tới năm nay cô mới bắt đầu nhận nhiều việc. Anh không muốn vì con mà cô phải ngừng tất cả thêm ba năm nữa.

Quý Đông Dương cười: "Vậy con cứ yên tâm đi nhé."

Buổi tối, Quý Đông Dương tắm cho con.

Ngón tay nhỏ xíu của Leng Keng chọt vào bụng mình, "Mẹ thích bụng con lắm, mềm mềm."

Lúc dỗ cậu ngủ, mẹ không vỗ đầu cậu thì cũng sờ bụng cậu.

Quý Đông Dương cười.

Chu Nghi Ninh thích cơ bụng.

Tháng chín, Quý Đông Dương và Chu Nghi Ninh đưa Leng Keng đi nhà trẻ, Leng Keng đã chuẩn bị xong từ sáng sớm, lúc này đang ngồi trên sofa chờ mẹ. Mẹ phải trang điểm, phải mặc đẹp nên hơi lâu một chút, cũng may là có bố ngồi đợi với cậu.

Chu Nghi Ninh ra khỏi phòng ngủ thì nhìn thấy hai bố con ngồi trên sofa, Quý Đông Dương dựa lưng vào ghế, bắt chéo chân đọc sách, còn Leng Keng ngồi rất nghiêm túc, lưng đeo cặp sách, chân đã mang vớ, chỉ còn chờ mang giày để đi nữa thôi.

Vừa nhìn thấy cô đi ra, cậu bé lập tức trượt xuống sofa, kéo tay bố: "Bố ơi, mẹ xong rồi."

Quý Đông Dương hạ sách xuống, anh nhìn về phía Chu Nghi Ninh, cô mặc cái váy dài màu xanh, mái tóc buông xõa, trông cô thanh thoát, và toát ra điều gì đó rất khó diễn tả thành lời.

Đẹp quá.

Anh đặt quyển sách xuống, đứng lên, vỗ vào đầu con trai: "Đi thôi."

Chu Nghi Ninh ngồi ở ghế sau cùng con, cô hỏi: "Leng Keng ơi, con có hồi hộp không?"

Leng Keng lắc đầu: "Không ạ."

Chỉ là đi học thôi mà, tại sao lại hồi hộp?

Chu Nghi Ninh hỏi tiếp: "Có nhớ tối qua bố mẹ đã nói gì không?"

Leng Keng gật đầu: "Nhớ ạ, không được đánh nhau, không được phá phách."

Chu Nghi Ninh yên tâm, con của nghệ sĩ nhận được rất nhiều sự chú ý, thầy cô lại càng để ý tới chúng hơn, nhà trẻ thường xuyên có phóng viên dòm ngó, chỉ cần một chuyện nhỏ thôi thì cũng bị phóng đại lên.

Đến nhà trẻ, Quý Đông Dương bế con, Chu Nghi Ninh đi bên cạnh anh.

Đây là nhà trẻ tư nhân, phụ huynh trường này không giàu cũng quý. Tuy vậy, vì Quý Đông Dương rất kín tiếng, lại có hình tượng tốt, trừ việc bố mẹ nghiện ngập ra, anh không có một điểm nào để chê, thế nên khi nhìn thấy Quý Đông Dương, họ vẫn lén nhìn anh, hướng chỉ bên cạnh anh còn có cả Chu Nghi Ninh và cậu nhóc Leng Keng mà công chúng chưa bao giờ biết mặt.

Đúng là không uổng phí nhan sắc của bố mẹ, cậu nhóc này sẽ làm mấy cô bé trong nhà trẻ tranh giành nhau dữ lắm đây.

Quý Đông Dương nhìn cậu con trai im lặng từ nãy tới giờ: "Lát nữa bố mẹ đi rồi con có khóc không?"

Leng Keng suy nghĩ một chút, lắc đầu: "Con không khóc đâu."

Quý Đông Dương gật đầu, hôn lên má cậu một cái, Chu Nghi Ninh cũng chồm tới hôn cậu, sau đó sờ đầu cậu, "Chiều nay mẹ tới đón con nhé."

Leng Keng: "Bố đâu ạ?"

Quý Đông Dương "Chiều nay bố bận rồi."

Leng Keng lỏng đôi tay đang ôm cổ bố ra, "Dạ, vậy bố về nhà sớm nhé."

Quý Đông Dương cười, đặt con trai xuống đất. Trước cửa lớp, các cô giáo đang đón học sinh nhìn thấy Quý Đông Dương và Chu Nghi Ninh thì đều giật mình thốt lên: "Á, Đông ca kìa!"

"Cả Nghi Ninh nữa kìa!"

"Đó là Tiểu Đông ca phải không?"

"Cậu nhóc đẹp trai quá!"

Một cô gái trẻ trong số đó nhanh chóng đi tới trước mặt cả nhà, cô ấy nhìn chăm chăm Quý Đông Dương, mặt đỏ bừng, sau đó ngồi xuống, sờ đầu Leng Keng: "Xin chào Tiểu Đông ca."

Leng Keng: "... Con tên là Quý Hằng Viễn ạ."

"À ừ, Tiểu Hằng Viễn, đi theo cô nào."

Quý Đông Dương mỉm cười: "Xin phiền cô."

Cô giáo trẻ vội vàng lắc đầu: "Không phiền chút nào đâu ạ."

Trong lòng cô giáo vô cùng kích động, không ngờ con của Đông ca lại học lớp của cô, sau này cô sẽ thường xuyên gặp Đông ca và Nghi Ninh rồi! Cô là fan của họ đó!

Chu Nghi Ninh cúi người sờ gương mặt nhỏ nhắn của Leng Keng, "Bố mẹ về nhé."

Leng Keng gật đầu: "Tạm biệt bố mẹ."

Quý Đông Dương ôm Chu Nghi Ninh đi về, Chu Nghi Ninh không yên tâm, cô ngoảnh đầu lại, "Anh nghĩ Leng Keng có khóc không?"

Quý Đông Dương: "Không đâu, thằng nhóc nhà mình không thích khóc."

Chu Nghi Ninh mỉm cười: "Quý Đông Dương, con chúng ta đi nhà trẻ rồi."

Khóc môi Quý Đông Dương cong cong, "Đúng vậy."

"Mấy năm nữa con sẽ lên tiểu học, rồi mấy năm sau nữa sẽ lên cấp hai..."

"Ừ." Anh cúi đầu đáp, cánh tay siết chặt eo cô.

Chu Nghi Ninh nheo mắt cười, cô nghiêng đầu nhìn Quý Đông Dương. Góc nghiêng của anh trông vừa nghiêm nghị vừa tuấn tú, hấp dẫn vô cùng. Lúc anh quay đầu nhìn cô, ánh mắt anh ngời sáng như mặt trời trên cao. Tựa như chính anh.

-----oOo-----

Chương 94: Ngoại truyện 6 - Hết

Nguồn: EbookTruyen.Me

Sinh nhật Leng Keng ba tuổi đúng dịp nghỉ đông.

Bố mẹ vợ Lục Tiêu nhớ bé Gạo nên bảo vợ chồng đưa cháu về thành phố B về chơi mấy ngày, hồi tết vợ chồng anh ta bận, không về được nên thực sự đã lâu rồi ông bà chưa gặp cháu, thêm nữa là bé Gạo sắp hai tuổi, càng lớn càng khôn, miệng nói như sáo.

Bé Gạo biết đi thăm ngoại là có thể gặp được anh trai nên khi Lục Tiêu nói đưa bé đến ở với ông bà, cô bé không hề khóc chút nào.

Trước khi đi, vợ chồng Lục Tiêu dẫn bé Gạo đi chọn quà sinh nhật cho Leng Keng. Lục Tiêu hỏi: "Cục cưng, sắp tới sinh nhật anh Leng Keng rồi,

con muốn tặng gì cho anh không?"

Bé Gạo mím môi suy nghĩ, vẻ mặt ngờ ngác rất đáng yêu: "Bánh kem."

Vợ Lục Tiêu cười: "Có bánh kem rồi, nào, con nghĩ nên chọn xe đồ chơi hay quả bóng, hay..."

Bé Gạo không chú tâm nghe mẹ nói lắm mà đảo dác nhìn quanh.

Sáng hôm sau, bé Gạo và bố mẹ đến thành phố B.

Chu Nghi Ninh và bạn bè đang trang trí cho bữa tiệc sinh nhật. Tối nay sẽ có rất đông người đến, Cảnh Tâm và Tần Sâm đưa Tiểu Bình Hoa cùng Dục Dục tới, gia đình Chu Thân cũng qua, tính ra con Chu Thân cũng xấp xỉ Leng Keng, ngoài ra còn có bạn của Leng Keng ở nhà trẻ tới tham dự nữa.

Leng Keng đã được đưa tới nhà họ Tần vào buổi sáng, tối nay sẽ về cùng Tần Sâm và Cảnh Tâm.

Quý Đông Dương bàn chuyện với biên kịch xong thì đi đến tiệm bánh lấy bánh kem, trên đường về, anh gọi điện thoại cho Chu Nghi Ninh: "Cần mua gì nữa không em?"

Chu Nghi Ninh đang bày biện món ăn: "Không cần đâu, anh sắp về chưa?"

Quý Đông Dương cười: "Ừ, nửa tiếng nữa tới nhà."

Chu Nghi Ninh đáp, "Cảnh Tâm và anh họ cũng đang trên đường đưa Leng Keng về, chắc là sẽ tới nơi cùng lúc với anh. À, còn Lục Tiêu nữa, anh gọi nhắc anh ấy nhé, kéo anh ấy đến trễ đó."

Quý Đông Dương đồng ý, anh gọi cho Lục Tiêu.

Lúc chạy xe vào khu biệt thự, ở phía sau xuất hiện một chiếc viêt dã, A Minh nhìn vào gương chiếu hậu, "Hình như là xe của tổng giám đốc Tần."

Quý Đông Dương cũng nhìn thoáng qua, "Ừm."

Cả trong và ngoài sân đậu rất nhiều xe, hôm nay đông vui thật đấy.

Tần Sâm đỗ xe ở bên cạnh, Quý Đông Dương xuống xe đúng lúc Leng Keng cũng nhảy xuống khỏi xe Tần Sâm, nhìn thấy Quý Đông Dương, cậu bé lập tức phấn khích chạy tới, "Bố ơi."

Quý Đông Dương bế con lên, nhìn gia đình Tần Sâm. Tiểu Bình Hoa ôm quà đi ra từ phía sau Cảnh Tâm, cô bé ngọt ngào nói: "Cháu chào dượng Quý ạ."

Quý Đông Dương mỉm cười: "Ngoan lắm."

Mọi người cùng đi vào nhà.

Tiểu Bình Hoa ôm hộp quà, vì hộp quà cao quá che mất đường nên lúc vào nhà bị vấp bậc cửa. Tần Sâm vội vàng kéo cô bé lại, cúi xuống bế cô bé lên, nhìn gương mặt tái mét của bé, anh nựng nhẹ: "Sợ hả con?"

Tiểu Bình Hoa lắc đầu: "Không ạ, có thảm mà, té cũng không đau."

Tần Sâm mỉm cười xoa đầu cô bé, đặt bé xuống, "Con chơi đi."

Trong phòng khách có rất nhiều trẻ con, Tiểu Bình Hoa đưa quà cho Cảnh Tâm rồi bỏ chạy đi chơi.

Vào sinh nhật Leng Keng năm ngoái, Chu Nghi Ninh không về được, năm nay đúng lúc đang được nghỉ, Leng Keng lại vừa lên nhà trẻ nên hai vợ chồng tổ chức bữa tiệc sinh nhật nho nhỏ cho con.

Quý Đông Dương đi tới bên cạnh cô, thấy trán cô lấm tẩm mồ hôi, anh giơ tay lên lau nhẹ, nói nhỏ: "Em vất vả rồi."

Chu Nghi Ninh cười: "Không sao." Cô nhìn về phía Leng Keng, "Anh xem con vui chưa kìa."

Nên rất đáng.

Quý Đông Dương cười, lấy cái ống bơm hơi từ tay cô, "Để anh."

Chu Nghi Ninh giật lại, "Xong rồi, khách tới rồi, chúng ta đi ra tiếp khách thôi."

Quý Đông Dương gật đầu: "Chắc Lục Tiêu cũng sắp tới rồi."

Chu Nghi Ninh nghĩ tới bé Gạo thì bật cười, không biết cô nhóc có còn thích căn không nữa.

Chưa đầy mười phút sau, bé Gạo và bố mẹ tới nhà.

Vừa mới tới cửa, bé Gạo liền gọi to: "Anh Leng Keng ơi!"

Giọng nói non nớt rất vang dội.

Leng Keng đang chơi với mấy cậu bạn ở nhà trẻ, nghe thấy có người gọi thì quay đầu lại, tuy gương mặt không biểu hiện gì nhưng cậu đã lặng lẽ quay mặt đi.

Chu Nghi Ninh vui vẻ vỗ đầu con: "Ra chào chú Lục và thím Tô đi, chú thím tới mừng sinh nhật con đó."

Leng Keng nhìn bé Gạo đang cười rất vui vẻ để lộ hàm răng trắng nhỏ xinh xinh, nhưng cậu biết mấy cái răng đó cắn rất đau.

Sau một lát do dự, cậu vẫn đứng lên đi ra cửa, "Cháu chào chú Lục, thím Tô ạ."

Bé Gạo ôm quả bóng chạy về phía trước, quả bóng bị tuột khỏi lòng cô nhóc, nện xuống chân Leng Keng.

"Anh Leng Keng, chúng ta cùng chơi đi!"

"..."

"Chơi bóng đi!"

"... Được rồi."

Leng Keng miễn cưỡng đồng ý, hôm nay là sinh nhật cậu, có rất nhiều bạn của cậu tham dự, cũng có bạn của bố mẹ nữa, cậu phải lấy đại cục làm trọng.

Leng Keng làm trái lương tâm mà ôm quả bóng lên. Bé Gạo đi tới trước mặt cậu, cậu vừa nhặt quả bóng lên liền bị cô bé đập rơi xuống đất. Bé Gạo cười khanh khách trông cực kỳ vui vẻ, giục cậu: "Chơi nữa, chơi nữa..."

Leng Keng: "..."

Mấy tháng trước, cậu đã biết "chơi" mà bé Gạo nói là gì, đó là lặp đi lặp lại một hành động vô cùng tẻ nhạt, dù thế cô bé vẫn rất vui.

Leng Keng nhặt bóng lên. Bé Gạo đập xuống.

Leng Keng lại nhặt bóng lên. Bé Gạo lại đập xuống.

Cứ thế suốt mười mấy phút.

Leng Keng nghĩ chẳng thà bị cô bé cắn còn hơn.

Con trai không có tính kiên nhẫn, hai mươi phút sau, Leng Keng thấy chán.

Cậu kéo bé Gạo tới gần, cố gắng thay đổi trò chơi, hay nói đúng hơn là thuyết phục nghỉ chơi, "Chúng ta đi rửa tay nhé? Anh dẫn em qua kia ăn, có nhiều thức ăn lắm."

Cậu chỉ về phía bàn ăn, trên bàn có rất nhiều thức ăn hấp dẫn, có bánh kem, bánh ngọt, bánh pudding, thạch... Gì cũng có hết, chắc em í sẽ thích.

Bé Gạo nhìn sang, đôi mắt tròn xoe sáng rực, nhưng lúc này ở trên xe cô bé đã ăn một thanh chocolate rồi nên vẫn có thể nhìn được.

Cô quay đầu lại, "Em không ăn, em muốn chơi."

Leng Keng: "..."

Mệt tim quá.

Cảnh Tâm nói: "Nếu em thích con gái thì sinh thêm đứa nữa đi, Leng

Keng đi nhà trẻ rồi, bây giờ chuẩn bị là vừa."

Chu Nghi Ninh nhìn Quý Đông Dương. Quý Đông Dương cười, nhìn cô nhưng không nói gì.

Chu Nghi Ninh cắn môi, Quý Đông Dương thấy cô im lặng thì nói:
"Không sinh nữa, một đứa là đủ rồi, Cà Phê vừa sinh bốn con mèo con, chăm không xuể."

Chu Nghi Ninh: "..."

Sao lại so sánh con với mèo nữa rồi. Nuôi mèo và nuôi con đâu giống nhau!

Chu Nghi Ninh hơi do dự, không biết có nên sinh nữa hay không, nhưng cũng chỉ do dự một chút thôi, từ đáy lòng, cô không muốn sinh thêm. Quý Đông Dương hiểu điều đó.

Bữa tối đã được chuẩn bị xong, đề tài đó cũng bị ngừng lại.

Mọi người cùng nhau ăn cơm.

Sau bữa cơm, bé Gạo nhìn chăm chăm cái bánh kem to ơi là to, chỉ đứng im một chỗ để nhìn thôi, thỉnh thoảng cô bé sẽ hỏi: "Khi nào thì hát chúc mừng sinh nhật ạ?"

Đợi cô bé hỏi tới lần thứ mười tám, Leng Keng đi hỏi mẹ: "Mẹ ơi, chừng nào cắt bánh kem ạ?"

Bé Gạo cứ nhìn bánh kem hoài, chắc là muốn ăn lắm.

Vừa ăn cơm xong, sợ mọi người vẫn còn no, Chu Nghi Ninh hỏi bọn trẻ:
"Mấy cháu có muốn ăn bánh kem không?"

"Có!"

"Muốn!"

"Cháu muốn hát!"

...

Nếu bọn trẻ đã muốn, vậy thì hát rồi cắt bánh thôi.

Đám nhóc hát bài "Chúc mừng sinh nhật" vừa to vừa đều, Leng Keng cầu nguyện xong, đúng lúc định thôi nên thì bé Gạo đã thổi tắt nến trước cả cậu.

"..."

"Bé Gạo, con chỉ được thổi nến trong sinh nhật của mình thôi."

Bé Gạo chớp mắt, thấy ai cũng nhìn mình, cô bé rất bối rối, hình như mình làm sai gì rồi. Cô bé nhìn về phía bố mẹ mình cầu cứu, sau đó quay sang nhìn Leng Keng.

Leng Keng: "Không sao đâu ạ, chú Lục đừng mắng em."

Lục Tiêu: Sao chú nữ mắng cục cưng của chú?

Anh ta nói: "Hôm nào chú mua cái bánh kem khác cho cháu nhé."

Leng Keng lắc đầu, "Cái này là đủ rồi ạ."

Bé Gạo lắc tay Leng Keng, gọi nhỏ: "Anh ơi..."

Leng Keng sờ đầu cô bé: "Anh không giận đâu."

Bé Gạo lập tức nở nụ cười, mấy cái răng nhỏ của cô bé rất đáng yêu. Cô bé cực kỳ vui vẻ, nhón chân hôn lên má cậu một cái.

Leng Keng: "..."

Lục Tiêu vội vàng bế con lên, con gái chủ động quá cũng không hay.

Bé Gạo không vui vùng vẫy chân: "Bố, con, con muốn xuống."

Lục Tiêu: "Cho bố bế một lát."

Bé Gạo: "Không muốn... Con muốn xuống chơi."

Chu Nghi Ninh bật cười thành tiếng, Quý Đông Dương vỗ đầu con, anh vòng tay ôm con, cầm tay cậu bé: "Cắt bánh đi con, mỗi người một miếng."

Anh vừa nói vừa nhìn Chu Nghi Ninh, hai người nhìn nhau cười.

Bé Gạo vẫn còn đang kháng nghị bố mình.

Buổi tiệc sinh nhật kết thúc trong vui vẻ.

Kỳ nghỉ đông của Leng Keng kết thúc, Chu Nghi Ninh được nghỉ ngơi một thời gian ngắn, trong lúc đó, cô tham gia một vai khách mời trong phim điện ảnh có Cảnh Tâm đóng vai chính, phim do Hoa Thần đầu tư.

Cảnh diễn của Chu Nghi Ninh rất ít, quay khoảng hai tuần.

Buổi tối trước khi đi, cô nhìn Quý Đông Dương: "Mai em phải đi sớm."

Quý Đông Dương sờ đầu cô, bế con lên, "Tạm biệt mẹ đi con."

Leng Keng níu phần áo chỗ ngực bố, buồn buồn: "Bố ơi, bố có dẫn con đi thăm mẹ không?"

Chu Nghi Ninh và Quý Đông Dương đã hứa sẽ ở với con trong kỳ nghỉ đông. Hai năm nay, Quý Đông Dương dần dần chuyển hướng công việc nên anh có nhiều thời gian rảnh rỗi hơn Chu Nghi Ninh, vì thế thời gian Leng Keng ở với anh nhiều hơn là với Chu Nghi Ninh. Tuy Leng Keng không nói nhưng thực sự cậu rất muốn đi thăm mẹ.

Chu Nghi Ninh áy náy, nhìn Quý Đông Dương: "Hay là anh đưa con đi thăm em nhé?"

Gần đây Quý Đông Dương bận việc nên không đi được, nếu đi nhiều nhất cũng chỉ ba ngày thôi, với cả Leng Keng còn phải đi học nữa.

Đêm khuya, sau một hồi Chu Nghi Ninh vừa làm nũng vừa giận lẫy, Quý Đông Dương đành phải thỏa hiệp: "Đợi chủ nhật rồi anh sẽ đưa Leng Keng

đến đó."

Chu Nghi Ninh ngẩng đầu hôn lên môi anh, cười híp cả mắt.

Quý Đông Dương cũng cười, càng ngày giới hạn của anh dành cho cô càng thấp.

-----oOo-----